

Ледяная принцесса

Камилла Лэкберг

Перевод: А. Степанова

Η παγωμένη πριγκίπιοοα

Camilla Lackberg

Метάφραση από τα σουηδικά: Γρηγόρης Κονδύλης

Адаптированный текст подготовила Федорова Елена.

Смотрите еще материалы на <http://real-greece.ru/proza/knigi.html>

1

Στον Βίλε	Посвящается Вилле
WA	Глава 01
Το σπίτι ήταν άδειο κι έρημο. Το κρύο εισχωρούσε σε κάθε γωνιά του. Μια λεπτή μεμβράνη πάγου είχε σχηματιστεί στην μπανιέρα. Εκείνη είχε αρχίσει να παίρνει μια ελαφρά γαλαζωπή απόχρωση.	Дом был заброшен и пуст. Холод врывалялся в него со всех сторон, просачивался и, казалось, жил в каждом углу. А над ванной вообще нависли сосульки. Она покоилась там. Он посмотрел и подумал: «Она начала синеть, ее тело стало заметно голубым — под цвет льда, в который она вмерзла».
Σκέφτηκε πως ήταν σαν πριγκίπισσα εκεί όπου κείτονταν. Μια παγωμένη πριγκίπισσα.	Ему мнилось, что она в этом льду как принцесса. Как замороженная принцесса.
Το πάτωμα ήταν παγωμένο, αλλά δεν τον ενοχλούσε το κρύο. Άπλωσε το χέρι του και την άγγιξε.	Пол, на котором он сидел, был ужасно холодным, но его это не заботило. Он протянул руку и погладил ее.
Το αίμα στους καρπούς της είχε παγώσει προ πολλού.	Кровь на ее запястьях уже давно застыла и превратилась в ледяную корку.
Η αγάπη του γι' αυτή δεν ήταν ποτέ ισχυρότερη. Χάιδεψε το μπράτσο της σαν να χάιδευε εκείνη την ψυχή που είχε αποδράσει από το σώμα.	Сейчас он любил ее еще сильнее, чем прежде. Кончиками пальцев он погладил ее руку, будто прикасаясь к душе, которая ушла из этого мертвого тела.
Δεν κοίταξε πίσω όταν έφυγε. Δεν ήταν	Он не обернулся, когда уходил. Зачем

«αντίο» αυτή η αποχώρηση, ήταν ένα απλό «εις το επανιδείν».

* * *

Ο Έιλερτ Μπεργ δεν ήταν καθόλου ευτυχισμένος. Η ανάσα του ήταν βαριά και έβγαινε από το στόμα με τη μορφή μικρών ξεφυσημάτων, αλλά δεν θεωρούσε πως η υγεία του ήταν το μεγαλύτερο πρόβλημά του.

Η Σβία ήταν τόσο υπέροχη στα νιάτα της που ο Έιλερτ μόλις και μετά βίας κατάφερε ν' αντέξει την αναμονή μέχρι τη στιγμή που θα την οδηγούσε στο νυφικό κρεβάτι.

Φαινόταν τρυφερή, στοργική και λίγο ντροπαλή. Ο πραγματικός χαρακτήρας της αποκαλύφθηκε έπειτα από μια πολύ σύντομη περίοδο νεανικού πόθου. Εκτοτε τον κρατούσε μονίμως καταδυναστευμένο για περίπου πενήντα χρόνια.

Ο Έιλερτ όμως είχε ένα μυστικό. Πρώτη φορά, στο φθινόπωρο της ζωής του, είδε μια ευκαιρία για λίγη ελευθερία, που δεν είχε σκοπό να τη χαραμίσει.

Σε όλη του τη ζωή είχε δουλέψει σκληρά ως ψαράς, και το εισόδημα μόλις που έφτανε για να φροντίζει τη Σβία και τα παιδιά.

Από τότε που συνταξιοδοτήθηκε είχαν μόνο τις πενιχρές συντάξεις τους για να τα βγάζουν πέρα.

Δίχως λεφτά στην τσέπη δεν υπήρχε περίπτωση να ξαναρχίσει τη ζωή του κάπου αλλού, μόνος του.

Τώρα, αυτή η ευκαιρία είχε έρθει σαν θεόσταλτη· εξάλλου, ήταν τόσο απλή σε βαθμό γελοιότητας.

Όμως, αν κάποιος επιθυμούσε να πληρώσει

прощаться, когда приходишь повидаться после долгой разлуки?

«Как давно я тебя не видел...»

* * *

Эйлерт Берг был не очень счастливым человеком. Он тяжело дышал и буквально видел, как из его легких с трудом, комочками, вырывается его дыхание. Но, как ни странно, здоровье его не особенно беспокоило, это был не тот предмет, который его заботил.

Когда-то Свеа была так роскошна, что после свадьбы Эйлерт едва дотерпел до того момента, когда окажется с ней в супружеской постели.

Она казалась такой кроткой, дружелюбной и немного застенчивой, но ее настоящая сущность проявилась довольно скоро, как только поблекли удовольствия юности. Уверенной рукой она засунула Эйлерта себе под каблук и держала его там почти пятьдесят лет; но у него была тайна: первый раз в жизни он увидел возможность получить немного свободы хоть на склоне лет и не хотел отказываться от этой мысли.

Всю жизнь он надрывался у моря, ловя рыбу, и заработанного как раз хватало на то, чтобы содержать Свеа и детей.

После того как он вышел на пенсию, денег стало вдвое меньше.

А если у тебя в кармане нет ни гроша, то просто невозможно бросить все и начать новую жизнь где-нибудь в другом месте.

Эта возможность пришла к нему как озарение свыше, и, кроме того, все оказалось пугающее просто.

Но в конце концов, если у кого-то есть

τρελά λεφτά για λίγες ώρες δουλειάς την εβδομάδα, δικό του πρόβλημα.

Αυτός δεν επρόκειτο να παραπονεθεί. Τα χαρτονομίσματα στο ξύλινο κουτί πίσω από την κοπριά είχαν αυξηθεί μέσα σε έναν μόλις χρόνο, και σύντομα θα είχε αρκετά ώστε να μπορέσει να τραβήξει για θερμότερα κλίματα.

Στάθηκε να πάρει μια ανάσα στην τελευταία απότομη ανηφόρα και έτριψε τα πονεμένα από την αρθρίτιδα χέρια του.

Η Ισπανία, ή ίσως η Ελλάδα, θα μπορούσε να λιώσει εκείνη την παγωνιά που ερχόταν από βαθιά μέσα του.

Ο Έιλερτ υπολόγιζε ότι είχε τουλάχιστον άλλα δέκα χρόνια πριν έρθει η ώρα του για τα θυμαράκια, κι αυτά τα δέκα χρόνια σκόπευε να τα αξιοποιήσει στο έπακρο. Να τον έπαιρνε ο διάβολος αν σκεφτόταν έστω και για μια στιγμή να τα περάσει με αυτή τη γριά στρίγκλα σε τούτο τον τόπο.

Ο καθημερινός πρωινός περίπατος ήταν η μοναδική στιγμή γαλήνης και ηρεμίας· εκτός αυτού, ήταν και μια άσκηση που του ήταν απολύτως απαραίτητη.

Έπαιρνε πάντα τον ίδιο δρόμο, κι εκείνοι που γνώριζαν τις συνήθειές του έβγαιναν συχνά έξω και αντάλλασσαν μερικά λόγια μαζί του.

Χαιρόταν ιδιαίτερα να μιλάει μ' εκείνη την όμορφη κοπέλα στο σπίτι που ήταν πάνω στον λόφο, δίπλα στο σχολείο Χοκεμπάκεν.

Ερχόταν εκεί μόνο τα Σαββατοκύριακα, πάντοτε μόνη της, αλλά αφιέρωνε ευχαρίστως χρόνο για λίγη κουβέντα περί ανέμων και υδάτων.

Μάλιστα, η δεσποινίς Αλεξάνδρα ενδιαφερόταν για το πώς ήταν η Φιελμπάκα τον παλιό καιρό, κι αυτό ήταν ένα θέμα το οποίο συζητούσε ευχαρίστως ο Έιλερτ. Άλλωστε, ήταν τόσο όμορφη που δεν

желание платить сумасшедшие деньги за несколько часов работы в неделю — это их дело.

Он не собирался жаловаться по этому поводу. Заначка, припрятанная в деревянной коробке позади компостной ямы, становилась все больше и радowała глаз. И все это только за год. Так что скоро он скопит достаточно, чтобы податься в края потеплее.

Он остановился перевести дыхание перед последним крутым подъемом и размял натруженные руки.

Хорошо бы осесть где-нибудь в Испании или, может быть, в Греции. Там он сможет немного отогреться от холода, который пробрал его до костей за всю жизнь здесь.

Эйлерт подсчитал, что у него, наверное, будет по меньшей мере лет десять до того, как он отбросит коньки, и мысли об этом помогали ему переносить настоящее. Он с омерзением вспомнил о злобной бабе у себя дома.

Ежедневная прогулка тихим утром была для Эйлерта единственной возможностью побывать в мире и покое и, кроме того, шла ему на пользу, служа своего рода зарядкой.

Он всегда ходил одной и той же дорогой, и те, кто знал его привычки, часто останавливались перекинуться с Эйлертом парой слов.

Особенно нравилось ему разговаривать с той великолепной девушкой из дома далеко наверху на холме у школы Хокебакен.

Она бывала здесь только по выходным, приезжала всегда одна, но каждый раз находила время поговорить о погоде, о том о сем.

Кроме того, ее очень интересовала Фельбака, какой она была в старые времена. Ее звали госпожа Александра. Эйлерт с удовольствием болтал с ней, при том что от нее вообще нельзя было оторвать

<p>μπορούσες να πάρεις τα μάτια σου αποπάνω της.</p>	глаз.
<p>Αυτό ήταν κάτι που ο Έιλερτ εκτιμούσε ακόμη, παρόλο που ήταν γέρος.</p>	Хотя у него, можно сказать, все давно поросло мхом, он, невзирая на годы, прекрасно понимал, какая она красавая.
<p>Φυσικά, είχαν ειπωθεί ένα κάρο λόγια γι' αυτή την κοπέλα, αλλά άπαξ και άρχιζε κανείς ν' ακούει τα γυναικεία κουτσομπολιά δεν θα προλάβαινε να κάνει τίποτε άλλο στη ζωή του.</p>	Конечно, в поселке судачили на ее счет, но стоит только начать слушать сплетни, как у тебя точно не останется времени ни на что другое.
<p>Πριν από περίπου έναν χρόνο τον είχε ρωτήσει αν μπορούσε να ρίχνει καμιά ματιά στο σπίτι μιας και περνούσε, ούτως ή άλλως, από εκεί τα πρωινά της Παρασκευής.</p>	Примерно год назад Александра спросила, не согласится ли он присматривать за ее домом, раз все равно проходит мимо, хотя бы по пятницам утром.
<p>Το σπίτι ήταν παλιό και τόσο ο λέβητας όσο και τα υδραυλικά δεν ήταν να τα εμπιστεύεσαι.</p>	Дом был старый, его отопительный котел, как и водопровод, довольно ненадежен,
<p>Δεν θα της άρεσε να έρχεται σε ένα κρύο σπίτι τα Σαββατοκύριακα.</p>	а ей не очень бы хотелось приехать на выходные и оказаться в выстуженных комнатах.
<p>Θα του έδινε κλειδί για να μπορεί να ρίχνει απλώς μια ματιά και να βεβαιώνεται ότι όλα ήταν όπως έπρεπε. Είχαν γίνει και μερικές διαρρήξεις στην περιοχή, οπότε θα κοιτούσε για τυχόν ζημιές σε παράθυρα και πόρτες.</p>	Она бы дала ему ключ, чтобы он мог заходить в дом и смотреть, все ли там в порядке; в округе уже было несколько случаев взлома, поэтому хорошо бы Эйлерт посматривал, целы ли окна и дверь и нет ли какого ущерба.
<p>Αυτή η δουλειά δεν του φάνηκε ιδιαίτερα βαριά, ενώ κάθε μήνα τον περίμενε στο γραμματοκιβώτιο της ένας φάκελος στο όνομά του που περιείχε ένα ποσό το οποίο στα δικά του μάτια φάνταζε πολύ γενναιόδωρο.</p>	Эта просьба не показалась ему особо обременительной, тем более что раз в месяц конверт с его именем появлялся в почтовом ящике Александры; в конверте была внушительная, на взгляд Эйлерта, сумма.
<p>Επίσης, ένιωθε ευχαριστημένος που έκανε κάτι χρήσιμο. Είναι δύσκολο να μην έχεις ξαφνικά κάτι να κάνεις όταν έχεις δουλέψει μια ολόκληρη ζωή.</p>	Кроме того, он думал, что это хорошо — знать и ощущать, что ты делаешь что-то полезное. Тяжело оказаться не у дел, после того как проработал всю жизнь.
<p>Οι μεντεσέδες της καγκελόπορτας είχαν στραβώσει και στρίγκλισαν παραπονιάρικα όταν την άνοιξε για να μπει στο μονοπάτι του κήπου. Δεν είχε φτυαρίσει κανείς ακόμη το χιόνι που το κάλυπτε, κι έτσι ο Έιλερτ σκέφτηκε να πει σε κάποιο από τα αγόρια του να τη βοηθήσει με το φτυάρισμα. Δεν ήταν δουλειά για γυναίκα αυτή.</p>	Калитку в сад перед входом в дом немного перекосило, поэтому она протестующе заскрипела, когда он открывал ее. Сад был неухожен, и он стал размышлять, не подыскать ли какого-нибудь парня из местных, чтобы помочь госпоже Александре с садом — ведь не бабская это работа.
<p>Ψαχούλεψε προσεχτικά στην τσέπη του για το</p>	Он достал ключи и крепко зажал их в руке,

κλειδί, για να μην του πέσει στο βαθύ χιόνι. Αν αναγκάζοταν να γονατίσει για να το ψάξει, ήταν σίγουρο ότι δεν θα κατάφερνε να σταθεί ξανά στα πόδια του.

Τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην εξωτερική βεράντα ήταν παγωμένα και γλιστερά, γι' αυτό πιάστηκε από την κουπαστή της σκάλας.

Ο Έιλερτ ήταν έτοιμος να βάλει το κλειδί στην κλειδαριά, όταν είδε πως η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Παραξενεμένος, την άνοιξε και μπήκε στο χολ.

«Είναι κανείς εδώ;»

Ίσως να είχε έρθει λίγο νωρίτερα σήμερα. Δεν απάντησε κανείς. Είδε την ίδια του την ανάσα να βγαίνει από το στόμα του και συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι στο σπίτι επικρατούσε απόλυτη παγωνιά.

Τα έχασε μεμιάς και δεν ήξερε τι να κάνει. Κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά, και δεν πίστευε ότι επρόκειτο απλώς για έναν χαλασμένο λέβητα.

Πήγε σε όλα τα δωμάτια. Τα πάντα έδειχναν ανέγγιχτα. Το σπίτι ήταν νοικοκυρεμένο όπως πάντα. Το βίντεο και η τηλεόραση στη θέση τους.

Αφού έλεγξε όλο το ισόγειο, ο Έιλερτ ανέβηκε στον επάνω όροφο του σπιτιού. Η σκάλα ήταν απότομη, και αναγκάστηκε να κρατηθεί γερά από το κάγκελο. Μόλις έφτασε πάνω, μπήκε πρώτα στην κρεβατοκάμαρα. Είχε γυναικείο στιλ, αλλά ήταν επιπλωμένη με γούστο και εξίσου νοικοκυρεμένη με το υπόλοιπο σπίτι.

Το κρεβάτι ήταν στρωμένο και στο κάτω άκρο του υπήρχε μια βαλίτσα. Ήταν ακόμη γεμάτη και κλειδωμένη. Τώρα ένιωσε λίγο ανόητος.

Ίσως εκείνη να είχε έρθει λίγο νωρίτερα, να είχε ανακαλύψει ότι ο λέβητας είχε χαλάσει και να βγήκε για να βρει κάποιον να τον φτιάξει.

Εντούτοις, δεν ήταν και πολύ ικανοποιημένος

чтобы не уронить в глубокий снег. Даже ползая на коленях, в таком сугробе он был искать их до бесконечности.

Ступеньки на крыльце обледенели и стали скользкими, так что подниматься пришлось медленно и осторожно.

Эйлерт только собрался вставить ключ в замочную скважину, как вдруг заметил, что дверь приоткрыта. Это его озадачило, но он распахнул дверь и вошел в прихожую.

— Эй, есть дома кто-нибудь?

Может быть, она сегодня приехала немного раньше? Никто не ответил. Эйлерт увидел, как пар от его дыхания вылетает изо рта, и внезапно понял, что в доме чертовски холодно.

Это его здорово смущило: что-то здесь явно не так, совершенно неправильно, и ему показалось, что дело совсем не в сломавшемся отоплении.

Он обошел комнаты: кажется, ничего не тронуто. Дом такой же опрятный, как обычно: и видео, и телевизор стояли на своих местах.

После того как Эйлерт осмотрел все внизу, он подошел к лестнице, ведущей на второй этаж. Крепко держась за перила, он поднялся по крутым ступеням и заглянул сначала в спальню — это была женская спальня, обставленная со вкусом и такая же красивая, как и все остальное в доме.

Кровать была заправлена, около нее стояла сумка с вещами, но не похоже, чтобы вещи распаковывали. Эйлерт сразу же почувствовал себя довольно глупо.

Наверное, она приехала на этот раз пораньше, обнаружила, что отопление не работает, и пошла поискать кого-нибудь, чтобы наладить котел.

Но тем не менее он сам не верил в это

με αυτή την εξήγηση. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

Το ένιωθε στις αρθρώσεις του με τον ίδιο τρόπο που ένιωθε μερικές φορές ότι πλησίαζε θύελλα. Συνέχισε προσεχτικά τον έλεγχο του σπιτιού.

Το επόμενο δωμάτιο ήταν μια μεγάλη σοφίτα με κεκλιμένη οροφή και ξύλινα δοκάρια.

Δύο καναπέδες ήταν αντικριστοί εκατέρωθεν του τζακιού. Υπήρχαν και μερικές εφημερίδες σκόρπιες πάνω στο χαμηλό τραπέζακι· κατά τ' άλλα όμως όλα ήταν στη θέση τους.

Κατέβηκε ξανά στο κάτω πάτωμα. Κι εκεί φαίνονταν όλα να είναι στη θέση τους.

Ούτε η κουζίνα ούτε το καθιστικό έδειχναν διαφορετικά.

Το μόνο δωμάτιο που απέμενε τώρα ήταν το μπάνιο. Κάτι τον έκανε να κοντοσταθεί πριν σπρώξει και ανοίξει την πόρτα.

Όλα ήταν ακίνητα και σιωπηλά ακόμη. Στάθηκε διστάζοντας για μια στιγμή, αντιλήφθηκε ότι συμπεριφερόταν λίγο γελοία και έσπρωξε αποφασιστικά την πόρτα.

Δευτερόλεπτα αργότερα έτρεχε προς την εξώπορτα όσο γρήγορα του επέτρεπε η ηλικία του.

Την ύστατη στιγμή θυμήθηκε ότι η σκάλα γλιστρούσε και άρπαξε την κουπαστή για να μη βρεθεί με το κεφάλι στα σκαλοπάτια.

Διέσχισε με κόπο το χιόνι στο δρομάκι του κήπου και βλαστήμησε όταν η καγκελό-πόρτα τον δυσκόλεψε στο άνοιγμα.

Μόλις βρέθηκε στο πεζοδρόμιο, έμεινε εκεί εντελώς αναποφάσιστος. Λίγο πιο κάτω στον δρόμο είδε να τον πλησιάζει με βήμα γοργό μια φιγούρα και αναγνώρισε την κόρη του Τούρε, την Ερίκα.

простое объяснение — что-то было не так.

Эйлерт чувствовал это нутром, примерно так же, как иногда ощущал приближение шторма, и поэтому он осторожно продолжил обход дома.

Дальше располагалась большая гостиная со стенами, обшитыми деревом, и массивными балками на потолке.

Два дивана стояли друг напротив друга по обе стороны от камина; несколько газет были небрежноброшены на журнальном столике, но в целом все находилось на своих местах.

Он опять спустился на первый этаж. Ничего особенного, все выглядело так, как должно быть.

Ни в кухне, ни в гостиной ничего не изменилось, все вроде как обычно.

Последней комнатой, куда он еще не заходил, оставалась ванная. Но что-то заставило его помедлить, прежде чем открыть дверь.

Кругом было тихо и спокойно. Он постоял, замешкавшись, но потом подумал, что, наверное, выглядит просто смешно, и решительно толкнул дверь.

Секундой позже он изо всех сил бежал к входной двери — настолько быстро, насколько ему позволял возраст.

В последний момент он вспомнил, что лестница скользкая, ухватился за перила и умудрился не свернуть себе шею на ступеньках.

Увязая в глубоком снегу, он с трудом пересек сад, моля Бога, чтобы калитку не заклинило.

Снаружи, на тротуаре, он в нерешительности остановился. Внизу, на дороге, он увидел какую-то фигуру, которая приближалась к нему размеженным прогулочным шагом, и сразу понял, что это

Της φώναξε να σταματήσει.

* * *

Ήταν κουρασμένη. Κουρασμένη του θανατά. Η Ερίκα Φαλκ έκλεισε τον υπολογιστή και πήγε στην κουζίνα για να γεμίσει την κούπα της με καφέ.

Ένιωθε πιεσμένη από παντού. Ο εκδοτικός οίκος ήθελε ένα προσχέδιο του βιβλίου τον Αύγουστο, κι εκείνη δεν το είχε αρχίσει καλά καλά.

Το βιβλίο για τη Σέλμα Λάγκερλεφ, η πέμπτη της βιογραφία για γυναίκες συγγραφείς από τη Σουηδία, θα ήταν το καλύτερό της, αλλά τώρα αισθανόταν πως δεν είχε καμία απολύτως διάθεση για γράψιμο.

Είχε περάσει πάνω από ένας μήνας από τον θάνατο των γονιών της, αλλά η θλίψη είχε ακόμα και σήμερα την ίδια φρεσκάδα με την ημέρα που έλαβε το πικρό μαντάτο.

Το καθάρισμα του πατρικού της δεν πήγαινε τόσο γρήγορα όσο ήλπιζε, καταπώς φάνηκε.

Τα πάντα τής ξυπνούσαν αναμνήσεις. Κάθε κουτί που συσκεύαζε της έπαιρνε πολλές ώρες, διότι καθένα αντικείμενο είχε την ιδιότητα να την κατακλύζει με εικόνες από μια ζωή που φάνταζε άλλοτε τόσο κοντινή και άλλοτε απίστευτα μακρινή. Δεν μπορούσε όμως να βιαστεί με το αμπαλάρισμα — ας της έπαιρνε όσο καιρό ήθελε.

Το διαμέρισμά της στη Στοκχόλμη ήταν νοικιασμένο προσώρας, και η ίδια υπολόγιζε ότι μπορούσε να μείνει ευχαρίστως στο πατρικό της, στη Φιελμπάκα, και να γράψει.

Το σπίτι ήταν χτισμένο κάπως απόμερα, στο Σέλβικ, σε ένα ήσυχο και γαλήνιο περιβάλλον.

dochь Туре — Эрика.

И он закричал, чтобы она остановилась.

* * *

Она устала, просто смертельно устала. Эрика Фальк выключила компьютер и пошла на кухню, чтобы налить себе еще кофе.

Она чувствовала себя зажатой со всех сторон: издательство давило на нее, желая получить рукопись книги в августе, а она едва начала ее писать.

Книга о Сельме Лагерлёф должна была стать ее пятой — лучшей — биографической книгой о шведских женщинах-писательницах, но Эрика не находила в себе ни малейшего вдохновения и совершенно не хотела писать.

Прошло уже больше месяца со дня смерти ее родителей, но чувство утраты все еще терзало ее, будто это произошло вчера.

Разобраться в доме родителей оказалось совсем не так просто, и на это требовалось больше времени, чем она надеялась.

Все пробуждало воспоминания. Упаковка каждой коробки занимала у Эрики по несколько часов, потому что любая вещь вызывала из памяти картинки из жизни, которая временами казалась очень и очень близкой, а иногда — более чем далекой. Но что поделаешь!

За квартиру в Стокгольме было заплачено вперед, так что Эрика вполне могла позволить себе жить здесь, в родительском доме во Фьељбаке, и писать.

Дом стоял не очень далеко от Сельвика, вокруг было изумительно красиво и спокойно.

Η Ερίκα κάθισε στη βεράντα και κοίταξε προς το αρχιπέλαγος. Η θέα δεν έπαινε ποτέ να της κόβει την ανάσα. Κάθε εποχή του χρόνου έστηνε ένα νέο, θεαματικό σκηνικό, κι εκείνη τη μέρα είχε βγει ένας εκτυφλωτικός ήλιος που έριχνε αστραφτερούς καταρράκτες φωτός πάνω στα παχιά στρώματα πάγου που κάλυπταν το νερό. Ο πατέρας της θα λάτρευε μια τέτοια μέρα.

Ένας κόμπος στάθηκε στον λαιμό της, και ο αέρας του σπιτιού έγινε μεμιάς πολύ αποπνικτικός για να τον αναπνέει.

Αποφάσισε να κάνει έναν περίπατο. Το θερμόμετρο έδειχνε μείον δεκαπέντε βαθμούς και ντύθηκε σαν κρεμμύδι.

Όταν πέρασε το κατώφλι κρύωνε ακόμη, αλλά δεν της πήρε πολύ για να ζεσταθεί από το γρήγορο βάδισμα.

Έξω επικρατούσε μια λυτρωτική σιωπή. Δεν υπήρχαν άλλοι άνθρωποι τριγύρω. Ο μόνος ήχος που άκουγε ήταν η δική της ανάσα.

Η αντίθεση με τους καλοκαιρινούς μήνες, τότε που η μικρή κοινωνία έσφυζε από ζωή, ήταν έντονη. Η Ερίκα προτιμούσε να μένει μακριά από τη Φιελμπάκα τα καλοκαίρια.

Παρόλο που γνώριζε ότι η επιβίωση της κωμόπολης εξαρτιόταν από τον τουρισμό, δεν μπορούσε να απαλλαγεί από την αίσθηση ότι κάθε καλοκαίρι δεχόταν εισβολή από ένα τεράστιο σμήνος ακριδών.

Ήταν ένα πολυκέφαλο κτήνος που αργά, χρόνο τον χρόνο, καταβρόχθιζε το παλιό ψαροχώρι αγοράζοντας τα παραλιακά σπίτια και δημιουργώντας μια κοινωνία-φάντασμα για εννιά μήνες τον χρόνο.

Το ψάρεμα ήταν το μόνο με το οποίο η Φιελμπάκα εξοικονομούσε τα προς το ζην εδώ και πολλούς αιώνες.

Το αφιλόξενο περιβάλλον και ο συνεχής

Эрика сидела на террасе и смотрела в море на шхеры. От этой картины у нее всегда захватывало дух: каждое время года, сменяясь, привносило свои красочные декорации в этот живописный спектакль; и сегодня днем она любовалась солнечным сиянием, которое каскадами света заливало лед, покрывавший воду толстыми пластами. Ее отцу такой день наверняка бы понравился.

У Эрики перехватило дыхание, воздух в доме показался спертым настолько, что ей стало трудно дышать, и она решила пойти прогуляться.

Термометр показывал минус пятнадцать градусов, и она утеплилась, как только могла.

Однако едва она вышла за дверь, ее тут же охватил холод, но она пошла довольно быстро и скоро согрелась.

На улице было умиротворяющее спокойно и безлюдно. В тишине Эрика слышала только собственное дыхание.

Контраст с летними месяцами просто поражал: летом в поселке бурлила жизнь, поэтому в это время Эрика старалась держаться от Фельбаки подальше.

Прекрасно понимая, что само существование поселка зависит от туристов, она тем не менее никак не могла избавиться от ощущения, что каждое лето во Фельбаку вторгаются захватчики, и это ужасно напоминало ей нашествие саранчи.

Многоголовый монстр медленно, год за годом заглатывал старый рыбакский поселок, скрупая дома, в первую очередь возле моря, а на остальные девять месяцев в году Фельбака превращалась в поселок-призрак.

Столетиями источником существования для Фельбаки была ловля рыбы.

Неласковая природа и постоянная борьба за

αγώνας για την επιβίωση, όταν όλα εξαρτιόνταν από το αν τα ρεύματα θα παράσερναν προς τα εκεί τα κοπάδια ρέγγας, είχαν δημιουργήσει σκληρούς και δυνατούς ανθρώπους.

Αλλά από τότε που η Φιελμπάκα έγινε γραφική και άρχισε να προσελκύει τουρίστες με παχιά πορτοφόλια ενώ ταυτόχρονα το ψάρεμα έχασε τη σημασία του ως πηγή εισοδήματος, η Ερίκα είχε την εντύπωση ότι οι ώμοι των ντόπιων κύρτωναν όλο και περισσότερο με τα χρόνια.

Οι νέοι έφευγαν γι' αλλού, και οι γέροι ονειρεύονταν καιρούς αλλοτινούς. Ήταν και η ίδια ένας από τους πολλούς που επέλεξαν να φύγουν.

Αύξησε κι άλλο τον ρυθμό του βαδίσματος της και έστριψε αριστερά, προς τον λόφο που έβγαζε στο σχολείο Χοκεμπάκεν.

Όταν η Ερίκα πλησίασε στην κορφή, άκουσε τον Έιλερτ Μπεργ να φωνάζει κάτι που δεν κατάφερε ν' ακούσει καλά. Εκείνος χειρονομούσε αδιάκοπα και κατευθυνόταν προς το μέρος της.

«Είναι νεκρή».

Ο Έιλερτ ανάσαινε βαριά, με μικρά κοφτά ξεφυσήματα, και ένα άσχημο σφύριγμα ακουγόταν από το στήθος του.

«Ελα, Έιλερτ, ηρέμησε. Τι έγινε;»

«Είναι πεθαμένη εκεί μέσα».

Έδειχνε προς το μεγάλο γαλάζιο ξύλινο σπίτι που βρισκόταν πάνω στην κορφή του λόφου και ταυτόχρονα την κοιτούσε παρακλητικά.

Χρειάστηκε κάποιος χρόνος για να καταγράψει η Ερίκα αυτό που της είπε, αλλά, όταν οι λέξεις κατακάθισαν μέσα της, έσπρωξε τη δύστροπη καγκελόπορτα και κάλυψε με κόπο την απόσταση μέχρι την εξώπορτα.

выживание, когда все зависело от того, будет селедка мигрировать в прибрежных водах или нет, закаляли характер и без того сильных людей.

Но во Фьельбаке было очень красиво и живописно, и сюда потянулись туристы с тугими кошельками. В то же время рыболовство пришло в упадок и потеряло свое значение как единственный источник существования. Эрика видела, как год от года местные жители кланяются все ниже и ниже.

Молодежь уезжала из Фьельбаки, а старики вспоминали минувшие времена; да и она сама была одной из многих, кто захотел уехать.

Она продолжала идти по дороге, повернула налево к холму, поднимавшемуся к школе Хокебакен.

Когда Эрика была уже почти у самой вершины, она вдруг услышала, что Эйлерт Берг кричит ей что-то, что именно — она не смогла разобрать. Он махал руками и быстро шел к ней.

— Она там мертвая.

Эйлерт едва мог дышать: он делал короткие неглубокие вдохи, которые со свистящим звуком вырывались у него из груди.

— Да успокойся же ты, Эйлерт! Что вообще случилось?

— Она лежит мертвая — там внутри.

Эйлерт показал на большой небесно-голубой деревянный дом довольно далеко от них, на вершине холма, и при этом вопросительно посмотрел на Эрику.

Эрика не сразу поняла, что он сказал, — прошло какое-то время, — но когда уловила смысл, то бегом бросилась наверх, и вскоре они уже с трудом пробирались через запущенный сад к двери.

Ο Έιλερτ την είχε αφήσει ανοιχτή, κι εκείνη πέρασε το κατώφλι προσεχτικά, αβέβαιη για τι περίμενε να αντικρίσει. Για κάποιο λόγο δεν σκέφτηκε να ρωτήσει.

Ο Έιλερτ την ακολούθησε επιφυλακτικά και έδειξε, βουβός, προς το μπάνιο στον κάτω όροφο.

Η Ερίκα δεν βιαζόταν. Στράφηκε και κοίταξε τον Έιλερτ με βλέμμα ερωτηματικό. Εκείνος ήταν χλωμός και η φωνή του αδύναμη όταν απάντησε:

«Εκεί μέσα».

Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που η Ερίκα είχε μπει τελευταία φορά σε αυτό το σπίτι, άλλα κάποτε το γνώριζε καλά και ήξερε πού ήταν το μπάνιο.

Παρά τα ζεστά ρούχα που φορούσε ανατρίχιασε από το κρύο. Η πόρτα του μπανιού άνοιξε αργά, κι εκείνη μπήκε μέσα.

Δεν ήξερε τι ακριβώς περίμενε από τα λίγα που είχε πει ο Έιλερτ, αλλά κανείς δεν την είχε προετοιμάσει για το αίμα.

Το μπάνιο ήταν ντυμένο ολόκληρο με λευκά πλακάκια, και η αντίθεση του αίματος μέσα και γύρω από την μπανιέρα έκανε το αποτέλεσμα πολύ πιο έντονο.

Για πολύ λίγο, πριν συνειδητοποιήσει ότι μέσα στην μπανιέρα κείτονταν ένας πραγματικός άνθρωπος, σκέφτηκε ότι η αντίθεση ήταν όμορφη.

Παρά τις αφύσικες λευκές και γαλαζωπές αποχρώσεις που εναλλάσσονταν στο κορμί, η Ερίκα την αναγνώρισε αμέσως.

Ήταν η Αλεξάνδρα Βίκνερ, το γένος Καρλγκρέν, κόρη της οικογένειας στην οποία ανήκε το σπίτι όπου βρισκόταν η Ερίκα.

Όταν ήταν ακόμη παιδιά, ήταν οι καλύτερες

Эйлерт оставил дверь открытой. Эрика осторожно переступила через порог, не очень понимая, чего ей следует ждать и что она может увидеть. По какой-то причине Эрика ни о чем не спрашивала Эйлерта.

Эйлерт шел следом за ней, очень осторожно, потом молча махнул рукой в сторону ванной комнаты на первом этаже.

Эрика не пошла туда сразу же. Она повернулась и с немым вопросом посмотрела на бледное лицо Эйлерта. Он сказал срывающимся голосом:

— Там внутри.

Много воды утекло с тех пор, как Эрика заходила в этот дом последний раз. Когда-то она хорошо его знала и прекрасно помнила, где ванная.

Внезапно ее пробрал холод, хотя она и была тепло одета. Дверь открывалась вовнутрь; Эрика толкнула ее и медленно вошла.

Она не очень хорошо понимала, чего ей, собственно, ожидать после маловразумительных объяснений Эйлерта, и поэтому оказалась совершенно не готовой к виду крови.

Ванная комната была полностью выложена белым кафелем, и поэтому впечатление от увиденного казалось намного сильнее.

И на какую-то секунду, прежде чем она поняла, что там в ванне — действительно человек, она подумала, что это красивый контраст.

Хотя тело женщины стало неестественного голубовато-белого цвета, Эрика сразу узнала ее.

Это была Александра Вийкнер, в девичестве Карлгрен, дочь владельцев этого самого дома, в котором сейчас стояла Эрика.

Когда-то в детстве они были лучшими

φίλες, αλλά ένιωθε πως από τότε είχε περάσει μια ολάκερη ζωή. Τώρα, η γυναίκα που ήταν στην μπανιέρα τής έμοιαζε σαν μια ξένη.

Τα μάτια του πτώματος ήταν ευσπλαχνικά κλειστά, αλλά τα χείλη του είχαν πάρει ένα έντονο μπλε χρώμα. Ένα λεπτό στρώμα πάγου είχε παρεισφρήσει γύρω από τον κορμό και έκρυψε εντελώς το κάτω μέρος του σώματος.

Το δεξί χέρι κρεμόταν ξεψυχισμένο από την άκρη της μπανιέρας με τα δάχτυλα βουτηγμένα στην πηγμένη λιμνούλα αίματος στο πάτωμα.

Ένα ξυράφι ήταν απιθωμένο στο χείλος της μπανιέρας. Το άλλο ήταν ορατό μόνο από τον αγκώνα και πάνω, καθώς το υπόλοιπο παρέμενε κάτω από τον πάγο. Τα γόνατα ξεπρόβαλλαν κι αυτά πάνω από την παγωμένη επιφάνεια.

Τα μακριά ξανθά μαλλιά της Άλεξ ήταν απλωμένα σαν βεντάλια στο επάνω άκρο της μπανιέρας, αλλά έδειχναν εύθραυστα και παγωμένα μέσα σ' εκείνο το ψύχος.

Η Ερίκα έμεινε να την κοιτάζει αρκετή ώρα. Είχε παγώσει τόσο από το κρύο όσο και από τη μοναξιά που απεικόνιζε εκείνο το μακάβριο ντεκόρ. Κατόπιν, πισωπάτησε σιωπηλά, βγαίνοντας από το μπάνιο.

Έπειτα, ότι συνέβη ήταν σαν τυλιγμένο σε ομίχλη. Τηλεφώνησε στον εφημερεύοντα γιατρό από το κινητό της και περίμενε, μαζί με τον Έιλερτ, μέχρι να έρθει ο γιατρός και το ασθενοφόρο.

Αναγνώρισε τα σημάδια του σοκ από τότε που είχε πληροφορηθεί τον θάνατο των γονιών της και έβαλε να πιει ένα μεγάλο ποτήρι κονιάκ αμέσως μόλις επέστρεψε σπίτι. Ήσως να μην ήταν ακριβώς αυτό που θα συνιστούσε ο γιατρός, αλλά τα χέρια της σταμάτησαν να τρέμουν.

Το θέαμα της Άλεξ την είχε αναγκάσει να επιστρέψει στην παιδική ηλικία. Είχαν περάσει πάνω από είκοσι πέντε χρόνια από τότε που

подругами, но с тех пор словно прошла целая вечность. Теперь женщина в ванне казалась совсем чужой.

Мертвые глаза были умиротворенно закрыты, но губы стали отчетливо синего цвета. Все покрывал толстый слой льда, который скрывал нижнюю часть тела полностью.

Правая рука свисала с бортика; пальцы касались лужи застывшей на полу крови.

На краю ванны лежало бритвенное лезвие. Другая рука ниже подмышки полностью вмерзла в лед. Из ледяного пластика еще виднелись колени.

Длинные светлые волосы Алекс,казалось, светились, как солнечные лучи, но эти лучи застыли и превратились в сосульки.

Эрика долго стояла и смотрела на Александру. Ее затрясло от холода и от ощущения безысходного одиночества, которое олицетворяла собой эта жуткая картина. Эрика медленно попятилась и вышла.

Все, что происходило потом, она воспринимала не очень ясно, словно сквозь туман. Она позвонила дежурному врачу из неотложки по мобильному телефону, и они ждали вместе с Эйлертом, когда подъедет «скорая помощь».

Эрика снова оказалась в состоянии шокового оцепенения, как в тот день, когда узнала о смерти своих родителей, и как только она наконец оказалась дома, тут же налила себе хорошую порцию коньяка — может быть, это было не то, что прописал бы доктор, но, по крайней мере, после коньяка у нее перестали трястись руки.

Увиденное заставило Эрику обернуться назад, вернуться в детство. С тех пор прошло больше двадцати трех лет. За это

ήταν οι καλύτερες φίλες, και, παρόλο που πολλοί άνθρωποι είχαν έλθει και παρέλθει στη ζωή της έκτοτε, κρατούσε την Άλεξ πάντα στην καρδιά της.

Τότε ήταν απλώς παιδιά. Ως ενήλικες ήταν ξένες μεταξύ τους.

Ωστόσο, η Ερίκα δυσκολευόταν να συμφιλιωθεί με τη σκέψη ότι η Άλεξ είχε αυτοκτονήσει, κάτι που έπρεπε να είναι η αναπόφευκτη ερμηνεία αυτού που είχε δει.

Η Αλεξάνδρα που η ίδια γνώριζε ήταν ένας από τους πιο ζωντανούς και σίγουρους ανθρώπους που ήξερε.

Ένας όμορφος άνθρωπος, γεμάτος αυτοπεποίθηση, με μια ακτινοβολία που έκανε τους πάντες να την ακολουθούν με το βλέμμα τους.

Σύμφωνα με όσα είχε ακούσει η Ερίκα από φήμες, η ζωή —όπως πίστευε, εξάλλου, και η ίδια— υπήρξε γενναιόδωρη με την Άλεξ. Διηγήθυνε μια γκαλερί στο Γκέτεμποργκ, ήταν παντρεμένη με έναν άντρα που ήταν και όμορφος και επιτυχημένος και ζούσε σε ένα μεγάλο σπίτι σαν αρχοντική έπαυλη στο νησί Σερέ.

Προφανώς όμως κάτι δεν είχε πάει καλά.

Ένιωσε ότι είχε ανάγκη να αποδιώξει τις σκέψεις της και σχημάτισε τον αριθμό τηλεφώνου της αδερφής της.

«Κοιμόσουν;»

«Αστειεύεσαι; Ο Άντριαν με ξύπνησε από τις τρεις το πρωί και, όταν τελικά κοιμήθηκε, κατά τις έξι, ξύπνησε η Έμμα και ήθελε παιχνίδια.»

«Δεν μπορούσε να την αναλάβει ο Λούκας έστω για μία φορά;»

Μια παγερή σιωπή επικράτησε στην άλλη άκρη της γραμμής, και η Ερίκα δάγκωσε τη γλώσσα της.

время многие люди появлялись в жизни Эрики или исчезали из нее, но Александра всегда оставалась с ней, в самом ее сердце.

Тогда они были всего лишь детьми, повзрослев — стали чужими друг другу.

Но тем не менее Эрика с трудом могла смириться с мыслью о том, что Александра совершила самоубийство, хотя картина, которую она увидела в ванной, не оставляла практически никаких сомнений.

Та Александра, которую знала Эрика, была одним из самых жизнерадостных и уравновешенных людей в ее жизни.

Красивая, уверенная в себе, с походкой, которая заставляла мужчин оборачиваться и смотреть ей вслед.

По слухам, которые доходили до Эрики, и как, собственно, она всегда и думала, жизнь была щедра к Александре: она владела картинной галереей в Гётеборге и вышла замуж за мужчину, который был не только красив, но и преуспевал в делах. Они жили на Сере в доме, который больше походил на старинную барскую усадьбу,

но что-то все же, очевидно, в ее жизни было не так.

Эрика почувствовала, как ее одолевают мрачные мысли, и, чтобы развеяться, набрала номер своей сестры.

— Ты спишь?

— Ты что, шутишь? Из-за Адриана я с трех часов на ногах, а когда он наконец угомонился где-то в районе шести, проснулась Эмма и захотела играть.

— А что, разве Лукас не мог бы подняться сам хоть разок?

На другом конце линии воцарилось ледяное молчание, и Эрика прикусила язык.

«Είχε μια σημαντική συνάντηση σήμερα και έπρεπε να είναι ξεκούραστος.

Εκτός αυτού, είναι αρκετά μπερδεμένα τα πράγματα στη δουλειά αυτό τον καιρό. Η επιχείρηση βρίσκεται μπροστά σε μια στρατηγικά κρίσιμη καμπή».

Η φωνή της Άννας δυνάμωσε, και η Ερίκα διέκρινε έναν διάχυτο τόνο υστερίας πίσω από τα λόγια της.

Ο Λούκας είχε πάντα μια καλή δικαιολογία έτοιμη, και, πιθανότατα, η Άννα χρησιμοποίησε ακριβώς τα λόγια του.

Κι αν δεν ήταν καμιά σημαντική συνάντηση, θα ήταν αγχωμένος απ' όλες τις σημαντικές αποφάσεις που ήταν υποχρεωμένος να παίρνει ή μπορεί τα νεύρα του να ήταν σε κακή κατάσταση, μια που η πίεση που ένιωθε ως επιτυχημένος —πάντα κατά τον ίδιο τον Λούκας— επιχειρηματίας ήταν μεγάλη.

Έτσι, όλη η ευθύνη για τα παιδιά έπεφτε στην Άννα. Με μια ζωηρή τρίχρονη κόρη και ένα μωρό τεσσάρων μηνών, η Άννα τής είχε φανεί δέκα χρόνια μεγαλύτερη, από τα τριάντα που ήταν, όταν συναντήθηκαν στην κηδεία των γονιών τους.

«Honey, don't touch that - Γλυκιά μου, μην το πειράζεις αυτό» είπε η Άννα.

«Σοβαρά τώρα, δεν νομίζεις ότι πρέπει κάποια στιγμή ν' αρχίσεις να μιλάς σουηδικά με την Έμμα;»

«Ο Λούκας πιστεύει ότι θα πρέπει να μιλάμε αγγλικά στο σπίτι. Λέει ότι, ούτως ή άλλως, θα μετακομίσουμε στο Λονδίνο πριν αρχίσει η Έμμα το σχολείο».

Η Ερίκα είχε βαρεθεί να ακούει αυτή τη φράση: «Ο Λούκας πιστεύει, ο Λούκας λέει, ο Λούκας θεωρεί ότι...».

Στα δικά της μάτια ο γαμπρός της ήταν ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα μαλάκα πρώτης τάξης.

— У него сегодня очень важная встреча, ему надо быть отдохнувшим.

Кроме того, у Лукаса как раз сейчас очень сложная ситуация на работе: фирма оказалась перед необходимостью важного стратегического решения.

Голос Анны стал заметно повышаться, и Эрика услышала в нем истерические нотки.

У Лукаса всегда были под рукой наготове веские причины, и сейчас Анна наверняка цитировала его слово в слово.

Готовился ли он к важной встрече, или находился в стрессе из-за принимаемых им трудных решений, или у него просто сдавали нервы из-за всего этого — согласно самому Лукасу, он был всегда правым, крупным преуспевающим бизнесменом.

Все заботы о детях, таким образом, возлагались на Анну. Анне было тридцать, но, когда они увиделись на похоронах родителей, она выглядела лет на десять старше из-за постоянных забот о резвой трехлетней девчушке и четырехмесячном сыне.

— Honey, don't touch that

— Сильно сказано. А тебе не кажется, что с Эммой пора начать разговаривать по-шведски?

— Лукас считает, что мы должны разговаривать дома по-английски, он говорит, что мы все же переедем обратно в Лондон еще до того, как Эмма пойдет в школу.

Эрику, мягко говоря, раздражали фразы типа: «Лукас думает, Лукас говорит, Лукас считает, что...»

В ее глазах зять представлял собой образцовый экземпляр первоклассного напыщенного подонка.

Η Άννα τον είχε συναντήσει όταν δούλευε ως νταντά στο Λονδίνο και γοητεύτηκε αμέσως από το θυελλώδες φλερτ του Λούκας Μάξγουελ, που ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερος της και επιτυχημένος χρηματιστής.

Εγκατέλειψε όλα τα σχέδιά της να σπουδάσει στο πανεπιστήμιο και αφιέρωσε, απεναντίας, τη ζωή της στο να είναι η τέλεια κλασική σύζυγος.

Μόνο που το πρόβλημα ήταν ότι ο Λούκας δεν ήταν ποτέ ικανοποιημένος, και η Άννα, η οποία έκανε ακριβώς ό,τι ήθελε από τότε που ήταν παιδί, είχε διαγράψει παντελώς τη δική της προσωπικότητα.

Η Ερίκα ήλπιζε ότι η Άννα θα έβρισκε τον παλιό της εαυτό και θα ξυπνούσε, θα παρατούσε τον Λούκας και θα άρχιζε να ζει τη δική της ζωή, αλλά μετά ήρθαν τα παιδιά.

Μόλις γεννήθηκε η Έμμα και μετά ο Άντριαν, η Ερίκα αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι, δυστυχώς, ο γαμπρός της ήταν εκεί για να μείνει.

«Προτείνω ν' αφήσουμε το θέμα “Λούκας” και τις αντιλήψεις του περί ανατροφής των παιδιών. Τι κατορθώματα έκαναν τα αγαπημένα μου ανίψια από την τελευταία φορά που έμαθα νέα τους;»

«Α, μία από τα ίδια, ξέρεις, τα συνηθισμένα. Η Έμμα είχε τα νευράκια της χτες και πρόλαβε, πριν την αντιληφθώ, να ψαλιδίσει μωρουδιακά ρούχα που άξιζαν μια μικρή περιουσία, ενώ ο Άντριαν επί τρεις μέρες ή ουρλιάζει ή ξερνάει.»

«Ακούγεται σαν να χρειάζεσαι μια μικρή αλλαγή περιβάλλοντος. Δεν μπορείς να πάρεις τα παιδιά και να έρθετε εδώ για καμιά βδομάδα;

Χρειάζομαι και τη βοήθειά σου για να κοιτάξουμε μερικά πράγματα. Πρέπει,

Анна встретила его, когда работала гувернанткой в Лондоне, и моментально была очарована тем, что преуспевающий биржевой делец Лукас Максвелл, на десять лет старше ее, настойчиво ухаживает за ней.

Она отказалась от планов насчет учебы в университете и вместо этого посвятила свою жизнь тому, чтобы стать образцовой, респектабельной домохозяйкой.

Проблема состояла лишь в том, что Лукас относился к типу людей, которые всегда чем-то недовольны, и Анна, привыкшая с самого детства делать только то, что хотелось ей самой, за годы жизни с Лукасом полностью потеряла себя как личность.

Вплоть до рождения детей у Эрики теплилась надежда, что в один прекрасный момент Анна все же придет в себя, взорвется, уйдет от Лукаса и начнет наконец жить своей жизнью.

Но после того как сначала Эмма, а потом и Адриан появились на свет, Эрике, к сожалению, пришлось смириться с тем, что зять, похоже, задержится надолго.

— Я предлагаю оставить тему Лукаса и его представлений о воспитании детей. Как там мамочкины любименькие поживаются?

— Да все то же. Ну в общем — все как обычно... Эмма вчера почему-то решила немножко сойти с ума: пока я не видела, она взяла ножницы и принялась кромсать детскую одежду на мелкие кусочки; а Адриана последние три дня тошнит, он кричит так, что уши закладывает.

— Похоже на то, что тебе надо немного сменить обстановку. Не хочешь ли взять детей и приехать сюда на неделю?

Кроме того, мне нужна твоя помощь, чтобы разобраться в целой куче вещей, и нам

εξάλλου, να λύσουμε και τα διαδικαστικά θέματα με το σπίτι».

«Ααα, ναι. Και πάνω που σκεφτόμασταν να σου μιλήσουμε γι' αυτό».

Ως συνήθως, όταν η Άννα ήταν αναγκασμένη να ανακινήσει κάποιο δυσάρεστο θέμα, η φωνή της άρχιζε να τρέμει αισθητά.

Η Ερίκα ένιωσε αμέσως να χτυπάει κάποιο προειδοποιητικό καμπανάκι. Εκείνο το «σκεφτόμασταν» ακουγόταν πολύ δυσοίωνο.

Διότι, όποτε είχε βάλει ο Λούκας το δαχτυλάκι του σε κάποια υπόθεση, επρόκειτο σίγουρα για κάτι που συνέφερε μόνο τον ίδιο, αλλά ήταν ασύμφορο για όλα τα υπόλοιπα εμπλεκόμενα μέρη.

Η Ερίκα περίμενε την Άννα να συνεχίσει.

«Οπως ξέρεις, ο Λούκας κι εγώ σκεφτόμαστε να μετακομίσουμε στο Λονδίνο μόλις καταφέρει να κάνει τη θυγατρική στη Σουηδία να σταθεί στα πόδια της και δεν είχε περάσει από το μυαλό μας ότι θα έπρεπε να ανησυχούμε για το πώς θα διατηρούμε κι εδώ ένα σπίτι.

Άλλωστε, ούτε και για σένα θα είναι ευχάριστο να έχεις σκοτούρες με ένα θηρίο σπίτι στην επαρχία, μια που δεν έχεις οικογένεια και τα λοιπά.»

Η σιωπή ήταν χειροπιαστή.

«Πού θέλεις να καταλήξεις;»

Η Ερίκα τύλιξε μια τούφα από τα κατσαρά μαλλιά της γύρω από τον δείκτη του χεριού της, μια συνήθεια που είχε από τότε που ήταν μικρή και η οποία επέστρεφε όταν την έπιανε νευρικότητα.

«Να. Ο Λούκας πιστεύει ότι πρέπει να το πουλήσουμε. Δεν έχουμε την παραμικρή δυνατότητα να το κρατήσουμε και να το συντηρούμε.

Άσε που θέλουμε να αγοράσουμε ένα σπίτι στο Κένσινγκτον όταν θα επιστρέψουμε στην

необходимо заняться всеми бумагами, ну и так далее.

— Ты знаешь, мы как раз думали поговорить с тобой об этом.

Как обычно, когда ей надо было сказать что-то неприятное, голос Анны начал заметно дрожать.

Эрика моментально насторожилась. Только что прозвучавшее «мы» не означало ничего хорошего.

Как только Лукас хоть одним пальцем влезал в какую-нибудь игру, обычно выходило так, что он всегда что-нибудь выигрывал, а все остальные проигрывали.

Эрика ждала, что же сейчас скажет Анна.

— Мы с Лукасом подумываем переехать обратно в Лондон, как только он окончательно наладит работу в шведском филиале компании, и мы совсем не планировали заботиться о содержании дома здесь.

И что тебе за великая радость заниматься большим домом за городом! Я имею в виду: семьи у тебя нет, так что...

Пауза была короткой.

— Что ты, собственно, хочешь сказать?

Эрика накручивала прядь своих светлых волос на указательный палец — привычка с детства, она всегда так делала, когда нервничала.

— Ну, Лукас считает, что мы должны продать дом. У нас нет никакой возможности продолжать содержать его.

Кроме того, нам бы хотелось купить дом в Кенсингтоне, когда мы переедем обратно,

Αγγλία, και, όσο καλοπληρωμένος κι αν είναι ο Λούκας, τα λεφτά από την πώληση θα είναι μεγάλη ανάσα για εμάς.

Εννοώ ότι ένα σπίτι στη δυτική ακτή, στην τοποθεσία που είναι, θα αποφέρει πολλά εκατομμύρια. Οι Γερμανοί κάνουν σαν παλαβοί για θέα στη θάλασσα και θαλασσινό αέρα».

Η Άννα συνέχισε την επιχειρηματολογία της, αλλά η Ερίκα θεώρησε ότι της είχε επιτρέψει να πει πολλά και απίθωσε αργά το ακουστικό στη βάση του, κλείνοντας τη γραμμή στη μέση μιας πρότασης.

Το σίγουρο ήταν πως είχε καταφέρει για τα καλά να αποδιώξει τις προηγούμενες σκέψεις της.

Πάντα είχε σταθεί στην Άννα περισσότερο σαν μάνα παρά σαν μεγάλη αδερφή. Από τότε που ήταν μικρές την προστάτευε και την πρόσεχε.

Η Άννα ήταν ένα πραγματικό παιδί της φύσης, ένας ανεμοστρόβιλος, που ακολουθούσε πάντοτε τις παρορμήσεις της, δίχως να σκέφτεται τις επιπτώσεις.

Η Ερίκα είχε καταφέρει, περισσότερες φορές απ' όσες μπορούσε να απαριθμήσει, να τη σώσει από καταστάσεις που η Άννα είχε δημιουργήσει μόνη της.

Ο Λούκας είχε καταφέρει, με τη σειρά του, να της αφαιρέσει όσο αυθορμητισμό και χαρά ζωής είχε μέσα της. Και κυρίως αυτό δεν μπορούσε να του συγχωρέσει η Ερίκα.

Το επόμενο πρωί τα γεγονότα της προηγούμενης μέρας έμοιαζαν με ένα κακό όνειρο. Η Ερίκα είχε πέσει σε έναν βαθύ και χωρίς όνειρα ύπνο, αλλά αισθανόταν σαν να μην είχε κλείσει καθόλου μάτι.

Ήταν τόσο κουρασμένη που την πονούσε ολόκληρο το κορμί της. Το στομάχι της γουργούριζε δυνατά, αλλά, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στο ψυγείο, αντιλήφθηκε ότι δεν θα γλίτωνε το δρομολόγιο μέχρι το μίνι μάρκετ της Εύας αν ήθελε να βάλει κάτι στο

и, хотя Лукас зарабатывает более чем хорошо, деньги от продажи очень бы нам пригодились.

Я хочу сказать, что дом на западном побережье, да еще так удобно расположенный, уйдет за несколько миллионов: богатые немцы с ума сходят что от видов на море, что от морского воздуха.

Анна продолжала приводить какие-то аргументы, но Эрика почувствовала, что с нее достаточно, и медленно положила трубку на середине фразы.

Да, ничего себе, называется, развеялась, отвлеклась.

Она всегда была для Анны больше мамой, чем старшей сестрой. Эрика всю жизнь заботилась о сестре и опекала ее.

Анна была настоящее дитя природы — ураган, который следовал своим порывам, совершенно не заботясь о последствиях.

И насколько помнила Эрика, далеко не единожды ей приходилось выручать Анну из сложных ситуаций, в которые та сама себя загоняла.

Лукас задавил в Анне и непосредственность, и жизнерадостность, и это было то, чего Эрика раз и навсегда не могла простить ему.

Наутро вчерашний день казался кошмаром; Эрика спала глубоко и без сновидений, но все же чувствовала себя так, будто всю ночь глаз не сомкнула.

Она была усталой, все тело ломило, а в животе непроизвольно урчало; но, заглянув в холодильник, она поняла, что если хочет забросить что-нибудь внутрь себя, то похода в универсам Евы не избежать.

στόμα της.

Το κέντρο της κωμόπολης ήταν έρημο και στην πλατεία Ίνγκριντ Μπέργκραμ δεν διέκρινες ούτε ίχνος από εκείνη την ακμάζουσα εμπορική ζωή της καλοκαιρινής περιόδου.

Η ορατότητα ήταν καλή, δίχως ομίχλη ή αχλή, και η Ερίκα μπορούσε να διακρίνει ακόμα και το εξωτερικό ακρωτήρι του νησιού Βαλέ, το οποίο διαγραφόταν με φόντο τον ορίζοντα και που μαζί με το Κροκχόλμεν σχημάτιζαν ένα μικρό άνοιγμα προς το αρχιπέλαγος.

Είχε διανύσει ένα μεγάλο μέρος της διαδρομής προς την ανηφόρα του Γκαλερυπάκεν όταν τη συνάντησε. Ήθελε πολύ να την αποφύγει, και το βλέμμα της έψαξε απεγνωσμένα για μια πιθανή διέξοδο.

«Καλημέρα» τερέτισε η Έλνα Πέρσον με κυνική φρεσκάδα. «Αχ, κι έλεγα ότι πρέπει να είναι η μικρή συγγραφέας μας αυτή που βγήκε ν' απολαύσει την πρωινή λιακάδα».

Η Ερίκα μούγκρισε από μέσα της.

«Ναι, βγήκα να πάω μέχρι της Εύας να ψωνίσω κατιτίς».

«Αχ κακόμοιρη μικρή, πρέπει να είσαι εντελώς χάλια από αυτή την τρομερή εμπειρία που είχες».

Τα διπλοσάγονα της Έλνα τρεμούλιαζαν από την έντονη συγκίνηση, και η Ερίκα σκέφτηκε πως έμοιαζε με ένα μικρό παχύ σπουργίτι.

Το μάλλινο πανωφόρι της, σε αποχρώσεις του πράσινου, κάλυπτε το σώμα της από τους ώμους μέχρι τα πόδια και έδινε την εντύπωση μιας ενιαίας, μεγάλης και άμορφης μάζας.

Στα χέρια της κρατούσε σφιχτά μια τσάντα. Στο κεφάλι ισορροπούσε ένα μικρό καπέλο αρκετά δυσανάλογο με το υπόλοιπο σώμα της. Το ύφασμα από το οποίο ήταν φτιαγμένο έμοιαζε με τσόχα· ακόμα κι αυτό είχε το

Поселок казался вымершим, и на площади имени Ингрид Бергман ничто не напоминало о толпах отдыхающих, кишащих здесь летом.

Сквозь прозрачный, без тумана или дымки воздух Эрика могла видеть далеко — до острова Валь, который вырисовывался на фоне горизонта и вместе с Крокхольмом образовывал узкий пролив во внешние шхеры.

Она уже почти дошла до вершины холма Галэр в полном одиночестве — и как сглазила: без этой встречи она бы охотно обошлась. Эрика инстинктивно повертела головой, пытаясь найти, куда бы спрятаться.

— Доброе утро! — Голос Ельны Персон прозвучал бессовестно бодро. — Уж не наша ли маленькая писательница прогуливается тут под утренним солнышком?

Эрика застонала про себя.

— Да я подумала тут зайти к Еве и немножко кое-чего прикупить.

— Бедненькая малышка, ты, наверное, в полном расстройстве из-за этих кошмарных переживаний.

Многоскладчатый подбородок Ельны трепетал от возбуждения, и Эрике пришло в голову, что она похожа на маленького, но жирненького воробья.

Просторное шерстяное пальто в зеленых тонах облачало тело Ельны с головы до пят, создавая впечатление единой бесформенной массы.

В руках она крепко сжимала сумку, на голове каким-то чудом держалась непропорционально маленькая шляпка из похожего на кружево материала, но даже там были беспорядочно разбросаны

απροσδιόριστο πρασινωπό χρώμα των βρύων.

Τα μάτια της ήταν μικρά και βαθουλωτά, φασκιωμένα μέσα σε ένα προστατευτικό στρώμα λίπους. Τώρα κοιτούσαν την Ερίκα επιτακτικά. Ήταν ξεκάθαρο ότι έπρεπε κάτι να πει.

«Ναι, βέβαια, δεν ήταν ιδιαίτερα ευχάριστο».

Η Έλνα έγνεψε με κατανόηση.

«Αχ, ναι, κι εγώ έτυχε να πέσω τυχαία πάνω στην κυρία Ρουσενγκρέν και μου είπε ότι πέρασε από εκεί με το αμάξι της και είδε εσένα κι ένα ασθενοφόρο έξω από τη βίλα των Καρλγκρέν και καταλάβαμε αμέσως ότι πρέπει να συνέβη κάτι πολύ κακό.

Κι όταν εγώ μετά, εντελώς τυχαία δηλαδή, τηλεφώνησα στον γιατρό Γιάκομπσον το απόγευμα, έμαθα για το τραγικό συμβάν.

Βέβαια, μου είπε ότι έπρεπε να μείνει εντελώς μεταξύ μας. Ξέρεις, οι γιατροί είναι υποχρεωμένοι να τηρούν το απόρρητο, και κάτι τέτοια πρέπει να τα σέβεται κανείς».

Κούνησε το κεφάλι της με συνωμοτικό ύφος για να δείξει πόσο πολύ σεβόταν το απόρρητο του γιατρού Γιάκομπσον.

«Κι αυτή η κοπέλα. νέα και με τα όλα της. Δεν γίνεται να μην αναρωτιέσαι τι μπορεί να κρύβεται πίσω από αυτό.

Προσωπικά, πάντα πίστευα ότι έδειχνε πολύ τσιτωμένη. Ξέρω τη μάνα της, την Μπίργιτ, από παλιά, η οποία είναι μια γυναίκα που είχε πάντοτε τσιτωμένα νεύρα, και κάτι τέτοια είναι ως γνωστόν κληρονομικά.

Μου έγινε μάλιστα και ψηλομύτα, η Μπίργιτ δηλαδή, όταν ο Καρλ-Ερικ πήρε τη δουλειά διευθυντή στο Γέτεμποργ. Τότε δεν της έκανε άλλο η Φιελμπάκα. Όχι, δεσποινίς μου, ήθελε τη μεγάλη πόλη.

Αλλά ένα να ξέρεις: τα λεφτά δεν έκαναν κανέναν ευτυχισμένο. Αν άφηναν την παιδούλα να μεγαλώσει εδώ αντί να την ξεριζώσουν και να την πάνε στην πόλη,

зелененькие помпончики.

Маленькие и глубоко посаженные глаза, прячущиеся в жирных складках век, смотрели на Эрику выжидающе и вопросительно — по-видимому, Ельна ожидала ответа.

— Да-да, это было не особенно весело.

Ельна покивала понимающе:

— Да, я как раз заходила за покупками к госпоже Розенгрен, она мне рассказала, что проезжала мимо и видела тебя и «скорую помощь» перед виллой Карлгренов, и мы тут же поняли, что, должно быть, произошло что-то ужасное.

И потом, уйдя из магазина, я после обеда позвонила доктору Якобсону и услышала об этом трагическом событии.

Да, но только в самых общих чертах, ясное дело. Врачи ведь такие немногословные, и это, конечно, надо уважать.

Она покивала с умным видом, как бы показывая, насколько сильно она уважаетдержанность доктора Якобсона.

— Молодежь и все такое. Неудивительно, что все интересуются, отчего так вышло, что за этим кроется.

Лично я всегда считала, что она была какая-то уж слишком напряженная. Я знаю ее мать Биргит с давних пор, и она такой человек, у которого все нервы наружи, а яблоко от яблони недалеко падает.

Ну и загордилась Биргит, конечно, чересчур. Вот когда Карл-Эрик получил хорошую руководящую работу в Гётеборге, так, вишь, Фельбака их больше не устраивала — нет, им подавай большой город.

Но что я тебе скажу: деньги счастья не приносят. Если бы они вырастили свою девчушку здесь, а не вырвали вместе с корнями, переехав в город, наверняка бы до

σίγουρα τα πράγματα δεν θα είχαν φτάσει εκεί που έφτασαν.

Νομίζω, μάλιστα, ότι το κακόμοιρο το έστειλαν εσωτερικό σε κάποιο σχολείο στην Ελβετία, και το τι γίνεται σε κάτι τέτοια σχολεία όλοι το ξέρουν.

Έτσι είναι, βέβαια, κάτι τέτοια· αφήνουν σημάδια στην ψυχή για μια ζωή.

Πριν φύγουν από εδώ, ήταν η πιο χαρούμενη και η πιο νόστιμη παιδούλα που θα μπορούσε να βρει κανείς.

Δεν μου λες, μαζί δεν παίζατε μικρές; Ναι, ναι, και πιστεύω, καλή μου, ότι.»

Η Έλνα συνέχισε τον μονόλογο, και η Ερίκα, που έβλεπε ότι το μαρτύριο δεν έλεγε να τελειώσει, αναζητούσε πυρετωδώς έναν λόγο να ξεφύγει από εκείνο το κουβεντολόι που είχε αρχίσει να παίρνει όλο και πιο απαίσια μορφή.

Όταν η Έλνα σταμάτησε για να πάρει ανάσα, η Ερίκα άρπαξε την ευκαιρία.

«Χάρηκα πολύ που τα είπαμε, αλλά τώρα πρέπει, δυστυχώς, να φύγω. Έχω πολλά να κάνω, όπως καταλαβαίνεις».

Φόρεσε την πιο αξιοθρήνητη έκφραση που μπόρεσε να βρει με την ελπίδα να παρασύρει την Έλνα και να εκτρέψει την προσοχή της.

«Μα φυσικά, καλή μου. Δεν το σκέφτηκα καθόλου. Πρέπει να είναι πολύ δύσκολο για σένα αμέσως μετά τη δική σου οικογενειακή τραγωδία. Συγχώρα μια γριά γυναίκα για την απερισκεψία της».

Σε αυτό το σημείο η Έλνα ήταν σχεδόν έτοιμη να βάλει τα κλάματα, κι έτσι η Ερίκα της έγνεψε απλώς με ευσπλαχνία και βιάστηκε να την αποχαιρετήσει. Με έναν στεναγμό ανακούφισης, συνέχισε τον περίπατό της μέχρι της Εύας, παρακαλώντας την τύχη της να μη

такого не дошло.

Я, между прочим, слышала, что они отправили бедную девочку в какую-то школу в Швейцарии, а что там делается в этих школах — все знают.

Да уж, такие вещи остаются в душе на всю жизнь.

До того как они переехали отсюда, она была настолько жизнерадостная и здоровенская девчушечка, насколько только можно представить.

А вы разве не играли вместе, когда были маленькими? Да-да, я вот как раз вспоминаю, что...

Ельна продолжала свой монолог, и Эрика, которая не видела конца-краю этому бедствию, начала лихорадочно искать способ закончить разговор, который принимал все более и более неприятный оборот.

Когда Ельна сделала паузу, чтобы перевести дух, Эрика увидела свой шанс.

— Было ужасно приятно поговорить, но сейчас мне, к сожалению, надо идти, у меня очень много дел, как ты понимаешь.

Она изо всех сил постаралась изобразить на лице жалобное выражение и надеялась, что сможет заставить Ельну поменять уже наезженную колею.

— Да, само собой, дорогуша, как же я об этом не подумала, это, должно быть, для тебя особенно тяжко, потому что так близко к твоей собственной семейной трагедии. Ты уж извини меня, пожалуйста, старые люди — они иногда такие нечуткие.

После этой фразы Ельна расчувствовалась почти до слез. Эрика понимающе кивнула и поторопилась распрощаться; с облегченным вздохом она пошла дальше к магазину Евы, моля Бога, чтобы ей больше не попались любопытные местные дамы.

συναντήσει άλλες περίεργες κυράδες.

Αλλά η τύχη δεν ήταν με το μέρος της. Ανακρίθηκε ανελέητα από έναν μεγάλο αριθμό ταραγμένων κατοίκων της Φιελμπάκα και δεν τόλμησε να πάρει ούτε ανάσα, μέχρι που έφτασε λίγα βήματα από την πόρτα της. Μπίργιτ.

Όμως, ένα σχόλιο που είχε ακούσει της τριβέλιζε το μιναλό. Οι γονείς της Άλεξ είχαν φτάσει στη Φιελμπάκα αργά την προηγούμενη νύχτα και έμεναν τώρα στην αδερφή της Μπίργιτ.

Η Ερίκα ακούμπησε τις σακούλες με τα τρόφιμα στο τραπέζι της κουζίνας και άρχισε να βάζει το περιεχόμενό τους στη θέση του. Παρ' όλες τις καλές προθέσεις της, οι σακούλες δεν ήταν γεμάτες ακριβώς με υγιεινά προϊόντα, τα οποία σχεδίαζε να αγοράσει πριν μπει στο μίνι μάρκετ.

Αλλά αν δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της λίγες λιχουδιές μια άθλια μέρα σαν κι αυτή, πότε θα το έκανε;

Λες και δόθηκε το σινιάλο, το στομάχι της γουργούρισε ξανά. Μέσα σε μια κρίση γενναιοδωρίας, έβαλε σε ένα πιάτο δώδεκα βαθμούς της κλίμακας Γουέιτ Γουότσερς, που αντιστοιχούσαν σε δύο κουλουράκια κανέλας, και τα σερβίρισε στον εαυτό της με μια κούπα καφέ.

Ένιωθε υπέροχα να κάθεται και να κοιτάζει τη γνώριμη θέα από το παράθυρο, αλλά δεν είχε συνηθίσει ακόμη την ησυχία που επικρατούσε στο σπίτι.

Είχε, βέβαια, μείνει μόνη στο σπίτι και παλιότερα, αλλά δεν ήταν το ίδιο. Τότε υπήρχε μια παρουσία, η γνώση ότι κάποιος θα μπορούσε ν' ανοίξει την πόρτα και να μπει μέσα ανά πάσα στιγμή. Τώρα ήταν σαν να είχε εξαφανιστεί η ψυχή του σπιτιού.

Στο παράθυρο ήταν ακουμπισμένη η πίπα του μπαμπά και περίμενε να τη γεμίσουν με καπνό.

Удача ей изменила. С неумолимой неизбежностью ей пришлось столкнуться с пересудами множества экзальтированных фельбакских дамочек, и Эрика осмелилась перевести дух, лишь когда магазин остался далеко позади и скрылся из виду.

Но один из разговоров, который она услышала, не выходил у нее из головы: родители Александры приехали во Фельбаку вчера поздно вечером и остановились в доме сестры Биргит.

Эрика положила покупки на кухонный стол и начала раскладывать еду.

Вопреки всем ее благим намерениям в пакетах было совсем не так много совершенно необходимых вещей, которые она планировала купить, когда входила в магазин.

Но если ей нельзя позволить себе немножечко вкусненького в награду за подобный день, то когда она вообще может себя порадовать?

Как бы в подтверждение этому, у нее опять заурчало в животе, и она взяла двенадцать красных баварских кровяных колбасок и положила их на тарелку, закрутив двумя спиралями вроде булочек с корицей и не забыв сопроводить все это чашкой кофе.

Она чувствовала себя почти прекрасно, когда сидела и смотрела на хорошо знакомый вид за окном. Эрика все еще никак не могла свыкнуться с тишиной в доме.

Ясное дело, она и раньше бывала дома одна, но это было совсем не то же самое. Тогда всегда кто-то находился поблизости, возникало ощущение, что кто-нибудь в любой момент может открыть дверь и войти, а теперь у дома словно пропала душа.

У окна лежала папина трубка и ждала, что ее набьют табаком. На кухне по-прежнему

Η μυρωδιά του καπνού είχε παραμείνει ακόμη στην κουζίνα, αν και η Ερίκα πίστευε ότι εξασθένιζε μέρα με τη μέρα.

Πάντα λάτρευε τη μυρωδιά της πίπας του μπαμπά. Όταν ήταν μικρή, καθόταν συχνά στα γόνατά του και έκλεινε τα μάτια της, ακουμπώντας το κεφάλι της στο στήθος του.

Ο καπνός της πίπας είχε ποτίσει όλα τα ρούχα του, και η μυρωδιά σήμαινε ασφάλεια στον παιδικό της κόσμο.

Η σχέση της Ερίκα με τη μητέρα της ήταν απείρως περιπλοκότερη. Δεν μπορούσε να θυμηθεί έστω και μια φορά στην παιδική της ζωή να έχει δεχτεί ένα σημάδι τρυφερότητας από τη μητέρα της, μια αγκαλιά, ένα χάδι, κάποια λόγια παρηγοριάς.

Η Έλσι Φαλκ ήταν μια σκληρή και αυστηρή γυναίκα, που είχε το σπίτι της άψογο, αλλά που ποτέ δεν επέτρεψε στον εαυτό της να χαρεί λίγο τη ζωή.

Ήταν πολύ θρήσκα και, όπως πολλοί άλλοι στις μικρές παράκτιες κοινωνίες του νομού Μπουχούς, είχε μεγαλώσει σε ένα χωριό που ήταν ακόμη σημαδεμένο από τις διδαχές και τα κηρύγματα του πάστορα Σαρτάου.

Είχε μάθει, εξ απαλών ονύχων, ότι η ζωή θα ήταν ένα ατέλειωτο μαρτύριο και ότι η ανταμοιβή θα ερχόταν σε μια ζωή μετά θάνατον.

Η Ερίκα αναρωτιόταν συχνά τι είχε βρει ο καλόκαρδος και χιουμορίστας πατέρας της στην Έλσι και σε κάποια στιγμή οργής, στην εφηβεία της, τον ρώτησε ευθέως γι' αυτό.

Εκείνος δεν θύμωσε. Κάθισε απλώς κάτω και έβαλε το ένα χέρι του στους ώμους της. Μετά, της είπε ότι δεν έπρεπε να κρίνει τόσο αυστηρά τη μητέρα της.

Σε αντίθεση με κάποιους άλλους, ορισμένοι άνθρωποι δυσκολεύονται να δείχνουν τα συναισθήματά τους, της είπε και χάιδεψε τα

витал ее запах, но Эрика чувствовала, как день ото дня он становится все слабее и слабее.

Она всегда любила запах табака. Маленькой она часто сидела у отца на коленях, прижимаясь щекой к его груди.

Дым от трубки пропитал всю папину одежду, и в мире детства Эрики этот запах ассоциировался с надежностью и добротой.

Ее отношение к матери было более чем сложным: она не могла вспомнить ни одного раза за все эти годы, когда бы мать проявила по отношению к ней какие-нибудь эмоции: обняла, шлепнула, сказала что-то в утешение.

Елси Фальк была твердой и жесткой женщиной, которая содержала дом в безупречном порядке, но никогда не позволяла себе получать удовольствий от жизни.

Она была глубоко религиозна и, как очень многие на бохусландском побережье, выросла в поселке, где вся жизнь основывалась на проповедях пастора Шартау.

И с самых, как говорится, пеленок она усвоила для себя, что земная юдоль — всего лишь долгое ожидание, а вознаграждение можно получить только потом, в другой жизни.

Эрика часто задавала себе вопрос: как отец с его добродушием и смешливым складом ума сошелся с Елси? И как-то раз, когда Эрика стала уже подростком, она здорово разозлилась, и у нее вырвался этот вопрос.

Отец совсем не рассердился, он просто сел рядом, обнял ее одной рукой за плечи и сказал, что ей не стоит так сильно осуждать мать.

Глубоко верующим людям трудно показывать свои чувства другим — так сказал ей отец и погладил по щеке, красной

<p>μάγουλά της, που ήταν ακόμη κατακόκκινα από την έξαψη του θυμού.</p>	<p>от гнева.</p>
<p>Τότε δεν τον άκουσε και συνέχισε να πιστεύει ότι είχε προσπαθήσει να δικαιολογήσει αυτό που για την Ερίκα ήταν ολοφάνερο: Η μητέρα της δεν την είχε αγαπήσει ποτέ, και ήταν μια αίσθηση που θα την κουβαλούσε μαζί της για μια ζωή.</p>	<p>Тогда она его не услышала и осталась в полной уверенности, что он всего лишь пытался скрыть то, что для Эрики было совершенно ясно: ее мать никогда ее не любила. И этот груз, как багаж, она понесла с собой в дальнейшую жизнь.</p>
<p>Η Ερίκα αποφάσισε να ενδώσει σε μια παρόρμηση να επισκεφτεί τους γονείς της Αλεξάνδρας.</p>	<p>Эрика решила поддаться внезапно возникшему у нее желанию пойти навестить родителей Александры.</p>
<p>Το να χάνεις έναν γονιό είναι σκληρό, αλλά, όπως και να το κάνεις, δεν πάνει να ανήκει στη φυσική τάξη των πραγμάτων.</p>	<p>Потерять родителей очень тяжело, но все-таки это как-то определяется естественным ходом и порядком вещей.</p>
<p>Το να χάνεις όμως ένα παιδί πρέπει να είναι τρομακτικό. Εξάλλου, αυτή και η Αλεξάνδρα είχαν βρεθεί κάποτε τόσο κοντά όσο κοντά μπορούσαν να είναι δύο καλύτερες φίλες.</p>	<p>Потерять ребенка, должно быть, просто ужасно. К тому же когда-то они с Александрой были так близки, как только могут быть близки друг другу люди.</p>
<p>Είχαν περάσει, βέβαια, είκοσι πέντε χρόνια, αλλά ένα μεγάλο μέρος των ευτυχισμένων στιγμών της παιδικής της ηλικίας ήταν στενά συνδεδεμένο με την Άλεξ και την οικογένειά της.</p>	<p>Конечно, с тех пор минуло почти двадцать три года, но с Алекс и ее семьей связана большая часть ее светлых детских воспоминаний.</p>
<p>Απέξω το σπίτι φαινόταν εγκαταλελειμμένο. Π θεία και ο θείος της Αλεξάνδρας έμεναν στην οδό Ταλ, η οποία απείχε εξίσου από το κέντρο της Φιελμπάκα και το κάμπινγκ στο Σέλβικ.</p>	<p>Дом выглядел безжизненным. Дядя и тетя Александры жили на Талъгатен, на полдороге между центром Фельбаки и кемпингом Сельвика.</p>
<p>Όλα τα σπίτια βρίσκονταν ψηλά, σε μια πλαγιά, και οι πελούζες τους είχαν μια κάθετη κλίση προς τον δρόμο στη μεριά της θάλασσας.</p>	<p>Дом стоял высоко на склоне, и лужайки, казалось, сползали вниз к дороге по той стороне, что спускалась к воде.</p>
<p>Η κύρια είσοδος ήταν στην πίσω πλευρά του σπιτιού, και η Ερίκα δίστασε πριν χτυπήσει το κουδούνι.</p>	<p>Остановившись перед входной дверью, Эрика помешкала перед тем, как нажать на кнопку звонка.</p>
<p>Το κουδούνισμα αντήχησε μέσα στο σπίτι και μετά έσβησε. Δεν ακουγόταν ο παραμικρός ήχος από μέσα και ήταν έτοιμη να κάνει μεταβολή και να φύγει όταν η πόρτα άνοιξε αργά.</p>	<p>Она услышала его эхо и то, как звук угас где-то в глубине дома. Внутри было настолько тихо, что Эрика совсем уже собралась повернуться и уйти, когда дверь медленно открылась.</p>
<p>«Ναι;»</p>	<p>— Да?</p>
<p>«Γεια σας, είμαι η Ερίκα Φαλκ. Είμαι εγώ</p>	<p>— Здравствуйте, я Эрика Фальк — та самая,</p>

που.»	которая...
Αφησε την υπόλοιπη πρόταση να αιωρείται. Ένιωσε ανόητη που συστήθηκε τόσο επίσημα.	Фраза повисла в воздухе на середине. Она почувствовала себя довольно глупо, представляясь так официально.
Η θεία της Άλεξ, η Ούλα Πέρσον, ήξερε πολύ καλά ποια ήταν. Πι μητέρα της Ερίκα και η Ούλα δραστηριοποιούνταν μαζί στην ενορία πολλά χρόνια, και μερικές φορές, τις Κυριακές, η Ούλα ερχόταν στο σπίτι τους για καφέ.	Тетя Александры Улла Перссон и без того прекрасно знала, кто она. Мать Эрики и Улла активно работали в церковной общине много лет, и иногда по воскресеньям Улла заходила к ним домой выпить чашечку кофе.
Παραμέρισε και άφησε την Ερίκα να περάσει στο χολ. Μέσα στο σπίτι δεν ήταν αναμμένο ούτε ένα φως.	Улла отступила в сторону и пригласила Эрику в прихожую. Ни одна лампа не горела в доме.
Βέβαια, το βράδυ αργούσε πολύ ακόμα, αλλά το απογευματινό μούχρωμα είχε αρχίσει να πέφτει και οι σκιές να μακραίνουν.	Хотя до наступления вечера оставалось еще несколько часов, послеполуденное солнце уже опускалось, и тени заметно вытянулись.
Βουβοί λυγμοί ακούγονταν από το δωμάτιο μετά το χολ. Η Ερίκα έβγαλε τα παπούτσια και το πανωφόρι της. Συνέλαβε τον εαυτό της να κινείται πολύ αθόρυβα και προσεχτικά, μια που η ατμόσφαιρα στο σπίτι δεν επέτρεπε κάτι αλλο.	Из комнаты прямо за прихожей слышались приглушенные всхлипывания. Эрика сняла туфли и куртку; невольно она решила двигаться очень тихо и осторожно, потому что сама обстановка в доме не предполагала ничего другого.
Η Ούλα πήγε στην κουζίνα και άφησε μόνη την Ερίκα να συνεχίσει προς το δωμάτιο. Όταν μπήκε στο καθιστικό, το κλάμα σταμάτησε.	Улла ушла на кухню, и Эрика самостоятельно направилась дальше в комнату. Как только она переступила порог, плач затих.
Σε ένα σύνολο καναπέδων, μπροστά από ένα τεράστιο πανοραμικό παράθυρο, κάθονταν η Μπίργιτ και ο Καρλ-Ερικ Καρλγκρέν και κρατούσαν με απόγνωση ο ένας το χέρι του άλλου.	На одном из диванов, стоявших перед огромным панорамным окном, сидели рядом, тесно прижавшись друг к другу, Биргит и Карл-Эрик Карлгрен.
Είχαν και οι δύο υγρές ραβδώσεις στα πρόσωπά τους, και η Ερίκα ένιωσε ότι είχε παρεισφρήσει σε έναν άκρως ιδιωτικό χώρο.	Лица у обоих были убитые и со следами слез, и Эрика почувствовала, что вторглась в область чего-то очень и очень личного
Σε έναν χώρο που ίσως δεν έπρεπε να τον καταπατά. Αλλά ήταν πολύ αργά πια για ν' αλλάξει γνώμη.	— в сферу, в которую она, может быть, и вовсе не должна была влезать, — но сейчас было уже слишком поздно корить себя.
Κάθισε προσεχτικά στον καναπέ απέναντι τους και έδεσε τα χέρια της γύρω από το γόνατό της. Από τη στιγμή που μπήκε στο καθιστικό δεν είχε ειπωθεί κουβέντα.	Очень аккуратно она села на противоположный диван и зажала ладони между коленями. После того как она вошла в комнату, никто не произнес ни одного

<p>«Πώς φαινόταν;»</p> <p>Η Ερίκα δεν κατάλαβε στην αρχή τι είπε η Μπίργιτ. Η φωνή της ήταν πολύ ψιλή, σαν μικρού παιδιού. Δεν ήξερε τι να της απαντήσει.</p> <p>«Μόνη» ήταν αυτό που άρθρωσε τελικά, κάτι για το οποίο μετάνιωσε μεμιάς.</p> <p>«Δεν εννοούσα.» Η πρόταση χάθηκε, απορροφήθηκε από την ίδια τη σιωπή.</p> <p>«Δεν αυτοκτόνησε!»</p> <p>Η φωνή της Μπίργιτ ακούστηκε ξαφνικά δυνατή και αποφασιστική.</p> <p>Ο Καρλ-Ερικ έσφιξε το χέρι της γυναίκας του και έγνεψε καταφατικά. Είχαν δει προφανώς τη δύσπιστη έκφραση της Ερίκα, αφού η Μπίργιτ επανέλαβε:</p> <p>«Δεν αυτοκτόνησε! Την ξέρω καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο και γνωρίζω ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να αφαιρέσει την ίδια της τη ζωή.</p> <p>Ποτέ δεν θα έβρισκε το κουράγιο να το κάνει! Αυτό πρέπει να το καταλαβαίνεις. Κι εσύ τη γνώριζες!».</p> <p>Με κάθε συλλαβή έπαιρνε όλο και πιο όρθια στάση στον καναπέ, και η Ερίκα είδε μια σπίθα στα μάτια της.</p> <p>Η Μπίργιτ ανοιγόκλεινε τα χέρια της σπασμωδικά και ασταμάτητα και κοιτούσε την Ερίκα κατάματα, μέχρι που η μία από τις δύο αναγκάστηκε να αποστρέψει το βλέμμα.</p> <p>Η πρώτη που το έκανε ήταν η Ερίκα. Έριξε μια ματιά γύρω στον χώρο. Δεν ήθελε να βλέπει άλλο τη θλίψη της μητέρας της Αλεξάνδρας.</p> <p>Το καθιστικό ήταν γεμάτο θαλπωρή, αν και λίγο υπερβολικά διακοσμημένο για τα γούστα της.</p>	<p>слова.</p> <p>— На что это было похоже? Как она выглядела?</p> <p>Эрика не сразу поняла, что сказала Биргит: голос был слабым, как у ребенка, — и она совершенно не знала, что ей ответить.</p> <p>— Одинокой, — вырвалось в итоге у Эрики почти непроизвольно, и она тут же пожалела об этом.</p> <p>— Я не хотела сказать... — Фраза повисла в тишине.</p> <p>— Она не могла покончить жизнь самоубийством, — убежденно сказала Биргит.</p> <p>Карл-Эрик пожал руку жены и молча кивнул, соглашаясь с ней. Наверное, они заметили скептическое выражение на лице Эрики, потому что Биргит повторила еще раз:</p> <p>— Она не кончала жизнь самоубийством. Я знаю ее лучше, чем кто-либо, и понимаю, что она никогда бы не смогла убить себя.</p> <p>У Александры никогда бы на это духу не хватило, и ты тоже, должно быть, это понимаешь, ты ведь ее знала!</p> <p>Биргит немножко повышала голос на каждой фразе, и Эрика заметила, как блестели ее глаза.</p> <p>Биргит непроизвольно раз за разом крепко сжимала и разжимала руки и смотрела Эрике прямо в глаза до тех пор, пока одна из них не смогла больше выдержать это и была вынуждена отвести взгляд.</p> <p>Первой сдалась Эрика и начала рассматривать комнату — все, что угодно, лишь бы не видеть наполненные скорбью глаза матери Александры.</p> <p>Комната была удобная, обжитая, но, на вкус Эрики, слишком пестрая.</p>
---	---

Οι κουρτίνες κρέμονταν περίτεχνα με βολάν που ταίριαζε με τα μαξιλάρια των καναπέδων, τα οποία ήταν φτιαγμένα από το ίδιο λουλουδάτο ύφασμα.

Διάφορα μπιχλιμπίδια κάλυπταν κάθε διαθέσιμη επιφάνεια. Σκαλιστά ξύλινα μπολ, πραγματικά χειροτεχνήματα, ταιριασμένα με μακρόστενα εργόχειρα κεντημένα σταυροβελονιά μοιράζονταν τον χώρο με πορσελάνινα σκυλάκια, που έμοιαζαν να έχουν μονίμως υγρά μάτια.

Αυτό που έσωζε την κατάσταση ήταν το πανοραμικό παράθυρο με την υπέροχη θέα. Η Ερίκα θα ήθελε να μπορούσε να παγώσει τη στιγμή και να συνεχίσει να κοιτάζει έξω από το παράθυρο αντί να παρασύρεται από τη θλίψη αυτών των ανθρώπων. Μολαταύτα, έστρεψε το βλέμμα της προς το ζεύγος Καρλγκρέν.

«Μπίργιτ, δεν ξέρω, πραγματικά. Πέρασαν είκοσι πέντε χρόνια από τότε που ήμασταν φίλες η Αλεξάνδρα κι εγώ.

Στην πραγματικότητα, δεν έχω ιδέα για το πώς ήταν. Καμιά φορά δεν γνωρίζεις κάποιον τόσο καλά όσο νόμιζες.»

Η Ερίκα μπορούσε να ακούσει πόσο διάτρητο ηχούσε αυτό. Τα λόγια της φαίνονταν να εξιστρακίζονται στους τοίχους.

Τώρα όμως είχε αρχίσει να μιλάει ο Καρλ-Ερικ. Απαγκιστρώθηκε από τη σπασμωδική λαβή της Μπίργιτ και έσκυψε μπροστά, σαν να ήθελε να σιγουρευτεί πως η Ερίκα δεν θα έχανε λέξη απ' όσα είχε σκεφτεί να πει.

«Ξέρω ότι ακούγεται σαν να αρνούμαστε αυτό που συνέβη και ίσως να μη δίνουμε την εντύπωση λογικά σκεπτόμενων ανθρώπων αυτή τη στιγμή. Όμως, ακόμα κι αν η Άλεξ αυτοκτόνησε για κάποιον λόγο, ποτέ — και επαναλαμβάνω: ποτέ! — δεν θα το έκανε με αυτό τον τρόπο.

Шторы с яркими вышитыми узорами и многочисленными воланами гармонировали с лежащими на диванах подушками с таким же рисунком в виде крупных цветов.

Везде, где только можно, стояли безделушки: деревянные фигурки ручной работы, украшенные вышитыми крестиком ленточками, делили комнату с фарфоровыми собачками, глядящими со всех сторон бездумно выпущенными глазами.

По-настоящему комнату украшало панорамное окно — конечно, не оно само, а открывающийся из него вид. Эрика так бы и сидела, глядя на прекрасный пейзаж: мягко говоря, это было много легче, чем видеть скорбь этих людей. Но все же она собралась и опять повернулась к родителям Александры.

— Биргит, на самом деле я не знаю: мы с Алекс были подругами двадцать три года назад.

По-настоящему я ничего не знаю о том, какой она стала. Ты можешь думать одно, но совершенно не обязательно, что все так на самом деле...

И Эрика тут же сама услышала, как слабо и неубедительно прозвучали ее слова.

На этот раз заговорил Карл-Эрик; его пальцы на руке Биргит немного расслабились, и он наклонился вперед, словно хотел увериться, что Эрика не пропустит ни одного сказанного им слова.

— Я понимаю, что все это похоже на то, будто мы пытаемся отрицать очевидное, и, наверное, сейчас нам довольно трудно выразить, что мы хотим сказать, но послушай — даже если Алекс по какой-то причине захотела бы покончить жизнь самоубийством, она никогда, и я повторяю еще раз, никогда не сделала бы этого именно так!

Πρέπει να θυμάσαι πόσο φοβόταν πάντα, σε βαθμό υστερίας μάλιστα, η Άλεξ τα αίματα. Έστω και λιγάκι να κοβόταν, γινόταν απίστευτα υστερική μέχρι να της βάλεις τσιρότο.

Άσε που λιποθυμούσε μόλις έβλεπε αίμα. Γι' αυτό είμαι εντελώς σίγουρος ότι θα επέλεγε μάλλον υπνωτικά χάπια, για παράδειγμα.

Δεν υπάρχει η παραμικρή περίπτωση, ούτε γι' αστείο, να κατάφερε η Άλεξ να πάρει ένα ξυράφι και να κόψει τις φλέβες της, πρώτα στον ένα καρπό και μετά στον άλλο. Μετά, είναι κι αυτό που λέει η σύζυγός μου.

Η Άλεξ ήταν εύθραυντος τύπος. Δεν ήταν γενναίο άτομο. Απαιτείται μια εσωτερική δύναμη για να κάνεις το βήμα προς την αυτοκτονία. Κι αυτή τη δύναμη δεν τη διέθετε».

Η φωνή του ήταν επιτακτική, και, παρόλο που η Ερίκα ακόμη πίστευε ότι αυτά που άκουγε είχαν άμεση σχέση με την απεγνωσμένη ελπίδα δύο ανθρώπων, δεν μπόρεσε να μην αφήσει μια κάποια αμφιβολία να την αγγίξει. Τώρα που το ξανασκεφτόταν, υπήρχε κάτι που δεν της κάθισε καλά όταν μπήκε στο μπάνιο το πρωί της προηγούμενης μέρας.

Όχι πως υπήρχε περίπτωση να της καθίσει καλά η ανεύρεση ενός πτώματος, αλλά ήταν κάτι με την ατμόσφαιρα στον χώρο που δεν ταιριάζει εκεί μέσα.

Μια παρουσία, μια σκιά. Αυτή ήταν η πλησιέστερη εξήγηση που μπορούσε να σκεφτεί.

Πίστευε ακόμη ότι κάτι είχε αναγκάσει την Αλεξάνδρα Βίκνερ να αυτοκτονήσει, αλλά δεν μπορούσε και να αρνηθεί πως κάτι με το ζεύγος Καρλγκρέν και την αφόρητη επιμονή τους έκρουνε κάποια χορδή μέσα της.

Ты ведь, наверное, и сама хорошо помнишь, как сильно, до истерики, Александра всегда боялась крови: стоило ей хоть чуть-чуть порезать палец, как она впадала в полнейшую панику и не могла успокоиться до тех пор, пока мы не заклеивали ранку пластырем.

Ей всю жизнь становилось дурно, едва она видела кровь. Поэтому я совершенно уверен, что она скорее воспользовалась бы, например, снотворным, и никакой черт не убедит меня в обратном.

Нет и не может быть ни одного шанса, что Алекс могла взять бритву и резать себя, причем сначала одну руку, а потом и другую, — вот, в общем-то, что пыталась тебе сказать моя жена.

Алекс была трусишкой, и мужественной ее никак не назовешь. А чтобы сделать такой шаг и отнять у себя жизнь, нужна внутренняя сила, а ее у Александры не было.

— В голосе Карла-Эрика не слышалось ни малейшего колебания. И хотя Эрика по-прежнему убеждала себя в том, что слышит сейчас мнение двух потрясенных до глубины души людей, их слова все же произвели на нее впечатление, да у нее и раньше закралось такое же сомнение. Вчера утром, зайдя в ванную, Эрика сразу же почувствовала, что там что-то не так, что-то неправильно.

Не то чтобы кто-то вообще, увидев такую картину, мог бы судить, что там правильно и неправильно, но вся обстановка в ванной была какая-то неестественная.

Что-то витало в воздухе, какая-то тень. Именно это ощущениеказалось наиболее близким к сложившемуся у нее впечатлению.

Она по-прежнему считала, что что-то толкнуло Александру Вийкнер на самоубийство, но не могла отрицать, что истовая убежденность родителей Александры все-таки затронула в ней

Ξαφνικά σκέφτηκε πόσο έμοιαζε η ενήλικη Άλεξ με τη μητέρα της. Π Μπίργιτ Καρλγκρέν ήταν μικροκαμώμενή και λεπτή, με τα ίδια ξανθά μαλλιά που είχε και η κόρη της, αλλά, αντί να είναι μακριά όπως της Άλεξ, ετούτη τα είχε κομμένα σε ένα κομψό παζ στιλ.	какую-то струну.
Τώρα ήταν ντυμένη στα μαύρα και, παρά το πένθος της, έδειχνε να γνωρίζει πόσο όμορφη φαινόταν χάρη στην αντίθεση σκούρου και φωτεινού.	Ее внезапно поразило, насколько взрослая Александра похожа на свою маму. Биргит Карлгрен была миниатюрной, стройной, с такими же, как у дочери, светло-голубыми глазами, но в отличие от Александры подстрижена под пажа.
Οι μικρές κινήσεις της αποκάλυπταν τη ματαιοδοξία της. Ένα χέρι που ίσιωνε προσεχτικά το μαλλί, ένας γιακάς που τακτοποιούνταν για να δείχνει τέλειος.	Одетая сейчас во все черное, она, хоть и была по-настоящему убита горем, тем не менее понимала, какое впечатление производит контраст между светлым и темным.
Η Ερίκα θυμόταν ότι η γκαρνταρόμπα της Μπίργιτ έδινε την εντύπωση πραγματικής Μέκκας ρούχων για μια οχτάχρονη που λάτρευε να ντύνεται ωραία, και το κουτί με τα κοσμήματα ήταν ό,τι πλησιέστερο σε παράδεισο για εκείνη την εποχή.	Ее врожденную кокетливость выдавали непроизвольные малозаметные движения: к примеру, иногда ее пальцы легко пробегали по прическе, как бы проверяя, все ли там в порядке.
Δίπλα της, ο σύζυγός της φάνταζε πολύ κοινός. Όχι ότι δεν ήταν ελκυστικός, αλλά φαινόταν απλώς ασήμαντος.	Эрика вспомнила, как однажды, когда им с Александрой было лет по восемь, они залезли в гардероб Биргит и почувствовали себя паломниками, которые наконец добрались до настоящей Мекки, а когда потом очередь дошла до украшений Биргит, то им показалось, что они просто попали в рай, по крайней мере, так они думали тогда.
Είχε μακρόστενο πρόσωπο με ωραίες γραμμές, ενώ τα μαλλιά του στο μέτωπο είχαν υποχωρήσει.	Рядом с Биргит сидел ее муж, совсем не похожий на нее. Про Карла-Эрика никак нельзя было сказать, что он некрасивый или непривлекательный, но он производил совершенно другое впечатление.
Και ο ΚαρλΕρικ ήταν ντυμένος στα μαύρα, αλλά, σε αντίθεση με τη γυναίκα του, αυτό τον έκανε ακόμα πιο γκρίζο.	У него было продолговатое лицо с резко очерченными линиями, зачесанные назад волосы открывали высокий лоб.
Η Ερίκα ένιωσε ότι ήταν ώρα να φεύγει. Αναρωτήθηκε τι ήθελε πραγματικά να πετύχει με μια τέτοια επίσκεψη.	Карл-Эрик тоже был одет во все черное, но в отличие от Биргит он в этой одежде казался еще старше.
Σηκώθηκε· το ίδιο έκαναν και οι Καρλγκρέν. Η Μπίργιτ έριξε στον άντρα της ένα έντονο βλέμμα όλο νόημα, και το νόημα ήταν ότι έπρεπε να πει κάτι. Προφανώς κάτι που είχαν	Эрика почувствовала, что ей пора уходить, она спрашивала себя, что же на самом деле заставило ее прийти сюда.

συζητήσει πριν πάει να τους επισκεφτεί η Ερίκα.

«Θα θέλαμε να γράψεις ένα επιμνημόσυνο άρθρο για την Άλεξ. Στην εφημερίδα Μπουχουσλένινγκεν. Για τη ζωή της, για τα όνειρά της, και για τον θάνατό της. Ένα αναμνηστικό άρθρο για τη ζωή της και για την προσωπικότητά της. Θα σήμαινε πάρα πολλά για την Μπίριγκτ κι εμένα».

«Είστε σίγουροι ότι δεν θα θέλατε κάτι για την εφημερίδα Γέτεμποργς-Πόστεν; Εννοώ. Στο Γέτεμποργ έμενε, έτσι δεν είναι; Όπως κι εσείς άλλωστε».

«Η Φιελμπάκα ήταν και θα είναι πάντοτε το σπίτι μας. Κι αυτό ίσχυε και για την Άλεξ.

Μπορείς ν' αρχίσεις μιλώντας με τον Χένρικ, τον άντρα της. Μιλήσαμε μαζί του και είναι στη διάθεσή σου. Θα αποζημιωθείς, βέβαια, για όλα τα έξοδά σου».

Με αυτό εννοούσαν, προφανέστατα, ότι η συζήτηση είχε λήξει. Δίχως να έχει αποδεχτεί πραγματικά την πρόταση, η Ερίκα βρέθηκε να στέκεται στην έξω σκάλα, με τον αριθμό τηλεφώνου και τη διεύθυνση του Χένρικ Βίκνερ στο χέρι, καθώς η πόρτα έκλεισε πίσω της.

Παρόλο που η ίδια δεν επιθυμούσε να αναλάβει αυτή τη δουλειά, όφειλε να παραδεχτεί — αν ήθελε να είναι εντελώς ειλικρινής — ότι υπήρχε μια σκέψη που είχε αρχίσει να αναπτύσσεται από τη συγγραφέα μέσα της.

Την απόδιωξε και ένιωσε κακιά που την έκανε, αλλά αυτή ήταν επίμονη και δεν έλεγε να φύγει.

Μια ιδέα για το καινούργιο της βιβλίο, μια ιδέα που έψαχνε καιρό να βρει ήταν ακριβώς μπροστά της.

Η περιγραφή της διαδρομής ενός ατόμου στη

сказать — наверняка что-то такое, о чем они говорили до прихода Эрики.

— Нам бы хотелось, чтобы ты написала статью в память об Александре для публикации в «Бохусландце» — о ее жизни, о ее мечтах и смерти — в знак внимания и уважения. Это очень важно для Биргит и меня.

— А почему вы не хотите опубликовать некролог в «Гётеборг постен»? Я хочу сказать, она ведь жила в Гётеборге, да и вы тоже там живете.

— Фьельбака всегда была и всегда будет нашим домом. Так же считала и Александра.

Ты можешь начать с того, что поговоришь с ее мужем Хенриком, мы связывались с ним: он готов встретиться с тобой. Ну и, само собой, мы оплатим все твои расходы.

Это выглядело так, будто все уже решено и возражать бесполезно. И хотя Эрика не сказала ничего определенного в ответ на просьбу родителей Александры, она тем не менее в следующую минуту оказалась стоящей на крыльце с адресом и телефонным номером Хенрика Вийкнера в руке, а дверь закрывалась за ее спиной.

Несмотря на то что, если говорить начистоту, Эрика совершенно не хотела браться за это дело, одна мысль тут же разбудила в ней писателя.

Эрика изо всех сил постаралась выкинуть ее из головы, потому что думать об этом сейчас не делало ей чести как человеку, но мысль продолжала держать ее мертвкой хваткой.

Возможность написать свою собственную книгу, о чем она так долго мечтала, открывалась перед ней:

рассказ о жизни человека, его пути к своей

<p>Ζωή με προορισμό την ίδια του τη μοίρα.</p>	<p>судьбе.</p>
<p>Μια εξήγηση για το τι ήταν αυτό που είχε οδηγήσει μια νέα, όμορφη και ιδιαίτερα προνομιούχα γυναίκα σε έναν θάνατο που επέβαλε στον εαυτό της.</p>	<p>Трагическая история о молодой, красивой, богатой женщине, выбравшей по своей воле смерть.</p>
<p>Εντάξει, δεν θα ανέφερε το όνομα της Άλεξ, φυσικά, αλλά θα ήταν μια αφήγηση με βάση όλα όσα θα μπορούσε να ανακαλύψει για την πορεία της Άλεξ προς τον θάνατο.</p>	<p>Конечно, не могло быть и речи о том, чтобы буквально упомянуть имя Алекс, но в основе книги лежали бы события, которые привели к ее смерти.</p>
<p>Η Ερίκα είχε μέχρι στιγμής εκδώσει τέσσερα βιβλία, αλλά όλα ήταν βιογραφίες για άλλες μεγάλες συγγραφείς.</p>	<p>К настоящему времени Эрика уже написала четыре книги, но все они были биографическими — о жизни великих женщин-писательниц.</p>
<p>Δεν είχε βρει ακόμη το κουράγιο να δημιουργήσει δικές της ιστορίες, ήξερε όμως ότι υπήρχαν μέσα της βιβλία που περίμεναν να αποτυπωθούν στο χαρτί.</p>	<p>Желание писать свои собственные книги не оставляло Эрику, и она знала, что внутри ее дремлет множество историй, готовых выплеснуться на бумагу.</p>
<p>Ίσως αυτό να μπορούσε να της δώσει μια ώθηση, την έμπνευση που περίμενε. Το γεγονός ότι κάποτε είχε γνωρίσει την Άλεξ θα ήταν απλώς ένα πλεονέκτημα. Ως άνθρωπος υπέφερε από αποστροφή με αυτή τη σκέψη, αλλά ως συγγραφέας χαιρόταν αφάνταστα.</p>	<p>Сейчас, возможно, она получила тот импульс и источник вдохновения, которого так долго ждала. И то, что она когда-то знала Александру, могло обернуться для Эрики большой пользой. Человек внутри Эрики передернулся от омерзения, но писатель возликовал.</p>
<p>* * *</p>	<p>* * *</p>
<p>Το πινέλο τραβούσε φαρδιές κόκκινες γραμμές στον καμβά. Ζωγράφιζε από το πρωί και τώρα έκανε, για πρώτη φορά έπειτα από πολλές ώρες, ένα βήμα πίσω για να δει τι είχε δημιουργήσει.</p>	<p>Кисть оставила на холсте широкий мазок красной краски. Он рисовал с рассвета и первый раз за несколько часов сделал шаг назад, чтобы посмотреть, что у него получилось.</p>
<p>Ένα άπειρο μάτι θα έβλεπε απλώς μεγάλες πινελιές από κόκκινο, πορτοκαλί και κίτρινο χρώμα ανόμοια κατανεμημένες πάνω στον μεγάλο καμβά. Για το δικό του μάτι ήταν η ταπείνωση και η παραίτηση, που αναπαριστάνονταν με τα χρώματα του πάθους.</p>	<p>Неискушенному взгляду это показалось бы всего лишь яркой мешаниной красного, оранжевого и золотого, беспорядочно набросанного на большой холст. А он видел здесь унижение и смирение, воплощенные в наполненных страстью цветах.</p>
<p>Ζωγράφιζε πάντα με τα ίδια χρώματα. Το παρελθόν φώναζε και τον λοιδορούσε από τον καμβά, και αυτός συνέχισε να ζωγραφίζει με όλο και μεγαλύτερη μανία.</p>	<p>Он всегда писал одними и теми же цветами. Прошлое кричало и глумилось над ним с холста, и он продолжил рисовать с еще большим исступлением.</p>
<p>Έπειτα από μία ακόμα ώρα θεώρησε ότι του</p>	<p>Примерно еще через час работы он счел,</p>

<p>άξιζε να πιει την πρώτη μπίρα της ημέρας.</p>	<p>что заслужил первое за все утро пиво.</p>
<p>Πήρε το κουτάκι που έτυχε να βρίσκεται πιο κοντά του και αγνόησε το γεγονός ότι κάποια στιγμή το προηγούμενο βράδυ είχε τινάξει τη στάχτη από το τσιγάρο του μέσα σε αυτό.</p>	<p>Он взял банку, которая стояла поблизости, совершенно не обращая внимания на тот факт, что вчера вечером сам же тушил о нее бычки.</p>
<p>Κομμάτια στάχτης κόλλησαν στα χείλη του, αλλά εκείνος συνέχισε να ρουφάει άπληστα την μπαγιάτικη μπίρα και όταν έγλειψε και την τελευταία σταγόνα πέταξε το κουτί στο πάτωμα.</p>	<p>Пепел прилипал к губам, но он продолжал жадно пить выдохшееся пиво и швырнул банку на пол, когда втянул последнюю каплю.</p>
<p>Το σλιπ του, το οποίο ήταν το μόνο ρούχο που φορούσε, μπροστά ήταν κατακίτρινο από μπίρα ή από ούρα που είχαν στεγνώσει· δεν ήταν σίγουρος ποιο από τα δύο. Πιθανότατα ένας συνδυασμός και των δύο.</p>	<p>Трусы — единственное, что на нем было надето, — пожелтели спереди от пива и высохшей мочи, трудно даже сказать, от чего больше: по всей вероятности — от смеси того и другого.</p>
<p>Τα μαλλιά του κρέμονταν λιγδιασμένα μέχρι τους ώμους του και το στέρνο του ήταν χλωμό και βαθουλωμένο. Η συνολική εικόνα του Άντερς Νίλσον ήταν εικόνα ενός ναυαγίου, αλλά ο πίνακας που στεκόταν πάνω στο καβαλέτο του μαρτυρούσε ένα ταλέντο που βρισκόταν σε έντονη αντίθεση με την κατάπτωση του ίδιου του καλλιτέχνη.</p>	<p>Всклокоченные волосы до плеч, хилая грудь — общее впечатление от лицезрения Андерса Нильссона вызывало образ разнесенных вдребезги руин. Но картина, стоявшая на мольберте, говорила о таланте, который совершенно не соответствовал облику самого художника.</p>
<p>Κάθισε αργά στο πάτωμα και ακούμπησε την πλάτη του στον τοίχο που ήταν απέναντι από τον πίνακα. Δίπλα του ήταν πεσμένο ένα κλειστό κουτί μπίρας, και ο Άντερς απόλαυσε το παφ που έκανε όταν τράβηξε το γλωσσίδι.</p>	<p>Он опустился на пол перед картиной, опираясь спиной о стену. Рядом с ним стояла неоткрытая банка пива, он с радостью услышал хлопок, когда потянул за кольцо.</p>
<p>Τα χρώματα κραύγαζαν δυνατά προς το μέρος του, θυμίζοντάς του ότι είχε αφιερώσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του για να ξεχάσει.</p>	<p>Цвета кричали ему во весь голос, напоминая, что большую часть своей жизни он посвятил тому, чтобы забыть.</p>
<p>Γιατί που να πάρει ο διάβολος έπρεπε να τα καταστρέψει όλα τώρα! Γιατί δεν μπορούσε να αφήσει τα πράγματα όπως ήταν;</p>	<p>Какого черта ей надо было все сейчас ворошить, почему она просто не могла оставить все как есть?</p>
<p>Εκείνη η εγωίστρια, γαμημένη πουντάνα που μόνο τον εαυτό της σκεφτόταν. Δροσερή και γεμάτη αθωότητα, σαν αναθεματισμένη πριγκίπισσα. Άλλα αυτός ήξερε καλά τι υπήρχε εκεί, κάτω από την επιφάνεια.</p>	<p>Эгоистичная чертова шлюха, которая думала только о себе, вся из себя невинная и вся из себя холодная, как какая-нибудь принцесса, но он-то хорошо знал, что под этой внешностью скрывается.</p>
<p>Βγαλμένοι από το ίδιο καλούπι ήταν. Είχαν διαμορφωθεί και είχαν γίνει «ένα» ύστερα από τόσα χρόνια κοινών πόνων, και ξαφνικά εκείνη πίστεψε ότι μπορούσε μονόπλευρα να αλλάξει</p>	<p>Год, проведенный вместе, выработал общие привычки и сблизил их, но однажды ей вдруг пришло в голову, что она одна должна все решать и изменять все и вся.</p>

την τάξη των πραγμάτων.

«Γαμώτο». Βρυχήθηκε και πέταξε το κουτί, μισογεμάτο ακόμη, απευθείας πάνω στον καμβά.

Ο καμβάς δεν σκίστηκε, κάτι που τον εκνεύρισε ακόμα περισσότερο, αλλά έκανε απλώς κοιλιά κι επέτρεψε στο κουτάκι με την μπίρα να γλιστρήσει στο πάτωμα.

Η μπίρα πιτσίλισε τον πίνακα, και το κόκκινο, το πορτοκαλί και το κίτρινο άρχισαν να ρέουν και να αναμειγνύονται σε νέες αποχρώσεις.

Κοίταξε το αποτέλεσμα με ικανοποίηση.

Δεν είχε ξεμεθύσει ακόμη από το χτεσινό ολοήμερο μεθύσι, και η μπίρα άρχισε να τον επηρεάζει αμέσως παρά τα πολλά χρόνια εντατικής προπόνησης στην ανοχή υψηλόβαθμων οινοπνευματωδών.

Βυθίστηκε αργά στις πολύ γνώριμες ομίχλες, με τη μυρωδιά παλιών ξερατών να ερεθίζει τα ρουθούνια του.

* * *

Είχε δικό της κλειδί για το διαμέρισμα. Στο χολ σκούπισε καλά τα παπούτσια της, παρόλο που ήξερε ότι ήταν πραγματικά χαμένος κόπος. Έξω ήταν πιο καθαρά.

Ακούμπησε κάτω τις σακούλες με τα τρόφιμα και έβαλε με προσοχή το πανωφόρι της σε μια κρεμάστρα.

Δεν είχε νόημα να του ανακοινώσει την άφιξή της. Τώρα πια θα ήταν βυθισμένος σε ύπνο δίχως όνειρα.

Η κουζίνα βρισκόταν δεξιά από την είσοδο και ήταν στο ίδιο άθλιο χάλι ως συνήθως. Άπλυτα πιάτα και ποτήρια πολλών εβδομάδων ήταν στοιβαγμένα ακόμα και στο πάτωμα.

— Дерьмо! — заорал Андерс и швырнул почти полную банку с пивом в холст.

Холсту ничего не сделалось, и это обозлило Андерса еще больше. Полотно лишь чуть прогнулось и отбросило банку, которая закрутилась по полу.

Часть пива пролилась на картину, и красное, оранжевое и золотое начало расплываться и смешиваться, создавая новые оттенки.

Он с удовлетворением посмотрел на то, что получилось.

Он все еще непротрезвел после вчерашнего: он пил целый день, и поэтому сейчас его быстро развезло от пива, несмотря на многие годы тяжелых тренировок по части поддачи.

Андерс начал медленно соскальзывать в хорошо знакомый густой туман, пронизанный запахом старой рвоты, засевшим в ноздрях.

* * *

У нее был свой ключ от квартиры. Перед дверью она старательно вытерла ноги, хотя и отлично знала, что это совершенно бесполезно: на улице намного чище.

Она опустила пакеты с покупками, сняла пальто и аккуратно повесила на вешалку.

Звать не стоило и пытаться: в таком состоянии он уже наверняка давно отрубился.

Кухня слева от прихожей была в таком же жутком беспорядке, как обычно. Не мытая несколько недель посуда стояла не только в раковине, но и на стульях, на кухонном столе и даже на полу.

Αποτσίγαρα, κουτιά μπίρας και άδεια μπουκάλια παντού.

Άνοιξε την πόρτα του ψυγείου για να βάλει μέσα τα τρόφιμα και κατάλαβε πόσος πολύς καιρός είχε περάσει από την περασμένη φορά. Το ψυγείο έχασκε άδειο.

Ύστερα από λίγα λεπτά ήταν πάλι γεμάτο. Στάθηκε ακίνητη για μια στιγμή συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις της.

Το διαμέρισμα ήταν μια μικρή γκαρσονιέρα, και ως εκ τούτου το υπνοδωμάτιο και το καθιστικό ήταν ένας ενιαίος χώρος.

Τα λίγα έπιπλα είχαν βρεθεί εκεί με δική της φροντίδα, αλλά δεν είχε τη δυνατότητα για περισσότερα, κι έτσι αυτό που κυριαρχούσε στο δωμάτιο ήταν το μεγάλο καβαλέτο μπροστά από το παράθυρο.

Στη μια γωνία ήταν πεταμένο ένα ξεφτισμένο στρώμα. Δεν είχε ποτέ της λεφτά να του αγοράσει ένα κανονικό κρεβάτι.

Στην αρχή είχε προσπαθήσει να τον βοηθήσει να κρατάει τον εαυτό του και το σπίτι καθαρό. Αυτή καθάριζε, συμμάζευε, έπλενε τα ρούχα του και άλλες τόσες φορές και τον ίδιο. Τότε ήλπιζε ακόμη ότι όλα θα άλλαζαν. Ότι όλα θα εξαφανίζονταν από μόνα τους. Όμως, είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε.

Κάποια στιγμή αντιλήφθηκε ότι δεν άντεχε άλλο. Τώρα αρκούνταν απλώς στο να φροντίζει να έχει εκείνος κάτι να τρώει.

Συχνά ευχόταν να είχε αντέξει περισσότερο. Άλλα το χρέος ήταν μεγάλο για τους ώμους και το στήθος της.

Κι όταν κάποτε, παλιότερα, γονάτιζε για να καθαρίσει τα ξερατά του, ένιωθε σαν να ξεπλήρωνε λίγο από αυτό το χρέος.

Τώρα όμως το κουβαλούσε και δεν ήλπιζε σε

Οκυρκι, пивные банки и пустые бутылки валялись повсюду.

Она открыла дверцу холодильника, чтобы положить туда продукты, и увидела, что на этот раз пришла в чертовски плохие времена: в холодильнике была пустота.

Она доверху наполнила его, закрыла дверцу и постояла какое-то время, собираясь с силами.

В этой маленькой однокомнатной квартире и гостиная, и спальня совмещались в одной-единственной комнате.

Мебель, имевшуюся в квартире, раздобыла и поставила здесь она сама, но она могла позволить себе лишь очень немногое, и поэтому главным предметом в комнате, который доминировал надо всем, был большой мольберт возле окна.

В одном углу прямо на полу лежал старый, потертый матрас: у нее никогда не было возможности купить ему настоящую кровать.

Сначала она пыталась помочь ему содержать себя и дом в чистоте: она вытирала, подбирала, стирала одежду и не менее часто мыла его самого, — тогда она еще продолжала надеяться, что все может измениться и что однажды подует какой-нибудь чудесный ветер и все наладится само собой. С тех пор прошло много лет.

Как-то раз по дороге она почувствовала, что больше терпеть не может, а сейчас она уже была довольна, когда видела, что у него, по крайней мере, есть хоть какая-нибудь еда.

Она часто желала, чтобы у нее опять, как прежде, хватало сил выносить все это. Чувство вины тяжелым грузом лежало на ее плечах и сдавливало грудь.

И когда она стояла на коленях и оттирала рвоту, ей иногда казалось, что она оплачивает крошечную часть своего долга.

А сейчас она несла свой крест безо всякой

тίποτα.

Τον κοίταξε εκεί που ήταν σωριασμένος κοντά στον τοίχο. Ένα βρομιάρικο ναυάγιο αλλά με ένα απίστευτο ταλέντο πίσω από εκείνη τη λερή του όψη.

Είχε αναρωτηθεί αναρίθμητες φορές πού θα είχαν καταλήξει τα πράγματα αν είχε κάνει άλλη επιλογή εκείνη την ημέρα.

Κάθε μέρα επί είκοσι πέντε χρόνια αναρωτιόταν πώς θα ήταν η ζωή αν είχε χειριστεί το θέμα διαφορετικά. Και είκοσι πέντε χρόνια είναι πολύς καιρός για μελαγχολικές σκέψεις.

Μερικές φορές τον άφηνε να κείτεται εκεί, στο πάτωμα, όταν έφευγε. Όχι όμως και σήμερα.

Το κρύο ερχόταν απέξω και διαπερνούσε τα πάντα εκεί μέσα. Ακόμα και το πάτωμα το ένιωθε παγωμένο μέσα από το λεπτό καλσόν της.

Τράβηξε το ένα χέρι του, που κρεμόταν χαλαρό και άψυχο στο πλάι. Εκείνος δεν αντέδρασε.

Πιάνοντας και με τα δυο της χέρια τον καρπό του, τον έσυρε μέχρι το στρώμα. Προσπάθησε να τον κυλήσει πάνω σε αυτό και ανατρίχιασε όταν πίεσε τα χέρια της στο χαλαρό λίπος γύρω από τη μέση του.

Έπειτα από μερικούς ελιγμούς και σπρωξίματα κατάφερε να απιθώσει το μεγαλύτερο μέρος του κορμιού του πάνω στο στρώμα. Λόγω έλλειψης σκεπασμάτων, πήγε και πήρε το τζάκετ του από το χολ και το έριξε πάνω του.

Η προσπάθεια την έκανε να λαχανιάσει και κάθισε λίγο κάτω.

Δίχως εκείνη τη δύναμη στα χέρια, την οποία είχε αποκτήσει ύστερα από τόσα χρόνια σκουπίσματος και καθαρίσματος, δεν θα κατάφερνε ποτέ να κάνει αυτό το πράγμα στην ηλικία της.

надежды.

Она посмотрела, как он сидит на полу, прислонившись к стене. Смердящая развалина, но с неслыханным талантом, упакованным в грязную оболочку.

Бесконечное число раз она задавала себе вопрос: как бы все обернулось, если бы тогда, в тот самый день, она сделала другой выбор?

Каждый день на протяжении двадцати трех лет — как бы сложилась жизнь, если бы она поступила по-другому. Двадцать три года — вполне достаточный срок для раздумий.

Иной раз, приходя сюда, она оставляла его как есть, лежащим на полу. Но не сегодня.

Сегодня на улице стоял мороз и холод просачивался внутрь, пол казался ей ледяным, несмотря на ее толстые чулки.

Она потянула его за руку, которая расслабленно и безжизненно висела вдоль тела, но он никак не прореагировал.

Крепко взявшись двумя руками, она потянула его к матрасу. Потом ей надо было еще положить его на матрас. Она обхватила его за талию и стала приподнимать, и ее передернуло от прикосновения к мягкому, расслабленному телу.

Немного помучившись, она смогла взгромоздить большую часть его тулowiща на матрас, и, так как одеяло отсутствовало, ей пришлось накрыть его взятой в прихожей курткой.

Затем, тяжело дыша от усталости, она села на пол рядом с ним.

Если бы не ее сильные руки, натренированные за многие годы уборки, она бы никогда в ее возрасте не смогла это сделать.

Ανησυχούσε για το τι θα γινόταν τη μέρα που το κορμί της δεν θ' άντεχε πια.

Μια τούφα από λιγδιασμένα μαλλιά είχε πέσει στο πρόσωπό του, κι εκείνη την απομάκρυνε στοργικά με τον δείκτη της.

Η ζωή δεν πήγε όπως την είχε υπολογίσει, για κανέναν από τους δύο τους, αλλά θα αφιέρωνε όση ζωή τής έμενε για να προστατεύσει αυτό το λίγο που τους είχε απομείνει.

Οι άνθρωποι κοίταζαν αλλού όταν τους συναντούσε στον δρόμο, αλλά όχι αρκετά γρήγορα ώστε να μην προλαβαίνει να βλέπει πόσο τη λυπόντουσαν.

Ο Άντερς ήταν διαβόητος σε όλο το χωριό και τακτικό μέλος της ντόπιας παρέας αλκοολικών.

Καμιά φορά έβγαινε τρεκλίζοντας στους δρόμους, διέσχιζε όλο το χωριό, μεθυσμένος και δίχως προορισμό, και φώναζε ένα κάρο βρισιές σε όποιον συναντούσε.

Εκείνον τον απεγχάνονταν κι εκείνη τη συμπονούσαν. Στην πραγματικότητα, έπρεπε να συμβαίνει το αντίθετο. Αυτή ήταν που άξιζε την απέχθεια και ο Άντερς τη συμπόνια.

Διότι η δική της αδυναμία ήταν αυτή που είχε καθορίσει τη ζωή του. Αλλά δεν θα έδειχνε ποτέ πια αδυναμία.

Κάθισε εκεί πολλές ώρες και τον χάιδευε στο μέτωπο. Κάποιες φορές σάλευε μέσα στην αναισθησία του, αλλά ησύχαζε αμέσως μόλις τον άγγιζε.

Έξω από το παράθυρο η ζωή συνεχίζόταν, όπως πάντα, αλλά μέσα στο δωμάτιο ο χρόνος είχε σταματήσει.

* * *

И она с беспокойством подумала: а что, если в один прекрасный день у нее не останется на это сил?

Жирный закрученный волос лежал на его лице, и она осторожно смахнула его указательным пальцем.

Она никогда и подумать не могла, что жизнь так поступит с ними обоими, но сейчас собиралась провести остаток жизни, оберегая то немногое, что осталось.

Люди отводили глаза, встречая ее на улице, но отводили недостаточно быстро для того, чтобы она не успевала заметить сострадание в этих взглядах.

Весь поселок осуждал Андерса, который был постоянным членом кружка местной пьяни.

Иногда он нетвердой походкой тащился через весь поселок, изрыгая проклятия и ругаясь на всех подряд. К нему все относились с отвращением, а к ней с симпатией.

А на самом-то деле все должно быть наоборот: это ее следовало презирать и осуждать, а Андерс заслуживал всеобщей любви.

Ее слабость сделала его жизнь такой, как сейчас. Она больше никогда не будет слабой.

Несколько часов она продолжала сидеть и гладить его лоб; иногда он начинал беспокойно ворочаться в своем беспамятстве, но затихал от ее прикосновений.

Снаружи, за окном, жизнь шла своим чередом, но здесь, внутри этой комнаты, время замерло.

* * *

Η Δευτέρα ήρθε με θερμοκρασίες πάνω από το μηδέν και σύννεφα φορτωμένα με βροχή.

Η Ερίκα ήταν πάντα προσεχτική οδηγός, αλλά τώρα έκουψε κι άλλο ταχύτητα για να έχει περιθώρια αντίδρασης σε περίπτωση που το αυτοκίνητο γλιστρούσε.

Η οδήγηση δεν ανήκε στα δυνατά σημεία της, αλλά προτιμούσε τη μοναξιά σε ένα αυτοκίνητο από το να στριμώχνεται στο εξπρές λεωφορείο ή στο τρένο.

Όταν έστριψε δεξιά και βγήκε στον αυτοκινητόδρομο, η κατάσταση του οδοστρώματος βελτιώθηκε και τόλμησε να αυξήσει λίγο την ταχύτητά της.

Θα συναντούσε τον Χένρικ Βίκνερ στις δώδεκα ακριβώς, αλλά είχε φύγει νωρίς από τη Φιελμπάκα και είχε αρκετό χρόνο μπροστά της για να φτάσει στο Γέτεμποργ.

Πρώτη φορά από τότε που είδε την Άλεξ στο παγωμένο μπάνιο σκέφτηκε τη συνομιλία που είχε στο τηλέφωνο με την Άννα.

Δυσκολευόταν ακόμη να φανταστεί ότι η Άννα θα προχωρούσε πράγματι μέχρι τέλους το θέμα της πώλησης του σπιτιού. Ήταν, άλλωστε, το σπίτι των παιδικών τους χρόνων, και οι γονείς τους θα απελπίζονταν αν το γνώριζαν.

Όλα όμως ήταν πιθανά από τη στιγμή που είχε βάλει το χεράκι του ο Λούκας. Δεν μπήκε καν στον κόπο να το σκεφτεί διαφορετικά, μια που γνώριζε πόσο απαλλαγμένος από κάθε είδους ενδοιασμούς ήταν ο Λούκας. Κατάφερνε να φτάνει συνεχώς σε όλο και χαμηλότερα επίπεδα, αλλά αυτό ξεπερνούσε όλα όσα είχε κάνει μέχρι στιγμής.

Εν πάσῃ περιπτώσει, πριν αρχίσει να ανησυχεί για το σπίτι, θα έπρεπε να μάθει σε τι θέση βρισκόταν από νομική άποψη. Πριν γίνει αυτό, δεν θα επέτρεπε στον εαυτό της να αποθαρρυνθεί από τα πρόσφατα τερτίπια του Λούκας. Τώρα ήθελε να επικεντρωθεί στην επικείμενη συνομιλία της με τον σύζυγο της Άλεξ.

Понедельник принес плюсовую температуру и наполненные дождем тучи.

Эрика всегда была осторожным водителем, но сейчас она ехала еще медленнее, чем обычно, опасаясь возможного заноса.

Вождение не было ее сильной стороной, но она предпочла ехать в одиночестве на машине, а не давиться в автобусе-экспрессе или электричке.

Когда она свернула направо на автомагистраль, ехать стало полегче, и она осмелилась немного прибавить скорость.

Эрика собиралась встретиться с Хенриком Вийкнером в двенадцать часов, но, так как она рано выехала из Фельбаки, у нее оставалось достаточно времени, чтобы проехать по Гётеборгу.

Первый раз с тех пор, как она увидела Алекс в холодной ванной комнате, Эрика подумала о разговоре с Анной: о

на все еще никак не могла представить себе, что Анна действительно собирается продать дом. Это был дом их детства, и родители были бы потрясены, если бы могли узнать об этом.

Все выходило боком, когда вмешивался Лукас. Она хорошо знала его аппетиты и беспардонность и не могла просто так отмахнуться от этого. Он всегда был неразборчив в средствах и становился все наглее, но то, что происходило сейчас, превосходило все его предыдущие выходки.

Ну да ладно, прежде чем забивать себе голову заботами о доме, ей надо выяснить, каково ее положение с чисто юридической точки зрения. А до тех пор лучше перестать огорчаться по поводу очередной затеи Лукаса, сейчас надо сконцентрироваться на предстоящем разговоре с мужем Алекс.

Ο Χένρικ Βίκνερ είχε ακουστεί συμπαθητικός στο τηλέφωνο και ήξερε τι τον ήθελε η Ερίκα πριν ακόμη του τηλεφωνήσει.

Βεβαίως και θα μπορούσε να τον επισκεφτεί και να του κάνει ερωτήσεις για την Άλεξάνδρα, αφού το άρθρο ήταν τόσο σημαντικό για τους γονείς της.

Θα ήταν ενδιαφέρον να δει πώς ήταν το σπίτι της Άλεξ, παρόλο που δεν ήταν έτοιμη ν' αντιμετωπίσει άλλον ένα πενθούντα.

Η συνάντηση με τους γονείς της Άλεξ ήταν οδυνηρή.

Ως συγγραφέας προτιμούσε να παρατηρεί την πραγματικότητα από απόσταση. Να τη μελετά από ψηλά, με ασφάλεια και αποστασιοποίηση.

Ταυτόχρονα, είχε την ευκαιρία να αποκτήσει μια πρώτη εικόνα της Άλεξ ως ενήλικης.

Η Ερίκα και η Άλεξ ήταν αχώριστες από την πρώτη κιόλας μέρα στο σχολείο. Η Ερίκα ήταν πάρα πολύ περήφανη που η Άλεξ την είχε επιλέξει για φίλη.

Η Άλεξ λειτουργούσε σαν μαγνήτης για όποιον την πλησίαζε.

Όλοι ήθελαν να είναι μαζί της αν και η ίδια δεν είχε αντιληφθεί πόσο δημοφιλής ήταν. Ήταν απόμακρη, με έναν τρόπο ο οποίος πρόδιδε αυτοπεποίθηση που η Ερίκα τώρα, ως ενήλικη, αντιλαμβανόταν ότι πρέπει να ήταν πολύ σπάνια για ένα παιδί.

Από την άλλη, πάλι, η Άλεξ ήταν ανοιχτόκαρδη και γενναιόδωρη και δεν έδειχνε, παρόλο που έμοιαζε απόμακρη, κάποιο σημάδι συστολής. Εκείνη επέλεξε την Ερίκα για φίλη της. Η Ερίκα δεν θα τολμούσε ποτέ να την πλησιάσει από μόνη της. Ήταν αχώριστες μέχρι την τελευταία τάξη, πριν η Άλεξ μετακομίσει και εξαφανιστεί για πάντα από τη ζωή της.

Хенрик Вийкнер показался ей по телефону довольно приятным. Его уже явно подготовили, и звонок Эрики не стал для него сюрпризом.

Да, конечно, она может приехать и задавать вопросы об Александре, если поминальная статья о ней так важна для ее родителей.

Будет интересно посмотреть, как выглядит муж Алекс. Хотя, с другой стороны, ее не очень прельщала мысль оказаться лицом к лицу с горем еще одного человека.

Достаточно того, что душераздирающая встреча с родителями Алекс поразила ее в самое сердце.

Как писателю, ей хотелось рассматривать происходящее отстраненно. Изучать извне, беспристрастно и сохраняя дистанцию.

Вместе с тем это была возможность составить для себя первое представление о том, каким человеком была взрослая Алекс.

Эрика и Алекс стали неразлучны с самых первых школьных дней. Эрика безмерно гордилась тем, что именно ей выпала честь быть избранной Алекс в подруги.

Алекс притягивала всех, кто оказывался поблизости в поле ее притяжения, как магнит.

Все хотели быть с Алекс, которая совершенно не подозревала о своей популярности. Она вела себя оченьдержанно, что говорило о ее уверенности в себе. Став взрослой, Эрика поняла, что у детей такое бывает крайне редко.

И вместе с тем Александра была открытой и щедрой и не производила, несмотря на всю своюдержанность, ни малейшего впечатления застенчивости. То, что Эрика стала подругой Алекс, было полностью инициативой Алекс. Сама Эрика никогда бы не осмелилась приблизиться к Александре на пушечный выстрел. Они были неразлучны до того злосчастного года, когда Алекс переехала и исчезла из ее

<p>Η Άλεξ είχε αρχίσει να απομονώνεται όλο και περισσότερο τότε, ενώ η Ερίκα πέρνούσε πολλές ώρες μόνη στο δωμάτιό της και στεναχωριόταν για μια φιλία που είχε λήξει.</p> <p>Μια μέρα όμως, όταν τηλεφώνησε στο σπίτι της Άλεξ, δεν απάντησε κανείς.</p> <p>Και είκοσι πέντε χρόνια αργότερα η Ερίκα ήταν σε θέση να θυμάται λεπτομερώς τον ψυχικό πόνο που είχε αισθανθεί όταν κατάλαβε πως η Άλεξ είχε μετακομίσει δίχως να της το πει και δίχως ένα αντίο.</p> <p>Δεν είχε ακόμη ιδέα τι είχε συμβεί, αλλά, όπως κάνουν όλα τα παιδιά, είχε ρίζει όλο το φταιξμό στον εαυτό της, υποθέτοντας απλώς ότι η Άλεξ είχε κουραστεί να την κάνει παρέα.</p> <p>Η Ερίκα δυσκολεύτηκε λίγο να προσανατολιστεί διασχίζοντας το Γέτεμποργ με κατεύθυνση το Σερέ.</p> <p>Ήξερε καλά την πόλη, μια που είχε σπουδάσει εκεί τέσσερα χρόνια, αλλά τότε δεν είχε αμάξι, και από την άποψη αυτή το Γέτεμποργ αποτελούσε ακόμα ένα κενό σημείο στον χάρτη.</p> <p>Αν είχε τη δυνατότητα να κινηθεί από τους ποδηλατόδρομους, θα της ήταν πιο εύκολο να προσανατολιστεί.</p> <p>Το Γέτεμποργ ήταν εφιάλτης για τον ανασφαλή οδηγό, με πολλούς μονόδρομους, κυκλικούς κόμβους, πολλή κίνηση και τα αγχωτικά κουδουνίσματα των τραμ να έρχονται καταπάνω της από κάθε μεριά και κατεύθυνση.</p> <p>Εκτός αυτών, η Ερίκα είχε την αίσθηση ότι όλοι οι δρόμοι οδηγούσαν στο Χίσινγκεν. Αν έπαιρνε λάθος έξοδο, θα κατέληγε με στιγουριά εκεί.</p> <p>Οι οδηγίες που της είχε δώσει ο Χένρικ ήταν</p>	<p>жизни.</p> <p>С какого-то времени Алекс начала все больше и больше отдаляться, и Эрика часами сидела одна в своей комнате, оплакивая их дружбу.</p> <p>А в один прекрасный день она позвонила домой Александре, и ей никто не ответил.</p> <p>Двадцать три года спустя Эрика все еще до мельчайших деталей помнила ту боль, которую почувствовала, узнав, что Алекс уехала, не сказав ей ни слова и даже не попрощавшись.</p> <p>Да и сейчас, спустя много лет, она не имела ни малейшего понятия о том, что произошло. Но тогда, следуя своей еще детской логике, Эрика во всем обвинила себя и совершенно искренне считала, что Александра просто от нее устала.</p> <p>Эрика с трудом ориентировалась в городе, пробираясь через Гётеборг в направлении Серё.</p> <p>Она хорошо узнала город, проучившись здесь четыре года, но в то время у нее не было машины, так что теперь, сидя за рулем, она воспринимала Гётеборг как белое пятно на карте.</p> <p>Если бы она сейчас ехала по велосипедным дорожкам, все было бы намного проще.</p> <p>Кроме того, Гётеборг оказался настоящим кошмаром для нее как для водителя: куча улиц с односторонним движением, прорваные развязки, забитых машинами, и доводящие до инфаркта звонки трамваев, которые неожиданно возникали словно из ниоткуда и со всех сторон.</p> <p>К тому же у нее появилось предчувствие, что любая дорога обязательно приведет ее в Хисенген, и стоит ей сделать хоть один неправильный поворот, как она неизбежно окажется там.</p> <p>Хенрик подробно объяснил Эрике, как ей</p>
---	---

σαφείς, και βρήκε τη σωστή διεύθυνση με την πρώτη προσπάθεια, καταφέρνοντας έτσι να μη φτάσει στο Χίσινγκεν αυτή τη φορά.

Το σπίτι ξεπερνούσε κάθε προσδοκία της. Μια τεράστια ολόλευκη βίλα από τα τέλη του περασμένου αιώνα με θέα τη θάλασσα και ένα μικρό θερινό περίπτερο, το οποίο υποσχόταν πολλά όμορφα ζεστά καλοκαιριάτικα βράδια.

Ο κήπος, που ήταν κρυμμένος κάτω από ένα παχύ στρώμα χιονιού, ήταν καλοσχεδιασμένος και απαιτούσε, λόγω του μεγέθους του, την αποκλειστική φροντίδα ενός ικανότατου κηπουρού.

Διέσχισε μια αλέα με ιτιές και, αφού πέρασε με το αμάξι κάτω από μια ψηλή καγκελόπορτα, μπήκε στο χαλικόστρωτο προαύλιο μπροστά από το σπίτι.

Μια πέτρινη σκάλα έφτανε μέχρι τη βαριά δρύινη πόρτα. Δεν υπήρχε ηλεκτρικό κουδούνι, κι έτσι αναγκάστηκε να χτυπήσει δυνατά με το βαρύ ρόπτρο.

Η πόρτα άνοιξε αμέσως. Περίμενε να την υποδεχτεί κάποια υπηρέτρια με κολλαρισμένη ποδιά και καπέλο, αλλά την υποδέχτηκε ένας άντρας. Κατάλαβε μεμιάς ότι έπρεπε να ήταν ο Χένρικ Βίκνερ.

Φαινόταν ξεδιάντροπα όμορφος, και η Ερίκα χάρηκε που είχε περιποιηθεί λίγο περισσότερο τον εαυτό της πριν φύγει από το σπίτι.

Βρέθηκε σ' ένα τεράστιο χολ, που υπολόγισε αμέσως ότι ήταν μεγαλύτερο από το διαμέρισμά της στη Στοκχόλμη.

«Ερίκα Φαλκ».

«Χένρικ Βίκνερ. Αν θυμάμαι καλά, συναντηθήκαμε το καλοκαίρι. Σ' εκείνο το ρεστοράν στην πλατεία Τηγκριντ Μπέργκμαν».

лучше проехать, и, как оказалось, объяснил настолько хорошо, что Эрика на этот раз с первой же попытки смогла не заехать в Хисенген.

Дом превзошел все ее ожидания: перед ней предстал огромный белый особняк конца девятнадцатого или начала двадцатого века с видом на море и небольшой беседкой, которая обещала наслаждение теплыми летними вечерами.

Сад, который лежал закутанный плотным белым снежным покрывалом, был отлично распланирован и, несмотря на свои размеры, производил впечатление отлично выполненной искусственным садовником работы.

Она проехала по ивовой аллее, затем сквозь ворота высокой решетчатой изгороди и остановилась на засыпанной гравием площадке перед домом.

Каменная лестница привела ее к массивной дубовой двери. Ничего похожего на современный звонок не было и в помине, и ей пришлоось грохнуть здоровенной дверной колотушкой.

Дверь тут же открылась. Она уже была готова к тому, что ее встретит горничная в накрахмаленном до хруста переднике, но вместо этого оказалась нос к носу с мужчиной — как она тут же поняла, самим Хенриком Вийкнером.

Он смотрелся просто до неприличия хорошо, и Эрика была рада, что, перед тем как выехать из дома, уделила своей внешности несколько больше времени, чем обычно.

Она шагнула в огромный холл, который, как она быстро прикинула, был больше, чем вся ее стокгольмская квартира.

— Эрика Фальк.

— Хенрик Вийкнер. Насколько я помню, мы уже встречались прошлым летом. В кафешке там внизу, рядом с площадью

<p>«Στο Καφέ Μπρίγκαν. Ναι, σωστά. Είναι λες κι έχει περάσει μια αιωνιότητα από τότε που ήταν καλοκαίρι. Ειδικά με τον καιρό που κάνει τώρα».</p> <p>Ο Χένρικ μουρμούρισε ευγενικά κάτι προς απάντηση. Τη βοήθησε να βγάλει το πανωφόρι της και της έδειξε, τεντώνοντας το χέρι, προς την κατεύθυνση ενός σαλονιού που συνδεόταν με το χολ.</p> <p>Η Ερίκα κάθισε προσεχτικά σε έναν καναπέ, τον οποίο, με τις πολύ περιορισμένες γνώσεις της για αντίκες, μπόρεσε να εκτιμήσει απλώς ως παλιό και, πιθανότατα, πολύ ακριβό.</p> <p>Δέχτηκε την πρόταση του Χένρικ για καφέ. Όσο εκείνος ετοίμαζε τον καφέ και αντάλλασσαν πολλές απόψεις για τον απαίσιο καιρό, εκείνη τον περιεργάστηκε στα κρυφά και διαπίστωσε ότι δεν έδειχνε και τόσο χαροκαμένος. Ωστόσο, η Ερίκα γνώριζε ότι αυτό δεν σήμαινε απαραίτητα κάτι. Κάθε άνθρωπος είχε διαφορετικό τρόπο να εκφράζει τη θλίψη του.</p> <p>Ήταν ντυμένος άνετα, με τέλεια σιδερωμένο παντελόνι από ύφασμα τσίνο και σιέλ πουκάμισο Ραλφ Λόρεν.</p> <p>Τα μαλλιά του ήταν σκούρα, σχεδόν μαύρα, και κομμένα με έναν τρόπο που τα έκανε κομψά δίχως να είναι καλοχειτισμένα.</p> <p>Τα μάτια του ήταν σκούρα καστανά και του έδιναν μια κάπως μεσογειακή όψη.</p> <p>Η ίδια προτιμούσε άντρες με πιο τραχιά χαρακτηριστικά, αλλά δεν μπόρεσε να μην επηρεαστεί από την έλξη που ασκούσε πάνω της αυτός ο άντρας, ο οποίος έδειχνε σαν να είχε βγει από τις σελίδες κάποιου περιοδικού μόδας.</p> <p>Ο Χένρικ και η Άλεξ θα πρέπει να ήταν ένα</p>	<p>Ингрид Бергман.</p> <p>— В «Кафе Брюгган». Да, совершенно верно. У меня ощущение, что с прошлого лета прошла целая вечность, особенно когда подумаешь про такую погоду, как сейчас.</p> <p>Хенрик пробормотал что-то вежливое в ответ. Он помог ей снять куртку и рукой указал в сторону салона в конце холла.</p> <p>Эрика осторожно присела на софу, которую, обладая безграничными познаниями в области антиквариата — в том плане, что не знала почти ничего, — в итоге смогла совершенно определенно оценить как очень старую и дико дорогую.</p> <p>Она с благодарностью приняла предложение Хенрика выпить кофе. Пока он организовывал кофе и они обменивались вежливыми фразами насчет ненастной погоды, Эрика исподтишка рассматривала его и констатировала про себя, что Хенрик не выглядит особо опечаленным, но в то же время она знала, что это совсем не обязательно что-нибудь означает: все люди по-разному выражают свою печаль.</p> <p>Одет он был довольно просто: превосходно сшитая ярко-голубая рубашка от Шинуа и Ральфа Лорен;</p> <p>темные, почти черные волосы подстрижены так, что прическа выглядела элегантной, но не создавалось впечатления, что он пять минут назад вышел из парикмахерской;</p> <p>темно-карие глаза придавали его внешности облик южанина.</p> <p>Сама Эрика предпочитала мужчин более грубой внешности, но тем не менее не могла не признать притягательности и привлекательности Хенрика, который как будто сошел с фотографии из журнала мод.</p> <p>Вдвоем с Алекс они были, наверное,</p>
---	--

<p>εντυπωσιακά όμορφο ζευγάρι.</p> <p>«Το σπίτι είναι απίστευτα όμορφο».</p> <p>«Ευχαριστώ. Είμαι η τέταρτη γενιά Βίκνερ που μένει εδώ.</p> <p>Ο προπάππος Βίκνερ το έχτισε στις αρχές του αιώνα και από τότε ανήκει στην οικογένεια.</p> <p>Αν αυτοί οι τοίχοι είχαν στόμα..» Έκανε μια κίνηση με το χέρι προς όλο τον χώρο και χαμογέλασε στην Ερίκα.</p> <p>«Ναι, πρέπει να νιώθεις υπέροχα με όλη την ιστορία της οικογένειας γύρω σου».</p> <p>«Και ναι και όχι. Είναι και μεγάλη ευθύνη. Στα βήματα των προγόνων και όλα τα συναφή».</p> <p>Γέλασε απαλά, και η Ερίκα σκέφτηκε ότι δεν έδειχνε και τόσο γονατισμένος από την ευθύνη.</p> <p>Η ίδια, πάντως, ένιωθε απελπιστικά παρείσακτη σε αυτό τον κομψό χώρο και μάταια πάλευε να βρει μια άνετη στάση για να καθίσει στον όμορφο, αλλά λιτό, καναπέ.</p> <p>Τελικά, κάθισε στην άκρη του καναπέ και ρουφήξε απαλά τον καφέ που ο Χένρικ είχε σερβίρει σε μικρά φλιτζάνια ειδικά για καφέ μόκα.</p> <p>Ένιωσε την ανάγκη να σηκώσει το μικρό της δάχτυλο καθώς ρουφούσε τον καφέ, αλλά δεν ενέδωσε στον πειρασμό.</p> <p>Τα φλιτζάνια αυτά ήταν ό,τι έπρεπε για να σηκώνεις το δαχτυλάκι, αλλά της πέρασε από το μυαλό η υποψία ότι αν το έκανε θα φαινόταν μάλλον σαν παρωδία παρά σαν σοφιστικέ χειρονομία.</p> <p>Επίσης, πάλεψε γενναία για λίγο με το πιάτο με τα κέικ που βρισκόταν πάνω στο τραπέζακι, αλλά έχασε τη μονομαχία με ένα</p>	<p>сногсшибательно красивой парой.</p> <p>— Какой замечательный, чудесный дом.</p> <p>— Спасибо. Я уже четвертое поколение Вийкнеров, которое живет здесь.</p> <p>Мой прадедушка построил его в начале века, и с тех самых пор он находится во владении нашей семьи.</p> <p>Если бы эти стены могли говорить... Он повел вокруг рукой и улыбнулся Эрике.</p> <p>— Должно быть, это прекрасно — чувствовать, что вокруг тебя — вся история твоей семьи.</p> <p>— И да и нет. В то же время это накладывает и тяжелую ответственность: продолжать идти по стопам отца, ну и все такое.</p> <p>Он усмехнулся, и Эрике показалось, что он не выглядит особо отягощенным грузом этой самой ответственности.</p> <p>Что касается ее самой, то в этой элегантной комнате она чувствовала себя совершенно не в своей тарелке и вела незримую битву, тщетно пытаясь найти какое-нибудь мало-мальски удобное положение, сидя на этой красивой, но абсолютно спартанской софе.</p> <p>В конце концов она перебралась на самый краешек и очень аккуратно пригубила кофе, который был подан в малюсеньких кофейных чашечках тонкого фарфора.</p> <p>У нее зачесался мизинец от желания оттопырить его, но она сумела противостоять этому порыву.</p> <p>Чашечки как будто специально были сделаны для того, чтобы оттопыривать мизинцы, но она подозревала, что в таком варианте это выглядело бы как пародия на светскую жизнь.</p> <p>Ей пришлось выдержать еще одно сражение с собой перед блюдом с пирожными на столике, и это сражение она успешно</p>
--	--

αφράτο κομμάτι. Υπολόγισε περίπου δέκα βαθμούς της κλίμακας Γουέιτ Γουότσερς.

«Η Άλεξ το λάτρευε αυτό το σπίτι».

Η Ερίκα αναρωτιόταν πώς θα έθιγε το θέμα και τον πραγματικό λόγο για τον οποίο καθόταν εκεί που καθόταν εκείνη τη στιγμή και ένιωσε ευγνωμοσύνη όταν έκανε ο Χένρικ την αρχή και μίλησε για την Άλεξ.

«Πόσο καιρό μένατε εδώ μαζί;»

«Ακριβώς όσο ήμασταν παντρεμένοι.
Δεκαπέντε χρόνια.

Γνωριστήκαμε όταν σπουδάζαμε και οι δύο στο Παρίσι.

Εκείνη σπούδαζε Ιστορία Τέχνης, κι εγώ προσπαθούσα να αποκτήσω αρκετές γνώσεις από τον κόσμο της οικονομίας για να τα βγάλω πέρα με τη διαχείριση, έστω κι ανεπαρκώς, της οικογενειακής αυτοκρατορίας».

Η Ερίκα δεν πίστευε ούτε στιγμή ότι ο Χένρικ Βίκνερ θα μπορούσε να είχε κάνει κάτι ανεπαρκές στη ζωή του.

«Αμέσως μετά τον γάμο μετακομίσαμε στη Σουηδία και σε αυτό εδώ το σπίτι.

Οι γονείς μου είχαν πεθάνει, και το σπίτι είχε μείνει αφρόντιστο στα δύο χρόνια που έλειπα, αλλά η Άλεξ άρχισε αμέσως την ανακαίνιση.

Ήθελε να είναι όλα τέλεια. Κάθε λεπτομέρεια στο σπίτι, κάθε ταπετσαρία, χαλιά και έπιπλα είτε είναι γνήσια, από αυτά που υπήρχαν εδώ από τότε που χτίστηκε το σπίτι και τα οποία επανέφερε στην αρχική τους κατάσταση, είτε είναι αντικείμενα που αγόρασε η ίδια.

Επισκέφτηκε πολλά —ούτε κι εγώ ξέρω πόσα— καταστήματα με αντίκες για να βρει ακριβώς τα ίδια πράγματα που είχε ο προπάππος όταν ζούσε εδώ.

Είχε στοιβες από παλιές φωτογραφίες για

проиграла: оно превратилось в дуэль Эрики с пышным, воздушным сахарным пирожным — по ее оценке, десять баллов.

— Алекс любила этот дом.

Эрика как раз размышляла, как бы ей начать подбираться к настоящей причине ее приезда, и была благодарна тому, что Хенрик сам начал разговор об Алекс.

— Сколько вы здесь вместе прожили?

— Собственно говоря, столько же, сколько мы женаты, — пятнадцать лет.

Мы встретились, когда учились в Париже.

Она изучала историю искусств, а я пытался поднабраться чего-нибудь полезного в области экономики, чтобы хоть худо-бедно справляться с руководством семейным предприятием.

Эрика сильно сомневалась в том, что Хенрик Вийкнер хоть что-нибудь делал худо-бедно.

— Сразу после свадьбы мы приехали домой в Швецию в этот самый дом.

Мои родители к тому времени умерли, и пару лет, пока я был за границей, в доме никто не жил. Алекс тут же начала обновлять его,

она хотела, чтобы все было превосходно: каждая деталь в доме, каждый кусок обоев, мебель или ковры либо действительно подлинные и остались здесь со времен постройки дома, либо были отреставрированы и получили свой изначальный вид, что-то она купила.

Она побывала я даже не могу сказать в скольких антикварных магазинах, чтобы найти именно те вещи, которые были здесь при жизни прадедушки.

Ей помогало то, что у нас сохранилась куча

βοήθεια, και το αποτέλεσμα είναι απίστευτο.

Συγχρόνως, πάλευε για να ξεκινήσει την γκαλερί της, και πώς τα προλάβαινε όλα είναι κάτι που ακόμη δεν καταλαβαίνω».

«Πώς ήταν σαν άτομο η Άλεξ;»

Ο Χένρικ χρειάστηκε λίγο χρόνο για να σκεφτεί την ερώτηση.

«Ομορφη, ήρεμη, τελειομανής ως το μεδούλι. Μπορεί ενδεχομένως όσοι δεν τη γνώριζαν να τη θεωρούσαν ψηλομύτα, αλλά αυτό είχε να κάνει κυρίως με το ότι δεν άφηνε εύκολα τον άλλο να μπει στη ζωή της. Η Άλεξ ήταν ένα άτομο που για να το γνωρίσεις καλά έπρεπε να παλέψεις».

Η Ερίκα ήξερε πολύ καλά τι εννοούσε ο Χένρικ. Η απόμακρη δύναμη έλξης που ασκούσε η Άλεξ είχε συντελέσει στο να την αποκαλούν, όταν ήταν ακόμη παιδί, ψηλομύτα- συχνά επρόκειτο για τα ίδια κορίτσια που θα σκοτώνονταν για να καθίσουν δίπλα της.

«Τι εννοείς με αυτό;»

Ήθελε να ακούσει και την εκδοχή του Χένρικ. Ο Χένρικ κοίταξε έξω από το παράθυρο, και πρώτη φορά από την ώρα που πέρασε την πόρτα του αρχοντικού των Βίκνερ τής φάνηκε πως διέκρινε κάποιο συναίσθημα πίσω από τη γοητευτική πρόσοψη.

«Επαιρνε πάντα τον δικό της δρόμο. Δεν λάβαινε υπόψη της τους άλλους.

Όχι από κακία, δεν υπήρχε ίχνος κακίας στην Άλεξ, αλλά από ανάγκη. Το σημαντικότερο πράγμα για τη σύζυγό μου ήταν να μην πληγωθεί. Όλα τα υπόλοιπα, όλα τα άλλα συναισθήματα παραμερίζονταν μπροστά σε αυτό.

старых фотографий, и в итоге результат получился просто фантастический.

Одновременно она до изнеможения работала, подготавливая открытие своей картинной галереи. И как она все это успевала, я до сих пор совершенно не могу понять.

— А каким человеком была Алекс?

Хенрик помолчал, ему потребовалось время, чтобы обдумать ответ.

— Красивая, спокойная, перфекционистка до кончиков пальцев. Тому, кто не очень хорошо ее знал, она, пожалуй, могла показаться высокомерной, но на самом деле это не так. Дело в том, что в жизни она с большим трудом сходилась с людьми. Алекс была таким человеком, за которого приходилось бороться.

Эрика очень хорошо понимала, что хотел сказать Хенрик. У Алекс с самого детства была особая сдержанная притягательность, из-за которой ее называли воображалой — часто те же самые девочки, которые потом едва в лепешку не расшибались, чтобы посидеть рядом с ней.

— Что ты имеешь в виду?

Эрике хотелось услышать, как Хенрик все это сформулирует. Хенрик отвернулся, посмотрел в окно, и в первый раз с того момента, как она переступила порог дома Вийкнеров, она, как ей показалось, увидела проявление чувства за безупречной внешностью.

— Она всегда шла собственным путем, и она не испытывала особого уважения к другим людям.

Не то чтобы злоба или недоброжелательность: в Алекс не было злобы, ей это было просто незачем. Самое главное, чего моя жена боялась больше всего на свете, — это чтобы ее не ранили, — и в сравнении с этим все остальное, все другие ее чувства отступали на задний

<p>Αλλά το πρόβλημα είναι το εξής: αν δεν αφήνεις κανέναν να περάσει το τείχος από τον φόβο πως μπορεί να είναι εχθρός, κλείνεις απέξω και τους φίλους».</p> <p>Σώπασε. Μετά κοίταξε την Ερίκα. «Μιλούσε για σένα».</p> <p>Η Ερίκα δεν μπόρεσε να κρύψει την έκπληξή της. Όσο σκεφτόταν τον τρόπο με τον οποίο είχε λήξει η φιλία τους, πίστευε ότι η Άλεξ τής είχε γυρίσει την πλάτη και ότι δεν την είχε σκεφτεί ποτέ ξανά.</p> <p>«Θυμάμαι πολύ καλά ένα πράγμα που είπε. Είπε ότι ήσουν η τελευταία μοναδική φίλη που είχε. “Η τελευταία καθαρή φιλία”.</p> <p>Έτσι ακριβώς είπε. Ήταν μια περίεργη φράση, αλλά δεν ξανάπε τίποτα γι' αυτό, κι εγώ είχα ήδη μάθει ότι δεν έπρεπε να τη ρωτάω και πολλά. Γι' αυτό σου λέω πράγματα για την Άλεξ που δεν έχω πει σε κανέναν άλλο. Ποτέ.</p> <p>Κάτι μου λέει ότι εσύ, παρά τα πολλά χρόνια που πέρασαν, είχες ακόμη μια ιδιαίτερη θέση στην καρδιά της συζύγου μου».</p> <p>«Την αγαπούσες;»</p> <p>«Περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο. Η Αλεξάνδρα ήταν όλη μου η ζωή. Όλα όσα έχω κάνει και έχω πει, όλα περιστρέφονταν γύρω από αυτή.</p> <p>Η ειρωνεία ήταν ότι ποτέ της δεν το πήρε χαμπάρι. Αν με άφηνε να την πλησιάσω, δεν θα ήταν νεκρή σήμερα.</p> <p>Η απάντηση βρισκόταν συνεχώς μπροστά στα μάτια της, αλλά δεν τολμούσε να την ψάξει.</p>	<p>план.</p> <p>Но проблема заключается в том, что если ты не пускаешь никого за выстроенную тобой стену в страхе, что туда может проникнуть враг, то и твои друзья тоже остаются за этой стеной.</p> <p>— Хенрик помолчал, потом посмотрел на Эрику: — Она говорила о тебе.</p> <p>Эрика не смогла скрыть свое удивление. Она всегда думала, что их дружба закончилась. Эрика считала, что Алекс раз и навсегда отвернулась от нее и ни разу больше о ней не вспомнила.</p> <p>— Она как-то сказала одну вещь, и я ее очень хорошо запомнил. Она обронила, что ты была ее последним настоящим другом. Последняя чистая дружба.</p> <p>Вот именно так она и сказала. Довольно примечательные слова, как мне кажется. Больше она не затрагивала эту тему, а я научился тому, что лучше оставить ее в покое и не пытаться расспрашивать. Вот поэтому я и говорю тебе об Алекс так, как я никогда не рассказывал о ней кому-нибудь другому.</p> <p>Что-то мне подсказывает, что, несмотря на то что прошло много лет, в сердце моей жены по-прежнему оставалось особое место для тебя.</p> <p>— Ты любил ее?</p> <p>— Больше всего на свете. Алекс была всей моей жизнью. Все, что я делал, все, что я говорил, — все крутилось вокруг нее.</p> <p>Но ирония заключается в том, что она ни разу этого не заметила. Если бы Александра приоткрылась мне, она бы сейчас не была мертва.</p> <p>Ответ все время лежал у нее прямо перед носом, но она никогда не осмеливалась в это поверить.</p>
--	---

Η δειλία και το θάρρος αναμειγνύονταν με έναν περίεργο τρόπο στη γυναίκα μου».

«Π Μπίργιτ και ο Καρλέρικ δεν πιστεύουν ότι αυτοκτόνησε».

«Ναι, ναι, το ξέρω. Και θεωρούν αυτονόητο πως ούτε κι εγώ το πιστεύω, αλλά, για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω τι να πιστέψω. Ζούσα μαζί της πάνω από δεκαπέντε χρόνια, αλλά δεν τη γνώρισα ποτέ».

Η φωνή του ήταν ακόμη σταθερή και ψύχραιμη, και αν τον άκουγε κανείς, θα πίστευε ότι μιλούσε περί ανέμων και υδάτων, αλλά η Ερίκα κατάλαβε ότι η πρώτη εντύπωση που είχε αποκομίσει από τον Χένρικ δεν θα μπορούσε να ήταν περισσότερο λαθεμένη. Το μέγεθος της θλίψης του ήταν τεράστιο. Απλώς δεν ήταν προς κοινή θέα, όπως ήταν η θλίψη της Μπίργιτ και του Καρλέρικ Καρλγκρέν.

Ίσως λόγω των δικών της εμπειριών να καταλάβαινε ενστικτωδώς ότι δεν επρόκειτο απλώς για θλίψη που είχε να κάνει με τον θάνατο μιας συζύγου, αλλά για θλίψη επειδή είχε χάσει για πάντα την ευκαιρία να την κάνει να τον αγαπήσει όπως την αγαπούσε κι εκείνος. Ήταν μια αίσθηση που την ήξερε πάρα πολύ καλά.

«Τι ήταν αυτό που φοβόταν;»

«Είναι ένα ερώτημα που έθεσα στον εαυτό μου χίλιες φορές. Πραγματικά δεν ξέρω. Μόλις προσπαθούσα να μιλήσω μαζί της, έκλεινε στα γρήγορα την πόρτα, που λένε, και δεν κατάφερα ποτέ να μπω μέσα.

Ήταν σαν να κουβαλούσε ένα μυστικό που δεν μπορούσε να μοιραστεί με κανέναν άλλο.

Ακούγεται παράξενο; Επειδή όμως δεν ξέρω τι κουβαλούσε μέσα της, δεν μπορώ και να πω αν ήταν ή δεν ήταν ικανή να αυτοκτονήσει».

Трусость и мужество весьма своеобразно перемешались в моей жене.

Биргит и Карл-Эрик не верят, что она совершила самоубийство.

Да, я знаю, они считают как само собой разумеющееся, что я тоже в это совершенно не верю, но вообще-то, честно говоря, я и сам не знаю, что думать. Я прожил с ней больше пятнадцати лет, но никогда ее не знал.

Его голос по-прежнему звучал ровно и спокойно — таким тоном можно говорить, к примеру, о погоде. Но Эрика поняла, что, составив для себя первоначальное мнение о Хенрике, она сильно ошиблась и теперь не могла ошибиться еще больше. Глубина его скорби была безмерной, просто она не вырывалась наружу, как у Биргит и Карла-Эрика.

И возможно, в первую очередь Эрика исходила из своего собственного опыта или просто чувствовала это инстинктивно — это была не только скорбь об умершей жене, но и горечь сожаления о том, что Хенрик навсегда потерял возможность обрести ее любовь, чтобы Алекс любила его так же, как он любил ее. В этом ощущении Эрика была более чем уверена.

— А чего же она все-таки так боялась?

— Это тот вопрос, который я задавал себе тысячу раз. Я действительно не знаю. Как только я пытался вызвать ее на откровенность, она моментально закрывалась на все защелки, мне ни разу не посчастливилось пробраться внутрь.

Все говорило о том, что ее тяготит какая-то тайна, которой она не могла поделиться ни с кем.

Это кажется немного странным, но из-за того, что я не знаю, что она скрывала, я и не могу уверенно ответить, была она в состоянии совершить самоубийство или нет.

«Τι σχέσεις είχε με τους γονείς και την αδερφή της;»

«Τι να σου πω τώρα;» Σκέφτηκε πάλι για αρκετή ώρα πριν απαντήσει.

«Τεταμένες. Σαν να περπατούσαν στα νύχια ο ένας γύρω από τον άλλο. Ο μόνος από αυτούς που έλεγε τη γνώμη του ήταν η μικρή της αδερφή, η Τζούλια, η οποία είναι πολύ παράξενο άτομο. Είχες πάντα την εντύπωση ότι γινόταν μια άλλη κουβέντα πίσω απ' όλα όσα λέγονταν φανερά.

Δεν ξέρω ακριβώς πώς να το εξηγήσω. Ήταν σαν να μιλούσαν με κώδικα και κάποιος είχε ξεχάσει να μου δώσει το κλειδί».

«Τι εννοούσες όταν είπες ότι η Τζούλια είναι παράξενη;»

«Οπως πιθανώς ξέρεις, η Μπίργιτ απέκτησε την Τζούλια αργά. Ήταν αρκετά πάνω από σαράντα χρονών, και δεν το είχαν προγραμματίσει.

Έτσι, η Τζούλια ήταν, κατά κάποιον τρόπο, ένα πρόβλημα στην οικογένεια. Κι ούτε μπορεί να της ήταν εύκολο να έχει μια αδερφή σαν την Άλεξ.

Η Τζούλια δεν ήταν όμορφο παιδί κι ούτε έγινε ομορφότερη με τα χρόνια. Όσο για την Άλεξ, ξέρεις πώς ήταν.

Η Μπίργιτ και ο Καρλ-Ερικ είχαν πάντα την προσοχή τους στραμμένη στην Άλεξ και απλώς ξεχνούσαν την Τζούλια. Και η Τζούλια αυτό το αντιμετώπιζε με εσωστρέφεια. Πάντως, μου αρέσει σαν άτομο. Κάτω από εκείνη τη βλοσυρή επιφάνεια υπάρχει κάτι, και ελπίζω ότι κάποιος θα μπει στον κόπο να το προσεγγίσει».

— А какие у нее были отношения с родителями и сестрой?

— Да-а, как бы тебе это описать... — Он довольно долго молчал, прежде чем ответить.

— Напряженные. Как будто они все друг перед другом ходили на цыпочках. Единственная в их семье, кто действительно способен иногда сказать то, что думает, — это младшая сестра Александры Джуллия. Но она в семье на особом положении. И каждый раз, когда они разговаривали, всегда казалось, что они говорят о чем-то совершенно другом, не о том, что произносились вслух.

По правде сказать, я не знаю, как тебе это объяснить. По правде сказать, я не знаю, как тебе это объяснить. Они как бы говорили шифром, но штука в том, что ключ к шифру мне забыли дать.

— А что ты имел в виду, когда сказал, что Джуллия «на особом положении»?

— Как ты, наверное, знаешь, Джуллия появилась у Биргит поздно, ей тогда уже хорошо перевалило за сорок, и никто этого не планировал.

Так что в своем роде Джуллия в их семье как кукушонок в гнезде. И я уж ни за что не подумаю, что очень легко иметь такую сестру, как Алекс.

Джуллия не была красивым ребенком и, повзрослев, ничуть не стала привлекательнее, а ты знаешь, как выглядела Алекс.

И Биргит, и Карл-Эрик всегда были полностью сфокусированы на Алекс, а про Джуллию забывали совершенно. Типичная для нее манера поведения — это полностью замыкаться в себе, но мне она нравится, в ней что-то есть, там — под ее хмурым обличьем. Я только надеюсь, что кто-нибудь удосужится потратить время и заглянуть туда.

«Πώς αντέδρασε στον θάνατο της Άλεξ; Οι σχέσεις τους πώς ήταν;»

«Γι' αυτά πρέπει μάλλον να ρωτήσεις την Μπίργιτ ή τον ΚαρλΈρικ. Έχω πάνω από μισό χρόνο να τη συναντήσω.

Σπουδάζει δασκάλα στα βόρεια, στο Ούμεο, και δύσκολα φεύγει από εκεί. Φέτος δεν ήρθε ούτε για Χριστούγεννα.

Όσον αφορά τη σχέση της με την Άλεξ, η Τζούλια πάντα λάτρευε τη μεγάλη αδερφή της.

Η Άλεξ είχε ήδη μπει εσωτερική σε σχολείο όταν γεννήθηκε η Τζούλια και συνεπώς δεν ήταν συχνά στο σπίτι, αλλά, όταν πηγαίναμε στους Καρλγκρέν, η Τζούλια την ακολουθούσε παντού σαν κουταβάκι.

Η Άλεξ δεν της έδινε και πολλή σημασία και την άφηνε να κάνει τα δικά της.

Καμιά φορά εκνευριζόταν μαζί της και της μιλούσε απότομα, αλλά συνήθως την αγνοούσε».

Η Ερίκα ένιωσε ότι η συζήτηση όδευε προς το τέλος της. Στις ενδιάμεσες παύσεις, η σιωπή στο τεράστιο σπίτι ήταν απόλυτη, κι εκείνη διαισθάνθηκε ότι, παρά το μεγαλείο του, δεν έπαινε να είναι ένα έρημο σπίτι για τον Χένρικ Βίκνερ.

Η Ερίκα σηκώθηκε και του έδωσε το χέρι. Εκείνος το πήρε ανάμεσα στα δύο δικά του, το κράτησε μερικά δευτερόλεπτα, το άφησε και προχώρησε πρώτος προς την πόρτα.

«Σκέφτηκα να πάω μέχρι την γκαλερί και να ρίξω μια ματιά» είπε η Ερίκα.

«Ναι, αυτή είναι καλή ιδέα. Π Άλεξ ήταν πολύ περήφανη για την γκαλερί. Έστησε την επιχείρηση από το μηδέν, μαζί με μια φίλη της από τα φοιτητικά της χρόνια στο Παρίσι, τη Φρανσίν Μπιζού.

— А как она отреагировала на смерть Александры и какие у нее с сестрой были отношения?

— Тебе бы, наверное, лучше спросить об этом Биргит или Карла-Эрика: я не встречался с Джулией больше полугода.

Она учится в педагогическом на севере, в Умео, и очень неохотно выезжает оттуда. До июля она ни разу за целый год не была дома.

Что же касается отношений с Александрой, то Джулия всегда боготворила старшую сестру.

Алекс уже начала учиться в школе-интернате, когда родилась Джулия, поэтому она не жила дома очень долго. Но когда мы были дома с семьей, то Джулия ходила за Александрой по пятам, прямо как щеночек.

Не сказать, чтобы Алекс это очень заботило. Она просто позволяла ей это.

Иногда Джулия ее раздражала, и она могла на нее прикрикнуть, но по большей части она Джулию просто игнорировала.

Эрика почувствовала, что разговор подходит к концу. В паузах во время разговора она ощущала, насколько всеобъемлюща тишина в этом большом доме. И она подумала, что, несмотря на всю свою роскошь, теперь этот дом стал для Хенрика Вийкнера пустым и одиноким.

Эрика встала и протянула руку. Он взял ее двумя ладонями, поддержал так несколько секунд, потом отпустил и пошел перед Эрикой к двери.

— Я хотела бы подъехать в галерею и немного посмотреть, — сказала Эрика.

— Да, это хорошая мысль. Она была просто неслыханно увлечена ею. Александра выстроила свое дело с нуля вместе с другой студенческих лет в Париже — Франсин Бежо.

Μόνο που τώρα λέγεται Σαντμπέργ στο επίθετο. Κάναμε αρκετή παρέα, αν και λιγόστεγαν οι επαφές όταν αυτή και ο άντρας της απέκτησαν παιδιά.

Η Φρανσίν πιθανότατα να είναι στην γκαλερί. Θα της τηλεφωνήσω και θα της εξηγήσω ποια είσαι, οπότε σίγουρα θα σου πει κάποια πράγματα για την Άλεξ».

Ο Χένρικ άνοιξε ευγενικά την πόρτα για να περάσει η Ερίκα, κι εκείνη, αφού ευχαρίστησε για τελευταία φορά, έκανε μεταβολή και κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητό της.

Την ίδια στιγμή που βγήκε από το αυτοκίνητο άνοιξαν οι ουρανοί.

Η γκαλερί βρισκόταν στην οδό Τσάλμερς, παράλληλη της λεωφόρου με την απλή ονομασία Αβενίν,¹ αλλά μισή ώρα αργότερα βαρέθηκε να ψάχνει για πάρκινγκ και άφησε το αμάξι στο Χέντεν.²

Στην πραγματικότητα, δεν απείχε και πολύ, αλλά επειδή έριχνε καρεκλοπόδαρα της φάνηκε σχεδόν δέκα χιλιόμετρα. Εκτός αυτού, η στάθμευση κόστιζε δώδεκα κορόνες την ώρα, και η Ερίκα ένιωσε τη διάθεσή της να κάνει μακροβούτι.

Ομπρέλα, φυσικά, δεν είχε πάρει μαζί της και ήξερε καλά ότι τα σγουρά μαλλιά της σύντομα θα έμοιαζαν με αποτυχημένη σπιτική περμανάντ.

Βιάστηκε να διασχίσει την Αβενίν και μόλις που πρόλαβε να ελιχθεί για να αποφύγει το τραμ νούμερο τέσσερα που εμφανίστηκε βροντοκοπώντας με κατεύθυνση το Μελνντάλ.

Αφού προσπέρασε το οικοδομικό σύμπλεγμα Βάλαντ, στου οποίου το ομώνυμο νάιτ κλαμπ είχε ξεφαντώσει αρκετά βράδια ως φοιτήτρια, έστριψε αριστερά και μπήκε στην οδό Τσάλμερς.

Η γκαλερί Αμπστράκτ βρισκόταν στο δεξί της χέρι, με μεγάλες βιτρίνες που έβλεπαν προς τον δρόμο.

Μόλις μπήκε, ακούστηκε ένα κουδούνι πάνω

Да, хотя теперь ее фамилия Сандберг. Мы встречались помимо работы, семьями, но последнее время не так часто, потому что у них появился ребенок.

Франсин наверняка в галерее. Я тут созвонился и объяснил, кто ты, так что она тебя встретит и немного расскажет об Алекс.

Хенрик открыл и придержал дверь для Эрики, она поблагодарила его в последний раз, повернулась к мужу Александры спиной и пошла к машине.

В ту же самую секунду, когда Эрика открыла дверцу машины и вышла, разверзлись врата небесные.

Галерея находилась на Кальмерсгатен, параллельно Большому бульвару, но Эрика, с полчаса покрутившись окрест, сдалась и припарковала машину на Хеден.

На самом деле это было не так далеко, но в проливной дождь путь до галереи показался не меньше мили длиной. Кроме того, парковка стоила двенадцать крон в час, и настроение Эрики несколько испортилось.

Зонтик она, само собой, взять забыла и теперь была уверена, что ее выющиеся волосы очень скоро будут похожи на бездарно сделанный дома перманент.

Она торопливо пересекла бульвар, и прямо перед ней с грохотом и звоном проскочил трамвай четвертого номера, который ехал в направлении Мёльндаль.

Потом Эрика прошла по Валанд, где в студенческие времена иной раз проводила совершенно сумасшедшие вечера, а потом свернула налево на Кальмерсгатен.

Галерея «Абстракт» была по левую руку. Большая витрина галереи смотрела на улицу.

Дверной колокольчик забренчал, когда

από την πόρτα και είδε ότι η αίθουσα ήταν πολύ μεγαλύτερη απ' όσο φαινόταν απέξω.

Οι τοίχοι, μέρος του πατώματος και το ταβάνι ήταν ολόλευκα, κάτι που επέτρεπε στο μάτι να πέφτει απευθείας πάνω στα έργα τέχνης που κρέμονταν στους τοίχους.

Στην απέναντι άκρη της αίθουσας είδε μια γυναίκα που φαινόταν αναμφισβήτητα γαλλικής καταγωγής. Ανέδιδε έναν αέρα απόλυτης κομψότητας και συζητούσε με έναν πελάτη για έναν πίνακα χειρονομώντας ακατάπαυστα.

«Έρχομαι αμέσως. Ρίξε μια ματιά γύρω σου όσο περιμένεις».

Η γαλλική της προφορά ακουγόταν γοητευτική.

Η Ερίκα πήρε τα λόγια της τοις μετρητοίς και με τα χέρια σταυρωμένα πίσω από τη μέση της έκανε έναν γύρο στην αίθουσα παρατηρώντας τα έργα τέχνης. Οπως άφηνε να εννοηθεί η ονομασία της γκαλερί, όλοι οι πίνακες είχαν μοτίβα αφηρημένης τέχνης. Κύβοι, τετράγωνα, κύκλοι και παράξενες φιγούρες.

Η Ερίκα έγειρε στο πλάι το κεφάλι της και μισόκλεισε τα μάτια μήπως μπορούσε να δει ό,τι κατάφερναν να δουν οι λάτρεις της εν λόγω τέχνης. Εν πάσῃ περιπτώσει, ό,τι κι αν ήταν αυτό της διέφευγε εντελώς.

Μπα, τίποτα. Μόνο κύβους και τετράγωνα έβλεπε ξανά, σαν κι αυτά που θα μπορούσε να φτιάξει ένα πεντάχρονο παιδί, κατά τη γνώμη της.

Τελικά, αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι όλ' αυτά ήταν πολύ πέρα από τον δικό της ορίζοντα.

Στεκόταν μπροστά από έναν τεράστιο κόκκινο πίνακα με κίτρινα ακανόνιστα κατανεμημένα διαστήματα, όταν άκουσε τη Φρανσίν να έρχεται από κάπου πίσω της με τακούνια που χτυπούσαν πάνω στο πάτωμα που έμοιαζε με σκακιέρα.

«Δεν είναι υπέροχο;»

Эрика шагнула внутрь, и она обратила внимание, что помещение на самом деле много больше, чем кажется снаружи.

Стены, пол и потолок, выкрашенные в белый цвет, ненавязчиво заставляли концентрировать внимание на работах, которые висели по стенам.

В дальнем конце зала она заметила женщину, которая, вне всяких сомнений, была француженкой. Она олицетворяла собой саму элегантность и обсуждала с клиентом картину, сопровождая разговор быстрой жестикуляцией.

— Я сейчас подойду, а ты тут пока осмотрись.

Ее французский акцент прозвучал очаровательно.

Эрика так и сделала и, заложив руки за спину, начала неторопливо прохаживаться по залу, рассматривая работы. Как следовало из названия галереи, все картины были написаны в абстрактной манере: кубы, квадраты, круги и странные фигуры.

Эрика наклонила голову к плечу и прищурилась, пытаясь увидеть, что же такого во всем этом способны разглядеть знатоки искусства, чего она совершенно не могла заметить.

Ничегошеньки. По-прежнему всего лишь кубы и квадраты. С ее точки зрения, такое мог изобразить пятилетний ребенок.

Ей оставалось только смириться с тем, что все это, наверное, выше ее понимания.

Эрика стояла перед огромной красной картиной с желтыми беспорядочно разбросанными штуковинами, когда услышала сзади перестук каблуков по выложеному квадратами полу — к ней подходила Франсин.

— Конечно, она чудесная.

«Ε, ναι, βέβαια, ωραίο είναι. Αλλά, για να πω την αλήθεια, δεν είμαι και τόσο εξοικειωμένη με τον κόσμο της τέχνης. Θεωρώ όμορφα τα ηλιοτρόπια του Βαν Γκογκ, αλλά κάπου εκεί σταματούν οι γνώσεις μου».

Η Φρανσίν χαμογέλασε.

«Πρέπει να είσαι η Ερίκα. Ο Ανρί μόλις τηλεφώνησε και μου είπε ότι θα ερχόσουν».

Της έτεινε το λεπτοκαμωμένο χέρι της, και η Ερίκα σκούπισε στα γρήγορα πάνω στο παντελόνι της το δικό της, που ήταν ακόμη μούσκεμα από τη βροχή, πριν κάνουν τη χειραψία.

Η γυναίκα που στεκόταν μπροστά της ήταν μικροκαμωμένη και λεπτή, με μια κομψότητα το προνόμιο της οποίας φαίνεται να έχουν αποκλειστικά οι Γαλλίδες.

Με το 1,75 ύψος της, δίχως τα παπούτσια, η Ερίκα ένιωθε σαν γυναίκα-γίγαντας μπροστά της.

Τα μαλλιά της Φρανσίν ήταν κατάμαυρα και στρωτά, χτενισμένα προς τα πίσω, και κατέληγαν σε έναν κότσο στον σβέρκο της.

Φορούσε ένα μαύρο εφαρμοστό φόρεμα. Μάλλον είχε επιλέξει το χρώμα λόγω του θανάτου της φίλης και συ-νεργάτιδάς της, διότι ήταν ο τύπος γυναίκας που ευχαρίστως θα φορούσε κάτι φλογερά κόκκινο ή, ίσως, κάτι έντονα κίτρινο.

Το μέικ από ήταν ελαφρύ και τέλειο, αλλά δεν κατάφερνε να κρύψει την αποκαλυπτική κοκκινάδα γύρω από τα μάτια της.

Η Ερίκα ήλπιζε βαθιά μέσα της να μην είχε χαλάσει η δική της μάσκαρα - προφανώς, φρούδα ελπίδα.

«Σκέφτηκα να καθίσουμε να τα πούμε πίνοντας ένα καφεδάκι. Έχει ησυχία σήμερα. Μπορούμε να πάμε εδώ από πίσω».

Προπορεύτηκε προς ένα μικρό δωμάτιο πίσω

— Ну да, да, конечно, она мне нравится. Но, честно говоря, мир искусства не самая моя сильная сторона. Я чувствую, что подсолнухи Ван Гога красивые, но примерно на этом мое понимание и заканчивается.

Франсин улыбнулась:

— Ты, должно быть, Эрика. Анри как раз позвонил и сказал, что ты едешь сюда.

Она протянула узкую ладонь, и Эрика торопливо вытерла свою, все еще мокрую от дождя, прежде чем пожать руку Франсин.

Маленькая и изящная женщина, стоящая перед ней, олицетворяла собой ту особую элегантность, на которую, кажется, у француженок есть патент.

Со своими ста семьюдесятью пятью без каблуков Эрика чувствовала себя в ее обществе женщиной-великаном.

Волосы Франсин цвета воронова крыла были гладко зачесаны назад и собраны в пучок на затылке.

На ней отлично сидел темный костюм. Цвет был наверняка выбран в связи со смертью подруги и коллеги. И от этого она казалась еще более женственной, чем если бы оделась в кричащий красный или, может быть, желтый.

Легкий и превосходно наложенный макияж все же не мог скрыть заметную красноту вокруг глаз.

Эрика надеялась, что ее собственная тушь не потекла, хотя это наверняка пустые надежды.

— Я думаю, нам надо присесть и поговорить за чашечкой кофе. Сегодня на редкость спокойно. Так что мы можем пройти вон туда.

Франсин пошла перед Эрикой к дальней

από την κυρίως αίθουσα, το οποίο ήταν πλήρως εξοπλισμένο με ψυγείο, φούρνο μικροκυμάτων και μηχανή για καφέ.

Το τραπέζι που υπήρχε εκεί ήταν μικρό και είχε χώρο μόνο για δύο καρέκλες.

Η Ερίκα κάθισε στη μία, και η Φρανσίν της πρόσφερε μεμιάς μια κούπα αχνιστό καφέ. Το στομάχι της διαμαρτυρήθηκε για τον παραπανίσιο καφέ μετά τις κούπες που είχε πιει στου Χένρικ, αλλά ήξερε, λόγω της πείρας της από τις αναρίθμητες συνεντεύξεις που είχε πάρει για το υλικό των βιβλίων της, ότι για κάποιο λόγο ο κόσμος μιλούσε ευκολότερα με μια κούπα καφέ στο χέρι.

«Οπως κατάλαβα από τον Ανρί, οι γονείς της Άλεξ σου ζήτησαν να γράψεις ένα άρθρο στη μνήμη της».

«Ναι, την Άλεξ την έβλεπα ελάχιστα και για πολύ λίγο τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια, οπότε πρέπει να ανακαλύψω κάτι περισσότερο για το πώς ήταν σαν άτομο πριν αρχίσω να γράφω το άρθρο».

«Δημοσιογράφος είσαι;»

«Όχι, συγγραφέας. Γράφω βιογραφίες. Αυτό εδώ το κάνω απλώς επειδή μου το ζήτησαν η Μπίργιτ και ο Καρλ-Ερικ.

Και εκτός αυτού, εγώ ήμουν που τη βρήκα πρώτη, σχεδόν πρώτη για να κυριολεκτούμε, και κατά κάποιον παράξενο τρόπο αισθάνομαι ότι πρέπει να το κάνω αυτό για να αποκομίσω μια άλλη εικόνα για την Άλεξ, μια ζωντανή εικόνα. Ακούγεται περίεργο;»

«Όχι, καθόλου. Πιστεύω ότι είναι υπέροχο που μπαίνεις σε τόσο κόπο για χατίρι των γονιών της Άλεξ — και για την Άλεξ».

Η Φρανσίν έσκυψε μπροστά, πάνω από το τραπέζι, και έβαλε το χέρι της με το όμορφο μανικιούρ πάνω στο χέρι της Ερίκα.

стене галереи, где обнаружилась маленькая комната, полностью оборудованная: с холодильником, микроволновой печью и кофеваркой.

Там стоял стол, настолько маленький, что возле него помещалось только два стула.

Эрика села, и Франсин тут же подала ей чашку горячего кофе. После нескольких чашек кофе, выпитых дома у Хенрика, желудок Эрики запротестовал против очередной порции, но она знала по собственному опыту после бесчисленных интервью, которые брала в поисках неофициального дополнительного материала для своих книг, что по какой-то причине люди охотнее и больше рассказывают с чашкой кофе в руке.

— Насколько я поняла из того, что сказал Анри, родители Алекс попросили тебя написать статью в память о ней.

— Да, но я не встречалась с Алекс последние двадцать три года. Так что я пытаюсь сначала разузнать немного о том, каким она была человеком, прежде чем смогу начать писать статью.

— Ты журналист?

— Нет, я писатель. Пишу биографии. А за это я взялась только потому, что Биргит и Карл-Эрик попросили меня.

Кроме того, именно я нашла Александру, ну, во всяком случае, почти. И по какой-то странной причине я чувствую, что мне нужно это сделать, создать для себя другой образ — образ живой Александры. Это звучит странно?

— Нет, совсем нет. Я думаю, это просто здорово, что ты взяла на себя это ради родителей Алекс и самой Александры.

Франсин наклонилась вперед через стол и положила изящные пальцы с безукоризненным маникюром на руку Эрики.

Η Ερίκα ένιωσε μια ζεστή κοκκινάδα ν' απλώνεται στα μάγουλά της και προσπάθησε να μη σκέφτεται το προσχέδιο του βιβλίου που είχε δουλέψει τις περισσότερες ώρες της προηγούμενης μέρας.

Η Φρανσίν συνέχισε:

«Ο Ανρί με παρακάλεσε, επίσης, να απαντήσω στις ερωτήσεις σου με τη μεγαλύτερη δυνατή ειλικρίνεια».

Μιλούσε άψογα σουηδικά. Ρωτάκιζε απαλά, και η Ερίκα πρόσεξε ότι χρησιμοποιούσε τη γαλλική εκδοχή του ονόματος του Χένρικ: Ανρί.

«Με την Άλεξ γνωριστήκατε στο Παρίσι;»

«Ναι, σπουδάζαμε μαζί Ιστορία Τέχνης. Τα βρήκαμε από την πρώτη κιόλας μέρα. Εκείνη έδειχνε χαμένη, κι εγώ ένιωθα ακριβώς το ίδιο. Τα υπόλοιπα είναι ιστορία, όπως λένε συνήθως».

«Πόσο καιρό γνωριζόσασταν;»

«Α... Για να σκεφτώ. Ο Ανρί και η Άλεξ γιόρτασαν τα δεκαπέντε χρόνια του γάμου τους το περασμένο φθινόπωρο, οπότε έχουμε.

Δεκαεφτά χρόνια. Τα δεκαπέντε από αυτά είχαμε μαζί αυτή εδώ την γκαλερί.

Σώπασε και άναψε, προς μεγάλη έκπληξη της Ερίκα, ένα τσιγάρο.

Για κάποιο λόγο, η Ερίκα δεν είχε φανταστεί τη Φρανσίν σαν καπνίστρια. Το χέρι της Φρανσίν τρεμούλιασε λίγο καθώς άναβε το τσιγάρο και έπειτα τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά δίχως να πάρει τα μάτια της από την Ερίκα.

«Δεν αναρωτήθηκες πού ήταν;» ρώτησε η Ερίκα. «Πιθανώς να κείτονταν εκεί για καμιά βδομάδα όταν τη βρήκαμε».

Κι εκείνη τη στιγμή πέρασε από το μυαλό της

Ερίκα почувствовала тепло и то, что ее щеки начинают краснеть, и попыталась не думать о пользе для книги, над которой работала большую часть вчерашнего дня.

Франсин продолжила:

— Анри попросил меня также ответить на твои вопросы со всей возможной откровенностью.

Франсин говорила на отличном шведском. «Р» мягко грассировал, и Эрика обратила внимание, что она использовала французскую версию имени Хенрик — Анри.

— Ты и Алекс встретились в Париже?

— Да, мы вместе изучали историю искусств. Нашли друг друга уже в первый день. Она казалась заблудившейся, а я чувствовала себя заблудившейся. Но остальная часть истории обычна, как говорится.

— Как долго вы знали друг друга?

— Дай-ка подумать... Анри и Алекс отпраздновали пятнадцатую годовщину свадьбы осенью. Так что это будет...

семнадцать лет. Пятнадцать лет мы вместе управляли этой галереей.

Она помолчала, а затем закурила, к великому удивлению Эрики.

По какой-то причине она не могла себе представить Франсин курящей. Рука Франсин, держащая сигарету, легонько дрожала, и она глубоко затянулась, не отводя взгляда от Эрики.

— А разве ты не искала Алекс, когда она пропала? Ведь, по всей вероятности, она пролежала там неделю, прежде чем мы нашли ее.

Эрику кольнуло, что она не подумала

Ερίκα ότι δεν είχε σκεφτεί να ρωτήσει τον Χένρικ το ίδιο πράγμα.

«Ξέρω ότι ακούγεται παράξενο, αλλά, όχι, δεν το έκανα.

Η Άλεξ.» κάπου εκεί δίστασε «η Άλεξ έκανε πάντα, λίγο πολύ, αυτό που ήθελε. Ήταν κάπως απογοητευτικό, αλλά υποθέτω ότι συνήθισα με τον καιρό.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που έλειπε κάμποσο καιρό, για να εμφανιστεί μετά σαν να μην είχε συμβεί τίποτα και να αναλάβει την γκαλερί μόνη της, όσο μάλιστα εγώ είχα την άδεια μητρότητας.

Ξέρεις, κατά κάποιον τρόπο, ακόμη πιστεύω ότι και τώρα έτσι θα γίνει. Ότι θα ανοίξει την πόρτα και θα μπει μέσα. Αλλά αυτή τη φορά δεν πρόκειται να συμβεί».

Ένα δάκρυ απεύλησε να κυλήσει από την άκρη των ματιών της.

«Όχι, δεν πρόκειται». Η Ερίκα κοίταξε κάτω, προς την κούπα της, επιτρέποντας διακριτικά στη Φρανσίν να σκουπίσει τα μάτια της. «Πώς αντέδρασε ο Χένρικ όταν εξαφανίστηκε η Άλεξ;»

«Τον συνάντησες, έτσι δεν είναι; Στα δικά του μάτια η Άλεξ δεν έκανε ποτέ λάθη. Ο Ανρί είχε αφιερώσει τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια στο να τη λατρεύει. Ο κακόμοιρος».

«Κακόμοιρος γιατί;»

«Η Άλεξ δεν τον αγαπούσε. Αργά ή γρήγορα θα αναγκαζόταν να το καταλάβει και ο ίδιος».

Έσβησε το πρώτο τσιγάρο και άναψε άλλο ένα.

«Πρέπει να γνωρίζατε η μία την άλλη πολύ καλά ύστερα από τόσα χρόνια» είπε η Ερίκα.

«Δεν νομίζω ότι υπήρχε άνθρωπος που γνώριζε καλά την Άλεξ. Αν κι εγώ τη γνώριζα καλύτερα από τον Ανρί. Απλώς αυτός αρνούνταν πάντα να βγάλει τα ροζ γυαλιά και

задать Хенрику тот же вопрос.

— Я знаю, это может показаться странным, но нет. Меня это не удивило.

Алекс... — она помедлила, — Алекс всегда делала что хотела. Порой она сильно огорчала меня, но со временем я привыкла и смирилась.

И далеко не один раз бывало так, что она исчезала на какое-то время, а потом опять появлялась как ни в чем не бывало. Но она с лихвой компенсировала мне это тем, что одна управляла галереей во время моего послеродового отпуска.

И ты понимаешь, я почему-то жду, что и на этот раз все будет так же: опять откроется дверь и она просто войдет. Но сейчас, похоже, этого не произойдет.

Слезинка собралась скатиться с ресницы Франсин.

— Нет. — Эрика посмотрела в свою кофейную чашку и дала Франсин время аккуратно промокнуть глаза. — А как реагировал Хенрик, когда Алекс просто исчезала?

— Но ты же ведь с ним встречалась. Анри посвятил последние пятнадцать лет ей. Бедный Анри!

— Почему бедный?

— Алекс не любила его. И рано или поздно ему бы пришлось это увидеть.

Первая сигарета была потушена, и Франсин зажгла еще одну.

— Вы должны знать друг друга вдоль и поперек после стольких лет.

— Я не думаю, что кто-нибудь знал Алекс, хотя я знала ее все-таки немного лучше, чем Анри. Он никогда не осмеливался снять свои розовые очки.

να σταματήσει να τα βλέπει όλα ρόδινα».

«Καθ' όλη τη διάρκεια της συζήτησής μας ο Χένρικ άφησε να εννοηθεί ότι σε όλο τον γαμήλιο βίο του ένιωθε πως η Άλεξ κάτι του έκρυβε.

Ξέρεις αν αληθεύει αυτό και, αν ναι, τι μπορεί να είναι;»

«Ασυνήθιστα οξυδερκές εκ μέρους του. Ίσως να τον υποτίμησα τον Ανρί».

Ανασήκωσε ένα καλοσχηματισμένο φρύδι.
«Στην πρώτη ερώτηση απαντάω ναι, είχα κι εγώ την αίσθηση πως κάτι κουβαλούσε μέσα της.

Στη δεύτερη ερώτηση πρέπει, δυστυχώς, ν' απαντήσω όχι, δεν έχω την παραμικρή ιδέα περί τίνος επρόκειτο.

Παρά τη μακροχρόνια φιλία μας, υπήρχε πάντα ένα σημείο όπου η Άλεξ έδινε σήμα ότι “μέχρι εδώ και μη παρέκει”.

Εγώ το αποδέχτηκα, ο Ανρί όχι. Αργά ή γρήγορα αυτό θα τον τσάκιζε. Γνωρίζω, επίσης, ότι μάλλον θα γινόταν γρήγορα παρά αργά».

«Γιατί;»

Η Φρανσίν φάνηκε να διστάζει.

«Θα της κάνουν νεκροψία, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, πάντοτε το κάνουν όταν πρόκειται για αυτοκτονία. Γιατί ρωτάς;»

«Γιατί σε αυτή την περίπτωση θα ξέρω ότι αυτό που σκέφτομαι να σου αναφέρω θα βγει, ούτως ή άλλως, στην επιφάνεια. Η συνείδησή μου θα είναι, τουλάχιστον, πιο ήσυχη έτσι».

Έσβησε προσεχτικά το τσιγάρο. Π Ερίκα κρατούσε την ανάσα της με μεγάλη αγωνία, αλλά η Φρανσίν αφιέρωσε αρκετή ώρα στο

— Хенрик заметил во время нашего разговора, что он в течение всего их брака чувствовал, будто Алекс что-то скрывала от него.

Ты не знаешь, это правда? И что это, во всяком случае, могло быть?

— Прямо какое-то неожиданное для него прозрение. Я, может быть, недооценила Анри. —

И Франсин приподняла бровь. — На первый вопрос я отвечу «да». Да, я тоже всегда ощущала, что она что-то такое носит в себе.

На второй вопрос ответ будет, к сожалению, «нет». У меня нет ни малейшего понятия насчет того, что это может быть.

Несмотря на нашу долгую дружбу, всегда был один пункт, насчет которого Александра совершенно ясно давала понять: сюда можно, а дальше ни за что.

Я приняла это, а Анри не принял. Когда-нибудь это бы его доконало. И кроме того, я просто знаю, что это было бы раньше, а не позже.

— Почему?

Франсин помедлила:

— Тело Алекс будут вскрывать, не правда ли?

Вопрос застал Эрику совершенно врасплох.
— Да, так всегда делается в случае самоубийства. А почему ты спрашиваешь?

— Потому что тогда то, о чем я думаю тебе рассказать, так или иначе выйдет наружу. Совесть будет чиста, на душе станет полегче.

Франсин тщательно затушила сигарету. Эрика затаила дыхание, с нетерпением ожидая продолжения, но Франсин

άναμμα του τρίτου τσιγάρου.

Τα δάχτυλά της δεν είχαν το χαρακτηριστικό κιτρίνισμα του καπνιστή, και η Ερίκα υποπτεύθηκε ότι δεν κάπνιζε συχνά αρειμανίως όπως τώρα.

«Θα πρέπει να ξέρεις ότι η Άλεξ πήγαινε στη Φιελμπάκα πολύ συχνότερα το τελευταίο εξάμηνο, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, το ράδιο αρβύλα λειτουργεί απρόσκοπτα σε μικρές κοινωνίες. Σύμφωνα με τις τοπικές φήμες, ήταν στη Φιελμπάκα σχεδόν κάθε Σαββατοκύριακο. Μόνη».

«Το “μόνη” είναι η μισή αλήθεια».

Η Φρανσίν δίστασε ξανά. Π Ερίκα έπρεπε να καταπνίξει την παρόρμησή της να ανέβει πάνω από το τραπέζι, να την πιάσει από τους ώμους και να την τραντάξει, μπας και της έβγαζε τελικά αυτό που κρατούσε μέσα της. Της είχε κεντρίσει αναμφίβολα το ενδιαφέρον.

«Κάποιον είχε γνωρίσει εκεί. Έναν άντρα. Δεν ήταν δα και η πρώτη φορά που η Άλεξ είχε κάποια ερωτική σχέση, αλλά για κάποιο λόγο είχα την αίσθηση ότι αυτό ήταν διαφορετικό.

Πρώτη φορά από τότε που γνωριζόμασταν εκείνη έδειχνε σχεδόν ικανοποιημένη. Και ξέρω ότι δεν θα μπορούσε να έχει αυτοκτονήσει. Κάποιος τη δολοφόνησε, δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό».

«Πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρη; Ούτε καν ο Χένρικ δεν μπορούσε να πει με σιγουριά αν η Άλεξ ήταν ικανή να αυτοκτονήσει».

«Επειδή ήταν έγκυος».

Η απάντηση εξέπληξε την Ερίκα.

«Ο Χένρικ το ξέρει αυτό;»

«Δεν ξέρω. Αλλά, όπως και να ’χει, δεν ήταν δικό του παιδί. Δεν ζούσαν μαζί, έτσι όπως το εννοείς, εδώ και πολλά χρόνια.

потребовалось довольно много времени, чтобы прикурить третью сигарету.

На ее пальцах не было характерных для курильщиков желтых пятен, поэтому Эрика подозревала, что обычно она не курит одну за другой.

— Ты, наверное, знаешь, что последние полгода Алекс бывала во Фьельбаке значительно чаще, чем обычно.

— Ну конечно, сарафанное радио отлично работает в маленьких местечках. Судя по местным слухам, она приезжала во Фьельбаку чуть ли не каждые выходные, одна.

— Одна — это правда, но с оговорками.

Франсин опять замолчала, из-за чего Эрика с трудом подавила в себе желание потянуться через стол, схватить ее и вытрясти то, что она скрывала. Ей было более чем интересно.

— Она кого-то там встретила. Мужчину. Да, у Алекс не впервые возникал роман, но у меня почему-то появилось ощущение, что на этот раз все по-другому.

Впервые за все то время, что мы знали друг друга, она выглядела удовлетворенной. Кроме того, я знаю, что она не могла покончить с собой, ее, без сомнения, кто-то убил. У меня нет ни малейших сомнений.

— А почему ты так в этом уверена? Хенрик не смог мне сказать однозначно и с уверенностью — могла или не могла она совершить самоубийство.

— Потому что она была беременна.

Ответ поразил Эрику.

— А Хенрик об этом знает?

— Понятия не имею. В любом случае, как ни посмотри, это был не его ребенок. Они не живут как муж и жена уже несколько

<p>Και όταν είχαν πιο στενή σχέση, η Άλεξ αρνούνταν να κάνει παιδί με τον Ανρί. Παρά τις επίμονες παρακλήσεις του.</p> <p>‘Οχι. Πατέρας του παιδιού πρέπει να είναι αυτός ο νέος άντρας στη ζωή της, όποιος κι αν είναι’.</p> <p>«Δεν είπε ποτέ ποιος ήταν;»</p> <p>«Όχι. Όπως πιθανότατα έχεις καταλάβει πια, η Άλεξ ήταν πολύ φειδωλή με τις εκμυστηρεύσεις της.</p> <p>Πρέπει να ομολογήσω ότι έμεινα κατάπληκτη όταν μου είπε για το παιδί, αλλά είναι κι αυτός ένας από τους λόγους που είμαι εντελώς σίγουρη ότι δεν αυτοκτόνησε.</p> <p>Ξεχείλιζε από ευτυχία και δεν μπορούσε να το κρατήσει μυστικό. Αγαπούσε εκείνο το παιδί και δεν θα έκανε ποτέ κάτι που θα το έβλαπτε. Πόσο μάλλον να του στερούσε τη ζωή.</p> <p>Πρώτη φορά έβλεπα την Άλεξάνδρα να χαίρεται τη ζωή. Πιστεύω ότι θα μπορούσα να την αγαπήσω πάρα πολύ».</p> <p>Ο τόνος στη φωνή της πρόδιδε λύπη.</p> <p>«Ξέρεις, είχα επίσης την αίσθηση ότι ήταν έτοιμη να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς της με το παρελθόν, τρόπον τινά.</p> <p>Δεν ξέρω πώς ακριβώς, αλλά κάποια σκόρπια σχόλια εδώ κι εκεί αυτή την εντύπωση μου είχαν δώσει».</p> <p>Η πόρτα της γκαλερί άνοιξε και άκουσαν κάποιον να χτυπάει τα πόδια του για να τινάξει το χιόνι από τα παπούτσια του πάνω στο χαλί της εισόδου. Η Φρανσίν σηκώθηκε.</p> <p>«Μάλλον πελάτης είναι. Πρέπει να τον αναλάβω. Ελπίζω να σε βοήθησα κάποιας».</p>	<p>— лет.</p> <p>А когда они спали вместе, Александра всегда отказывалась иметь ребенка от Анри, хотя он много раз умолял ее об этом.</p> <p>Нет, ребенок, должно быть, от того, нового в ее жизни мужчины, кем бы он ни был.</p> <p>— А она ничего не сказала о том, кто он?</p> <p>— Нет, Алекс была, как ты, наверное, уже поняла, очень скрытная и неразговорчивая.</p> <p>Признаюсь, я была страшно поражена, когда она рассказала о ребенке. Но это одна из причин, почему я абсолютно уверена, что она не совершала самоубийства.</p> <p>Ее просто переполняло счастье, и она все время говорила об этом. Она уже любила этого ребенка и никогда бы не сделала ему ничего плохого, а тем более не отняла бы жизнь.</p> <p>Я впервые видела Александру такой жизнерадостной и счастливой. Думаю, могу сказать, что она мне очень нравилась в это время.</p> <p>— В голосе Франсин чувствовалась горечь.</p> <p>— Ты знаешь, у меня появилось ощущение, что она хотела каким-то образом рассчитаться со своим прошлым.</p> <p>Я не знаю, что там было или как она собиралась это сделать, но несколько коротких, случайно оброненных фраз то там, то сям — и у меня сложилось такое впечатление.</p> <p>Наружная дверь в галерею открылась, и они услышали, как кто-то сбивает снег с башмаков на коврике возле двери. Франсин встала.</p> <p>— Это, наверное, клиент. Я должна им заняться. Надеюсь, что я хоть как-то смогла тебе помочь.</p>
--	--

«Α, ναι, και είμαι πολύ ευγνώμων που εσύ και ο Χένρικ ήσασταν τόσο ειλικρινείς μαζί μου. Με βοηθήσατε πολύ».

Αφού πρώτα η Φρανσίν διαβεβαίωσε τον πελάτη ότι θα τον εξυπηρετούσε αμέσως, κατευθύνθηκαν μαζί προς την πόρτα. Σταμάτησαν μπροστά από έναν τεράστιο καμβά με ένα λευκό τετράγωνο σε μπλε φόντο και έδωσαν τα χέρια.

«Ετσι, από καθαρή περιέργεια, πόσα πρέπει να πληρώσει κανείς για έναν τέτοιο πίνακα; Πέντε, δέκα χιλιάδες;»

Η Φρανσίν χαμογέλασε.

«Μάλλον πενήντα».

Η Ερίκα σφύριξε σιγανά.

«Βλέπεις λοιπόν; Τέχνη και ποιοτικά κρασιά. Δύο τομείς που για μένα είναι απόλυτο μυστήριο».

«Α, κι εγώ δεν μπορώ να συντάξω ούτε μια λίστα για ψώνια. Ο καθένας μας έχει τον δικό του τομέα εξειδίκευσης».

Γέλασαν. Η Ερίκα έσφιξε το μουσκεμένο ακόμη πανωφόρι της γύρω από το κορμί της και μετά βγήκε έξω στη βροχή.

Η βροχή είχε μετατρέψει το χιόνι σε λασπόχιονο, και η Ερίκα οδηγούσε κάτω από το επιτρεπόμενο όριο ταχύτητας για να έχει κάποιο περιθώριο αντίδρασης.

Αφού είχε φάει σχεδόν μισή ώρα προσπαθώντας να βγει από το Χίσινγκεν, όπου είχε βρεθεί από λάθος της, πλησίαζε τώρα στην Ουντεβάλα.

Ένα υπόκωφο γουργούρισμα της θύμισε ότι είχε ξεχάσει παντελώς να φάει όλη τη μέρα. Βγήκε από την ευρωπαϊκή αρτηρία E-6, στο ύψος του Τορπ, βορείως της Ουντεβάλα, και μπήκε στο ντράιβ ιν ενός Μακ Ντόναλντ.

Καταβρόχθισε στα γρήγορα ένα τσίζμπεργκερ καθισμένη στο παρκαρισμένο αυτοκίνητο και

— О да, я тебе очень благодарна. Вам обоим — тебе и Хенрику — за то, что вы были настолько откровенны; вы мне на самом деле очень помогли.

Они пошли к двери, и Франсин сказала посетителю, что она немедленно им займется. Перед огромной картиной с белым квадратом на синем фоне они остановились, пожали руки.

— Из чистого любопытства: сколько пришлось бы заплатить, к примеру, вот за эту картину? Пять тысяч? Десять тысяч?

Франсин улыбнулась:

— Скорее пятьдесят.

Эрика тихо присвистнула:

— Да, что тут скажешь: искусство и коллекционные вина — две области, которые для меня настоящая мистика.

— А я каждый раз едва могу справиться со списком покупок. У нас у всех есть свои белые пятна.

Они посмеялись. Эрика поплотнее укуталась в свое еще мокре пальто и вышла наружу в дождь.

Дождь превратил снег в месиво, и какое-то время Эрика ехала довольно медленно из соображений безопасности.

Она потеряла почти полчаса, пытаясь выехать из Хисенгена, куда ее все-таки по ошибке занесло. Сейчас она подъезжала к Уддевалле.

Желудок напомнил о себе громким бурчанием. Действительно, она совершенно забыла о том, что надо бы поесть. Она свернула с шоссе E-6 у торгового центра «Торп» к северу от Уддеваллы и заехала в «Макдоналдс» для водителей.

Сидя в машине на парковке, Эрика быстрым запихала в себя чизбургер и

<p>σύντομα βρέθηκε ξανά στον αυτοκινητόδρομο.</p> <p>Όλη την ώρα σκεφτόταν αυτά που είχε συζητήσει με τον Χένρικ και τη Φρανσίν.</p> <p>Αυτά που της είχαν πει έδιναν την εικόνα ενός ατόμου με ψηλά τείχη γύρω του.</p> <p>Αυτό για το οποίο ήταν περισσότερο περίεργη η Ερίκα ήταν ποιος θα μπορούσε να είναι ο πατέρας του παιδιού της Άλεξ.</p> <p>Η Φρανσίν δεν πίστευε ότι ήταν του Χένρικ, αλλά κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος τι συμβαίνει στην κρεβατοκάμαρα των άλλων ανθρώπων, οπότε η Ερίκα θεωρούσε ακόμη πιθανό ότι το παιδί μπορεί να ήταν δικό του.</p> <p>Αν δεν ήταν, επέστρεφε το ερώτημα αν πατέρας του παιδιού θα μπορεί να ήταν ο άντρας που η Άλεξ συναντούσε κάθε Σαββατοκύριακο στη Φιελμπάκα, όπως είχε πει η Φρανσίν, ή αν τελικά η Άλεξ είχε κάποιον εραστή στο Γέτεμποργ.</p> <p>Η Ερίκα είχε αποκομίσει την εντύπωση ότι η Άλεξ ζούσε κάποιου είδους παράλληλη ζωή σε σχέση με τους ανθρώπους που γνώριζε.</p> <p>Έκανε ό,τι ήθελε, δίχως να σκέφτεται πώς αυτό επηρέαζε τον στενό της περίγυρο και κυρίως τον Χένρικ.</p> <p>Η Ερίκα είχε την αίσθηση ότι η Φρανσίν δυσκολευόταν να καταλάβει πώς ο Χένρικ μπορούσε να αποδέχεται έναν γάμο με τέτοιες προϋποθέσεις και μάλιστα πίστευε πως η Φρανσίν μάλλον τον περιφρονούσε ακριβώς γι' αυτό.</p> <p>Όσον αφορούσε την Ερίκα, μπορούσε να καταλάβει πολύ καλά πώς λειτουργούσαν κάτι τέτοιοι μηχανισμοί, διότι είχε παρακολουθήσει τον έγγαμο βίο της Άννας και του Λούκας εδώ και πολλά χρόνια.</p> <p>Αυτό που τη στενοχωρούσε περισσότερο σχετικά με την ανικανότητα της Άννας να αλλάξει την κατάσταση της ζωής της ήταν ότι</p>	<p>скоро уже опять ехала по шоссе.</p> <p>Все время у нее в голове крутились мысли по поводу разговоров с Хенриком и Франсин.</p> <p>После их рассказов у Эрики сложился образ человека, который построил вокруг себя высоченные укрепления.</p> <p>Ну и, конечно, больше всего ее занимал вопрос, кто же мог быть отцом ребенка Алекс.</p> <p>Франсин не верила, что это был ребенок Хенрика, но никто и никогда не может знать наверняка, что происходит у других в спальне. Поэтому Эрика все же не исключала и такую возможность,</p> <p>а если нет, то, во всяком случае, можно предположить, что отец ребенка — тот мужчина, с которым, как считала Франсин, Александра встречалась во Фьельбаке каждые выходные, или, возможно, у нее была связь в Гётеборге.</p> <p>У Эрики сложилось впечатление, что Алекс жила как бы параллельно существованию других людей в ее жизни.</p> <p>Она делала что заблагорассудится, совершенно не думая о том, как это отразится на близких людях, и в первую очередь на Хенрике.</p> <p>Эрика отчетливо почувствовала, что Франсин очень трудно понять, почему Хенрик принимал их брак, невзирая на все обстоятельства. Более того, ей даже показалось, что Франсин презирает Хенрика за это.</p> <p>Но Эрика могла это понять. Она более чем хорошо знала, как эта механика работает, потому что уже много лет наблюдала за семьей Анны и Лукаса.</p> <p>То, что расстраивало ее больше всего, и то, что делало невозможным для Анны попытаться изменить свою жизненную</p>
--	--

δεν μπορούσε να σταματήσει να σκέφτεται αν έφταγε εν μέρει και η ίδια για την έλλειψη αυτοσεβασμού που επιδείκνυε η Άννα.

Η Ερίκα ήταν πέντε χρονών όταν γεννήθηκε η Άννα. Από την πρώτη στιγμή που είδε τη μικρή της αδερφή την είχε προστατεύσει από εκείνη την πραγματικότητα που κουβαλούσε η ίδια μέσα της σαν αόρατη πληγή.

Η Άννα δεν θα χρειαζόταν ποτέ να νιώσει μόνη και παραμελημένη μόνο και μόνο επειδή η μητέρα τους δεν αγαπούσε τις κόρες της. Τις αγκαλιές και τα φιλιά που δεν πήρε η Άννα από τη μητέρα της της τα παρείχε η Ερίκα σε αφθονία.

Πρόσεχε τη μικρή της αδερφή με μητρική στοργή.

Την Άννα την αγαπούσες εύκολα σαν παιδί. Ήταν εντελώς απρόσβλητη από τις θλιβερές πλευρές της ζωής και ζούσε την κάθε της στιγμή στο παρόν.

Η Ερίκα, που ήταν μικρομέγαλη και συγνά στενοχωρημένη, εκπλησσόταν από την ενέργεια με την οποία η Άννα αγαπούσε κάθε λεπτό της ζωής της. Δεχόταν τις αγωνίες της Ερίκα με ευκολία, αλλά σπάνια είχε την υπομονή να καθίσει να την κρατήσουν αγκαλιά ή να δεχτεί χάδια για πολλή ώρα.

Μεγάλωσε κι έγινε μια αχαλίνωτη έφηβη που έκανε ακριβώς ό,τι της κάπνιζε, ένα ανέμελο, εγωκεντρικό κορίτσι. Σε στιγμές έντονης πνευματικής διαύγειας, η Ερίκα παραδεχόταν στον εαυτό της ότι μάλλον είχε κανακέψει και φροντίσει την Άννα υπέρμετρα. Άλλα, από την άλλη, το μόνο που ήθελε ήταν να της προσφέρει αυτά που η ίδια δεν είχε ποτέ της.

Όταν η Άννα γνώρισε τον Λούκας, έγινε εύκολη λεία. Γοητεύτηκε από την επιφάνεια, αλλά δεν είδε τις δυσοίωνες διακυμάνσεις κάτω από αυτή.

ситуацию, и то, в чем Эрика время от времени частично винила себя, было отсутствие у Анны самоуважения.

Эрике пошел шестой год, когда родилась Анна, и она сразу же стала присматривать за своей младшей сестрой и защищать ее от жестокой действительности, которая самой Эрике наносила невидимые раны.

И Анне никогда не приходилось чувствовать себя одинокой или отчужденной из-за того, что их мать не испытывала любви к дочерям. И то, что сама Эрика не получала от матери — ласку, добрые, полные любви слова, — она с избытком давала Анне.

И опекала свою младшую сестру, как мать, и всегда смотрела на нее материнским оком.

Анна была из тех детей, которых легко любить. Ее совершенно не заботили грустные стороны жизни, и она жила настоящим.

Эрика, словно маленькая старушка, воспринимала все гораздо серьезнее. Ее всегда поражало, какую энергию и любовь Анна вкладывает в каждую секунду своей жизни, она всегда могла развеять огорчения Эрики, но у нее очень редко хватало терпения посидеть на коленях или позволить кому-нибудь приласкать себя хоть ненадолго.

Из Анны получился сумасбродный, неуправляемый подросток, который делал первое, что приходило на ум. Беззаботная, эгоцентрическая девчонка. Иногда в минуты просветления Эрика признавалась себе, что она сильно избаловала Анну, опекая ее слишком сильно, но она всего лишь старалась компенсировать Анне то, чего у нее самой никогда не было.

Встретив Лукаса, Анна стала его легкой добычей: ее очаровала внешность, и она не видела малоприятных нюансов, которые скрывались под этой оболочкой.

Σιγά σιγά, εκείνος κατεδάφισε τον χαρούμενο χαρακτήρα της και την αυτοπεποίθησή της εκμεταλλευόμενος τη ματαιοδοξία της.

Τώρα, εκείνη καθόταν στο Έστερμαλμ σαν ένα όμορφο πουλάκι σε κλουβί και δεν είχε πια τη δύναμη να παραδεχτεί τα λάθη της.

Η Ερίκα ζούσε καθημερινά με την ελπίδα ότι η Άννα, αυτοβούλως, θα άπλωνε το χέρι και θα της ζητούσε βοήθεια. Μέχρι τότε, η Ερίκα δεν μπορούσε να κάνει κάτι άλλο από το να περιμένει και να παραμένει διαθέσιμη.

Βέβαια, ούτε η ίδια είχε σταθεί ιδιαίτερα τυχερή στον τομέα των σχέσεων. Πίσω της είχε μια μακρά σειρά από αποτυχημένες σχέσεις και υποσχέσεις.

Τις περισσότερες σχέσεις της τις είχε οδηγήσει η ίδια σε αποτυχία. Κάτι πήγαινε στραβά κάθε φορά που μια σχέση της έφτανε σε ένα συγκεκριμένο στάδιο.

Την καταλάμβανε ένα αίσθημα πανικού τόσο ισχυρό ώστε να μην μπορεί να ανασάνει, το οποίο την ανάγκαζε να μαζεύει τα σέα της και τα μέα της και να φεύγει δίχως να κοιτάζει πίσω.

Όμως, η Ερίκα, όλως παραδόξως, και όσο καιρό θυμόταν τον εαυτό της, λαχταρούσε για μια οικογένεια και για παιδιά.

Αλλά τώρα ήταν τριάντα πέντε και τα χρόνια συνέχιζαν να κυλούν σαν το νερό στο ποτάμι.

Διάβολε, όλη τη μέρα είχε καταφέρει να απωθήσει τις σκέψεις για τον Λούκας, και τώρα είχαν επιστρέψει και την εκνεύριζαν. Ήταν πολύ κουρασμένη για ν' ασχοληθεί με αυτό τώρα. Θα περίμενε μέχρι αύριο.

Ένιωσε μια επείγουσα ανάγκη να ξεκουραστεί τις υπόλοιπες ώρες, δίχως να σκέφτεται τον Λούκας ή την Αλεξάνδρα Βίκνερ.

Мало-помалу он убил ее жизнерадостность, ловко и уверенно играя на тщеславии Анны.

Теперь Анна, как красивая птичка в клетке, сидела в доме на Остермальме, и у нее совершенно не хватало духу признать свою ошибку.

Каждый день Эрика надеялась, что Анна по собственной воле протянет ей руку и попросит о помощи, но до тех пор Эрике не оставалось ничего другого, как ждать и быть готовой.

Конечно, самой Эрике в браке повезло не многим больше: у нее за спиной осталась расторгнутая помолвка и жемчужное ожерелье в память о прерванных отношениях.

У Эрики внутри как будто что-то щелкало, когда она доходила до определенной стадии отношений.

В ней поднималось чувство паники, настолько сильное, что она едва могла дышать, и в результате она собирала свои вещи и бежала, не оглядываясь назад.

Но при этом, как ни парадоксально, Эрике всегда, сколько она себя помнила, хотелось семью и детей.

Но сейчас ей стукнуло тридцать пять, и ее поезд, похоже, ушел.

Вот чертовщина: она ухитрилась не думать о Лукасе целый день, а сейчас эти мысли сами приползли и кусают ее, как вши. И она прекрасно понимала, что просто обязана разузнать, как в действительности обстоят дела с ее положением с точки зрения закона. Но она слишком устала, чтобы заниматься этим сейчас. Это дело может подождать до завтра.

Она чувствовала острую необходимость провести остаток дня, не загружая себя мыслями ни о Лукасе, ни об Александре

<p>Πάτησε το κουμπί μιας ταχείας κλήσης στο κινητό της.</p> <p>«Γεια, η Ερίκα είμαι. Θα είστε στο σπίτι απόψε; Σκέφτηκα να περάσω μια βόλτα από εκεί».</p> <p>Ο Νταν γέλασε με θέρμη.</p> <p>«Αν θα είμαστε στο σπίτι! Δεν ξέρεις τι είναι απόψε;»</p> <p>Η σιωπή που έπεσε στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν ανησυχητικά απόλυτη. Η Ερίκα έβαλε το μυαλό της να σκεφτεί όσο πιο γρήγορα μπορούσε, αλλά δεν κατάφερε να θυμηθεί κάτι ιδιαίτερο γι' αυτό το βράδυ. Γιωρτή δεν ήταν, κανείς δεν είχε γενέθλια, ο Νταν και η Πενίλα είχαν παντρευτεί καλοκαίρι, άρα η επέτειος αποκλειόταν.</p> <p>«Όχι, δεν έχω την παραμικρή ιδέα. Διαφώτισέ με».</p> <p>Από την άλλη άκρη της γραμμής ακούστηκε ένας βαρύς αναστεναγμός, και η Ερίκα αντιλήφθηκε, από τον αναστεναγμό αυτό, ότι το μεγάλο γεγονός πρέπει να είχε σχέση με σπορ.</p> <p>Ο Νταν ήταν μέγας φανατικός των σπορ. Π Ερίκα ήξερε ότι αυτό δημιουργούσε προστριβές ανάμεσα σε αυτόν και την Πενίλα καμιά φορά. Η ίδια είχε βρει έναν δικό της τρόπο να του ανταποδίδει τα ίσα για όλα τα βράδια που είχε σπαταλήσει μπροστά σε μια τηλεόραση παρακολουθώντας κάποιο αδιάφορο αθλητικό γεγονός μαζί του.</p> <p>Ο Νταν ήταν φανατικός οπαδός της Γιουργκόρντεν, και γι' αυτό η Ερίκα είχε περιβληθεί τον ρόλο του μανιώδη φανατικού οπαδού της ΑΙΚ.</p> <p>Στην πραγματικότητα, ήταν παντελώς αδιάφορη για τα σπορ γενικώς, και για το χόκεϊ ειδικώς, αλλά αυτό ακριβώς ήταν που εκνεύριζε ακόμα περισσότερο τον Νταν. Εκείνο όμως που τον έκανε εντελώς έξω φρενών ήταν όταν η ΑΙΚ έχανε κι εκείνη δεν</p>	<p>Вийкнер.</p> <p>Эрика достала мобильный телефон и нажала кнопку быстрого набора.</p> <p>— Это Эрика. Ты дома сегодня вечером? Я подумывала заскочить ненадолго.</p> <p>Дан сердечно рассмеялся:</p> <p>— Дома ли мы? Ты что, не знаешь, что сегодня вечером?</p> <p>Полная тишина на том конце говорила о том, что Дан в шоке. Эрика тщательно покопалась в памяти, но не смогла припомнить ничего такого особенного в связи с сегодняшним вечером: праздника вроде никакого нет и дня рождения тоже; Дан и Пернилла поженились летом, так что годовщина свадьбы тоже не выруливает.</p> <p>— Нет, я вообще-то не имею ни малейшего понятия. Просвети, пожалуйста.</p> <p>В трубке послышался тяжкий вздох, и по этому вздоху Эрика поняла, что великое событие, должно быть, спортивное.</p> <p>Дан был совершенно повернутый болельщик, из-за чего у него с Перниллой иногда даже возникали трения. Эрика приходила к ним по своим причинам — уж конечно, совсем не затем, чтобы торчать целый вечер перед телевизором, наблюдая какую-нибудь бессмысленную спортивную ерунду.</p> <p>Дан был ярый фанат, и поэтому Эрика старательно играла роль ревностной поклонницы ВСО.</p> <p>На самом же деле спорт был ей совершенно неинтересен в общем и хоккей в частности. Но это могло бы огорчить Дана еще больше. А то, что буквально приводило его в исступление — то есть когда ВСО проигрывало, — Эрику вовсе не заботило.</p>
---	---

έδειχνε να νοιάζεται και πολύ.

«Η Σουηδία παίζει με τη Λευκορωσία!» Ο Νταν διαισθάνθηκε την απορία της συνομιλήτριάς του και έβγαλε άλλον ένα βαθύ αναστεναγμό. «Ολυμπιακοί αγώνες, Ερίκα, ολυμπιακοί αγώνες. Δεν έχεις πάρει χαμπάρι ότι γίνονται ολυμπιακοί αγώνες αυτό τον καιρό.»

«Α, εννοείς τον αγώνα. Μα και βέβαια ξέρω ότι έχει αγώνα, τι με πέρασες; Νόμιζα ότι υπήρχε κάτι πιο ιδιαίτερο απόψε, εκτός από αυτό». Έδωσε στα λόγια της έναν τόνο υπερβολής, ο οποίος έδειχνε καθαρά ότι δεν είχε την παραμικρή ιδέα πως εκείνο το βράδυ είχε αγώνα, και χαμογέλασε, γνωρίζοντας ότι ο Νταν τραβούσε τώρα τα μαλλιά του γι' αυτή την ιεροσυλία της. Δεν αστειευόσουν μαζί του για τα αθλητικά.

«Μα τότε θα έρθω και θα παρακολουθήσω τον αγώνα μαζί σου, για να δω τον Σάλμινγκ να συντρίβει τη ρωσική άμυνα.»

«Τον Σάλμινγκ! Ξέρεις πόσα χρόνια έχουν περάσει από τότε που σταμάτησε να παίζει; Πλάκα μου κάνεις, έτσι δεν είναι; Πες μου ότι κάνεις πλάκα». Ναι, Νταν, πλάκα κάνω. Τόσο χαζή δεν είμαι. Θα έρθω από εκεί για να δούμε τον Σουντίν, αν σου πάει καλύτερα αυτό το όνομα. Απίστευτα όμορφος άντρας, άλλωστε».

Εκείνος αναστέναξε βαριά για τρίτη φορά. Αυτή τη φορά επειδή κάποιος μπορούσε να είναι τόσο βέβηλος ώστε να κρίνει έναν τέτοιο γίγαντα του χόκεϊ με όρους πέρα από αθλητικούς.

«Τέλος πάντων, έλα αποδώ. Άλλά δεν θέλω να μου αρχίσεις τα ίδια με την προηγούμενη φορά!

Τέρμα η φλυαρία κατά τη διάρκεια του αγώνα, όχι σχόλια για το πόσο σέξι είναι οι παίχτες με περικνημίδες και, πάνω απ' όλα, δεν θέλω ερωτήσεις για το αν φοράνε μόνο σπασουάρ ή

— Швеция играет с Белоруссией. — Он вопросительно вздохнул. Потом вздохнул еще раз совсем глубоко. — Чемпионат Европы, Эрика. Чемпионат Европы. Ты вообще в курсе насчет этого?

— Ну конечно, ты имел в виду матч. Ясное дело, я в курсе. Я подумала, что ты говоришь о каком-нибудь совсем уж неординарном событии.

Эрика сама почувствовала, что переиграла, и дала понять Дану, что не имела ни малейшего понятия о сегодняшней игре, и улыбнулась, представив, как Дан сейчас буквально рвет на себе волосы от такого кощунства. По его мнению, спорт не был тем предметом, над которым можно шутить.

— Я сейчас приеду и посмотрю встречу вместе с тобой, чтобы увидеть, как Сальминг пересекает русскую оборону.

— Сальминг? Ты что, не знаешь, сколько лет он уже не играет? Ты шутишь или как? Пожалуйста, скажи, что шутишь.

— Да, Дан, я шучу. Я тоже не с печки упала. Я сейчас подъеду и полюбуюсь на Сундина. Так тебе больше нравится? Сногсшибательно красивый парень, между прочим.

Он тяжело вздохнул в третий раз, теперь по поводу того, что кто-то имеет наглость судить о гиганте хоккейного мира, тем более не в спортивных терминах.

— Да, приезжай. Но только чтоб не было как в прошлый раз.

Никакой трепотни во время матча и никаких комментариев по поводу того, как сексуально выглядят игроки. И раз и навсегда: никаких вопросов типа — носят

και τα σλιπ απο-πάνω. Συνεννοηθήκαμε;»

Η Ερίκα έπνιξε ένα κύμα γέλιου και είπε με σοβαρό ύφος:

«Στην προσκοπική μου τιμή, Νταν».

Εκείνος γρύλισε:

«Μα δεν ήσουν ποτέ στους προσκόπους».

«Ακριβώς, δεν ήμουν».

Μετά, πάτησε το σύμβολο με το κόκκινο ακουστικό στο κινητό της.

Ο Νταν και η Πενίλα έμεναν σε μία από τις σχετικά νεόδμητες αραδιαστές μονοκατοικίες στο Φαλκελίντεν. Τα σπίτια ήταν χτισμένα σε ευθείες γραμμές, σκαρφάλωναν κατά μήκος του λόφου Ραμπεκούλεν και ήταν τόσο ίδια κι απαράλλαχτα που με δυσκολία ξεχώριζες το ένα από το άλλο.

Ήταν περιοχή που προτιμούσαν οι οικογένειες με παιδιά, κυρίως λόγω του ότι ήταν εντελώς απαλλαγμένη από θέα στη θάλασσα και, ως εκ τούτου, οι τιμές δεν είχαν εκτοξευτεί στα ουράνια, όπως συνέβαινε με τα κοντινότερα στη θάλασσα σπίτια.

Ήταν ένα πολύ κρύο βράδυ για περιπάτους, αλλά το αυτοκίνητο διαμαρτυρήθηκε έντονα όταν το πίεσε να ανέβει την παγωμένη ανηφόρα, στην οποία δεν είχαν ρίξει πολλή άμμο.

Έστριψε στην οδό όπου έμεναν ο Νταν και η Πενίλα αφήνοντας έναν στεναγμό ανακούφισης.

Η Ερίκα χτύπησε το κουδούνι, κάτι που προκάλεσε ταραχώδη ποδοβολητά από μικροσκοπικά πόδια κάπου από μέσα, και στο επόμενο δευτερόλεπτο ένα μικρό κοριτσάκι με μακρύ νυχτικό άνοιξε απότομα την πόρτα· ήταν η Λίσεν, το μικρότερο κορίτσι του Νταν και της Πενίλα.

Οργή κατέλαβε τη Μάλιν, τη μεσαία σε ηλικία κόρη, για την αδικία που υπέστη επειδή η

они щиток на причинном месте на голом теле или поверх трусов. Это понятно?

Эрика подавила смех и сказала нейтральным тоном:

— Честное скаутское, Дан.

Он усмехнулся:

— Ты никогда не была скаутом.

— Ага, и вправду не была.

И она дала отбой.

Дан и Пернилла жили в одном из относительно новых рядных домов в Фалькелидене. Он стоял в шеренге своих собратьев, карабкающейся на самую вершину холма Рабе, практически неотличимый от соседних домов.

Это был популярный среди семей с детьми район. В первую очередь по той причине, что отсюда, хоть убейся, не увидишь моря. И поэтому здесь не взвинчивали такие баснословные цены, как за дома поближе к побережью.

Из-за холода вечер совершенно не годился для прогулок, но машина Эрики сильно возражала, когда она заставляла ее взбираться по крутому, но изобильно посыпанному песком склону.

И наконец со вздохом облегчения она свернула на улицу Дана и Перниллы.

Эрика нажала на кнопку звонка и, казалось, включила звук топотни маленьких ножек. Секундой позже дверь открыла маленькая девочка в длинной ночной рубашке — Лисен, младшая дочь Дана и Перниллы.

Эмоции бурлили и кипели через край у Мален — средней дочери, возмущенной

Λίσεν άνοιξε την πόρτα στην Ερίκα, και ο καβγάς δεν σταμάτησε παρά μόνο όταν ακούστηκε η αποφασιστική φωνή της Πενίλα από την κουζίνα.

Η Μπελίντα, η μεγαλύτερη κόρη, ήταν δεκατριών ετών, και η Ερίκα την είχε δει, περνώντας με το αυτοκίνητο, κάτω στην καντίνα χοτ-ντογκ του Άκε να την περιτριγυρίζουν έφηβοι με χνούδι που καβαλούσαν μηχανάκια. Σύγουρα οι δικοί της θα είχαν στο εξής πολλή δουλειά για να την παρακολουθούν.

Αφού τα κορίτσια αγκαλιάστηκαν με την Ερίκα, το ένα μετά το άλλο, εξαφανίστηκαν εξίσου αστραπαία όπως είχαν εμφανιστεί και άφησαν την Ερίκα στην ησυχία της να βγάλει το πανωφόρι της και να το κρεμάσει.

Η Πενίλα ήταν στην κουζίνα και ετοίμαζε φαγητό με ξαναμένα μάγουλα και μια ποδιά που έγραφε με τεράστια γράμματα: «Φίλα τον μάγειρα».

Έδειχνε να βρίσκεται σε μια κρίσιμη στιγμή του μαγειρέματος και απλώς έγνεψε κάπως αφηρημένα στην Ερίκα, πριν επιστρέψει στις κατσαρόλες και στα τηγάνια που άχνιζαν και τσιτσίριζαν.

Η Ερίκα προχώρησε προς το καθιστικό, εκεί όπου ήξερε ότι θα έβρισκε τον Νταν βυθισμένο στον καναπέ, με τα πόδια στο τζάμι του μικρού τραπεζιού και το τηλεχειριστήριο γερά χουφτιασμένο στο δεξί του χέρι.

«Γεια! Βλέπω ότι ο φαλλοκράτης κάθεται και τεμπελιάζει, ενώ η σύζυγος ιδροκοπά στην κουζίνα».

«Γειααα! Ξέρεις, άμα τους δείχνεις ποιος φοράει παντελόνια και κυβερνάς το σπίτικό με σιδερένια πυγμή, μπορείς να κάνεις τις περισσότερες γυναίκες να στέκονται σουζα».

Το ζεστό χαμόγελό του ακύρωνε όλ' αυτά που έλεγε, και η Ερίκα ήξερε ποιος έλυνε και έδενε στην οικία των Κάρλσον — και αυτό το άτομο

несправедливостью того, что дверь для Эрики поручили открыть Лиссен. Буря не затихала до тех пор, пока Пернилла из кухни не сказала свое веское слово.

Белинде — старшей дочери — было тринадцать лет. Когда Эрика проезжала мимо площади, то видела ее внизу перед холмом у колбасного киоска Аке в окружении парнишек на мопедах. Да, за ней нужен глаз да глаз.

После того как Эрика поочередно обняла девочек, они исчезли так же быстро, как и появились, и Эрика повесила пальто на вешалку в магазине и уснула.

Пернилла готовила на кухне, с раскрасневшимися щеками и в фартуке с надписью большими буквами «Поцелуй кухарку».

Видимо, приближалась критическая стадия готовки, поэтому она лишь рассеянно кивнула Эрике и опять повернулась к кастрюлям и сковородкам, которые бурлили и шипели.

Эрика пошла дальше, в гостиную, где, как и предполагала, нашла Дану, утонувшего в диване, с ногами на стеклянном журнальном столике и крепко зажатым в руке пультом дистанционного управления.

— Привет! Я вижу, свинский шовинист мужик сидит и расслабляется, пока супружница до седьмого пота надрываеться на кухне.

— Привет-ет! Да, но ты должна знать, что обязанность настоящего мужчины — только показать, где надо поставить шкаф, и рулить домом крепкой рукой. С большинством женщин только таким манером и надо обращаться.

Его теплая улыбка совершенно противоречила сказанному, и Эрика знала, что если кто-то и рулит твердой рукой в

σίγουρα δεν ήταν ο Νταν.

Τον αγκάλιασε στα γρήγορα και κάθισε στον μαύρο δερμάτινο καναπέ. Άπλωσε κι αυτή τα πόδια της πάνω στο τζάμι του τραπεζιού, νιώθοντας πραγματικά σαν στο σπίτι της. Παρακολούθησαν λίγο τις ειδήσεις στο Κανάλι 4, χουζουρεύοντας σιωπηλοί, και η Ερίκα αναρωτήθηκε —όχι πρώτη φορά — αν αυτή και ο Νταν θα περνούσαν έτσι τα βράδια τους αν ήταν ακόμη μαζί.

Ο Νταν ήταν ο πρώτος μεγάλος της έρωτας και το πρώτο της αγόρι. Ήταν μαζί σε όλες τις τάξεις του γυμνασίου και επί τρία χρόνια αχώριστοι. Αλλά ήθελαν διαφορετικά πράγματα από τη ζωή.

Ο Νταν ήθελε να μείνει στη Φιελμπάκα και να δουλέψει ως ψαράς, όπως έκαναν ο πατέρας και ο παππούς του πριν από αυτόν, και η Ερίκα δεν έβλεπε την ώρα να φύγει από εκείνη τη μικρή κοινωνία.

Ένιωθε πάντα σαν να πνιγόταν εκεί πέρα, και, κατά τη γνώμη της, το μέλλον βρισκόταν κάπου αλλού.

Προσπάθησαν να διατηρήσουν τη σχέση τους για λίγο, με τον Νταν στη Φιελμπάκα και την Ερίκα στο Γέτεμποργ, αλλά η ζωή του καθενός πήρε διαφορετική πορεία, και έπειτα από έναν επώδυνο χωρισμό είχαν καταφέρει σιγά σιγά να χτίσουν μια σχέση φιλίας, η οποία, σχεδόν δεκαπέντε χρόνια αργότερα, ήταν γερή και ειλικρινής.

Η Πενίλα μπήκε στη ζωή του Νταν σαν μια ζεστή και παρηγορητική αγκαλιά όταν εκείνος προσπαθούσε ακόμη να συνηθίσει στην ιδέα ότι η Ερίκα και ο ίδιος δεν είχαν κανένα μέλλον μαζί.

Η Πενίλα βρέθηκε εκεί όταν ο Νταν το χρειαζόταν περισσότερο και τον λάτρευε με έναν τρόπο που γέμιζε ένα μέρος από το κενό που είχε αφήσει πίσω της η Ερίκα.

Για την Ερίκα, κάποτε, ήταν οδυνηρό να τον βλέπει μαζί με κάποια άλλη, σταδιακά όμως αντιλήφθηκε ότι αυτό θα συνέβαινε αργά η

доме Карлсонов, то это в любом случае не Дан.

Они обнялись и сели на черный кожаный диван, положив, как заведено, ноги на журнальный столик. Они посмотрели четырехчасовые новости в уютной тишине, и Эрика уже не в первый раз задала себе вопрос, как бы это все было, если бы они с Даном жили вместе.

Дан был ее первым парнем и первой большой любовью, они вместе учились в гимназии и три года были неразлучны. Но в жизни цели у них оказались совершенно разными:

Дан хотел остаться во Фьельбаке и рыбачить в море, как его отец и дед, а Эрика едва могла дотерпеть до того момента, когда сможет уехать отсюда.

Фьельбака ее словно душила, и Эрика знала, что ее будущее где-то в другом месте.

Они попробовали держаться вместе какое-то время — Дан остался во Фьельбаке, а Эрика жила в Гётеборге, но их жизни пошли очень разными путями. И после болезненного разрыва им посчастливилось потихоньку выстроить дружеские отношения, которые сейчас, спустя почти пятнадцать лет, превратились в крепкую и сердечную дружбу.

Пернилла вошла в жизнь Дана, когда он все еще мучился, пытаясь смириться с мыслью, что у него и Эрики нет никакого общего будущего.

И она появилась именно тогда, когда была нужнее всего, и обожала его настолько, что сумела заполнить по крайней мере часть пустоты, образовавшейся с уходом Эрики.

Эрика переживала, ей было больно видеть Дана с другой женщиной. Но со временем она поняла, что это неизбежно должно было

γρήγορα. Η ζωή προχωρούσε.

Τώρα ο Νταν και η Πενίλα είχαν τρεις κόρες μαζί, και η Ερίκα πίστευε ότι με τα χρόνια είχαν χτίσει μια αγάπη γεμάτη ζεστασιά, έστω κι αν καμιά φορά είχε την εντύπωση ότι διέκρινε κάποια νευρικότητα στον Νταν.

Πάντως, για την Ερίκα και τον Νταν αυτή η σχέση φιλίας δεν ήταν εντελώς ομαλή από την αρχή.

Η Πενίλα τον ζήλευε και αντιμετώπιζε την Ερίκα με βαθιά καχυποψία. Αργά αλλά σταθερά, η Ερίκα είχε καταφέρει να πείσει την Πενίλα ότι δεν είχε βάλει στο μάτι τον άντρα της και, παρόλο που δεν είχαν γίνει ποτέ οι καλύτερες φίλες, είχαν καταφέρει ν' αναπτύξουν μια χαλαρή και εγκάρδια σχέση οι δύο τους. Σε αυτό συντέλεσε και το γεγονός ότι τα κορίτσια λάτρευαν την Ερίκα. Ήταν μάλιστα και νονά της Λίσεν.

«Το φαγητό είναι έτοιμο».

Σηκώθηκαν από τη σχεδόν ύπτια θέση τους και πήγαν στην κουζίνα, όπου η Πενίλα είχε βάλει στο τραπέζι μια χύτρα που άχνιζε. Είχε στρώσει τραπέζι μόνο για δύο, και ο Νταν ανασήκωσε απορημένος τα φρύδια.

«Εφαγα με τα παιδιά. Φάτε εσείς, κι εγώ θα πάω να τα βάλω για ύπνο».

Η Ερίκα ντράπηκε που η Πενίλα μπήκε σε τόσο κόπο για χάρη της, αλλά ο Νταν ανασήκωσε τους ώμους του και άρχισε ατάραχος να φορτώνει τεράστιες ποσότητες φαγητού στο πιάτο του, που αποδείχτηκε πως ήταν μια πλούσια ψαρόσουπα.

«Πώς είσαι; Δεν σε έχουμε δει εδώ και πολλές εβδομάδες».

Ο τόνος της φωνής του έδειχνε μάλλον ανησυχία παρά παράπονο, αλλά η Ερίκα δεν μπόρεσε να μη νιώσει κάποιες τύψεις που δεν είχε δώσει σημεία ζωής τον τελευταίο καιρό.

Απλώς είχε τόσα πολλά πράγματα στο μυαλό

случиться рано или поздно — жизнь продолжается.

А теперь у Дана и Перниллы три дочери, и Эрика считала, что за годы совместной жизни они вдвоем построили теплый мир, каждый день наполненный любовью. Хотя иногда Эрика и чувствовала некоторую неловкость рядом с Даном.

Для Эрики и Дана было поначалу совсем не просто становиться друзьями: не обошлось и без сучков.

Пернилла ревниво бдила за ним и воспринимала Эрику с большим подозрением. Понемногу Эрике удалось убедить Перниллу в том, что она не охотится за ее мужем, что они всегда будут лучшими друзьями и у них сложившиеся душевые отношения друг с другом. Не последнюю роль сыграло здесь и то, что девочки явно обожали Эрику, она даже стала крестной матерью Лисен.

Они встали с дивана и пошли на кухню. Пернилла поставила дымящийся котелок на стол. Было только два прибора и две тарелки, и Дан вопросительно поднял брови.

— Я поела с девочками, так что ешьте, а я пойду их уложу.

Эрика засмущалась, подумав, что доставила Пернилле лишние хлопоты, но Дан пожал плечами и начал беззаботно накладывать себе на тарелку громадную порцию рыбного рагу.

— Как у тебя вообще дела? Ты не показывалась несколько недель.

Голос звучал скорее заботливо, чем осуждающе, но Эрика тем не менее почувствовала укол совести: она действительно не давала о себе знать последнее время.

Но ей было о чем подумать.

της.

«Εντάξει, τα πράγματα αρχίζουν να πηγαίνουν καλύτερα. Αλλά τώρα φαίνεται πως θα έχουμε καβγάδες για το σπίτι» είπε η Ερίκα.

«Τι εννοείς;» Ο Νταν σήκωσε έκπληκτος το κεφάλι από το πιάτο του. «Μα κι εσύ και η Άννα το λατρεύετε εκείνο το σπίτι και συνήθως συμφωνείτε».

«Εμείς ναι. Αλλά ξεχνάς ότι εμπλέκεται και ο Λούκας. Μυρίστηκε τα λεφτά και, βέβαια, δεν μπορεί ν' αφήσει μια τέτοια ευκαιρία να του ξεφύγει.

Την άποψη της Άννας δεν την υπολόγισε ποτέ, και δεν καταλαβαίνω γιατί να φερθεί διαφορετικά αυτή τη φορά».

«Διάβολε, αν μπορούσα να τον αρπάξω κάποιο σκοτεινό βράδυ, δεν θα το έπαιξε τόσο αλαζόνας μετά».

Χτύπησε εμφατικά τη γροθιά του στο τραπέζι, και η Ερίκα δεν αμφέβαλλε καθόλου ότι θα μπορούσε, αν ήθελε, να ξυλοφορτώσει τον Λούκας για τα καλά.

Ως έφηβος ήταν ήδη γεροδεμένος, και η σκληρή δουλειά στο ψαροκάικο είχε διαπλάσει κι άλλο το σώμα του, αλλά η πραότητα στο βλέμμα του διέψευδε την εικόνα του σκληρού άντρα. Απ' ό,τι ήξερε η Ερίκα, ο Νταν δεν είχε σηκώσει ποτέ χέρι σε ζωντανό πλάσμα.

«Δεν θέλω να λέω πολλά, διότι δεν ξέρω ακόμη πως θα εξελιχθεί η κατάσταση. Αύριο θα τηλεφωνήσω στη Μαριάν, μια φίλη δικηγόρο, και θα μάθω τι πιθανότητες έχω να εμποδίσω μια πώληση, αλλά απόψε δεν θέλω καν να το σκέφτομαι.

Άλλωστε, όλ' αυτά που πέρασα τις τελευταίες μέρες κάνουν οποιαδήποτε σκέψη για υλικά αγαθά και περιουσίες να φαντάζουν κάπως ασήμαντα».

«Ναι, άκουσα τι συνέβη». Έκανε μια παύση. «Πώς είναι να βρίσκεις κάποιον σε αυτή την

— Ну, потихоньку становится лучше, но похоже на то, что дому конец, — сказала Эрика.

— Как так? — Дан вопросительно посмотрел на Эрику поверх тарелки. — Вы обе — и ты, и Анна — любите этот дом, и вы все время сюда приезжаете.

— Мы — да. Но ты забыл, что Лукас здесь тоже пристроился. Он унюхал, что пахнет деньгами, и не захочет упустить такой шанс.

На то, что думает Анна, ему всегда было наплевать, и я не думаю, что в этот раз будет по-другому.

— Вот дермо! Эх, встретить бы мне его разок темной ночкой, вот тогда бы уж он точно не выпендривался.

И Дан грохнул здоровенным кулаком по кухонному столу. Эрика не сомневалась ни секунды насчет того, что Дан легко справится с Лукасом, если захочет.

Он и подростком был очень крепкий, а тяжелая работа на траулере еще сильнее закалила его. Но, несмотря на жесткое лицо, глаза у Дана были добрые, и он, как знала Эрика, никогда ни на кого не поднял руку.

— Я не могу сейчас сказать что-нибудь определенное, потому что сама не знаю, как обстоят дела. Завтра я позвоню Марианне, которая работает адвокатом, и разузнаю, есть ли хоть какая-нибудь возможность избежать продажи, но сейчас совершенно не хочу думать об этом.

Кроме того, последние дни у меня тут были дела, которые отодвинули мои материальные проблемы на второй план.

— Да, я слышал о том, что случилось. — Дан помолчал. — Ну и каково это —

κατάσταση;» Η Ερίκα σκέφτηκε καλά πώς έπρεπε ν' απαντήσει.	увидеть такое? Эрика подумала, прежде чем ответить.
«Θλιβερό και τρομακτικό ταυτόχρονα. Ελπίζω να μη ζήσω ποτέ ξανά τέτοια εμπειρία».	— Горько и страшно одновременно. Надеюсь, мне никогда больше не придется пережить такое.
Του είπε για το άρθρο που έγραφε και για τις συζητήσεις που είχε κάνει με τον σύζυγο της Αλεξάνδρας και τη συνέταιρό της. Ο Νταν την áκουγε σιωπηλός.	Она подумала о статье, которую взялась писать, и о разговоре с мужем Александры и ее коллегой. Дан молча ожидал продолжения.
«Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι γιατί απέκλεισε τα σημαντικότερα πρόσωπα στη ζωή της. Έπρεπε να έβλεπες τον άντρα της, τη λάτρευε.	— Вот чего я не могу понять, так это почему она отстраняла от себя самых важных людей в своей жизни. Ты бы видел ее мужа. Он обожал ее.
Όμως, θα μου πεις, έτσι είναι με τους περισσότερους ανθρώπους. Χαμογελάνε και δείχνουν χαρούμενοι προς τα έξω, αλλά στην πραγματικότητα έχουν ένα κάρο έγγοιες και προβλήματα».	Но с другой стороны, большинство поступает иначе: они улыбаются, выглядят довольными и радостными, а сами на деле по самую маковку в проблемах и заботах.
Ο Νταν τη διέκοψε απότομα. «Κοίτα, το ματς αρχίζει σε τρία δευτερόλεπτα περίπου, κι εγώ θα προτιμούσα έναν αγώνα χόκεϊ επί πάγου από τις δήθεν φιλοσοφικές σου αναζητήσεις».	Дан резко прервал ее: — Матч начинается примерно через три секунды. И, выбирая между игрой в хоккей и твоими квазифилософскими построениями, я охотно выбираю первое.
«Μπα, δεν υπάρχει τέτοιος φόβος. Εξάλλου, έχω φέρει μαζί κι ένα βιβλίο σε περίπτωση που το ματς αρχίσει να γίνεται βαρετό».	— Тебе это не грозит. Кроме того, я взяла с собой книгу на случай, если матч будет скучным.
Το σκοτεινό και φονικό βλέμμα του Νταν χάθηκε μόλις είδε το περιπατητικό βλέμμα της Ερίκα.	Могло показаться, что Дан сейчас укокошит Эрику, настолько зверскими у него стали глаза. Но он заметил, что Эрика его просто дразнит.
Γύρισαν στο καθιστικό ακριβώς τη στιγμή που ο διαιτητής άφηνε τον δίσκο του χόκεϊ να πέσει στον πάγο.	Они рванули в гостиную и как раз успели к началу.
* * *	* * *
Η Μαριάν απάντησε με το πρώτο κουδούνισμα. «Μαριάν Σβαν».	Marianne подняла трубку после первого гудка. — Марианне Сван.

«Γεια σου, η Ερίκα είμαι».

«Βρε, βρε, χρόνια και ζαμάνια. Χαίρομαι που τηλεφώνησες. Πώς είσαι; Σε σκεφτόμουν πολύ, ξέρεις».

Για άλλη μια φορά, η Ερίκα αντιλήφθηκε ότι δεν είχε φροντίσει όπως έπρεπε τους φίλους της τον τελευταίο καιρό.

Ήξερε πολύ καλά ότι ανησυχούσαν γι' αυτή, αλλά τον τελευταίο μήνα μιλούσε απρόθυμα ακόμα και στην Άννα. Ήξερε, επίσης, ότι οι φίλοι της την καταλάβαιναν.

Η Μαριάν ήταν καλή φίλη από τα πανεπιστημιακά χρόνια. Σπούδαζαν μαζί λογοτεχνία, αλλά ύστερα από τέσσερα χρόνια σπουδών, η Μαριάν αντιλήφθηκε ότι το πεπρωμένο της δεν ήταν να γίνει βιβλιοθηκάριος και άλλαξε κατεύθυνση προς τις νομικές σπουδές. Έγινε δικηγόρος, και μάλιστα επιτυχημένη όπως αποδείχτηκε, και τώρα είχε σπάσει το ρεκόρ ως η νεότερη συνέταιρος σε ένα από τα μεγαλύτερα και πλέον περιώνυμα δικηγορικά γραφεία του Γέτεμποργ.

«Σ' ευχαριστώ πολύ, καλά είμαι, δεδομένων των καταστάσεων. Αρχίζω να βάζω λίγη τάξη στη ζωή μου τώρα, αλλά οπωσδήποτε υπάρχουν ακόμη πολλά που πρέπει να τακτοποιηθούν».

Η Μαριάν δεν υπήρξε ποτέ τύπος για κουβεντολόι και με την αλάνθαστη διαίσθησή της κατάλαβε πως ούτε και η Ερίκα είχε τηλεφωνήσει απλώς για να κουβεντιάσουν.

«Τι μπορώ να κάνω για σένα, Ερίκα; Καταλαβαίνω ότι κάτι θέλεις και μην προσπαθήσεις να με πείσεις για το αντίθετο».

«Ναι, τι να πω, ντρέπομαι, πρώτον, ειλικρινά που εξαφανίστηκα εδώ και τόσο καιρό και, δεύτερον, που σε παίρνω μόνο και μόνο επειδή χρειάζομαι τη βοήθειά σου».

«Ελα, μη γίνεσαι γελοία. Πώς μπορώ να σε βοηθήσω; Έχεις τίποτα προβλήματα με την κληρονομιά;»

— Привет, это Эрика.

— Привет, давненько тебя не было слышно. Молодец, что позвонила. Как поживаешь? Я много о тебе думала.

Ее слова вновь напомнили Эрике о том, что последнее время она не очень хорошо обходилась со своими друзьями.

Она понимала, что они беспокоились о ней, но за последний месяц ни разу не удосужилась связаться с Марианне. Но Эрика знала, что они поймут.

Марианне была ее давнишней подругой, еще с университетских времен. Они вместе изучали литературу, но после почти четырех лет учебы Марианне вдруг поняла, что профессия библиотекаря ей не подходит, и вместо этого решила стать адвокатом, и притом процветающим адвокатом. И теперь Марианне была самым младшим по возрасту, но полноправным совладельцем крупнейшей и наиболее уважаемой адвокатской конторы Гётеборга.

— Да, спасибо, учитывая обстоятельства, довольно хорошо. Начала понемногу наводить порядок в вещах, но по-прежнему дел непочатый край.

Марианне всегда понимала ее с полуслова, и благодаря своей безупречной интуиции она тут же почувствовала, что это совсем не то, о чем с ней хочет поговорить Эрика.

— Ну, так что я для тебя могу сделать? Я вижу, что у тебя что-то случилось. Так что даже не пытайся.

— Да, ну, во-первых, мне действительно очень совестно за то, что я так долго тебе не звонила, а сейчас получается, что звоню только потому, что мне нужна твоя помощь.

— Да ладно, не тяни кота за хвост. Чем я могу тебе помочь? Возникла какая-нибудь проблема с наследством?

«Δεν έχεις πέσει καθόλου έξω».

Η Ερίκα κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας και έπιασε το γράμμα που είχε έρθει με την πρωινή αλληλογραφία.

«Η Άννα, ή σωστότερα ο Λούκας, θέλει να πουλήσει το σπίτι στη Φιελμπάκα».

«Τι έκανε λέει!» Π συνήθης ηρεμία της Μαριάν εξερράγη σε χήλια κομμάτια. «Ποιος νομίζει ότι είναι που να τον πάρει ο διάβολος! Εσείς το λατρεύετε εκείνο το σπίτι!»

Η Ερίκα ένιωσε ξαφνικά ότι κάτι έσπασε μέσα της και έβαλε τα κλάματα. Η Μαριάν ηρέμησε πάραντα και άφησε όλη τη συμπόνια που διέθετε να ξεχυθεί προς την Ερίκα μέσα από το ακουστικό.

«Πες μου, ειλικρινά, πώς είσαι; Θέλεις να έρθω; Μπορώ να είμαι εκεί το βράδυ».

Τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι τώρα, αλλά έπειτα από αυτό το σύντομο και έντονο ξέσπασμα η Ερίκα ηρέμησε αρκετά ώστε να μπορεί να σκουπίσει τα μάτια της.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, αλλά είμαι εντάξει. Σίγουρα. Απλώς μαζεύτηκαν πολλά τώρα τελευταία.

Ήταν αρκετά τραυματικό να βάλω σε τάξη τα πράγματα της μαμάς και του μπαμπά, έχω καθυστερήσει το επόμενο βιβλίο και ο εκδότης με κυνηγάει, μετά ήρθε αυτό με το σπίτι και, σαν να μην έφταναν όλ' αυτά, την Παρασκευή βρήκα νεκρή την καλύτερη παιδική μου φίλη».

Το γέλιο είχε αρχίσει ν' αναβλύζει από μέσα της και, ενόσω είχε ακόμη δάκρυα στα μάτια, άρχισε να γελάσει υστερικά. Πέρασε λίγη ώρα μέχρι να καταφέρει να ηρεμήσει.

«“Νεκρή” είπες ή εγώ δεν άκουσα καλά;»

«Δυστυχώς, μια χαρά άκουσες. Συγγνώμη, πρέπει να ακούγεται τρομερό που γελάω.

— Да, можно так сказать. — Эрика сидела за кухонным столом и крутила пальцем письмо, которое пришло с утренней почтой.

— Анна — или, правильнее сказать, Лукас — хочет продать дом во Фьельбаке.

— Да что ты говоришь! — Из голоса Марианны пропала вся профессиональная невозмутимость. — Этот нахал слишком много о себе возомнил. Вы же любите этот дом.

Эрика внезапно почувствовала, что внутри у нее опять что-то сломалось, и она расплакалась. Марианне замолчала и тут же по телефону постаралась передать Эрике волну своего участия:

— Как ты там на самом деле? Хочешь, я приду? Я могу быть у тебя сегодня вечером.

Слезы потекли еще сильнее, но скоро она перестала всхлипывать, настолько, что можно было попробовать начать снова говорить:

— Ты очень добра, но я в порядке, правда. Просто за последнее время слишком много всего случилось.

У меня уходит куча времени на то, чтобы разбираться в маминых и папиных вещах, а потом — за мной еще книга. Издательство меня торопит, и эта история с домом. И в довершение всего я в прошлую пятницу нашла мертвую подругу детства.

Ее неожиданно стал разбирать смех, и, несмотря на слезы, Эрика истерически захихикала. Но все же довольно скоро ей удалось успокоиться.

— Ты сказала «мертвой» или я неправильно расслышала?

— К сожалению, ты все расслышала абсолютно верно. Извини, что я засмеялась, наверное, это показалось тебе ужасным.

Απλώς μου έτυχαν πολλά μαζί. Ήταν η καλύτερή μου φίλη από τα παιδικά μου, η Αλεξάνδρα Βίκνερ. Αυτοκτόνησε στην μπανιέρα στο πατρικό της, στη Φιελμπάκα.

Μήπως την ήξερες παρεμπιπτόντως;
Αυτή και ο άντρας της, ο Χένρικ Βίκνερ,
κινούνταν σε μερικά από τα καλύτερα
κυκλώματα του Γέτεμποργκ, και μάλλον με
τέτοιους ανθρώπους συγχρωτίζεσαι τώρα πια,
ή κάνω λάθος;»

Χαμογέλασε, γνωρίζοντας ότι και η Μαριάν
έκανε το ίδιο από την άλλη άκρη της γραμμής.

Όταν ήταν νεαρές φοιτήτριες, η Μαριάν έμενε
στη συνοικία Μάγιουρνα και πάλευε για τα
δικαιώματα της εργατικής τάξης.

Και οι δυο τους γνώριζαν καλά ότι με τα
χρόνια η Μαριάν είχε αναγκαστεί να
αλλάξει πορεία στη ζωή και να μπει σε
κυκλώματα που ταίριαζαν με τη δουλειά στην
αξιοσέβαστη και παραδοσιακή δικηγορική
φίρμα στην οποία ανήκε.

Τώρα πια ίσχυαν τα σικ φορέματα και τα
κοκτέιλ πάρτι στο ρεστοράν Εργκρίτε, αλλά η
Ερίκα ήξερε ότι αυτό για τη Μαριάν
λειτουργούσε σαν ένα λεπτό χρώμα λούστρου
που κάλυπτε μια ανυπότακτη νοοτροπία.

«Χένρικ Βίκνερ, ε; Ναι, βέβαια τον ξέρω,
έχουμε μάλιστα και κάποιους κοινούς
γνωστούς, αλλά δεν έτυχε ποτέ να
συναντηθούμε.

Οι φήμες μιλάνε για αδίστακτο επιχειρηματία.
Από τους τύπους που θα μπορούσαν να
απολύσουν εκατό άτομα πριν από το πρόγευμα
δίχως να χάσουν την όρεξή τους.
Η γυναίκα του είχε μια μπουτίκ, έτσι δεν
είναι;»

«Γκαλερί. Για αφηρημένη τέχνη.»

Τα λόγια της Μαριάν για τον Χένρικ την
παραξένεψαν. Π Ερίκα πάντα θεωρούσε τον

Просто все это слишком для меня. Она в детстве была моей лучшей подругой. Александра Вийкнер, которая совершила самоубийство в ванне своего дома во Фьельбаке.

Возможно, ты ее знаешь. Она и ее муж Хенрик Вийкнер вращались в высших кругах, как раз с людьми из этого общества ты у себя в Гётеборге и общаяешься. Или я ошибаюсь?

Она улыбнулась, представляя, что Марианне сделала то же самое на том конце телефонной линии.

Когда они были студентками, Марианне жила в Майурне и со страшной силой боролась за права рабочего класса.

И они обе знали, что по прошествии лет Марианне заставила себя полностью поменять свои взгляды в обмен на то, чтобы влиться в совершенно иную среду, за чем автоматически последовала работа в знаменитой адвокатской конторе.

Теперь у нее были шикарные костюмы со сшитыми на заказ блузками, коктейль-пати в Оргрюте — все как положено. Но Эрика знала, что и эти взгляды, и эта респектабельность были у Марианне всего лишь тонким слоем лака поверх ее мятежной сущности.

— Хенрик Вийкнер. Да, я о нем слышала. У нас даже много общих знакомых, но как-то так вышло, что мы никогда не встречались.

Безупречный бизнесмен — беззастенчивый, наглый и бесчувственный, по слухам. Из тех типчиков, который может выставить на улицу сотню человек перед завтраком только для аппетита. А у его жены, по-моему, бутик?

— Галерея. Абстрактное искусство.

То, что Марианне сказала о Хенрике, сильно озадачило Эрику. Она никогда не

εαυτό της διεισδυτικό γνώστη των ανθρώπινων χαρακτήρων, και ο Χένρικ Βίκνερ δεν της έδωσε διόλου την εντύπωση ενός αδίστακτου επιχειρηματία.

Αφησε την Άλεξ κατά μέρος και εξήγησε στη Μαριάν τον πραγματικό λόγο για τον οποίο της είχε τηλεφωνήσει.

«Σήμερα έλαβα ένα γράμμα. Από τον δικηγόρο του Λούκας. Με καλούν σε μια συνάντηση στη Στοκχόλμη την Παρασκευή, η οποία αφορά την πώληση του σπιτιού της μαμάς και του μπαμπά, κι εγώ δεν έχω ιδέα από νομικά θέματα.

Ποια είναι τα δικαιώματά μου; Έχω γενικώς δικαιώματα;
Μπορεί, πράγματι, ο Λούκας να κάνει αυτά που κάνει;»

Ένιωσε το κάτω χείλος της να τρέμει ξανά και πήρε μια βαθιά ανάσα για να ηρεμήσει.

Έξω από το παράθυρο της κουζίνας στραφτάλιζε πάλι ο πάγος κάτω στον κόλπο μετά το χιονόνερο των τελευταίων ημερών, το οποίο ακολούθησαν οι θερμοκρασίες κάτω από το μηδέν τη νύχτα.

Είδε ένα σπουργίτι να προσγειώνεται στο περβάζι του παράθυρου και υπενθύμισε στον εαυτό της να αγοράσει μια μπαλίτσα από λίπος για να τη βάλει έξω από το παράθυρο για τα πουλάκια.

Το σπουργίτι τίναξε περίεργο το κεφαλάκι του και ράμφισε ανάλαφρα το παράθυρο. Αφού βεβαιώθηκε ότι δεν υπήρχε τίποτα φαγώσιμο εκεί, πέταξε πάλι μακριά.

«Οπως ξέρεις, εγώ ασχολούμαι με φορολογικές υποθέσεις και όχι με οικογενειακό δίκαιο, οπότε δεν μπορώ να σου δώσω μια απάντηση ευθέως. Άλλα άκου τι θα κάνουμε. Θα συζητήσω το θέμα με έναν από τους ειδικούς που έχουμε στο γραφείο και θα σου τηλεφωνήσω ξανά σήμερα. Δεν είσαι μόνη, Ερίκα. Θα σε βοηθήσουμε εμείς σε αυτή την υπόθεση, σου το υπόσχομαι».

причисляла себя к настоящим знатокам человеческой натуры, но в ее глазах Хенрик совершенно не соответствовал образу безжалостного дельца.

Она оставила тему Алекс в покое и обратилась к настоящей причине своего звонка Марианне:

— Я сегодня получила письмо от адвоката Лукаса. В пятницу они приглашают меня в Стокгольм на встречу по поводу продажи дома мамы и папы, а я полный ноль в юридических делах.

Какие у меня права? И, вообще говоря, у меня хоть какие-нибудь права есть? Лукас действительно может все это сделать?

Эрика почувствовала, что у нее опять начинает дрожать нижняя губа, и несколько раз глубоко вздохнула, чтобы успокоиться.

За кухонным окном опятьискрился лед: после нескольких ненастных, дождливых дней столбик термометра по ночам вновь опускался ниже нуля.

Эрика увидела, как к окну прилетел воробей и сел на подоконник, и напомнила себе не забыть купить сальный шар — повесить его для птичек.

Воробей с любопытством покрутил головой и легонечко стукнул клювом в окно. Убедившись, что здесь ему ничего не перепадет, он улетел восвояси.

— Как ты знаешь, в основном я занимаюсь делами, связанными с налогообложением, я не адвокат по семейным делам. Так что я не могу ответить тебе прямо сейчас. Вот как мы поступим: я свяжусь с экспертом из нашего бюро и позвоню тебе в течение дня. Ты не одна, Эрика. Мы поможем тебе с этим. Я обещаю.

Αισθάνθηκε υπέροχα ακούγοντας τις γεμάτες σιγουριά διαβεβαιώσεις της Μαριάν και, όταν έκλεισαν το τηλέφωνο, η ζωή τής φάνηκε φωτεινότερη, παρόλο που δεν είχε μάθει περισσότερα από αυτά που ήξερε όταν τηλεφώνησε.

Ένιωσε ότι κάτι έπρεπε να κάνει. Πίεσε τον εαυτό της να πιάσει να δουλέψει τη βιογραφία, αλλά το κείμενο της αντιστάθηκε. Από το βιβλίο έλειπε ακόμη κάτι πάνω από το μισό, και ο εκδότης είχε αρχίσει να δείχνει την ανυπομονησία του επειδή δεν είχε λάβει ένα προσχέδιο.

Αφού έγραψε σχεδόν δύο σελίδες A4, κάθισε και τις διάβασε. Είδε ότι έγραφε σαχλαμάρες και διέγραψε μεμιάς τη δουλειά πολλών ωρών.

Αυτή η βιογραφία τής δημιουργούσε κατάθλιψη, και η χαρά της δημιουργίας είχε εξαφανιστεί προ πολλού. Έτσι, καταπιάστηκε με το άρθρο για την Αλεξάνδρα, το ολοκλήρωσε και το έβαλε σε έναν φάκελο με παραλήπτη την εφημερίδα Μπουχου-σλένινγκεν.

Μετά, θεώρησε πως ήταν ώρα να τηλεφωνήσει στον Νταν και να του ξύσει λίγο το σχεδόν θανάσιμο ψυχολογικό τραύμα που έδειχνε να έχει υποστεί μετά τη χτεσινοβραδινή θεαματική ήττα της Σουηδίας.

* * *

Ο αρχιεπιθεωρητής Μέλμπεργ χάιδεψε ικανοποιημένος τη μεγάλη κοιλιά του και επανεξέτασε το αν θα έπρεπε ή όχι να πάρει έναν μικρό υπνάκο.

Δεν είχε σχεδόν τίποτα να κάνει, ενώ δεν σκεφτόταν να δώσει και μεγάλη προσοχή σε κάτι ασήμαντες δουλειές.

Αποφάσισε, λοιπόν, πως ένας υπνάκος θα ήταν υπέροχος ώστε να μπορέσει το στομάχι του να χωνέψει ανενόχλητο εκείνη τη σημαντική

Было очень здорово услышать спокойный и уверенный голос Марианне. И когда Эрика положила трубку, окружающий мир показался ей немного светлее, хотя сейчас она знала ничуть не больше, чем до звонка Марианне.

Теперь ей нельзя больше расслабляться, а надо писать не отрываясь. Эрика заставила себя сесть за работу над биографией. Дело шло туда. Ей оставалось написать еще больше половины книги, а издательство уже нетерпеливо подгоняло ее, требуя первый вариант рукописи.

Эрика напечатала почти две страницы формата А4, перечитала, а затем скомкала и выкинула в корзину результат нескольких часов работы.

Она не чувствовала к биографии ничего, кроме отвращения. Удовольствие от работы давным-давно исчезло; вместо этого Эрика переписала набело статью об Александре, запечатала в конверт и написана адрес «Бохусланда».

Теперь можно было позвонить Дану и немножко поковырять его свежую душевную рану по поводу того, что Швеция, на радость зрителям, исключительно зрелищно продула матч вчера вечером.

* * *

Комиссар Мелльберг довольно похлопал себя по большому пузу и подумал, не соснуть ли ему чуток.

В настоящий момент делать было почти нечего, а та мелочь, что накопилась, не имела, как он считал, особого значения.

Он решил, что неплохо бы поспать и попереваривать плотный обед в тишине и покое.

ποσότητα που είχε φάει για μεσημεριανό.

Αλλά δεν είχε προλάβει να κλείσει καλά καλά τα μάτια, όταν άκουσε το αποφασιστικό χτύπημα της Άνικα Γιάνσον, της γραμματέα του τμήματος, που κάτι ήθελε να του πει.

«Τι διάβολο είναι πάλι; Δεν βλέπεις ότι είμαι απασχολημένος;»

Σε μια προσπάθεια να δείξει πόσο απασχολημένος ήταν, άρχισε να ψάχνει άσκοπα τα έγγραφα που βρίσκονταν στοιβαγμένα πάνω στο γραφείο του, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να αναποδογυρίσει μια κούπα με καφέ.

Ο καφές μούσκεψε όλα τα έγγραφα, κι εκείνος άρπαξε το πρώτο πράγμα που βρήκε μπροστά του για να τα σκουπίσει: το πουκάμισό του, το οποίο σπάνια βρισκόταν μέσα στο παντελόνι του και κρεμόταν σχεδόν πάντα απέξω.

«Γαμώτο! Εγώ είμαι το καταραμένο αφεντικό σε τούτο εδώ το μέρος! Δεν έχεις μάθει να δείχνεις λίγο σεβασμό στους ανωτέρους σου και να χτυπάς την πόρτα πριν μπεις μέσα;»

Εκείνη δεν είχε καν τη διάθεση να επισημαίνει πως το είχε κάνει. Σαν σοφή γυναίκα, λόγω ηλικίας και εμπειριών, περίμενε απλώς να περάσει το χειρότερο μέρος του ξεσπάσματος.

«Υποθέτω ότι κάτι έχεις να μου πεις» είπε ο Μέλμπεργ, βράζοντας μέσα του.

Η φωνή της Άνικα ήταν εντελώς ουδέτερη.

«Τηλεφώνησαν από το ιατροδικαστικό τμήμα του Γέτεμποργ και σε ζήτησαν. Ο παθολογοανατόμος του ιατροδικαστικού Τορντ Πέντερσεν, για να είμαι ακριβής. Μπορείς να του τηλεφωνήσεις σε αυτό τον αριθμό.»

Του έδωσε ένα χαρτί όπου είχε σημειώσει με όμορφο γραφικό χαρακτήρα τον αριθμό.

«Σου είπε περί τίνος πρόκειται;»

Но едва он закрыл глаза, как настойчивый стук в дверь возвестил о том, что секретарь полицейского участка Анника Янссон чего-то от него хочет.

— Какого черта! Ты что, не видишь, я занят.

Для того чтобы изобразить, насколько он занят, Мелльберг начал рыться в бумагах, которые кучами лежали у него на письменном столе, но преуспел лишь в том, что опрокинул чашку с кофе.

Кофе пролился на бумаги, а теми немногими, которые остались сухими, Мелльберг начал промокать рубашку, манжеты и воротник которой больше смахивали на потрепанный низ брюк.

— Чтоб вас всех черти побрали! Я, мать твою, шеф этого заведения или нет? Ты что, так и не научилась хоть немного уважать начальство и стучать, прежде чем войти?

Анника даже не стала пытаться указывать Мелльбергу на то, что она именно так и сделала. Умудренная возрастом и опытом, она молча ждала, когда Мелльберг отгримит.

— Я не понимаю — тебе что, заняться нечем?

Анника сказала спокойным холодным голосом:

— Тебя искали из Гётеборгского управления судебной медицины, а точнее сказать, судебный патологоанатом Турд Педерсен. Ты можешь позвонить по этому номеру.

Она протянула ему листочек с аккуратно написанными цифрами.

— А он не сказал, насчет чего?

Η περιέργεια ήταν σαν γαργαλητό στο διάφραγμα. Το ιατροδικαστικό δεν το άκουγες πολύ συχνά σε αυτά τα απόμακρα μέρη.

Ίσως να παρουσιαζόταν, έστω και για μια φορά, η ευκαιρία για λίγη έξυπνη αστυνομική δουλειά.

Έκανε ένα αφηρημένο νεύμα στην Άνικα να φύγει και μάγκωσε το ακουστικό ανάμεσα στα προγούλια και τον ώμο του, ενώ άρχισε να σχηματίζει ανυπόμονος τον αριθμό.

Η Άνικα βγήκε πισωπατώντας από το γραφείο του και έκλεισε πίσω της την πόρτα με θόρυβο.

Κάθισε στο γραφείο της και καταράστηκε, όπως τόσες φορές πριν άλλωστε, εκείνη την απόφαση που έστειλε τον Μέλμπεργ στο μικρό αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε.

Σύμφωνα με τις φήμες που κυκλοφορούσαν στο τμήμα, ο Μέλμπεργ είχε καταφέρει να γίνει ανεπιθύμητος στο Γέτεμποργ επειδή είχε ξυλοκοπήσει άσχημα έναν κρατούμενο πρόσφυγα για τον οποίο ήταν υπεύθυνος.

Προφανώς όμως αυτό δεν ήταν το μοναδικό του στραβοπάτημα αλλά σίγουρα το μεγαλύτερο. Οι προϊστάμενοί του θεώρησαν ότι το ποτήρι είχε ξεχειλίσει. Η ένορκη διοικητική εξέταση δεν απέδειξε τίποτα, αλλά όλοι φοβόντουσαν ότι σίγουρα ο Μέλμπεργ δεν θα καθόταν στ' αυγά του και αποφάσισαν τη μετάθεσή του, με άμεση ισχύ, σε μια θέση αρχιεπιθεωρητή στο Τανουμσχέντε, εκεί όπου ο καθένας από τους δώδεκα χιλιάδες κατοίκους της κοινότητας, εκ των οποίων οι περισσότεροι νομιμόφρονες, λειτουργούσαν σαν σταθερή υπενθύμιση για τον υποβιβασμό του. Οι πρώην προϊστάμενοί του στο Γέτεμποργ εκτίμησαν ότι εκεί πέρα δεν θα μπορούσε να κάνει μεγάλο κακό. Μέχρι τώρα φάνηκε πως δεν είχαν πέσει έξω στην εκτίμησή τους. Από την άλλη, βέβαια, ούτε και τόσο μεγάλο καλό έκανε.

Любопытство взыграло в нем и побежало по телу, как щекотка. В здешнем захолустье не так часто доводится разговаривать с патологоанатомом.

Может статься и так, что понадобится квалифицированная полицейская работа.

Мелльберг рассеянно помахал рукой, выпроваживая Аннику, крепко прижал плечом к уху телефонную трубку и начал шустро набирать номер, написанный на листке.

Анника вышла из комнаты и аккуратно закрыла за собой дверь.

Она села за свой письменный стол, проклиная в очередной раз тот день, когда пришел приказ о переводе Мелльберга в их маленький полицейский участок в Танумсхеде.

Ходили слухи, что он здорово опростоволосился в Гётеборге. Его обвиняли в серьезном превышении полномочий: Мелльберг, арестовав иммигранта, мягко говоря, грубо с ним обошелся.

Это был далеко не первый такой случай, но на этот раз он зашел слишком далеко. Его начальству пришлось как-то отреагировать. Отдел внутренних расследований ничего не смог доказать, но тем не менее имелись большие опасения, что он может выкинуть еще что-нибудь, поэтому его со всей возможной скоростью перевели на должность комиссара в Танумсхеде — коммуны из двенадцати тысяч жителей, по большей части законопослушных. Свою нынешнюю должность Мелльберг рассматривал как унижение. Зато его бывшее начальство было очень довольно: во-первых, в такой маленькой коммуне Мелльберг при всем желании особенно не развернется, а во-вторых, коль скоро его убрали с глаз долой, разбирательства и критика в адрес полиции поутихнут. Хотя вместе с этим было ясно, что пользы особой от него не будет.

Παλιότερα, η Άνικα ήταν ευχαριστημένη με τη δουλειά της, αλλά τώρα, με τον Μέλμπεργ αφεντικό, εκείνες οι μέρες είχαν τελειώσει.

Δεν έφτανε που ήταν μονίμως αγενής, θεωρούσε κι αποπάνω τον εαυτό του θείο δώρο για τις γυναίκες, και η Άνικα ήταν η πρώτη που το γεύτηκε αυτό.

Σκαμπρόζικοι υπαινιγμοί, τσιμπιές στον πισινό και διφορούμενα σχόλια ήταν ένα μόλις μικρό κομμάτι απ' όσα τραβούσε τώρα πια στον χώρο εργασίας της.

Οστόσο, αυτό που θεωρούσε ως την πιο απωθητική συνήθειά του ήταν εκείνος ο απαίσιος τρόπος με τον οποίο έφτιαχνε τα μαλλιά του για να κρύβει τη φαλάκρα του.

Είχε αφήσει ό,τι υπόλοιπο μαλλί τού είχε απομείνει να αποκτήσει ανυπολόγιστο μήκος και μετά το έπαιρνε και το τύλιγε πάνω στο κρανίο του δίνοντάς του ένα σχήμα που μάλλον θύμιζε εγκαταλελειμμένη φωλιά καρακάξας.

Ανατρίχιασε σαν σκέφτηκε πώς θα ήταν τα μαλλιά του όταν δεν τα είχε τυλιγμένα κατ' αυτό τον τρόπο.

Ένιωθε ευγνωμοσύνη που δεν ήταν αναγκασμένη να αντικρίζει ένα τέτοιο θέαμα.

Αναρωτήθηκε τι να ήθελε ο παθολογοανατόμος από την ιατροδικαστική υπηρεσία. Τέλος πάντων, θα το μάθαινε όταν θα ερχόταν η ώρα. Δεν ήταν δα και κάνα μεγάλο αστυνομικό τμήμα, και όλες οι σημαντικές πληροφορίες διαδίδονταν μέσα σε μία ώρα.

Ο Μπέρτιλ Μέλμπεργ άκουγε το τηλέφωνο στην άλλη άκρη της γραμμής να καλεί, καθώς παρακολουθούσε την υποχώρηση της Άνικα από το γραφείο του.

Ωραία γκόμενα αυτή η γυναίκα. Με σάρκα σφιχτή και όμορφη, δίχως να της λείπουν οι καμπύλες στα σωστά σημεία.

Анника раньше с радостью шла на работу, но это закончилось с появлением Мелльберга.

И не только из-за того, что этот обормот всегда вел себя нагло. Он, кроме того, считал себя божьим даром для женщин, а результат его заблуждений Анника в первую очередь ощутила на себе.

Двусмысленные намеки, щипки за попу, похабные высказывания — лишь малая доля того, что ей теперь приходилось терпеть на рабочем месте.

Но что в Мелльберге казалось ей особенно омерзительным, так это его кошмарная прическа, которую он изобрел для прикрытия лысины.

Он отрастил волосы по бокам головы до максимально возможной длины, а потом зачесывал их наверх и укладывал в конструкцию, которая больше всего смахивала на заброшенное воронье гнездо.

Ее передернуло от мысли, как вся эта штуковина будет выглядеть в развороженном виде.

Но слава богу, она была избавлена от необходимости любоваться этим зреющим.

Аннике было интересно, зачем звонил судебный врач, но она решила, что со временем все узнает. Участок у них небольшой, и все мало-мальски интересное становилось известно через час.

Бертель Мелльберг слушал сигналы в трубке и смотрел, как Анника выходит из комнаты.

Чертовски привлекательная бабенка. Крепкая и нетолстая и при всем при том мясистая, где надо.

Ξανθά μακριά μαλλιά, στήθος στητό και πισινός μεγάλος. Κρίμα που πάντα κυκλοφορούσε ντυμένη μ' εκείνες τις μακριές φούστες και τις φαρδιές μπλούζες.

Ίσως θα έπρεπε να της επισημάνει ότι λίγο πιο εφαρμοστά ρούχα θα ήταν καταλληλότερα.

Στο κάτω κάτω, ως αφεντικό είχε δικαίωμα να εκφέρει την άποψή του για το ντύσιμο του προσωπικού του.

Τριάντα εφτά χρονών ήταν. Το ήξερε επειδή είχε ψάξει τα προσωπικά της δεδομένα. Τους χώριζαν καμιά εικοσαριά χρόνια και βάλε, αλλά αυτό ακριβώς ήταν εκείνο που του άρεσε.

Τις γριές ας τις αναλάμβανε κανένας άλλος. Αυτός ήταν άντρας για νεαρά ταλέντα. Ήταν ώριμος, πεπειραμένος, με μια στρουμπουλάδα που του πήγαινε τέλεια, και κανείς βλάκας δεν μπορούσε να καταλάβει ότι τα μαλλιά είχαν αραιώσει λίγο με τα χρόνια. Ψηλάφησε προσεχτικά το κέντρο του κεφαλιού του. Όλα εντάξει, τα μαλλιά ήταν εκεί που έπρεπε.

«Τορντ Πέντερσεν».

«Ναι, γεια χαρά. Εδώ αρχιεπιθεωρητής Μπέρτιλ Μέλμπεργ, αστυνομικό τμήμα Τανουμσχέντε. Με ζητήσατε».

«Ναι, όντως. Είναι γι' αυτό το πτώμα που μου στείλατε. Μια γυναίκα ονόματι Αλεξάνδρα Βίκνερ. Έμοιαζε με αυτοκτονία».

«Ναι;...»

Η απάντηση καθυστερούσε. Αυτό εξήψε απολύτως το ενδιαφέρον του Μέλμπεργ.

«Εγώ έκανα χτες τη νεκροψία και η αναμφίβολη γνώμη μου είναι ότι δεν μπορεί να είναι αυτοκτονία. Κάποιος τη σκότωσε».

«Ω, που να πάρει ο διάβολος!»

Πάνω στην ταραχή του, ο Μέλμπεργ

Светлые длинные волосы, сиськи торчат и какая задница! Жалко только, что она все время ходит в длинных юбках и просторных блузках.

Может, стоит указать ей на то, что он считает обтягивающую одежду более подходящей.

Как у начальника, должно же у него быть право иметь свое мнение по поводу одежды персонала.

Тридцать семь стукнуло — он знал, сколько лет Аннике, потому что посмотрел ее личное дело; на двадцать с небольшим лет его моложе — как раз на его вкус.

Старый конь знает, как и чем под заняться. Он такой парень, что сто очков вперед любому молодому даст: мужественный, опытный, крепкого сложения, и ни один дьявол никогда не догадается, что у него с возрастом слегка волосы поредели. Он осторожно потрогал голову. Волосы были уложены как надо.

— Турд Педерсен.

— Да, здорово. Я комиссар Бертель Мелльберг. Полицейский участок в Танумсхеде. Ты меня искал.

— Да, совершенно верно. Это касается дела о смерти, которое мы получили от вас. Женщина по имени Александра Вийкнер. Выглядело как самоубийство.

— Да-а.

Педерсен медлил с продолжением, и интерес Мелльберга определенно пробудился.

— Я провел вчера вскрытие ее тела и могу заявить без малейших колебаний, что это ни в коем случае не самоубийство. Она была убита.

— Вот дермо!

Мелльберг настолько увлекся, что опять

αναποδογύρισε ξανά την κούπα με τον καφέ και ό,τι είχε απομείνει εκεί μέσα έρεε τώρα πάνω στο γραφείο του. Το πουκάμισο ανέλαβε ξανά χρέη σφουγγαρόπανου, αποκτώντας άλλη μια σειρά από λεκέδες.

«Πώς το ξέρετε; Εννοώ, τι αποδείξεις έχετε ότι είναι φόνος;»

«Μπορώ να σας στείλω με φαξ την έκθεση της νεκροψίας αμέσως, αλλά αμφιβάλλω αν αυτό θα σας διαφωτίσει.

Μπορώ όμως να σας πω περιληπτικά τα σημαντικότερα ευρήματα. Μια στιγμή μόνο να φορέσω τα γυαλιά μου» είπε ο Πέντερσεν.

Ο Μέλμπεργ τον άκουσε να διαβάζει μουρμουρίζοντας και περίμενε με ανυπομονησία να του δώσει τις πληροφορίες.

«Λοιπόν, για να δούμε τι έχουμε εδώ. Γυναίκα, τριάντα πέντε ετών, καλή φυσική κατάσταση γενικώς. Όμως, αυτό το γνωρίζετε ήδη.

Η γυναίκα ήταν νεκρή περίπου μία εβδομάδα, αλλά το σώμα είχε, μολαταύτα, διατηρηθεί κυρίως χάρη στη χαμηλή θερμοκρασία του χώρου στον οποίο βρισκόταν.

Ο πάγος γύρω από το κάτω μέρος του σώματος συνέβαλε επίσης στη διατήρησή του.
Οι βαθιές τομές στις αρτηρίες και των δύο καρπών έγιναν με ξυράφι που βρέθηκε επιτόπου.

Εκεί ήταν που άρχισα να γίνομαι κακύποπτος.
Και οι δύο τομές έχουν το ίδιο ακριβώς βάθος
και είναι απολύτως ευθείες, κάτι που είναι
πολύ ασυνήθιστο, θα τολμούσα μάλιστα να πω
ότι δεν συμβαίνει ποτέ σε περιπτώσεις
αυτοκτονίας.

Καταλαβαίνεις ότι, επειδή είμαστε δεξιόχειρες ή αριστερόχειρες, οι τομές γίνονται, για παράδειγμα, πολύ πιο ευθείες και πιο έντονες στο αριστερό χέρι για κάποιον που είναι δεξιόχειρας απ' ό,τι γίνονται στο δεξί χέρι, μια που ο αυτόχειρας είναι αναγκασμένος να

ухитился опрокинуть чашку с кофе: часть снова вылилась на письменный стол, но в основном досталось рубашке, на которой расплылось очередное пятно.

— А откуда вы это знаете? Какие у вас доказательства, что это убийство?

— Я могу переслать вам по факсу протокол вскрытия прямо сейчас, но сильно сомневаюсь, что вы во всем там разберетесь.

Вместо этого я вкратце изложу вам наиболее важные пункты. Подождите немного, мне надо найти очки, — сказал Педерсен.

Мельберг слышал, как Педерсен ищет очки, и с нетерпением ожидал продолжения.

— Так, посмотрим, что тут у нас. Женщина. Возраст — тридцать пять лет. В хорошем физическом состоянии. Но это вы, наверное, уже знаете.

Смерть наступила около недели назад, но тело хорошо сохранилось — в первую очередь благодаря низкой температуре в помещении, где оно находилось.

Лед вокруг нижней части тела сохранил его полностью. Резаные раны на внутренней стороне обеих рук нанесены бритвенным лезвием, которое было найдено на месте.

И вот именно здесь у меня появились подозрения. Оба разреза совершенно идентичной глубины и абсолютно прямые, что в данном случае весьма и весьма маловероятно. Даже более того — могу доказать, что это совершенно невозможно в случае самоубийства.

Ты понимаешь, из-за того, что мы все либо правши, либо левши, то соответственно, к примеру, у правши разрез на левой руке был бы заметно прямее и глубже, чем рана на правой руке, так как пришлось бы использовать неправильную руку, так

χρησιμοποιήσει “λάθος” χέρι, για να το πω έτσι.

Εξέτασα, λοιπόν, τα δάχτυλα και των δύο χεριών και η υποψία μου επιβεβαιώθηκε. Η κόψη του ρυμαφιού είναι απίστευτα κοφτερή ώστε, όταν το χρησιμοποιεί κάποιος, αφήνει, στις περισσότερες περιπτώσεις, μικρά κοψίματα.

Και η Αλεξάνδρα Βίκνερ δεν είχε τέτοια κοψίματα. Αποτελούσε κι αυτό ένδειξη ότι κάποιος άλλος χαράκωσε τους καρπούς της, προφανώς με σκοπό να φανεί σαν αυτοκτονία».

Ο Πέντερσεν έκανε μια παύση, αλλά μετά συνέχισε:

«Το ερώτημα που έθεσα μετά στον εαυτό μου ήταν πώς μπορεί κάποιος να το κάνει αυτό δίχως το θύμα να αντισταθεί.

Η απάντηση ήρθε με την τοξικολογική έκθεση.

Το θύμα είχε υπολείμματα ισχυρού υπνωτικού στο αίμα».

«Τι αποδεικνύει αυτό; Δεν θα μπορούσε να είχε πάρει μόνη της ένα υπνωτικό χάπι;»

«Βεβαίως, θα μπορούσε να είναι κι έτσι. Άλλα, ευτυχώς, η σύγχρονη επιστήμη έχει εξοπλίσει την ιατροδικαστική υπηρεσία με μερικά απαραίτητα εργαλεία και μεθόδους.

Ένα από τα εργαλεία αυτά είναι ότι εμείς σήμερα μπορούμε να υπολογίσουμε με μεγάλη ακρίβεια τον χρόνο διάσπασης των διαφόρων φαρμάκων, ακόμα και των δηλητηρίων.

Εξετάσαμε επανειλημμένες φορές το αίμα του θύματος και όλες αυτές τις φορές καταλήξαμε στο ίδιο συμπέρασμα: Η Αλεξάνδρα Βίκνερ αποκλείεται να έκοψε μόνη της τις φλέβες της, διότι, όταν σταμάτησε η καρδιά της λόγω της αιμορραγίας, η ίδια ήταν ήδη αναίσθητη και, μάλιστα, πριν από πολλή ώρα.

Δυστυχώς, δεν μπορώ να σου δώσω ακριβή

сказать.

Я также исследовал пальцы на обеих руках, и мои подозрения стали еще сильнее. Лезвие бритвы настолько острое, что при его использовании в абсолютном большинстве случаев остаются микроскопические порезы на пальцах.

Ничего подобного в случае Александры Вийкнер. Уже одного этого, таким образом, достаточно, чтобы утверждать, что кто-то другой разрезал ее запястья, наверняка пытаясь создать видимость самоубийства.

— Педерсен сделал паузу и продолжил: —

Спрашивается: как этот кто-то сумел сделать так, что жертва не оказала ему сопротивления?

Я получил ответ в результате токсикологической экспертизы.

В крови жертвы было обнаружено большое количество снотворного.

— Ну и что это доказывает? Она что, сама не могла принять снотворное?

— Конечно, могло быть и так. Но достижения современной науки, слава богу, оснастили судебную медицину необходимыми инструментами и методами.

И один из них позволяет нам сегодня очень точно не только выявлять различные медицинские препараты и яды, но и определять время их действия.

Мы несколько раз провели исследование крови жертвы и выяснили, что Александра Вийкнер никоим образом не могла сама перерезать себе вены: судя по концентрации снотворного, сворачиваемости крови и кровопотере, к этому моменту она уже какое-то время находилась в глубоко бессознательном состоянии.

Какое точно — сказать не могу, поскольку

στοιχεία για την ώρα, γιατί η επιστήμη δεν έχει φτάσει ακόμη εκεί, αλλά δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι είναι φόνος.

Ελπίζω, πραγματικά, να μπορέσετε να χειριστείτε σωστά αυτή την υπόθεση. Διότι δεν έχετε καθημερινά φόνους εκεί πέρα, έτσι δεν είναι;»

Ο τόνος της φωνής του Πέντερσεν εξέφραζε αμφιβολία, κάτι που ο Μέλμπεργ εξέλαβε ως κριτική με αποδέκτη τον ίδιο.

«Ναι, έχεις δίκιο ότι δεν έχουμε αρκετή εμπειρία από τέτοια εδώ, στο Τανουμσχέντε.

Ευτυχώς όμως που εγώ βρίσκομαι προσωρινά τοποθετημένος εδώ πέρα. Η πραγματική δουλειά μου είναι στην αστυνομία του Γέτεμποργ και η πολύχρονη πείρα μου από αυτή τη δουλειά σημαίνει ότι μπορούμε, αναμφίβολα, να χειριστούμε εδώ ακόμα και μια έρευνα για φόνο.

Είναι μια ευκαιρία για τους χωριάτες αστυνομικούς να παρακολουθήσουν πώς γίνεται μια πραγματική αστυνομική έρευνα. Δεν πρόκειται να τραβήξει πολύ μέχρι να λυθεί η υπόθεση. Να θυμάσαι τα λόγια μου».

Και με αυτή την πομπώδη ανάλυση, ο Μέλμπεργ ήταν πλέον πεπεισμένος ότι είχε διασφηνίσει, ρητά και κατηγορηματικά, στον παθολογοανατόμο Πέντερσεν πως, στο κάτω κάτω της γραφής, δεν μιλούσε με κανέναν αρχάριο.

Οι γιατροί πάντα ήθελαν να δημιουργούν εντυπώσεις. Εν πάσῃ περιπτώσει, η δουλειά του Πέντερσεν είχε ολοκληρωθεί, και τώρα ήταν η σειρά του επαγγελματία να ανασκούμπωθεί.

«Α, παραλίγο να το ξεχάσω».

Ο παθολογοανατόμος είχε μείνει προσωρινά άφωνος από την αυταρέσκεια που εξέπειπε ο αστυνομικός και είχε ξεχάσει να του αναφέρει άλλα δύο ευρήματα που είχε θεωρήσει

наука еще не всесильна. Но в том, что это убийство, нет никаких сомнений.

Я искренне надеюсь, что вы раскроете это дело. Насколько я понимаю, вы у себя в округе не часто сталкиваетесь с убийствами.

В голосе Педерсена прозвучало определенное сомнение, которое Мелльберг тут же воспринял как сомнение в лично его, Мелльберга, способностях.

— Да, ты прав. У нас не то чтобы очень большой опыт в расследовании убийств здесь, в Танумсхеде.

Но, к счастью, так получилось, что здесь оказался я. Мой пост в Управлении полиции Гётеборга и мой многолетний опыт гарантируют, что мы сможем справиться с делом об убийстве.

И у местных полицейских будет шанс увидеть, как делается настоящая полицейская работа. Так что можете быть уверены — мы быстро раскроем это преступление. Бьюсь об заклад, чтоб меня черти взяли!

Этой напыщенной тирадой, как считал Мелльберг, он ясно дал понять судебному медику Педерсену, что тот разговаривает по меньшей мере не с сопляком.

Конечно, врач всегда может тебя удивить, но в любом случае работа Педерсена была окончена, и теперь настало время для профи продолжить дело.

— О, чуть не забыл.

Патологоанатом настолько растерялся от самовосхвалений полицейского, что не рассказал о двух фактах, которые, как он считал, были важны.

σημαντικά.

«Η Αλεξάνδρα Βίκνερ ήταν έγκυος στον τρίτο μήνα και είχε, επίσης, ξαναγεννήσει.

Δεν ξέρω πόσο σχετικό μπορεί να είναι αυτό για την έρευνά σας, αλλά καλύτερα να έχετε πολλές πληροφορίες παρά ελάχιστες, έτσι δεν είναι;» είπε ο Πέντερσεν.

Ο Μέλμπεργ ρουθούνισε απλώς κάτι άναρθρο προς απάντηση, και έπειτα από μερικές φειδωλές φράσεις αποχαιρετισμού έκλεισαν και οι δύο το τηλέφωνο.

Ο Πέντερσεν με την αμφιβολία περί της ικανότητας του αστυνομικού να ανακαλύψει τον δολοφόνο και ο Μέλμπεργ με ανανεωμένη όρεξη και μεγάλο ενθουσιασμό.

Είχε γίνει μια πρώτη επιτόπια έρευνα στο μπάνιο αμέσως μετά την ανεύρεση του πτώματος, αλλά τώρα θα φρόντιζε να ερευνήσουν το σπίτι της Αλεξάνδρας Βίκνερ χιλιοστό προς χιλιοστό.

AYO

Ζέστανε μια μπούκλα από τα μαλλιά της ανάμεσα στα χέρια του. Μικροί κρύσταλλοι πάγου έλιωσαν και έβρεξαν τις παλάμες του. Έσκυψε προσεκτικά κι έγλειψε το νερό.

Ακούμπησε το μάγουλό του στην άκρη της μπανιέρας και ένιωσε το ψύχος να μπήγει τα δόντια του βαθιά στο δέρμα.

Ήταν τόσο όμορφη. Επέπλεε σε μια επιφάνεια από πάγο.

Αυτό που τους ένωνε υπήρχε ακόμη. Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Τίποτα δεν ήταν διαφορετικό. Ήταν δύο από το ίδιο είδος.

Δυσκολεύτηκε να της ανοίξει το χέρι για να μπορέσει να βάλει την παλάμη του πάνω στη

— Александра Вийкнер была беременна, на третьем месяце, и она уже рожала раньше.

Я не знаю, имеет ли это значение для вашего расследования, но лучше больше информации, чем меньше, не правда ли? — спросил Педерсен.

Мелльберг только неразборчиво хрюкнул в ответ, и после нескольких ничего не значащих фраз они закончили разговор.

Педерсен ощущал сильные сомнения насчет того, насколько компетентно будет проводиться розыск убийцы, а в Мелльберге пробудились воодушевление и рвение.

Первый осмотр ванной комнаты был проведен сразу же после обнаружения тела. Но теперь он проследит за тем, чтобы осмотрели каждый миллиметр дома Александры Вийкнер.

Глава 02

Он согрел прядь ее волос в ладонях, маленькие льдинки растаяли и капельками потекли по его рукам. Смакуя, он тщательно слизал все эти капельки.

Он прижался щекой к краю ванны и почувствовал, как холод обжигает кожу.

Она была такая красивая в своем ледяном покрове.

Связь, которая существовала между ними, по-прежнему осталась. Ничего не изменилось. Ничто не стало по-другому. Они вместе, и все по-прежнему.

Ее рука сопротивлялась, но с некоторым усилием ему удалось приподнять ее и

δική της. Έμπλεξε τα δάχτυλά του με τα δικά της. Το αίμα ήταν ρύπος και παγωμένο, ενώ μικρές φολίδες είχαν κολλήσει στο χέρι του.

Ο χρόνος δεν είχε ποτέ καμία σημασία μαζί της. Χρόνια, μέρες ή εβδομάδες σωρεύονταν όλα αντάμα σ' ένα άμορφο συνονθύλευμα, στο οποίο το μόνο που σήμαινε κάτι ήταν αυτό εδώ: η παλάμη της πάνω στη δική του.

Γι' αυτό ήταν και τόσο οδυνηρή η προδοσία. Εκείνη είχε χάνει ξανά τον χρόνο σημαντικό. Γι' αυτό δεν θα κυλούσε ποτέ ξανά το αίμα ζεστό στις φλέβες της.

Πριν φύγει, επανέφερε το χέρι της στην προηγούμενη θέση του.

Δεν γύρισε να κοιτάξει πίσω.

* * *

Ξυπνώντας από έναν βαθύ και δίχως όνειρα ύπνο, η Ερίκα δεν μπόρεσε αρχικά να αναγνωρίσει τον ήχο. Όταν κατάλαβε ότι την είχε ξυπνήσει ο στριγκός ήχος του τηλεφώνου και ότι χτυπούσε πολλή ώρα, πετάχτηκε από το κρεβάτι για να προλάβει ν' απαντήσει.

«Ερίκα Φαλκ».

Η φωνή της δεν ήταν τίποτα παραπάνω από κρωμός. Καθάρισε τον λαιμό της θορυβωδώς, με το χέρι πάνω στο μικρόφωνο του ακουστικού, για να διώξει όσο περισσότερη βραχνάδα μπορούσε.

«Α, συγγνώμη. Σε ξύπνησα; Ειλικρινά συγγνώμη».

«Οχι δα, ξύπνια ήμουν».

Η απάντηση ήρθε αυτόματα, και η Ερίκα άκουσε πόσο διάτρητη ήχησε η δήλωσή της. Ήταν αρκετά προφανές ότι ήταν τουλάχιστον αγουροξύπνημένη.

прижать свою ладонь к ее ладони, он переплел свои пальцы с ее пальцами. Кровь свернулась и замерзла, и замерзшие капли прилипали к его коже.

Рядом с нею время никогда не имело никакого значения. Годы, дни или недели пролетали, превращаясь в запутанный клубок горя, и единственное, что имело значение, было только это. Ее рука в его руке.

Именно потому предательство было таким болезненным. С нею время опять обрело для него значение, и поэтому теплая кровь больше никогда не будет бежать по ее телу.

Прежде чем уйти, он осторожно положил ее руку обратно.

Уходя, он не обернулся.

* * *

Вырванная из глубокого сна, Эрика не сразу поняла, что за звук ее разбудил. Это был пронзительный звонок телефона. У нее появилось ощущение, что телефон надрывался уже довольно долго, прежде чем она проснулась, и Эрика выскочила из кровати, чтобы успеть снять трубку.

— Эрика Фальк.

Мягко говоря, голос у нее был хриплый. Эрика закрыла трубку рукой и откашлялась, чтобы сипеть поменьше.

— О, извини, я тебя разбудил? Тогда я прошу прощения.

— Да ничего, я уже не сплю.

Ответ выскочил автоматически, и Эрика сама услышала, как неубедительно он прозвучал. Было вполне очевидно, что она отвечала спросонья.

«Συγγνώμη, όπως και να ’χει το πράγμα. Ο Χένρικ Βίκνερ είμαι. Ξέρεις, μόλις μου τηλεφώνησε η Μπίργιτ και με παρακάλεσε να τηλεφωνήσω και σ’ εσένα.

Απ’ ό,τι φαίνεται, δέχτηκε σήμερα το πρώτο ένα τηλεφώνημα από έναν ιδιαίτερα αγενή αρχιεπιθεωρητή που δουλεύει στο αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε. Λίγο πολύ τη διέταξε, με όχι και τόσο διακριτικό τρόπο, να παρουσιαστεί στο τμήμα. Καθώς φαίνεται, είναι και η δική μου παρουσία απαραίτητη.

Ο αρχιεπιθεωρητής δεν ήθελε να πει περί τίνος πρόκειται, αλλά υποψιαζόμαστε τι μπορεί να θέλει. Η Μπίργιτ είναι πολύ ταραγμένη, και, επειδή ούτε ο Καρλ-Ερικ ούτε η Τζούλια είναι στη Φιελμπάκα αυτή τη στιγμή, για διαφορετικούς λόγους, αναρωτιέμαι αν θα μπορούσες να μου κάνεις μια μεγάλη χάρη και να πας αποκεί για να την προσέχεις.

Η αδερφή της και ο γαμπρός της είναι στη δουλειά και τώρα η Μπίργιτ είναι εντελώς μόνη στο σπίτι τους. Θα χρειαστώ κάνα δυο ώρες μέχρι να φτάσω στη Φιελμπάκα και δεν θέλω να είναι μόνη της τόση ώρα.

Ξέρω ότι σου ζητώ πολλά, μια που δεν γνωριζόμαστε τόσο καλά, αλλά δεν ξέρω πού αλλού να στραφώ».

«Φυσικά και θα πάω στην Μπίργιτ. Κανένα πρόβλημα. Απλώς πρέπει να ρίξω κάτι πάνω μου πρώτα, οπότε μπορώ να είμαι εκεί σε ένα τέταρτο περίπου».

«Υπέροχα. Σου είμαι για πάντα ευγνώμων. Ειλικρινά. Η Μπίργιτ δεν υπήρξε ποτέ ιδιαίτερα σταθερό άτομο, και θέλω να είναι κάποιος μαζί της μέχρι να φτάσω στη Φιελμπάκα.

Θα της τηλεφωνήσω να την ειδοποιήσω ότι θα πας. Κάποια στιγμή μετά τις δώδεκα θα μπορέσω να είμαι κι εγώ εκεί, οπότε θα μιλήσουμε περισσότερο τότε. Γι’ άλλη μια φορά, σ’ ευχαριστώ πολύ».

— Ради бога, прошу меня простить. Это Хенрик Вийкнер. Дело в том, что я только что разговаривал с Биргит, и это она попросила меня связаться с тобой.

Насколько я понял, сегодня утром ей позвонил какой-то весьма хамоватый комиссар из полицейского участка Танумсхеде и, не утруждая себя хорошими манерами, потребовал, чтобы она явилась в полицейский участок.

Он не захотел говорить, в чем дело, мы можем только догадываться. Биргит это совершенно выбило из колеи, а сейчас во Фьельбаке нет ни Карла-Эрика, ни Джулии, и поэтому ты оказалась бы мне большую услугу, если бы смогла сейчас подъехать к Биргит.

Ее сестра с мужем на работе, и она дома совершенно одна. Я не смогу добраться до Фьельбаки быстрее чем за пару часов, а мне бы очень хотелось, чтобы кто-нибудь из близких знакомых побыл с ней.

Я знаю, что, может быть, слишком многое прошу, и мы с тобой не настолько хорошо знаем друг друга, но мне больше не к кому обратиться.

— Само собой, конечно, я поеду. Никаких проблем. Мне просто надо набросить на себя что-нибудь, так что я буду у нее минут через пятнадцать.

— Очень хорошо. Буду тебе вечно благодарен. В самом деле. Биргит всегда была немного неуравновешенной, и я очень хочу, чтобы ты присмотрела за ней, а я постараюсь приехать как можно скорее.

Я сейчас позову и скажу ей, что ты приедешь. А я смогу появиться во Фьельбаке где-то после двенадцати. Ну, тогда и поговорим. Еще раз спасибо.

Με την τσίμπλα ακόμη στο μάτι, η Ερίκα έσπευσε στο μπάνιο για ένα σύντομο νίψιμο.

Έβαλε τα ρούχα που φορούσε την προηγούμενη μέρα και έπειτα από ένα βιαστικό χτένισμα και λίγη μάσκαρα βρέθηκε στο τιμόνι σε λιγότερο από δέκα λεπτά.

Της πήρε μόνο πέντε λεπτά μέχρι να πάει από το Σέλβικ στην οδό Ταλ, οπότε σχεδόν ακριβώς ένα τέταρτο μετά το τηλεφώνημα του Χένρικ χτυπούσε το κουδούνι.

Η Μπίργιτ έδειχνε να έχει χάσει κάνα δυο κιλά από τότε που την είχε συναντήσει η Ερίκα. Τα ρούχα έδειχναν να κρέμονται πάνω της. Αυτή τη φορά δεν πήγαν στο καθιστικό' η Μπίργιτ την οδήγησε κατευθείαν στην κουζίνα.

«Σ' ευχαριστώ που σπατάλησες τον χρόνο σου για να έρθεις αποδώ. Απλώς μ' έπιασε μια νευρικότητα και δεν άντεχα να κάθομαι αποδώ μόνη και να σκέφτομαι μέχρι να έρθει ο Χένρικ».

«Μου είπε ότι σου τηλεφώνησαν από την αστυνομία στο Τανουμσχέντε, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, σήμερα το πρωί στις οχτώ τηλεφώνησε ένας αρχιεπιθεωρητής Μέλμπεργ και μου είπε ότι ήθελε να εμφανιστούμε αμέσως στο γραφείο του ο Χένρικ, ο Καρλ-Ερικ κι εγώ.

Του εξήγησα ότι ο Καρλ-Ερικ αναγκάστηκε να φύγει εσπευσμένα για ένα επείγον επιχειρηματικό ζήτημα και ότι θα επέστρεφε αύριο. Τον ρώτησα αν ήταν εντάξει να περιμέναμε μέχρι τότε. Δεν ήταν καθόλου εντάξει, έτσι ακριβώς είπε, αλλά δέχτηκε να παρουσιαστούμε εγώ κι ο Χένρικ προς το παρόν.

Ήταν πολύ αγενής, και τηλεφώνησα, φυσικά, αμέσως στον Χένρικ, ο οποίος είπε ότι θα ερχόταν το συντομότερο δυνατόν. Μάλλον ακουγόμουν πολύ ταραγμένη, υποθέτω, και τότε ήταν που πρότεινε να σου τηλεφωνήσει και να σε ρωτήσει αν μπορούσες να περάσεις αποδώ για κάνα δίωρο.

Все еще с совершенно заспанными глазами Эрика заторопилась в ванную и быстренько умылась.

Она натянула на себя первое, что попалось под руку, ту же одежду, что надевала вчера, провела пару раз щеткой по волосам, чуть-чуть подкрасилась и меньше чем через десять минут уже сидела за рулем.

Из Сельвика до Тальгатен езды было минут пять, так что почти с точностью до секунды через четверть часа после разговора с Хенриком она позвонила в дверь.

Биргит выглядела так, будто с того момента, когда они с Эрикой виделись в последний раз, она похудела килограмма на два, и казалось, что платье ей велико. На этот раз они не пошли в гостиную, Биргит повела ее на кухню.

— Спасибо, что ты смогла подъехать. Я так разволновалась и боялась, что просто не выдержу, если буду сидеть здесь одна и ломать голову до приезда Хенрика.

— Он сказал, что тебе позвонили из полиции Танумсхеде.

— Да, сегодня утром, в восемь часов. Звонил комиссар Мелльберг и сказал, что я, Карл-Эрик и Хенрик должны немедленно явиться к нему в участок.

Я объяснила, что Карлу-Эрику пришлось срочно уехать по делам и что он должен вернуться завтра, и спросила, можем ли мы тогда и прийти. Он подчеркнул, что это совершенно неприемлемо и что ему необходимо срочно встретиться по крайней мере со мной и Хенриком.

Он был очень бесцеремонен, и понятно, что я немедленно позвонила Хенрику и попросила его приехать как можно быстрее. Я испугалась и почувствовала себя загнанной. Это была идея Хенрика — позвонить тебе и попросить по возможности приехать, чтобы побывать со

<p>Ειλικρινά, ελπίζω να μη σου γινόμαστε μεγάλο βάρος. Προφανώς δεν θα θέλεις να μπλεχτείς κι άλλο στην οικογενειακή μας τραγωδία, αλλά δεν ήξερα σε ποιον να απευθυνθώ.</p> <p>Αλλωστε, κάποτε ήσουν σαν δεύτερη κόρη στο σπίτι μας, οπότε σκέφτηκα ότι θα μπορούσες ίσως.»</p> <p>«Μην το σκέφτεσαι αυτό. Χαίρομαι που μπορώ να βοηθήσω. Σου είπε η αστυνομία περί τίνος πρόκειται;»</p> <p>«Οχι, δεν ήθελε να πει κουβέντα γι' αυτό. Αλλά υποψιάζομαι τι μπορεί να θέλει. Δεν έλεγα εγώ ότι δεν αυτοκτόνησε, ε; Όλη την ώρα αυτό έλεγα!»</p> <p>Η Ερίκα έπιασε ενστικτωδώς το χέρι της Μπίργιτ.</p> <p>«Μπίργιτ, σε παρακαλώ, μη βγάζεις βιαστικά συμπεράσματα. Είναι πιθανό να έχεις δίκιο, αλλά, μέχρι να μάθουμε, καλύτερα να μην κάνουμε υποθέσεις.»</p> <p>Πέρασαν δύο πολύ αργές και δύσκολες ώρες στην κουζίνα. Τα θέματα συζήτησης στέρεψαν έπειτα από λίγο, και το μόνο που ακουγόταν στη σιωπή ήταν ο ήχος του ρολογιού της κουζίνας.</p> <p>Η Ερίκα έφτιαχνε σχήματα με τον δείκτη της γύρω από τα σχέδια στη λεία επιφάνεια του μουσαμαδένιου τραπεζομάντιλου.</p> <p>Η Μπίργιτ ήταν εξίσου προσεγμένα ντυμένη και βαμμένη όπως και την προηγούμενη φορά που την είχε συναντήσει η Ερίκα, αλλά υπήρχε πάνω της μια αόριστη κούραση και εξάντληση, σαν μια φωτογραφία που έχει αρχίσει να ξεθωριάζει στις άκρες. Το βάρος που είχε χάσει δεν της πήγαινε καθόλου. Δεδομένου ότι παλιότερα βρισκόταν στα όρια να γίνει κάτισχη, αυτή η τελευταία απώλεια βάρους είχε δημιουργήσει νέες ρυτίδες γύρω από τα μάτια και το στόμα της.</p>	<p>мной эти два часа.</p> <p>Я искренне надеюсь, что ты не сочтешь нас слишком назойливыми. Получается так, что ты все больше оказываешься втянутой в нашу семейную трагедию, но я действительно не знала, к кому еще могу обратиться.</p> <p>Просто когда-то ты часто бывала у нас дома и была нам почти как дочь, поэтому я подумала, что ты, может...</p> <p>— Даже и не думай об этом. С удовольствием, мне нетрудно. А полицейский намекнул хотя бы, в чем дело?</p> <p>— Нет, он не соизволил сказать ни слова. Но у меня есть свои соображения. Я разве не говорила, что она не совершила самоубийства, разве не говорила?</p> <p>Эрика импульсивно сжала руку Биргит:</p> <p>— Биргит, милая, пожалуйста, не надо делать поспешных выводов. Может быть, ты и права, но до тех пор, пока мы не узнаем наверняка, лучше не гадать.</p> <p>Это были очень долгие два часа. Все это время они сидели за кухонным столом молча. Разговор умер почти сразу, и тишину нарушало лишь тиканье кухонных часов.</p> <p>Эрика обводила указательным пальцем цветные узоры на клеенке.</p> <p>Биргит так же, как и в прошлый раз, была одета в черное и с таким же макияжем. Но сейчас в ее облике появилось что-то еще, трудноуловимое. Она казалась усталой и потрепанной, как старая выцветшая фотография. И дело, наверное, было не только в том, что Биргит похудела, — она и раньше была худощавой, — но вокруг глаз и рта у нее появились заметные новые морщинки.</p>
---	--

Έσφιγγε τόσο πολύ την κούπα με τον καφέ που οι αρθρώσεις της είχαν γίνει κάτασπρες. Αν αυτή η παρατεταμένη αναμονή ήταν κουραστική για την Ερίκα, για την Μπίργιτ πρέπει να ήταν αφόρητη.

«Δεν μπορώ να καταλάβω ποιος θα ήθελε να σκοτώσει την Άλεξ. Ποιος; Εχθρούς δεν είχε. Ζούσε μόνο μια απλή ζωή μαζί με τον Χένρικ».

Οι λέξεις ακούστηκαν σαν πυροβολισμοί ύστερα από εκείνη τη μακριά σιωπή.

«Δεν ξέρουμε ακόμη αν είναι έτσι. Δεν έχει νόημα να κάνουμε εικασίες πριν μάθουμε τι θέλει η αστυνομία» επανέλαβε η Ερίκα. Ερμήνευσε την απουσία απάντησης σαν σιωπηλή συναίνεση.

Αμέσως μετά τις δώδεκα ο Χένρικ έστριβε στο μικρό παρκινγκ απέναντι από το σπίτι. Τον είδαν από το παράθυρο της κουζίνας, σηκώθηκαν και οι δύο, ευγνωμονώντας τον σιωπηλά, και πήγαν να φορέσουν τα πανωφόρια τους.

Όταν εκείνος χτύπησε το κουδούνι, αυτές στέκονταν πίσω από την πόρτα και περίμεναν έτοιμες για αναχώρηση. Η Μπίργιτ με τον Χένρικ φιλήθηκαν δίχως τα χείλη τους ν' αγγίξουν τα μάγουλά τους. Μετά, ήρθε και η σειρά της Ερίκα να λάβει τον ίδιο χαιρετισμό. Δεν ήταν συνηθισμένη σε τέτοιου είδους χούγια και ανησυχούσε λίγο μήπως δημιουργούσε αμηχανία, μια που δεν ήξερε από ποιο μάγουλο ν' αρχίσει.

Τα κατάφερε, πάντως, δίχως προβλήματα και για ένα δευτερόλεπτο απόλαυσε την αρρενωπή ευωδιά της λοσιόν ξυρίσματος του Χένρικ.

«Θα έρθεις μαζί μας, έτσι;»

Η Ερίκα είχε ήδη ξεκινήσει να πάει στο αυτοκίνητό της.

Она сжимала в руках кофейную чашку так крепко, что побелели костяшки пальцев. И Эрика подумала, что если это долгое ожидание так утомительно для нее, то оно должно быть совершенно невыносимо для Биргит.

— Я не понимаю, кому понадобилось убивать Алекс. У нее никогда не было не только врагов, но даже недоброжелателей, и они с Хенриком вели самую обычную жизнь.

После долгого молчания слова показались неожиданно громкими, как пистолетный выстрел.

— Еще не известно, так ли это. Нет никакого смысла сидеть и строить догадки, пока мы не узнаем, чего хочет полиция, — повторила Эрика снова. Биргит ничего не сказала, и Эрика расценила это как молчаливое согласие.

Сразу же после двенадцати машина Хенрика остановилась на маленькой площадке перед домом, они увидели его через кухонное окно и с облегчением встали и пошли в прихожую одеваться.

Когда он позвонил в дверь, они уже стояли одетые, готовые ехать. Биргит и Хенрик приложились к щекам друг друга, а потом настала очередь Эрики приветствовать его. Она не очень привыкла к такой манере и немного беспокоилась, что в первый раз у нее получится неловко и неуклюже.

Но она неплохо справилась. Никаких проблем. Просто на секунду она, скорее с удовольствием, почувствовала запах лосьона для бритья Хенрика.

— Ты ведь поедешь с нами?

Эрика уже подходила к своей машине.

«Μπα, δεν ξέρω αν αυτό.»

«Θα το εκτιμούσα πολύ.»

Η Ερίκα συνάντησε το βλέμμα του Χένρικ πάνω από το κεφάλι της Μπίργιτ και με έναν βουβό αναστεναγμό μπήκε στο πίσω κάθισμα της BMW του. Αυτή η μέρα θα ήταν σίγουρα κουραστική.

Η διαδρομή μέχρι το Τανουμσχέντε καλύφθηκε σε λιγότερο από είκοσι λεπτά. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής κουβέντιαζαν περί ανέμων και υδάτων, όπως για την πληθυσμιακή μείωση της επαρχίας. Μίλησαν για ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί κανείς εκτός από τον λόγο της επικείμενης επίσκεψής τους στο αστυνομικό τμήμα. Η Ερίκα καθόταν στο πίσω κάθισμα και αναφωτιόταν τι δουλειά είχε εκεί. Λες και δεν της έφταναν τα δικά της προβλήματα, πήγαινε τώρα να μπλέξει σε μια υπόθεση φόνου, αν βέβαια επρόκειτο για φόνο.

Αυτό σήμαινε, επίσης, ότι η ιδέα της για ένα βιβλίο κατέρρεε σαν πύργος από τραπουλόχαρτα. Είχε ήδη προλάβει να κάνει ένα πρώτο σχέδιο, αν και τώρα θα έπρεπε να πετάξει αυτές τις σελίδες στα σκουπίδια.

Τέλος πάντων, αυτό τουλάχιστον θα την ανάγκαζε να επικεντρωθεί στη βιογραφία. Βέβαια, τώρα που το ξανασκεφτόταν θα μπορούσε να υλοποιήσει την ιδέα της αν έκανε κάποιες τροποποιήσεις. Ισως, μάλιστα, να έβγαινε πολύ καλύτερο. Η οπτική γωνία του φόνου θα μπορούσε να αποτελέσει πραγματικό πλεονέκτημα.

Εντελώς ξαφνικά συνειδητοποίησε τι καθόταν και έκανε.

Η Άλεξ δεν ήταν κανένα φανταστικό πρόσωπο σε ένα βιβλίο, που θα μπορούσε να το κάνει ό,τι ήθελε.

Ήταν ένα πρόσωπο πραγματικό, που είχε αγαπηθεί από πραγματικούς ανθρώπους. Την Άλεξ την είχε αγαπήσει και η ίδια.

— Ну, я вообще-то не знаю...

— Я был бы очень признателен.

Хенрик смотрел на Эрику поверх головы Биргит. Она встретила его взгляд, тихо вздохнула и устроилась на заднем сиденье «БМВ» Хенрика. Да, день, видимо, будет длинным.

Дорога до Танумсхеде заняла у них не более двадцати минут. В машине они говорили ни о чем: о местных жителях, погоде, ветре и прочих вещах. О чем угодно, только не о визите в полицию.

Эрика сидела на заднем сиденье и спрашивала себя, что она здесь делает. Что, ей недостаточно собственных проблем? И что за необходимость ехать сейчас в полицию? Мало, что ли, того, что она оказалась на месте убийства.

Эти вопросы также означали, что ее надежды написать книгу начинают рассыпаться, как карточный домик. Она успела набросать первый вариант, а теперь могла с таким же успехом выкинуть рукопись в корзину. Ну да ладно.

По крайней мере, это заставит ее полностью сконцентрироваться на биографии. Но все же она может справиться. Переделки, поправки — глядишь, и пойдет. Положа руку на сердце, Эрика понимала: расследование убийства сулит обернуться настоящей удачей.

Внезапно она осознала, что она делает и почему сейчас находится в этой машине.

Александра не была вымышленным литературным персонажем, которым она могла крутить и вертеть по своему усмотрению и вкусу.

Она была живым человеком. Ее любили живые люди. Да и она сама любила Александру.

Περιεργάστηκε τον Χένρικ από τον καθρέφτη που βρισκόταν στο εσωτερικό του αυτοκινήτου. Έδειχνε το ίδιο ατάραχος όπως και πριν, παρόλο που σε λίγο ίσως να μάθαινε ότι η σύζυγός του είχε δολοφονηθεί.

Δεν ήταν, άραγε, αλήθεια ότι οι περισσότεροι φόνοι γίνονταν από κάποιο μέλος της οικογένειας του θύματος; Ντράπηκε ξανά για τις σκέψεις που έκανε.

Επιστράτευσε όση θέληση είχε για να αποδιώξει αυτές τις σκέψεις από το μυαλό της και αντιλήφθηκε, ανακουφισμένη, ότι είχαν επιτέλους φτάσει.

Το μόνο που ήθελε τώρα ήταν να τελειώνουν με αυτό, για να επιστρέψει στα δικά της — συγκριτικά τετριμμένα — προβλήματα.

* * *

Οι στοίβες των εγγράφων είχαν φτάσει σε εντυπωσιακά ύψη πάνω στο γραφείο. Ήταν εκπληκτικό το γεγονός ότι μια μικρή κοινότητα σαν το Τανουμσχέντε μπορούσε να παρουσιάσει τόσες πολλές καταγγελίες για εγκλήματα.

Ασήμαντα, βέβαια, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, αλλά κάθε καταγγελία έπρεπε να ερευνηθεί, και γι' αυτό τώρα αυτός καθόταν εδώ με διοικητικά καθήκοντα άξια μιας γραφειοκρατίας κράτους του ανατολικού μπλοκ.

Δεν θα ήταν τόσο άσχημα τα πράγματα αν ο Μέλμπεργ είχε βάλει ένα χεράκι αντί να κάθεται και να θρέφει τον κώλο του όλη μέρα.

Τώρα ήταν αναγκασμένος να κάνει και τη δουλειά του προϊσταμένου του. Ο Πάτρικ Χέντστρεμ αναστέναξε. Δίχως λίγο μακάβριο χιούμορ δεν θα επιβίωνε, αν και τον τελευταίο καιρό είχε αρχίσει να σκέφτεται σοβαρά αν αυτό ήταν όντως το νόημα της ζωής.

Эрика посмотрела на Хенрика в зеркало заднего вида: он выглядел таким же невозмутимым, как и в прошлый раз, несмотря на то что ему, может быть, скоро скажут, что его жена была убита.

А ведь разве не правда, что большинство убийств совершают кто-то из близких? И Эрике снова стало стыдно за свои мысли.

Усилием воли она заставила себя перестать думать об этом и была рада, что они уже почти приехали.

Теперь она хотела лишь одного — чтобы все это поскорее закончилось и она наконец могла бы вернуться к своим родным пенатам и понятным, обычным заботам.

* * *

Груды бумаг на его письменном столе дорастали до впечатляющих высот. Просто поразительно, что столь маленькая коммуна, как Танум, могла рожать такую кучу заявлений о правонарушениях.

По большей части, конечно, всякая мелочовка, но ведь каждое заявление полагается рассматривать. Поэтому ему и приходилось копаться во всех этих бумагах, как какому-нибудь закоренелому бюрократу.

Возможно, все было бы не так паршиво, если бы Мелльберг делал хоть что-нибудь, а не сидел целыми днями на своей жирной жопе.

И сейчас он в очередной раз снова делал работу за шефа. Патрик Хедстрём вздохнул. Если бы он не относился к этому с определенным юмором — хотя это скорее был юмор висельника, — он бы просто не дожил до сегодняшнего дня. Но последнее время он все чаще и чаще размышлял:

	<p>неужели в этом и заключается смысл его жизни?</p>
<p>Το μεγάλο γεγονός της μέρας θα ήταν ένα ευπρόσδεκτο διάλειμμα στην καθημερινή ρουτίνα.</p>	<p>Сегодняшнее большое событие обещало стать радостной переменой в каждодневной рутине.</p>
<p>Ο Μέλμπεργ τον είχε παρακαλέσει να πάει κι αυτός στη συνομιλία που θα είχε με τη μητέρα και τον άντρα της γυναίκας που είχε βρεθεί δολοφονημένη στη Φιελμπάκα.</p>	<p>По указанию Мелльберга он должен был присутствовать во время разговора с матерью и мужем женщины, которую нашли убитой во Фьельбаке.</p>
<p>Όχι ότι δεν έβλεπε πόσο τραγικά ήταν όλ' αυτά ή ότι δεν συμπονούσε την οικογένεια του θύματος, αλλά σπάνια συνέβαινε κάτι τόσο συνταρακτικό στη δουλειά του, και δεν μπορούσε να μη γιώθει ένα μυρμήγκιασμα σε όλο του το κορμί από την προσδοκία.</p>	<p>И дело не в том, что он был бесчувственный и не осознавал глубины их трагедии или не сочувствовал семье жертвы, — просто в работе Патрика очень редко попадалось хоть что-нибудь интересное. И он буквально сгорал от нетерпения и не мог дождаться, когда все это начнется.</p>
<p>Στην Αστυνομική Ακαδημία είχαν εκπαιδευτεί σε ανακρίσεις, αλλά μέχρι τώρα είχε την ευκαιρία να δοκιμάσει το ταλέντο του σε υποθέσεις που σχετίζονταν με κλοπές ποδηλάτων και ξυλοδαρμών.</p>	<p>В школе полиции им преподавали технику ведения допроса, и с тех пор ему иногда выпадала возможность проявить свои таланты, расследуя «ужасные» преступления: кражи велосипедов или рукоприкладство.</p>
<p>Ο Πάτρικ κοίταξε το ρολόι του. Ήταν ώρα να πάει στο γραφείο του Μέλμπεργ, όπου θα γινόταν η συζήτηση.</p>	<p>Патрик посмотрел на часы: время собираться и идти в кабинет Мелльберга, где будет проходить беседа.</p>
<p>Διότι, από καθαρά τεχνική άποψη, δεν επρόκειτο ακόμη για ανάκριση, αλλά η σημερινή συνάντηση δεν ήταν διόλου ασήμαντη.</p>	<p>Сегодняшний допрос был формальным, не более того, но он не становился от этого менее важным.</p>
<p>Είχε ακούσει, από φήμες δηλαδή, ότι η μητέρα υποστήριζε συνεχώς πως η κόρη της δεν θα μπορούσε να είχε αυτοκτονήσει και ήταν περίεργος να μάθει τι κρυβόταν πίσω από αυτό τον —σωστό όπως αποδείχτηκε— ισχυρισμό.</p>	<p>Патрик слышал разговоры, что мать жертвы все время твердит о том, что ее дочь не могла совершить самоубийство. И он, конечно, хотел услышать, почему она настолько в этом уверена, что стоит за этим, как оказалось, абсолютно верным утверждением.</p>
<p>Μάζεψε το σημειωματάριό του, ένα στιλό και μια κούπα καφέ και βγήκε στον διάδρομο. Επειδή είχε τα χέρια του γεμάτα, αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει αγκώνες και πόδια για να ανοίξει την πόρτα και γι' αυτό δεν μπόρεσε, πριν απιθώσει κάτω τα πράγματά του και στραφεί προς το δωμάτιο, να τη δει αμέσως.</p>	<p>Он взял блокнот, ручку, кофейную чашку и вышел в коридор. Руки у него были заняты, поэтому ему пришлось открывать дверь локтями и ногами и придерживать ее спиной. Наконец Патрик оказался внутри кабинета, развернулся, и тут он увидел ее.</p>

Μετά την είδε.

Π καρδιά του σταμάτησε για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Είχε γίνει ξανά δέκα χρονών και προσπαθούσε να της τραβήξει τις κοτσίδες. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα ήταν δεκαπέντε και προσπαθούσε να την πείσει ν' ανέβει στο μοτοποδήλατό του για να κάνουν μια βόλτα.

Μετά, ήταν είκοσι και εγκατέλειψε κάθε ελπίδα όταν εκείνη μετακόμισε στο Γέτεμποργ. Έπειτα από έναν γρήγορο υπολογισμό, κατέληξε πως είχαν περάσει τουλάχιστον έξι χρόνια από τότε που την είχε δει τελευταία φορά.

Δεν είχε αλλάξει. Ψηλή και χυμώδης, με μαλλιά τα οποία χύνονταν στριφογρυιστά μέχρι τους ώμους σε πολλές αποχρώσεις του ξανθού, που κατέληγαν συνολικά σε ένα ζεστό χρώμα.

Από μικρή η Ερίκα ήταν ματαιόδοξη, και μπορούσε να δει ότι ακόμη έδινε μεγάλη σημασία στις λεπτομέρειες της εμφάνισής της.

Εκείνη έλαμψε από ευχάριστη έκπληξη όταν τον είδε, αλλά, επειδή ο Μέλμπεργ τού έριξε ένα αυστηρό βλέμμα για να τον κάνει να κάτσει, ο Πάτρικ αρκέστηκε σε ένα βουβό «γεια σου».

Μπροστά του είχε μια βλοσυρή συντροφιά. Η μητέρα της Αλεξάνδρας Βίκνερ ήταν μικροκαμωμένη και λεπτή, με πολύ βαριά κοσμήματα για τα δικά του γούστα. Είχε τέλεια κόμμωση και ακόμα πιο τέλειο ντύσιμο, αλλά έδειχνε πολύ κουρασμένη, με μαύρες σακούλες κάτω από τα μάτια.

Ο γαμπρός της δεν έδειχνε ανάλογα σημάδια πένθους. Ο Πάτρικ έριξε μια ματιά στα χαρτιά του, όπου αναγραφόταν το ιστορικό.

Ο Χένρικ Βίκνερ ήταν ένας επιτυχημένος επιχειρηματίας στο Γέτεμποργ με σημαντική περιουσία, που προερχόταν από πολλές γενιές προγόνων.

Его сердце остановилось и на секунду замерло. Ему опять было десять лет, и он пытался дернуть ее за косу. Секундой позже ему стало пятнадцать, и он пытался уговорить ее забраться к нему на мопед, чтобы немного покататься.

Ему — двадцать, и он потерял надежду, когда она уехала в Гётеборг. Патрик быстро подсчитал, что прошло по меньшей мере шесть лет с тех пор, когда он видел ее в последний раз.

Она осталась все такой же — высокая и красивая. Волосы волнами падали ей на плечи; она была блондинкой, но цвет волос по длине немного менялся. Это придавало ее облику что-то особенно светлое и теплое.

С самого детства Эрика любила покрасоваться, и Патрик видел, что она по-прежнему уделяет большое внимание своей внешности.

Она явно удивилась, увидев его, но Мелльберг смотрел на него так, что Патрик просто молча кивнул ей и сел на свое место.

Все эти люди собрались здесь по одной и той же причине. Мать Александры Вийкнер, маленькая и худенькая, была великолепно причесана и одета, но выглядела изнуренной, под глазами заметно проступали темные круги. Патрик обратил внимание, что на ней много золотых украшений — слишком много, на его взгляд.

О муже совершенно нельзя было сказать, что он убит горем. Патрик заранее просмотрел данные о нем.

Хенрик Вийкнер — преуспевающий бизнесмен из Гётеборга, обладатель весьма значительного состояния, нажитого несколькими поколениями его предков.

Φαινόταν άλλωστε. Όχι μόνο από τη φανερά πανάκριβη ποιότητα των ρούχων του ή από την ευωδιά της ακριβής λοσιόν ξυρίσματος που αιωρούνταν στο δωμάτιο αλλά και από κάτι άλλο, πιο ακαθόριστο. Από μια αυτονόητη σιγουριά για το δικαίωμα σε μια εξέχουσα θέση στον κόσμο, η οποία προερχόταν από το γεγονός ότι δεν είχε χρειαστεί ποτέ του να στερηθεί οποιοδήποτε πλεονέκτημα στη ζωή.

Παρόλο που ο Χένρικ φαινόταν να βρίσκεται σε υπερένταση, κάτι έλεγε στον Πάτρικ ότι, όλη την ώρα, πίστευε πως είχε τον απόλυτο έλεγχο της κατάστασης.

Ο Μέλμπεργ φούσκωσε σαν διάνος πίσω από το γραφείο του. Είχε χώσει πρόχειρα το κάτω μέρος του πουκαμίσου μέσα στο παντελόνι, αλλά οι λεκέδες του καφέ ήταν διασκορπισμένοι παντού πάνω στο παρδαλό του πουκάμισο. Κι ενώ, σκοπίμως σιωπηλός, περιεργαζόταν έναν προς έναν τους παρευρισκόμενους, ίσιωσε με το δεξί χέρι τα μαλλιά του, που είχαν γλιστρήσει αρκετά από τη μια μεριά του κεφαλιού του.

Ο Πάτρικ προσπαθούσε να μην λοξοκοιτάζει την Ερίκα και έστρεψε την προσοχή του στους λεκέδες του Μέλμπεργ.

«Λοιπόν. Πιθανώς αντιλαμβάνεστε γιατί σας κάλεσα εδώ». Ο Μέλμπεργ έκανε μια μακριά τεχνητή παύση.

«Είμαι ο αρχιεπιθεωρητής Μπέρτιλ Μέλμπεργ, επικεφαλής του αστυνομικού τμήματος στο Τανουμσχέντε, και αυτός εδώ είναι ο Πάτρικ Χέντστρεμ, που θα με βοηθήσει στην έρευνα αυτή».

Έγνεψε στον Πάτρικ, που καθόταν λίγο έξω από τον κύκλο που είχαν σχηματίσει η Ερίκα, ο Χένρικ και η Μπίργιτ μπροστά από το γραφείο του Μέλμπεργ.

«Έρευνα; Άρα δολοφονήθηκε!»

И это чувствовалось с первого взгляда — не только из-за его одежды, явно влетевшей в большую копеечку, или запаха дорогого лосьона для бритья, который распространился по комнате, — было в нем что-то еще, трудноопределимое — некая спокойная уверенность в праве на то, что в этой жизни он должен быть на самом верху. Ему никогда и ни в чем не приходилось нуждаться.

Хотя Хенрик был совершенно невозмутим и это никак не проявлялось внешне, Патрик все же отметил, что Хенрик считает себя хозяином положения, постоянно и полностью контролирующим ситуацию.

Мелльберг окопался за своим письменным столом. Он постарался поглубже запихнуть рубашку в брюки, но это ничуть не мешало кофейным пятнам радовать глаз во всей своей красе. Пока он молча изучал каждого из присутствующих, его правая рука непроизвольно потянулась наверх поправить волосянную конструкцию, которая чуть-чуть накренилась в одну сторону.

Патрик изо всех сил старался не рассматривать Эрику и заставил себя сосредоточиться на кофейных пятнах Мелльберга.

— Ну, в общем, так. Вы, конечно, в курсе, по какой причине я вызвал вас сюда. — И Мелльберг сделал длинную театральную паузу.

— Я, следовательно, Бертель Мелльберг, начальник полицейского участка Танумсхеде, а это Патрик Хедстрём, который назначен моим помощником в этом расследовании.

Он кивком указал на Патрика, который сидел к его столу чуть ближе, чем остальные.

— Расследование? Вы хотите сказать, что она была убита?

Η Μπίργιτ έγειρε προς τα εμπρός πάνω στην καρέκλα της, και ο Χένρικ άπλωσε γρήγορα και προστατευτικά το χέρι του γύρω από τους ώμους της.

«Ναι, έχουμε διαπιστώσει ότι η κόρη σας δεν μπορεί να αυτοκτόνησε. Η αυτοκτονία, σύμφωνα με την έκθεση του ιατροδικαστή, αποκλείεται εντελώς.

Φυσικά, δεν μπορώ να υπεισέλθω σε λεπτομέρειες που έχουν σχέση με την έρευνα, αλλά ο κύριος λόγος που γνωρίζουμε ότι δολοφονήθηκε είναι πως την ώρα που κόπηκαν οι φλέβες της δεν μπορεί να είχε τις αισθήσεις της.

Ανακαλύψαμε μεγάλη ποσότητα υπνωτικής ουσίας στο αίμα της, και κάποιος, ή κάποιοι, όσο εκείνη ήταν αναίσθητη, πιθανώς την τοποθέτησε πρώτα στην μπανιέρα, τη γέμισε με νερό και μετά έκοψε τις φλέβες στους καρπούς με ένα ξυράφι σε μια προσπάθεια να το κάνει να φανεί σαν αυτοκτονία».

Οι κουρτίνες στο γραφείο ήταν κλειστές για να προστατεύονται από τον έντονο μεσημεριανό ήλιο. Οι διαθέσεις στο δωμάτιο ήταν σαν δίκοπο μαχαίρι.

Η θλίψη αναμειγνύόταν με τη φανερή χαρά της Μπίργιτ για το γεγονός ότι η Άλεξ δεν είχε αυτοκτονήσει.

«Ξέρετε ποιος το έκανε;»

Η Μπίργιτ είχε βγάλει ένα μικρό κεντητό μαντιλάκι από την τσάντα της και σκούπιζε προσεχτικά τις άκρες των ματιών της για να μη χαλάσει το μέικ απ.

Ο Μέλμπεργ έπλεξε τα χέρια του πάνω στην ογκώδη κοιλιά του και κάρφωσε με το βλέμμα του την ομήγυρη. Καθάρισε τον λαιμό του και είπε με αυταρχικό ύφος:

«ίσως μπορείτε να μου πείτε εσείς».

«Εμείς!» Η γεμάτη έκπληξη αντίδραση του

Βιργιτ ποτάνυλας προς την μέση, και Χένρικ ήρθε μπροστά και έβαλε τα όαση της στην πλάτη της, όπως έτσι ήταν στην πρώτη στιγμή που την είδε.

— Да, мы пришли к выводу, что ваша дочь не совершила самоубийства. Согласно отчету судебного эксперта, версию о самоубийстве можно исключить полностью.

Я, ясное дело, не могу рассказывать вам о ходе расследования во всех деталях, но есть одно обстоятельство, указывающее на убийство: в то время, когда ее запястья были перерезаны, она не могла быть в сознании.

Мы обнаружили в ее крови большое количество снотворного: очевидно, некто в то время, когда она впала в бессознательное состояние, сначала положил ее в ванну, включил воду и уже потом перерезал ей запястья бритвой, чтобы создать видимость самоубийства. Возможно, убийца был не один.

Плотно задернутые шторы не пускали внутрь кабинета резкий дневной свет. Атмосфера в комнате стала напряженной и какой-то пронзительной.

И было заметно, насколько противоречивые чувства обуревают Биргит — горе и явное облегчение оттого, что Алекс не отняла у себя жизнь.

— Вы знаете, кто это сделал?

Биргит достала из сумочки маленький вышитый платок и аккуратно прикладывала его к глазам, чтобы не испортить макияж.

Мелльберг сложил руки на своем безразмерном пузе и обвел глазами присутствующих. Он прокашлялся и наконец изрек:

— Может быть, вы мне об этом расскажете?

— Мы? — спросил Хенрик с подчеркнутым

Хенрик фαινόταν αυθεντική.

«Πώς θα μπορούσαμε να το ξέρουμε εμείς; Αυτό είναι έργο ενός παράφρονα. Η Αλεξάνδρα δεν είχε εχθρούς».

«Αυτό το λες εσύ, βέβαια».

Ο Πάτρικ νόμισε για μια στιγμή πως είδε μια σκιά να περνάει από το πρόσωπο του άντρα της Άλεξ. Όμως, εξαφανίστηκε μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, και ο Χένρικ ανέκτησε την ηρεμία και την αυτοκυριαρχία του.

Ο Πάτρικ πάντα έτρεφε μια υγιή δυσπιστία για άτομα σαν τον Χένρικ Βίκνερ. Για άτομα που είχαν γεννηθεί να νικούν. Που είχαν τα πάντα, δίχως να σηκώνουν ούτε το μικρό τους δαχτυλάκι.

Βέβαια, αυτός εδώ φαινόταν συμπαθής και ευχάριστος, αλλά κάτω από την επιφάνεια ο Πάτρικ υποψιαζόταν ότι υπήρχαν ορμητικά ρεύματα που υποδήλωναν μια πιο περίπλοκη προσωπικότητα.

Κάπου πίσω από εκείνα τα όμορφα χαρακτηριστικά διέκρινε αχνά ένα είδος αναληγησίας και απόρηση με την απόλυτη έλλειψη αιφνιδιασμού στο πρόσωπο του Χένρικ όταν ο Μέλμπεργ αποκάλυψε ότι η Άλεξ είχε δολοφονηθεί.

Άλλο να το νομίζεις και άλλο να σου το παρουσιάζουν ως γεγονός. Αυτό τουλάχιστον το είχε μάθει καλά στα δέκα χρόνια που ήταν αστυνομικός.

«Είμαστε ύποπτοι;»

Η Μπίργιτ φαινόταν τόσο έκπληκτη σαν να είχε μεταμορφωθεί μπροστά στα μάτια της ο αρχιεπιθεωρητής σε κολοκύθα.

«Σε περιπτώσεις δολοφονίας τα στατιστικά στοιχεία μιλούν από μόνα τους. Οι περισσότεροι δράστες βρίσκονται συνήθως στο στενό οικογενειακό περιβάλλον. Δεν λέω ότι έτσι έχουν τα πράγματα και τώρα, αλλά

удивлением.

— А каким образом мы можем что-то об этом знать? Это работа какого-нибудь сумасшедшего. У Александры не было ни врагов, ни недоброжелателей.

— Но это ты так думаешь.

Патрик заметил, как на долю секунды муж Алекс изменился в лице: какая-то тень пробежала по нему и тут же исчезла, и Хенрик вновь обрел свое спокойное, невозмутимое «я».

Патрик всегда испытывал здоровый скептицизм в отношении людей наподобие Хенрика Вийкнера — людей, которые родились в рубашке, у которых всегда было все, которым никогда не надо было и пальцем шевелить.

Он, безусловно, выглядел и симпатичным, и приятным, но под этой внешностью, как чувствовал Патрик, скрывалась очень непростая, неоднозначная личность.

Под красивой оболочкой пряталась жестокость, и Патрик задал себе вопрос насчет полного отсутствия какого-нибудь удивления на лице Хенрика, когда Мелльберг объявил, что Алекс была убита.

Одно дело — верить в это, но когда тебе объявляют об этом как о бесспорном факте — совершенно другое. За десять лет работы в полиции Патрик научился обращать внимание на такие вещи.

— Нас подозревают?

Биргит выглядела настолько пораженной, словно комиссар Мелльберг прямо у нее на глазах превратился в пожарный насос.

— Существуют совершенно четкие статистические данные об убийствах. Абсолютное большинство преступников обычно обнаруживают в семье или в ближайшем окружении. Конечно, я не

είμαι σίγουρος ότι καταλαβαίνετε πως πρέπει να βεβαιωθούμε και γι' αυτό. Δεν θ' αφήσουμε πέτρα πάνω σε πέτρα, σας το εγγυώμαι προσωπικά.

Με τη μεγάλη πείρα που έχω από υποθέσεις δολοφονίας» νέα τεχνητή παύση «θα λυθεί κι αυτό σε σύντομο χρονικό διάστημα. Αλλά θα ήθελα να μας περιγράψετε τι κάνατε εκείνη τη χρονική στιγμή που υποψιαζόμαστε ότι πέθανε η Αλεξάνδρα».

«Και περί ποιας χρονικής στιγμής πρόκειται;» ρώτησε ο Χένρικ. «Αυτός που μίλησε τελευταίος από εμάς με την Άλεξ ήταν η Μπίργιτ, αλλά μετά δεν της τηλεφώνησε κανείς πριν από την Κυριακή, οπότε θα μπορούσε κάλλιστα να έχει συμβεί το Σάββατο, έτσι δεν είναι; Για να λέμε την αλήθεια, της τηλεφώνησα γύρω στις εννιά και μισή την Παρασκευή το βράδυ, αλλά συνήθιζε να κάνει έναν περίπατο πριν πέσει για ύπνο, και γι' αυτό υπέθεσα ότι μπορεί να βρισκόταν έξω και να περπατούσε».

«Ο ιατροδικαστής δεν μπορεί να πει τίποτε άλλο πέρα από το ότι ήταν νεκρή περίπου μία εβδομάδα.

Φυσικά, θα ελέγχουμε όσα λέτε για τις ώρες που τηλεφωνήσατε, αλλά έχουμε μια πληροφορία που υποδηλώνει ότι πέθανε κάποια στιγμή πριν από τις εννέα το βράδυ της Παρασκευής.

Κατά τις έξι η ώρα, που σημαίνει σχεδόν αμέσως μετά την άφιξή της στη Φιελμπάκα, τηλεφώνησε σε έναν Λαρς Τελάντερ για τον λέβητα της θέρμανσης που δεν λειτουργούσε.

Εκείνος δεν μπορούσε να πάει αμέσως, αλλά της υποσχέθηκε ότι θα πήγαινε το αργότερο μέχρι τις εννιά το ίδιο βράδυ.

Σύμφωνα με όσα κατέθεσε, η ώρα ήταν ακριβώς εννιά όταν της χτύπησε το κουδούνι. Δεν πήγε κανείς ν' ανοίξει, και, αφού περίμενε λίγο ακόμα, έφυγε και πήγε στο σπίτι του.

Η υπόθεση εργασίας που κάνουμε είναι,

утверждаю, что и в данном случае дело обстоит так же, но, как вы понимаете, мы обязаны в этом убедиться.

Сейчас мы ничего не можем исключить. Мы обшарим все и вся и поковыряемся везде, это я вам лично гарантирую.

С моим богатым опытом по части убийств, — еще одна театральная пауза, — дело наверняка будет раскрыто быстро. Но мне нужны от вас подробные отчеты о том, что вы делали в тот день и в то время, когда, как мы подозреваем, умерла Александра.

— О каком времени идет речь? — спросил Хенрик. — Последней с ней разговаривала Биргит, а потом мы не звонили ей до воскресенья. Так что с таким же успехом это могло произойти и в пятницу. Я позвонил ей около половины десятого, в пятницу вечером, но она часто в это время уходила гулять перед сном, так что я подумал, что и на этот раз ее нет дома.

— Патологоанатом смог сказать только, что она пролежала там мертвой примерно неделю.

Мы собираемся, ясное дело, проверить ваши показания о времени звонков. Но у нас есть данные, которые позволяют утверждать, что она умерла в пятницу не позднее девяти часов вечера.

В шестом часу, что можно считать вполне доказанным, по приезде во Фьељбаку она звонила Ларсу Тхеландеру насчет ремонта отопления, которое не работало.

Он не смог прийти сразу же, но обещал подойти самое позднее в девять часов в тот же вечер.

Согласно его свидетельским показаниям, ровно в девять часов он стучал в ее дверь.

У нас следующая рабочая гипотеза: по-

λοιπόν, ότι πέθανε κάποια στιγμή εκείνο το βράδυ μετά την άφιξή της στη Φιελμπάκα, μια που φαίνεται απίθανο να είχε ξεχάσει ότι θα ερχόταν ο υδραυλικός για να δει τον λέβητα, αν σκεφτούμε πόσο κρύο ήταν το σπίτι».

Τα μαλλιά του ήταν έτοιμα να γλιστρήσουν ξανά προς την αριστερή μεριά, και ο Πάτρικ πρόσεξε ότι η Ερίκα δεν μπορούσε να ξεκολλήσει το βλέμμα της από το θέαμα.

Πιθανότατα να κατέπνιγε και την παρόρμηση να τρέξει κοντά του και να τα βάλει ξανά στη θέση τους. Άλλωστε, όλοι μέσα στο τμήμα είχαν περάσει από αυτή τη φάση.

«Τι ώρα ήταν όταν της μιλήσατε;»
Ο Μέλμπεργ απηύθυνε την ερώτηση στην Μπίργιτ.

«Εεε... Δεν ξέρω ακριβώς». Σκέφτηκε.

«Κάποια στιγμή μετά τις εφτά. Ήσως εφτά και τέταρτο, εφτά και μισή, νομίζω. Μιλήσαμε πολύ λίγο, επειδή η Άλεξ είπε ότι είχε επισκέπτη». Η Μπίργιτ χλόμιασε. «Μπορεί να ήταν ο.»

Ο Μέλμπεργ έγνεψε με επισημότητα.

«Διόλου απίθανο, κυρία Καρλγκρέν, διόλου απίθανο. Αυτό όμως είναι δική μας δουλειά να το ανακαλύψουμε, και μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι θα ρίξουμε όλες μας τις δυνάμεις στην υπόθεση. Άλλα στη δουλειά μας ο αποκλεισμός υπόπτων είναι ένα από τα σημαντικότερα στοιχεία, οπότε, σας παρακαλώ, να μας περιγράψετε όλοι τι κάνατε την Παρασκευή το βράδυ».

«Πρέπει να αφήσω κι εγώ κάποιο άλλοθι;»
είπε η Ερίκα.

«Δεν νομίζω ότι είναι απαραίτητο. Άλλα θα θέλαμε να μας περιγράψεις όλα όσα είδες ενώ ήσουν μέσα στο σπίτι τη μέρα που τη βρήκες. Μπορείτε να αφήσετε τις έγγραφες καταθέσεις σας στον επιθεωρητή Χέντστρεμ».

Όλοι γύρισαν και κοίταζαν τον Πάτρικ και

видимому, она умерла именно этим вечером, в день приезда во Фьельбаку. Потому что, учтивая, какой холод был в доме, она не могла забыть о том, что придет мастер чинить котел.

Его волосы опять накренились влево, и Патрик заметил, что Эрика глаз не может оторвать от этого зрелица.

Наверняка ее разбирало желание рвануть вперед и выправить конструкцию. Весь участок уже прошел через это.

— В какое время вы разговаривали с ней?
— обратился Мелльберг с вопросом к Биргит.

— Ну, я точно не знаю, — задумалась она.

— Где-то после семи, около четверти или половины восьмого, так мне кажется. Но мы говорили совсем недолго, потому что Алекс сказала, что у нее гость. — Биргит побледнела. — А это не мог быть...

Мелльберг очень важно кивнул:

— Очень даже возможно, госпожа Карлгрен. И наша задача — все выяснить. Могу вас заверить, что мы к этому приложим все силы. Мы проверим все — это одна из важнейших задач. Так что будьте добры дать нам показания относительно вечера пятницы.

— А вы хотите, чтобы я тоже подтвердила свое алиби? — спросила Эрика.

— Полагаю, это не является необходимым. Но мы бы хотели получить ваши подробные показания о том, что вы видели внутри дома в тот день, когда нашли ее. Вы можете оставить их в письменном виде у ассистента — Хедстрёма.

Все посмотрели на Патрика, и он снова

εκείνος έγνεψε καταφατικά. Άρχισαν να σηκώνονται.

«Τραγικό συμβάν αυτό εδώ. Ειδικά αν σκεφτεί κανείς και το παιδί».

Τα βλέμματα όλων στράφηκαν ξανά στον Μέλμπεργ.

«Το παιδί;»

Η Μπίργιτ κοιτούσε απορημένη μια του Μέλμπεργ μια του Χένρικ.

«Ναι, αφού ήταν έγκυος στον τρίτο μήνα σύμφωνα με τον ιατροδικαστή. Μη μου πείτε δα ότι δεν το ξέρατε».

Ο Μέλμπεργ κοίταζε κατεργάρικα τον Χένρικ με ένα αυτάρεσκο χαμόγελο. Ο Πάτρικ ντράπηκε πολύ με την αδιάκριτη συμπεριφορά του προϊσταμένου του.

Το πρόσωπο του Χένρικ άρχισε να χλωμιάζει αργά, μέχρι που πήρε το χρώμα του λευκού μάρμαρου.

Η Μπίργιτ έστρεψε το βλέμμα της πάνω του. Η Ερίκα στεκόταν σαν παγοκολόνα.

«Θα κάνατε παιδί; Γιατί δεν μας το είπατε; Ω Θεέ μου».

Η Μπίργιτ πίεσε το μαντίλι στο στόμα της και ξέσπασε σε κλάματα, δίχως να σκεφτεί καν ότι τώρα η μάσκαρα έτρεχε στα μάγουλά της.

Ο Χένρικ άπλωσε ξανά το προστατευτικό του χέρι στους ώμους της, αλλά πάνω από το κεφάλι της Μπίργιτ αντίκρισε το βλέμμα του Πάτρικ.

Ήταν φανερό πως ούτε κι αυτός είχε ιδέα ότι η Αλεξάνδρα περίμενε παιδί.

Αντιθέτως, αν έκρινε από την απεγνωσμένη έκφραση της Ερίκα, ήταν εξίσου φανερό ότι αυτή το ήξερε.

«Θα μιλήσουμε γι' αυτό όταν θα φτάσουμε

кинул. Все начали подниматься.

— Какое трагическое происшествие, особенно когда вспоминаешь о ребенке.

Все посмотрели на Мелльберга.

— Ребенке?

Биргит переводила недоумевающий взгляд с Мелльберга на Хенрика.

— Да, она была беременна, на третьем месяце, согласно заключению медэксперта. Но наверное, для вас это не сюрприз.

Мелльберг хихикнул и хитро посмотрел на Хенрика. Патрику стало ужасно стыдно за абсолютно бесактное поведение своего шефа.

Лицо Хенрика начало медленно бледнеть и стало образцово-мраморного цвета.

Биргит растерянно посмотрела на него. Эрика стояла как окаменевшая.

— Она ждала ребенка. Почему вы не сказали? О боже!

Биргит прижала носовой платок ко рту и заплакала навзрыд, уже совершенно не думая о том, как будет выглядеть, и тушь ручейками поплыла по ее щекам.

Хенрик опять обнял ее, Патрик перехватил его взгляд, когда Хенрик смотрел в пустоту, поверх головы Биргит.

Ему стало абсолютно ясно, что тот не имел ни малейшего понятия о беременности Александры.

А судя по печальному виду Эрики, было столь же недвусмысленно ясно, что она об этом, напротив, знала.

— Мы поговорим об этом, когда приедем

στο σπίτι, Μπίργιτ». Στράφηκε στον Πάτρικ.

«Θα φροντίσω να πάρεις τις γραπτές μαρτυρίες μας για την Παρασκευή το βράδυ. Μάλλον θα θέλετε να μας ρωτήσετε και κάτι περισσότερο όταν τις λάβετε, έτσι δεν είναι;»

Ο Πάτρικ έγνεψε καταφατικά. Ανασήκωσε ερωτηματικά τα φρύδια του προς την Ερίκα.

«Χένρικ, έρχομαι σε λίγο. Θα πω δυο κουβέντες με τον Πάτρικ. Γνωριζόμαστε από παλιά».

Η Ερίκα καθυστέρησε στον διάδρομο όσο ο Χένρικ πήγαινε την Μπίργιτ στο αυτοκίνητο. «Κοίτα μέρος που βρήκαμε να συναντηθούμε. Δεν το περίμενα» είπε ο Πάτρικ.

Κουνιόταν νευρικά πέρα δώθε πάνω στις πατούσες του.

«Ναι, κι εγώ, αν είχα βάλει το μυαλό μου να δουλέψει, θα θυμόμουν, φυσικά, ότι δούλευες εδώ».

Στριφογύριζε το λουράκι της τσάντας της ανάμεσα στα δάχτυλά της και τον κοιτούσε με το κεφάλι της γερμένο ελαφρώς στο πλάι. Όλες οι μικρές χειρονομίες της του ήταν πολύ γνώριμες.

«Πέρασε πολύς καιρός από την τελευταία φορά που σε είδα. Λυπάμαι που δεν μπόρεσα να έρθω στην κηδεία. Πώς τα πάτε εσύ και η Άννα;»

Παρά το ύψος της του φάνηκε έξαφνα μικρή και χρειάστηκε να καταπνίξει την παρόρμησή του να της χαϊδέψει το μάγουλο.

«Ε, καλά πάει. Η Άννα έφυγε αμέσως για το σπίτι της μετά την κηδεία κι εγώ έχω εδώ κάνα δυο βδομάδες και προσπαθώ να τακτοποιήσω το πατρικό. Αλλά είναι δύσκολο».

«Άκουσα πως το θύμα του φόνου το ανακάλυψε μια γυναίκα στη Φιελμπάκα, αλλά δεν ήξερα ότι ήσουν εσύ. Πρέπει να ήταν φρικτό. Εξάλλου, ήσασταν φίλες από μικρές».

домой, Биргит. — Он повернулся к Патрику:

— Насколько я понимаю, вы возьмете наши письменные показания о пятничном вечере? И наверняка вы захотите задать нам дополнительные вопросы, когда будете брать их.

Патрик опять кивнул. Он вопросительно поднял бровь и посмотрел на Эрику.

— Хенрик, я сейчас приду. Мне только надо сказать пару слов Патрику. Мы давно знаем друг друга.

Она остановилась в коридоре, а Хенрик повел Биргит к машине.

— Подумать только, встретить тебя здесь. Это так неожиданно.

Она нервно переминалась с ноги на ногу.

— Я тоже на это не очень рассчитывала, хотя и помнила, что ты работаешь здесь.

Она крутила ремешок сумки и смотрела на Патрика, слегка наклонив голову. Он помнил все ее жесты до мельчайших деталей.

— Много времени прошло, я сожалею, что не смог прийти на похороны. Как вы с этим справились: ты и Анна?

Несмотря на свой рост, она казалась маленькой, и он с трудом удержался от того, чтобы не погладить ее по щеке.

— Ну, так, более или менее. Анна уехала к себе сразу после похорон. Так что я здесь уже пару недель и пытаюсь разобраться в доме, но это трудно.

— Я слышал, что какая-то женщина во Фьељбаке нашла жертву, но не знал, что это ты. Наверное, это ужасно. Вы ведь были подругами в детстве.

«Ναι. Δεν νομίζω ότι θα μπορέσω να σβήσω ποτέ αυτό το θέαμα από το μυαλό μου. Πρέπει όμως να βιαστώ τώρα, με περιμένουν στο αυτοκίνητο. Μπορούμε να βρεθούμε κάποια στιγμή. Θα είμαι στη Φιελμπάκα για λίγο ακόμα».

Είχε ήδη αρχίσει να διασχίζει τον διάδρομο με κατεύθυνση την έξοδο.

«Τι λες για φαγητό το Σάββατο το βράδυ;» είπε ο Πάτρικ. «Στο σπίτι μου, στις οχτώ; Θα βρεις τη διεύθυνση στον τηλεφωνικό κατάλογο».

«Πολύ ευχαρίστως. Θα τα πούμε στις οχτώ τότε».

Βγήκε από την πόρτα πισωπατώντας. Μόλις εξαφανίστηκε εντελώς από το οπτικό του πεδίο, εκείνος χόρεψε έναν σύντομο αυτοσχέδιο ινδιάνικο χορό στον διάδρομο προς μεγάλη τέρψη των συναδέλφων του.

Η χαρά του όμως καταλάγιασε κάπως όταν αντιλήφθηκε πόση δουλειά απαιτούνταν για να γίνει το σπίτι του κάπως ευπαρουσίαστο.

Από τότε που τον εγκατέλειψε η Κάριν δεν είχε αντιμετωπίσει με μεγάλη όρεξη τις δουλειές του σπιτιού.

Με την Ερίκα γνωρίζονταν από τότε που είχαν γεννηθεί. Οι μητέρες τους ήταν από μικρές οι καλύτερες φίλες και δεμένες σαν αδερφές.

Ο Πάτρικ και η Ερίκα έκαναν πολλή παρέα όταν ήταν μικροί, και δεν θα υπερέβαλλε αν έλεγε ότι η Ερίκα ήταν ο πρώτος του μεγάλος έρωτας.

Πίστευε ότι γεννήθηκε ερωτευμένος με την Ερίκα. Πάντα υπήρχε κάτι πολύ αυτονόητο στα συναισθήματά του για εκείνη. Η Ερίκα, από την άλλη, είχε απλώς θεωρήσει —δίχως να το σκεφτεί καθόλου— δεδομένο αυτό τον σχεδόν κουταβίσιο θαυμασμό του για την ίδια.

Μόνο όταν εκείνη μετακόμισε στο Γέτεμποργ

— Да, такую картину не забудешь никогда, она мне будет являться в кошмарах. Ну ладно, мне сейчас надо бежать, они меня в машине ждут. Может быть, встретимся при случае? Я собираюсь еще какое-то время оставаться во Фьельбаке.

Она уже шла по коридору к выходу.

— А что ты скажешь насчет ужина в пятницу вечером, у меня дома в восемь часов? Адрес есть в телефонной книге.

— Приеду с удовольствием. Увидимся в восемь!

Не успела дверь за Эрикой закрыться, как Патрик исполнил в коридоре, к пущей радости коллег, импровизированный индейский танец.

И продолжал чувствовать себя счастливым, хотя понимал, как много ему предстоит повозиться, чтобы привести дом в презентабельный вид.

После того как Карин от него ушла, Патрик не особенно утруждал себя домашним хозяйством.

Эрика и Патрик знали друг друга с самого рождения. Их матери с детства дружили и были близки, как сестры.

Патрик и Эрика маленьками были неразлучны, и ни в малейшей степени не будет преувеличением сказать, что Эрика стала его первой и самой большой любовью.

Что касается Патрика, то он просто знал, что родился уже влюбленным в нее. Всегда существовала какая-то ясность в том, что Патрик чувствовал к ней. Она, со своей стороны, совершенно никак не реагировала и принимала его собачью преданность как само собой разумеющееся.

Когда она уехала в Гётеборг, Патрик понял,

ο Πάτρικ κατάλαβε ότι είχε έρθει η ώρα να βάλει τα όνειρά του στο ράφι.

Βέβαια, στα χρόνια που πέρασαν ερωτεύτηκε κι άλλες γυναίκες. Και όταν συνάντησε την Κάριν, ήταν απολύτως πεπεισμένος πως θα γερνούσαν αντάμα, αν και η Ερίκα υπήρχε ακόμη, ως σκέψη, κάπου στο βάθος του μυαλού του.

Κάποιες φορές περνούσαν μήνες πολλοί δίχως να τη σκέφτεται, ενώ άλλες τη σκεφτόταν πολλές φορές μέσα σε μια μέρα.

Πάντως, όσο έλειπε από το γραφείο του δεν είχε γίνει το θαύμα που θα έκανε τις στοίβες των εγγράφων να μειωθούν.

Με έναν βαθύ αναστεναγμό, κάθισε στην καρέκλα του και έπιασε το έγγραφο που ήταν πάνω πάνω.

Η δουλειά που έκανε ήταν πολύ μονότονη, κι έτσι μπορούσε ταυτόχρονα να σκέφτεται το μενού του Σαββάτου. Το επιδόρπιο ήταν, ωστόσο, δεδομένο. Η Ερίκα πάντα τρελαινόταν για παγωτό.

* * *

Ξύπνησε με μια απαίσια γεύση στο στόμα. Προφανώς, ήταν γερό το χτεσινό γλεντοκόπημα. Είχαν έρθει οι κολλητοί το απόγευμα και τα είχαν τσούξει παρέα μέχρι τις μικρές ώρες. Κάπου πήγε να σταθεροποιήσει μια σκέψη ασαφή για την αστυνομία που είχε περάσει από εκεί κάποια στιγμή το βράδυ, αλλά την έχασε κι αυτή.

Προσπάθησε να ανασηκωθεί, αλλά όλο το δωμάτιο στριφογύριζε, και αποφάσισε να μείνει ξαπλωμένος λίγο ακόμα.

Το δεξί του χέρι έτσουζε και το σήκωσε ψηλά για να το φέρει στο οπτικό του πεδίο. Οι αρθρώσεις του ήταν βαθιά γδαρμένες και γεμάτες πηγμένο αίμα.

Βέβαια, διάβολε, είχε γίνει κάποια παρεξήγηση

что настало время оставить свои мечты и положить их на самую дальнюю полку.

Конечно, он влюблялся в других с тех пор, и когда он женился на Карин, то искренне надеялся, что они и состарятся вместе, но в глубине души никогда не оставлял мыслей об Эрике.

Иногда он не вспоминал о ней месяцами, а иногда думал по нескольку раз в день.

Чуда не произошло, и бумажная гора за то время, пока Патрик отсутствовал, не стала меньше.

Глубоко вздохнув, он сел за стол и взялся за бумагу, лежащую наверху.

Достаточно однообразная работа ничуть не мешала ему обдумывать меню пятничного вечера. С десертом, во всяком случае, проблем не ожидалось. Эрика всегда любила мороженое.

* * *

Он проснулся с омерзительным вкусом во рту. Да, похоже, вчера они хорошо оттянулись. Пацаны подвалили после обеда, а потом они вместе упились. Всплывали какие-то смутные воспоминания о том, что вечером вроде приходил полицейский. Но в общем и целом он мало что помнил, словно провалился в черную дыру.

Он попробовал встать, но комната закружилась и заходила ходуном, и он решил еще немного полежать.

У него саднило правую руку, он поднял ее к потолку, чтобы посмотреть, что там такое. Костяшки пальцев были сильно разбиты и все в запекшейся крови.

Вот деръмо, похоже, он устроил драку, из-

χτες, γι' αυτό είχαν έρθει οι μπάτσοι. Η μνήμη
άρχισε να επιστρέφει σταδιακά.

Τα παιδιά είχαν πιάσει κουβέντα για την
αυτοκτονία. Κάποιος από αυτούς άρχισε να
λέει ένα σωρό μαλακίες για την Άλεξ.
Πουτάνα της αριστοκρατίας, μουνί της υψηλής
κοινωνίας, τέτοιες κουβέντες.

Ο Άντερς κάπου εκεί βραχυκύκλωσε και
έπειτα το μόνο που θυμόταν ήταν η κόκκινη
αχλή της οργής όταν όρμησε πάνω στον τύπο
και άρχισε να τον κοπανάει τυφλωμένος από
μια μεθυσμένη οργή.

Βέβαια, κι ελόγου του είχε χρησιμοποιήσει ένα
σωρό χαρακτηρισμούς για την Άλεξ όταν ήταν
στο απόγειο του θυμού του για την προδοσία
της. Αλλά δεν ήταν το ίδιο. Οι άλλοι δεν την
ήξεραν. Μόνο αυτός είχε δικαίωμα να την
κρίνει.

Ξαφνικά ακούστηκε ο διαπεραστικός ήχος του
τηλεφώνου. Προσπάθησε να τον αγνοήσει,
αλλά αποφάσισε πως θα ήταν λιγότερο
βασανιστικό να σηκωθεί και ν' απαντήσει
παρά να τον αφήσει να του πριονίζει το μυαλό.

«Ναι; Άντερς εδώ». Μπέρδευε τη γλώσσα του.

«Γεια, η μαμά είμαι. Πώς είσαι;»

«Χα, σκατά». Γλίστρησε, ακουμπώντας στον
τοίχο για στήριγμα, και έκατσε στο πάτωμα.
«Τι ώρα είναι που να πάρει ο διάβολος;»

«Σχεδόν τέσσερις το απόγευμα. Σε ξύπνησα;»

«Μπα, όχι».

Ένιωθε το κεφάλι του δυσανάλογα μεγάλο,
απειλώντας τον ανά πάσα στιγμή να
κυλήσει ανάμεσα στα γόνατά του.

«Είχα κατέβει νωρίτερα στην πόλη για ψώνια.
Άκουσα να λένε πολλά για κάτι που θα ήθελα
να ξέρεις. Μ' ακούς;»

«Ναι, γαμώτο, εδώ είμαι».

за которой легавый и приходил. Мало-
помалу в голове что-то прояснялось.

Пацаны начали трепаться насчет
самоубийства, и кто-то из них погнал что-то
насчет Алекс. Светская сука, шлюха из
высшего общества. Так он про нее и сказал.

Андерса замкнуло, и все, что произошло
потом, он почти не помнил. Все покрылось
красным туманом, когда Андерс набросился
на него.

Ясное дело, он и сам обзывал ее по-
всякому: и так и эдак, потому что ему
досталось больше всех от ее предательства,
но это было не одно и то же. Другие ее не
знали, только у него было право судить о
ней.

Телефон начал пронзительно надрываться,
он попробовал игнорировать это, но потом
решил, что ему же будет спокойнее, если он
подойдет и телефон перестанет бурлить
ему голову.

— Да, это Андерс. — Язык у него едва
ворочался.

— Привет, это мама. Как ты себя
чувствуешь?

— А, сплошное дермо. — Опираясь о
стену, он сполз вниз и сел. — Какой, мать
вашу, час?

— Почти четыре часа дня. Я тебя
разбудила?

— Ну да.

Голова казалась непропорционально
раздутой и тяжелой и норовила все время
ухнуть между коленей на пол.

— Я была поблизости и прикупила кое-что.
Я услышала тут одну вещь и думаю, тебе
стоит об этом знать. Ты слушаешь?

— Да, блин, слушаю.

«Φαίνεται, τελικά, πως η Άλεξ δεν αυτοκτόνησε. Δολοφονήθηκε. Αυτό ήθελα να ξέρεις».

Σιωπή.

«Εμπρός; Άντερς; Άκουσες τι είπα;»

«Ναι, βέβαια, βέβαια. Τι έκανε λέει; Η Άλεξ. δολοφονήθηκε;»

«Ναι, αυτό κουβεντιάζουν κάτω στο χωριό, τέλος πάντων. Κι απ' ό, τι φαίνεται, η Μπίργιτ πήγε στο Τανουμσχέντε, στο αστυνομικό τμήμα, κι έμαθε το μαντάτο σήμερα».

«Διάβολε. Μάνα, έχω λίγη δουλειά τώρα. Θα τα πούμε αργότερα».

«Άντερς; Άντερς;»

Εκείνος όμως το είχε ήδη κλείσει.
Έκανε ντουζ και ντύθηκε με υπεράνθρωπες προσπάθειες. Ύστερα από κάνα δυο Panadol ένιωσε ξανά πιο πολύ σαν άνθρωπος.

Το μπουκάλι με τη βότκα τον κοίταζε δελεαστικά από την κουζίνα, αλλά εκείνος αρνήθηκε να υποκύψει στον πειρασμό. Τώρα απαιτούνταν νηφαλιότητα. Τέλος πάντων, σχετική νηφαλιότητα τουλάχιστον.

Το τηλέφωνο χτύπησε ξανά. Το αγνόησε. Πήγε και πήρε τον τηλεφωνικό κατάλογο από το ντουλάπι του χολ και βρήκε σύντομα τον αριθμό που έψαχνε. Τα χέρια του έτρεμαν όταν τον σχημάτισε. Ακολούθησε ένα φαινομενικά άπειρο πλήθος κουδουνισμάτων.

«Γεια, ο Άντερς είμαι» είπε, όταν τελικά κάποιος σήκωσε το ακουστικό στην άλλη άκρη της γραμμής.

«Όχι, μην το κλείνεις που να πάρει ο διάβολος. Πρέπει να μιλήσουμε λίγο. Κοίτα, σε πληροφορώ πως δεν έχεις και πολλές γαμημένες επιλογές. Έρχομαι από εκεί σε ένα τέταρτο.

Κοίτα που να πάρει ο διάβολος να είσαι στο

— Они определили, что Алекс не покончила с собой. Ее убили. Я только хотела, чтобы ты знал.

Тишина.

— Андерс, алло. Ты слышал, что я сказала?

— Да-да, конечно. Что ты сказала?
Александру... убили?

— Да, так, во всяком случае, говорят в поселке. Сегодня Биргит была в полиции в Танумсхеде, и там ей все разъяснили.

— Вот черт! Мамулёк, мне тут кое-что сделать надо. Созвонимся потом.

— Андерс, Андерс!

Он уже положил трубку. С неимоверными усилиями он заставил себя принять душ и оделся. После второй таблетки панадола он снова слегка почувствовал себя человеком.

Бутылка водки на кухне соблазнительно поглядывала на него, но он не поддался искушению. Сейчас он должен быть трезвым. Ну, по крайней мере, относительно трезвым.

Телефон зазвонил снова, он не стал поднимать трубку. Вместо этого взял из шкафа в прихожей телефонный справочник и там быстро нашел нужный номер. Руки дрожали, когда он набирал цифры. После казавшихся бесконечными сигналов он дозвонился.

— Привет, это Андерс, — сказал он, когда трубку на другом конце все-таки подняли.

— Не, блин, не клади, нам надо чуток переговорить. Ты, слышь, ты, что я тебе, блин, скажу, выбора-то у тебя, блин, большого и нету. Я к тебе сейчас подъеду. Минут через пятнадцать.

И не вздумай, чтоб ты, блин, дома был. И

σπίτι. Χέστηκα για το ποιος άλλος είναι εκεί, δεν το καταλαβαίνεις; Απλώς να θυμάσαι ποιος έχει να χάσει περισσότερο. Κοίτα, κόψε της μαλακίες. Φεύγω τώρα. Θα τα πούμε σ' ένα τέταρτο».

Κοπάνησε το ακουστικό πάνω στη συσκευή. Έπειτα από κάνα δυο βαθιές ανάσες, φόρεσε το τζάκετ του και βγήκε έξω. Δεν μπήκε στον κόπο να κλειδώσει. Μέσα στο διαμέρισμα είχε αρχίσει να χτυπάει ξανά το τηλέφωνο σαν δαιμονισμένο.

* * *

Η Ερίκα ήταν εξαντλημένη όταν έφτασε στο σπίτι. Η επιστροφή είχε γίνει μέσα σε μια τεταμένη σιωπή, και η Ερίκα καταλάβαινε ότι ο Χένρικ είχε μπροστά του μια δύσκολη επιλογή. Θα αποκάλυπτε στην Μπίργιτ ότι δεν ήταν αυτός ο πατέρας του παιδιού της Άλεξ ή θα το απέκρυψε, ελπίζοντας ότι δεν θα έβγαινε στην επιφάνεια κατά τη διάρκεια των ερευνών;

Η Ερίκα δεν θα ήθελε καθόλου να βρίσκεται στη θέση του και δεν μπορούσε να σκεφτεί τι θα έκανε αν βρισκόταν η ίδια σε αυτή την κατάσταση. Η αλήθεια δεν ήταν πάντα η καλύτερη λύση.

Είχε ήδη σουρουπώσει και ένιωσε απέραντη ευγνωμοσύνη για τον πατέρα της που είχε φροντίσει να βάλουν εξωτερικές λάμπες οι οποίες άναβαν αμέσως μόλις πλησίαζε κανείς στο σπίτι.

Η Ερίκα πάντα έτρεμε το σκοτάδι. Όταν ήταν μικρή, πίστευε ότι κάποια στιγμή, μεγαλώνοντας, θα το ξεπερνούσε, μια που οι μεγάλοι δεν φοβούνται τα σκοτάδια. Ή μήπως όχι; Τώρα ήταν τριάντα πέντε ετών και κοίταζε πάντα κάτω από το κρεβάτι για να βεβαιωθεί ότι δεν κρυβόταν κανείς εκεί, μέσα στο σκοτάδι. Αξιοθρήνητη κατάσταση.

Μόλις άναψε τα φώτα σε όλο το σπίτι, έβαλε ένα μεγάλο ποτήρι κόκκινο κρασί και κουλουριάστηκε στον καλαμόπλευρο καναπέ στη βεράντα.

мне плевать, кто там у тебя и что там у тебя. Понял или нет? И помни: кому есть что терять, а кому нет. Ты, мерзавец. Я иду. Увидимся через четверть часа.

Андерс положил трубку, потом сделал пару глубоких вздохов, надел куртку и вышел из дома. Дверь он никогда не запирал. В квартире опять надрывался телефон.

* * *

Эрика чувствовала себя совершенно вымотанной, когда наконец добралась до дома. Они возвращались в тягостном молчании, и Эрика понимала, что Хенрик стоит перед трудным выбором: сказать ли Биргит, что не он отец ребенка, или держать язык за зубами и надеяться, что это не выплынет наружу в ходе расследования.

Эрика не осуждала Хенрика и не могла с уверенностью сказать, как бы она поступила на его месте. Правда — не всегда лучший выход.

Уже стемнело. И она с благодарностью вспомнила отца, который установил наружное освещение, включающееся автоматически на подходе к дому. Она всегда по-настоящему боялась темноты. В детстве

Эрика думала, что этот страх пройдет, когда она вырастет. Потому что взрослые не боятся темноты. Сейчас ей тридцать пять, а она по-прежнему заглядывает под кровать, чтобы убедиться, что там не скрывается кто-то. Жалкое зрелище.

Она зажгла свет во всем доме, налила себе большой бокал красного вина и устроилась на плетеном диване на веранде.

Το σκοτάδι ήταν πυκνό, αλλά εκείνη ατένιζε μέσα του με βλέμμα κενό. Ένιωθε μόνη. Τόσοι άνθρωποι πενθούσαν για την Άλεξ, τόσοι άνθρωποι είχαν επηρεαστεί από τον θάνατό της. Αυτή όμως είχε μόνο την Άννα τώρα πια. Καμιά φορά αναρωτιόταν αν θα έλειπε ποτέ στην Άννα.

Η Ερίκα και η Άλεξ ήταν πολύ κοντά η μια στην άλλη σαν παιδιά. Όταν η Άλεξ άρχισε να αποτραβιέται, για να εξαφανιστεί παντελώς τελικά, η μετακόμισή της έκανε την Ερίκα να νιώσει σαν να είχε χάσει τον κόσμο ολάκερο. Η Άλεξ ήταν η μοναδική που την είχε εντελώς δική της και, εκτός από τον πατέρα της, η μόνη που ενδιαφερόταν πραγματικά γι' αυτήν.

Απίθωσε το κρασί της στο τραπέζι με τέτοια αποφασιστικότητα που λίγο έλειψε να σπάσει το πόδι του ποτηριού. Ένιωθε φοβερή νευρικότητα για να μένει εντελώς ακίνητη σε μια καρέκλα. Έπρεπε να κάνει κάτι. Δεν είχε νόημα να υποκρίνεται ότι δεν την είχε επηρεάσει βαθιά ο θάνατος της Άλεξ.

Αυτό που την ενοχλούσε περισσότερο απ' όλα τ' άλλα ήταν πως η εικόνα της Άλεξ, όπως την παρουσίαζε η οικογένεια και οι φίλοι της, δεν συμφωνούσε με την Άλεξ που η ίδια είχε γνωρίσει.

Ακόμα κι αν οι άνθρωποι αλλάζουν με το πέρασμα από την παιδική στην ενήλικη ζωή, δεν παύει να υπάρχει ένας πυρήνας στην προσωπικότητα που παραμένει άθικτος.

Η Άλεξ που της περιέγραψαν ήταν μια απολύτως ξένη.

Σηκώθηκε και φόρεσε πάλι το πανωφόρι της. Τα κλειδιά του αυτοκινήτου ήταν στην τσέπη της, και την τελευταία στιγμή πήρε έναν φακό και τον έχωσε στην άλλη τσέπη του πανωφοριού της.

Το σπίτι στην κορυφή του λόφου έδειχνε έρημο μέσα στο βιολετί φως που έβγαινε από τον φανοστάτη του δρόμου. Π Ερίκα πάρκαρε το αυτοκίνητο στο πάρκινγκ πίσω από το

Τεμνοτα vпереди становилась все более густой и непроницаемой. Эрика сидела и смотрела перед собой невидящими глазами. Она чувствовала себя одиноко. Так много людей, на которых повлияла смерть Алекс, оплакивали ее. А у самой Эрики была только Анна. Иногда она задавала себе вопрос, а будет ли Анна по ней скучать когда-нибудь.

Детьми Алекс и Эрика были очень близки друг другу. Когда Алекс начала отдаляться и в итоге совсем пропала, Эрике казалось, что у нее земля ушла из-под ног. Если у нее когда-нибудь и было что-то по-настоящему свое, то только Алекс, кроме отца — единственного человека, который заботился о ней.

Эрика поставила бокал на стол так резко, что отломилась ножка. Она чувствовала себя слишком неспокойно, чтобы сидеть на месте, она должна была что-то делать. Не имело никакого смысла притворяться, что смерть Алекс не потрясла ее до глубины души.

И больше всего ее смущил тот факт, что образ Алекс, который создавался у нее после разговоров с ее семьей, очень плохо соответствовал той Алекс, которую знала сама Эрика.

Даже если человек изменился на длинной дороге от детства к зрелости, остается сердцевина, сущность личности, которая всегда та же.

А та Алекс, которую описывали, казалась совершенно чужой.

Эрика поднялась и опять надела пальто. Ключи от машины лежали в кармане; в последнюю секунду она прихватила фонарь, сунув его в другой карман.

Дом на самой вершине холма казался каким-то особенно одиноким в фиолетовом свете уличных фонарей. Эрика припарковала автомобиль на стоянке

σχολείο. Δεν ήθελε να τη δει κανένας να μπαίνει στο σπίτι.

Οι θάμνοι στο σπίτι τής πρόσφεραν ευπρόσδεκτη προστασία όταν κινήθηκε προσεχτικά προς τη βεράντα. Με την ελπίδα ότι οι παλιές συνήθειες δεν πεθαίνουν, σήκωσε το χαλάκι της πόρτας. Εκεί βρισκόταν άλλο ένα κλειδί για το σπίτι, κρυμμένο ακριβώς στο ίδιο μέρος που το έκρυβαν και πριν από είκοσι πέντε χρόνια.

Η πόρτα στρίγκλισε λίγο όταν την άνοιξε, και ευχήθηκε να μην την άκουσε κανένας από τους γείτονες.

Ένιωσε τρόμο σαν μπήκε στο θεοσκότεινο σπίτι. Ο φόβος για το σκοτάδι τής έκοβε την ανάσα, και πίεσε τον εαυτό της να πάρει μερικές βαθιές αναπνοές για να ηρεμήσει τα νεύρα της.

Θυμήθηκε με ευγνωμοσύνη τον φακό στην τσέπη του πανωφοριού της και προσευχήθηκε σιωπηλά να ήταν γεμάτες οι μπαταρίες. Ήταν. Το φως του φακού την ηρέμησε κάπως.

Έριξε τη δέσμη του φωτός σε όλο το καθιστικό του κάτω ορόφου. Δεν ήξερε ούτε η ίδια τι έψαχνε εκεί, σε αυτό το σπίτι. Ευχόταν μόνο να μην έβλεπε το φως κάποιος γείτονας ή περαστικός και τηλεφωνούσε στην αστυνομία.

Ο χώρος ήταν όμορφος και ευάερος, αλλά η Ερίκα πρόσεξε ότι το καφέ και πορτοκαλί ντεκόρ της δεκαετίας του '70 είχε αντικατασταθεί από ένα φωτεινό σκανδιναβικό ντεκόρ με έπιπλα από σημύδα και καθαρές γραμμές.

Κατάλαβε ότι η Άλεξ είχε βάλει τη σφραγίδα της στο σπίτι. Όλα ήταν σε απόλυτη τάξη και έδιναν μια εντύπωση ερημιάς. Δεν έβλεπες ούτε την παραμικρή ζάρα στον καναπέ, ούτε, έστω, κάποιο περιοδικό αφημένο πάνω στο τραπέζακι του καθιστικού. Δεν υπήρχε τίποτα που ν' άξιζε μια πιο προσεχτική ματιά.

Θυμόταν ότι η κουζίνα βρισκόταν πιο πέρα από το καθιστικό. Ήταν μεγάλη και άνετη, και

πозади школы: она не хотела, чтобы кто-нибудь видел, как она входит в дом.

Кусты, обрамляющие участок, услужливо скрыли ее, когда Эрика осторожно подкралась к веранде. Уповая на то, что старые привычки не ржавеют, она подняла дверной коврик — там лежал запасной ключ, точно так же, как и двадцать три года назад.

Дверь немножко заскрипела, когда Эрика открывала ее, но она надеялась, что никто из соседей этого не слышал.

Было очень неприятно входить в темный дом. Страх темноты навалился так, что стало трудно дышать, и она заставила себя сделать несколько глубоких вздохов, чтобы успокоить нервы.

Эрика с благодарностью вспомнила о фонаре в кармане и помолилась про себя, чтобы аккумуляторы были заряжены. Они были заряжены. Яркий свет ее успокоил.

Она фонарем осветила гостиную на первом этаже. Она сама не понимала, что на самом деле хотела найти в доме. Эрика рассчитывала на удачу и упивала на то, что никто из соседей или прохожих не заметит свет и не позвонит в полицию.

Она стояла посреди красивой и просторной комнаты. Эрика обратила внимание, что вместо коричневой с оранжевой обивкой мебели семидесятых годов, которую она помнила с детства, здесь теперь стоял светлый, северного дизайна с прямыми линиями гарнитур из березы.

Эрика поняла, что это Алекс приложила руку к дому. Порядок в помещении был настолько безупречен, что создавалось какое-то ощущение нежилого дома. Ни одной складки на диване, ни единой газеты на журнальном столике — она не увидела ничего, что заслуживало бы внимания.

Эрика помнила, что кухня находится за гостиной. В просторной кухне порядок

η τάξη που επικρατούσε κι εκεί μέσα διαταρασσόταν από μια μοναδική κούπα καφέ στον νεροχύτη.

Μετά τη σκάλα έστριψε αμέσως δεξιά και μπήκε στο μεγάλο υπνοδωμάτιο. Η Ερίκα το θυμόταν για κρεβατοκάμαρα των γονιών της Άλεξ, αλλά τώρα ήταν φανερό πως ανήκε πλέον στην Άλεξ και τον Χένρικ.

Κι αυτός ο χώρος ήταν διακοσμημένος με γούστο αλλά με ένα πιο εξωτικό προφίλ, που δημιουργούνταν από τα υφάσματα σε σοκολατί και βαθυπόρφυρα χρώματα και από τις αφρικανικές ξύλινες μάσκες που κρέμονταν στους τοίχους.

Ήταν δωμάτιο άνετο και ψηλοτάβανο, κάτι που επέτρεπε, μεταξύ άλλων, την ανάδειξη ενός μεγάλου πολυέλαιου. Η Άλεξάνδρα δεν είχε μπει, προφανώς, στον πειρασμό να διακοσμήσει το σπίτι πατόκορφα με θαλασσινό στιλ, κάτι που συνηθιζόταν στα εξοχικά σπίτια της περιοχής. Από κουρτίνες με όστρακα μέχρι πίνακες με ναυτικούς κόμπους — πράγματα που γενικώς πουλιόνταν με την οκά στις μικρές τουριστικές μπουτίκ της Φιελμπάκα.

Σε αντίθεση με τα άλλα δωμάτια που είχε κοιτάξει, αυτή η κρεβατοκάμαρα φαινόταν ότι χρησιμοποιούνταν. Έβλεπες σκορπισμένα εδώ κι εκεί μικρά προσωπικά αντικείμενα. Πάνω στο κομοδίνο ήταν ακουμπισμένα ένα ζευγάρι γυαλιά και ένα βιβλίο με ποιήματα του Γκούσταβ Φρέντινγκ. Ένα ζευγάρι κάλτσες πεταμένες στο πάτωμα και μερικά πουλόβερ απλωμένα πάνω στο κάλυμμα του κρεβατιού.

Ήταν η πρώτη φορά που η Ερίκα ένιωθε ότι η Άλεξ είχε όντως ζήσει σε αυτό το σπίτι. Η Ερίκα άρχισε να κοιτάζει προσεχτικά μέσα σε ντουλάπια και συρτάρια. Δεν ήξερε ακόμη τι έψαχνε. Άρχισε να νιώθει σαν ηδονοβλεψίας καθώς σκάλιζε ανάμεσα στα όμορφα μεταξένια εσώρουχα της Άλεξ. Όμως, ακριβώς τη στιγμή που αποφάσισε να συνεχίσει με το επόμενο συρτάρι, άγγιξε κάτι στον πάτο που ακούστηκε σαν θρόισμα.

Έμεινε ξαφνικά ακίνητη, με το χέρι της γεμάτο

нарушала только одинокая кофейная чашка в раковине.

Эрика вернулась, прошла через гостиную и поднялась на второй этаж. Она сразу же повернула направо и вошла в огромную спальню. Эрика помнила ее как спальню родителей Алекс, но сейчас, без сомнения, это была комната Александры и Хенрика.

Со вкусом обставлена, она выглядела довольно экзотично, с обивкой насыщенного красного и шоколадно-коричневого цветов и африканскими масками на стенах.

С высоким потолком прекрасно гармонировала большая люстра с висюльками. Александра, безусловно, смогла удержаться от соблазна отремонтировать свой дом снизу доверху в морском стиле, как это обычно делается в летних виллах, из-за чего все — от штор с ракушками до картинок с морскими узлами — раскупается, как горячие пирожки, в бутиках, которые открываются летом во Фьельбаке.

В отличие от остальных комнат, куда Эрика уже заглядывала, спальня выглядела обитаемой: тут и там были разбросаны вещи, на ночном столике лежали пара очков и книга стихов Густава Фрединга, на полу валялись скомканные колготки, на кровати разложено несколько кофточек. В первый раз Эрика почувствовала, что Алекс действительно жила в этом доме.

Эрика начала осторожно заглядывать в ящики и шкафы. Она по-прежнему не знала, что ищет, и начала ощущать себя каким-то вуайеристом, когда добралась до красивого кружевного белья Александры. Но как раз в тот момент, когда она решила перейти к следующему ящику, она наткнулась на дне на что-то шуршащее.

Внезапно Эрика замерла с руками,

δαντελωτά σλιπάκια και σουτιέν. Μέσα στην απόλυτη ησυχία που επικρατούσε σε όλο το σπίτι ακούστηκε καθαρά ένας ήχος από το ισόγειο.

Μια πόρτα που άνοιξε και έκλεισε με προσοχή. Π Ερίκα κοίταξε γύρω της πανικόβλητη. Οι μόνες εναλλακτικές κρυψώνες που υπήρχαν στο δωμάτιο ήταν κάτω από το κρεβάτι ή σε κάποια από τις γκαρνταρόμπες που κάλυπταν τον ένα μακρύ τοίχο του δωματίου. Από τον φόβο της δεν μπορούσε ν' αποφασίσει. Μόλις όμως άκουσε τα βήματα στη σκάλα, μπόρεσε να κινηθεί εντικτωδώς και να πάει στην κοντινότερη γκαρνταρόμπα. Η πόρτα της γκαρνταρόμπας άνοιξε δίχως να τρίξει — ευτυχώς! —, κι εκείνη χώθηκε γρήγορα ανάμεσα στα ρούχα, κλείνοντας την πόρτα.

Από εκεί όπου βρισκόταν δεν είχε τη δυνατότητα να δει ποιος ήταν αυτός που είχε μπει στο σπίτι, αλλά μπορούσε ν' ακούσει καθαρά τα βήματα που πλησίαζαν όλο και περισσότερο. Το άτομο αυτό δίστασε για μια στιγμή έξω από την πόρτα του υπνοδωματίου, αλλά μετά μπήκε μέσα.

Ξάφνου, αντιλήφθηκε ότι κρατούσε κάτι στο χέρι της. Δίχως να το καταλάβει, είχε αρπάξει αυτό που είχε θροῖσει μέσα στο συρτάρι. Το έχωσε προσεχτικά στην τσέπη της.

Δεν τολμούσε ν' ανασάνει. Άρχισε να την τρώει η μύτη της και προσπάθησε απεγνωσμένα να τη ζαρώσει μπας και γλίτωνε από αυτό το πρόβλημα. Για καλή της τύχη η φαγούρα σταμάτησε.

Το άτομο που μπήκε στην κρεβατοκάμαρα τριγύριζε ψάχνοντας. Ακουγόταν σαν αυτός ή αυτή να έκανε το ίδιο πράγμα που έκανε και η Ερίκα πριν τη διακόψει. Ακουσε συρτάρια ν' ανοίγουν και κατάλαβε ότι σε λίγο θα ερχόταν και η σειρά της γκαρνταρόμπας.

Η αίσθηση του πανικού επιδεινώθηκε και μικρές σταγόνες ιδρώτα εμφανίστηκαν στο μέτωπό της. Τι θα έκανε τώρα; Η μόνη λύση που μπόρεσε να σκεφτεί ήταν να χωθεί όσο πιο βαθιά μπορούσε πίσω από τα ρούχα.

погруженными в стринги и бюстгальтеры. С первого этажа послышался звук, четко различимый в абсолютной тишине дома.

Кто-то осторожно открыл и закрыл дверь. Эрика в панике огляделась. Спрятаться в комнате можно было либо под кроватью, либо в одном из встроенных гардеробов, которые тянулись вдоль стены спальни. На раздумье оставались секунды, а она все колебалась, не зная, что выбрать. Но, услышав шаги на лестнице, она сняхнула с себя оцепенение и инстинктивно шмыгнула в дверь ближайшего гардероба. Он, слава богу, открылся легко и без скрипа, и Эрика не дыша затаилась позади одежды, притворив за собой дверь.

У нее не было ни малейшей возможности видеть, кто вошел в дом, но она слышала, как шаги становятся ближе и ближе; кто-то помедлил перед дверью спальни, прежде чем войти.

Эрика внезапно почувствовала, что сжимает что-то в руке. В спешке она сама не заметила, как прихватила то, что шуршало в ящике. Она осторожно положила это в карман.

Она едва осмеливалась дышать. В носу начало щекотать, и она отчаянно стала тереть его, чтобы справиться с проблемой и не чихнуть. Наконец ей удалось перевести дыхание.

Человек в комнате что-то искал. Похоже, он — или она — проделывал примерно то же самое, что и Эрика до того, как ее прервали. Ящики выдвигались один за другим, и она подумывала, что скоро очередь дойдет и до гардеробов.

Паника нарастала, и у Эрики на лбу выступили капельки пота. Что же делать? Единственное, что ей пришло в голову, — закопаться как можно глубже в одежду.

Ήταν τυχερή που είχε διαλέξει μια γκαρνταρόμπα με πολλά μακριά πανωφόρια. Χώθηκε προσεχτικά πίσω τους και τα τράβηξε μπροστά της σαν κουρτίνα, με την ελπίδα ότι εκείνος ή εκείνη δεν θα πρόσεχε τους αστραγάλους που πρόβαλλαν από ένα ζευγάρι παπούτσια στο πάτωμα της γκαρνταρόμπας.

Το ψάξμα στον κομό του πήρε αρκετή ώρα. Με κάθε ανάσα, η Ερίκα εισέπνεε μια πολυκαιρισμένη μυρωδιά ναφθαλίνης, ελπίζοντας ότι είχε κάνει τη δουλειά της και ότι δεν είχε αφήσει εκεί τίποτα ζωύφια να σκαρφαλώνουν πάνω της μέσα στα σκοτάδια.

Ήλπιζε, επίσης, το άτομο που βρισκόταν εκεί έξω, μόλις λίγα μέτρα πιο πέρα, να μην ήταν ο δολοφόνος της Άλεξ. Αλλά ποιος άλλος θα είχε τελικά κάποιο λόγο να μπαίνει κρυφά στο σπίτι της Άλεξ και να ψάχνει, αναρωτήθηκε η Ερίκα, επιλέγοντας να αγνοήσει το γεγονός ότι ούτε η ίδια είχε λάβει γραπτή πρόσκληση.

Η πόρτα της γκαρνταρόμπας άνοιξε μεμιάς, και η Ερίκα ένιωσε ένα ρεύμα καθαρού αέρα στους εκτεθειμένους αστραγάλους της. Κράτησε την ανάσα της.

Μάλλον η γκαρνταρόμπα δεν φάνηκε να κρύβει μυστικά ή τιμαλφή —τουλάχιστον όχι για το άτομο που έψαχνε—, και η πόρτα έκλεισε πάλι σχεδόν αμέσως.

Οι άλλες πόρτες άνοιξαν και έκλεισαν εξίσου γρήγορα, και αμέσως μετά άκουσε ν' απομακρύνονται τα βήματα προς την πόρτα και έπειτα στη σκάλα. Περίμενε αρκετή ώρα μέχρι ν' ακούσει και την εξώπορτα να κλείνει και τότε μόνο τόλμησε να ξεμυτίσει από την γκαρνταρόμπα.

Ένιωσε υπέροχα που μπορούσε ν' αναπνέει ξανά ελεύθερα δίχως να πρέπει να προσέχει την κάθε ανάσα της.

Το δωμάτιο ήταν ακριβώς όπως το είχε αφήσει. Όποιος κι αν ήταν ο επισκέπτης, είχε προσέξει πολύ να μην αφήσει ίχνη. Η Ερίκα ήταν απόλυτα σίγουρη πως αυτός που είχε μπει

Εй повезло: она забралась в секцию, где висело много длинных пальто, и осторожно втиснулась между вещами и задрапировала ими себя. Оставалось только надеяться, что неизвестный, открав гардероб, не заметит торчащих внизу ботинок.

На то, чтобы осмотреть комод, понадобится какое-то время. Эрика вдохнула затхлый запах средства от моли, искренне надеясь, что эта штука сработала и по ней в темноте не ползают какие-нибудь насекомые.

Не менее истово она надеялась также, что там, снаружи, всего в нескольких метрах от нее, не убийца Алекс. Но у кого еще могли найтись причины шарить в доме Александры, прикинула Эрика, с изящной непринужденностью избегая думать о том, что она сама, строго говоря, не получила письменного приглашения в этот дом.

Наконец открылась дверь гардероба, и Эрика почувствовала, как свежий воздух пробежал по ногам. Она затаила дыхание.

Было совсем не похоже, что в гардеробе хранили какие-то секреты или ценности, но все зависело от того, что искали, и дверь почти сразу закрылась.

Другие двери открывались и закрывались так же быстро, а затем Эрика услышала, как шаги удаляются к двери и потом вниз по лестнице. Даже после того, как наружная дверь аккуратно закрылась, она выждала довольно значительное время, прежде чем решилась вылезти из гардероба.

Было очень здорово дышать полной грудью, а не следить за каждым вздохом.

Комната выглядела точно так же, как перед приходом Эрики. Кем бы ни был этот посетитель, он искал очень осторожно: все оставил в надлежащем порядке и ничего

στο σπίτι δεν ήταν διαρρήκτης.

Έριξε μια πιο προσεχτική ματιά στην γκαρνταρόμπα που είχε κρυφτεί. Όταν είχε προσπαθήσει να πιέσει το σώμα της όσο πιο πίσω μπορούσε, είχε νιώσει κάτι σκληρό στη γάμπα της.

Παραμέρισε τα ρούχα που κρέμονταν μπροστά και είδε ότι το σκληρό αντικείμενο ήταν ένας μεγάλος καμβάς ζωγραφικής, που ήταν γυρισμένος ανάποδα και φαινόταν το πίσω μέρος του.

Τον σήκωσε προσεχτικά και τον γύρισε. Ήταν ένας απίστευτα όμορφος πίνακας. Ακόμα και η Ερίκα κατάλαβε ότι ήταν δημιούργημα μεγάλου καλλιτέχνη.

Το μοτίβο ήταν μια γυμνή Αλεξάνδρα ξαπλωμένη στο πλάι, που στήριζε το κεφάλι στο ένα της χέρι. Ο καλλιτέχνης είχε επιλέξει μόνο ζεστά χρώματα, και το πρόσωπο της Αλεξάνδρας φαινόταν πολύ γαλήνιο.

Αναρωτήθηκε γιατί ένας τόσο όμορφος πίνακας είχε τοποθετηθεί πίσω σε μια γκαρνταρόμπα. Κρίνοντας από την εικόνα, η Αλεξάνδρα δεν έπρεπε να ντρέπεται να ποζάρει έτσι. Ήταν εξίσου τέλεια με τον πίνακα.

Η Ερίκα δεν μπορούσε ν' αποτινάξει την αίσθηση ότι ο πίνακας είχε κάτι γνώριμο πάνω του. Υπήρχε κάτι χειροπιαστό, κάτι που το είχε ξαναδεί.

Ήξερε ότι δεν είχε δει ποτέ της τον συγκεκριμένο πίνακα, οπότε κάτι άλλο θα ήταν. Στην κάτω δεξιά γωνία του πίνακα δεν υπήρχε υπογραφή, και, όταν τον γύρισε, είδε ότι δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από ένα «1999», η οποία ήταν μάλλον η χρονιά που τον είχαν ζωγραφίσει.

Ξανάβαλε με προσοχή τον πίνακα στη θέση του, πίσω πίσω στην γκαρνταρόμπα, και έκλεισε την πόρτα.

даже не сдвинул с места. Эрика была совершенно убеждена, что в доме побывал не вор.

Она внимательнее посмотрела на гардероб, в котором пряталась. Когда она прижалась к задней стене, то почувствовала щиколоткой что-то твердое.

Она раздвинула плечики с висевшей на них одеждой и в свете фонаря разглядела в глубине большой холст, повернутый к стене.

Она осторожно подняла его, повернула и увидела потрясающе красивую картину. Эрика сразу поняла, что ее написал одаренный художник.

На картине была изображена обнаженная Александра, лежащая на боку, положив голову на руку. Художник писал исключительно в теплых тонах, и это придало лицу Александры какую-то раскрепощенность.

Эрика недоумевала, как такая красивая картина оказалась в гардеробе. Судя по портрету, Александре не надо было стыдиться, показывая себя. Она была такая же совершенная, как картина.

Эрика никак не могла избавиться от ощущения, что в картине есть что-то знакомое, что-то такое, что она уже видела прежде.

Она знала, что никогда раньше не видела эту картину, так что, должно быть, это что-то другое. Подпись в нижнем правом углу отсутствовала; она посмотрела сзади и увидела там цифры 1999 — должно быть, дату завершения работы.

Эрика аккуратно поставила картину на место у задней стенки гардероба и закрыла дверь.

Έριξε μια τελευταία ματιά στο δωμάτιο. Υπήρχε κάτι που δεν μπορούσε να ξεκολλήσει από τον νου της. Κάτι έλειπε, αλλά δεν μπορούσε με τίποτα να θυμηθεί τι ήταν.

Τέλος πάντων, ίσως να το θυμόταν αργότερα. Άλλα τώρα δεν τολμούσε να μείνει άλλο στο σπίτι. Άφησε το κλειδί εκεί που το είχε βρει.

Ασφαλής ένιωσε μόνο όταν βρέθηκε καθισμένη στο αυτοκίνητο και άναψε τη μηχανή.

Αρκετή ταραχή πέρασε για ένα βράδυ. Μια γερή δόση κονιάκ θα ηρεμούσε την ψυχή της και θα έδιωχνε ένα μέρος από τη νευρικότητά της.

Τι στην ευχή την έπιασε κι αποφάσισε να οδηγήσει μέχρι εκεί και να κάνει την κατάσκοπο; Τι βλακεία κι αυτή, σκέφτηκε, έτοιμη να κοπανήσει με την παλάμη το μέτωπό της.

Όταν μπήκε στο δρομάκι που οδηγούσε στο γκαράζ του σπιτιού της, είδε ότι δεν είχε περάσει ούτε μία ώρα από τότε που είχε φύγει. Ένιωσε έκπληξη. Διότι αυτή η ώρα τής είχε φανεί σαν αιωνιότητα.

* * *

Π Στοκχόλμη ήταν στις ομορφιές της. Μολαταύτα, η Ερίκα ένιωθε σαν να είχε τη λέξη μελαγχολία ζωγραφισμένη στο μέτωπό της. Κανονικά, θα χαιρόταν τον ήλιο που έλαμπε πάνω από το Ρινταρφιέρντεν καθώς διέσχιζε τη γέφυρα Βέστερ-μπρουν. Άλλα όχι σήμερα.

Η συνάντηση είχε οριστεί για τις δύο η ώρα και σε όλη τη διαδρομή από τη Φιελμπάκα σκεφτόταν. Μάταια όμως: δεν μπόρεσε να βρει κάποια λύση.

Δυστυχώς, η Μαριάν τής είχε διασαφηνίσει, πολύ κατηγορηματικά, τι έλεγε ο νόμος. Αν η Άννα και ο Λούκας συνέχιζαν να επιμένουν

Она в последний раз оглядела комнату. Она не могла сказать ничего определенного, но чего-то не хватало. Но она не понимала чего.

Она решила, что, может, вспомнит позже. Сейчас же ей совершенно не хотелось оставаться в доме. Эрика положила ключ на место.

Она не чувствовала себя в безопасности до тех пор, пока не села в машину и не завела двигатель.

На этот вечер приключений с ней было вполне достаточно. Хорошая доза коньяка успокоит ее и вернет к жизни.

Она не понимала, какого черта ее понесло туда разнюхивать. От собственной глупости ей хотелось бить себя по лбу кулаком.

Когда Эрика поставила машину в гараж и вошла в дом, она увидела, что отсутствовала меньше часа. Она удивилась: ей казалось, что прошла вечность.

* * *

Стокгольм демонстрировал себя с лучшей стороны, словно стремясь заглушить печаль, которая лежала у нее на сердце. При обычных обстоятельствах она бы радовалась солнцу, которое сияло над Риддарфьорден, когда она ехала через Западный мост.

Но не сегодня. Встреча была назначена на два часа, и она думала всю дорогу из Фельбаки, пытаясь найти для себя хоть какое-нибудь утешение.

К сожалению, Марианне очень доходчиво просветила Эрику насчет ее юридического статуса. В том случае, если Анна и Лукas

<p>στην πώληση, η Ερίκα ήταν αναγκασμένη να συναινέσει.</p>	<p>будут настаивать на продаже дома, ей придется согласиться на это.</p>
<p>Η μόνη εναλλακτική λύση που απέμενε ήταν να τους πληρώσει το μισό από την αξία αγοράς του σπιτιού.</p>	<p>Сохранить дом можно, только выкупив у них половину по рыночной цене.</p>
<p>Αλλά με τις τιμές που πουλιόνταν οι μονοκατοικίες στη Φιελμπάκα, εκείνη δεν θα μπορούσε να πληρώσει ούτε το ελάχιστο τμήμα του ποσού αυτού.</p>	<p>Но, учитывая цену, на которую потянет дом во Фьельбаке, у нее не нашлось бы и малой части нужной суммы.</p>
<p>Βέβαια, αν το σπίτι πουλιόταν, εκείνη δεν θα έβγαινε χαμένη. Το μισό της αξίας που θα έπαιρνε θα έφτανε ίσως και τα δύο εκατομμύρια κορόνες, αλλά δεν την ένοιαζαν τα λεφτά.</p>	<p>Конечно, ее не обойдут при продаже дома. Ее доля может достичь двух миллионов, но деньги ее не интересовали.</p>
<p>Όλα τα λεφτά του κόσμου δεν θα μπορούσαν ν' αντικαταστήσουν την απώλεια του σπιτιού.</p>	<p>Никакие деньги в мире не могли возместить потерю дома.</p>
<p>Η σκέψη ότι κάποιος Στοκχολμιώτης —ο οποίος θα πίστευε πως μ' ένα ναυτικό πηλήκιο γίνεσαι θαλασσινός— θα γκρέμιζε την όμορφη βεράντα στην πρόσοψη του σπιτιού για να την αντικαταστήσει με ένα πανοραμικό παράθυρο της δημιουργούσε ναυτία.</p>	<p>От мысли, что какой-нибудь стокгольмский обормот, который думает, что только что купленная морская фуражка превратила его в настоящего жителя побережья, будет громоздить вместо красивой веранды панорамное окно, Эрика просто заболевала.</p>
<p>Και κανείς δεν μπορούσε να πει ότι υπερέβαλλε. Τα είχε δει αυτά να γίνονται πολλές φορές.</p>	<p>Ничто не могло убедить ее в том, что она преувеличивает. Она думала об этом снова и снова.</p>
<p>Πήρε τη στροφή και μπήκε στην οδό Ρούνεμπεργ, στο Έστερμαλμ, όπου ήταν το δικηγορικό γραφείο. Η πρόσοψη του κτιρίου ήταν υπέροχη, από καθαρό μάρμαρο και κολόνες.</p>	<p>Она остановилась у здания адвокатской конторы на Руиебергсгатан в Остермальме, окинув взглядом его впечатляющий фасад с полированным мрамором и колоннами.</p>
<p>Κοιτάχτηκε μια τελευταία φορά στον καθρέφτη του ασανσέρ. Είχε προσέξει το ντύσιμό της για να ταιριάζει με το περιβάλλον.</p>	<p>Она посмотрела на свое отражение в зеркале лифта. Тщательно выбранное ею платье идеально соответствовало ситуации.</p>
<p>Πρώτη φορά ερχόταν εδώ, αλλά εύκολα μπόρεσε να μαντέψει με τι είδους δικηγόρους συνεργαζόταν ο Λούκας.</p>	<p>Она была здесь в первый раз, но с легкостью могла угадать, какого плана адвоката привел с собой Лукас.</p>
<p>Μάλιστα, της είχε επισημάνει, σαν μια χειρονομία καλής θέλησης, ότι μπορούσε να φέρει μαζί της και έναν δικό της δικηγόρο.</p>	<p>Он соизволил сделать жест притворной вежливости и заметил, что, само собой разумеется,</p>
<p>Η Ερίκα είχε επιλέξει να πάει μόνη. Απλώς δεν</p>	<p>Эрика может привести с собой своего</p>

είχε την πολυτέλεια να πληρώσει δικηγόρο.

Στην πραγματικότητα, θα ήθελε να δει την Άννα και τα παιδιά για λίγο πριν από τη συνάντηση. Ήσως να έπινε έναν καφέ στο σπίτι τους.

Παρά την πίκρα της για τη συμπεριφορά της Άννας, η Ερίκα ήταν αποφασισμένη να κάνει ό,τι περνούσε από το χέρι της για να κρατήσει τη σχέση τους ζωντανή.

Η Άννα δεν φαινόταν να έχει την ίδια άποψη και, για να την αποφύγει, της είχε πει ότι θα αγγάνωνταν για να προλάβουν τη συνάντηση. Καλύτερα να συναντιόντουσαν στο δικηγορικό γραφείο.

Πριν προλάβει η Ερίκα να της πει να βρεθούν μετά τη συνάντηση, η Άννα την πρόλαβε λέγοντάς της ότι μετά τη συνάντηση έπρεπε να φύγει γιατί είχε ραντεβού με μια φίλη της.

Διόλου τυχαίο, σκέφτηκε η Ερίκα. Ήταν ξεκάθαρο ότι η Άννα ήθελε να την αποφύγει.

Το ερώτημα ήταν μόνο αν το είχε αποφασίσει μόνη της ή αν ο Λούκας δεν της επέτρεπε να τη συναντά όσο αυτός ήταν στη δουλειά και δεν είχε τη δυνατότητα να τις προσέχει.

Όλοι ήταν ήδη εκεί όταν μπήκε μέσα. Την κοίταξαν με ύφος σοβαρό μόλις εμφανίστηκε με ένα ψεύτικο χαμόγελο και έδωσε το χέρι στους δύο δικηγόρους του Λούκας.

Ο Λούκας απλώς τη χαιρέτησε με ένα νεύμα, ενώ η Άννα τόλμησε να της κουνήσει αδύναμα το χέρι πίσω από την πλάτη του συζύγου της. Κάθισαν και άρχισαν τις διαπραγματεύσεις.

Η όλη υπόθεση δεν κράτησε πολύ. Οι δικηγόροι διασαφήνισαν ψυχρά και αντικειμενικά αυτό που η Ερίκα γνώριζε ήδη:

Ότι η Άννα και ο Λούκας είχαν απόλυτο

адвоката. Эрика предпочла прийти одна. Все было очень просто: она не могла позволить себе адвоката.

Ей хотелось повидаться с Анной и детьми перед встречей, немного побывать у них дома.

Несмотря на горечь от поступка Анны, Эрика была намерена сделать все возможное, чтобы сохранить их отношения.

Похоже, Анна думала по-другому: она сказала, что для нее это слишком волнительно и будет лучше, если они встретятся у адвоката.

И прежде чем Эрика успела предложить увидеться после посещения адвокатской конторы, Анна предупредила ее, что ей потом надо будет сразу же уехать, чтобы встретиться с подругой.

«Какое неожиданное совпадение», — подумала Эрика. Совершенно ясно, что Анна избегает ее.

Вопрос был только в следующем: поступает она так по собственной инициативе или это Лукас недвусмысленным образом запретил Анне встречаться с Эрикой, пока он на работе и не может надзирать.

Все уже собирались, когда она вошла в кабинет. С постными физиономиями Лукас и Анна разглядывали ее, пока Эрика с несколько принужденной улыбкой жала руку двум адвокатам Лукаса.

Лукас кивнул ей в знак приветствия, и Анна осмелилась тоже кивнуть ей из-за его спины. Они расселись и начали переговоры.

В целом это не заняло много времени. Адвокаты сухо, ясно и очень предметно объяснили Эрике то, что она уже знала.

Дескать, Анна и Лукас имеют полное право

δικαίωμα να απαιτήσουν την πώληση του σπιτιού.

Αν η Ερίκα μπορούσε να τους πληρώσει τη μισή αξία του σπιτιού, δηλαδή το μισό απ' όσο κόστιζε ένα τέτοιο σπίτι στην αγορά ακινήτων, είχε βεβαίως δικαίωμα να το κάνει. Αν δεν μπορούσε ή δεν ήθελε, τότε θα έμπαινε πωλητήριο στο σπίτι αμέσως μόλις καθοριζόταν η αξία του από έναν ανεξάρτητο εκτιμητή.

Η Ερίκα κοίταξε την Άννα κατάματα.

«Είσαι πραγματικά σίγουρη ότι αυτό θέλεις; Δεν σημαίνει τίποτα το σπίτι για σένα; Τι γνώμη θα σχημάτιζαν η μαμά και ο μπαμπάς αν ήξεραν ότι θα το πουλούσαμε αμέσως μόλις χάνονταν; Αυτό θέλεις πραγματικά, Άννα;»

Τόνισε το «θέλεις» και είδε, με την άκρη του ματιού της, τον Λούκας να συνοφρυνεται ενοχλημένος.

Η Άννα έστρεψε κάτω το βλέμμα της και καθάρισε μερικά αόρατα σωματίδια σκόνης από το κομψό της φόρεμα. Τα ξανθά μαλλιά της ήταν μαζεμένα σφιχτά σε αλογοουρά.

«Τι να το κάνουμε αυτό το σπίτι; Τα παλιά σπίτια θέλουν ένα κάρο δουλειά. Σκέψου και τα λεφτά που θα βγάλουμε από την πώληση.

Είμαι σίγουρη πως η μαμά και ο μπαμπάς θα έμεναν ευχαριστημένοι αν κάποια από τις δύο μας σκεφτόταν με πρακτικό τρόπο.

Εννοώ, πότε θα το εκμεταλλευτούμε αυτό το σπίτι; Ο Λούκας κι εγώ προτιμούμε ν' αγοράσουμε ένα εξοχικό στο αρχιπέλαγος της Στοκχόλμης ώστε να έχουμε κάτι εδώ κοντά να πηγαίνουμε. Κι εσύ, άλλωστε, τι θα κάνεις στο σπίτι αυτό εντελώς μόνη σου;»

Ο Λούκας χαμογέλασε ειρωνικά προς την Ερίκα, καθώς χάιδενε με υποκριτικό ενδιαφέρον την Άννα στην πλάτη. Εκείνη δεν είχε τολμήσει ακόμη να κοιτάξει την Ερίκα κατάματα.

настаивать на продаже дома.

Но если Эрика в состоянии выкупить другую половину дома по рыночной цене, она имеет полное право поступить так, а если не в состоянии или не хочет, то дом будет выставлен на продажу, как только оценщик определит его стоимость.

Эрика посмотрела Анне в глаза:

— Ты действительно хочешь это сделать? Неужели дом для тебя ничего не значит? Подумай, что бы сказали папа и мама, если бы увидели, что мы продаем дом, как только они ушли. Ты действительно этого хочешь, Анна?

Она особо подчеркнула «ты» и краешком глаза увидела, как Лукас раздраженно нахмурился.

Анна опустила глаза и смахнула несколько несуществующих пылинок со своего элегантного платья. Ее светлые волосы были зачесаны назад и собраны в конский хвост на затылке.

— А что мы будем делать с этим домом? Со старым домом всегда масса хлопот, и ты только представь, какие деньги мы выручим за него.

Я думаю, мама и папа наверняка приняли бы то, что кто-то из нас может смотреть на вещи практически.

Я имею в виду: а когда мы будем пользоваться домом? Лукас и я покупаем летний дом в стокгольмских шхерах, чтобы у нас было что-то поблизости. А что ты совершенно одна будешь делать с домом?

Лукас посмотрел на Эрику, бездарно изображая, как он расстроен, и похлопал Анну по спине. Она по-прежнему не осмеливалась смотреть Эрике в глаза.

Η Ερίκα σκέφτηκε για άλλη μια φορά πόσο κουρασμένη φαινόταν η μικρή της αδερφή.

Ήταν πιο αδύνατη από ποτέ, και το μαύρο φόρεμα κρεμόταν χαλαρό γύρω από το μπούστο και τη μέση της.

Κάτω από τα μάτια είχε μαύρους κύκλους, και η Ερίκα νόμισε πως κάτω από την πούδρα διέκρινε μια μελανή απόχρωση στο αριστερό ζυγωματικό.

Η οργή για το ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα την πλημμύρισε απότομα και ορμητικά. Κάρφωσε το βλέμμα της στον Λούκας.

Εκείνος της το αντιγύρισε με ηρεμία. Έχοντας έρθει απευθείας από τη δουλειά, φορούσε τη φόρμα εργασίας: ένα σταχτόμαυρο κοστούμι με εκτυφλωτικά λευκό πουκάμισο και γυαλιστερή σκούρα γκρίζα γραβάτα.

Έδειχνε κομψός και σοφιστικέ. Η Ερίκα πίστευε ότι πολλές γυναίκες θα τον έβρισκαν γοητευτικό.

Η ίδια πάντως είχε την εντύπωση ότι ο Λούκας διέθετε κάποια σκληράδα που λειτουργούσε σαν φίλτρο για τα χαρακτηριστικά του προσώπου. Το πρόσωπό του ήταν οστεώδες, με τονισμένα ζυγωματικά και έντονες γωνίες στη γνάθο.

Όλα αυτά έδειχναν ακόμα πιο έντονα επειδή χτένιζε τα μαλλιά του προς τα πίσω, αφήνοντας να φανεί ένα ψηλό μέτωπο.

Δεν έμοιαζε με τον κλασικό τύπο του ροδοκόκκινου Άγγλου αλλά περισσότερο με γνήσιο Σκανδιναβό, με κατάξανθα μαλλιά και ψυχρά καταγάλανα μάτια.

Το πάνω χείλος του ήταν καμπυ-λωτό και σαρκώδες, σαν να ανήκε σε γυναίκα, κάτι που του πρόσδιδε μια έκφραση νωχελική και σχεδόν παρακμιακή.

Η Ερίκα παρατήρησε ότι το βλέμμα του κινήθηκε προς το ντεκολτέ της. Εκείνη τράβηξε ενστικτωδώς το σακάκι της για να το

Эрику поразило, насколько усталой выглядит ее младшая сестра.

Она еще больше похудела, и черный костюм был заметно велик ей в груди и бедрах.

Под глазами обозначились темные круги, и, несмотря на макияж, было видно, насколько она бледная.

Злость и чувство беспомощности оттого, что она никак не могла повлиять на ситуацию, одолевали Эрику, и она впилась глазами в Лукаса.

Он спокойно выдержал ее взгляд. Он пришел прямо с работы в своей униформе — темно-сером костюме, белой рубашке и блестящем темно-сером галстуке.

Он выглядел светским и элегантным. Эрика понимала, что многие женщины наверняка считают его привлекательным.

Но Эрика видела его жестокую сущность, наложившую отпечаток на резко очерченное лицо с острыми, выступающими скулами и подбородком.

Это было еще заметнее из-за того, что он всегда зачесывал волосы назад, оставляя открытым лоб.

Он был похож не на типичного англичанина с красной обветренной кожей, а скорее на настоящего скандинава с очень светлыми волосами и ледяными голубыми глазами.

Хорошо очерченная и полная, как у женщины, верхняя губа придавала ему какой-то несколько легкомысленный декадентский облик.

Эрика поймала его взгляд, когда он шарил глазами по вырезу ее платья, и инстинктивно запахнула жакет.

καλύψει.

Ο Λούκας πρόσεξε την κίνησή της, κάτι που την έκανε έξω φρενών.

Δεν ήθελε να δει ότι την επηρέαζε με οποιονδήποτε τρόπο.

Όταν επιτέλους τελείωση η συνάντηση, η Ερίκα σηκώθηκε, έκανε μεταβολή και έφυγε, δίχως να μπει στον κόπο να πει μερικές ευγενικές φράσεις αποχαιρετισμού.

Όσον αφορούσε την ίδια, ό,τι είχε να πει το είχε ήδη πει. Θα ερχόταν κάποιος σε επαφή μαζί της για να εκτιμήσει την αξία του σπιτιού και μετά το σπίτι θα πουλιόταν το γρηγορότερο δυνατόν.

Δεν επρόκειτο πια να μεταπείσει κανέναν με τα λόγια. Είχε χάσει τη μάχη.

Είχε υπενοικιάσει το διαμέρισμά της που βρισκόταν στη Βάσασταν της Στοκχόλμης σε ένα ζευγάρι ευχάριστων υποψήφιων διδακτόρων, οπότε δεν μπορούσε να πάει εκεί.

Αλλά, μια που δεν είχε διάθεση να αρχίσει από τώρα το πεντάωρο ταξίδι για τη Φιελμπάκα με το αυτοκίνητο, πάρκαρε στο πολυώροφο πάρκινγκ του Στούρεπλαν και πήγε στο πάρκο Χούμλεγκορντ.

Χρειαζόταν να συγκεντρωθεί για λίγο. Η ησυχία στο όμορφο πάρκο, που βρισκόταν καταμεσής της Στοκχόλμης, πρόσφερε ακριβώς εκείνη τη στοχαστική ατμόσφαιρα που χρειαζόταν.

Το χιόνι έπρεπε να είχε πέσει μόλις πριν από λίγο στην πόλη, γιατί ήταν ακόμη κάτασπρο πάνω στο γρασίδι.

Στη Στοκχόλμη αρκούσαν μία ή δύο μέρες για να μετατραπεί το χιόνι σε λερό, γκρίζο λασπόχιονο.

Κάθισε σε ένα από τα παγκάκια του πάρκου, αφού πρώτα έβαλε τα γάντια της πάνω στα παγκάκια για να μη βραχεί.

Δεν ήταν να παίζεις με τις ουρολοιμώξεις, και

Ον заметил ее движение, что разозлило ее еще больше.

Ей очень не хотелось давать Лукасу повод считать, что она обращает на него хоть какое-то внимание.

Когда встреча наконец была закончена, Эрика просто повернулась и пошла к двери. Она решила обойтись без никому не нужных формальных вежливых фраз.

С ее точки зрения, все, что могло быть сказано, уже сказали. С ней свяжутся, и приедет кто-то, чтобы оценить дом, потом его выставят на продажу, и притом так скоро, как только возможно.

И никакие слова утешения не могли помочь. Она чувствовала потерю.

Эрика сдавала свою квартиру в Васастанен одной приятной паре аспирантов, поэтому не могла поехать к себе.

Но и садиться сразу же за руль, чтобы долгие пять часов ехать во Фьељбаку, ей сейчас совершенно не хотелось. Поэтому она припарковала автомобиль у универмага возле Стуреплан, вышла и направилась в Хумлехордспарк.

Ей надо было посидеть и собраться с мыслями. Этот парк, как оазис тишины и красоты, расположенный в самом центре Стокгольма, давал то, что ей было необходимо: почти медитативную среду.

На город, наверное, только что выпал снег, белым слоем покрывший траву.

В Стокгольме достаточно дня или двух, чтобы снег превратился в грязно-серое месиво.

Эрика села на одну из парковых скамеек, предварительно подложив под себя варежки, чтобы не застудиться.

Цистит не такая штука, с которой стоит

αυτό ήταν ακριβώς το τελευταίο πράγμα στον κόσμο που θα ήθελε να πάθει τώρα.

Αφησε τις σκέψεις της να περιπλανηθούν όσο παρακολουθούσε το πλήθος που την προσπερνούσε βιαστικό από το μονοπάτι.

Ήταν ώρα για μεσημεριανό. Είχε ξεχάσει σχεδόν πόσο αγχώδες ήταν το περιβάλλον στη Στοκχόλμη.

Όλοι έτρεχαν συνέχεια και φαίνονταν να κυνηγούν κάτι που ποτέ δεν θα μπορούσαν να πιάσουν. Νοστάλγησε ξαφνικά τη Φιελμπάκα.

Δεν είχε μάλλον αντιληφθεί πόσο καλά είχε στεριώσει εκεί κάτω στη διάρκεια των εβδομάδων που πέρασαν.

Βέβαια, αν επέστρεφε, είχε πολλά να κάνει, αλλά στη Φιελμπάκα είχε ανακαλύψει, ταυτόχρονα, μια γαλήνη μέσα της, την οποία δεν είχε νιώσει ποτέ της στη Στοκχόλμη.

Αν ήσουν μόνος στη Στοκχόλμη, ήσουν εντελώς απομονωμένος. Στη Φιελμπάκα δεν ήσουν ποτέ μόνος, έστω κι αν αυτό ήταν και καλό και κακό. Ο κόσμος νοιαζόταν και παρακολουθούσε τους γείτονες και τους συνανθρώπους του.

Καμιά φορά το παρατραβούσαν, μια που την Ερίκα δεν τη συγκινούσαν ιδιαίτερα όλ' αυτά τα κουτσομπολιά, αλλά εδώ που καθόταν τώρα και έβλεπε την κίνηση και τη φούρια της πόλης ένιωθε ότι δεν θα μπορούσε να επιστρέψει.

Όπως τόσες φορές πρόσφατα, οι σκέψεις της πήγαν στην Άλεξ. Γιατί πήγαινε μόνη της στη Φιελμπάκα κάθε Σαββατοκύριακο;

Ποιος ήταν αυτός που συναντούσε εκεί; Και η μεγάλη ερώτηση του ενός εκατομμυρίου: ποιος ήταν ο πατέρας του παιδιού που κουβαλούσε στα σπλάχνα της;

Η Ερίκα θυμήθηκε μεμιάς το χαρτί που είχε χώσει στην τσέπη του τζάκετ της όταν στεκόταν στη σκοτεινή γκαρνταρόμπα.

Δεν κατάλαβε πώς ξέχασε να το κοιτάξει όταν επέστρεψε στο σπίτι προχτές. Ψαχούλεψε τη

шутить, и уж самая последняя вещь, которая ей сейчас нужна.

Она позволила мыслям свободно течь, разглядывая, как множество людей торопливо проносятся мимо по аллеям.

Была самая середина обеденного перерыва. Эрика почти забыла, насколько суетно в Стокгольме.

Все постоянно бегут наперегонки и как будто охотятся за чем-то, что они никогда не успевают поймать.

Если бы не прошедшие несколько недель, она бы, вероятно, и сама не поняла, сколь многое себя лишает.

Конечно, у нее множество проблем, но в то же время она нашла для себя покой и свободу, которых у нее никогда не было в Стокгольме.

Если ты живешь в Стокгольме один, то ты совершенно изолирован. Хорошо это или плохо, но во Фье́льбаке ты никогда не бываешь один, вокруг всегда люди, которые все время видят своих соседей и близких.

Иногда это бывает немного утомительно — сплетни, пересуды, — но, сидя здесь и глядя на городскую колготню, она чувствовала, что не может вернуться сюда.

Уже не в первый раз за последнее время она подумала об Алекс. Почему она одна приезжала во Фье́льбаку каждые выходные?

Кто был тот, с кем она встречалась? И вопрос на десять тысяч крон: кто был отцом ее ребенка?

Эрика внезапно вспомнила о бумаге, которую запихнула в карман куртки, стоя в темном гардеробе.

Она не понимала, как могла забыть посмотреть на свою находку, вернувшись

δεξιά τσέπη και έβγαλε ένα τσαλακωμένο κομμάτι χαρτί.

Με δάχτυλα που είχαν σχεδόν παγώσει δίχως τα γάντια, το ξεδίπλωσε προσεχτικά και το ίσιωσε.

Ήταν αντίγραφο ενός άρθρου από την εφημερίδα Μπουχουσλένινγκεν. Ήμερο μηνία δεν φαινόταν, αλλά, κοιτάζοντας την οικογένεια των τυπογραφικών χαρακτήρων και την ασπρόμαυρη φωτογραφία, μπορούσε να καταλάβει ότι δεν ήταν πρόσφατο.

Αν έκρινε από τη φωτογραφία, πρέπει να ήταν από τη δεκαετία του '70. Αναγνώρισε με άνεση τόσο τον άντρα στη φωτογραφία όσο και την ιστορία που περιέγραφε το άρθρο.

Αλλά γιατί είχε κρύψει η Άλεξ αυτό το άρθρο στο βάθος ενός κομού; Η Ερίκα σηκώθηκε και έβαλε ξανά το άρθρο στην τσέπη της. Εδώ δεν υπήρχαν απαντήσεις. Ήταν ώρα να πάει στο σπίτι της.

* * *

Η τελετή της κηδείας ήταν όμορφη και αξιοπρεπής. Στην εκκλησία της Φιελμπάκα δεν επικρατούσε συνωστισμός. Οι περισσότεροι δεν γνώριζαν την Άλεξάνδρα, αλλά ήταν απλώς εκεί για να ικανοποιήσουν την περιέργειά τους.

Η οικογένεια και οι φίλοι κάθονταν στις πρώτες θέσεις. Εκτός από τους γονείς της Άλεξ και τον Χένρικ, η Ερίκα γνώριζε μόνο τη Φρανσίν.

Είχε δίπλα της έναν ψηλό ξανθό άντρα. Μάλλον ο σύζυγός της, σκέφτηκε η Ερίκα.

Κατά τ' άλλα, οι φίλοι δεν ήταν και τόσοι πολλοί. Χωρούσαν άνετα σε δύο σειρές καθισμάτων, κάτι που επιβεβαίωνε την εικόνα που είχε η Ερίκα για την Άλεξ.

Ότι είχε σίγουρα πάμπολλους γνωστούς αλλά ελάχιστους στενούς φίλους. Υπήρχαν, επίσης,

домой позавчера. Она порылась в правом кармане и достала скомканный клочок бумаги.

Замерзшими без варежек пальцами она осторожно расправила ее.

Это была заметка из «Бохусланда». Даты на листке не было, но по шрифту и черно-белой фотографии она поняла, что заметка старая.

Судя по фотографии — семидесятые годы. И она очень хорошо знала и мужчину на фотографии, и историю, о которой рассказывалось в заметке.

Почему Алекс прятала ее в комоде? Эрика встала и опять положила заметку в карман. Здесь ответов не было. Пора ехать домой.

* * *

Похороны были красивые, с отпеванием. Не сказать, чтобы в церкви Фельбаки собралось много людей. Большинство не знали Александру, а заявились просто из любопытства.

Семья и друзья сидели на передних скамейках. Кроме родителей Алекс и Хенрика Эрике знакома была только Франсин.

Рядом с ней был высокий светловолосый мужчина — возможно, как предположила Эрика, ее муж.

Друзей пришло не так много, они легко уместились на двух скамейках, что только укрепило мнение Эрики об Алекс.

У нее наверняка было бесчисленное множество знакомых, но едва ли много

και οι περίεργοι, οι οποίοι κάθονταν σκόρπιοι εδώ κι εκεί στα υπόλοιπα καθίσματα του ναού.

Η Ερίκα είχε καθίσει στον γυναικωνίτη. Η Μπίργιτ την είχε δει έξω από την εκκλησία και της είχε προτείνει να καθίσει μαζί τους.

Η Ερίκα αρνήθηκε ευγενικά. Θα ένιωθε υποκρίτρια αν καθόταν εκεί, ανάμεσα σε οικογένεια και φίλους. Στην πραγματικότητα, η Άλεξ τής ήταν πια ξένη.

Η Ερίκα στριφογύριζε πάνω σε αυτούς τους άβολους πάγκους της εκκλησίας. Όσο ήταν παιδί, την έσερναν, κι αυτή και την Άννα, κάθε Κυριακή στην εκκλησία.

Ήταν τρομακτικά βαρετό για ένα παιδί να κάθεται ακίνητο όλη την ώρα και ν' ακούει τα ατέλειωτα κηρύγματα και τους ψαλμούς, των οποίων τις μελωδίες δεν είχε καταφέρει να μάθει ποτέ της.

Για να περνάει την ώρα της, άρχισε να πλάθει ιστορίες στο μυαλό της. Είχε πλάσει παραμύθια για δράκους και πριγκίπισσες δίχως να τα αποτυπώσει ποτέ στο χαρτί.

Στην εφηβεία, αυτοί οι εκκλησιασμοί λιγότερεψαν πολύ λόγω των έντονων διαμαρτυριών της Ερίκα.

Αλλά όσες φορές την ανάγκαζαν να πάει, τα παραμύθια είχαν αντικατασταθεί από αφηγήματα πιο ρομαντικής χροιάς.

Κατά μια ειρωνεία της τύχης, λοιπόν, όφειλε ίσως να ευχαριστεί —ή να καταριέται— αυτούς τους αναγκαστικούς εκκλησιασμούς για την επαγγελματική της επιλογή.

Η Ερίκα δεν είχε ακόμη επιλέξει να ασπαστεί κάποιο θρησκευτικό δόγμα, και η εκκλησία ήταν γι' αυτήν απλώς ένα όμορφο οικοδόμημα γεμάτο παραδόσεις — και τίποτε άλλο.

Τα κηρύγματα που είχε ακούσει στην παιδική της ηλικία δεν της είχαν εμπνεύσει κάποια επιθυμία να πιστέψει σε κάτι.

Διότι αυτά τα κηρύγματα μιλούσαν για κόλαση και αμαρτία και δεν διέθεταν εκείνη τη

друзей. На остальных местах то тут, то там сидели просто любопытные.

Сама Эрика примостилась наверху, на галерее. Биргит заметила ее перед церковью и предложила сесть вместе с ними.

Эрика вежливо отказалась. Она считала лицемерием находиться вместе с семьей и друзьями, ведь на самом деле Алекс была для нее чужой.

Эрика поерзала на неудобной скамейке. Все детские годы их с Анной постоянно таскали в церковь по воскресеньям.

Для ребенка это было на редкость тоскливо — сидеть и слушать длинные проповеди и псалмы, мелодии которых совершенно безнадежно даже пытаться выучить.

Чтобы развлечь себя, Эрика придумывала истории — сказки о драконах и принцессах, которые никогда не оказывались на бумаге.

Когда они подросли, посещения церкви стали значительно реже из-за энергичных протестов Эрики.

Но когда они все же оказывались там, то сказки превращались в истории романтического плана.

По иронии судьбы, она, по-видимому, должна благодарить или проклинать свои посещения церкви за то, что стала писателем.

Эрика все еще не обрела свою веру, и для нее церковь оставалась красивой постройкой, средоточием традиций, и ничем больше.

Проповеди, которые она помнила с детства, не заронили в душу никакого желания обращаться к вере.

В них очень часто говорилось об аде и грехе и как-то очень мало о светлой Божьей

φωτεινή πίστη στον Θεό, την οποία ένιωθε να υπάρχει, αλλά που ποτέ της δεν βίωσε.

Πολλά είχαν αλλάξει. Τώρα εκεί, στην Αγία Τράπεζα, στεκόταν μια γυναίκα με ιερατικά άμφια και μιλούσε όχι για αιώνια τιμωρία αλλά για φως, ελπίδα και αγάπη. Πολύ θα ήθελε η Ερίκα να της είχε προσφερθεί αυτή η εικόνα για τον Θεό τότε που ήταν ακόμη παιδί.

Από τη σχεδόν κρυφή θέση της στον εξώστη, είδε μια νεαρή γυναίκα δίπλα στην Μπίργιτ, στην πρώτη σειρά των πάγκων.

Η Μπίργιτ κρατούσε με μια σπασμωδική λαβή το χέρι της γυναίκας και έγερνε μερικές φορές το κεφάλι στον ώμο της. Της φάνηκε κάπως γνωστή και κατάλαβε αμέσως ότι πρέπει να ήταν η Τζούλια, η μικρή αδερφή της Άλεξ.

Ήταν μακριά για να μπορέσει η Ερίκα να διακρίνει τα χαρακτηριστικά της, αλλά πρόσεξε ότι η Τζούλια φαινόταν να αποτραβιέται κάθε φορά που την άγγιζε η Μπίργιτ.

Η Τζούλια τραβούσε το χέρι της κάθε φορά που η Μπίργιτ το έπιανε, αλλά η μητέρα της είτε έκανε πως δεν το καταλάβαινε είτε δεν το πρόσεχε πραγματικά καθόλου στην κατάσταση που βρισκόταν.

Ο ήλιος φιλτραριζόταν μέσα από τα πανύψηλα παράθυρα με τα πολύχρωμα βιτρό τζάμια. Οι πάγκοι ήταν σκληροί και άβολοι, και η Ερίκα ένιωσε την απαρχή ενός βουβού πόνου στη μέση της. Ευτυχώς που η τελετή ήταν σχετικά σύντομη.

Όταν ολοκληρώθηκε, έμεινε στη θέση της και παρακολούθησε απο-πάνω τους ανθρώπους που έβγαιναν αργά από την εκκλησία.

Έξω ο ήλιος ήταν σχεδόν ανυπόφορα λαμπερός κι ο ουρανός ανέφελος. Μια πομπή ανθρώπων κατέβαινε το μικρό πρανές προς το νεκροταφείο και τον φρεσκοσκαμμένο τάφο που περίμενε το φέρετρο της Άλεξ.

правде. Эрика знала, что эта правда есть, но ей никогда не доставалось хоть немнogo.

С тех пор многое изменилось. Теперь перед алтарем стояла женщина, одетая в рясу, и вместо того, чтобы напоминать о вечном грехе и проклятии, она говорила о свете, надежде и любви. И Эрике стало жаль, что с таким светлым восприятием Бога она не встретилась в детстве.

Со своего неприметного места на галерее она увидела молодую женщину рядом с Биргит в первом ряду.

Биргит крепко вцепилась в ее руку и время от времени клала голову ей на плечо. Эрика смутно припоминала ее и решила, что эта женщина, должно быть, Джуллия — младшая сестра Алекс.

Они сидели довольно далеко, и Эрика не могла рассмотреть ее лица. Но она заметила, что Джуллия старается избегать прикосновений Биргит.

Джуллия убирала руку каждый раз, когда Биргит дотрагивалась до нее. Но из-за того ли, что считала жесты матери нарочитыми, или из-за того, что обстановка казалась ей неподходящей, — судить трудно.

Солнце пробивалось внутрь через высокие окна с оправленными в свинец стеклами. От сидения на твердой и неудобной скамейке у Эрики заломило нижнюю часть спины, и она была благодарна тому, что церемония заняла не так много времени.

После окончания церемонии еще какое-то время она стояла на галерее и смотрела сверху на людей, которые медленно выходили из церкви.

На небе не было ни облачка. Солнце сильно слепило глаза. Процессия двигалась по небольшому холму вниз к кладбищу и свежевыкопанной могиле, в которой скоро исчезнет гроб с Алекс.

Πριν από την κηδεία των γονιών της δεν είχε σκεφτεί ποτέ πώς γίνονταν οι ενταφιασμοί του χειμώνα, όταν το έδαφος ήταν παγωμένο.

Τώρα ήξερε ότι ζέσταιναν το έδαφος πριν το σκάψουν. Μια έκταση αρκετά μεγάλη για να χωρέσει τα φέρετρα που θα έβαζαν μέσα.

Καθώς πήγαινε προς το μέρος που είχε επιλεχτεί να γίνει ο τάφος της Άλεξ, η Ερίκα πέρασε από τον τάφο των γονιών της. Ήταν τελευταία στην πομπή και σταμάτησε για μια στιγμή μπροστά του.

Πάνω στην επιτάφια πέτρα είχε σχηματιστεί μια παχιά λωρίδα χιονιού, και η Ερίκα την καθάρισε προσεχτικά. Έριξε μια τελευταία ματιά στον τάφο και έσπευσε να πάει στο μικρό πλήθος που είχε συγκεντρωθεί λίγο παραπέρα.

Ευτυχώς, οι περιέργοι δεν είχαν ακολουθήσει στο νεκροταφείο, και τώρα ήταν εκεί μόνο η οικογένεια και οι φίλοι.

Η Ερίκα δεν ήταν τόσο σίγουρη ότι έπρεπε να βρίσκεται κι αυτή εκεί, αλλά την τελευταία στιγμή αποφάσισε να συνοδέψει την Άλεξ μέχρι την τελευταία της κατοικία.

Ο Χένρικ στεκόταν μπροστά μπροστά, με τα χέρια του βαθιά χωμένα στις τσέπες του πανωφοριού, το κεφάλι σκυφτό και το βλέμμα καρφωμένο στο φέρετρο, που καλυπτόταν αργά από τα λουλούδια που άφηναν. Κυρίως κόκκινα τριαντάφυλλα.

Η Ερίκα αναρωτήθηκε αν περιεργαζόταν κι αυτός τον κόσμο. Σκέφτηκε ότι ίσως να ήταν κι ο πατέρας του παιδιού ανάμεσα σε αυτούς που είχαν συγκεντρωθεί γύρω από τον τάφο.

Όταν κατέβασαν το φέρετρο στον τάφο, ακούστηκε ένας θλιψμένος μακρόσυρτος αναστεναγμός από την Μπίργιτ.

Ο Καρλ-Ερικ ήταν αδάκρυτος και είχε τα χείλη του σφιγμένα. Είχε βάλει όλη του τη δύναμη για να κρατάει την Μπίργιτ όρθια, σωματικά και ψυχικά.

До похорон родителей Эрика никогда не задумывалась над тем, как копают могилы зимой, когда земля промерзла.

Но теперь она знала, что землю сначала прогревают, иначе невозможно выдолбить в твердой как камень земле прямоугольную яму, достаточную, чтобы там поместился гроб.

По пути к месту, выбранному для могилы Алекс, Эрика проходила мимо надгробия своих родителей. Она шла последней в процессии и ненадолго остановилась перед могилой.

Толстая шапка снега лежала на камне, и она осторожно стряхнула его. Еще раз посмотрев на могилу родителей, она заторопилась к маленькой группе, которая стояла неподалеку.

Любопытные наконец-то держались поодаль, и теперь здесь были только семья и друзья.

Эрика колебалась, не зная, стоит ли ей подходить к ним. В последний момент она все же решила, что должна быть с Алекс на ее пути к месту последнего пристанища.

Хенрик стоял впереди всех, глубоко засунув руки в карманы пальто: голова опущена, глаза прикованы к гробу, который постепенно скрывался под покровом цветов — по большей части красных роз.

Эрика задала себе вопрос: думает ли он сейчас, глядя на окружающих, что среди них может быть отец ребенка его жены?

Когда гроб ушел в землю, у Биргит из самой глубины души вырвался долгий горестный рыдающий вздох.

Карл-Эрик выглядел собранным и сдержаным, все его силы уходили на то, чтобы поддерживать Биргит морально.

Η Τζούλια στεκόταν λίγο πιο πέρα από αυτούς. Ο Χένρικ είχε δίκιο όταν περιέγραψε την Τζούλια σαν το ασχημόπαπο της οικογένειας.

Σε αντίθεση με την αδερφή της, η Τζούλια ήταν μελαχρινή, με κοντές μπούκλες κομμένες όπως όπως, οι οποίες δεν θύμιζαν με τίποτα κόμμωση.

Τα χαρακτηριστικά της ήταν τραχιά, τα μάτια της πολύ βαθιά, χωμένα στις κόγχες, και περιεργάζονταν τα πάντα πίσω από ένα υπερβολικά μακρύ τσουλούφι. Δεν φορούσε μέικ απ, και το δέρμα της έφερε φανερά ίχνη έντονης ακμής από τα χρόνια της εφηβείας.

Η Μπίργιτ έδειχνε πολύ πιο μικρόσωμη και πιο εύθραυστη όταν στεκόταν δίπλα στην Τζούλια. Η νεότερη κόρη της ήταν πάνω από δέκα πόντους ψηλότερη από την ίδια και με ένα κορμί βαρύ, φαρδύ και ασχημάτιστο.

Η Ερίκα παρακολουθούσε έκπληκτη μια ατέλειωτη σειρά αντιφατικών συναισθημάτων που αλώνιζαν, ίδιοι ανεμοστρόβιλοι, τα χαρακτηριστικά στο πρόσωπο της Τζούλιας.

Π οδύνη και η οργή εναλλάσσονταν με αστραπιαία ταχύτητα. Κανένα δάκρυ. Ήταν η μόνη που δεν άφησε ούτε ένα λουλούδι πάνω στο φέρετρο και, μόλις ολοκληρώθηκε η τελετή, έστρεψε απότομα τα νώτα της στο άνοιγμα που υπήρχε στο έδαφος και κα-τευθύνθηκε προς την εκκλησία.

Η Ερίκα αναρωτήθηκε πώς να ήταν οι σχέσεις ανάμεσα στις δύο αδερφές. Δεν μπορεί να ήταν εύκολο να σε συγκρίνουν με την Άλεξ και να βγαίνεις πάντα χαμένη.

Η γυρισμένη πλάτη της Τζούλιας έδειχνε απόρριψη και περιφρόνηση, καθώς με μεγάλες δρασκελιές δημιουργούσε όλο και μεγαλύτερη απόσταση ανάμεσα στους άλλους και την ίδια. Οι ώμοι της, που ήταν μαζεμένοι προς τα πάνω, εξέφραζαν τις απορριπτικές προθέσεις της.

Ο Χένρικ βρέθηκε δίπλα στην Ερίκα.

Джулия стояла чуть в стороне от них. Хенрик был прав, когда говорил о Джюлии, как о гадком утенке в семье.

В отличие от старшей сестры волосы у нее были темные, короткие и какие-то всклокоченные, словно она в жизни не посещала парикмахерской.

На ее грубом лице с глубоко посаженными глазами, которые едва виднелись из-под слишком длинной челки, на веки вечные остались следы обильных угрей подростковых лет.

Стоя рядом с Джюлией, Биргит казалась совсем маленькой и болезненно хрупкой. Ее младшая дочь была сантиметров на десять выше ее самой, тяжелая, ширококостная, с бесформенной фигурой.

Эрика с изумлением наблюдала, как на лице Джюлии, будто в каком-то вихре, мелькают противоречивые эмоции.

Боль и бешенство сменяли друг друга с молниеносной быстротой. Никаких слез. Она единственная не положила ни одного цветка на гроб, а когда церемония почти закончилась, она резко повернулась спиной к яме в земле и зашагала обратно в направлении церкви.

Эрике стало интересно, как складывались отношения между сестрами. Ведь с Алекс всегда было очень непросто: короткая соломинка чаще доставалась другим.

Силуэт Джюлии виднелся на фоне холма. Она уходила, и расстояние между нею и остальными быстро увеличивалось. Она втянула голову в плечи, но не от страха или холода: скорее она еще больше пыталась закрыться и уйти в себя.

Хенрик подошел сбоку к Эрике:

«Αμέσως μετά θα κάνουμε μια μικρή δεξίωση στη μνήμη της Άλεξ. Θα χαιρόμασταν αν ερχόσουν κι εσύ».

«Μπα, δεν ξέρω αν πρέπει» είπε η Ερίκα.

«Μπορείς να έρθεις για λίγο τουλάχιστον».

Εκείνη δίστασε.

«Ναι, εντάξει. Πού θα γίνει; Στο σπίτι της Ούλα;»

«Οχι. Το σκεφτήκαμε λίγο και αποφασίσαμε τελικά να το κάνουμε στο σπίτι της Μπίργιτ και του Καρλ’Ερικ.

Παρά τα όσα συνέβησαν εκεί, ξέρω καλά ότι η Άλεξ λάτρευε αυτό το σπίτι. Έχουμε πολλές όμορφες αναμνήσεις από εκεί, οπότε δεν θα μπορούσαμε να βρούμε καλύτερο μέρος για να τιμήσουμε τη μνήμη της, έτσι δεν είναι;

Αν και καταλαβαίνω ότι μπορεί να είναι κάπως δύσκολο για σένα να έρθεις εκεί. Εννοώ ότι εσύ δεν έχεις και τόσο όμορφες αναμνήσεις από την τελευταία σου επίσκεψη».

Η Ερίκα κοκκίνισε από την ντροπή της μόλις σκέφτηκε ποια ακριβώς ήταν η τελευταία της επίσκεψη εκεί. Βιάστηκε ν' αποδιώξει τη σκέψη.

«Θα τα καταφέρω».

Είχε πάρει το δικό της αυτοκίνητο και το πάρκαρε ξανά στο πάρκινγκ πίσω από το σχολείο Χοκεμπάκεν.

Το σπίτι ήταν ήδη γεμάτο από κόσμο όταν η Ερίκα πέρασε το κατώφλι- σκέφτηκε μήπως έπρεπε, τελικά, να κάνει μεταβολή και να φύγει. Όμως, η σκέψη αυτή χάθηκε ξαφνικά, όπως είχε έρθει. Όταν ήρθε κοντά της ο Χένρικ και πήρε το πανωφόρι της, ήταν πολύ αργά για ν' αλλάξει γνώμη.

Στην τραπεζαρία, όπου υπήρχε μπουφές με πικάντικα καναπέδακια με θαλασσινά, αλλαντικά και άλλα κρεατικά, επικρατούσε

— Сейчас, когда все закончилось, у нас будут скромные поминки. Нам будет очень приятно, если ты придешь.

— Ну, я вообще-то не знаю, — сказала Эрика.

— В любом случае ты можешь заехать ненадолго.

Эрика заколебалась.

— Хорошо, о'кей. А где это будет? Дома у Уллы?

— Нет, мы долго думали и в конце концов решили устроить поминки в доме Биргит и Карла-Эрика.

Несмотря на все то, что там случилось, я знаю, как Алекс любила этот дом, и у нас с ним связано множество светлых воспоминаний, так что едва ли можно найти место лучше, чтобы помянуть ее.

Хотя я, конечно, догадываюсь, что тебе довольно трудно прийти туда. Я имею в виду — твой последний визит в этот дом к светлым воспоминаниям никак не отнесешь.

Эрика покраснела от стыда, подумав о том, когда она на самом деле в последний раз навещала этот дом, и быстро опустила глаза.

— Хорошо.

Она поехала на своей машине и снова припарковалась на стоянке за школой Хокебакен.

Дом оказался полон народу, и Эрика подумала, что, может быть, ей лучше повернуться и поехать домой. Но она упустила момент. К ней подошел Хенрик, помог снять куртку, и было уже слишком поздно идти на попятную.

Народ толпился вокруг накрытого стола с закусками. В целом происходящее производило впечатление какого-то

συνωστισμός. Η Ερίκα επέλεξε να πάρει γαρίδες και αποτραβήχτηκε αμέσως σε μια γωνιά του δωματίου, όπου μπορούσε να φάει και να περιεργαστεί την ομήγυρη με την ησυχία της. Η δεξιώση είχε μια ζωντάνια που μάλλον ασυνήθιστη θα τη χαρακτήριζες αν σκεφτόσουν τον λόγο για τον οποίο γινόταν. Οι τόνοι ήταν εντόνως εύθυμοι. Κοιτάζοντας γύρω της τους ανθρώπους, η Ερίκα είδε ότι όλοι ήταν τσιτωμένοι καθώς κουβέντιαζαν. Η σκέψη ότι η Άλεξ είχε δολοφονηθεί αιωρούνταν κάπου κάτω από την επιφάνεια.

Το βλέμμα της έκανε τον γύρο του καθιστικού από πρόσωπο σε πρόσωπο. Η Μπίργιτ καθόταν στην άκρη ενός γωνιακού καναπέ και σκούπιζε τα μάτια της μ' ένα μαντιλάκι.

Ο Καρλ-Ερικ στεκόταν πίσω της με το ένα χέρι αδέξια ακουμπισμένο στον ώμο της, ενώ στο άλλο κρατούσε ένα πιάτο με καναπεδάκια.

Ο Χένρικ έπαιζε επαγγελματικά τον ρόλο του ανάμεσα στους καλεσμένους. Πήγαινε από τη μια παρέα στην άλλη, αντάλλασσε χειραψίες, απαντούσε με γνέψιμο στα συλλυπητήρια, τους ενημέρωνε πως υπήρχε επίσης καφές και κέικ.

Ο τέλειος οικοδεσπότης, από την κορφή ως τα νύχια. Σαν να βρισκόταν σε ένα οποιοδήποτε πάρτι αντί στη δεξιώση που γινόταν στη μνήμη της συζύγου του.

Το μόνο που έδειχνε πόσο οδυνηρά ήταν όλ' αυτά για τον ίδιο ήταν μια βαθιά εισπνοή και ένας δυσδιάκριτος δισταγμός, σαν να ήθελε να πάρει καινούργια δύναμη πριν συνεχίσει με την επόμενη παρέα.

Το μόνο άτομο του οποίου η συμπεριφορά έβγαινε από τα όρια του πλαισίου ήταν η Τζούλια.

Είχε καθίσει στο περβάζι του παραθύρου της βεράντας. Είχε ακουμπήσει το ένα γόνατο στο παράθυρο, ενώ το βλέμμα της πλανιόταν πέρα, στη θάλασσα.

лихорадочного веселья, и Эрика, посмотрев на людей вокруг себя, увидела неестественные говорящие маски. Казалось, что на упоминание о смерти, собравшей их здесь, наложено табу, а чувства, вызванные этим, глубоко запрятаны и тщательно скрывались.

Эрика посмотрела вокруг, переводя взгляд с одного лица на другое. Биргит сидела в дальнем конце комнаты на краешке углового дивана и промокала глаза платком. У нее за спиной стоял Карл-Эрик, опустив одну руку ей на плечо. В другой руке у него была тарелка с куском пирога и какими-то закусками.

Хенрик с профессиональным мастерством кружил по комнате. Он переходил от одной группы к другой, пожимал руки, кивал в ответ на выражение соболезнований, говорил о том, что сейчас подадут кофе и торт,

— образцовый хозяин с головы до ног.

Как будто он присутствовал на очередной вечеринке, а не на поминках жены.

Единственное, что выдавало его напряжение, было то, что перед тем, как подойти к очередной группе гостей, он делал передышку, несколько раз глубоко вздохнул и чуть-чуть медлил, словно собираясь с силами.

Единственным, кто казался здесь совершенно не к месту и не вписывался в общие рамки, была Джуллия.

Она сидела на веранде на подоконнике, согнув одну ногу в колене и подтянув ее к груди. Джуллия отвернулась от всех и не отрываясь смотрела вдаль.

Όποιος προσπαθούσε να την πλησιάσει, ευγενικά και με μερικά λόγια συμπόνιας, αναγκαζόταν να πάει από εκεί που είχε έρθει δίχως πολλά πολλά.

Η Τζούλια αγνοούσε όλες τις προσπάθειες για κουβεντούλα και συνέχιζε να έχει το βλέμμα στραμμένο στο απέραντο λευκό.

Η Ερίκα ένιωσε να την ακουμπάει κάποιος στο μπράτσο και άθελά της τινάχτηκε ξαφνιασμένη, με αποτέλεσμα ο καφές στο φλιτζάνι να πιτσιλίσει λίγο το πιατάκι.

«Συγγνώμη, δεν ήθελα να σε τρομάξω». Η Φρανσίν χαμογελούσε.

«Οχι, κανένα πρόβλημα. Απλώς είχα χαθεί στις σκέψεις μου».

«Για την Τζούλια;» Η Φρανσίν έδειξε με μια μικρή κίνηση του κεφαλιού προς τη μεριά της Τζούλιας. «Είδα ότι την παρακολουθούσες».

«Ναι, πρέπει να πω ότι με ενδιαφέρει. Είναι τελείως αποκομμένη από την υπόλοιπη οικογένεια. Δεν μπορώ να καταλάβω αν πενθεί για την Άλεξ ή αν είναι οργισμένη για κάποιο λόγο που δεν καταλαβαίνω».

«Μάλλον δεν υπάρχει κανείς που να καταλαβαίνει την Τζούλια. Άλλα είναι σίγουρο πως η ζωή της δεν ήταν εύκολη. Το ασχημόπαπο που μεγάλωσε μαζί με δύο πανέμορφους κύκνους. Μονίμως παραγκωνισμένη και αγνοημένη.

Όχι πως ήταν ευθέως κακές μαζί της, απλώς ήταν ανεπιθύμητη. Για παράδειγμα, η Άλεξ δεν την ανέφερε ποτέ όσο ζόύσαμε στη Γαλλία.

Έμεινα έκπληκτη όταν μετακόμισα στη Σουηδία και ανακάλυψα πως η Άλεξ είχε μια μικρή αδερφή. Μιλούσε περισσότερο για σένα παρά για την Τζούλια. Είχατε μάλλον μια πολύ ιδιαίτερη σχέση, έτσι δεν είναι;»

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω. Παιδιά ήμασταν. Και όπως όλα τα παιδιά στην ηλικία αυτή, ήμασταν φίλες αδερφικές και ποτέ δεν

Κогда кто-нибудь пытался подойти к ней и сказать несколько дружеских или сочувственных слов, то быстро отвергался.

Она игнорировала все попытки заговорить с ней и продолжала смотреть наружу в бескрайнюю белизну зимнего моря.

Эрика почувствовала легкое прикосновение к руке, непроизвольно вздрогнула, и немного кофе выплеснулось на блюдце.

— Извини, я не хотела напугать тебя. — Франсин улыбнулась.

— Да нет, я не испугалась. Я просто задумалась.

— О ком? О Джилии? — Франсин кивком указала на фигуру в окне. — Я видела, как ты рассматриваешь ее.

— Да, должна признаться, она меня интересует. Она так разительно отличается от остальных членов семьи. Я никак не могу сообразить: то ли она горюет об Алекс, то ли ее гложет что-то другое, о чем мы не имеем ни малейшего понятия.

— Насколько я знаю, никто никогда не понимал Джилию. Гадкий утенок, который рос между двумя красотками. Всегда всеми отверженная и игнорируемая.

И не то чтобы с ней плохо обращались, она была просто нелюбима. Алекс, к примеру, ни разу не упомянула о ней за все то время, что мы жили во Франции.

Я очень удивилась, когда приехала в Швецию и обнаружила, что у Александры есть младшая сестра. Она о тебе говорила больше, чем о Джилии. У вас, наверное, были совершенно особенные отношения?

— На самом деле я не знаю. Мы были детьми и, как иногда бывает в детстве, считали, что будем вечно близки, как

θα χωρίζαμε και όλα τα γνωστά.

Αλλά αν η Άλεξ δεν είχε μετακομίσει, πιθανώς να είχε συμβεί και μ' εμάς το ίδιο που συμβαίνει και με τα άλλα κοριτσάκια που μεγαλώνουν μαζί και γίνονται έφηβες.

Θα τσακωνόμασταν για τα ίδια αγόρια, θα αποκτούσαμε διαφορετικά γούστα στο ντύσιμο, θα καταλήγαμε σε διαφορετικές κλίμακες κοινωνικής ιεραρχίας και θα εγκαταλείπαμε η μία την άλλη για άλλους φίλουνς, που θα ταίριαζαν καλύτερα στη φάση που περνούσαμε ή στη φάση που θα θέλαμε να περάσουμε.

Έχεις δίκιο όμως. Η Άλεξ επηρέασε πολύ τη ζωή μου, ακόμα και την ενήλικη ζωή μου. Τότε ένιωθα ότι δεν θα μπορούσα ποτέ μου να αποτινάξω εκείνη την αίσθηση της προδοσίας.

Αναρωτιόμουν αν ήμουν εγώ που είχα πει ή είχα κάνει κάτι κακό. Εκείνη απλώς απομακρυνόταν όλο και περισσότερο και μια μέρα των ημερών εξαφανίστηκε.

Όταν συναντηθήκαμε ξανά, ενήλικες πια, ήταν σαν ξένη. Κατά κάποιον παράξενο τρόπο νιώθω ότι τώρα τη γνωρίζω ξανά».

Η Ερίκα σκέφτηκε τις σελίδες του βιβλίου που είχε στοιβάξει στο σπίτι της.

Αυτά που είχε μέχρι στιγμής ήταν μια συλλογή εντυπώσεων και περιγραφών μαζί με ανάκατες δικές της σκέψεις και συλλογισμούς.

Δεν ήξερε καν πώς θα έδινε μορφή σε αυτό το υλικό. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι έπρεπε να το κάνει.

Το συγγραφικό της ένστικτο της έλεγε ότι αυτή ήταν μια ευκαιρία να γράψει κάτι πρωτότυπο, αλλά δεν είχε ιδέα πού έμπαιναν τα όρια ανάμεσα στις δικές της ανάγκες ως συγγραφέα και στην προσωπική της σχέση με την Άλεξ.

кровные сестры, никогда не расстанемся и все такое прочее.

Но если бы Александра не уехала, наверное, с нами произошло бы то же самое, что бывает с другими девочками, когда они вырастают и становятся подростками.

Я не знаю, отбивали ли мы друг у друга парней, но обязательно скоро бы выяснилось, что у нас разные вкусы, мы одеваемся по-разному, да и вообще стоим на разных ступеньках социальной лестницы. И рано или поздно мы бы предпочли друг другу иных друзей, которых сочли бы более подходящими для себя или которые бы считали нас подходящими для них.

Но конечно, Александра сильно повлияла и на мою взрослуую жизнь. Я никогда не могла избавиться от чувства, что меня бросили.

Я все время задавала себе вопрос: что я сделала не так, в чем ошиблась? Она просто уходила все дальше, а потом в один прекрасный день ушла совсем.

Когда мы снова встретились взрослыми, она казалась мне чужой. Довольно примечательно, но у меня такое чувство, словно я пытаюсь познакомиться с ней опять.

Эрика подумала о страницах книги, которые собирались уже в довольно высокую стопку у нее дома.

Но это все еще были только наброски: чужие мнения и умозаключения, перемешанные с ее собственными мыслями и воспоминаниями.

Она не представляла, как ей выстроить и оформить материал. Она знала только одно — что обязана это сделать.

Инстинкт подсказывал ей, что у нее есть шанс написать что-то настоящее, но где проходит граница между ее потребностями как писателя и ее личной привязанностью к Алекс — об этом она не имела ни малейшего понятия.

Η περιέργεια που ήταν απαραίτητη για να γράψει κανείς κάτι την οδηγούσε να αναζητήσει απαντήσεις στο αίνιγμα του θανάτου της Άλεξ σε ένα πολύ πιο προσωπικό επίπεδο.

Θα μπορούσε να είχε επιλέξει να μην ασχοληθεί με την Άλεξ και τη μοίρα της. Να γυρίσει την πλάτη σε όλο εκείνο το θλιβερό συγγενολόι που την περιτριγύριζε και να ασχοληθεί με τον εαυτό της και τις δικές της δουλειές. Να όμως που στεκόταν σε ένα δωμάτιο γεμάτο ανθρώπους τους οποίους, στην πραγματικότητα, δεν γνώριζε.

Ξαφνικά, μια σκέψη πέρασε από το μυαλό της. Είχε σχεδόν ξεχάσει τον πίνακα που είχε βρει στην γκαρνταρόμπα της Άλεξ. Τώρα όμως θυμήθηκε γιατί της φάνηκαν τόσο γνώριμες εκείνες οι ζεστές αποχρώσεις με τις οποίες είχε απεικονιστεί το γυμνό κορμί της Άλεξ.

Στράφηκε προς τη Φρανσίν.

«Να, όταν συναντηθήκαμε στην γκαλερί.»
«Ναι;»

«Υπήρχε ένας πίνακας ακριβώς πλάι στην πόρτα. Ένας μεγάλος καμβάς ζωγραφισμένος μόνο με ζεστά χρώματα, κίτρινο, κόκκινο, πορτοκαλί.»

«Ναι, ξέρω για ποιον πίνακα λες. Τι συμβαίνει με αυτόν; Μη μου πεις ότι ενδιαφέρεσαι να τον αγοράσεις;» είπε η Φρανσίν και χαμογέλασε.

«Οχι, αλλά αναρωτιέμαι. Ποιος τον ζωγράφισε;»

«Α, αυτή είναι μια πολύ θλιβερή ιστορία. Ο ζωγράφος λέγεται Αντερς Νίλσον. Είναι ντόπιος, από τη Φιελμπάκα.

Η Άλεξ τον ανακάλυψε. Είναι απίστευτα ταλαντούχος. Δυστυχώς, είναι και βαριά αλκοολικός, κάτι που πιθανότατα θα καταστρέψει ό,τι δυνατότητες διαθέτει ως καλλιτέχνης.

Σήμερα δεν αρκεί να αφήνεις τους πίνακές σου σε μια γκαλερί και να ελπίζεις στην αναγνώριση και στην επιτυχία. Πρέπει, ως

Любопытство, которое необходимо для того, чтобы писать, настойчиво толкало Эрику на поиски разгадки тайны смерти Алекс и одновременно все больше и больше превращало эту тайну во что-то личное.

Эрика могла сделать выбор и оставить в покое Алекс и ее судьбу, повернуться спиной ко всему этому скорбящему клану и заняться собой и своими делами. А вместо этого она стояла в комнате, наполненной едва знакомыми ей людьми.

Одна мысль поразила ее: она едва не забыла о картине в гардеробе Александры. Сейчас она внезапно вспомнила, почему теплые краски, которые так лъстили нагому телу Александры на холсте, тогда бросились ей в глаза.

Она повернулась к Франсин:

— Ты знаешь, когда я встречалась с тобой в галерее, там была одна картина, возле самой двери, — большое полотно с необыкновенно теплыми цветами: желтый, красный, оранжевый...

— Да, я понимаю, о чем ты говоришь. А в чем дело? Не похоже, что ты собираешься вкладывать деньги в живопись.

— Нет, я просто хотела спросить, кто ее нарисовал.

— Да, это довольно грустная история. Художника зовут Андерс Нильссон. Он вообще-то родом отсюда, из Фельбаки.

Его открыла Алекс. Он потрясающе талантливый. Но, к сожалению, он еще и законченный алкоголик. И это не может не сказываться на его способностях как художника.

Сегодня не достаточно просто прийти, оставить свои картины в галерее и надеяться на удачу. Ты просто обязан быть

καλλιτέχνης, να είσαι συγχρόνως μέσα στην αγορά, παρών σε εκθέσεις, να πηγαίνεις σε εκδηλώσεις και να παίζεις τον ρόλο σου ως “καλλιτέχνης” μέχρι κεραίας.

Ο Άντερς Νίλσον είναι ένας γνήσιος μεθύστακας, τον οποίο δεν θα έμπαζες ποτέ σε επιπλωμένο σπίτι.

Πουλάμε κάνα πίνακά του πού και πού σε πελάτες που ξέρουν να αναγνωρίζουν τα ταλέντα, αλλά ο Άντερς δεν θα γίνει ποτέ αστέρι του καλλιτεχνικού στερεώματος.

Κινδυνεύοντας να φανώ πραγματική κακίστρα, ο Άντερς θα αποκτήσει τη μέγιστη προοπτική αν πεθάνει από το πιόμα.

Οι νεκροί ζωγράφοι πάντα είχαν πέραση γενικώς στον κόσμο».

Η Ερίκα κοίταξε έκπληκτη το μικροκαμωμένο πλάσμα απέναντι της. Η Φρανσίν είδε την έκφρασή της και πρόσθεσε:

«Δεν σκόπευα να ακουστώ τόσο κυνική.

Απλώς με εκνευρίζει το γεγονός ότι κάποιος έχει τόσο μεγάλο ταλέντο και το πετάει μέσα σ' ένα μπουκάλι αλκοόλ.

Η λέξη “τραγικό” δεν αρκεί εδώ. Ήταν τυχερός που η Άλεξ βρήκε τους πίνακές του. Άλλιώς, οι μόνοι που θα τους χαίρονταν θα ήταν οι μπεκρήδες της Φιελμπάκα. Και δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι είναι σε θέση να εκτιμήσουν τις λεπτότερες πτυχές της τέχνης».

Ένα κομμάτι του παζλ είχε μπει στη θέση του, αλλά η Ερίκα δεν μπορούσε με τίποτα να καταλάβει πώς αυτό ταίριαζε με την υπόλοιπη εικόνα.

Γιατί να έχει η Άλεξ ένα γυμνό πορτρέτο της, το οποίο είχε ζωγραφίσει ο Άντερς Νίλσον, κρυμμένο στην γκαρνταρόμπα της; Μια εξήγηση ήταν ότι το φύλαγε για να το δωρίσει στον Χένρικ, ή μπορεί και στον εραστή της, και ότι η Άλεξ είχε παραγγείλει το πορτρέτο

не только художником, но и толковым дельцом, чтобы продавать себя, показываться на выставках, вернисажах, создавать и поддерживать в глазах окружающих образ человека искусства.

Андерс Нильссон — спившийся человек, у которого даже на мебель денег нет.

Мы продаем время от времени его картины знатокам, которые понимают толк в искусстве и ценят талант, но звездой на небосводе живописи Андерс никогда не будет.

Положа руку на сердце, я считаю, что его потенциал раскроется, когда Андерс упьется до смерти.

Люди в большинстве своем много лучше принимают мертвых художников.

Эрика с удивлением посмотрела на изящное существо перед ней. Франсин перехватила ее взгляд и продолжила:

— Я не хотела показаться настолько циничной.

Я просто никак не могу смириться с тем, что человек, которому дан такой талант, топит его в бутылке.

Трагедия — это мягко сказано. Ему повезло, что Александра наткнулась на его картины, в противном случае единственными ценителями его живописи была бы фьельбакская пьянь. А я сильно сомневаюсь, что они в состоянии понять нюансы искусства.

Кусочек головоломки встал на место, но Эрика ни сном ни духом не ведала, как он сочетается с остальным узором.

Почему портрет Алекс ню, написанный Андерсом Нильссоном, оказался спрятанным в гардеробе? Самое простое объяснение — что портрет задуман как подарок Хенрику или, может быть, ее любовнику или просто Алекс заказана

από έναν καλλιτέχνη του οποίου το ταλέντο θαύμαζε.

Αλλά, πάλι, κι αυτό δεν της φαινόταν τόσο σωστό σαν σκέψη. Υπήρχε αισθησιασμός και ερωτισμός στον πίνακα. Αυτά απέκλειαν μια σχέση μεταξύ αγνώστων. Υπήρχε κάποιος παράξενος δεσμός ανάμεσα στην Άλεξ και τον Άντερς.

Από την άλλη, η Ερίκα ήξερε καλά ότι δεν ήταν ειδήμονας σε θέματα τέχνης, οπότε οι κεραίες της μπορεί να έδιναν λαθεμένα σήματα.

Ένα μουρμουρητό απλώθηκε στο δωμάτιο.

Αρχισε από την παρέα που βρισκόταν κοντά στην είσοδο και έπειτα συνεχίστηκε και στις άλλες παρέες.

Τα βλέμματα όλων στράφηκαν προς την πόρτα, απ' όπου ένας απρόσμενος επισκέπτης έκανε την είσοδό του με περισσή μεγαλοπρέπεια.

Μόλις η Νέλι Λόρεντς πέρασε το κατώφλι, οι καλεσμένοι κράτησαν την ανάσα τους από καθαρή έκπληξη.

Η Ερίκα σκέφτηκε το άρθρο της εφημερίδας που είχε βρει στην κρεβατοκάμαρα της Άλεξ και ένιωσε όλα τα φαινομενικώς ασύνδετα δεδομένα να στροβιλίζονται στο μυαλό της ανήμπορα να συνδεθούν μεταξύ τους.

* * *

Από τις αρχές της δεκαετίας του '50, η επιβίωση της Φιελμπάκα ήταν άμεσα συνδεδεμένη με την κονσερβοποιία Λόρεντς. Σχεδόν οι μισοί κάτοικοι της Φιελμπάκα απασχολούνταν στη φάμπτρικα, και τα μέλη της οικογένειας Λόρεντς θεωρούνταν βασιλιάδες στη μικρή κοινωνία.

портрет художнику, чьим талантом восхищалась.

Но тем не менее что-то здеськазалось неправильным, что-то явно не состыковывалось. В лице Алекс на портрете проступала какая-то греховная сексуальность. На картине вольно или невольно запечатлелись отношения, она явно не предназначалась для чужих глаз и была написана не чужим. Что-то связывало Алекс и Андерса.

Хотя, с другой стороны, Эрика понимала, что она совершенно не разбирается в искусстве и ее ощущения могут быть сплошным заблуждением.

Какой-то шепоток пробежал по комнате.

Он начался в группе, которая стояла у самого входа, и распространился дальше.

Все взгляды устремились к двери. Во внезапно наступившей тишине появился неожиданный гость.

Когда Нелли Лоренс показалась в дверях, гости затаили дыхание.

Эрика подумала о заметке, которую нашла в спальне Алекс, и почувствовала, как все на первый взгляд не связанные между собой факты закрутились у нее в голове, пытаясь сложиться в систему.

* * *

Своего рода возрождение Фельбаки началось в пятидесятых годах и было связано с консервной фабрикой Лоренса, на которой работала почти половина трудоспособного населения. В маленьком поселке Лоренсы были чем-то вроде королевской семьи.

Επειδή η Φιελμπάκα δεν διέθετε πρόσφορο έδαφος για την υψηλή κοινωνία, η οικογένεια Λόρεντς αποτελούσε μια κοινωνική τάξη από μόνη της. Από την υπερυψωμένη θέση τους, όπου είχαν την τεράστια έπαυλή τους στο ψηλότερο σημείο του λόφου, ατένιζαν αφ' υψηλού τη Φιελμπάκα με ενσυνείδητη υπεροψία.

Το εργοστάσιο είχε ιδρυθεί το 1952 από τον Φάμπιαν Λόρεντς. Ως απόγονος πολλών γενιών ψαράδων, προοριζόταν ν' ακολουθήσει τα χνάρια τους.

Τα ψάρια όμως λιγόστευαν όλο και περισσότερο, και ο νεαρός Φάμπιαν ήταν και φιλόδοξος και έξυπνος και δεν είχε σκοπό να τα βγάζει πέρα μια ζωή με ένα ξεροκόματο όπως ο πατέρας του.

Ξεκίνησε την κονσερβοποιία με τα χέρια άδεια και, όταν πέθανε, στα τέλη της δεκαετίας του '70, άφησε πίσω του —πέρα από την επιτυχημένη επιχείρησή του— και μια σημαντική περιουσία στη γυναίκα του, τη Νέλι.

Σε αντίθεση με τον σύζυγό της που ήταν ιδιαίτερα κοσμαγάπητος, η Νέλι Λόρεντς είχε αποκτήσει τη φήμη της υπεροπτικής και ψυχρής γυναίκας και σπάνια εμφανιζόταν, τώρα πια, στη μικρή κοινωνία, αλλά δεχόταν μόνο —ίδια βασιλίσσα— ειδικά προσκεκλημένα άτομα σε ακρόαση. Γι' αυτό είχε προκαλέσει πρωτόγνωρη αίσθηση η εμφάνισή της εκεί. Αυτή η επίσκεψη θα έδινε τροφή για κοντσομπολιά πολλών μηνών.

Είχε πέσει τέτοια βουβαμάρα στο δωμάτιο που μπορούσες ν' ακούσεις ακόμα και καρφίτσα αν έπεφτε.

Η κυρία Λόρεντς επέτρεψε καταδεκτικά στον Χένρικ να πάρει τη γούνα της και, στηριζόμενη στο μπράτσο του, μπήκε στο καθιστικό.

Εκείνος την οδήγησε στον μεσαίο καναπέ, όπου κάθονταν η Μπίργιτ και ο Καρλ'Ερικ, ενώ η ίδια έγνεφε σύντομα, χαιρετώντας

Во Фьельбаке не было никакой светской жизни, и поэтому Лоренсы стали классом сами в себе. И с высот своего превосходства из огромной виллы на вершине холма они взирали на Фьельбаку сверху вниз.

Фабрику открыл в 1952 году Фабиан Лоренс. Он происходил из семьи потомственных рыбаков и, как заведено, должен был пойти по стопам отца.

Но рыболовство все больше приходило в упадок, а молодой Фабиан оказался и достаточно честолюбив, и достаточно смыщен для того, чтобы не довольствоваться прозябанием и скучным куском хлеба, как его отец.

Когда Фабиан начинал свое консервное дело, у него не было ничего, кроме собственных рук и головы. А когда он умер в конце семидесятых, то оставил жене Нелли процветающее предприятие и весьма значительное состояние.

В отличие от Фабиана, очень популярного в поселке и любимого его жителями, Нелли считали черствой и надменной. И когда она изредка показывалась в поселке, то производила впечатление королевы, дающей аудиенцию своим покорным подданным. Она появлялась здесь настолько редко, что каждый ее визит становился местной сенсацией, а слухи и пересуды не утихали потом несколько месяцев.

В комнате стало так тихо, что можно было услышать, если бы на пол упала иголка.

Госпожа Лоренс милостиво приняла помощь Хенрика по избавлению ее от мехов и, взяв его под руку, прошла в гостиную.

Сначала она направилась к сидящим на диване Биргит и Карлу-Эрику. Проходя по комнате, она время от времени слегка

επιλεκτικά κάποιους από τους υπόλοιπους επισκέπτες.

Όταν έφτασε μπροστά στους γονείς της Άλεξ, επιτέλους οι παρευρισκόμενοι άρχισαν να κουβεντιάζουν ξανά. Ψιλοκουβέντα, δηλαδή, για το ένα και για το άλλο, ενώ πάσχιζαν απελπισμένα ν' ακούσουν τι λεγόταν στον καναπέ.

Ένας από αυτούς που είχε δεχτεί ευγενικά το νεύμα της ήταν και η Ερίκα. Μια που προσέγγιζε τον τίτλο της διασημότητας, είχε θεωρηθεί άξια ενός νεύματος, όπως επίσης είχε λάβει, λίγο μετά τον θάνατο των γονιών της, και μια πρόσκληση για τσάι από τη Νέλι Λόρεντς.

Π Ερίκα είχε αρνηθεί ευγενικά, με τη δικαιολογία ότι δεν είχε συνέλθει ακόμη.

Παρατηρούσε με φιλοπερίεργο βλέμμα τη Νέλι, η οποία πρόσφερε τα βαθύτατα συλλυπητήριά της στην Μπίργιτ και στον Καρλέρικ.

Η Ερίκα αμφέβαλλε αν χωρούσε κάποια συμπόνια σ' εκείνο το κορμί που ήταν πετσί και κόκαλο. Ήταν πολύ αδύνατη, με τους κοκαλιάρικους καρπούς της να προβάλλουν από τα καλοραμένα ρούχα της.

Σίγουρα θα είχε πεινάσει μια ζωή ολάκερη για να είναι λεπτή, κατά τις επιταγές της μόδας, αλλά δεν είχε αντιληφθεί ότι αυτό που είναι κομψό όταν διαθέτεις τη φυσική στρογγυλάδα της νιότης δεν είναι εξίσου όμορφο όταν τα γεράματα έχουν ήδη βάλει τη σφραγίδα τους.

Το πρόσωπό της ήταν σουβλερό, με αιχμηρές γωνίες, αλλά απίστευτα λείο και αρυτίδωτο, κάτι που δημιούργησε στην Ερίκα την υπόνοια ότι το νυστέρι είχε δώσει μια χείρα βοηθείας στη φύση.

Τα μαλλιά της ήταν το πιο όμορφο προσόν της. Πυκνά και ασημόγκριζα, τραβηγμένα από το μέτωπο και τα μηνίγγια, για να καταλήξουν σε μια υπέροχη ουρά πίσω στον αυχένα. Ήταν όμως τόσο σφιχτά ότι ενισιμένα προς τα πίσω

кивала, здороваясь с некоторыми из собравшихся.

Когда она подошла к родителям Александры, разговор опять понемногу возобновился. Светский треп о том о сем, в то время как все напряженно пытались услышать, о чем говорят там, у дивана.

Одной из удостоенных милостивого кивка была Эрика. В некотором роде она относилась к избранным, как местная знаменитость. Видимо, поэтому после смерти родителей Эрика получила приглашение на чай. Нелли Лоренс сочла ее заслуживающей подобной чести.

Эрика вежливо отклонила приглашение и извинилась, сославшись на плохое самочувствие.

Она с любопытством рассматривала Нелли, выражавшую глубочайшее сочувствие Биргит и Карлу-Эрику.

Эрика очень сомневалась, что в холодном сердце Нелли нашлось бы место для какого-нибудь сочувствия вообще. Очень тощая, с узловатыми руками, сучьями торчащими из великолепно сшитого платья,

она наверняка всю свою жизнь голодала, чтобы оставаться модно-стройной, но не понимала, что то, что воспринимается естественно и к лицу человеку в юности, станет с возрастом совсем не так красиво.

Ее заостренное, с резкими чертами лицо удивляло своей неожиданно гладкой кожей без единой морщинки, за что, как заподозрила Эрика, следовало благодарить скорее не мать-природу, а пластического хирурга.

У Нелли Лоренс были очень красивые волосы — густые, серебристые, собранные в элегантный пучок и затянутые настолько крепко, что кожа на лбу немногого натягивалась, что придавало ее лицу

που το δέρμα στο μέτωπό της είχε τραβηγχτεί κι αυτό λίγο ψηλά, κάτι που της πρόσδιδε μια έκφραση ελαφριάς έκπληξης.

Η Ερίκα εκτιμούσε ότι έπρεπε να ήταν λίγο περισσότερο από ογδόντα χρονών. Φημολογούνταν ότι στα νιάτα της υπήρξε χορεύτρια και ότι είχε συναντήσει τον Φάμπιαν Λόρεντς όταν χόρευε σε μπαλέτο σε κάποιο κλαμπ στο Γέτεμποργ, από του οποίου την πόρτα δεν θα περνούσαν ποτέ κορίτσια καλών οικογενειών.

Η Ερίκα είχε την εντύπωση ότι μπορούσε να διακρίνει την εκπαίδευση μιας χορεύτριας στον ακόμη χαριτωμένο τρόπο με τον οποίο κινούνταν.

Σύμφωνα με την επίσημη εκδοχή πάντως, δεν είχε καμία απολύτως σχέση με χορεύτριες, αλλά ήταν κόρη ενός πρόξενου από τη Στοκχόλμη.

Έπειτα από λίγα λεπτά χαμηλόφωνης συζήτησης, η Νέλι άφησε τους πενθούντες γονείς, βγήκε έξω στη βεράντα και κάθισε δίπλα στην Τζουλια.

Από τη μεριά των προσκεκλημένων, τα ανέκφραστα πρόσωπα δεν έδειξαν διόλου πόσο τους παραξένεψε αυτό.

Συνέχισαν τις συζητήσεις τους, με το βλέμμα να παρακολουθεί άγρυπνα το αταίριαστο ζευγάρι.

Η Ερίκα ήταν πάλι μόνη στη γωνιά της, μια που η Φρανσίν την είχε αφήσει για ν' ανακατευτεί με τους υπόλοιπους καλεσμένους.

Τώρα μπορούσε να περιεργαστεί ανενόχλητη την Τζουλια και τη Νέλι. Για πρώτη φορά εκείνη τη μέρα η Ερίκα είδε ένα χαμόγελο να χαράζεται στο πρόσωπο της Τζουλιας. Πήδηξε από το περβάζι και κάθισε δίπλα στη Νέλι, στον κα-λαμόπλευτο καναπέ.

Έμειναν καθισμένες εκεί, γέρνοντας όσο πιο κοντά μπορούσαν τα κεφάλια τους, και ψιθύριζαν.

постоянно недоуменный вид.

Эрика прикидывала, что Нелли перевалило за восемьдесят. Ходили слухи, что в юности она была танцовщицей в Гётеборге и встретила Фабиана Лоренса, когда выступала в кордебалете в заведении, к которому порядочная девушка не подошла бы на пушечный выстрел.

И Эрике показалось, что она замечает балетную выпрявку в по-прежнему грациозных движениях Нелли.

Согласно официальной версии, она никогда не имела никакого отношения к кордебалету, а была якобы дочерью консула из Стокгольма.

После непродолжительного, в несколько минут, разговора Нелли оставила наполовину осиротевших родителей Александры, вышла из комнаты и присела возле Джулии на веранде.

Никто из присутствующих и виду не подал, насколько странным это выглядит.

Все продолжали разговаривать, посматривая одним глазом на странную парочку.

Эрика опять стояла в углу одна, так как Франсин оставила ее и пошла общаться дальше.

Поэтому она могла беспрепятственно разглядывать Джулию и Нелли. И в первый раз за весь сегодняшний день Эрика увидела широкую улыбку на лице Джулии, которая спрыгнула с подоконника и охотно села рядом с Нелли на плетенном из ротанга диване.

Они стали шептаться, склонив головы друг к другу.

Τι κοινό μπορούσε να έχει ένα τόσο αταίριαστο ζευγάρι;

Η Ερίκα έριξε μια ματιά προς τη μεριά της Μπίργιτ. Επιτέλους, τα δάκρυα είχαν σταματήσει να κυλάνε στα μάγουλά της. Τώρα είχε καρφώσει το βλέμμα της στην κόρη της και στη Νέλι Λόρεντς. Ένα βλέμμα γυμνό και πολύ τρομαγμένο.

Η Ερίκα αποφάσισε ότι έπρεπε μάλλον να δεχτεί εκείνη την πρόσκληση για τσάι από την κυρία Λόρεντς. Θα μπορούσε να αποβεί ενδιαφέρουσα μια κατ' ιδίαν κουβέντα μαζί της.

Ένιωσε μεγάλη ανακούφιση όταν έφυγε επιτέλους από το σπίτι που βρισκόταν στον λόφο και μπόρεσε ν' αναπνεύσει ξανά τον καθαρό χειμωνιάτικο αέρα.

Ο Πάτρικ ένιωθε κάποια νευρικότητα. Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που είχε ετοιμάσει φαγητό για μια γυναίκα. Μια γυναίκα, μάλιστα, η οποία μόνο αδιάφορο δεν τον άφηνε. Όλα έπρεπε να γίνουν τέλεια.

Σιγοτραγουδούσε καθώς τεμάχιζε το αγγούρι για τη σαλάτα. Έπειτα από πολλή αγωνία και σκέψη είχε, τελικά, αποφασίσει να φτιάξει μπον φιλέ. Τώρα βρισκόταν καθαρισμένο και περιποιημένο στον φούρνο και σύντομα θα ήταν έτοιμο. Η σάλτσα σιγόβραζε στο μάτι της κουζίνας, και αισθάνθηκε το στομάχι του να διαμαρτύρεται με όλες αυτές τις υπέροχες μυρωδιές.

Είχε περάσει ένα αγχώδες απόγευμα. Δεν είχε μπορέσει να φύγει από τη δουλειά τόσο νωρίς ώστε ήλπιζε και έτσι αναγκάστηκε να καθαρίσει το σπίτι σε χρόνο ρεκόρ.

Δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο ακατάστατο είχε αφήσει το σπίτι από τότε που τον εγκατέλειψε η Κάριν.

Αλλά, όταν το είδε όπως θα το έβλεπε η Ερίκα, αντιλήφθηκε ότι εδώ απαιτούνταν επείγοντα μέτρα. Ένιωσε λίγο άβολα που είχε πέσει στη στερεότυπη παγίδα του εργένη με το σπίτι ασυγύριστο και το ψυγείο άδειο.

Что у них, настолько разных, может быть общего?

Эрика посмотрела на Биргит: та перестала плакать и не отрываясь смотрела на свою дочь и Нелли Лоренс с откровенным страхом в глазах.

И Эрика решила, что ей обязательно надо принять приглашение на чай от госпожи Лоренс. Может быть, будет очень интересно поговорить с ней о том о сем с глазу на глаз.

С огромным облегчением она вышла из дома на холм и снова вдохнула свежего зимнего воздуха.

Патрик немного нервничал. Очень давно он в последний раз готовил еду для женщины. И то, что эта женщина его оставила, было Патрику далеко не безразлично. Все должно пройти отлично.

Он тихонько напевал, нарезая огурцы для салата. После долгих колебаний и раздумий он в конце концов решил остановиться на говяжьем филе. Теперь оно, хорошо обмазанное и приправленное специями, готовилось в духовке. Соус побулькивал на плите, и он чувствовал, как в животе бурчит от вкусного запаха.

День был совершенно суматошный. Патрик не смог уйти с работы пораньше, как надеялся, и поэтому ему пришлось прибираться в доме с рекордной скоростью.

До сегодняшнего дня он не очень хорошо осознавал, в каком состоянии его жилье, потому что после ухода Карин его это не очень заботило.

Но, посмотрев вокруг глазами Эрики, он понял, что придется потрудиться. Ему было бы очень неловко подпасть под стереотип молодого холостяка, живущего в полном раскардаше и с пустым холодильником.

Δεν είχε καταλάβει πραγματικά τον φόρτο της δουλειάς που είχε η Κάριν με το σπίτι, αλλά είχε θεωρήσει δεδομένο το τακτοποιημένο και πεντακάθαρο σπιτικό και δεν είχε σκεφτεί ποτέ πόσος κόπος απαιτούνταν για να είναι έτσι. Ήταν πολλά αυτά που είχε θεωρήσει δεδομένα.

Όταν η Ερίκα χτύπησε το κουδούνι, εκείνος πέταξε γρήγορα την ποδιά αποπάνω του και έριξε μια ματιά στον καθρέφτη για να ελέγξει τα μαλλιά του. Παρόλο που είχε μπει στον κόπο να βάλει ζελέ, τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα ως συνήθως.

Η Ερίκα έδειχνε υπέροχη, όπως πάντα. Τα μάγουλά της ήταν ξαναμμένα και ρόδινα από το κρύο και τα ξανθά μαλλιά της έπεφταν σε πυκνές σγουρές μπούκλες πάνω στον γιακά του τζάκετ της.

Την αγκάλιασε ανάλαφρα και άφησε τον εαυτό του να κλείσει τα μάτια για ένα δευτερόλεπτο και να εισπνεύσει το άρωμα που φορούσε. Μετά, έκανε χώρο για να την αφήσει να περάσει μέσα στο ζεστό σπίτι.

Το τραπέζι ήταν ήδη έτοιμο, και άρχισαν με το πρώτο πιάτο, περιμένοντας το κυρίως να ετοιμαστεί.

Ο Πάτρικ την κρυφοκοίταζε όσο εκείνη απολάμβανε το αβοκάντο με γέμιση γαρίδας. Δεν ήταν κάνα δύσκολο φαγητό, αλλά δεν σου άφηνε περιθώρια αποτυχίας.

«Δεν θα πίστευα ποτέ ότι θα μπορούσες να ετοιμάσεις τόσο άνετα ένα δείπνο τριών πιάτων» είπε η Ερίκα, καθώς έπαιρνε μια κουταλιά από το αβοκάντο.

«Κοίτα, ούτε εγώ θα το πίστευα. Αλλά. στην υγειά σου και καλωσόρισες στο ρεστοράν Χέντστρεμ, λοιπόν!»

Τσούγκρισαν απαλά τα ποτήρια τους και γεύτηκαν το λευκό κρύο κρασί. Έπειτα, έφαγαν για λίγο σε μια ατμόσφαιρα

Раньше он по-настоящему не понимал, какой воз домашней работы тащила на себе Карин. То, что в доме чисто, опрятно и красиво, он воспринимал как данность и не задавался мыслью о том, сколько труда надо вкладывать для поддержания его в порядке. Он очень многое считал само собой разумеющимся.

Когда Эрика позвонила в дверь, Патрик быстренько скинул с себя фартук и бросил взгляд в зеркало. Хотя он и не пожалел геля, волосы все равно торчали в разные стороны.

Эрика, как всегда, выглядела фантастически. Щеки раскраснелись от мороза, а светлые волосы плотными волнами падали на воротник пуховика.

Он обнял ее, позволил себе помедлить долю секунды, вдохнул запах ее парфюмерии и потом повел внутрь, в тепло.

Стол был уже накрыт, и они начали с холодных закусок в ожидании горячего.

Патрик украдкой поглядывал на Эрику, когда она с заметным удовольствием пробовала половинки авокадо, фаршированные креветками. Не очень, конечно, изысканно, но, во всяком случае, напортачить трудно.

— Никогда бы не подумала, что ты можешь приготовить полный обед из трех блюд, — сказала Эрика, откусывая кусочек авокадо.

— Да нет, я вообще-то не большой мастер готовить. Но на здоровье, и добро пожаловать в ресторан «Хедстрём».

Они подняли тост и пригубили белое холодное вино и потом какое-то время ели в уютной тишине.

ευχάριστης σιωπής.

«Πώς είσαι κατά τ' άλλα;»
Ο Πάτρικ κοίταξε την Ερίκα στα κλεφτά.

«Εντάξει είμαι, ευχαριστώ, αν και πρέπει να πω ότι έχω περάσει και καλύτερες εβδομάδες στη ζωή μου».

«Πώς και ακολούθησες τους άλλους στην ανάκριση; Πρέπει να έχουν περάσει αναρίθμητα χρόνια από τότε που είχες κάποια επαφή με την Άλεξ ή την οικογένειά της».

«Ναι, περίπου είκοσι πέντε χρόνια, έτσι χονδρικά.

Δεν ξέρω, ειλικρινά. Νιώθω σαν να με έχει αρπάξει ρούφουλας και δεν μπορώ —ή δεν ξέρω αν θέλω— να ξεφύγω.

Πιστεύω ότι η Μπίργιτ με βλέπει σαν κάποια που της θυμίζει πιο ευτυχισμένες εποχές.

Εκτός αυτού, βρίσκομαι έξω από τον κύκλο τους και μπορεί, ακριβώς γι' αυτό τον λόγο, να λειτουργώ σαν παράγοντας ασφαλείας».

Η Ερίκα δίστασε.
«Κάνατε καμιά πρόοδο;»

«Δεν μπορώ να μιλήσω για την υπόθεση. Λυπάμαι».

«Οχι, δεν πειράζει, καταλαβαίνω. Εγώ λυπάμαι. Δεν το σκέφτηκα καθόλου αυτό».

«Κανένα πρόβλημα. Αντιθέτως, εσύ μπορείς να με βοηθήσεις. Έχεις συναντήσει αρκετές φορές την οικογένεια μέχρι τώρα και τους γνωρίζεις από παλιά. Θα μπορούσες να μου περιγράψεις τις εντυπώσεις σου για την οικογένεια και όσα ξέρεις για την Άλεξ;»

Η Ερίκα άφησε κάτω τα μαχαιροπίρουνα και προσπάθησε να ταξινομήσει τις εντυπώσεις της με τη σειρά που η ίδια ήθελε να τις παρουσιάσει στον Πάτρικ.

Του είπε όλα όσα είχε μάθει, όπως και τις εντυπώσεις της για τα άτομα που υπήρχαν στη

— Как твои дела? — спросил Патрик, поглядывая на Эрику из-под вихров.

— Ничего, спасибо. Хотя бывало и получше.

— А как же все-таки получилось, что ты пришла на дознание? Ведь, должно быть, прошла чертова куча времени с тех пор, как ты как-то общалась с Алексом или ее семьей.

— Да, прошло, если округлить, двадцать пять лет.

Даже не знаю, меня будто засосало в какой-то водоворот, из которого я то ли не хочу, то ли не могу выбраться.

Мне кажется, что Биргит воспринимает меня как напоминание о лучших временах.

Кроме того, если бы я отстранилась от участия, то по меньшей мере так бы ничего и не узнала о том, как ведется расследование.

— Эрика опять помедлила.
— Вы в чем-нибудь продвинулись?

— Сожалею, но я не должен говорить о деле.

— Ничего, я понимаю. Извини, я просто не подумала.

— Ничего страшного, напротив, ты мне можешь помочь. Ты ведь несколько раз встречалась с семьей, плюс ты знала их раньше. Ты не могла бы немного рассказать мне, какое у тебя сложилось впечатление о семье и что ты знаешь об Алексе?

Эрика отложила прибор и попробовала разложить свои наблюдения по полочкам в том порядке, в каком она собиралась представить их Патрику.

Она рассказала обо всем, что ей удалось разузнать, и о том впечатлении, которое

ζωή της Άλεξ.

Ο Πάτρικ την άκουγε προσεχτικά, παρόλο που σηκώθηκε, μάζεψε τα πρώτα πιάτα και έπειτα σερβίρισε το κυρίως. Ενδιάμεσα, έκανε και μερικές ερωτήσεις.

Ήταν κατάπληκτος με όλες τις πληροφορίες που είχε καταφέρει να πάρει η Ερίκα σε τόσο σχετικά μικρό χρονικό διάστημα.

Αυτό, μαζί με όσα ήδη γνώριζε από πριν για την Άλεξ, συνέθεταν ένα πορτρέτο αρκετά διαφωτιστικό· έτσι, η γυναίκα που ήταν μέχρι τώρα θύμα φόνου απέκτησε ξαφνικά πρόσωπο και προσωπικότητα.

«Ξέρω ότι δεν μπορείς να μιλήσεις για την υπόθεση, Πάτρικ, αλλά μπορείς να μου πεις, τουλάχιστον, αν έχετε βρει οποιαδήποτε άκρη για το ποιος μπορεί να τη δολοφόνησε;»

«Όχι, μπορώ να πω ότι δεν έχουμε προχωρήσει πολύ με την έρευνα. Έστω και μια μικρή χαραμάδα φωτός, οτιδήποτε, θα ήταν πολύ ευπρόσδεκτη αυτή την ώρα.»

Χαμογέλασε και πέρασε με το δάχτυλό του το χείλος του ποτηριού. Η Ερίκα δίσταζε.

«Μπορεί να έχω κάτι που σας ενδιαφέρει.»

Απλωσε το χέρι της, πήρε την τσάντα της και άρχισε να την ψαχουλεύει. Έβγαλε ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί, που το έτεινε στον Πάτρικ.

Εκείνος το πήρε και το ξεδίπλωσε. Το διάβασε με ενδιαφέρον, αλλά, μόλις τελείωσε, σήκωσε απορημένος τα φρύδια του.

«Τι σχέση έχει αυτό με την Άλεξ;»

«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ. Το βρήκα σ' ένα συρτάρι στον κομό, κρυμμένο κάτω από τα εσώρουχα της Άλεξ.»

«Τι πάει να πει “το βρήκες”; Πότε είχες την ευκαιρία να ψάξεις τα συρτάρια του κομού

сложилось у нее в результате разговоров с близкими Алекс.

Патрик слушал очень внимательно, одновременно убирая закуски и подавая горячее. Иногда он быстро ее о чем-то спрашивал.

Патрика очень удивил объем информации, которую Эрике удалось собрать за относительно короткое время.

Все, что она рассказала, будучи сложенным с тем, что Эрика раньше знала об Алекс, внезапно превратило женщину, которая прежде была лишь безликой жертвой преступления, в личность.

— Я знаю, что ты не можешь говорить о деле, Патрик, но все же — есть ли у вас хоть какая-нибудь ниточка, которая может привести к убийце?

— Нет, должен сказать, мы не особенно продвинулись в расследовании. Сейчас нам до зарезу нужна хоть какая-нибудь зацепка, какая угодно.

Патрик вздохнул и провел пальцем по краю бокала. Эрика помедлила.

— Может быть, у меня и есть кое-что интересное.

Она дотянулась до своей сумочки и стала копаться в ней. Достав оттуда сложенный клочок бумаги, она подала его через стол.

Патрик, развернув, прочел заметку и вопросительно поднял брови:

— Ну и какое отношение это имеет к Алекс?

— Я тоже задаю себе этот вопрос. Я нашла эту заметку в комоде, спрятанную под ее бельем.

— Как это «нашла»? Каким образом ты умудрилась заглянуть в ящик ее комода?

της;»

Την είδε που κοκκίνισε κι αναρωτήθηκε τι του έκρυβε.

«Ε, να, πήγα ένα βράδυ στο σπίτι και έψαξα λίγο εκεί μέσα».

«Τι έκανες είπες!»

«Ναι, ναι, ξέρω. Δεν χρειάζεται να το πεις. Ήταν εντελώς βλακώδες, αλλά ξέρεις πώς είμαι εγώ. Πρώτα ενεργώ και μετά σκέφτομαι».

Συνέχισε να μιλάει γρήγορα, απλώς για ν' αποφύγει περαιτέρω επιπλήξεις.

«Εν πάσῃ περιπτώσει, βρήκα αυτό εδώ το χαρτί στο συρτάρι της Άλεξ και έτυχε να το πάρω μαζί μου».

Εκείνος δεν μπήκε στον κόπο να ρωτήσει πώς «έτυχε» να πάρει μαζί της το άρθρο. Καλύτερα να μην ήξερε.

«Τι νομίζεις ότι μπορεί να σημαίνει αυτό;» ρώτησε η Ερίκα.

«Ενα άρθρο για μια εξαφάνιση πριν από είκοσι πέντε χρόνια. Τι σχέση θα μπορούσε να έχει αυτό με την Άλεξ;»

«Τι άλλο γνωρίζεις γι' αυτό εδώ;» ρώτησε ο Πάτρικ και κούνησε το χαρτί.

«Αντικειμενικά, όχι περισσότερα απ' όσα γράφει εκεί μέσα. Ότι ο Νιλς Λόρεντς, γιος της Νέλι και του Φάμπιαν Λόρεντς, εξαφανίστηκε δίχως να αφήσει ίχνη τον Ιανουάριο του 1977. Πτώμα δεν βρέθηκε ποτέ.

Αντιθέτως, κυκλοφόρησαν πολλές φήμες με τα χρόνια. Ορισμένοι πιστεύουν ότι πνίγηκε και ότι το πτώμα του εξαφανίστηκε στη θάλασσα και γι' αυτό δεν βρέθηκε ποτέ, άλλοι λένε ότι είχε καταχραστεί πολλά λεφτά από τον πατέρα του και μετά το έσκασε στο εξωτερικό.

Απ' ό,τι έχω ακούσει, ο Νιλς Λόρεντς δεν ήταν και το πιο αγαπητό άτομο, και γι' αυτό οι περισσότεροι προτιμούν τη δεύτερη εκδοχή για

Патрик увидел, что Эрика покраснела, не подозревая, какой сюрприз она для него подготовила.

— Ну, я как-то вечером подъехала к дому и немного побродила внутри.

— Ты сделала... что?

— Да-да, я знаю, не надо мне ничего говорить. Это было чертовски глупо. Но ты же меня знаешь: сначала делаю, а потом думаю.

Эрика говорила быстро, чтобы Патрик не начал ругать ее:

— В любом случае, как бы то ни было, я нашла эту бумажку у Алекс в ящике и случайно прихватила ее с собой.

Он удержался от вопроса, как она могла случайно прихватить с собой заметку. Лучше было не знать.

— Как ты думаешь, что это может значить? — спросила Эрика.

— Заметка о человеке, пропавшем двадцать три года назад. Какое она имеет отношение к Алекс?

— А что ты об этом знаешь? — спросил Патрик и помахал заметкой.

— В целом и по сути — то же самое, что написано там. Что Нильс Лоренс — сын Нелли и Фабиана Лоренс — бесследно исчез в январе тысяча девятьсот семьдесят седьмого года, тела его так и не нашли.

Выдвигались самые разные предположения, за годы они свелись к двум: одни считали, что он утонул и тело унесло в море; по другим слухам, он растратил кучу денег своего отца и поэтому удрал за границу.

Говорили, Нильс Лоренс слыл не особенно симпатичной личностью, и поэтому большинство охотно склонялось ко второй

την εξαφάνισή του.

Ήταν ο μοναδικός γιος, και η Νέλι τον είχε κακομάθει εντελώς. Ήταν απαρηγόρητη μετά την εξαφάνισή του, ενώ ο Φάμπιαν Λόρεντς δεν συνήλθε ποτέ από αυτό τον χαμό. Πέθανε από καρδιακή προσβολή περίπου έναν χρόνο μετά.

Ο μοναδικός κληρονόμος της περιουσίας είναι τώρα ένας θετός γιος, που τον είχαν αναλάβει κάνα χρόνο πριν εξαφανιστεί ο Νίλς και τον οποίο υιοθέτησε η Νέλι κάνα δυο χρόνια μετά τον θάνατο του συζύγου της.

Αυτά όλα είναι ένα ποτ πουρί από τα κουτσομπολιά των ντόπιων. Ακόμη δεν καταλαβαίνω πώς αυτό εδώ μπορεί να έχει κάποια σχέση με την Άλεξ.

Η μόνη σχέση που μπορεί να είχαν οι οικογένειές τους ήταν ότι ο Καρλ-Ερικ εργαζόταν στα γραφεία της κονσερβοποιίας Λόρεντς όταν η Άλεξ κι εγώ ήμασταν μικρές, πριν μετακομίσουν στο Γέτεμποργ. Άλλα αυτά ήταν πριν από είκοσι πέντε χρόνια».

Η Ερίκα θυμήθηκε ξαφνικά άλλη μια σχέση. Ανέφερε, λοιπόν, στον Πάτρικ την εμφάνιση της Νέλι στη δεξιώση μετά την κηδεία και το ότι αφιέρωσε όλη την προσοχή της στην Τζούλια.

«Άλλα ακόμη δεν καταλαβαίνω πώς το άρθρο συνδέεται με όλ’ αυτά. Κάτι πρέπει να είναι αλλά τι;

Η Φρανσίν, αυτή που είχε την γκαλερί μαζί με την Άλεξ, ανέφερε επίσης ότι πίστευε πως η Άλεξ ήθελε να κάνει ένα ξεκαθάρισμα με το παρελθόν, κατά κάποιον τρόπο.

Δεν ήξερε να μου πει περισσότερα, αλλά πιστεύω ότι αυτά συνδέονται μεταξύ τους. Μπορείς να το πεις γυναικεία διαίσθηση ή οτιδήποτε άλλο, αλλά βαθιά μέσα μου νιώθω ότι κάπου εδώ υπάρχει κάποια σχέση».

Ντρεπόταν λίγο, επειδή ήξερε ότι δεν είχε πει όλη την αλήθεια στον Πάτρικ. Υπήρχε ακόμα ένα μικρό αλλά πολύ παράξενο κομμάτι του παζλ που το είχε αφήσει απέξω. Τουλάχιστον

версии. Он был единственным сыном, и Нелли очень его баловала.

Она места себе не находила после его исчезновения, а Фабиан Лоренс так и не оправился от потери, он умер от инфаркта через год.

Единственным наследником состояния теперь является их приемный сын, они взяли его примерно за год до исчезновения Нильса. Нелли усыновила его через пару лет после смерти мужа.

Да, это, конечно, стало поводом для сплетен местных кумушек, но я по-прежнему не вижу здесь какой-либо связи с Александрой.

Единственная точка пересечения этих семей друг с другом — это то, что Карл-Эрик работал в дирекции консервной фабрики Лоренса, когда Алекс и я были маленькими, до того как они уехали в Гётеборг, — но это ведь было двадцать три года назад.

Эрика вдруг вспомнила о недавней встрече. Она рассказала, как Нелли внезапно появилась на поминках и как она посвятила почти все свое внимание Джуллии.

— Я по-прежнему не понимаю, как это связано с заметкой, но что-то тут есть.

Франсин, вместе с которой Алекс владела галереей, тоже думает, что Алекс хотела каким-то образом расплатиться с прошлым.

Но ничего определенного она не знает. Помоему, все сходится. Ты можешь называть это женской интуицией или как тебе заблагорассудится, но я чувствую, что здесь есть связь.

Эрика немного смущалась, потому что она не сказала Патрику всей правды. Был еще один маленький, но очень приметный кусочек головоломки, который она скрыла.

μέχρι να μάθαινε κάτι περισσότερο.

«Μάλιστα. Το σύγουρο είναι ότι δεν μπορώ να τα βγάλω πέρα με τη γυναικεία διαίσθηση. Θέλεις λίγο κρασί ακόμα;»

«Ναι, ευχαριστώ». Η Ερίκα κοίταξε γύρω της στην κουζίνα. «Ομορφα είναι εδώ μέσα. Μόνος σου έκανες το ντεκόρ;»

«Οχι, δεν μπορώ να πάρω εγώ την τιμή. Η Κάριν ήταν αυθεντία σε αυτό τον τομέα».

«Η Κάριν, ναι. Τι ακριβώς έγινε μ' εσάς, αλήθεια;»

«Ε, να, τα συνηθισμένα. Ξέρεις τώρα. Το κορίτσι γνωρίζει έναν τραγουδιστή ελαφριάς μουσικής με σακάκι που φτάνει μέχρι τη μέση. Το κορίτσι τον ερωτεύεται. Έπειτα, το κορίτσι χωρίζει από τον άντρα της και μετακομίζει στον τραγουδιστή».

«Πλάκα μου κάνεις!»

«Δυστυχώς όχι. Και δεν φτάνει ότι με άδειασε. Με άφησε, μάλιστα, για τον Λέιφ Λάρσον, δημοφιλή και νταλκαδιάρη τραγουδιστή της διασημότερης χορευτικής μπάντας της κομητείας του Μπούχους με την επωνυμία “Λέφες”.

Ο άντρας με την ωραιότερη ντεγκραντέ κόμμωση στη δυτική ακτή. Έτσι είναι, ξέρεις. Δεν υπάρχουν πολλά να κάνεις για να νικήσεις έναν άντρα που φοράει παντοφλέ παπούτσια με φούντες».

Η Ερίκα τον κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια.

Ο Πάτρικ χαμογέλασε. «Αυτή ήταν μάλλον η κάπως υπερβολική εκδοχή, αλλά δεν απέχει και πολύ από την αλήθεια».

«Μα πρέπει να ήταν τρομερό! Δεν μπορεί να ήταν εύκολο για σένα».

«Ναι, λυπόμουν τον εαυτό μου για πολύ καιρό. Αλλά τώρα είμαι εντάξει. Όχι καλά αλλά εντάξει».

По меньшей мере до тех пор, пока не узнает больше.

— А какие у меня могут быть аргументы против женской интуиции. Вина еще хочешь?

— Да, спасибо. — Эрика огляделась вокруг.

— Как у тебя здесь хорошо. Ты сам занимался обстановкой?

— Нет, я и пальцем не пошевелил. Карин в этом хорошо разбиралась.

— Карин, да. А что же у вас произошло?

— Ну, ничего нового. Все как обычно. Девушка встречает певца из модной группы, в крутом пиджаке. Девушка влюбляется. Девушка бросает своего мужа и сбегает к певцу.

— Да ты шутишь!

— К сожалению, нет. По крайней мере, не за понюшку табака продала меня. Она ушла к Лейфу Ларссену. Почитаемый и популярный певец в самом известном бохусланском эстрадном ансамбле «Леффес».

Самые убойные кудри на всем западном побережье. Ну, ты знаешь: вейся, вейся, чубчик кучеряwyй, развевайся, чубчик, на ветру.

Эрика смотрела на Патрика большими глазами. Он улыбнулся:

— Да, я, конечно, немного перегибаю, но, в принципе, так и было.

— Но это так ужасно... Тебе пришлось очень нелегко.

— Я довольно долго жалел себя, но теперь все о'кей. Не то чтобы отлично, но вполне.

Η Ερίκα άλλαξε θέμα. «

Το μαντάτο για την εγκυμοσύνη έπεσε σαν βόμβα, έτσι δεν είναι;»

Κοίταξε τον Πάτρικ λίγο ερευνητικά, κι εκείνος ένιωσε πως υπήρχε κάτι περισσότερο πίσω από τη φαινομενικά αθώα διαπίστωσή της.

«Ναι, όπως και να ’χει, φάνηκε ότι δεν είχε μοιραστεί αυτό το ευχάριστο νέο με τον άντρα της» είπε η Ερίκα.

Ο Πάτρικ περίμενε σιωπηλός τη συνέχεια. Έπειτα από λίγο, η Ερίκα φάνηκε πως είχε αποφασίσει να συνεχίσει την κουβέντα που είχε αρχίσει, αλλά μιλούσε χαμηλόφωνα και διστακτικά, αβέβαιη ακόμη αν έπρεπε να μιλήσει.

«Σύμφωνα με την καλύτερή της φίλη, ο Χένρικ δεν είναι ο πατέρας του παιδιού».

Ο Πάτρικ ανασήκωσε το ένα φρύδι και σφύριξε, αλλά δεν είπε πάλι τίποτα, ελπίζοντας να πάρει περισσότερες πληροφορίες από την Ερίκα.

«Η Φρανσίν είπε ότι η Άλεξ είχε γνωρίσει κάποιον εδώ, στη Φιελμπάκα. Κάποιον τον οποίο συναντούσε στη Φιελμπάκα κάθε Σαββατοκύριακο.

Σύμφωνα με τη Φρανσίν, η Άλεξ δεν θέλησε ποτέ να κάνει παιδί με τον Χένρικ, αλλά με αυτόν εδώ τον άντρα ήταν διαφορετικά τα πράγματα.

Ήταν πολύ χαρούμενη για το παιδί, και γι' αυτό η Φρανσίν ήταν μία από τον περίγυρο της Άλεξ που επέμενε τόσο πολύ ότι δεν επρόκειτο για αυτοκτονία.

Η Άλεξ ήταν, κατά τη γνώμη της, ευτυχισμένη για πρώτη φορά στη ζωή της».

«Ηξερε ποιος ήταν αυτός ο άντρας;»

Ερίκα πομενяла тему:

— Новость насчет беременности бабахнула, как бомба.

Она выжидательно посмотрела на Патрика, и у него возникло чувство, что за этой на первый взгляд обычной фразой скрывается что-то еще.

— Да, во всяком случае, получается так, что она не успела ошараширить своего мужа этим радостным известием.

Патрик ожидал продолжения. Какое-то время Эрика решала, стоит ли ей развивать эту тему. Затем сказала медленно, неуверенно и осторожно:

— Ее лучшая подруга говорит, что отец ребенка не Хенрик.

Патрик поднял бровь и присвистнул, но по-прежнему молчал в надежде получить от Эрики больше информации.

— Франсин рассказала, что Алекс встретила кого-то здесь, во Фьељбаке. И приезжала сюда одна каждые выходные, чтобы встречаться с ним.

Франсин еще упомянула, что Алекс никогда не хотела ребенка от Хенрика, но с этим мужчиной все было по-другому.

Она чувствовала себя счастливой оттого, что у нее будет ребенок. И поэтому Франсин — единственная из окружения Алекс, кто категорически утверждал, что Алекс не совершала самоубийства.

Франсин говорила, что она видела Александру счастливой первый раз в жизни.

— А она знает что-нибудь о том, кто это может быть?

«Οχι, τίποτα. Π Άλεξ κρατούσε αυτό το μέρος του μυστικού για τον εαυτό της».

«Μα πώς μπορούσε ο άντρας της να ανέχεται το γεγονός ότι η Άλεξ έφευγε κάθε Σαββατοκύριακο για τη Φιελμπάκα μόνη της; Ήξερε ότι συναντούσε κάποιον εδώ;»

Ο Πάτρικ κατέβασε άλλη μια γουλιά κρασί και ένιωσε τα μάγουλά του να θερμαίνονται. Δεν ήξερε όμως αν έφταιγε το κρασί ή η παρουσία της Ερίκα.

«Προφανώς, είχαν μια πολύ ασυνήθιστη σχέση. Συνάντησα τον Χένρικ στο Γέτεμποργ και είχα την αίσθηση ότι οι ζωές τους κινούνταν σε παράλληλες τροχιές και σπάνια διασταυρώνονταν.

Είναι, επίσης, εντελώς αδύνατον να καταλάβεις τι μπορεί να ξέρει ή να μην ξέρει αυτός ο άνθρωπος. Αυτό κατάλαβα από το λίγο που τον είδα. Έχει ένα πρόσωπο πέτρινο, και πιστεύω πως ό,τι κι αν ξέρει το κρατάει επιμελώς μέσα του».

«Αυτός ο τύπος ανθρώπων λειτουργεί καμιά φορά σαν χύτρα ταχύτητας. Μαζεύουν μέσα τους ένα σωρό και μια μέρα απλώς εκρήγνυνται.

Λες να συνέβη κάτι τέτοιο; Ο απορριφθείς σύζυγος γίνεται μια μέρα έξω φρενών και σκοτώνει την άπιστη γυνναίκα του;» ρώτησε ο Πάτρικ.

«Δεν ξέρω, Πάτρικ. Ειλικρινά, δεν ξέρω. Άλλά τώρα προτείνω να πιούμε κι άλλο κρασί, περισσότερο απ' όσο θεωρείται αξιοπρεπές, και να μιλήσουμε για τα πάντα και για τίποτα, αρκεί να μην έχει να κάνει με φόνο και ξαφνικό θάνατο».

Εκείνος συμφώνησε πρόθυμα και ύψωσε το ποτήρι του για μια πρόποση. Μετακόμισαν στον καναπέ και πέρασαν το υπόλοιπο βράδυ μιλώντας άνετα για όλα τ' άλλα εκτός από αυτό.

Εκείνη του μίλησε για τη ζωή της, για τις στενοχώριες της με το σπίτι και για το πόσο

— Нет, ничего. Это была запретная область, Алекс туда никого не пускала.

— А как же муж принимал то, что Алекс без него катается во Фьельбаку каждые выходные? Он знал, что она с кем-то здесь встречается?

Патрик сделал еще один глоток вина и почувствовал, как его щеки начали гореть — от вина или, может, от близости Эрики.

— Да, это действительно был довольно необычный брак. Я встречалась с Хенриком в Гётеборге, и у меня создалось ощущение, что их жизни шли параллельно, как рельсы, которые редко пересекаются.

Совершенно невозможно сказать, что он знал и чего не знал. Мы слишком мало знакомы. У этого малого лица непроницаемое, как камень. И то, что он знает или чувствует, он предпочитает держать в себе.

Человек такого типа иногда напоминает паровой котел: давление растет, растет, а потом в один прекрасный день — взрыв.

— А ты не думаешь, что именно так и могло случиться — какая-то капля переполнила чашу, и обманутый муж убил неверную жену? — предположил Патрик.

— Я не знаю, правда не знаю. Но думаю, что лучше мы выпьем сейчас еще немного вина или, по крайней мере, то, что осталось, и поговорим о чем-нибудь другом, а не об убийстве и внезапной смерти.

Он охотно согласился и поднял бокал, произнося тост. Они перебрались на диван и провели остаток вечера, неспешно разговаривая о том о сем.

Эрика рассказывала о своей жизни, о неприятностях с домом и скорби по

της έλειπαν οι γονείς της.

Εκείνος της μύλησε για την οργή και για εκείνη την αίσθηση του αποτυχημένου που τον κατέτρεχε μετά το διαζύγιο, για την απογοήτευσή του που βρέθηκε να ξαναρχίζει από το μηδέν, ακριβώς μόλις ήταν έτοιμος για παιδιά και για οικογένεια, τότε που είχε αρχίσει να πιστεύει ότι θα γερνούσαν αντάμα.

Ακόμα και οι σιωπηλές στιγμές ήταν ευχάριστες, και ήταν σε μία από αυτές τις στιγμές που πίεσε τον εαυτό του να μη σκύψει μπροστά για να τη φιλήσει. Το κατάφερε, και η στιγμή πέρασε.

JP\A

Τους παρακολουθούσε όταν την έβγαζαν έξω. Ήθελε να ουρλιάξει και να πέσει πάνω στο καλυμμένο σώμα της. Να την κρατήσει δική του για πάντα

Τώρα εκείνη είχε φύγει στ' αλήθεια.

Ανθρωποι άγνωστοι, ξένοι, θα σκάλιζαν και θα έσκαβαν το εσωτερικό του κορμιού της. Κανένας από αυτούς δεν θα έβλεπε την ομορφιά της με τον ίδιο τρόπο που την είχε δει αυτός.

Γι' αυτούς, εκείνη θα ήταν απλώς ένα κομμάτι κρέας. Ένας αριθμός σ' ένα χαρτί, χωρίς ζωή, χωρίς φωτιά.

Χάιδεψε με το αριστερό χέρι τη δεξιά παλάμη του. Αυτή η παλάμη είχε χαιδέψει χτες το μπράτσο της. Πίεσε την παλάμη στο μάγουλό του και προσπάθησε να νιώσει την παγωμένη επιδερμίδα της στο πρόσωπό του.

Δεν ένιωσε τίποτα. Εκείνη είχε χαθεί. Μπλε φάροι περιπολικών αναβόσβηναν. Άνθρωποι κινούνταν βιαστικά μπρος και πίσω, μέσα κι έξω από το σπίτι. Μα γιατί βιάζονταν; Ήταν ήδη πολύ αργά.

родителям.

Он говорил о ярости и чувстве беспомощности после развода, о потерянности и одиночестве, когда он остался на бобах как раз в тот момент, когда почувствовал себя готовым иметь семью и детей, тогда, когда думал, что они состарятся вместе.

Даже тишина, когда они молчали, действовала на них умиротворяюще. И было что-то такое во взгляде Эрики, что Патрику пришлось взять себя в руки, чтобы не наклониться и не поцеловать ее. Он удержался, и взгляд этот больше не повторился.

Глава

03

Он смотрел, как ее выносят. Ему хотелось заорать, завизжать, броситься на ее бесчувственное тело. Обнять и удержать навеки.

Хотя теперь это была не она. Совсем не она.

Какой-то чужой мужик будет в ней колупаться и рыться, вскрыв ее тело. Какая она красивая, когда ее нет в ней. Никто и никогда, кроме него, не узнает, какая она тягостно-притягательная.

Для них она будет просто еще одним куском свежего мяса. Очередной регистрационный номер в отчете.

Почти неосознанно пальцы его левой руки коснулись ладони, вчера эта ладонь гладила ее руку. Он прижал ладонь к щеке и попытался почувствовать хоть что-нибудь похожее на ледяное прикосновение мертвый кожи своей любимой.

Он ничего не почувствовал, она исчезла. Вспышки фотоаппаратов раздавались то там, то здесь. Какие-то люди входили и выходили, сновали вокруг дома. Что они суетятся? В любом случае уже слишком поздно.

Κανείς δεν τον έβλεπε. Ήταν αόρατος. Πάντα αόρατος ήταν.

Δεν τον πείραζε. Τον είχε δει εκείνη. Εκείνη μπορούσε πάντα να τον δει. Όταν κάρφωνε τα γαλάζια μάτια της πάνω του, ένιωθε ότι τον είχε δει.

Τώρα δεν υπήρχε τίποτα πια. Η φωτιά είχε ήδη σβήσει εδώ και πολύ καιρό.

Στεκόταν στ' αποκαΐδια, κοιτάζοντας να παίρνουν τη ζωή του σκεπασμένη με μια κίτρινη νοσοκομειακή κουβέρτα. Στο τέρμα του δρόμου δεν υπάρχουν πια επιλογές. Αυτό πάντα το ήξερε, και τώρα η στιγμή αυτή είχε έρθει. Αυτή τη στιγμή πάντα τη λαχταρούσε. Αγκάλιασε τη στιγμή. Εκείνη είχε χαθεί.

* * *

Η Νέλι ακούστηκε κάπως έκπληκτη όταν της τηλεφώνησε η Ερίκα. Για μια στιγμή, η Ερίκα σκέφτηκε μήπως έκανε την τρίχα τριχιά, αν και δεν μπορούσε να βγάλει από το μωαλό της ότι ήταν πολύ παράξενο που η Νέλι εμφανίστηκε στη δεξιώση μετά την κηδεία της Άλεξ. Για να μην πούμε και για εκείνη τη σχεδόν αποκλειστική και εμπιστευτική συνομιλία της με την Τζούλια.

Βέβαια, ο Καρλ-Ερικ είχε δουλέψει για τον Φάμπιαν Λόρεντς ως διευθυντής γραφείου στο εργοστάσιο, μέχρι που η οικογένεια μετακόμισε στο Γέτεμποργ, αλλά απ' ό,τι ήξερε η Ερίκα δεν είχαν συναναστραφεί ποτέ σε κοινωνικό επίπεδο.

Οι Καρλγκρέν βρίσκονταν πολύ κάτω από τον πήχη των κοινωνικών απαιτήσεων της οικογένειας Λόρεντς.

Το σαλόνι όπου την οδήγησαν ήταν εξαιρετικά όμορφο. Η θέα από εκεί έφτανε από τη μια μεριά ως το λιμάνι, μέχρι τον ανοιχτό

Его никто никогда не видел. Он был невидимкой. Он всегда был невидимкой.

Ничего не получилось или получилось... Она все же его увидела. Она всегда его видела. Он посмотрел в ее глаза, в ее замечательные голубые глаза, и попал в ловушку.

А сейчас ничего не осталось, совсем ничего. Великая битва давно проиграна.

Он стоял в тени и смотрел, как они выносят куда-то его жизнь, покрытую желтым больничным одеялом. Когда долго катишься по дороге, можно приехать в тупик и выбора нет. Он всегда знал, что это время придет. Он тосковал по тому, чтобы ожидание наконец разрешилось.

Его не было.

* * *

Нелли, казалось, слегка удивилась, когда Эрика позвонила ей. На секунду Эрика даже подумала, что делает это напрасно. Но у нее не выходило из головы неожиданное и примечательное появление Нелли на поминках Алекс и то, что она никак не могла оторваться от Джулии.

Конечно, Карл-Эрик работал на Фабиана Лоренса и занимал должность главы заведоуправления до самого переезда в Гётеборг, но, насколько Эрика знала, они никогда не дружили семьями.

Семья Карлгрен стояла гораздо ниже семьи Лоренс на социальной лестнице.

Эрику провели в гостиную, обставленную изысканно и с большим вкусом. Главным ее украшением был вид из окна. Он

ορίζοντα, και πέρα από τα νησιά από την άλλη.

Μια μέρα σαν κι αυτή, όταν ο ήλιος αντανακλούσε στη χιονισμένη επιφάνεια του πάγου, η χειμωνιάτικη αυτή θέα μπορούσε εύκολα ν' αναμετριέται, επί ίσοις όροις, με το πανόραμα της πιο ηλιόλουστης καλοκαιριάτικης μέρας.

Κάθισαν σ' ένα κομψό σύνολο καναπέδων και πολυθρόνων και τρατάρισαν την Ερίκα μικρά καναπεδάκια σε μια ασημένια πιατέλα.

Ήταν απίστευτα νόστιμα, αλλά εκείνη προσπάθησε να ελέγξει την όρεξή της για να μη φανεί άξεστη. Η Νέλι έφαγε μόνο ένα. Φοβόταν μήπως πάρει κάνα γραμμάριο σάρκα στα γρυμπιασμένα κόκαλά της.

Η κουβέντα κυλούσε αργά αλλά ευγενικά. Κατά τις μεγάλες παύσεις ανάμεσα στα λόγια το μόνο που ακουγόταν ήταν το μονότονο χτύπημα ενός ρολογιού και τα προσεχτικά ρουφήγματα όταν έπιναν το καυτό τσάι τους.

Τα θέματα της κουβέντας κινούνταν σε ουδέτερα επίπεδα. Η φυγή των νέων από τη Φιελμπάκα. Η ανεργία. Το πόσο θλιβερό ήταν το γεγονός ότι όλοι και περισσότερα από εκείνα τα όμορφα, παραδοσιακά, παλιά σπίτια αγοράζονταν από τουρίστες και γίνονταν εξοχικά για το καλοκαίρι.

Η Νέλι τής περιέγραψε πώς ήταν τα πράγματα παλιά, όταν έφτασε νέα και νιόπαντρη στη Φιελμπάκα. Η Ερίκα την άκουγε με προσοχή. Πού και πού, έκανε καμιά ερώτηση, πάντα όμως με τρόπο ευγενικό.

Ένιωθαν σαν να έκαναν κύκλους, δίχως να πλησιάζουν, γύρω από το θέμα που και οι δύο ήξεραν ότι έπρεπε να θίξουν αργά ή γρήγορα.

Εκείνη που πήρε τελικά την απόφαση ήταν η Ερίκα.

«Μάλιστα. Πρόσφατα, πάντως,

открывался гаванью на берегу и уходил вдали к открытому горизонту и островам на его фоне.

В такой день, как этот, когда солнце отражалось от присыпанного снегом льда, все было настолько ярким, что могло поспорить с летним днем.

Они сидели на одном из элегантных диванов. Эрике подали маленькие канапе на серебряном подносе.

Они показались ей фантастически вкусными, но Эрика постаралась взять себя в руки, чтобы не показаться невоспитанной. Нелли взяла только одно — Кощей, который боялся прибавить пару граммов лишнего веса.

Беседа протекала довольно вяло, но очень вежливо. В долгих паузах между фразами было слышно тиканье часов и осторожные прихлебывания, когда они пили горячий чай.

Предмет разговора крутился вокруг совершенно нейтральных тем: о том, что молодежь уезжает из Фельбаки, о безработице и о том, как грустно, печально и неприятно, что старые красивые дома на побережье раскупаются или практически уже все раскуплены чужаками.

Нелли взялась рассказывать о прежних временах: как все было здорово и замечательно, когда она, стройненькая и красивая, впервые появилась во Фельбаке. Эрика слушала внимательно и время от времени вежливо задавала вопросы.

Казалось, они закладывают виражи вокруг цели, к которой, как они обе знали, доберутся рано или поздно.

В итоге Эрика набралась мужества и решила перейти непосредственно к делу, ради которого она, собственно, и пришла.

— Последний раз мы виделись при очень

συναντηθήκαμε σε πολύ θλιβερές συνθήκες».

«Ναι, όντως. Πολύ τραγικό. Νέο παιδί».

«Δεν ήξερα ότι γνωριζόσασταν τόσο καλά με την οικογένεια Καρλγκρέν».

«Ο ΚαρλΈρικ δούλευε για εμάς πολλά χρόνια και συναντήσαμε, βεβαίως, την οικογένειά του σε πολλές περιπτώσεις. Θεώρησα, λοιπόν, σωστό να πάω εκεί και να τους δώ για λίγο».

Η Νέλι χαμήλωσε το βλέμμα της. Η Ερίκα την είδε να κουνάει νευρικά τα χέρια της πάνω στα γόνατά της.

«Μου δόθηκε η εντύπωση ότι γνωρίζατε και την Τζούλια. Όμως, δεν είχε γεννηθεί όταν οι Καρλγκρέν ήταν ακόμη στη Φιελμπάκα, έτσι δεν είναι;»

Το μόνο που φανέρωσε ότι η Νέλι θεώρησε την ερώτηση ενοχλητική ήταν το ίσιωμα της πλάτης και ένα ανάλαφρο τίναγμα του κεφαλιού. Κούνησε το χέρι της, που ήταν γεμάτο χρυσαφικά.

«Όχι, η Τζούλια είναι πρόσφατη γνωριμία. Αν και νομίζω ότι είναι μια πολύ αξιαγάπητη νεαρή κυρία.

Ξέρω ότι δεν διαθέτει τα ίδια εξωτερικά προσόντα με την Αλεξάνδρα, αλλά διαθέτει, αντίθετα από εκείνη, μια θέληση και ένα κουράγιο που με κάνουν να τη βλέπω σαν πολύ πιο ενδιαφέρουνσα από το κουτάβι την αδερφή της».

Η Νέλι έφερε απότομα το χέρι της στο στόμα. Εκτός από το ότι φάνηκε για μια στιγμή να έχει ξεχάσει ότι μιλούσε για έναν νεκρό άνθρωπο, είχε επίσης εμφανίσει, μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου, μια ρωγμή στην πρόσωψή της.

Αυτό που είδε η Ερίκα μέσα σ' εκείνο το κλάσμα δευτερολέπτου ήταν καθαρό μίσος. Άλλα γιατί μισούσε η Νέλι Λόρεντς την Αλεξάνδρα, μια γυναίκα που δεν είχε καν

грустных обстоятельствах.

— Да, подумать только, такая молодая женщина.

— А я и не знала, что вы были близко знакомы с семьей Карлгрен.

— Карл-Эрик работал на нас много лет, и мы, конечно, встречались с его семьей при разных обстоятельствах. Мне подумалось, что будет более чем правильно зайти туда ненадолго.

Нелли опустила глаза. Эрика заметила, что она нервным жестом зажала руки между коленей.

— У меня сложилось такое впечатление, что ты давно знакома с Джуллией. Но она ведь родилась, когда Карлгрены уже не жили во Фьельбаке.

Только едва уловимое движение — чуть напрягшаяся спина и чуть дернувшаяся голова — выдало, что Нелли этот вопрос неприятен. Она махнула своей упакованной в золотые кольца рукой:

— Нет, Джуллия — это новое знакомство. Она кажется мне очень интересной юной дамой.

Да, внешне она не такая, как Александра, но в отличие от нее у Джулли есть сила воли и мужество, и я считаю ее значительно интереснее ее дуры сестры.

Нелли хлопнула себя по губам и чуть придержала пальцы, чтобы не сказать больше. Мало того, что она, казалось, забыла, что говорит о мертвом человеке, она еще и на какую-то долю секунды приподняла забрало, приоткрыла щель в своих доспехах.

И то, что Эрика успела увидеть за этот краткий миг, оказалось чистейшей воды ненавистью. Но почему? Как так вышло, что Нелли Лоренс ненавидела Александру,

συναντήσει, εκτός από τότε που ήταν ακόμη παιδί;

Πριν προλάβει η Νέλι να δικαιολογήσει τη χοντράδα της, χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν φανερή η ανακούφισή της όταν ζήτησε συγγνώμη για να πάει ν' απαντήσει.

Η Ερίκα άρπαξε την ευκαιρία να παρατηρήσει, με κάποια αδιακρισία, τον χώρο. Ήταν ένας χώρος όμορφος αλλά απρόσωπος. Το αόρατο χέρι κάποιου ντεκορατέρ αιωρούνταν πάνω από το δωμάτιο.

Όλα τα χρώματα ήταν ταιριαστά και συντονισμένα ώστε να μη χάνεται καμία λεπτομέρεια.

Η Ερίκα δεν μπόρεσε ν' αποφύγει τη σύγκριση με το απλό ντεκόρ στο σπίτι των γονιών της. Εκεί δεν υπήρχε τίποτα που να είχε τοποθετηθεί απλώς και μόνο για το θεαθήναι, αλλά όλα τα αντικείμενα είχαν, με τα χρόνια, βρει τη θέση τους με βάση τη χρησιμότητά τους.

Η Ερίκα πίστευε ότι η ομορφιά των φθαρμένων και των προσωπικών αντικειμένων ήταν πολύ ανώτερη από αυτό εδώ το λουστραρισμένο εκθετήριο.

Το μόνο προσωπικό αντικείμενο που μπόρεσε να βρει η Ερίκα ήταν μερικές οικογενειακές φωτογραφίες αραδιασμένες στο κούτελο του τζακιού.

Έσκυψε και τις περιεργάστηκε προσεχτικά. Φαίνονταν τοποθετημένες κατά χρονολογική σειρά, από τα αριστερά προς τα δεξιά, και άρχιζαν με μια ασπρόμαυρη φωτογραφία ενός ζεύγους με γαμήλια περιβολή. Η Νέλι ήταν όντως εκτυφλωτικά όμορφη, με ολόλευκη περιβολή που αγκάλιαζε σφιχτά το κορμί της, αλλά ο Φάμπιαν έδειχνε να νιώθει άβολα στο φράκο του.

женщину, которую она могла встретить разве что ребенком?

Нелли повезло: прежде чем ей пришлось как-то объяснить свою грубость, зазвонил телефон. С явным облегчением она извинилась и вышла ответить на звонок.

У Эрики появилась возможность без помех оглядеться в гостиной. Все здесь выглядело шикарно, но обезличенно: обстановка комнаты, которая была сделана кем-то и для кого-то.

Все подходило и сочеталось по цвету, размерам и объемам до мельчайших деталей — хорошая работа дизайнера по интерьеру, чья невидимая рука прошлась по комнате.

Эрика невольно сравнила ее с родительским домом. Там ничего не стояло просто так и ничего не делалось напоказ. Все, что в нем было, было нужно для дела.

Эрика подумала о том, насколько их старый дом, с его очень явной глубокой индивидуальностью, красивее этого — вылизанного, больше похожего на выставку.

Единственным, что нарушало эту обезличенную дизайнерскую завершенность, — по крайней мере, так показалось Эрике, — были семейные фотографии, которые рядом стояли на каминной полке.

Она подошла поближе и наклонилась, чтобы рассмотреть их получше. Они стояли в хронологическом порядке, по времени — слева направо; и первой в ряду была чернобелая фотография, сделанная на свадьбе: там доминировала Нелли — действительно очень красивая, в белом, в фате и в платье, которое более чем выгодно подчеркивало ее фигуру. Фабиан, запечатленный рядом с ней, в своем фраке смотрелся как корова под седлом.

Στην επόμενη φωτογραφία η οικογένεια είχε μεγαλώσει, και η Νέλι κρατούσε στα χέρια της ένα μωρό. Ο Φάμπιαν δίπλα της έδειχνε πάλι σφιγμένος και πολύ σοβαρός.

Ακολουθούσαν αρκετές φωτογραφίες ενός παιδιού σε διαφορετικές ηλικίες, το οποίο ήταν άλλοτε μόνο του κι άλλοτε μαζί με τη Νέλι. Στην τελευταία φωτογραφία φαινόταν να είναι είκοσι πέντε χρονών.

Ο Νίλς Λόρεντς. Ο εξαφανισμένος γιος. Μετά την πρώτη φωτογραφία με όλη την οικογένεια, όλες οι άλλες έδιναν την εντύπωση πως η οικογένεια αποτελούνταν μόνο από τον Νίλς και τη Νέλι. Ισως όμως ο Φάμπιαν να μην ήταν και τόσο πρόθυμος για φωτογραφήσεις και να προτιμούσε να βρίσκεται πίσω από την κάμερα.

Οι φωτογραφίες του θετού γιου, του Γιαν, έλαμπαν διά της απουσίας τους.

Η Ερίκα έστρεψε την προσοχή της σ' ένα γραφείο που βρισκόταν στη μια γωνιά του σαλονιού. Ήταν φτιαγμένο από σκούρο ξύλο κερασιάς με εξαίσια μαρκετερί πάνω στην οποία η Ερίκα έσυρε απαλά το δάχτυλό της.

Πάνω στο γραφείο δεν υπήρχε κανένα αντικείμενο και φαινόταν να μην έχει καμία άλλη χρησιμότητα πέρα από τη διακοσμητική.

Ένιωσε μεγάλο πειρασμό να ρίξει μια ματιά στα συρτάρια, αλλά δεν ήταν σίγουρη πόσο ακόμα θα καθυστερούσε η Νέλι.

Η τηλεφωνική συνομιλία φαινόταν να τραβάει σε μάκρος, αλλά θα μπορούσε, βέβαια, να επιστρέψει ανά πάσα στιγμή στο σαλόνι.

Έτσι, το ενδιαφέρον της Ερίκα στράφηκε στο καλάθι των απορριμάτων. Εκεί μέσα είδε κάποια τσαλακωμένα χαρτιά· έσκυψε, πήρε το πρώτο και το ίσιωσε προσεχτικά.

Άρχισε να το διαβάζει με όλο και αυξανόμενο ενδιαφέρον. Όταν το άφησε ξανά προσεχτικά

На следующем снимке семья вроде как размножилась: Нелли держала на руках ребенка. Фабиан в кадре выглядел очень напряженным и совершенно отсутствующим.

Потом следовал длинный ряд портретов ребенка по мере взросления: иногда одного, иногда вместе с Нелли. На последней фотографии ребеночек выглядел лет на двадцать пять.

Нильс Лоренс. Пропавший сын. Если бы не эта единственная фотография, на которой семья была запечатлена целиком, могло показаться, что семья состоит только из Нильса и Нелли, хотя Фабиан, может быть, просто не любил фотографироваться или он сам делал все эти снимки.

Но в любом случае фотографии приемного сына Яна на каминной полке отсутствовали.

Эрика обратила внимание на письменный стол, который стоял в углу комнаты, — темный, вишневого дерева, с очень красивыми инкрустациями. Эрика не удержалась и провела по ним пальцем.

На нем не было никаких безделушек, и он выглядел так, будто его поставили не для украшения.

Эрике очень хотелось заглянуть в ящики, но она не была уверена, что Нелли не застанет ее за этим занятием.

Разговор, похоже, затягивался, но она могла вернуться в комнату в любой момент.

Корзина для бумаг подле письменного стола показалась Эрике не менее интересной. Несколько скомканных листков лежали в корзине; она взяла верхний и расправила.

Она читала со все возрастающим интересом. Вконец озадаченная, Эрика

μέσα στο καλάθι, ήταν ακόμα πιο προβληματισμένη. Τίποτα σε αυτή την υπόθεση δεν ήταν όπως φαινόταν.

Άκουσε πίσω της έναν διακριτικό ξερόβηχα. Ο Γιαν Λόρεντς στεκόταν στο κατώφλι, έχοντας ανασηκώσει απορημένος τα φρύδια του. Η Ερίκα αναρωτήθηκε πόση ώρα μπορεί να στεκόταν εκεί.

«Η Ερίκα Φαλκ; Ή κάνω λάθος;»

«Όχι, δίκιο έχεις. Κι εσύ πρέπει να είσαι ο γιος της Νέλι, ο Γιαν, έτσι;»

«Ναι, κι εσύ δίκιο έχεις. Χαίρομαι που σε γνωρίζω. Να ξέρεις ότι κατά κάποιον τρόπο είσαι θέμα συζήτησης σε τούτη εδώ την πόλη.»

Της χάρισε ένα πλατύ χαμόγελο και την πλησίασε απλώνοντας το χέρι του. Εκείνη το έσφιξε απρόθυμα. Κάτι πάνω του την έκανε ν' ανατριχιάσει λίγο. Εκείνος κράτησε το χέρι της λίγο παραπάνω απ' όσο έπρεπε, κι εκείνη δεν υπέκυψε στον πειρασμό να το τραβήξει απότομα.

Φαινόταν να έρχεται απευθείας από μια επιχειρηματική σύσκεψη με καλοσιδερωμένο κοστούμι και έναν χαρτοφύλακα στο χέρι.

Η Ερίκα ήξερε ότι αυτός διηγήθυνε τώρα την οικογενειακή επιχείρηση. Με επιτυχία, μάλιστα.

Είχε τα μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω, κολλημένα, με κάπως υπερβολικά πολύ ζελέ.

Τα χείλη του ήταν πολύ γεμάτα και σαρκώδη για να ταιριάζουν σε άντρα, αλλά τα μάτια του ήταν όμορφα, με μακριές σκουρές βλεφαρίδες.

Αν δεν ήταν το τετράγωνο και δυνατό σαγόνι του με ένα βαθύ λακκάκι στη μέση πιθανώς να φαινόταν πιο θηλυπρεπής.

Τώρα όμως αυτό το μείγμα γωνιών και καμπυλών δημιουργούσε μια ελαφρώς παράξενη εμφάνιση, αλλά δεν μπορούσες να πεις αν ήταν ελκυστικός ή όχι.

аккуратно положила бумагу обратно. Все, что в этой истории было понятно всем, оказалось перевернуто вверх тормашками, все стало совсем наоборот.

Она услышала покашливание у себя за спиной и обернулась. В дверях стоял Ян Лоренс, удивленно приподняв брови и разглядывая ее. Эрика задалась вопросом: как долго он там стоял?

— Насколько я понимаю, Эрика Фальк?

— Да, совершенно верно. А ты, должно быть, сын Нелли — Ян?

— Не могу не согласиться. Приятно познакомиться. А ты знаешь, в здешнем обществе о тебе частенько поговаривают.

Он широко улыбнулся и подошел к Эрике, протягивая руку. Она пожала ее с неохотой. Что-то в нем заставило волоски на ее руках встать дыбом. Он не выпускал ее руку слишком долго, она с трудом сдержала желание ее отдернуть.

Было похоже, что он пришел прямо с деловой встречи, в костюме, с портфелем в руке.

Эрика знала, что он теперь стоит во главе семейного предприятия. Преуспевающий бизнесмен.

Волосы у него были зализаны назад, и он явно переборщил с гелем.

Губы — слишком полные и яркие для мужчины, глаза красивые, с длинными темными ресницами.

И если бы не тяжелая квадратная челюсть с глубокой ямкой на подбородке, он выглядел бы довольно женственно.

В общем, сочетание квадратного и круглого делало его внешность весьма примечательной, но привлекательной ли — это еще вопрос.

Προσωπικά, η Ερίκα πίστευε ότι ήταν απωθητικός, αλλά η άποψή της είχε να κάνει με ένα δυσάρεστο συναίσθημα που προερχόταν από βαθιά μέσα της.

«Ωστε η μητέρα κατάφερε να σε φέρει μέχρι εδώ. Πρέπει να σου πω ότι εδώ και πολύ καιρό, από τότε που εξέδωσες το πρώτο σου βιβλίο, ήσουν στον κατάλογο των επιθυμητών επισκεπτών».

«Ετσι, ε; Ναι, μάλλον έχω καταλάβει ότι αυτό θεωρείται το γεγονός του αιώνα εδώ.

Η μητέρα σου με είχε καλέσει κάνα δυο φορές πιο πριν, αλλά οι περιστάσεις δεν μου το είχαν επιτρέψει να την επισκεφτώ μέχρι τώρα».

«Εμαθα για τους γονείς σου. Πολύ τραγικό. Δέξου, σε παρακαλώ, τα ειλικρινή συλλυπητήριά μου».

Χαμογέλασε συμπονετικά, αλλά το χαμόγελο δεν έφτασε ποτέ στα μάτια του. Η Νέλι μπήκε ξανά στο σαλόνι. Ο Γιαν έσκυψε για να φιλήσει τη μητέρα του στο μάγουλο, και η Νέλι τον άφησε να το κάνει με ύφος αδιάφορο.

«Ευχάριστο για σένα, μητέρα, που η Ερίκα μπόρεσε τελικά να έρθει. Το περίμενες καιρό αυτό».

«Ναι, ήταν πολύ ευχάριστο».

Κάθισε στον καναπέ. Ένας μορφασμός πόνου διαπέρασε το πρόσωπό της και έπιασε το δεξιό της χέρι.

«Μητέρα, τι έχεις; Πονάς; Να φέρω τα χάπια σου;»

Ο Γιαν έγειρε αποπάνω της και έβαλε τα χέρια του στους ώμους της, αλλά η Νέλι τινάχτηκε απότομα, αναγκάζοντάς τον να τα τραβήξει.

«Οχι, δεν έχω τίποτα. Είναι τα προβλήματα της ηλικίας αυτά, δεν χρειάζεται να κάνουμε κουβέντα. Δεν έπρεπε να είσαι στο εργοστάσιο εσύ;»

Эрике он показался отталкивающим, но ее мнение больше основывалось на неприятном чувстве, которое появилось у нее внутри.

— Итак, маме в конце концов удалось заполучить тебя сюда. Знай же: ты оказалась на верхней строчке ее хит-парада после того, как опубликовала свою первую книгу.

— А, вот как. Наверное, это выглядит как событие века.

Твоя мама приглашала меня пару раз, но раньше как-то не складывалось.

— Да, я слышал о твоих родителях. Большая трагедия. Я искренне прошу принять мои соболезнования.

Он улыбнулся сочувственно, но глаза у него оставались совершенно холодными. Нелли вернулась в комнату. Ян наклонился, чтобы поцеловать мать в щеку, и Нелли позволила ему это с равнодушным лицом.

— Какая для тебя радость, мама, что Эрика наконец смогла прийти, ты ведь так долго этого ожидала.

— Да, это действительно очень приятно.

Нелли села на диван. Ее лицо исказилось от боли. Нелли прижала к себе правую руку.

— Что с тобой, мама? Опять? Тебе больно? Принести твои таблетки?

Ян наклонился и положил руки ей на плечи, но Нелли резко отстранила их.

— Ничего страшного. Всего лишь старческие болячки. Об этом и говорить не стоит. А ты разве не должен быть сейчас на фабрике?

«Ναι, πέρασα απλώς να πάρω μερικά έγγραφα. Εντάξει τότε, θα τα πάρω και θα αφήσω τις κυρίες μόνες. Μητέρα, μην κουράζεσαι άλλο τώρα, σκέψου τι είπε ο γιατρός.»

Η Νέλι, αντί να του απαντήσει, άφησε ένα ρουθούνισμα. Το πρόσωπο του Γιαν έδειχνε ενδιαφέρον και συμπόνια που φαίνονταν γνήσια. Η Ερίκα όμως μπορούσε να πάρει όρκο ότι είδε ένα αδιόρατο χαμόγελο να σχηματίζεται στην άκρη του στόματός του όταν βγήκε από το σαλόνι και έστρεψε για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου το κεφάλι του προς το μέρος τους.

«Μακριά από γεράματα. Κάθε χρόνος που περνάει με κάνει να πιστεύω ότι η παλιά συνήθεια να πέφτουν από έναν ψηλό βράχο για να μη γίνονται βάρος στην οικογένεια ακούγεται όλο και πιο ελκυστική.

Η μόνη ελπίδα είναι να πάθει κανείς γεροντική άνοια και να νομίζει ότι είναι ακόμη είκοσι χρονών. Θα ήταν ωραία να ξαναζούσα αυτή την ηλικία».

Η Νέλι χαμογέλασε με πίκρα.
Δεν ήταν και το πιο ευχάριστο θέμα συζήτησης. Η Ερίκα μουρμούρισε κάτι προς απάντηση και μετά άλλαξε θέμα.

«Πάντως, πρέπει να είναι παρήγορο να έχεις έναν γιο που συνεχίζει να διευθύνει την οικογενειακή επιχείρηση.

Απ' ό, τι ξέρω, ο Γιαν και η γυναίκα του μένουν εδώ, μαζί σου».

«Παρήγορο. Ναι, ίσως και να 'ναι».

Η Νέλι έριξε μια σύντομη ματιά στις φωτογραφίες στο κούτελο του τζακιού. Δεν είπε τίποτε άλλο, και η Ερίκα δεν τόλμησε να ρωτήσει κι άλλα.

«Αρκετά με τα δικά μου τώρα. Γράφεις κανένα καινούργιο βιβλίο; Πρέπει να ομολογήσω ότι λάτρεψα το προηγούμενο, αυτό για την Κάριν Μπόγιε. Κάνεις τα πρόσωπα να φαίνονται

— Да, я только заехал домой взять кое-какие бумаги. Ну да ладно, я лучше пойду и оставлю дам одних. Но пожалуйста, мама, не переутомляйся, не забывай, что сказал доктор.

Нелли только фырнула в ответ. Лицо Яна, как и полагается, выражало озабоченность и сочувствие, но Эрика могла поклясться, что заметила легкую улыбку в уголках его рта, когда он выходил из комнаты.

— Не старей, с каждым прожитым годом идея эттестюпа выглядит все более привлекательной.

В противном случае можно лишь надеяться одряхлеть настолько, чтобы впасть в старческий маразм и вообразить, что тебе опять двадцать лет. Но разве не здорово начать жизнь заново?

Нелли горько усмехнулась. Это был далеко не самый приятный предмет для беседы. Эрика что-то пробормотала в ответ и поменяла тему разговора:

— Но, должно быть, во всяком случае утешает, что у тебя есть сын, который продолжает дело и управляет семейным предприятием.

Насколько я понимаю, Ян и его жена живут с тобой?

— Утешение? Да, может быть.

Нелли бросила короткий взгляд на фотографии над камином. Она ничего не сказала, а Эрика не осмелилась спрашивать.

— Да что мы все время про меня да про меня. Ты пишешь какую-нибудь книгу? Должна сказать, мне очень понравилась твоя четвертая, про Карин Буйе. Персонажи

πολύ ζωντανά κατά κάποιον τρόπο. Πώς γίνεται και γράφεις μόνο για γυναίκες;»

«Μάλλον έγινε εντελώς τυχαία στην αρχή, θα έλεγα. Έγραφα την πτυχιακή μου στο πανεπιστήμιο για διάσημες γυναίκες συγγραφέις της Σουηδίας και γοητεύτηκα τόσο πολύ που θέλησα να μάθω περισσότερα για το ποιες ήταν και πώς ήταν σαν άτομα.

Ξεκίνησα, όπως θα γνωρίζεις, με την Άννα Μαρία Λενγκρέν, επειδή γι' αυτή ήξερα πολύ λιγότερα, και μετά συνέχισα λόγω κεκτημένης ταχύτητας.

Τώρα γράφω για τη Σέλμα Λάγκερλεφ, και υπάρχουν αρκετές ενδιαφέρουσες οπτικές γωνίες επί του θέματος».

«Δεν σκέφτηκες ποτέ να γράψεις κάτι, πώς να το πω. μη βιογραφικό; Έχεις μια τέτοια ροή στον λόγο που σε κάνει πολύ ενδιαφέρουσα και ως πιθανή μυθιστοριογράφο».

«Και βέβαια έχω κάνει μερικές σκέψεις προς αυτή την κατεύθυνση, σίγουρα». Η Ερίκα προσπάθησε να μην επιτρέψει να φανούν οι ενοχές της.

«Μέχρι στιγμής όμως έχω τα χέρια γεμάτα με τη δουλειά για τη Σέλμα. Έπειτα από αυτό θα δούμε τι μπορεί να κάνω».

Κοίταξε το ρολόι.

«Μια και μιλάμε για γράψιμο, θα πρέπει τώρα να σε ευχαριστήσω, κατ' αρχάς, για την πρόσκληση.

Ακόμα κι αν δεν έχουμε στο επάγγελμά μας την υποχρέωση να χτυπάμε κάρτα, έχουμε ωστόσο την υποχρέωση της πειθαρχίας, και τώρα πρέπει να πάω στο σπίτι και να γράψω το ημερήσιο κομμάτι.

Επίσης, σε ευχαριστώ για το τσάι. και για τα υπέροχα καναπέδακια».

«Α, δεν ήταν τίποτα. Ήταν πολύ ευχάριστο που με επισκέφθηκες».

у тебя выходят совсем как живые. А как получилось, что ты пишешь только о женщинах?

— Ну, как-то так сложилось с самого начала. Это скорее случайность, мне кажется. Я писала дипломную работу в университете о знаменитых шведских писательницах и была настолько очарована, что почувствовала необходимость разузнать о них побольше: какими они были людьми.

Я начала, как ты знаешь, с Анны Марии Леннгрен, потому что о ней я знала меньше всего. А потом все как-то так удачно пошло.

А сейчас я пишу о Сельме Лагерлёф, и вырисовываются довольно интересные повороты.

— А ты никогда не подумывала о том, чтобы написать, как это сказать, что-нибудь небиографическое? У тебя такой легкий стиль, может быть, тебе стоит попробовать себя в художественной литературе?

— Конечно, у меня есть мысли по этому поводу. — Эрика старалась скрыть смущение.

— Но сейчас я полностью погружена в проект о Сельме Лагерлёф, а там посмотрим, что будет.

— Она посмотрела на часы.

— Кстати, о писательстве. Я должна, к сожалению, сейчас попрощаться.

Хотя при моей работе у меня и нет табельных часов, но она требует дисциплины, и мне пора домой — писать ежедневную норму.

Спасибо огромное за чай и вкусные канапе.

— Какие пустяки. Мне было так приятно, что ты пришла.

Η Νέλι σηκώθηκε με χάρη από τον καναπέ. Τώρα δεν έβλεπες κανένα από τα προβλήματα της ηλικίας.

«Θα σε συνοδέψω μέχρι έξω. Μια φορά κι έναν καιρό, αυτό το έκανε η Βέρα, που φρόντιζε γενικώς το σπίτι, αλλά οι καιροί αλλάζουν. Δεν είναι πλέον του συρμού οι υπηρέτριες, και λίγοι έχουν εξάλλου τέτοια οικονομική δυνατότητα τώρα.

Θα την κρατούσα, που λες, δυνατότητα οικονομική έχω, αλλά ο Γιαν αρνείται. Δεν θέλει, λέει, να έχει ξένο άνθρωπο μέσα στο σπίτι.

Αλλά το να έρχεται μία φορά την εβδομάδα και να καθαρίζει δεν τον πειράζει, καθόλου δεν τον πειράζει. Τι να πεις; Δεν είναι πάντα εύκολο να καταλάβει κανείς εσάς τους νέους».

Είχαν προφανώς φτάσει σε ένα άλλο επίπεδο γνωριμίας τώρα, διότι, όταν η Ερίκα άπλωσε το χέρι να τη χαιρετήσει, η Νέλι το αγνόησε και τη φίλησε σταυρωτά στον αέρα. Η Ερίκα ήξερε τώρα πια από ποια πλευρά άρχιζαν τα φιλιά. Είχε αρχίσει να νιώθει ότι χειριζόταν λίγο καλύτερα τους εκλεπτυσμένους τρόπους και ότι είχε αποκτήσει κάποια εξοικείωση με τα μεγάλα σαλόνια.

Π Ερίκα έφυγε βιαστικά για το σπίτι. Δεν είχε θελήσει να αποκαλύψει στη Νέλι τον πραγματικό λόγο για τον οποίο έπρεπε να φύγει. Κοίταξε το ρολόι της. Δύο παρά είκοσι.

Στις δύο η ώρα θα ερχόταν στο σπίτι ένας μεσίτης για να το δει ενόψει μιας πώλησης. Η Ερίκα έτριζε τα δόντια της στη σκέψη ότι κάποιος θα ερχόταν και θα άρχιζε να σκαλίζει και ν' αλωνίζει εκεί μέσα, αλλά δεν μπορούσε να κάνει περισσότερα πέρα από το να αφήσει τα πράγματα να πάρουν τον δρόμο τους.

Είχε αφήσει το αμάξι στο σπίτι και άνοιξε το βήμα της για να προλάβει να είναι εκεί στην ώρα της.

Αν και, από την άλλη μεριά, θα μπορούσε κι εκείνος να περιμένει λίγο, σκέφτηκε και μείωσε κάπως τον ρυθμό του περπατήματος

— Нелли грациозно поднялась с софы. Теперь не было видно ни малейших следов старческих болячек.

— Я провожу тебя. Раньше это сделала бы наша экономка Вера, но времена меняются. Экономки больше не в моде, и мало кто может себе это позволить.

Конечно, я бы охотно оставила ее, у нас есть возможность, но Ян был против. «Я не хочу чужих людей в доме», — сказал он.

Но по крайней мере раз в неделю она приходит сюда прибираться. Да, иногда совсем не просто понять молодых.

Определенно их знакомство перешло в другую стадию, потому что, когда Эрика протянула на прощание руку, Нелли проигнорировала ее, а вместо этого расцеловала в обе щеки. Эрика инстинктивно поняла, какую щеку надо подставлять первой, и почувствовала себя почти что светской дамой: ее уже начали принимать в лучших домах.

Эрика торопилась домой; она не захотела сказать Нелли действительную причину, но которой ей необходимо было уйти. Она посмотрела на часы. Без двадцати два.

В два часа должен был приехать маклер осматривать дом перед продажей. Эрика стиснула зубы при мысли о том, что кто-то будет ходить по дому и шарить везде. Но ей не оставалось ничего другого, как предоставить событиям идти своим чередом.

Она оставила машину дома и поэтому прибавила шагу, чтобы успеть вовремя.

«Хотя с таким же успехом он может немного и подождать», — подумала Эрика и опять пошла помедленнее. Почему она

της. Γιατί να βιαστεί;	должна торопиться?
Πέρασαν από το μυαλό της πιο ευχάριστες σκέψεις. Το σαββατιάτικο δείπνο στο σπίτι του Πάτρικ είχε ξεπεράσει κατά πολύ τις προσδοκίες της. Πάντα τον έβλεπε σαν ένα ευχάριστο αλλά ελαφρώς ενοχλητικό αδερφάκι, παρόλο που στην πραγματικότητα είχαν την ίδια ηλικία.	Ей как-то само собой подумалось о более приятных вещах. Ужин в пятницу, дома у Патрика, превзошел все ее ожидания. Эрика всегда воспринимала его как славного, но немного прилипчивого младшего брата, хотя на самом деле они были ровесниками.
Μάλλον περίμενε ότι ο Πάτρικ θα ήταν το ίδιο εκνευριστικό αγόρι. Αντί γι' αυτό, είχε συναντήσει έναν ώριμο και θερμό άντρα με χιούμορ. Δεν ήταν απλώς και μόνο αποδεκτός, αναγκάστηκε να παραδεχτεί.	И она по-прежнему считала, что встретит того же надоедливого мальчишку. Вместо этого перед ней оказался мужественный, сердечный мужчина с чувством юмора и далеко недурной внешности, что она должна была признать.
Αναρωτήθηκε πόσο σύντομα θα ήταν πρέπον να τον καλέσει κι αυτή για φαγητό. Όχι τίποτε άλλο, απλώς για να του το ανταποδώσει δηλαδή.	Эрика размышляла, насколько скоро, в соответствии с приличиями, она могла бы пригласить его домой на ужин.
Η τελευταία ανηφόρα προς το κάμπινγκ του Σέλβικ έδειχνε τόσο ύπουλα εύκολη, αλλά είχε μεγάλο μήκος και δυσκολία στο ανέβασμα.	Последний подъем на холм к кемпингу Сельвика казался обманчиво коротким, но на самом деле был очень длинным.
Ήταν πολύ λαχανιασμένη όταν έστριψε δεξιά για να διανύσει και την τελευταία μικρή ανηφόρα που οδηγούσε στο σπίτι. Όταν έφτασε στην κορφή, σταμάτησε απότομα.	Эрика тяжело дышала, когда повернула направо и стала подниматься к дому. Забравшись на вершину, она остановилась.
Μια μεγάλη Mercedes ήταν παρκαρισμένη έξω από το σπίτι, και η Ερίκα ήξερε πολύ καλά ποιος ήταν ο ιδιοκτήτης της. Δεν περίμενε αυτή η μέρα να είναι πιο κουραστική απ' όσο ήδη ήταν. Είχε κάνει λάθος.	Перед домом стоял большой «мерседес». Эрика прекрасно знала, кто является его владельцем. Она не думала, что за сегодняшний напряженный день может случиться что-то еще. Но она ошибалась.
«Γεια σου, Ερίκα».	— Привет, Эрика.
Ο Λούκας στεκόταν ακουμπισμένος στην εξώπορτα με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος.	У двери стоял Лукас, скрестив руки на груди.
«Τι κάνεις εδώ;»	— Что ты здесь делаешь?
«Ετσι υποδέχεται ο κόσμος τον γαμπρό του;»	— Разве так встречают зятя?
Τα σουηδικά του είχαν μια ξενική προφορά, αλλά από γραμματική ήταν άψογα.	Он говорил с небольшим акцентом, но грамматически безупречно.
Ο Λούκας άνοιξε κοροϊδευτικά τα χέρια του	Лукас расставил руки, как будто собираясь

δήθεν για να δεχτεί ένα αγκάλιασμα.

Η Ερίκα αγνόησε τη χειρονομία και είδε στην έκφρασή του ότι δεν περίμενε και κάτι άλλο. Δεν είχε κάνει ποτέ το λάθος να υποτιμήσει τον Λούκας. Γι' αυτό πρόσεχε πάντα πολύ όταν τον είχε μπροστά της.

Θα προτιμούσε, ωστόσο, να πάει κοντά του και να χαστουκίσει τη χαμογελαστή φάτσα του, αλλά ήξερε ότι έτσι θα μπορούσε να ξεκινήσει κάτι του οποίου τη συνέχεια δεν θα ήθελε να δει.

«Σου έκανα μια ερώτηση. Απάντησέ μου: Τι κάνεις εδώ;»

«Αν δεν κάνω λάθος, πρέπει να είναι χμ. ακριβώς το ένα τέταρτο από αυτό εδώ δικό μου».

Έδειξε με το χέρι του το σπίτι, αλλά με τη χειρονομία αυτή θα μπορούσε να εννοεί και τον κόσμο ολάκερο· τόσο μεγάλη αυτοπεποίθηση είχε.

«Το μισό είναι δικό μου και το άλλο μισό της Άννας. Εσύ δεν έχεις καμία σχέση με αυτό το σπίτι».

«Ισως να μην είσαι τόσο ειδική στον νόμο περί κοινοκτημοσύνης, μια που δεν έχεις βρει κάποιον αρκετά ανότο που θα ήθελε να ζήσει μαζί σου, αλλά σύμφωνα με τον νόμο αυτό είναι σωστό και δίκαιο, όπως καταλαβαίνεις, να μοιράζονται οι σύζυγοι τα πάντα. Ακόμα και την ιδιοκτησία ενός παραθαλάσσιου σπιτιού».

Η Ερίκα ήξερε πολύ καλά ότι έτσι είχαν τα πράγματα. Έριξε για μια στιγμή το φταίξιμο στους γονείς της, που δεν είχαν προνοήσει να γράψουν το σπίτι ως αποκλειστική ιδιοκτησία των θυγατέρων τους.

Ήξεραν κι εκείνοι τι τύπος ανθρώπου ήταν ο Λούκας, αλλά δεν υπολόγιζαν ότι είχαν τόσο λίγη ζωή ακόμα.

ее обнять.

Эрика проигнорировала этот жест и посмотрела на Лукаса так, словно увидела то, что и ожидала увидеть. Она никогда не позволяла себе ошибаться и недооценивать Лукаса, поэтому в его присутствии всегда вела себя очень осмотрительно и осторожно.

Больше всего на свете ей хотелось подойти и хорошенько треснуть его по наглой физиономии, но она знала, что в итоге это выйдет ей таким боком, что потом придется об этом сильно пожалеть.

— Ответь на мой вопрос: что ты здесь делаешь?

— Если я правильно понимаю, хм... ну... чтобы быть точным, четвертая часть этого моя.

Он махнул рукой в сторону дома, но с таким же успехом он мог показать и на весь мир, настолько велико было его самомнение.

— Половина моя и половина Анны. Ты ничего общего не имеешь с этим домом.

— Ты, наверное, не очень-то хорошо разбираешься в юридических правах супругов, и это понятно, если принять во внимание, что тебе до сих пор не удалось найти кого-нибудь. Я имею в виду — кого-нибудь настолько трехнугого, чтобы он захотел связаться с тобой. Но, видишь ли — и это ясно и определенно, — настоящие супруги делят все, включая и дом у моря, пополам.

Эрика понимала очень хорошо, что дело обстояло так на самом деле. Она недобрый словом помянула родителей, которые оказались не настолько прозорливыми, чтобы завещать дом своим дочерям как неделимое имущество.

Они хорошо знали, что за типчик был Лукас, но никак не рассчитывали на то, что у них осталось так мало времени.

Σε κανέναν δεν αρέσει να του θυμίζουν ότι θα πεθάνει, και, όπως τόσοι και τόσοι άλλοι, το πήγαιναν από αναβολή σε αναβολή.

Επέλεξε, λοιπόν, να μην αφήσει το ευτελές σχόλιό του για την οικογενειακή της κατάσταση να λειτουργήσει σαν δόλωμα.

Καλύτερα να έμενε στο ράφι σε όλη της τη ζωή παρά να έκανε το λάθος να παντρευτεί κάποιον σαν τον Λούκας.

Εκείνος συνέχισε:

«Ηθελα να είμαι κι εγώ εδώ όταν θα ερχόταν ο μεσίτης. Δεν είναι κακό να μάθει κανείς πόσο αξίζει. Άλλωστε, θέλουμε να γίνουν όλα σωστά, έτσι δεν είναι;».

Χαμογέλασε ξανά μ' εκείνο το διαβολικό χαμόγελο. Η Ερίκα ξεκλείδωσε την πόρτα και τον παραμέρισε για να μπει μέσα.

Ο μεσίτης είχε αργήσει, αλλά τώρα ήλπιζε να εμφανιστεί όσο πιο γρήγορα γινόταν. Δεν της άρεσε η ιδέα να είναι μόνη με τον Λούκας.

Εκείνος την ακολούθησε μέσα στο σπίτι. Η Ερίκα κρέμασε το πανωφόρι της και άρχισε να ανακατεύεται με διάφορα στην κουζίνα.

Ο μόνος τρόπος να τον αντιμετωπίσει ήταν να τον αγνοήσει.

Τον άκουγε να τριγυρίζει μέσα στο σπίτι, να ελέγχει. Πρέπει να ήταν μόλις η τρίτη ή η τέταρτη φορά που βρισκόταν εκεί.

Η ομορφιά της απλότητας δεν ανήκε σε αυτά που εκτιμούσε ο Λούκας και ποτέ δεν είχε δείξει μεγάλο ενδιαφέρον για την οικογένεια της Άννας.

Ο πατέρας δεν άντεχε τον γαμπρό του, και τα αισθήματα ήταν αμοιβαία. Όταν έρχονταν η Άννα και τα παιδιά να τους δουν, έρχονταν

Никто не любит вспоминать о том, что смертен, и, как многие другие, они не хотели думать об этом.

У нее не было ни малейшего желания продолжать слушать унизительные комментарии Лукаса по поводу ее семейного положения.

Лучше она всю оставшуюся жизнь будет сидеть на битом стекле, чем сделает такую ошибку и выйдет замуж за кого-нибудь вроде Лукаса.

Он продолжил:

— Я всего лишь хотел присутствовать здесь, когда приедет маклер. Никогда не вредно проконтролировать самому. Мы ведь хотим, чтобы все прошло правильно, или как?

И он опять улыбнулся своей инфернальной улыбкой. Эрика открыла дверь и протиснулась впереди него.

Маклер запаздывал, но она надеялась, что он скоро появится: ее совершенно не радовала перспектива находиться наедине с Лукасом.

Он вошел в дом следом за ней. Эрика сняла куртку и начала копошиться на кухне.

Единственная линия поведения, которой она могла придерживаться в отношении Лукаса, — это игнорировать его.

Она слышала, что он ходит по дому, как инспектор. Он был здесь всего лишь в третий или четвертый раз.

Красота и простота не были предметом восхищения Лукаса, и он никогда не выражал большого интереса к встречам с семьей Анны.

Отец на дух не переносил своего зятя, и эти чувства были взаимны. Когда Анна и дети приезжали, то они обычно приезжали одни.

μόνοι τους.

Δεν της άρεσε ο τρόπος που ο Λούκας τριγύριζε και άγγιζε διάφορα πράγματα στα δωμάτια — ο τρόπος με τον οποίο άγγιζε τα έπιπλα και τα διακοσμητικά αντικείμενα.

Η Ερίκα έπνιξε μια παρόρμηση να αρχίσει να τον ακολουθεί με ένα ξεσκονόπανο και να καθαρίζει όσα πράγματα άγγιζε.

Φοβερά ανακουφισμένη, είδε έναν γκριζομάλλη άντρα σε ένα μεγάλο Volvo να στρίβει στην ανηφόρα.

Έσπευσε να του ανοίξει την πόρτα. Μετά, μπήκε στο γραφείο της και έκλεισε την πόρτα πίσω της.

Δεν ήθελε να βλέπει όταν εκείνος θα τριγύριζε και θα επιθεωρούσε το σπίτι των παιδικών της χρόνων. Δεν ήθελε να βλέπει όταν θα υπολόγιζε την αξία του σε χρυσό. Ή, έστω, σε τιμή ανά τετραγωνικό.

Ο υπολογιστής ήταν ήδη ανοιχτός και στην οθόνη την περίμενε το κείμενο που έπρεπε να δουλέψει.

Σηκώθηκε κι αυτή νωρίς μια φορά, έτσι γι' αλλαγή, και πρόλαβε να κάνει αρκετά. Το πρωί είχε γράψει τέσσερις σελίδες από το προσχέδιο του βιβλίου για την Άλεξ και τώρα το είχε πιάσει από την αρχή και το διάβαζε.

Είχε ακόμη ένα σωρό προβλήματα με τη μορφή που θα έπαιρνε το βιβλίο.

Διότι, όταν στην αρχή νόμιζε πως ο θάνατος της Άλεξ ήταν αυτοκτονία, σκέφτηκε να γράψει ένα βιβλίο που θα στόχευε ν' απαντήσει στην ερώτηση «γιατί» και θα είχε πιο πολύ βιογραφικό χαρακτήρα.

Τώρα, το υλικό της άρχιζε να παίρνει όλο και περισσότερο τη μορφή ενός αστυνομικού μυθιστορήματος, ένα είδος το οποίο δεν της είχε τραβήξει ποτέ το ενδιαφέρον.

Αυτό που την ενδιέφερε περισσότερο ήταν οι άνθρωποι — οι σχέσεις τους και τα ψυχολογικά τους κίνητρα. Πίστευε, εξάλλου, ότι αυτό δεν το λάβαιναν υπόψη τους τα

Эрике не нравилось, что Лукас расхаживает по дому и трогает вещи в комнатах, то, что он двигает мебель и безделушки.

Эрика с трудом подавила в себе желание идти за ним следом с тряпкой и вытираять все, чего он касается.

Она вздохнула с облегчением, увидев, что ворота заезжает «вольво», за рулем которого сидит седой мужчина.

Она поторопилась впустить маклера, а потом пошла в свой кабинет и закрыла дверь.

Ей не хотелось видеть, как он будет ходить и рассматривать дом ее детства, оценивая, на сколько он потянет в звонкой монете.

Компьютер был уже включен и готов к работе.

Для разнообразия Эрика сегодня встала рано и успела довольно много сделать. Утром она набросала четыре страницы и теперь перечитывала и правила текст.

Перед ней по-прежнему стояла большая проблема с формой изложения книги.

Вначале, когда Эрика считала смерть Алекс самоубийством, она думала написать книгу, главной целью которой был бы ответ на вопрос «почему», и книга, по-видимому, получилась бы скорее документальной.

А сейчас материал все больше и больше принимал форму детектива — жанра, в котором Эрика себя совершенно не представляла.

Ее интересовали люди, их взаимоотношения, психологическая мотивация, а в основе большинства детективов, как она считала, упор главным

περισσότερα αστυνομικά μυθιστορήματα κι ότι, αντιθέτως, πρόσφεραν απλόχερα αιματηρούς φόνους και ανατριχιαστικές λεπτομέρειες. Αποδοκίμαζε με τρόπο έντονο όλα τα κλισέ που χρησιμοποιούνταν και ένιωθε ότι ήθελε να γράψει κάτι που θα ήταν γνήσιο. Κάτι που θα προσπαθούσε να περιγράψει γιατί κάποιος μπορούσε να πράξει το χειρότερο απ' όλα τα αμαρτήματα, δηλαδή ν' αφαιρέσει τη ζωή ενός άλλου ανθρώπου.

Μέχρι τώρα είχε καταγράψει τα πάντα με χρονολογική σειρά, αναπαράγοντας λέξη προς λέξη όσα της είχαν πει, τα είχε διανθίσει με τις δικές της παρατηρήσεις και τα δικά της συμπεράσματα.

Θα έπρεπε να χτενίσει κάπως αυτό το υλικό. Να το ελέγξει με αυστηρότερα κριτήρια, για να έρθει όσο πιο κοντά γινόταν στην αλήθεια. Το πώς θα αντιδρούσαν οι άνθρωποι γύρω από την Άλεξ ήταν κάτι που δεν ήθελε να το σκεφτεί ακόμη.

Μετάνιωσε που δεν τα είχε πει όλα στον Πάτρικ για την επίσκεψή της στο σπίτι που πέθανε η Άλεξ.

Έπρεπε να του είχε πει για τον μυστηριώδη νυχτερινό επισκέπτη και για τον πίνακα που είχε βρει κρυμμένο στην γκαρνταρόμπα. Για την αίσθηση που είχε ότι υπήρχε κάτι στο δωμάτιο που έλειπε όταν εκείνος έφυγε.

Δεν μπορούσε, βέβαια, να του τηλεφωνήσει τώρα, εκ των υστέρων, και να ομολογήσει πως είχε κι άλλα να του πει, αλλά, αν έβρισκε την κατάλληλη ευκαιρία, θα του έλεγε και τα υπόλοιπα, κι αυτό ήταν μια υπόσχεση προς τον ίδιο της τον εαυτό.

Ακούγε τον Λούκας και τον μεσίτη που τριγύριζαν μέσα στο σπίτι. Μάλλον ο μεσίτης θα την είχε περάσει για άτομο με παραξενιές.

Ούτε που τον χαιρέτησε και αμέσως βιάστηκε να κλειστεί στο δωμάτιό της. Ο μεσίτης δεν έφταιγε σε τίποτα για την κατάσταση που αντιμετώπιζε τώρα η Ερίκα, οπότε αποφάσισε να σφίξει τα δόντια και να του δώσει ένα δείγμα της καλής ανατροφής που, ούτως ή άλλως, είχε.

образом делался на кровавые убийства и «струйки холодного пота, стекающие по спинам». Она на дух не переваривала все эти клише и твердо знала, что хочет написать что-то совсем другое, проанализировать, как человек может отважиться на худший из грехов и отнять чужую жизнь.

Так что она описывала все в хронологическом порядке, точно излагая все, что увидела и услышала, перемежая собственными впечатлениями и выводами.

Ей было необходимо разобраться в материале, раскрыть его так, чтобы подойти к фактам настолько близко, насколько только возможно. О том, как на это отреагируют родственники Алекс, Эрика не хотела думать.

Она сожалела, что не все рассказала Патрику о своей поездке в дом Алекс.

Все-таки следовало упомянуть о таинственном визитере и о картине, которую она нашла в гардеробе, а также о том, что после посещения неизвестного из комнаты явно что-то пропало.

Она просто не могла позвонить Патрику и задним числом признаться, что ей есть что еще сказать. Но при подходящем случае она обязательно выложит ему остальное. Эрика поклялась себе в этом.

Она слышала, как Лукас и маклер ходят по дому. Он, должно быть, подумал, что она ведет себя очень невоспитанно:

едва поздоровалась, тут же ушла и закрылась у себя. Он совершенно не был виноват в ситуации, в которой оказалась Эрика, и она решила заставить себя проявить вежливость и хорошее воспитание, несмотря ни на что.

Όταν πήγε στο σαλόνι, ο Λούκας εκθείαζε με γλαφυρότατο ύφος και καταιγισμό επιθέτων το υπέροχο φως που έμπαινε από τα μεγάλα παράθυρα με τα κατακόρυφα πέτρινα χωρίσματα.

Περίεργο, η Ερίκα δεν ήξερε ότι τα πλάσματα που σέρνονταν κάτω από πέτρες εκτιμούσαν το φως το ήλιον. Φαντάστηκε τον Λούκας σαν ένα μεγάλο και γυαλιστερό σκαθάρι και ευχήθηκε να μπορούσε να τον αφανίσει από τη ζωή με ένα απλό πάτημα με το τακούνι της μπότας της.

«Συγχωρήστε με για την αγένειά μου προ ολίγου. Έπρεπε να φροντίσω κάποια πράγματα που δεν σήκωναν αναβολή».

Η Ερίκα χαμογέλασε πλατιά και άπλωσε το χέρι της προς τον μεσίτη, ο οποίος συστήθηκε ως Σελ Εκ.

Τη διαβεβαίωσε ότι δεν την είχε παρεξηγήσει καθόλου.

Η πώληση ενός σπιτιού ήταν ένα πολύ προσωπικό θέμα, και αν η κυρία ήξερε τι είχαν δει τα μάτια του.

Η Ερίκα χαμογέλασε ακόμα πιο πλατιά και επέτρεψε στον εαυτό της ένα μικρό χαριτωμένο πετάρισμα με τα βλέφαρα.

Ο Λούκας την κοιτούσε γεμάτος καχυποψία. Εκείνη τον αγνόησε.

«Ναι, αλλά αφήστε με εμένα, απλώς σας καθυστερώ. Μέχρι πού φτάσατε, αλήθεια;»

«Ο γαμπρός σας μόλις μου έλεγε για το πόσο όμορφο είναι το καθιστικό. Και πρέπει να πω ότι είναι όντως φτιαγμένο με γούστο. Και πολύ όμορφο με το φως που μπαίνει από τα παράθυρα».

«Είναι αναμφισβήτητα υπέροχο. Αν δεν είχε αυτό το ρεύμα..»

«Το ρεύμα; Ποιο ρεύμα;»

«Να, ξέρετε, τα παράθυρα δεν διαθέτουν, δυστυχώς, καλή μόνωση, οπότε, όταν φυσάει,

Κогда она вошла в гостиную, Лукас старался изо всех сил, велеречиво расписывая, как чудесно расположены окна и как много света попадает в дом.

Эрика никогда и не подозревала, что разная пакость, которая живет под камнями, наслаждается солнечным светом. Ей очень легко было представить Лукаса в виде жука, и у нее появилось огромное желание раз и навсегда выкинуть его из своей жизни, просто наступив на него каблуком.

— Извините, я не хотела показаться невежливой, мне просто кое-что надо было срочно сделать.

Эрика широко улыбнулась и протянула руку маклеру, который представился как Кельв Эк.

Он поспешил заверить ее, что, мол, ничего страшного и он все понял совершенно правильно.

Продавать дом — дело очень личное, и она даже не представляет, что он мог бы рассказать по этому поводу...

Эрика улыбнулась еще шире и позволила себе кокетливо похлопать глазами.

Лукас подозрительно смотрел на нее, но Эрика его игнорировала.

— Извините, что прерываю, но сколько вы уже посмотрели?

— Ваш зять только что показывал мне вашу прекрасную гостиную. Все обустроено с большим вкусом, должен сказать. Очень красивая комната, и освещение замечательное.

— Да, вообще-то ничего. Жалко только, что сквозняк.

— Сквозняк?

— Да, к сожалению. В окне щели, так что при малейшем ветерке приходится

έστω και λίγο, πρέπει να κυκλοφορεί κανείς με τσουράπια για να μην κρυώνει. Αλλά αυτό είναι κάτι που γίνεται. Μια αλλαγή στα παράθυρα και όλα θα είναι εντάξει».

Ο Λούκας την κοιτούσε με βλέμμα μανιακού, αλλά η Ερίκα προσποιούνταν ότι δεν τον έβλεπε.

Αντιθέτως, πήρε τον μεσίτη Σελ από το μπράτσο, και αν ο Σελ ήταν σκύλος, τώρα θα κουνούσε ασταμάτητα την ουρά του.

«Μέχρι στιγμής έχετε δει μόνο τον επάνω όροφο απ' ό,τι κατάλαβα, οπότε ας συνεχίσουμε με το υπόγειο. Μη δώσετε σημασία στη μούχλα.

Εκτός κι αν είστε αλλεργικός. Άλλιώς, δεν υπάρχει κίνδυνος. Εγώ, λίγο πολύ, εκεί κάτω τη βγάζω όλη τη μέρα και, όπως βλέπετε, δεν έχω πάθει τίποτα.

Οι γιατροί μού έχουν ξεκαθαρίσει ότι το άσθμα δεν έχει καμία σχέση με τη μούχλα».

Αμέσως μετά, σαν να πρόσθετε το κερασάκι στην τούρτα, ξέσπασε σε έναν παροξυσμό βήχα και διπλώθηκε στα δύο.

Με την άκρη του ματιού της, είδε το πρόσωπο του Λούκας να παίρνει όλο και πιο πορφυρό χρώμα.

Ήξερε ότι η μπλόφα της θα αποκαλυπτόταν σε έναν λεπτομερέστερο έλεγχο του σπιτιού, αλλά μέχρι τότε θα είχε αυτή την, έστω μικρή, παρηγοριά ότι μπόρεσε να σπάσει τα νεύρα του Λούκας.

Ο μεσίτης Σελ φάνηκε πολύ ανακουφισμένος όταν βγήκε ξανά στον καθαρό αέρα, αφού πρώτα είχε ενημερωθεί για όλα τα πλεονεκτήματα του υπογείου από μια ιδιαίτερα ενθουσιώδη Ερίκα.

Ο Λούκας είχε παραμείνει σιωπηλός και ουδέτερος κατά τη διάρκεια της υπόλοιπης ξενάγησης. Η Ερίκα αναρωτήθηκε με κάποια ανησυχία μήπως το είχε παρατραβήξει με το μικρό παιδιάστικο αστείο της.

натягивать на себя все теплое, что есть в доме. Но это ничего, потому что все равно все окна надо менять.

Лукас выразительно смотрел на Эрику, но она притворилась, что не видит его.

Вместо этого она взяла Кьеля под руку, и если бы он был собачкой, то, наверное, завилял бы хвостом от удовольствия.

— Насколько я понимаю, вы осмотрели верхний этаж? Так что, может быть, стоит теперь пройти в погреб, — только не обращайте внимания на вонь.

Если у вас нет аллергии, то, в общем-то, ничего страшного. Я практически живу там внизу, и ничего плохого со мной не произошло.

Врач говорит, что моя астма с этим совершенно не связана.

И Эрика разразилась ужасным приступом кашля, от которого она чуть ли не согнулась пополам.

Краешком глаза она увидела, что физиономия Лукаса стала красной как помидор.

Эрика понимала, что ее блеф, разумеется, будет разоблачен при близком осмотре дома, но, по крайней мере, сейчас она решила хоть немного утешить себя, позлив Лукаса.

Кьель Эк с видимым облегчением вышел из дома на свежий воздух, побывав во всех уголках подвала в сопровождении горящей энтузиазмом Эрики.

Лукас держался пассивно и молчал в ходе дальнейшего осмотра, и Эрика подумала с некоторым неудовольствием: а не зашла ли она слишком далеко в своей детской выходке?

Διότι κι εκείνος ήξερε ότι ένας ενδελεχής έλεγχος θα αποδείκνυε πως κανένα από τα «μειονεκτήματα» του σπιτιού, τα οποία εκείνη είχε «αποκαλύψει», δεν θα είχαν καμία βάση. Απλώς είχε προσπαθήσει να τον γελοιοποιήσει.

Κι αυτό ο Λούκας Μάξγουελ δεν το ανεχόταν με τίποτα. Με μια λανθάνουσα αίσθηση φόβου, η Ερίκα είδε τον μεσίτη να βάζει μπροστά και να απομακρύνεται, κουνώντας φιλικά το χέρι, αφού είχε πρώτα δώσει την υπόσχεση ότι θα τους επισκεπτόταν ένας διπλωματούχος εκτιμητής για να ελέγξει το σπίτι από την κορφή μέχρι τον πάτο.

Μπήκε στο χολ πριν από τον Λούκας. Το επόμενο δευτερόλεπτο βρέθηκε κολλημένη στον τοίχο, με το χέρι του Λούκας σε μια βίαιη λαβή γύρω από τον λαιμό της.

Το πρόσωπό του απείχε μόλις κάνα δυο εκατοστά από το δικό της. Η οργή που είδε στο πρόσωπο αυτό την έκανε να καταλάβει, για πρώτη φορά, γιατί ήταν τόσο δύσκολο για την Άννα να ξεφύγει από τη σχέση της με τον Λούκας.

Αυτό που έβλεπε η Ερίκα ήταν ένας άντρας που δεν επέτρεπε σε τίποτα και σε κανέναν να του σταθεί εμπόδιο στον δρόμο του. Έμεινε, λοιπόν, ακίνητη και φοβόταν να κάνει ακόμα και την παραμικρή κίνηση.

«Αυτό δεν θα το ξανακάνεις ποτέ, το άκουσες; Κανείς δεν με γελοιοποιεί εμένα κατ' αυτό τον τρόπο ατιμώρητα. Να προσέχεις, τ' ακούς, να προσέχεις πολύ!»

Έφτυνε τις λέξεις με τέτοια ορμή που ψέκασε όλο το πρόσωπό της με σάλιο. Εκείνη πίεσε τον εαυτό της να καταπνίξει την παρόρμηση να σκουπίσει τα σάλια του από το πρόσωπό της.

Επέλεξε να μείνει όπως ήταν, ακίνητη σαν στήλη άλατος, και απλώς μέσα της προσευχόταν να σηκωθεί και να φύγει από εκεί, να εξαφανιστεί από το σπίτι της.

Προς μεγάλη της έκπληξη, εκείνος έκανε αυτό ακριβώς. Πήρε το χέρι του από τον λαιμό της

Οна прекрасно понимала, что при всем желании довольно сложно найти в доме, который Эрика только что оставила, какие-нибудь недостатки, но она хотела поиздеваться над Лукасом.

Это было то, чего Лукас Максвелл совершенно не переносил. С некоторой опаской она смотрела, как маклер отправляется восьмьси, радостно кивая, заверив их перед этим, что с ними обязательно свяжется оценщик, который тщательно осмотрит дом от погреба до чердака.

Эрика вошла в прихожую, Лукас — следом за ней. Секундой позже Лукас схватил ее за горло и прижал к стене.

Его физиономия оказалась в нескольких сантиметрах от ее лица. На этот раз она впервые по-настоящему поняла, почему Анне так трудно освободиться от Лукаса.

Сейчас Эрика видела перед собой человека, которого не остановит ничто, никакие препятствия, и она замерла, от испуга не в силах даже пошевелиться.

— Ты никогда, никогда больше ничего подобного не сделаешь. Слышишь меня? Никто и никогда не насмехался надо мной безнаказанно. Заруби это себе на носу.

Он буквально выплевывал слова, так что его слюна попадала ей на лицо. Эрика едва удержалась от того, чтобы не вытереть его харкотину.

Она стояла не шелохнувшись, как соляной столб, и молила про себя Бога, чтобы Лукас поскорее убрался, исчез из ее дома.

К ее удивлению, он так и сделал. Он убрал руку с ее горла, повернулся и пошел к

και στράφηκε για να πάει προς την πόρτα.

Ακριβώς όμως τη στιγμή που ετοιμαζόταν να βγάλει έναν βαθύ στεναγμό ανακούφισης, αυτός γύρισε πάλι πίσω και, με μια δρασκελιά, βρέθηκε ξανά μπροστά της. Πριν προλάβει η Ερίκα ν' αντιδράσει, εκείνος την έπιασε από τα μαλλιά και πίεσε το στόμα του πάνω στο δικό της.

Ο Λούκας έβαλε τη γλώσσα του ανάμεσα στα χείλη της και με το ένα του χέρι έπιασε, πολύ σφιχτά και βίαια, το στήθος της, με αποτέλεσμα η Ερίκα να νιώσει το σκληρό μέρος του σουτιέν της να της κόβει τη σάρκα.

Με ένα χαμόγελο, ο Λούκας τής γύρισε την πλάτη για να πάει ξανά προς την πόρτα και μετά εξαφανίστηκε στο χειμωνιάτικο κρύο.

Η Ερίκα τόλμησε να κινηθεί μόνο όταν τον άκουσε να βάζει μπροστά το αμάξι του και να φεύγει.

Με την πλάτη στον τοίχο, άφησε το κορμί της να πέσει σιγά σιγά, μέχρι που βρέθηκε καθισμένη στο πάτωμα, σκουπίζοντας αηδιασμένη το στόμα με την ανάστροφη της παλάμης της.

Είχε, κατά κάποιον τρόπο, νιώσει το φιλί του πολύ πιο απειλητικό από το παρ' ολίγον στραγγάλισμα και αισθάνθηκε ότι άρχιζε να τρέμει. Έχοντας αγκαλιάσει σφιχτά τα πόδια της, έγειρε το κεφάλι της πάνω στα γόνατά της και έκλαψε. Όχι για τον εαυτό της αλλά για την Άννα.

* * *

Τα πρωινά της Δευτέρας δεν αποτελούσαν φαινόμενο που συνδέοταν με ευχάριστα συναισθήματα στον κόσμο του Πάτρικ.

Μόνο κατά τις έντεκα άρχιζε να νιώθει σαν άνθρωπος. Ως εκ τούτου, βγήκε απότομα από ένα πραγματικό αποκάρωμα όταν η τεράστια στοίβα χαρτιών προσγειώθηκε με εκκωφαντικό θόρυβο στο τραπέζι του.

двери.

Но Эрика еще не успела вздохнуть, как он опять подскочил к ней и, прежде чем она успела среагировать, сильно схватил ее за волосы и впился ей в губы.

Лукас пропихивал свой язык внутрь и так стиснул ей грудь, что Эрика почувствовала, как бретелька бюстгальтера врезалась в плечо.

Он отпустил ее и с улыбкой пошел к двери. На этот раз он действительно вышел.

Эрика не смогла пошевелиться до тех пор, пока не услышала, как он завел двигатель и уехал.

Она прислонилась к стене и медленно сползла на пол, с омерзением вытирая рот.

Поцелуй Лукаса был для Эрики еще ненавистнее, чем то, что он схватил ее за горло, и она почувствовала, как ее начинает трясти. Эрика обхватила колени руками, опустила голову и заплакала, но не из-за себя — из-за Анны.

* * *

Утро понедельника не относилось к особо приятным событиям в жизни Патрика.

Обычно он начинал чувствовать себя человеком не раньше одиннадцати часов, но сегодня его вырвали из привычной утренней дремы самым грубым образом. Толстая папка с бумагами хлопнулась на его письменный стол.

Εκτός από το γεγονός ότι το ξύπνημα παραήταν βίαιο, διπλασιάστηκε και ο σωρός των εγγράφων που συνωστίζονταν πάνω στο γραφείο. Ο Πάτρικ αναστέναξε δυνατά.

Η Άνικα Γιάνσον χαμογέλασε πειραχτικά και ρώτησε με αθώο ύφος:

«Εσύ δεν είπες ότι ήθελες όλα όσα έχουν γραφτεί για την οικογένεια Λόρεντς στο παρελθόν;

Εδώ εγώ κάνω μια λαμπρή δουλειά, βρίσκω ακόμα και το παραμικρό γράμμα που γράφτηκε ποτέ γι' αυτούς και τι πάίρνω για ανταμοιβή; Έναν ηχηρότατο αναστεναγμό! Γιατί δεν μπορείς να πεις, για παράδειγμα, ότι μου χρωστάς αιώνια ευγνωμοσύνη, ε;».

Ο Πάτρικ χαμογέλασε.

«Δεν αξίζεις μόνο αιώνια ευγνωμοσύνη, Άνικα. Αν δεν ήσουν ήδη παντρεμένη, θα σε είχα παντρευτεί και θα σε έλουζα καθημερινά με γούνες και διαμάντια.

Αλλά μια και μου ραγίζεις την καρδιά επιμένοντας να κρατάς εκείνο τον αγροίκο για άντρα σου, πρέπει να αρκεστείς σε ένα απλό και μικρό ευχαριστώ εκ μέρους μου. Και, φυσικά, έχεις την αιώνια ευγνωμοσύνη μου».

Προς μεγάλη του χαρά, είδε ότι αυτή τη φορά είχε καταφέρει να την κάνει σχεδόν να κοκκινίσει.

«Τέλος πάντων, τώρα κάτι έχεις να κάνεις για λίγο καιρό. Αλλά γιατί θέλεις να δεις αυτά που έχουν γραφτεί; Τι σχέση μπορεί να έχουν με τον φόνο στη Φιελμπάκα;»

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν έχω ιδέα. Ας το πούμε απλώς γυναικεία διαίσθηση».

Η Άνικα σήκωσε απορημένη τα φρύδια της, αλλά κατάλαβε ότι δεν επρόκειτο να της πει τίποτα περισσότερο. Όμως, ήταν πολύ περίεργη.

Όλοι ήξεραν την οικογένεια Λόρεντς, ακόμα

Мало того что его бесцеремонно разбудили — когда Патрик увидел, сколько документов в папке, он громко застонал.

Анника Янссон раздражающе улыбнулась и невинно спросила:

— Но разве ты не просил принести тебе все имеющиеся материалы о семье Лоренс?

Я проделала колоссальную работу и собрала до последней буквы все, что о них было написано. И что я получаю вместо благодарности? Какие-то вздохи. А где же твоя якобы вечная благодарность?

Патрик улыбнулся:

— Ты не только заслужила мою вечную благодарность, Анника. Если бы ты не была уже замужем, то я обязательно бы женился на тебе, одел в меха и осыпал бриллиантами.

Но из-за того, что ты разбиваешь мне сердце и собираешься продолжать жить с тем прощелыгой, которого выбрала, вместо мехов и бриллиантов тебе достанется только простое спасибо и, ясное дело, моя вечная благодарность.

С большим удовольствием Патрик увидел, что на этот раз ему почти удалось заставить Аннику покраснеть.

— Да, теперь тебе будет чем заняться. Но для чего тебе это понадобилось? Какая здесь связь с убийством во Фьельбаке?

— Понятия не имею, честное слово. Ну, скажем так, назовем это женской интуицией.

Анника вопросительно подняла брови, но решила на этот раз не расспрашивать Патрика, хотя ее и разбирало любопытство.

Семью Лоренс знали все до одного и в

και στο Τανουμσχέντε, και αν ήταν μπλεγμένη κατά κάποιον τρόπο σε έναν φόνο, σίγουρα θα γινόταν μεγάλος ντόρος.

Ο Πάτρικ την κοίταξε, καθώς εκείνη έκλεινε πίσω της την πόρτα του γραφείου. Απίστευτα ικανή γυναίκα.

Ευχόταν βαθιά μέσα του ότι η Άνικα θα κατάφερνε ν' αντέξει με τον Μέλμπεργ αφεντικό. Διότι θα ήταν μεγάλη απώλεια για το αστυνομικό τμήμα αν μια μέρα μπούχτιζε κι αποφάσιζε να φύγει.

Πίεσε τον εαυτό του να στρέψει την προσοχή του στον σωρό από τα χαρτιά που είχε τοποθετήσει η Άνικα μπροστά του. Έπειτα από ένα βιαστικό ξεφύλλισμα, μπόρεσε να διαπιστώσει ότι η ανάγνωση του υλικού θα του έπαιρνε όλη τη μέρα. Έγειρε πίσω στην καρέκλα του, ανέβασε τα πόδια του στο γραφείο και πήρε το πρώτο άρθρο.

Έξι ώρες αργότερα άρχισε να κάνει μασάζ στον πονεμένο αυχένα του. Ένιωσε τα μάτια του να πονούν και να τσούζουν.

Είχε διαβάσει τα άρθρα με χρονολογική σειρά, αρχίζοντας από τα παλιότερα αποκόμματα. Αυτά που διάβασε ήταν συναρπαστικά.

Είχαν γραφτεί πολλά όλ' αυτά τα χρόνια για τον Φάμπιαν Λόρεντς και για τις προόδους του. Ήταν, ως επί το πλείστον, άρθρα θετικά, και για πολύ καιρό η ζωή φαινόταν πως είχε προικίσει τον Φάμπιαν με το καλύτερο χαρτί.

Η επιχειρησή του ανέβηκε πολύ ψηλά εκπληκτικά γρήγορα. Ο Φάμπιαν φαινόταν ότι ήταν ένας πολύ χαρισματικός, για να μην πούμε ιδιοφυής, επιχειρηματίας.

Ο γάμος του με τη Νέλι είχε καταγραφεί στις κοσμικές στήλες με τις απαραίτητες φωτογραφίες που έδειχναν το όμορφο ζευγάρι με γαμήλια αμφίεση.

Μετά, άρχισαν να εμφανίζονται οι φωτογραφίες της Νέλι και του γιου της, του Νιλς, στις εφημερίδες.

Τανυμσχέδε, и, если окажется, что они каким-то образом связаны с убийством, это будет по меньшей мере сенсацией.

Патрик посмотрел вслед Аннике. Она закрыла дверь. «Необыкновенно умная женщина», — отметил Патрик.

Он очень надеялся, что Анника вытерпит руководство Мелльберга. В противном случае, если однажды Анника уйдет, это будет большой потерей для полицейского участка.

Патрик заставил себя сосредоточиться на пачке бумаг, которую принесла ему Анника. Он быстро прикинул и констатировал: на то, чтобы прочитать весь материал, у него уйдет остаток дня. Патрик откинулся на спинку стула, положил нога на стол и начал с первой статьи.

Шестью часами позже он массировал усталую шею и чувствовал, как у него режет глаза.

Патрик прочитал все заметки в хронологическом порядке, начав с самой первой по времени вырезки. Это оказалось захватывающим занятием.

За долгие годы о Фабиане Лоренсе и его семье было написано очень много. Все до единой статьи носили позитивный характер, и складывалось впечатление, что судьба была благосклонна к Фабиану.

Предприятие развивалось неслыханно быстро, потому что Фабиан оказался очень одаренным, если не сказать гениальным, предпринимателем.

Брак с Нелли Лоренс подробно комментировался в светской хронике, имелись соответствующие фотографии красивой пары в праздничной одежде.

Потом в газетах стали печатать фотографии Нелли и их сына Нильса.

Η Νέλι πρέπει να ήταν ακούραστη στην ενασχόλησή της με διάφορες φιλανθρωπικές και κοινωνικές εκδηλώσεις, και ο Νίλς, όπως φαινόταν, ήταν πάντα στο πλάι της — συχνά με μια τρομαγμένη έκφραση και με το χέρι κουρνιασμένο, με ασφάλεια, στο χέρι της μητέρας του.

Ακόμα και όταν έφτασε στην εφηβεία και έπρεπε να είναι πιο απρόθυμος για επίσημες εμφανίσεις στο πλευρό της μητέρας του, δεν φάνηκε να παρεκκλίνει χιλιοστό από δίπλα της, τώρα πιασμένοι αγκαζέ πια και με μια έκφραση περηφάνιας, η οποία φάνηκε στον Πάτρικ ότι έμοιαζε μάλλον με δικαίωμα ιδιοκτησίας και αποκλειστικότητας.

Ο Φάμπιαν σπάνια εμφανιζόταν πλέον και αναφερόταν μόνο όταν επρόκειτο να ανακοινωθεί η είδηση για κάποια μεγάλη συμφωνία επιχειρηματικής φύσης.

Ένα άρθρο ξεχώριζε λίγο από τα υπόλοιπα και κέντρισε το ενδιαφέρον του Πάτρικ. Το εβδομαδιαίο οικογενειακό περιοδικό Άλλερς είχε ένα ολόκληρο ρεπορτάζ για τη Νέλι όταν εκείνη ανέλαβε —στα μέσα της δεκαετίας του '70— ένα ψυχοπαίδι, ένα αγόρι με «τραγικό οικογενειακό ιστορικό», όπως το περιέγραφε ο δημοσιογράφος του Άλλερς.

Σε μια φωτογραφία του άρθρου φαινόταν η Νέλι, βαμμένη και ντυμένη του κουτιού, στο υπέρκομψο καθιστικό της, με το χέρι της στους ώμους ενός δωδεκάχρονου παιδιού.

Το αγόρι είχε μια επιθετική και χολωμένη έκφραση στο πρόσωπό του. Όταν τραβήχτηκε η φωτογραφία, έμοιαζε σαν να ήταν έτοιμος να τινάξει αποπάνω του το κοκαλιάρικο χέρι της.

Ο Νίλς, που ήταν τώρα νεαρός άντρας γύρω στα είκοσι πέντε, στεκόταν πίσω από τη μητέρα του. Ούτε κι αυτός χαμογελούσε.

Σοβαρός και ευθυτενής, με σκούρο κοστούμι και μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω, φαινόταν να ταιριάζει απόλυτα μ' εκείνη την κομψή ατμόσφαιρα μέσα στην οποία το νεότερο αγόρι δεν κολλούσε με τίποτα.

Нелли, должно быть, неустанно трудилась в различных благотворительных обществах и активно участвовала в светской жизни, и везде вместе с нею появлялся Нильс, часто с испуганным выражением лица, крепко держащийся за мамину руку.

Даже когда он подрос, стал увереннее и перестал прятаться за маму, на всех снимках его безошибочно можно было найти рядом с ней. Но теперь уже она держалась за его руку с гордым выражением лица, которое Патрик определил для себя как собственническое.

Фабиан появлялся все реже и реже, и о нем упоминали лишь в связи с новостью о заключении какой-либо крупной сделки.

Одна заметка несколько отличалась от остальных; она привлекла особое внимание Патрика. Статья была целиком посвящена Нелли, решившей в середине семидесятых взять ребенка, который раньше жил в «семье с трагическим прошлым», как выразился репортер Адлере.

На фотографии Нелли, вся в мехах и до зубов обвешанная драгоценностями, стояла в своей элегантной гостиной, положив руку на плечо мальчика лет десяти с небольшим.

У него было упрямое и недовольное выражение лица: казалось, что он сейчас сбросит со своего плеча костлявую руку Нелли.

Нильс, который теперь уже стал молодым человеком двадцати с лишним лет, находился за спиной матери и не проявлял ни малейших признаков радости.

Сдержаный и подтянутый, в темном костюме, с зачесанными назад волосами, он полностью соответствовал элегантной атмосфере вокруг, в то время как приемный мальчик выглядел белой вороной.

Το άρθρο ήταν γεμάτο επαίνους για τη θυσία και τη μεγάλη κοινωνική συνεισφορά που είχε κάνει η Νέλι Λόρεντς με το να αναλάβει αυτό το παιδί.

Γινόταν κάποια νύξη για το ότι το παιδί είχε ζήσει μια μεγάλη τραγωδία στην παιδική του ηλικία, μια τραυματική εμπειρία, την οποία ο Γιαν —κι εδώ παρέπεμπαν στα δικά της λόγια— την ξεπέρασε με τη βοήθεια της Νέλι. Ήταν απολύτως πεπεισμένη ότι το υγιεινό και στοργικό περιβάλλον που του πρόσφεραν θα μπορούσε να τον κάνει ακέραιο και παραγωγικό άνθρωπο.

Ο Πάτρικ έπιασε τον εαυτό του να λυπάται το αγόρι. Όποια αφέλεια!

Κάνα χρόνο αργότερα, οι λαμπερές εικόνες των κοινωνικών εκδηλώσεων και των ρεπορτάζ του στιλ

«Στα άδυτα της οικογένειας Τάδε» είχαν αντικατασταθεί από μελανότερους τίτλους: «Ο κληρονόμος της οικογένειας Λόρεντς εξαφανίζεται».

Για πολλές εβδομάδες, οι τοπικές εφημερίδες διασάλπιζαν την είδηση και θεωρήθηκε μάλιστα τόσο σημαντική που την έγραψε και η εφημερίδα Γέτεμποργς- Πόστεν.

Αυτοί οι κραυγαλέοι τίτλοι συνοδεύονταν από μια πληθώρα βάσιμων, κατά το μάλλον ή ήττον, εικασιών για το τι μπορεί να είχε συμβεί στον νεαρό Λόρεντς.

Όλα τα πιθανά και απίθανα σενάρια βγήκαν στη δημοσιότητα: Από το ότι είχε καταχραστεί όλη την περιουσία του πατέρα του και τώρα βρισκόταν σε μέρη άγνωστα περνώντας μια ζωή στην πολυτέλεια, μέχρι ότι είχε αυτοκτονήσει επειδή είχε ανακαλύψει ότι δεν ήταν γιος του Φάμπιαν Λόρεντς και ότι ο τελευταίος είχε δηλώσει σαφέστατα ότι δεν επρόκειτο να επιτρέψει σε έναν νόθο να κληρονομήσει την αμύθητη περιουσία του.

Заметка была полна восхвалений и славословий того большого вклада в жизнь общества, который привнесла Нелли Лоренс, взяя к себе этого ребенка.

В заметке упоминалось, что мальчик пережил в детстве большую трагедию и перенес травму. Далее цитировалась Нелли, сказавшая, что они все вместе попробуют помочь мальчику пережить это, и пообещала, что в гостеприимной и полной любви среде они, безусловно, смогут вырастить из мальчика полноценного и полезного для общества человека.

Патрик поймал себя на том, что ему стало жаль этого малого — какая наивность. Несколько лет спустя вместо гламурных фотографий из светской жизни и возбуждающих зависть репортажей типа

«Дома у...» появились мрачные заголовки: «Наследник семьи Лоренс пропал».

На протяжении нескольких недель местные газеты во всю трубили об этой новости, и их упорство привело к тому, что материал о Нильсе Лоренсе появился в «Гётеборг постен».

Под аккомпанемент броских заголовков, которые заранее удобряли мозги читателя, выдвигались всевозможные, иногда более, иногда менее приемлемые догадки и гипотезы насчет того, что случилось с молодым Лоренсом.

Все мыслимые и немыслимые версии вытаскивались на свет божий: что он-де растратил все состояние своего отца, подался за море и теперь там где-то катается как сыр в масле или что он кончил жизнь самоубийством, узнав, что на самом деле он не сын Фабиана Лоренса и состояние, наследником которого он привык себя считать, ему не достанется.

Οι περισσότερες από αυτές τις φήμες δεν γράφτηκαν, βέβαια, με τόσα πολλά λόγια, αλλά αφήνονταν να εννοηθούν, λίγο πολύ, σιωπηρά. Όποιος διέθετε πάντως λίγο μυαλό μπορούσε με ευκολία να τα διαβάσει πίσω από τα γραφόμενα των δημοσιογράφων.

Ο Πάτρικ έζυσε το κεφάλι του. Δεν μπορούσε με τίποτα να καταλάβει πώς θα γινόταν να συσχετίσει μια εξαφάνιση πριν από είκοσι πέντε χρόνια με τη δολοφονία μιας γυναίκας σήμερα, αλλά ένιωθε έντονα μέσα του ότι με κάποιον τρόπο αυτά τα δύο συνδέονταν.

Έτριψε κουρασμένος τα μάτια του και συνέχισε να ξεφυλλίζει τον σωρό, ο οποίος είχε αρχίσει να φτάνει στο τέλος του.

Έπειτα από λίγο, δίχως καμιά παραπανίσια γνώση για τη μοίρα του Νίλς, το ενδιαφέρον των εφημερίδων είχε αρχίσει να μειώνεται και οι αναφορές στην εξαφάνιση γίνονταν όλο και πιο σπάνιες.

Ακόμα και η Νέλι εμφανίζόταν όλο και σπανιότερα στις κοσμικές στήλες και τελικά σε όλη τη δεκαετία του '90 το όνομά της δεν αναφέρθηκε ούτε μία φορά.

Ο θάνατος του Φάμπιαν το 1978 ανακοινώθηκε με μια μεγάλη νεκρολογία στην εφημερίδα Μπουχουσλένινγκεν με το σύνηθες πομπώδες ύφος περί στυλοβάτη της κοινωνίας κ.λ.π., και αυτή ήταν η τελευταία φορά που αναφέρθηκε το όνομά του.

Ο θετός γιος, ο Γιαν, απεναντίας, άρχισε ν' αναφέρεται όλο και συχνότερα.

Μετά την εξαφάνιση του Νίλς, έγινε ο μοναδικός κληρονόμος στην οικογένεια και ανέλαβε, μόλις έγινε είκοσι ενός ετών, το πόστο του γενικού διευθυντή.

Η επιχείρηση συνέχισε να ανθεί οικονομικά με αυτόν στο τιμόνι, και τώρα ήταν αυτός και η σύζυγός του, η Λίζα, που αναφέρονταν όλο και πιο συχνά στις κοσμικές στήλες.

Ο Πάτρικ σταμάτησε απότομα. Ένα απόκομμα είχε πέσει στο πάτωμα. Έσκυψε για να το

Об этом не говорилось напрямую, но если у читателя имелась капля мозгов, то он легко мог прочесть это между строк.

Патрик почесал в затылке. Провалившись ему на этом месте, если он понимал, как связано исчезновение двадцатипятилетней давности с убийством Александры Вийкнер. Но он ясно ощущал, что связь здесь есть.

Он устало потер глаза и продолжил читать бумаги, уже подбирайсь к концу.

Судя по всему, через какое-то время интерес к судьбе Нильса начал заметно спадать, и о его исчезновении писали все реже и реже.

Нелли, казалось, на долгие годы полностью выпала из светской жизни, и за все девяностые годы о ней не встретилось ни одного упоминания.

Смерть Фабиана в 1978 году почтили большим некрологом в «Бохусландце», обычной трескотней и пустыми фразами о роли, которую он сыграл, о большом вкладе в... и так далее. И это было последнее упоминание о нем.

Приемный сын Ян начал преуспевать все заметнее.

После исчезновения Нильса он стал единственным наследником семейного состояния и, как только достиг совершеннолетия, немедленно занял должность исполнительного директора.

Предприятие продолжало процветать под его руководством, и теперь он и его жена Лиса все чаще появлялись на страницах светской хроники.

Патрику пришлось прерваться. Одна из бумаг упала на пол. Он полез под стол,

πιάσει και άρχισε να το διαβάζει με ενδιαφέρον. Το άρθρο είχε γραφτεί πριν από τουλάχιστον είκοσι χρόνια και έδωσε στον Πάτρικ πολλές ενδιαφέρουσες πληροφορίες για τον Γιαν και τη ζωή του, πριν ο τελευταίος καταλήξει στην οικογένεια Λόρεντς.

Ανησυχητικές πληροφορίες αλλά ενδιαφέρουσες. Η ζωή πρέπει να άλλαξε γι' αυτόν ριζικά όταν τον ανέλαβε η οικογένεια Λόρεντς. Το ερώτημα τώρα ήταν αν είχε αλλάξει ριζικά και ο Γιαν.

Ο Πάτρικ συγκέντρωσε αποφασιστικά όλο τον σωρό των αποκομμάτων και τα ίσιωσε χτυπώντας τη μια πλευρά τους στο γραφείο. Τώρα σκεφτόταν πώς έπρεπε να ενεργήσει.

Μέχρι στιγμής, είχε μόνο τη δική του διαίσθηση —και της Ερίκα, βέβαια— κι αυτό ήταν όλο.

Έγειρε πίσω στην καρέκλα του, έβαλε τα πόδια του στο γραφείο και έφερε τα χέρια του πίσω από τον αυχένα.

Με τα μάτια κλειστά, προσπάθησε να οργανώσει κάπως τις ανάκατες σκέψεις του, για να μπορέσει να συγκρίνει τη μια εναλλακτική επιλογή με την άλλη.

Έκανε λάθος όμως που έκλεισε τα μάτια. Από το βράδυ του Σαββάτου και μετά έβλεπε μόνο την Ερίκα μπροστά του.

Αναγκάστηκε να ξανανοίξει τα μάτια του. Εστίασε το βλέμμα του στο καταθλιπτικά γκριζοπράσινο μπετόν του τοίχου.

Το αστυνομικό τμήμα είχε χτιστεί στις αρχές της δεκαετίας του '70 και είχε, πιθανώς, σχεδιαστεί από κάποιον που ειδικεύόταν σε κρατικά ιδρύματα με ιδιαίτερη προτίμηση σε ορθές γωνίες, μπετόν και λερά πράσινα χρώματα.

Ο Πάτρικ είχε προσπαθήσει να δώσει μια πινελιά ζωής στο γραφείο του με κάνα δυο

поднял ее и начал с интересом читать. Из статьи более чем двадцатилетней давности он почерпнул массу интересного о Яне и его жизни до того, как он оказался в семье Лоренс.

Нерадостная информация, тревожная, но интересная. Должно быть, жизнь Яна радикально изменилась, когда его взяли к себе Лоренсы. Но Патрик задался вопросом: а изменился ли столь же радикально сам Ян?

Уверенными движениями Патрик сложил вместе бумаги, подбил края и сделал аккуратную стопку.

Теперь ему предстояло решить, в каком направлении действовать.

До сих пор у него, в общем-то, ничего не было, кроме интуиции — его и Эрики.

Он откинулся на спинку рабочего стула, положил ногу на стол и сложил руки на затылке.

Патрик закрыл глаза и попытался, отстранившись от внешнего мира, подвести итоги, структурировать свои мысли, чтобы взвесить возможные альтернативы.

Но закрывать глаза было ошибкой. После пятничного ужина он видел перед собой только Эрику.

Он заставил себя открыть глаза и попробовал сконцентрироваться, глядя на бетонные стены удручающего зеленого цвета.

Здание полиции представляло собой типичное государственное учреждение семидесятых годов, судя по неизбывной любви его создателей к четырехгранности, бетону и грязно-зеленым цветам.

Патрик, желая немножко оживить свой кабинет, поставил на окно пару горшков с

γλάστρες στο παράθυρο και μερικές κορνίζες στους τοίχους.

Όταν ήταν παντρεμένος με την Κάριν, πάνω στο γραφείο είχε μια φωτογραφία της και, παρόλο που το έπιπλο είχε ξεσκονιστεί από τότε αναρίθμητες φορές, είχε την εντύπωση ότι ακόμη έβλεπε ένα αποτύπωμα στο σημείο όπου κάποτε είχε την κορνίζα. Με μια κίνηση όλο πείσμα, έβαλε τη μολυβοθήκη πάνω στο σημείο εκείνο και επέστρεψε στις πιθανές επιλογές διαχείρισης του υλικού που είχε μπροστά του.

Στην πραγματικότητα, υπήρχαν μόνο δύο επιλογές. Η πρώτη ήταν να ακολουθήσει αυτή την άκρη που είχε βρει μόνος του. Αυτό σήμαινε πως έπρεπε να το κάνει στον ελεύθερο χρόνο του, μια που ο Μέλμπεργ πάντα φρόντιζε να του δίνει τέτοιο φόρτο εργασίας ώστε να δουλεύει σαν το γαϊδούρι από το πρωί μέχρι το βράδυ.

Δεν είχε προλάβει να κοιτάξει τα άρθρα στο πλαίσιο του ωραρίου, αλλά το γεγονός ότι το έκανε ούτως ή άλλως είχε σχέση με μια αιθίασα σφοδρή επιθυμία για εξέγερση. Βέβαια, αυτό θα το πλήρωνε δουλεύοντας παραπανίσια σχεδόν όλο το βράδυ.

Δεν είχε καμία διάθεση να σπαταλάει τον ελάχιστο χρόνο του κάνοντας τη δουλειά του Μέλμπεργ, οπότε έπρεπε να δοκιμάσει τη δεύτερη επιλογή.

Αν πήγαινε στον Μέλμπεργ και του παρουσίαζε το θέμα με σωστό τρόπο, ίσως κατάφερνε να πάρει την άδεια ώστε να διεξάγει την έρευνα προς αυτή την κατεύθυνση σε ώρα εργασίας.

Η ματαιοδοξία του Μέλμπεργ ήταν το πιο αδύνατο σημείο του, κι αν ο Πάτρικ έκανε στο σημείο αυτό κάποιες μαλάξεις με σωστό τρόπο, ίσως να κέρδιζε τη συγκατάθεσή του.

Καταλάβαινε ότι ο αρχιεπιθεωρητής έβλεπε την υπόθεση «Άλεξ Βίκνερ» σαν σίγουρο εισιτήριο επιστροφής στην αστυνομία του Γέτεμποργ.

цветами и повесил на стены несколько постеров.

Раньше на его письменном столе стояла их с Карин свадебная фотография. И хотя он много раз прибирал стол и несчетное число раз вытикал пыль, ему казалось, что он по-прежнему видит след на том месте, где она стояла. Он передвинул туда подставку для ручек и поспешил вернуться к своим мыслям: что делать дальше, принимая во внимание материал, лежащий сейчас перед ним.

На самом деле выбор был невелик, Патрик мог пойти двумя путями. Первый: он будет разбираться в деле один и по собственной инициативе, то есть ему придется заниматься этим во внедневное время, потому что Мелльберг старался загружать Патрика так, что он целыми днями носился, как загнанная крыса.

Конечно, в рабочее время он ни за что бы не успел прочитать статьи, но он сделал это не только из интереса и, как он считал, для пользы дела, — это стало еще и своего рода проявлением мятежного духа. И ему придется заплатить за это, продолжая работать оставшуюся часть вечера.

Но меньше всего ему хотелось тратить немногое имеющееся у него свободное время на выполнение работы Мелльберга. Так что стоило все же попробовать и вариант номер два.

Если пойти к Мелльбергу и изложить дело под правильным углом, то он, возможно, даст разрешение вести расследование в нужном направлении в рабочее время.

Самой слабой стороной Мелльберга было его тщеславие, и если достаточно грамотно сыграть на этом, то можно получить одобрение начальника.

Патрик знал, что комиссар считал дело Александры Вийкнер верным билетом обратно в Гётеборг.

Αν και ο Πάτρικ πίστευε, από τις φήμες που είχε ακούσει, ότι ο Μέλμπεργ είχε κάψει όλα τα γεφύρια πίσω του. Ήσως όμως να μπορούσε να το εκμεταλλευτεί αυτό προς όφελος του.

Αν κατάφερνε να φουσκώσει λίγο τη σχέση με την οικογένεια Λόρεντς, αν ίσως άφηνε να εννοηθεί πως είχε πάρει πληροφορίες ότι ο Γιαν ήταν ο πατέρας του παιδιού, ίσως να μπορούσε να φέρει τον Μέλμπεργ εκεί που ήθελε.

Αυτό ίσως να μην ήταν και πολύ ηθικό, αλλά το ένιωθε μέχρι το μεδούλι πως μέσα σ' εκείνο τον σωρό που είχε μπροστά του υπήρχε ένα σοβαρό στοιχείο για τον φόνο της Άλεξ.

Κατέβασε με μία και μοναδική κίνηση τα πόδια του από το τραπέζι και έσπρωξε την καρέκλα τόσο δυνατά που συνέχισε να κυκλάει πάνω στις ρόδες της και χτύπησε στον τοίχο που βρισκόταν πίσω του.

Ο Πάτρικ πήρε μαζί του όλα τα φωτοαντίγραφα και πήγε στην άλλη άκρη του διαδρόμου, που θύμιζε παλιό γερμανικό καταφύγιο.

Για να μην προλάβει ν' αλλάξει γνώμη, χτύπησε δυνατά την πόρτα του Μέλμπεργ και του φάνηκε πως άκουσε ένα «πέρασε μέσα».

Όπως πάντα, έμεινε έκπληκτος από το γεγονός ότι ένας άνθρωπος που δεν έκανε ποτέ του τίποτα είχε καταφέρει να συγκεντρώσει μπροστά του έναν τέτοιο όγκο εγγράφων. Κάθε ελεύθερη επιφάνεια στο γραφείο του ήταν κατειλημμένη από στοίβες εγγράφων. Στο παράθυρο, σε όλες τις καρέκλες και πάνω απ' όλα στο έπιπλο του γραφείου του υπήρχαν ογκώδεις στοίβες με χαρτιά που μάζευαν σκόνη.

Η βιβλιοθήκη πίσω από τον αρχιεπίθεωρητή κόντευε να σκάσει από τα πολλά ντοσιέ, και ο Πάτρικ αναρωτήθηκε πόσο καιρό είχαν αυτά τα έγγραφα να δουν το φως της ημέρας.

Разумеется, до Патрика доходили многочисленные слухи насчет того, что все мосты за спиной Мелльберга сожжены, так что, возможно, он мог использовать это в своих интересах.

Если найти какую-нибудь связь между делом Александры Вийкнер и семьей Лоренс, к примеру сказать о появившейся у него наводке насчет того, что Ян был отцом ребенка, то вполне возможно заполучить Мелльберга на свою сторону.

Конечно, это не совсем этично, но Патрик чувствовал, у него буквально свербело внутри, что дальше в перспективе он обязательно найдет здесь связь со смертью Александры.

Одним энергичным движением он снял ногу со стола, одновременно откидываясь на стуле так, что тот покатился назад вместе с Патриком и стукнулся о стену.

Патрик собрал бумаги и пошел в другой конец коридора, больше похожего на бункер.

Чтобы не успеть пожалеть о своем решении, Патрик энергично постучал в дверь Мелльберга и услышал: «Войдите».

Как всегда, он удивился, как человек, совершенно ничего не делая, умудряется сбрасывать у себя такую кучу бумаг. Кабинет Мелльберга утопал в бумагах: на окне, на всех стульях и в первую очередь на письменном столе — всюду лежали кучки и стопки, собирая пыль.

Полка позади комиссара прогнулась под тяжестью папок-скорошивателей, и Патрик задал себе вопрос: когда документы в этих скорошивателях последний раз видели дневной свет?

Ο Μέλμπεργ καθόταν και μιλούσε στο τηλέφωνο, αλλά έκανε νόημα στον Πάτρικ να περάσει.

Ο Πάτρικ αναρωτήθηκε κατάπληκτος τι μπορεί να συνέβαινε. Ο Μέλμπεργ έλαμπε σαν χριστουγεννιάτικο δέντρο, και ένα πλατύ χαμόγελο ήταν κολλημένο στο πρόσωπό του.

Ευτυχώς που υπάρχουν τα αυτιά και το εμποδίζουν, σκέφτηκε ο Πάτρικ, αλλιώς το χαμόγελο θ' αγκάλιαζε όλο το κεφάλι του.

Οι απαντήσεις του Μέλμπεργ στο τηλέφωνο ήταν λακωνικές.

«Ναι».«Βεβαίως».<«Καθόλου».

«Ναι, είναι αυτονόητο».

«Επραξες το σωστό».

«Οχι βέβαια».

«Ναι, κι ευχαριστώ πολύ, κυρία. Σας υπόσχομαι να σας ενημερώσω».

Κοπάνησε θριαμβευτικά το ακουστικό πάνω στη συσκευή, κάτι που έκανε τον Πάτρικ να τιναχτεί στον αέρα.

«Ετσι γίνονται οι δουλειές!»

Ο Μέλμπεργ γουργούριζε σαν γάτα και έμοιαζε με εύθυμο Αϊ-Βασίλη.

Ο Πάτρικ σκέφτηκε ότι έβλεπε για πρώτη φορά τα δόντια του Μέλμπεργ. Ήταν απίστευτα λευκά και τέλεια. Σχεδόν τόσο τέλεια που άγγιζαν την υπερβολή.

Ο Μέλμπεργ τον κοίταξε μ' ένα βλέμμα όλο προσδοκία, και ο Πάτρικ κατάλαβε ότι ήθελε να τον ρωτήσει τι είχε συμβεί. Υπάκουσε, λοιπόν, στο βλέμμα του, αλλά δεν περίμενε με τίποτα την απάντηση που πήρε.

«Τον τσάκωσα! Έχω στα χέρια μου τον δολοφόνο της Άλεξ Βίκνερ!»

Ο Μέλμπεργ βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση αλλοφροσύνης που δεν είχε πάρει χαμπάρι ότι το τσουλούφι που επικάλυπτε τη φαλάκρα του

Μελλήργερ говорил по телефону, но помахал рукой, показывая, что Патрик может войти.

Патрик изумился: что происходит? Мелльберг сиял, как звезда на рождественской елке, и с его лица не сходила улыбка.

«Хорошо хоть у него уши на месте, — подумал Патрик, — иначе эта улыбочка доехала бы до затылка».

Мелльберг говорил по телефону односложно:

— Да. Конечно. Ничего подобного. Само собой разумеется.

Вы сделали совершенно правильно.

Нет.

Да, большое спасибо, госпожа, я обещаю, мы обязательно учтем ваши показания.

— С видом триумфатора он хлопнул телефонную трубку на место, заставив Патрика высоко подпрыгнуть на стуле. — Итак, лед тронулся.

Со счастливым оскалом Мелльберг смахивал на жизнерадостного Санта-Клауса.

Патрик поймал себя на мысли, что в первый раз видит зубы Мелльберга. Они неожиданно оказались белыми и ровными, немножко слишком белыми и немножко слишком ровными для того, чтобы быть своими.

Мелльберг выжидательно смотрел на Патрика, и Патрик понял, что ему следует спросить шефа, что же произошло. Патрик так и сделал, но такого ответа он не ожидал.

— Он у меня в руках. Я поймал убийцу Александры Вийкнер.

Мелльберг был настолько доволен собой, что от возбуждения не заметил, как его волосяная конструкция съехала к одному

είχε γλιστρήσει στο πλάι και κρεμόταν δίπλα από το ένα αυτί.

Για πρώτη φορά στη ζωή του ο Πάτρικ δεν ένιωσε την ανάγκη να γελάσει μπροστά σ' ένα τόσο κωμικό θέαμα.

Αγνόησε το γεγονός ότι ο αρχιεπιθεωρητής με το να χρησιμοποιήσει πρώτο πρόσωπο καθιστούσε φανερό ότι δεν σκεφτόταν να μοιραστεί με τους συνεργάτες του τη δόξα.

Γι' αυτό έσκυψε μπροστά στο γραφείο, ακούμπησε τους αγκώνες του στα γόνατα και ρώτησε με σοβαρό ύφος:

«Τι εννοείς; Είχαμε καμιά σημαντική εξέλιξη στην υπόθεση; Με ποιον μιλούσες?». Ο Μέλμπεργ σήκωσε το ένα χέρι για να εμποδίσει τον καταιγισμό ερωτήσεων και έπειτα έγειρε στην πολυθρόνα του, με τα δάχτυλά του πλεγμένα πάνω στην κοιλιά. Αυτή εδώ η περίπτωση ήταν μια καραμέλα την οποία σκεφτόταν να γλείψει όσο περισσότερο μπορούσε.

«Κοίταξε, καλέ μου Πάτρικ. Όταν κάποιος, όπως εγώ, έχει τόσα χρόνια σε αυτό το επάγγελμα, ξέρει ότι οι σημαντικές εξελίξεις δεν είναι κάτι που απλώς αποκτά. Είναι κάτι που το κερδίζει.

Μέσα από έναν συνδυασμό τεράστιας πείρας, ικανότητας και, βεβαίως, σκληρής δουλειάς, έχει επιτευχθεί μια σημαντική εξέλιξη. Μάλιστα.

Κάποια ονόματι Ντάγκμαρ Πετρέν μόλις μου τηλεφώνησε και μοιράστηκε μαζί μου ορισμένες ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις που είχε κάνει λίγο πριν βρεθεί το πτώμα.

Ναι, θα μπορούσα, μάλιστα, να το τραβήξω και να πω σημαντικότατες παρατηρήσεις, οι οποίες τελικά θα μας διευκολύνουν να βάλουμε έναν επικίνδυνο δολοφόνο πίσω από τα κάγκελα».

Η ανυπομονησία που ένιωθε ο Πάτρικ ήταν σαν να τρυπούσαν χίλιες καρφίτσες τα σωθικά

υχυ.

И в очередной раз Патрику пришлось приложить массу усилий, чтобы его не передернуло от омерзения.

Патрик решил проигнорировать тот факт, что комиссар употребил местоимение «я», безусловно не желая ни в малейшей степени делить лавры со своими сотрудниками.

Патрик наклонился вперед, положив локти на колени, и заинтересованно спросил:

— Что ты имеешь в виду? У нас прорыв в деле? С кем ты разговаривал?

Мелльберг поднял руку, пресекая дальнейшие вопросы, откинулся на стуле и сложил руки на пузе. Эту карамельку он собирался обсасывать так долго, как только возможно.

— Ну, как тебе сказать, Патрик. Если бы ты крутился в нашем деле столько, сколько я, то знал бы, что раскрытие дела — это не то, что получается само по себе, а то, что предчувствуешь заранее.

Благодаря сочетанию моего богатого опыта и компетентности и в результате ежедневной упорной работы, усилий, которые я приложил в ходе расследования, — да.

Некая Дагмар Петрен сейчас позвонила мне и рассказала о своих весьма интересных наблюдениях насчет того, что происходило до обнаружения тела.

Да, я даже могу позволить себе сказать — исключительно важных наблюдениях, которые в дальнейшем приведут к успешной поимке убийцы.

От нетерпения у Патрика защекотало в носу, но он на собственном опыте знал, что

του, αλλά επειδή είχε αρκετό μυαλό ήξερε ότι το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να περιμένει τον Μέλμπεργ να συνεχίσει. Κάποια στιγμή θα έμπαινε στο ψητό.

Ο Πάτρικ ήλπιζε μόνο να γινόταν αυτό πριν βγει στη σύνταξη.

«

Ναι, ξέρεις, θυμάμαι μια υπόθεση που είχαμε στο Γέτεμποργ το φθινόπωρο του 1967.»

Ο Πάτρικ αναστέναξε από τα μύχια της ψυχής του και προετοιμάστηκε για μια μεγάλη αναμονή.

* * *

Βρήκε τον Νταν εκεί που περίμενε να τον βρει. Μετακινούσε τον εξοπλισμό του ψαροκάικου με μια απίστευτη ευκολία σαν να ήταν σακιά με βαμβάκι. Μεγάλες χοντρές κουλούρες παλαμαριών, σάκους ναυτικούς και τεράστια στρωμάτσα.

Η Ερίκα απολάμβανε να τον βλέπει να δουλεύει. Με πουλόβερ πλεχτό, σκούφο και γάντια και την ανάσα να βγαίνει υπό μορφή λευκού ατμού από το στόμα, έδειχνε να ταιριάζει απόλυτα με το σκηνικό γύρω του.

Ο ήλιος βρισκόταν ψηλά στον ουρανό και ανακλούσε στο χιόνι που είχε καλύψει το κατάστρωμα.

Η σιωπή ήταν εκκωφαντική. Εκείνος εργαζόταν αποφασιστικά και με στόχο, και η Ερίκα κατάλαβε ότι αγαπούσε κάθε στιγμή της δουλειάς του. Εδώ ήταν το δικό του στοιχείο.

Το καϊκί, η θάλασσα, τα νησιά στο βάθος. Η Ερίκα ήξερε πως ο Νταν έβλεπε με τη φαντασία του τον πάγο να σπάει και τη «Βερόνικα» να σκίζει τα νερά πρόσωπο ολοταχώς προς τον ορίζοντα.

Ο χειμώνας ήταν μακρύς και εποχή αναμονής. Πάντα ήταν δύσκολη εποχή για τους

ему остается только ждать, пока Мелльберг начнет. А, как говорится, пудель враз блох не выкусит.

Патрик только искренне надеялся, что не уйдет на пенсию, прежде чем Мелльберг разродится.

— Вот, помню, осенью тысяча девятьсот шестьдесят седьмого года было у нас в Гётеборге одно дело...

Патрик обреченно вздохнул про себя и приготовился выслушивать долгий рассказ.

* * *

Она нашла Дана там, где и ожидала его найти. Легко, словно они были сделаны из ваты, он перетаскивал на лодку счасти — большие толстые мотки троса, мешки и здоровенные кранцы.

Эрике нравилось смотреть, как он работает. В свитере домашней вязки, ввязаной шапке и варежках, с вырывающимися изо рта при каждом вздохе паром, он казался неотъемлемой частью окружающей природы.

Солнце сияло в чистом, без единого облачка, небе, и снег, лежащий на палубе, блестел в его лучах.

Тишина стояла оглушающая. Дан работал эффективно и целеустремленно. Эрика видела, что он наслаждается каждой минутой. Он был на своем месте.

Катер, море, острова на горизонте. Эрика знала, что он уже видит, как лед начинает раскалываться и как «Вероника» на полной скорости выходит в открытое море, устремившись к горизонту.

Зима была одним сплошным долгим ожиданием, и Дан всегда с трудом

κατοίκους της ακτής. Παλιά, αν το καλοκαίρι ήταν καλό, είχε κανείς παστώσει αρκετή ρέγγα για να βγάλει τον χειμώνα. Αν όχι, τότε θα έπρεπε να βρει κάτι άλλο για να ζήσει.

Ο Νταν, όπως τόσοι και τόσοι ψαφάδες από την ακτή, δεν μπορούσε να ζήσει μόνο από το ψάρεμα. Έτσι, είχε σπουδάσει στο πανεπιστήμιο, σε νυχτερινά μαθήματα, και τώρα δούλευε ως αναπληρωτής καθηγητής σουηδικών στο Γυμνασίο του Τανούμσχεντε κάνα δυο φορές την εβδομάδα.

Η Ερίκα ήταν σύγουρη πως ο Νταν ήταν πολύ καλός καθηγητής, αλλά η καρδιά του ήταν εδώ έξω, όχι στην τάξη.

Ήταν εντελώς απορροφημένος με τη δουλειά του στο καΐκι, κι εκείνη πλησίασε αλαφροπατώντας και μπόρεσε έτσι να τον παρακολουθήσει ανενόχλητα για αρκετή ώρα πριν τη δει ότι στεκόταν στην αποβάθρα.

Η Ερίκα δεν μπόρεσε να μην τον συγκρίνει με τον Πάτρικ. Εξωτερικά ήταν εντελώς διαφορετικοί.

Τα μαλλιά του Νταν ήταν τόσο ξανθά που τα καλοκαίρια γίνονταν σχεδόν άσπρα. Τα σκούρα μαλλιά του Πάτρικ είχαν την ίδια απόχρωση με τα μάτια του.

Ο Νταν ήταν μυώδης, ενώ ο Πάτρικ μάλλον καλαμοκάνης. Άλλα από άποψη προσωπικότητας θα μπορούσαν να είναι αδέρφια. Είχαν τους ίδιους ήρεμους, τρυφερούς τρόπους συμπεριφοράς, με ένα γαλήνιο χιούμορ που χρησιμοποιούσαν πάντα εκεί που έπρεπε.

Πρώτη φορά περνούσε από το μυαλό της πόσο ίδιοι ήταν σαν άτομα. Κατά κάποιον τρόπο, αυτό την ευχαριστούσε. Από τότε που χώρισε με τον Νταν, η Ερίκα δεν υπήρξε ποτέ ιδιαίτερα ευτυχισμένη στις σχέσεις της, αν και όλα εκείνα τα χρόνια είτε έψαχνε είτε έπεφτε σε σχέσεις με άντρες εντελώς άλλου είδους. «Ανώριμοι» είχε επισημάνει η Άννα.

переносил вынужденное сидение на берегу. Если лето выдавалось хорошим, то в прежние времена засаливали достаточно селедки, чтобы пережить зиму, а если нет, то приходилось искать пропитание как-нибудь еще.

Как и многие другие прибрежные рыбаки, которые не выходят далеко в море, Дан не мог жить только промыслом, поэтому он по вечерам еще работал вторым учителем шведского на курсах в Танумсхеде два дня в неделю.

Эрика знала, что из него вышел неплохой учитель, но его сердце было здесь, а никак не в классной комнате.

Дан был полностью поглощен работой на лодке, поэтому Эрике удалось подойти почти вплотную, прежде чем он заметил ее на причале.

Эрика не смогла удержаться от того, чтобы не сравнить Дана и Патрика. внешне они казались совершенно разными.

Волосы Дана были такими светлыми, что летом, выгорая, становились практически белыми; у Патрика волосы были темные, одного цвета с глазами.

Дан был мускулистый, а Патрик скорее жилистый. И при всем этом они вполне могли быть братьями — оба спокойные, мягкие, с врожденным чувством юмора, который проявлялся при подходящем случае.

Вообще-то Эрика никогда раньше не думала о том, насколько они похожи в человеческом плане. Но, как ни посмотри, это ее скорее радовало. После Дана отношения с мужчинами у нее как-то не очень складывались. Все эти годы она пыталась найти, и иногда ей даже казалось, что нашла, человека совершенно другого склада — инфантильного, как говорила Анна.

«Προσπαθείς να αναθρέψεις παιδάκια, αντί να βρεις έναν ώριμο άντρα, οπότε δεν είναι τόσο παράξενο που δεν προχωρούν οι σχέσεις σου» είχε πει η Μαριάν.

Ίσως να ήταν αλήθεια. Αλλά τα χρόνια περνούσαν πολύ γρήγορα, κι εκείνη όφειλε να ομολογήσει πως είχε αρχίσει να πανικοβάλλεται.

Ο θάνατος των γονιών της λειτούργησε, επίσης, σαν μια βίαιη αφύπνιση που την ανάγκαζε να δει τι ήταν αυτό που της έλειπε στη ζωή. Από το Σάββατο το βράδυ και μετά οι σκέψεις γύρω από το θέμα αυτό την οδηγούσαν, ήθελε δεν ήθελε, στον Πάτρικ Χέντστρεμ.

Η φωνή του Νταν διέκοψε τους στοχασμούς της.

«Για κοίτα, γεια σου. Πόση ώρα στέκεσαι εκεί;»

«Α, όχι πολύ. Σκέφτηκα πως θα ήταν ενδιαφέρον να δω πώς δουλεύεις.»

«Μπα! Σίγουρα δεν είναι ο τρόπος με τον οποίο βγάζεις εσύ το ψωμί σου. Πληρώνεσαι για να κάθεσαι στον πισινό σου και να φαντάζεσαι διάφορα όλη τη μέρα. Γελοίο!»

Χαμογέλασαν και οι δύο. Ήταν ένα παλιό και γνώριμο πείραγμα, το οποίο δεν ενοχλούσε κανέναν.

«Σου έφερα μερικές νοστιμές που θα σε ζεστάνουν.»

Η Ερίκα σήκωσε ένα καλαθάκι που κρατούσε στο ένα χέρι.

«Πώς και τέτοιες πολυτέλειες; Τι θέλεις από μένα; Το κορμί μου; Την ψυχή μου;»

«Όχι, ευχαριστώ. Δικά σου και τα δύο. Αν και θα μπορούσα να αποκαλέσω το τελευταίο ευσεβή πόθο εκ μέρους σου.»

— Ты связываешься с мальчишками, вместо того чтобы найти взрослого мужчину, поэтому неудивительно, что ничего серьезного у тебя с ними не выходит, — сказала ей как-то Марианне.

Может быть, она была права. Но годы летели очень быстро. Эрика признавалась себе, что она уже просто в панике.

Смерть родителей тоже самым недвусмысленным и грубым образом заставила Эрику подумать о том, чего ей не хватает в жизни. После вечера пятницы ее мысли постоянно обращались к Патрику Хедстрёму.

Голос Дана прервал ее раздумья:

— Не может быть! Привет, ты давно тут стоишь?

— Да нет, совсем чуть-чуть. Мне захотелось посмотреть, как у тебя продвигается работа.

— Ну, во всяком случае, не всем же развлекаться, подобно тебе. Сидишь на заднице целыми днями, выдумываешь всякую ерунду, и тебе еще за это деньги платят — во житуха!

Они оба рассмеялись. Это была их излюбленная тема, на которую они могли говорить часами.

— Я тут тебе кое-что принесла согреться и подкрепиться.

Эрика помахала корзинкой.

— Ну, просто обслуживание класса люкс. И что ты за это потребуешь: мое тело или мою душу?

— Нет, спасибо. И то и другое можешь оставить себе. Размечтался. Больно нужно. Спала и видела.

Ο Νταν πήρε το καλάθι που του έδωσε η Ερίκα και τη βοήθησε, με χέρι στιβαρό, να περάσει την κουπαστή.

Γλίστρησε και παραλίγο να προσγειωθεί στα μαλακά της μέρη, αλλά την έσωσε ο Νταν, που την άρπαξε από τη μέση. Σκούπισαν μαζί το χιόνι από το καπάκι μιας ψαροκασέλας, κάθισαν πάνω στα γάντια τους, αφού πρώτα τα τοποθέτησαν προσεχτικά πάνω σε αυτή, και άνοιξαν το καλάθι.

Ο Νταν χαμογέλασε ικανοποιημένος όταν άνοιξε το θερμός με τη ζεστή σοκολάτα και τα σάντουιτς με τα αλλαντικά, που ήταν επιμελώς πακεταρισμένα σε αλουμινόχαρτο.

«Είσαι θησαυρός» είπε ο Νταν με το στόμα γεμάτο από το σάντουιτς με τα αλλαντικά. Έμειναν για λίγο σιωπηλοί και απόλαυσαν το φαγητό.

Ήταν υπέροχα να κάθονται εκεί, στον πρωινό ήλιο, και η Ερίκα ξέχασε τις τύψεις της για την έλλειψη πειθαρχίας που τη χαρακτήριζε στη δουλειά της. Είχε δουλέψει αρκετά καλά την τελευταία εβδομάδα και πίστευε πως της άξιζε να πάρει ένα ρεπό.

«Έχεις μάθει τίποτε άλλο για την Αλεξ Βίκνερ;»

«Όχι, οι αστυνομικές έρευνες δεν φαίνεται να έχουν προχωρήσει και πολύ.»

«Χμ... απ' ό, τι άκουσα εγώ, πρέπει να έχεις κάποια πρόσβαση σε εμπιστευτικές πληροφορίες.»

Ο Νταν χαμογελούσε πειραχτικά. Η Ερίκα ποτέ δεν έπαψε να εκπλήσσεται με την ταχύτητα και την αποτελεσματικότατα του κουτσομπολιού. Δεν είχε ιδέα για το πώς διαδόθηκε ήδη το νέο για τη συνάντησή της με τον Πάτρικ.

«Δεν καταλαβαίνω τι λεγ».

«Όχι βέβαια, γιατί να καταλάβεις; Τέλος

Дан взял у нее корзину и, крепко поддерживая Эрику рукой, помог ей перебраться через релинги.

Было скользко, и Эрика едва не упала, она успела ухватиться за Dana и удержалась на ногах. Они сняли снег с трюмного люка, подложили под себя варежки, сели рядом и начали распаковывать корзину.

Дан улыбнулся в предвкушении удовольствия, достав термос с горячим шоколадом, и улыбнулся еще шире, когда на свет появились бутерброды с колбасой со шпиком.

— Ты золото! — пробормотал Дан с набитым ртом. Какое-то время они сидели молча и с удовольствием ели.

Было здорово сидеть так под послеполуденным солнцем, и Эрика постаралась выкинуть из головы неприятные мысли насчет работы и отсутствия самодисциплины. На неделе она довольно хорошо поработала над текстами и считала, что заслужила немного свободного времени.

— Слышишь что-нибудь новое про Александру Вийкнер?

— Нет, расследование застопорилось.

— Да, я слышал; поговаривают, что у тебя появились собственные источники информации.

Дан лукаво улыбнулся. Эрика никогда не уставала удивляться, насколько быстро и эффективно работает сарафанное радио: видимо, каким-то образом о ее встрече с Патриком уже известно всему поселку.

— Понятия не имею, о чем ты говоришь.

— Да нет, я не думаю ничего плохого. Ну и

πάντων, πόσο μακριά φτάσατε εσείς οι δύο;
Έκανες τεστ οδήγησης ή ακόμη;»

Η Ερίκα τον χτύπησε με το χέρι της στο στήθος, αλλά δεν κατάφερε να μην ξεσπάσει σε γέλια.

«Οχι, “τεστ οδήγησης” δεν έκανα ακόμη. Για να πω την αλήθεια, δεν είμαι σίγουρη αν ενδιαφέρομαι ή όχι.

Τη, για να το πω πιο σωστά, με ενδιαφέρει, αλλά δεν ξέρω αν θέλω να το αφήσω να προχωρήσει. Πάντα με την προϋπόθεση ότι το θέλει κι εκείνος, βέβαια. Κάτι που δεν είναι απαραίτητα σίγουρο».

«Με άλλα λόγια, δειλιάζεις».

Η Ερίκα μισούσε τον τρόπο με τον οποίο ο Νταν έπεφτε διάνα τις περισσότερες φορές. Πού και πού, σκεφτόταν ότι ο Νταν την ήξερε απέξω κι ανακατωτά.

«Εντάξει, πρέπει να ομολογήσω ότι είμαι λίγο αβέβαιη».

«Ναι, αλλά μόνο εσύ μπορείς ν' αποφασίσεις αν τολμάς ν' αρπάξεις την ευκαιρία. Σκέφτηκες ποτέ πώς θα ένιωθες αν η σχέση αυτή απέδιδε;»

Ναι, η Ερίκα το είχε σκεφτεί. Πολλές φορές τις τελευταίες μέρες. Αλλά το ερώτημα ήταν μέχρι στιγμής πολύ υποθετικό. Δεν είχαν κάνει άλλωστε και τίποτα. Απλώς γευμάτισαν μαζί.

«Εν πάσῃ περιπτώσει, γνώμη μου είναι ότι πρέπει να πέσεις στην ευκαιρία αυτή με τα μούτρα. Αν δεν βρέξεις κώλο, δεν τρως ψάρι κι όλα τα γνωστά.»

Η Ερίκα άλλαξε αμέσως θέμα.

«Μια και είπες για την Άλεξ, ανακάλυψα κάτι παράξενο».

«Μπα; Και τι είναι αυτό;» Η φωνή του Νταν ακούστηκε γεμάτη περιέργεια και ανυπομονησία.

«Να, είχα πάει στο σπίτι της πριν από κάνα

далеко вы зашли? Пробу сняли или как?

Эрика легонько стукнула его по груди, но не смогла удержаться от смеха.

— Не, никакой пробы не было. Честно говоря, я сама не понимаю, надо мне это или нет.

Или, правильнее сказать, мне-то интересно, но я не уверена, стоит ли заходить дальше. И кто сказал, что ему интересно? А насколько я понимаю, это где-то как-то необходимо.

— Другими словами, ты трусишь. Эрику кольнуло, что Дан одним словом и абсолютно правильно объяснил ситуацию. Иногда ей казалось, что он знает ее слишком хорошо.

— Да, должна признаться, что я немного не уверена.

— Но тут только ты должна решать: использовать тебе этот шанс или нет. А ты подумала, что будет дальше, если ты наконец отважишься?

Конечно, Эрика думала, думала много раз за последние дни, но до сего момента вопрос был, так сказать, скорее гипотетическим. В конце концов, они всего лишь поужинали вместе.

— Но вообще-то мне кажется, что тебе, наверное, стоит попробовать. Как говорится, «хотя и лопнула струна, но как она звучала...».

Эрика поспешила поменять тему разговора:

— Кстати, об Алекс. Я тут ухитрилась найти кое-что занятное.

— Ага, а что такое? — спросил Дан с видимым интересом.

— Ну, я побывала у нее дома пару дней

δυο μέρες και βρήκα ένα ενδιαφέρον χαρτί».

«Τι έκανες είπες!»

Η Ερίκα δεν νοιάστηκε ν' απαντήσει, αλλά απλώς κούνησε το χέρι της, αδιαφορώντας για το σοκαρισμένο ύφος του.

«Βρήκα ένα αντίγραφο από ένα παλιό άρθρο για την εξαφάνιση του Νίλς Λόρεντς. Μπορείς να καταλάβεις γιατί η Άλεξ κρατούσε ένα άρθρο που γράφτηκε πριν από είκοσι πέντε χρόνια κρυμμένο στο συρτάρι με τα εσώρουχά της;»

«Στο συρτάρι με τα εσώρουχά της; Ερίκα, τι διάβολο πήγες κι έκανες!»

Εκείνη σήκωσε το ένα χέρι της για να τον κάνει να σταματήσει να διαμαρτύρεται και συνέχισε ήρεμα:

«Η διαίσθησή μου λέει ότι αυτό έχει κάποια σχέση με τον λόγο για τον οποίο δολοφονήθηκε. Δεν ξέρω πώς, αλλά εδώ έχει κάποιο μεγάλο λάκκο η φάβα.

Εκτός αυτού, όσο ήμουν εκεί μπήκε κάποιος στο σπίτι και έψαχνε. Ισως το άτομο αυτό να έψαχνε για το άρθρο».

«Μα είσαι με τα καλά σου;» Ο Νταν είχε μείνει απλώς με το στόμα ορθάνοιχτο και την κοιτούσε.

«Και δεν μου λες, σε παρακαλώ, τι δουλειά έχεις εσύ με αυτό; Είναι δουλειά της αστυνομίας να ψάξει να βρει ποιος σκότωσε την Άλεξ». Η φωνή του είχε αρχίσει να φαλτσάρει.

«Ναι, ναι, ξέρω. Δεν χρειάζεται να φωνάζεις τόσο πολύ, δεν είμαι δα και κουφή.

Ξέρω πολύ καλά ότι δεν έχω καμία δουλειά με αυτά, αλλά, πρώτον, η οικογένειά της με έμπλεξε, δεύτερον, ήμασταν πολύ στενές φίλες μια φορά κι έναν καιρό και, τρίτον, δεν μπορώ να βγάλω την όλη υπόθεση από το μυαλό μου, μια που εγώ ήμουν αυτή που τη βρήκε».

назад и нашла одну интересную бумаженцию.

— Ты сделала что?

Дан изумился. Эрике совсем не хотелось выдавать ему детали, и она просто отмахнулась от него.

— Я нашла копию старой заметки об исчезновении Нильса Лоренса. У тебя есть какие-нибудь мысли насчет того, зачем Алекс понадобилось прятать вырезку двадцатипятилетней давности под своим бельем?

— Вот деръмо. Под своим бельем?!

Эрика подняла руку и продолжила:

— Интуиция подсказывает мне, что это как-то связано с убийством. Не знаю, каким образом, но здесь зарыта не просто собака, а очень здоровая собака.

И кроме того, когда я была в доме, туда кто-то пришел и что-то искал. Может быть, даже вот эту самую статью.

— Ты что, дура? — Дан смотрел на нее, открыв рот.

— Ну и какую хреновину ты еще выкинешь?! Убийцу Алекс должны искать полицейские. — Его голос сорвался на фальцет.

— Да-да, я знаю. И совершенно не обязательно орать, у меня с ушами все в порядке.

Я отлично понимаю, что не должна этим заниматься, но, во-первых, хотела я того или нет, но меня в это уже впутала ее семья, во-вторых, в свое время мы были очень близкими подругами, а в-третьих, я не могу перестать думать о том, что именно я нашла ее.

Η Ερίκα απέφυγε να πει στον Νταν για το βιβλίο. Ακουγόταν, κατά κάποιον τρόπο, βλακώδες και κυνικό όταν το έλεγε δυνατά. Σκέφτηκε, επίσης, ότι ο Νταν αντέδρασε αρκετά έντονα, αλλά, πάλι, πάντα την πρόσεχε ιδιαίτερα. Αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι δεν ήταν και τόσο έξυπνο να πηγαίνει και να τριγυρίζει στο σπίτι της Άλεξ, αν λάμβανε υπόψη της και τι είχε γίνει.

«Ερίκα, θέλω να μου υποσχεθείς ότι θα το παρατήσεις αυτό το θέμα».

Έβαλε τα χέρια του πάνω στους ώμους της και την ανάγκασε να στραφεί προς το μέρος του.

Το βλέμμα του ήταν καθαρό, αλλά πολύ σκληρό για ν' ανήκει στον Νταν.

«Δεν θέλω να σου συμβεί κάτι και, αν συνεχίσεις να σκαλίζεις αυτή την ιστορία, φοβάμαι ότι θα μπλέξεις σε καταστάσεις πέρα από τις δυνατότητές σου. Παράτα το».

Η λαβή στους ώμους της έγινε πιο δυνατή, και τα μάτια του Νταν είχαν καρφωθεί στα δικά της.

Η Ερίκα άνοιξε το στόμα να πει κάτι, δυσαρεστημένη από την έντονη αντίδραση του Νταν, αλλά, πριν προλάβει να μιλήσει, ακούστηκε η φωνή της Πενίλα πάνω από την αποβάθρα.

«Α, εδώ μου κάθεστε και περνάτε όμορφα, βλέπω».

Η φωνή της είχε μια ψυχρότητα που η Ερίκα δεν είχε ακούσει ποτέ της. Τα μάτια της άστραφταν και τα χέρια της ανοιγόκλειναν ρυθμικά.

Πάγωσαν και οι δύο τους μόλις άκουσαν τη φωνή της Πενίλα, ενώ τα χέρια του Νταν ήταν ακόμη πάνω στους ώμους της Ερίκα. Αστραπιά, σαν να είχε ζεματιστεί, ο Νταν τα τράβηξε αποπάνω της, σηκώθηκε και στάθηκε προσοχή.

Эрика не стала рассказывать Дану о книге. Ей казалось, это будет выглядеть циничным и постыдным. Кроме того, Эрика подумала, что, хотя Дан и реагировал слишком нетерпеливо, он, безусловно, всегда очень переживал за нее. И, признаться, с ее стороны действительно было не слишком умно бродить по дому Алекс, учитывая сложившиеся обстоятельства.

— Эрика, обещай мне, что ты с этим завяжешь.

— Он положил руки ей на плечи, заставил повернуться и посмотреть ему в глаза.

У Дана был добрый, ясный взгляд, но сейчас он стал очень жестким, совсем ему не свойственным.

— Я не хочу, чтобы с тобой что-нибудь случилось. Но если ты будешь продолжать копать, то в один прекрасный день окажешься на дне морском, рядом с русалками. Кончай это дело.

Дан крепче сжал ее плечи, продолжая пристально смотреть в глаза.

Удивленная резкой реакцией Dana, она только открыла рот, чтобы ответить, как сзади с причала послышался голос Перниллы:

— Так, они тут сидят и, как я вижу, неплохо проводят время.

Ее голос прозвучал непривычно холодно. Эрика раньше ничего подобного не замечала. Пернилла мрачно смотрела на них, ее руки непроизвольно сжимались и разжимались.

В первую секунду они замерли от неожиданности, услышав ее голос, и руки Dana по-прежнему оставались на плечах Эрики. Молниеносно, будто обжегшись, он отдернул их и встал на вытяжку.

«Γεια σου, αγάπη μου. Τέλειωσες νωρίς σήμερα; Η Ερίκα πέρασε απλώς από εδώ με λίγα σάντονιτς κι έκατσε να τα πούμε για μια στιγμή».

Ο Νταν μιλούσε σαν φρενιασμένος, και η Ερίκα κοιτούσε έκπληκτη μια αυτόν και μια την Πενίλα. Η Ερίκα δεν ήξερε και πολύ καλά.

Π Πενίλα τής έριξε μια ματιά γεμάτη μίσος. Τα χέρια της ήταν τόσο πολύ σφιγμένα που είχαν ασπρίσει οι αρθρώσεις τους, και για κλάσματα δευτερολέπτου η Ερίκα αναρωτήθηκε αν σκεφτόταν να της επιτεθεί.

Δεν καταλάβαινε τίποτα. Είχαν περάσει τόσα χρόνια από τότε που είχαν ξεκαθαρίσει ποια ήταν η σχέση της με τον Νταν.

Η Πενίλα γνώριζε ότι δεν ένιωθαν τίποτα ο ένας για τον άλλο ή, μάλλον, η Ερίκα πίστευε ότι το γνώριζε.

Τώρα δεν ήταν πια σίγουρη. Το ερώτημα ήταν, λοιπόν, τι είχε προκαλέσει μια τέτοια αντίδραση. Συνέχισε να κοιτάζει μια τον Νταν και μια την Πενίλα. Ανάμεσά τους διεξαγόταν ένας σιωπηλός πόλεμος, και ο Νταν φαινόταν να τον χάνει.

Η ίδια δεν είχε τίποτα περισσότερο να πει και αποφάσισε να φύγει από εκεί δίχως κουβέντα και να τους αφήσει να λύσουν μόνοι το πρόβλημά τους.

Μάζεψε στα γρήγορα κούπες και θερμός και τα έβαλε πίσω στο καλάθι. Όταν έφτασε στο τέλος της αποβάθρας, άκουσε τις ταραγμένες φωνές του Νταν και της Πενίλα να σπάνε τη σιωπή.

— Привет, любимая. Ты сегодня закончила раньше? Эрика вот проходила мимо и принесла кое-что перекусить, и мы немножко поговорили.

Дан говорил заискивающе, словно оправдываясь, и Эрика с удивлением переводила взгляд с него на Перниллу и обратно. Она никак не могла взять в толк, что происходит.

Пернилла смотрела на нее с явной ненавистью. Ее руки были крепко сжаты в кулаки, и на долю секунды Эрике даже показалось, что она на нее набросится.

Эрика ничего не понимала. Много воды утекло с тех пор, как они раз и навсегда разобрались с Перниллой насчет отношений Эрики и Дана.

Пернилла прекрасно знала, что у них нет никаких романтических чувств друг к другу, или, по крайней мере, Эрика сильно надеялась на то, что Пернилла это знала.

Сейчас у нее такой уверенности не было совсем. Но вопрос заключался в том, что вызвало такую реакцию. Она опять посмотрела на Дану, потом на Перниллу: между ними происходила какая-то невидимая битва, и, похоже, Дан ее проигрывал.

Сказать ей тут было совершенно нечего, и Эрика со своей стороны сочла за лучшее молча уйти, предоставив им возможность разбираться самим.

Она быстро положила в корзину контейнеры и термос. Идя по причалу, она слышала у себя за спиной голоса Даны и Перниллы, казавшиеся особенно громкими из-за тишины вокруг.

Ледяная принцесса

Камилла Лэкберг

Перевод: А. Степанова

Η παγωμένη πριγκίπιοοα

Camilla Lackberg

Метάφραση από τα σουηδικά: Γρηγόρης Κονδύλης

Адаптированный текст подготовила Федорова Елена.

Смотрите еще материалы на <http://real-greece.ru/proza/knigi.html>

2

	Глава 04
Ηταν απερίγραπτα μόνος. Ο κόσμος ήταν άδειος και ψυχρός δίχως εκείνη, και δεν υπήρχε τίποτα που μπορούσε να κάνει για να λιώσει τον πάγο. Αυτό τον πόνο θα τον κουβαλούσε ευκολότερα αν μπορούσε να τον μοιραστεί μαζί της. Από τότε που εκείνη είχε εξαφανιστεί ήταν σαν να κουβαλούσε μόνος τον πόνο και των δυο τους, ταυτόχρονα, και αυτό ήταν παραπάνω απ' όσο πίστευε ότι μπορούσε ν' αντέξει.	Он был неслыханно одинок. Без нее мир опустел и заледенел. И ничто на свете не могло растопить этот лед. Боль было легче переносить, когда он мог делить ее с нею. Когда она исчезла, боль стала вдвое сильнее и тяжелее, чем он мог вынести.
Κάθε μέρα που περνούσε έσερνε το σαρκίο του λεπτό προς λεπτό, δευτερόλεπτο προς δευτερόλεπτο. Η πραγματικότητα έξω από αυτόν δεν υπήρχε• το μόνο που του είχε απομείνει ήταν η συναίσθηση ότι εκείνη είχε χαθεί για πάντα.	День за днем, минуту за минутой, секунду за секундой он заставлял себя жить дальше. Действительности не существовало: единственное, что по-настоящему имело значение, — то, что она ушла навсегда.
Το φταίζιμο μπορούσε να τεμαχιστεί σε ακριβώς ίσια κομμάτια και να μοιραστεί στους ενόχους. Δεν είχε σκοπό να το επωμιστεί όλο μόνος του. Με τίποτα δεν θα το επωμίζοταν μόνος του.	Вину можно разделить поровну между виноватыми. Он не хотел нести весь этот груз в одиночку. Никогда не хотел.
Κοίταξε τα χέρια του. Πόσο μισούσε τα χέρια	Он посмотрел на свои руки. Он ненавидел

του. Κουβαλούσαν και ομορφιά και θάνατο σε μια ασύμβατη διπλή υπόσταση, με την οποία είχε μάθει να ζει αναγκαστικά.

Μόνο όταν τη χάιδευε ήταν καλά τα χέρια του. Το δέρμα του πάνω στο δέρμα της έδιωχνε καθετί κακό, το έκανε να φύγει μακριά για λίγο.

Ταυτόχρονα, έτρεφαν ο ένας τα κρυφά μίση του άλλου. Έρωτας και θάνατος, μίσος και ζωή. Τα αντίθετα που τους είχαν μετατρέψει σε πεταλούδες της νύχτας, οι οποίες πετούσαν όλο και πιο κοντά γύρω από τη φλόγα. Εκείνη κάηκε πρώτη. Ένιωσε τη θέρμη της φωτιάς στον αυχένα του. Πλησίαζε τώρα.

* * *

Ήταν κουρασμένη. Κουρασμένη να καθαρίζει τις βρομιές των άλλων. Κουρασμένη από τη θλιβερή ζωή της.

Η μια μέρα διαδεχόταν την άλλη δίχως καμία διαφορά. Κουρασμένη να κουβαλά την ενοχή που τη βάραινε καθημερινά.

Κουρασμένη να ξυπνάει κάθε πρωί και να πηγαίνει στο κρεβάτι κάθε βράδυ και να σκέφτεται πώς περνούσε ο Άντερς.

Η Βέρα έβαλε τον καφέ στο μάτι για να βράσει. Το μονότονο τικ τακ του ρολογιού στην κουζίνα ήταν ο μόνος ήχος που ακουγόταν. Κάθισε στο τραπέζι της κουζίνας περιμένοντας να γίνει ο καφές.

Σήμερα είχε πάει να καθαρίσει στην οικογένεια Λόρεντς. Το σπίτι ήταν τόσο μεγάλο που της έπαιρνε όλη τη μέρα. Μερικές φορές τύχαινε να νοσταλγεί τον παλιό καιρό.

Να της λείπει η ασφάλεια μιας δουλειάς στο ίδιο πάντα μέρος. Να της λείπει το κύρος που συνόδευε τη θέση της οικονόμου στην αριστοκρατικότερη φαμίλια του βόρειου Μπουχούς.

Их. Они принесли красоту и смерть в несовместимом сочетании, которое заставило его научиться жить с этим.

Только когда они гладили ее, только тогда они были добрыми. Прикосновение его кожи к ее коже куда-то на время уносило прочь все зло.

И вместе с тем, когда они были рядом, они скрывали зло. Любовь и смерть, ненависть и жизнь — противоположности, которые превратили их в мотыльков, кружящихся вокруг огня и подлетающих все ближе и ближе. Она сгорела первой. Он чувствовал жар. Огонь был близко.

* * *

Она устала. Устала отскребать чужое дерьмо, устала от своей безрадостной жизни.

День следовал за днем, они накладывались друг на друга и сливались в одну бесконечную вереницу. Она замучилась нести груз своей вины, потому что с этим она начинала день, с этим же и заканчивала.

Она устала просыпаться каждое утро и ложиться вечером в кровать, беспокоясь о том, что происходит с Андерсом.

Вера поставила кофейник на плиту. Кухонные часы разбивали своим тиканьем тишину, а она сидела за кухонным столом и ждала, когда кофе будет готов.

Вчера она прибиралась у Лоренсов; дом у них такой огромный, что на это ушел целый день. Иногда ей вспоминались старые времена.

Она тосковала по стабильности, когда она каждый день приходила в одно и то же место и работала, она тосковала по своему былому статусу, потому что, как ни посмотри, а ведь она служила экономкой в самой известной семье Бохусланда.

Αλλά ένιωθε έτσι μόνο μερικές φορές. Τις περισσότερες ήταν ευτυχισμένη που δεν χρειαζόταν να πηγαίνει εκεί καθημερινά. Που δεν ήταν πια αναγκασμένη να κάνει τεμενάδες στη Νέλι Λόρεντς. Τον άνθρωπο που μισούσε πέρα από κάθε λογική.

Κι όμως, είχε συνεχίσει να δουλεύει για κείνη χρόνια και χρόνια, μέχρι που άλλαξαν οι καιροί και η οικονόμος έπαψε να είναι στη μόδα.

Πάνω από τριάντα χρόνια έσκυβε το κεφάλι
και μουρμούριζε: «Ναι, μάλιστα, κυρία
Λόρεντς. Βεβαίως, κυρία Λόρεντς. Αμέσως,
κυρία Λόρεντς»

και ταυτόχρονα να καταπνίγει τη διάθεση να πιάσει με τα γεροδεμένα χέρια της τον εύθραυνστο λαιμό της Νέλι και να τον σφίξει μέχρι να σταματήσει ν' αναπνέει. Ορισμένες φορές ήταν τόσο καταπιεστική αυτή η διάθεση που αναγκαζόταν να κρύβει τα χέρια της κάτω από την ποδιά της για να μη βλέπει η Νέλι πόσο έτρεμαν.

Η καφετιέρα σφύριξε για να δείξει ότι ο καφές ήταν έτοιμος. Η Βέρα σηκώθηκε με δυσκολία και τέντωσε την πλάτη της πριν βγάλει ένα παλιό ραγισμένο φλιτζάνι και το γεμίσει με καφέ.

Το φιλιτζάνι ήταν το τελευταίο απομεινάρι από το νυφικό σερβίτσιο που της είχαν δωρίσει οι γονείς του Άρβιντ όταν τον παντρεύτηκε. Από φίνα δανέζικη πορσελάνη. Ένας λευκός πάτος με μπλε άνθη που δεν είχαν χάσει σχεδόν καθόλου το χρώμα τους όλ' αυτά τα χρόνια. Τώρα είχε απομείνει τούτο το φιλιτζάνι.

Όσο ζόντε ο Άρβιντ, χρησιμοποιούσαν το σερβίτσιο μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, αλλά μετά τον θάνατό του εκείνη δεν έβλεπε τον λόγο να ξεχωρίζει τις καθημερινές από τις σχόλες.

Η φυσική φθορά είχε κάνει μερικά κομμάτια του σερβίτσιου να σπάσουν, ενώ τα υπόλοιπα τα είχε σπάσει ο Άντερς σε μια κρίση τρομώδους παραληρήματος πριν από δέκα χρόνια και βάλε. Τούτο το τελευταίο φλιτζάνι

Но тосковала только иногда. А по большей части Вера была довольна, что ей не надо больше ходить туда каждый день, не надо кланяться и отчитываться перед Нелли Лоренс — особой, которую она ненавидела всей душой.

Хотя Вера и проработала на них неизвестно сколько времени, ее в итоге выставили, потому что экономки вышли из моды.

Больше тридцати лет Вера опускала глаза и лепетала: «Да, спасибо, госпожа Лоренс», «Конечно, госпожа Лоренс», «Сию минуту, госпожа Лоренс».

И при этом изо всех сил сдерживалась, чтобы не вцепиться руками в ее тощую шею и держать до тех пор, пока она наконец не обмякнет. Иногда это желание было настолько непереносимым, что Вере приходилось прятать руки под фартуком, чтобы Нелли не заметила, как они дрожат.

Кофейник засвистел и доложил, что кофе готов. Вера с трудом поднялась и, с усилием выпрямив спину, достала старую, хорошо послужившую чашку и налила себе кофе.

Эта чашка — все, что осталось от сервиса, который родители Арвида подарили им на свадьбу. Он был из отличного датского фарфора с синими цветами, которые со временем выцвели.

Когда Арвид был жив, они пользовались этим сервисом только по праздникам. Но после его смерти праздники уже не отмечались, все дни превратились в сплошные будни.

Время шло своим чередом. Чашек оставалось все меньше, а те, что сохранились, лет десять назад в приступе белой горячки переколотил Андерс.

ήταν το πιο αγαπημένο της κομμάτι.

Ρούφηξε με απόλαυση τον καφέ της. Μόλις απέμεινε μόνο μια γουλιά, έχυσε τον καφέ στο πιατάκι και τον ήπιε με ένα κομματάκι ζάχαρη ανάμεσα στα δόντια, μέσα από το οποίο φιλτραριζόταν ο καφές. Τα πόδια της ήταν κουρασμένα και πονεμένα έπειτα από δουλειά μιας ολάκερης μέρας και τα είχε απλώσει πάνω στην καρέκλα για να τα ανακουφίσει.

Το σπίτι ήταν μικρό και απλό. Εδώ είχε ζήσει κοντά σαράντα χρόνια και εδώ σκεφτόταν να παραμείνει μέχρι τη μέρα που θα πέθαινε. Εδώ που τα λέμε, δεν θα ήταν και πολύ πρακτικό αυτό.

Το σπίτι βρισκόταν στην κορυφή ενός απότομου λόφου, και η ίδια αναγκαζόταν πολλές φορές να σταματάει για να πάρει μια ανάσα όταν επέστρεφε στο σπίτι. Επίσης, ο χρόνος είχε αφήσει πάνω στο σπίτι τα χνάρια του, που έμοιαζε να έχει το κακό του χάλι τόσο απέξω όσο κι από μέσα. Οι καταστάσεις, ωστόσο, ευνοούσαν την πώλησή του, και η ίδια θα κέρδιζε αρκετά χρήματα αν το πουλούσε και μετακόμιζε σ' ένα διαμέρισμα, αλλά αυτό δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό της.

Κάλλιο να σάπιζαν όλα γύρω της παρά να μετακόμιζε. Εδώ είχε ζήσει με τον Άρβιντ τα λίγα και ευτυχισμένα χρόνια που πρόλαβαν αντάμα. Στο κρεβάτι του υπνοδωματίου είχε κοιμηθεί για πρώτη φορά μακριά από το πατρικό της. Την πρώτη νύχτα του γάμου. Στο ίδιο κρεβάτι είχε γεννηθεί ο Άντερς, και, όταν η κοιλιά της είχε φουσκώσει για τα καλά και δεν μπορούσε να ξαπλώσει παρά μόνο στο πλάι, ερχόταν ο Άρβιντ και πλάγιαζε δίπλα της, πίσω της, και της χάιδευε την κοιλιά.

Της ψιθύριζε στο αυτί πώς θα περνούσαν τη ζωή μαζί. Για όλα τα παιδιά που θα μεγάλωναν στο σπίτι αυτό. Για όλα τα χαρούμενα γέλια που θα αντηχούσαν ανάμεσα στους τοίχους του σπιτιού στα χρόνια που έμελλε να έρθουν.

Και όταν θα γερνούσαν και τα παιδιά θα είχαν πετάξει μακριά από τη φωλιά, θα κάθονταν ο καθένας σε μια κουνιστή πολυθρόνα μπροστά στη σόμπα και θα μιλούσαν για την υπέροχη

Ονα с удовольствием пила кофе. Когда в чашке остался последний глоток, Вера вылила кофе на блюдце, зажала между зубами кусочек сахара и выщедила остатки кофе через него. В ногах чувствовалась тяжесть после целого дня уборки. Она вытянула их перед собой и положила на стул, чтобы немного снять напряжение.

Дом был маленький и очень незатейливый. Вера прожила в нем уже сорок лет и собиралась жить до самой смерти. Это, наверное, было не очень практично.

Дом стоял на высоком крутом холме, и ей часто приходилось останавливаться и переводить дух, возвращаясь домой. Дом, конечно, здорово обветшал за годы и выглядел старым и обшарпанным, да он таким и был — и снаружи и внутри. Вообще-то она запросто могла продать его, получив неплохие деньги, и переехать в квартиру, но эта мысль ее совсем не прельщала.

Скорее крыша обвалится ей на голову, чем она отсюда уедет. Вера жила здесь с Арвидом. У них был счастливый брак, и им было здесь хорошо. И кроме своей девичьей кровати в родительском доме, она спала только здесь, на той самой кровати, которая стоит в спальне. В этой же кровати они зачали Андерса. И когда Вера на последних месяцах беременности уже не могла лежать иначе, кроме как на боку, Арвид крепко прижимался к ее спине и гладил ее живот.

Она до сих пор слышала слова Арвида о том, как они будут жить, обо всех детях, которых они вырастят, и как с годами вместе с детьми в доме будет прибавляться счастливый смех и радость.

А когда они состарятся и дети разъедутся кто куда, они с Арвидом будут сидеть перед камином, неспешно покачиваясь в своих креслах-качалках, и говорить о том, какую

ζωή που είχαν ζήσει μαζί.	чудесную жизнь они прожили вместе.
Ήταν τότε είκοσι και κάτι, ανίκανοι να σκεφτούν τι μπορεί να υπήρχε πέρα από τον ορίζοντα.	Им было по двадцать с небольшим лет, и никто из них не мог предвидеть, что ждет их впереди.
Σε αυτό εδώ το τραπέζι καθόταν όταν ήρθε το μαντάτο. Ο χωροφύλακας Πολ είχε χτυπήσει την πόρτα κρατώντας το καπέλο του στο χέρι, και, μόλις εκείνη τον είδε, ήξερε τι θα άκουγε. Είχε φέρει το δάχτυλό της στα χείλη και του είχε πει απλώς ένα «σουτ» όταν εκείνος πήγε να μιλήσει. Μετά, του έκανε νόημα να περάσει στην κουζίνα.	Она все узнала, сидя за этим столом. Раздался стук в дверь: на крыльце стоял констебль Поль, держа фуражку в руке. И как только Вера его увидела, то все сразу поняла. Он начал было говорить, но Вера молча прижала пальцы к губам, как бы прося его помолчать, и, не говоря ни слова, показала Полю, чтобы он прошел в кухню.
Τον ακολούθησε με δυσκολία, ετοιμόγεννη στον ένατο μήνα, και ετοίμασε ένα κατσαρόλι με καφέ. Όσο περίμεναν τον καφέ να γίνει, εκείνη καθόταν και κοίταζε τον άντρα απέναντι της.	Она была тогда на сносях, на девятом месяце, и не могла двигаться быстро. Медленно, очень тщательно Вера принялась варить кофе. И пока кофе закипал, она сидела и внимательно рассматривала человека по другую сторону стола.
Εκείνος, από τη μεριά του, δεν μπορούσε να την κοιτάξει. Έριχνε απλώς ματιές στους γύρω τοίχους και τραβούσε ψυχαναγκαστικά το κολάρο του.	А он, напротив, старался смотреть куда угодно, только не на Веру, и время от времени поводил головой, будто воротник его душил.
Μόλις πήραν ο καθένας από ένα φλιτζάνι αχνιστό καφέ, εκείνη έκανε νόημα στον χωροφύλακα να συνεχίσει.	Она налила очень горячий кофе, поставила чашку перед Полем и жестом показала ему, что он может говорить дальше.
Η ίδια δεν είχε ακόμη βγάλει ούτε λέξη. Άκουγε απλώς έναν ήχο σαν βοή στο κεφάλι της, ο οποίος όλο και δυνάμωνε.	По-прежнему она не произнесла ни слова. В голове у нее все сильнее и сильнее нарастал какой-то гул.
Είδε τα χείλια του χωροφύλακα να κινούνται, αλλά ούτε μια λέξη δεν μπόρεσε να διαπεράσει εκείνη την οχλοβοή στο μυαλό της. Άλλωστε, δεν ήταν ανάγκη ν' ακούσει.	Она видела, как губы констебля движутся, но ни один звук не мог прорваться сквозь какофонию в ее голове. Она не хотела слышать.
Ήξερε ότι ο Άρβιντ κείτονταν στον πάτο της θάλασσας και κουνιόταν στον ρυθμό των φυκιών.	Она знала, что Арвид сейчас лежит на морском дне и его тело, опутанное водорослями, покачивается в такт волнам.
Δεν υπήρχαν λόγια που θα μπορούσαν να το αλλάξουν αυτό. Δεν υπήρχαν λόγια που θα μπορούσαν να διώξουν τα σύννεφα που συγκεντρώνονταν τώρα στο στερέωμα και που σε λίγο θα το μεταμόρφωναν σε γκρίζο, θεοσκότεινο θόλο.	И никакие слова этого не изменят. Да и не могло быть такого слова, чтобы разогнать серую тучу тоски, отныне и вовеки ставшую ее небом.
Η Βέρα αναστέναξε εκεί που καθόταν τώρα,	Она вздыхала о прошлом — сколько лет

στο ίδιο τραπέζι, πάρα πολλά χρόνια αργότερα.

Άλλοι που είχαν χάσει πρόσωπα δικά τους κι αγαπημένα είπαν ότι η εικόνα τους ξεθώριαζε όσο περνούσαν τα χρόνια. Αλλά για κείνη συνέβαινε το αντίθετο.

Η εικόνα του Άρβιντ γινόταν όλο και καθαρότερη, και καμιά φορά τον έβλεπε τόσο καθαρά μπροστά της που πονούσε η καρδιά της σαν να της την έβαζαν σε μέγγενη.

Το γεγονός ότι ο Άντερς ήταν φτυστός ο Άρβιντ ήταν ευλογία και κατάρα μαζί.

Ήξερε πως, αν ζούσε ο Άρβιντ, το κακό δεν θα συνέβαινε. Εκείνος ήταν η δύναμή της και μαζί του θα μπορούσε να είναι τόσο δυνατή όσο θα έπρεπε να ήταν.

Η Βέρα τινάχτηκε όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Είχε βυθιστεί σε παλιές αναμνήσεις και δεν της άρεσε που τη διέκοψε ο στριγκός ήχος του τηλεφώνου. Χρησιμοποίησε τα χέρια της για να κατεβάσει τα πόδια της από την καρέκλα, μια που είχαν προλάβει να μουδιάσουν, και πήγε κούτσα κούτσα στο τηλέφωνο που ήταν έξω στο χολ.

«Μάνα, εγώ είμαι».

Τον άκουσε να ψευδίζει ελαφρώς. Με την πείρα που είχε αποκτήσει όλ' αυτά τα χρόνια, ήξερε ακριβώς σε ποιο στάδιο μέθης βρισκόταν. Περίπου στα μισά του δρόμου προς τη λιποθυμία. Αναστέναξε.

«Γεια σου, Άντερς. Πώς είσαι;»

Εκείνος αγνόησε την ερώτηση. Η Βέρα είχε δεχτεί άπειρα τέτοια τηλεφωνήματα.

Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη του χολ, εκεί που στεκόταν με το ακουστικό στο αυτί. Ο καθρέφτης ήταν παλιός και φθαρμένος, με μαύρες κηλίδες στο γυαλί, και σκέφτηκε πως αυτή και ο καθρέφτης είχαν πολλές ομοιότητες.

миновало, — сидя все за тем же кухонным столом.

Другие, кому, как и ей, довелось потерять близких и любимых, говорили, что с годами память выцветает и дорогие лица видишь уже не так отчетливо. У Веры все было наоборот.

Она видела Арвида все ближе и ближе. Иногда настолько ясно, что боль сжимала ей сердце безжалостным железным кольцом.

А то, что Андерс был живой копией Арвида, стало для нее и проклятием, и благословением.

Вера знала — будь Арвид жив, не случилось бы ничего плохого. Он был ее опорой, и вместе с ним она чувствовала себя такой могучей, что могла справиться с чем угодно.

Вера подпрыгнула на стуле от телефонного звонка. Она глубоко погрузилась в свои воспоминания, и трезвон телефона раздался совсем некстати. Ноги затекли, и ей пришлось помочь себе руками опустить их на пол, чтобы дойти до прихожей и ответить на звонок.

— Мамулёк, это я.

Язык у Андерса заплетался, и благодаря опыту, накопленному за долгие годы, Вера точно знала, в какой стадии опьянения он сейчас пребывает — аккурат на полпути к тому, чтобы отрубиться. Вера вздохнула:

— Привет, Андерс. Как дела?

Он не отреагировал на вопрос. Сколько она перетерпела таких бесед.

Вера посмотрела на себя в зеркало в прихожей, как она стоит, прижав трубку к уху. Зеркало было старое, потускневшее, с черными пятнами на месте побитой амальгамы. Вера подумала, что она сама очень похожа на это старое зеркало.

Τα μαλλιά της ήταν αφρόντιστα και γκρίζα, με την αρχική σκούρα απόχρωση να διακρίνεται εδώ κι εκεί. Πάντα χτένιζε τα μαλλιά της προς τα πίσω και τα έκοβε μόνη της μ' ένα ψαλίδι για τα νύχια στον καθρέφτη του μπάνιου.

Δεν υπήρχε λόγος να πετάει λεφτά σε κομμωτήρια. Το πρόσωπό της ήταν αυλακωμένο, με τα χρόνια προβλήματα να έχουν αποτυπωθεί στις ρυτίδες και στις πτυγές του.

Τα ρούχα της ήταν σαν την ίδια. Άχρωμα και πρακτικά, συχνά γκρίζα ή πράσινα. Τα πολλά χρόνια σκληρής δουλειάς και η έλλειψη ενδιαφέροντος για το φαγητό την είχαν εμποδίσει ν' αποκτήσει την ευσαρκία που διέθεταν οι άλλες συνομήλικές της. Αντιθέτως, έδειχνε λεπτή, νευρώδης και δυνατή. Σαν καματερό.

Κατέγραψε έξαφνα τι της είπε ο Άντερς από το τηλέφωνο και πήρε σοκαρισμένη το βλέμμα της από τον καθρέφτη.

«Μάνα, έχει περιπολικά εδώ απέξω. Απόσπασμα ολόκληρο έφτιαξαν οι μαλάκες. Μάλλον για μένα ψάχνουν. Έτσι πρέπει να 'ναι. Τι διάβολο να κάνω;»

Η Βέρα άκουγε τη φωνή του να δυναμώνει και τον πανικό να εισβάλλει σε κάθε συλλαβή. Μια παγωνιά αγκάλιασε το κορμί της. Είδε στον καθρέφτη τις αρθρώσεις των χεριών της κάτασπρες. Τόσο σφιχτά κρατούσε το ακουστικό.

«Μην κάνεις τίποτα, Άντερς. Απλώς περίμενε εκεί που είσαι. Έρχομαι».

«Εντάξει, αλλά βιάσου που να πάρει ο διάβολος. Τούτο εδώ δεν είναι από τις συνηθισμένες επισκέψεις των μπάτσων, μάνα. Διότι τότε έρχεται μόνο ένα περιπολικό. Τώρα είναι τρία περιπολικά απέξω και έχουν τους μπλε φάρους αναμμένους και τις σειρήνες στη διαπασών. Γαμώτο...»

«Άντερς, άκουσέ με τώρα. Πάρε μια βαθιά ανάσα και ηρέμησε. Κλείνω τώρα και έρχομαι

Волосы у нее совсем поседели, но местами они все еще оставались темными. Она зачесывала их назад. Стриглась она сама, обычными ножницами, крутясь перед зеркалом в ванной.

О том, чтобы пойти в парикмахерскую, и речи быть не могло. Годы тяжелой жизни не пощадили ее лица.

Одежду она носила себе под стать — невзрачную, но практичную. Чаще всего сероватую или зеленоватую. В отличие от других женщин, которые с годами толстеют или, по крайней мере, слегка округляются, из-за многолетней тяжелой работы и полного отсутствия интереса к еде Вера была сухопарой и жилистой. Как рабочая лошадь.

До нее внезапно дошло то, что ей говорит сейчас Андерс, и она в шоке посмотрела в зеркало.

— Мамулёк, перед домом стоят полицейские машины. Тут, блин, целая облава по мою душу. Ну, чё мне делать?

На последних словах он уже почти кричал, и Вера поняла, что он паникует все больше и больше. Ее прошиб холодный пот, и в зеркале она видела, как ее рука все крепче и крепче сжимает телефонную трубку.

— Ничего не делай, Андерс. Сиди, где сидишь. Я иду.

— О'кей. Но пошустрей, блин. Зацени, мамулёк, это не то, что всегда, — одна телега, один легавый, — тут их, блин, три штуки, при всех делах, с сиренами. Во черт...

— Андерс, слушай меня. Помолчи, глубоко вздохни и успокойся. Я сейчас что-нибудь

εκεί, κοντά σου, όσο πιο γρήγορα μπορώ».

Άκουσε ότι τον είχε ηρεμήσει κάπως, αλλά, μόλις άφησε κάτω το ακουστικό, φόρεσε το πανωφόρι της, έτρεξε προς την πόρτα και βγήκε δίχως να ενδιαφερθεί να την κλειδώσει.

Διέσχισε τρέχοντας το πάρκινγκ πίσω από την παλιά πιάτσα των ταξί και έκοψε δρόμο πίσω από την αποθήκη του μίνι μάρκετ της Εύας. Αναγκάστηκε να επιβραδύνει τον ρυθμό της λίγο μετά και της πήρε σχεδόν δέκα λεπτά για να φτάσει στο διαμέρισμα που νοίκιαζε ο Άντερς.

Έφτασε έγκαιρα ώστε να προλάβει να δει δύο γεροδεμένους αστυνομικούς να παίρνουν τον Άντερς φορώντας του χειροπέδες.

Μια κραυγή άρχισε να σχηματίζεται στο στέρνο της, αλλά την κατέπνιξε όταν είδε όλους τους περιέργους γείτονες που κρέμονταν από τα παράθυρα σαν γύπες.

Δεν υπήρχε περίπτωση να τους κάνει το χατίρι και να δημιουργήσει σκηνή. Αρκούσαν αυτά που είχαν δει.

Η περηφάνια ήταν το μόνο που της είχε απομείνει. Η Βέρα μισούσε τις φήμες και τα κουνσομπολιά για την ίδια και για τον Άντερς. Ήταν σαν τσίχλα που είχε κολλήσει πάνω τους και δεν έβγαινε.

Τα σχόλια έδιναν κι έπαιρναν και ήταν σίγουρο πως τώρα θ' αποκτούσαν νέα ορμή. Ήξερε τι έλεγαν:

«Κακόμοιρη Βέρα, πρώτα πνίγεται ο άντρας της και μετά πνίγεται κι ο γιος της στο ποτό. Κι αυτή η ταλαίπωρη είναι τύπος και υπογραμμός».

Φυσικά, ήξερε τι έλεγαν. Άλλά ήξερε, επίσης, πως θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να περιορίσει τις ζημιές. Αρκεί να είχε τη δύναμη να μην καταρρεύσει τώρα. Τότε θα κατέρρεαν και όλα γύρω της σαν πύργος από τραπουλόχαρτα.

на себя накину и побегу к тебе.

Она услышала, что он немного успокоился, и, едва положив трубку, схватила пальто и, надевая его на ходу, помчалась к двери, забыв ее запереть.

Она бежала через парковку позади старого гаража такси и еще сократила путь, воспользовавшись тропинкой за складами универсама Евы. Вера запыхалась, и ей пришлось немного снизить темп, но все же примерно минут через десять она оказалась перед многоквартирным домом, где жил Андерс.

Она подоспела как раз вовремя для того, чтобы увидеть, как двое крепких полицейских уводят Андерса в наручниках.

Вера почувствовала, что из ее груди рвется крик, но она подавила его, когда увидела всех соседей, которые, как любопытные воробы, повисли на подоконниках.

Ни за что на свете ей не хотелось доставить им удовольствие насладиться спектаклем, на который они рассчитывали.

Гордость — пожалуй, единственное, что у нее осталось. Вера ненавидела сплетни, которые, как неотдираемая жвачка, пралипали к ней и Андерсу.

О них и так шептались на каждом углу, а уж теперь-то и подавно. Вера хорошо представляла, какие пойдут разговоры:

«Бедная Вера: сначала в море утонул ее муж, а потом сын решил утонуть в бутылке. Бедная Вера! Она ведь такой хороший человек».

Она дословно знала, что будут говорить. Вера собиралась сделать все, что только возможно, чтобы не навредить, а, напротив, хоть как-то улучшить ситуацию. Но все, что она сейчас могла сделать, — так это не вмешиваться. Иначе все посыплется, как карточный домик.

Η Βέρα στράφηκε στον πλησιέστερο αστυνομικό, μια μικρόσωμη, ξανθιά γυναίκα, που κατά την άποψη της Βέρας η αστυνομική στολή δεν της πήγαινε. Άλλωστε, δεν είχε συνηθίσει ακόμη στα δεδομένα της νέας εποχής, όπου οι γυναίκες μπορούσαν να κάνουν οποιαδήποτε δουλειά.

«Είμαι η μαμά του Άντερς Νίλσον. Τι συμβαίνει; Πού τον πάτε;»

«Δυστυχώς, δεν μπορώ να δώσω καμία πληροφορία. Μπορείς να απευθυνθείς στο αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε. Τον συλλαμβάνουμε».

Η καρδιά της βούλιαζε σε κάθε λέξη. Κατάλαβε ότι αυτή τη φορά δεν επρόκειτο για κάποιον τσακωμό πάνω στο μεθύσι. Τα περιπολικά άρχισαν ν' αναχωρούν το ένα μετά το άλλο. Στο τελευταίο είδε τον Άντερς να κάθεται ανάμεσα σε δύο αστυνομικούς. Καθώς έφευγαν, εκείνος στράφηκε και κάρφωσε το βλέμμα του πάνω της, μέχρι που εξαφανίστηκαν.

* * *

Ο Πάτρικ είδε το περιπολικό με τον Άντερς Νίλσον να απομακρύνεται παίρνοντας τον δρόμο για το Τανουμσχέντε. Εκείνη η ισχυρή αστυνομική δύναμη που πήγε να τον συλλάβει παραήταν υπερβολική κατά τη γνώμη του, αλλά ο Μέλμπεργ ήθελε θέαμα, κι έτσι έγινε.

Είχαν καλέσει αστυνομικούς κι από την Ουντεβάλα για να συμμετάσχουν στη σύλληψη.

Ο Πάτρικ σκέφτηκε ότι από τους έξι αστυνομικούς που βρίσκονταν εκεί τουλάχιστον οι τέσσερις ήταν αχρείαστοι κι ότι ανώφελα σπαταλήθηκε ο χρόνος τους.

Στο πάρκινγκ είχε απομείνει μια γυναίκα που κοιτούσε για πολλή ώρα προς την κατεύθυνση που είχαν εξαφανιστεί τα περιπολικά.

«Η μαμά του δράστη» είπε η αστυφύλακας

Вера повернулась к ближайшему полицейскому, маленькой изящной блондинке, которая, на взгляд Веры, совершенно не смотрелась в строгом полицейском мундире. Она так и не смогла привыкнуть к веяниям новых времен, когда женщины могут заниматься всем, что им придет в голову, и работать где угодно.

— Я мать Андерса Нильссона. Что здесь происходит? Куда вы его забираете?

— К сожалению, я не могу дать никаких объяснений. Тебе лучше обратиться в полицейский участок в Танумсхеде. Он арестован, мы везем его туда.

Сердце Веры упало. Она поняла, что на этот раз речь не идет о пьяной разборке. Полицейские машины начали одна за другую отъезжать от дома. В заднем стекле последней машины она увидела Андерса, зажатого между двумя полицейскими. Он повернулся к ней и не отрываясь смотрел, пока не скрылся из виду.

* * *

Патрик взглянул вслед машине, в которой Андерса Нильссона увозили в направлении Танумсхеде, и подумал, что усиленный полицейский наряд — это чересчур, явный перебор. Но Мелльберг хотел сделать из этого шоу.

Он вызвал подкрепление из Уддеваллы как совершенно необходимое для проведения задержания.

По мнению Патрика, из шести полицейских, которые занимались всем этим, по крайней мере четверо потратили время попусту.

На парковке стояла женщина и смотрела в сторону уехавших машин.

— Мать преступника, — сказала ассистент

Λένα Βαλτίν από την αστυνομία της Ουντεβάλλα, η οποία είχε, επίσης, μείνει πίσω με τον Πάτρικ για να κάνουν κατ' οίκον έρευνα στο διαμέρισμα του Άντερς Νίλσον.

«Θα έπρεπε να ξέρεις πολύ καλά, Λένα, ότι δεν είναι «ο δράστης» μέχρι να περάσει από δίκη και να καταδικαστεί. Μέχρι τότε, είναι εξίσου αθώος μ' εμάς τους υπόλοιπους».

«Σιγά μη δεν είναι αυτός ο δράστης. Βάζω στοίχημα τους μισθούς μιας χρονιάς ότι είναι ένοχος».

«Αφού είσαι τόσο σίγουρη, μπορείς να ποντάρεις λίγο παραπάνω από αυτό τον ετήσιο μισθό της πλάκας που παίρνεις».

«Χα, χα, πολύ αστείο. Κοίτα, το να κάνεις αστεία για τον μισθό ενός αστυνομικού είναι σαν να βάζεις τρικλοποδιά σε σακάτη που να πάρει».

Ο Πάτρικ αναγκάστηκε να συμφωνήσει.

«Ναι, όντως. Δεν είναι δα και καμιά περιουσία. Θ' ανέβουμε πάνω;»

Είδε ότι η μαμά του Άντερς στεκόταν ακόμη εκεί και κοίταζε προς την κατεύθυνση που είχαν φύγει τα περιπολικά, αν και είχαν χαθεί από το οπτικό της πεδίο εδώ και πολλή ώρα.

Τη λυπήθηκε, πραγματικά, και για μια στιγμή σκέφτηκε μήπως έπρεπε να πάει και να της πει μερικά λόγια παρηγοριάς. Η Λένα όμως τον τράβηξε από το μπράτσο και έγνεψε προς τη μεριά της κεντρικής εισόδου της πολυκατοικίας.

Εκείνος αναστέναξε, ανασήκωσε τους ώμους και την ακολούθησε για να εκτελέσουν την απόφαση για κατ' οίκον έρευνα. Δοκίμασαν ν' ανοίξουν την πόρτα του διαμερίσματος του Άντερς. Ήταν ξεκλειδωτή, κι έτσι μπήκαν κατευθείαν στο χολ.

Ο Πάτρικ κοίταξε γύρω του και αναστέναξε για δεύτερη φορά μέσα σε λίγα λεπτά. Η κατάσταση που επικρατούσε στο διαμέρισμα ήταν θλιβερή και αναρωτήθηκε πώς θα

полиции Лена Валтин из Уддеваллы, которая тоже осталась, чтобы вместе с Патриком провести обыск в квартире Андерса Нильссона.

— Пора бы тебе знать, Лена, — он никакой не преступник до тех пор, пока его не осудили. А сейчас он такой же человек, как и мы.

— Да дерьмо все это. Кладу на бочку годовую зарплату, что он влип по уши.

— Ну если ты настолько уверена, то могла бы поставить на бочку и не такую ерунду.

— Ха-ха, очень смешно. Насмехаться над зарплатой полицейского — все равно что издеваться над костылями убогого.

Патрику оставалось только согласиться.

— Ну ладно, ждать здесь больше нечего. Пошли наверх.

Он видел, что мать Андерса продолжает стоять и смотреть вслед машинам, хотя они уже давно пропали из виду.

Ему стало жаль ее. И на какой-то момент Патрику захотелось подойти к ней и сказать несколько слов в утешение, но Лена потянула его за рукав и кивнула, указывая в сторону подъезда.

Патрик вздохнул, расправил плечи и пошел за ней проводить обыск. Они поднялись к квартире Андерса Нильссона; дверь была не заперта, и они беспрепятственно вошли в прихожую.

Патрик неторопливо огляделся и во второй раз за последние несколько минут тяжело вздохнул. Квартира находилась в весьма печальном состоянии, и он подумал, что им

κατάφερναν να βρουν κάποιο στοιχείο της προκοπής σε αυτό το συνονθύλευμα.

Δρασκέλισαν πάνω από άδεια μπουκάλια στο χολ και προσπάθησαν να αποκομίσουν μια γενική εικόνα από το καθιστικό και την κουζίνα.

«Ω διάολε». Η Λένα κούνησε το κεφάλι της αηδιασμένη.

Φόρεσαν τα λεπτά πλαστικά γάντια που είχαν στις τσέπες τους. Σαν να είχαν συνεννοηθεί στα βουβά, ο Πάτρικ άρχισε από το καθιστικό και η Λένα από την κουζίνα. Όποιος έμπαινε στο καθιστικό του Άντερς Νίλσον ένιωθε να του δημιουργείται μια ελαφριά αίσθηση σχιζοφρένειας.

Ήταν βρόμικο και γεμάτο σκουπίδια, ενώ η σχεδόν παντελής έλλειψη επίπλωσης και προσωπικών αντικειμένων θύμιζε κλασικό τεκέ ναρκομανή, κάτι που ο Πάτρικ είχε δει πολλές φορές στην επαγγελματική του ζωή.

Αλλά ποτέ δεν είχε μπει σε τεκέ με τους τοίχους γεμάτους από έργα τέχνης. Οι πίνακες κρέμονταν τόσο κοντά ο ένας στον άλλο που κάλυπταν κυριολεκτικά τους τοίχους από το πάτωμα ίσαμε το ταβάνι. Ήταν μια χρωματική έκρηξη που έκανε τα μάτια του Πάτρικ να πονέσουν και έπρεπε να καταπνίξει μια παρόρμηση που είχε να φέρει το χέρι του μπροστά στα μάτια του για να τα προστατεύσει.

Όλοι οι πίνακες ήταν αφηρημένη τέχνη, ζωγραφισμένοι μόνο με θερμά χρώματα. Στη θέα τους, ο Πάτρικ ένιωσε σαν να δεχόταν κλοτσιά στο στομάχι.

Η αίσθηση αυτή ήταν τόσο απτή που έπρεπε να παλέψει πολύ για να σταθεί όρθιος. Έπρεπε να αναγκάσει τον εαυτό του να στρέψει το βλέμμα του αλλού, μακριά από τους πίνακες, που έμοιαζαν να ξεπηδούν από τους τοίχους και να κατευθύνονται καταπάνω του.

Αρχισε με προσοχή να κοιτάζει τα πράγματα του Άντερς. Δεν υπήρχαν και πολλά να δει. Για μια στιγμή, ο Πάτρικ ένιωσε μεγάλη

οчень повезет, если они найдут что-то стоящее в таком бардаке.

Они переступали через пустые бутылки, разбросанные в прихожей, и смогли заглянуть в комнату и кухню.

— Ну и дерьмо. — Лена неодобрительно покачала головой.

Они надели перчатки. По молчаливому согласию Патрик начал осматривать гостиную, а Лена взяла на себя кухню. Если комнаты способны пробуждать чувства, то комната Андерса Нильссона пробуждала чувства явно шизофренические.

Загаженная, с практически полным отсутствием мебели и личных вещей — классический пример квартиры наркомана. За время работы в полиции Патрику уже довелось на такое полюбоваться.

Но никогда прежде он не видел берлоги наркомана, полной картин. Они покрывали все стены целиком — начиная где-то в метре от пола и до самого потолка. Это был световой взрыв, который буквально резал глаза, и Патрик едва удержался от желания прикрыть их рукой.

Картинами были абстрактными. Поразительно теплые цвета рвались со стен и ошеломляли. Патрик почувствовал, как у него что-то зажглось в животе.

Чувство было физическим, почти как удар, и ему пришлось заставить себя стоять прямо. И в то же время было очень трудно отвернуться от картин, которые, казалось, вот-вот выпрыгнут из рам и набросятся на него.

Патрик осторожно начал осматривать вещи Андерса, хотя смотреть было особенно не на что. И Патрик на секунду с большой

ευγνωμοσύνη για την προνομιούχα ζωή που ζούσε σε σύγκριση με αυτή του Άντερς.

Τα δικά του προβλήματα φάνηκαν μεμιάς μικρά κι ασήμαντα. Τον εξέπληττε το πόσο δυνατή ήταν η θέληση του ανθρώπου για επιβίωση· και παρόλο που δεν υπήρχε ίχνος από ποιότητα ζωής, ιδού κάποιος που επέλεγε να συνεχίσει τη ζωή αυτή μέρα με τη μέρα, χρόνο με τον χρόνο.

Υπήρχε άραγε λόγος να χαίρεται ο Άντερς Νίλσον για τη ζωή που έκανε; Βίωνε άραγε ποτέ του τα συναισθήματα που άξιζαν να ζει κανείς μια τέτοια ζωή: προσδοκία, ευτυχία, κέφρι;

Ή μήπως ήταν όλα μια διαδρομή μέχρι το επόμενο ποτήρι;
Ο Πάτρικ έκανε φύλλο και φτερό ό,τι υπήρχε στο καθιστικό. Ψηλάφησε το στρώμα για να δει μήπως υπήρχε εκεί μέσα τίποτα κρυμμένο, έβγαλε όλα τα συρτάρια από το μοναδικό έπιπλο που υπήρχε και τα κοίταξε αποκάτω. Τίποτα. Απολύτως τίποτα δεν κέντρισε το ενδιαφέρον του.

Πήγε στην κουζίνα για να δει αν η Λένα είχε περισσότερη τύχη.

«Τι αχούρι είναι αυτό εδώ; Πώς μπορεί να ζει κανείς έτσι;»

Με μια έκφραση αηδίας στο πρόσωπο, έλεγξε το περιεχόμενο μιας σακούλας απορριμμάτων την οποία είχε αδειάσει πάνω σε μια εφημερίδα.

«Βρήκες τίποτα ενδιαφέρον;» ρώτησε ο Πάτρικ.

«Και ναι και όχι. Βρήκα μερικούς λογαριασμούς στα σκουπίδια. Η αναλυτική παρουσίαση των τηλεφωνημάτων που έγιναν μπορεί να έχει κάτι ενδιαφέρον. Όλα τ' άλλα φαίνονται να είναι βρομιές». Όπως έβγαλε τα πλαστικά γάντια της ακούστηκε σαν ήχος μαστιγώματος. «Τι λες κι εσύ; Τα παρατάμε για τώρα;»

благодарностью подумал, какая у него неплохая, можно сказать, привилегированная жизнь в поселке.

Сейчас собственные проблемы казались ему совершенно ничтожными. Патрик удивился тому, насколько у человека силен инстинкт выживания. Казалось, если посмотреть, жить тут вообще невозможно, но тем не менее жизнь здесь все же продолжалась день за днем, год за годом.

А было ли что-нибудь радостное, счастливое в таком существовании, как у Андерса Нильссона? Ощущал ли он хоть иногда те чувства, из-за которых стоит жить: счастье, ожидание, радость, веселье?

Или все, что у него было, — передышки между запоями?
Патрик осмотрел все, что было в комнате. Он прощупал матрас, стремясь убедиться в том, что в нем ничего не спрятано, и выдвинул ящики комода — единственного предмета мебели, который был в комнате. Он аккуратно снимал картины со стены и смотрел, нет ли чего с обратной стороны. Он не заметил абсолютно ничего интересного.

Он пошел в кухню, чтобы посмотреть — может быть, Лене повезло больше.

— Какой свинарник! Как только можно жить в таком дерьме.

С отвращением на лице она копалась в мусоре, который вытряхнула из помойного ведра на газету.

— Нашла что-нибудь интересное? — спросил Патрик.

— И да и нет. Я нашла несколько счетов, которые лежали среди мусора. Все остальное по большей части ерунда. — Лена начала стаскивать с себя перчатку, и та с хлопком слетела с руки. — Ну а ты что скажешь? Может быть, с нас хватит на этот раз?

Ο Πάτρικ κοίταξε το ρολόι του. Είχαν ήδη δύο ώρες εκεί μέσα· έξω είχε σκοτεινιάσει πια.

«Ναι, όπως φαίνεται, μάλλον δεν μπορούμε να κάνουμε περισσότερα σήμερα. Πώς θα πας στο σπίτι; Θέλεις να σε πάω;»

«Ηρθα με δικό μου αμάξι, οπότε είμαι εντάξει. Ευχαριστώ πάντως.»

Εγκατέλειψαν το διαμέρισμα φανερά ανακουφισμένοι. Φρόντισαν, εντούτοις, να μην το αφήσουν ξεκλείδωτο, όπως το είχαν βρει.

Όταν έφτασαν στο πάρκινγκ, είδαν ότι είχαν ανάψει ήδη τα φανάρια του δρόμου. Όσο ήταν μέσα, είχε αρχίσει να πέφτει ένα απαλό χιόνι, και αναγκάστηκαν, και οι δύο, να καθαρίσουν τα παρμπρίζ των αυτοκινήτων τους πριν ξεκινήσουν.

Καθώς ο Πάτρικ κατευθυνόταν προς το βενζινάδικο, ένιωσε κάτι ν' ανεβαίνει στην επιφάνεια- κάτι που τον έτρωγε όλη την ώρα.

Μέσα στην ησυχία που επικρατούσε στο αυτοκίνητο, χαμένος σε σκέψεις, αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τη σύλληψη του Άντερς Νίλσον.

Δεν μπορούσε να εμπιστευτεί το γεγονός ότι ο Μέλμπεργ είχε κάνει τις σωστές ερωτήσεις στη μάρτυρα από το τηλέφωνο, κάτι που τελικά οδήγησε στην προσαγωγή του Άντερς για ανάκριση. Ισως θα έπρεπε να το ψάξει ο ίδιος.

Καταμεσής στη διασταύρωση για το βενζινάδικο, πήρε την απόφαση. Έστριψε τέρμα το τιμόνι και άλλαξε κατεύθυνση. Αντί να πάει στο Τανουμσχέντε, συνέχισε για να φτάσει στο κέντρο της Φιελμπάκα. Ευχήθηκε να βρει την Ντάγκμαρ Πετρέν στο σπίτι της.

Патрик посмотрел на часы. Они провели в квартире почти два часа, и снаружи уже стемнело.

— Да, похоже, нам сегодня здесь делать больше нечего. Как ты доберешься домой — может, тебя подвезти?

— Я приехала на своей машине, так что все о'кей, но спасибо.

Они с облегчением вышли из квартиры и позаботились о том, чтобы запереть дверь, а не оставить настежь, как перед их приходом.

Когда они вышли на стоянку, уличные фонари уже зажглись. За то время, пока они были в квартире, выпал снег, и его пришлось счищать с ветрового стекла.

Пока Патрик ехал в сторону заправки ОКQ-8, он почувствовал какую-то занозу, которая саднила целый день и не давала ему покоя.

В машине, один на один со своими мыслями, он признался сам себе, что в задержании Андерса Нильссона было что-то неправильное, даже совсем неправильное.

У Патрика появились сомнения относительно тех вопросов, которые Мелльберг задавал свидетелю. А ведь именно в результате этих показаний Андерса потащили на допрос. Патрик подумал, что, может быть, ему стоит убедиться во всем самому.

На середине перекрестка у бензозаправки он принял окончательное решение. Патрик решительно развернулся в противоположном направлении и, вместо того чтобы взять курс на Танумсхеде, поехал обратно во Фьељбаку. Он надеялся застать Дагмар Петрен дома.

* * *

Η Ερίκα σκεφτόταν τα χέρια του Πάτρικ. Τα χέρια και οι καρποί ήταν αυτά που κοιτούσε πρώτα σ' έναν άντρα. Είχε την άποψη ότι τα χέρια μπορούσαν να είναι απίστευτα ερωτικά.

Δεν θα έπρεπε να είναι μικρά αλλά ούτε και μεγάλα σαν κουπιά. Αρκετά μεγάλα, πάντως, και νευρώδη, δίχως τρίχες, δυνατά και ευέλικτα. Τα χέρια του Πάτρικ ήταν τα σωστά χέρια.

Πίεσε τον εαυτό της να σταματήσει τις ονειροπολήσεις. Ήταν εντελώς ανώφελο να σκέφτεται κάτι που το ένιωθε ακόμη σαν ένα ανάλαφρο τρέμουλο στην κοιλιακή χώρα. Κι έπειτα, δεν ήταν καν σίγουρο για πόσο καιρό θα ήταν ακόμη εκεί.

Αν το σπίτι πουλιόταν, δεν θα υπήρχε τίποτα να την κρατάει στη Φιελμπάκα, και τότε το μόνο που θα την περίμενε θα ήταν το διαμέρισμα στη Στοκχόλμη, όπως και η ζωή που είχε εκεί με τους φίλους της.

Και το διάστημα που είχε περάσει στη Φιελμπάκα θα ήταν, πιθανότατα, μόνο ένα σύντομο διάλειμμα στη ζωή της. Από την άποψη αυτή, θα ήταν τουλάχιστον ανόητο να χτίζει ρομαντικά κάστρα στην άμμο με έναν παλιόφιλο της παιδικής ηλικίας.

Η Ερίκα κοίταξε έξω το μούχρωμα που είχε αρχίσει να σκεπάζει τον ορίζοντα, παρόλο που η ώρα ήταν μόλις τρεις το απόγευμα, και αναστέναξε βαθιά.

Είχε χωθεί κυριολεκτικά μέσα σε ένα μεγάλο, ξεχειλωμένο πουλόβερ με χοντρή πλέξη, το οποίο φορούσε ο πατέρας της όταν έβγαινε στη θάλασσα τις κρύες μέρες.

Ζέσταινε τα δάχτυλά της κρατώντας τα βαθιά μέσα στα μανίκια, που τα δίπλωνε στο κάτω μέρος. Προς το παρόν, λυπόταν λίγο τον εαυτό της. Δεν έβρισκε πολλά να τη χαροποιούν αυτή την περίοδο.

* * *

Эрика думала о руках Патрика. Обычно она в первую очередь смотрела на руки и ладони. Эрика считала, что руки могут быть необыкновенно сексуальными;

мужские руки не должны быть маленькими и, уж конечно, не должны быть широченными, как крышка унитаза. Не очень большие, не чересчур жилистые, не волосатые, не грубые, ловкие. У Патрика были как раз такие руки.

Эрика заставила себя оторваться от мечтаний. Хотя от этих мыслей у нее внутри что-то подрагивало, все эти думы были, мягко говоря, бесполезны. Хотя бы потому, что Эрика и сама не знала, сколько она еще останется во Фьельбаке.

После продажи дома ее больше ничто не будет здесь удерживать. И кроме того, ее ждет квартира в Стокгольме, друзья, привычная городская жизнь.

Ее нынешнее житье-бытье во Фьельбаке можно с полным правом считать своего рода антрактом, после которого спектакль продолжится и все вернется на круги своя. И при таких обстоятельствах затевать романтические отношения с другом детства было идеей, в общем-то, дурацкой.

Эрика посмотрела вдаль — над линией горизонта уже начали прорисовываться сумерки, хотя часовая стрелка едва перевалила за цифру 3, — и глубоко вздохнула.

Она завернулась в большой свитер крупной плотной вязки, который ее отец надевал в холодные дни, когда шел к морю.

Эрика опустила длинные рукава, чтобы согреть окоченевшие руки, а потом вложила рукав в рукав, как в муфту. Она сидела и жалела себя. Вообще-то, как ни посмотри, ей сейчас особенно нечему было

Ο θάνατος της Άλεξ, η φασαρία για το σπίτι, ο Λούκας, το βιβλίο που δεν έλεγε να τελειώσει, όλα της πλάκωναν το στήθος σαν μια μεγάλη πέτρα.

Επίσης, ένιωθε ότι μετά τον θάνατο των γονιών της χρειαζόταν να ξεκαθαρίσει πολλά πράγματα, πρακτικής και συναισθηματικής φύσης.

Τον τελευταίο καιρό δεν άντεχε να συνεχίσει το συμμάζεμα του σπιτιού, και παντού υπήρχαν μισογεμάτες σακούλες σκουπιδιών και κιβώτια. Ακόμα και μέσα της υπήρχαν μισογεμάτοι χώροι, με άκρες λυτές και μπερδεμένα κουβάρια συναισθημάτων.

Όλο το απόγευμα, επίσης, σκεφτόταν τη σκηνή ανάμεσα στον Νταν και την Πενίλα. Απλώς δεν μπορούσε να καταλάβει προς τι η σκηνή αυτή. Είχαν περάσει τόσα πολλά χρόνια από τότε που υπήρχε κάποια τριβή ανάμεσα στην ίδια και την Πενίλα, και έκτοτε το θέμα θεωρούνταν λήξαν.

Τουλάχιστον αυτό πίστευε η Ερίκα. Τότε όμως γιατί αντέδρασε όπως αντέδρασε η Πενίλα; Σκέφτηκε μήπως έπρεπε να τηλεφωνήσει στον Νταν, αλλά δεν τολμούσε. Κι αν σήκωνε το τηλέφωνο η Πενίλα; Δεν θα άντεχε τώρα άλλη μια σύγκρουση κι αποφάσισε να μη συνεχίσει να το σκέφτεται, αλλά να το αφήσει να περάσει με την ελπίδα ότι η Πενίλα είχε απλώς ξυπνήσει στραβά και ότι όλα θα ήταν μέλι γάλα την επομένη φορά που θα συναντιόντουσαν. Αν και μέσα της κάτι συνέχισε να την τρώει.

Δεν ήταν τυχαίο αυτό το ξέσπασμα της Πενίλα· ήταν σίγουρα κάτι πολύ βαθύτερο. Μόνο που δεν μπορούσε να καταλάβει με τίποτα τι μπορεί να ήταν.

Η αναβλητικότητά της με το βιβλίο την άγχωνε αφάνταστα κι αποφάσισε να δουλέψει

радоваться.

Смерть Алекс, неприятности с домом, Лукас, книга, которая шла очень тяжело, — все навалилось на Эрику и давило тяжким грузом.

Кроме того, она понимала, что после смерти родителей ей еще очень во многом нужно разобраться.

Последние дни ей хронически не хватало времени на то, чтобы продолжать разбирать вещи, и по всему дому стояли пакеты на выброс и полупустые коробки с вещами, которые она хотела сохранить. Да и сама Эрика ощущала себя как бы наполовину пустой — в ней осталась лишь боль от оборвавшейся связи с родителями и беспорядочный клубок перепутанных чувств.

Она полдня размышляла о сцене между Даном и Перниллой, невольной свидетельницей которой ей довелось стать. Эрика терялась в догадках. Да, конечно, в свое время у нее возникали некоторые трения с Перниллой, но все разъяснилось давным-давно.

Так, по крайней мере, думала сама Эрика. Но почему же тогда Пернилла так среагировала? У Эрики появилось желание позвонить Дану, но потом она подумала: а что будет, если трубку возьмет Пернилла? — и решила не звонить. Конечно, можно прибегнуть к самому простому объяснению и сказать себе, что на самом деле это не имеет никакого отношения к ней, что Пернилла просто встала не с той ноги и через пару дней все уляжется само собой. Но ее грызли сомнения.

Она не верила, что это могла быть секундная вспышка спонтанного раздражения со стороны Перниллы. Причина наверняка лежала намного глубже. Но если бы она понимала, в чем тут дело.

Эрику совершенно выбивало из колеи то, что она опаздывает с книгой. Поэтому

λίγο για ν' αλαφρώσει τη συνείδησή της.

Κάθισε στον υπολογιστή που είχε στο γραφείο και κατάλαβε ότι έπρεπε να βγάλει το πουλόβερ για να δουλέψει. Ξεκίνησε με πολύ αργό ρυθμό, αλλά λίγο αργότερα κατάφερε ν' ανεβάσει και τη θερμοκρασία του σώματός της και τον δημιουργικό πυρετό.

Ζήλευε τους συγγραφείς που μπορούσαν να τηρούν μια αυστηρή πειθαρχία όταν έγραφαν. Η ίδια έπρεπε να πιέσει τον εαυτό της για να κάτσει να γράψει. Όχι από τεμπελιά αλλά από έναν βαθιά ριζωμένο φόβο ότι θα είχε χάσει την ικανότητά της από την τελευταία φορά που είχε γράψει κάτι.

Ότι θα έμενε εκεί, με τα χέρια στο πληκτρολόγιο και τα μάτια στην οθόνη, και τίποτα δεν θα συνέβαινε. Μόνο κενό θα υπήρχε, οι λέξεις δεν θα έρχονταν και θα ήξερε πια ότι δεν μπορούσε να ξαναγράψει ούτε μια σωστή φράση.

Κάθε φορά που αυτό δεν συνέβαινε, η ανακούφιση ήταν απόλυτη. Τώρα, τα δάχτυλά της πετούσαν πάνω στο πληκτρολόγιο, και είχε γράψει δυο ολόκληρες σελίδες μέσα σε μία και μόνο ώρα.

Υστερα από άλλες τρεις σελίδες, θεώρησε πως της άξιζε μια ανταμοιβή και αποφάσισε ν' αφιερώσει λίγο χρόνο στο βιβλίο για την Άλεξ.

* * *

Το κελί ήταν γνώριμο. Δεν ήταν η πρώτη φορά που βρισκόταν εκεί μέσα. Τις νύχτες μέθης με τα ξερατά στο πάτωμα του κελιού τις είχε σχεδόν ψωμοτύρι στις δύσκολες περιόδους. Αν κι αυτή εδώ τη φορά ήταν διαφορετικά. Αυτή τη φορά τα πράγματα ήταν σοβαρά.

Ξάπλωσε στο πλάι πάνω στο σκληρό κρεβάτι του κελιού, κουλουριάστηκε σε στάση εμβρύου και ακούμπησε το κεφάλι στα χέρια

вместо того, чтобы заниматься самокопанием, подумала она, лучше бы пойти и поработать хоть немного.

Она пошла в кабинет, села перед компьютером и тут же сообразила, что для того, чтобы печатать, придется вынуть руки из нагретых теплых рукавов. Задача была непростая, но в конце концов она исхитрилась и рыбку съесть, и ноги не замочить.

Эрика очень завидовала дисциплинированным писателям, которые могли придерживаться строгого распорядка в своей работе. Ей каждый раз приходилось тащить себя за шиворот к компьютеру, чтобы писать, но совсем не из-за лени. На самом деле в ней всегда жил страх, что она внезапно разучилась писать.

Она сидит перед компьютером, смотрит на экран, пальцы лежат на клавишах, и ничего не происходит — полная пустота, в голове ни одного слова, лишь абсолютная уверенность в том, что она никогда больше не сможет слепить ни одного предложения.

И всякий раз, когда этого не происходило и она начинала писать, Эрика безумно радовалась. Сейчас ее пальцы просто летали, и она быстро набросала две страницы всего за час.

Потом она напечатала еще три страницы и решила, что заслужила награду и может теперь немного поработать над книгой об Алекс.

* * *

Камера была ему хорошо знакома. Да, он сидел здесь не первый раз. Когда дела шли совсем плохо, он частенько оказывался здесь. Но на этот раз все было по-другому. И похоже, на полном серьезе.

Он лежал на боку на жестких нарах, свернувшись в клубок и положив голову на руки, чтобы не елозить лицом по

του για ν' αποφύγει την αίσθηση του πλαστικού που κολλούσε στο πρόσωπο. Παγωμένα ρίγη διαπερνούσαν το κορμί του, ένας συνδυασμός του κρύου που επικρατούσε στο κελί και του αλκοόλ που έβγαινε από τον οργανισμό του.

Το μόνο που του επέτρεψαν να μάθει ήταν ότι τον θεωρούσαν ύποπτο για τον φόνο της Άλεξ. Μετά, τον έχωσαν στο κελί και του είπαν να περιμένει μέχρι να 'ρθουν να τον πάρουν.

Μα τι άλλο πίστευαν ότι θα μπορούσε να κάνει μέσα σε αυτό το παγωμένο κελί; Να παραδώσει μαθήματα σχεδίου; Ο Αντερς χαμογέλασε ξινισμένα στον εαυτό του.

Οι σκέψεις του περιπλανιόντουσαν βαριεστημένα, μια που δεν υπήρχε τίποτα ν' απασχολεί το βλέμμα του. Κάτω από το απαλό πράσινο των τοίχων που είχαν ξεφλουδίσει μπορούσες να διακρίνεις τις γκρίζες κηλίδες από το φαγωμένο μπετόν.

Ζωγράφισε στη σκέψη του τους τοίχους με έντονα χρώματα. Μια πινελιά κόκκινο εδώ, μια πινελιά κίτρινο εκεί. Πινελιές δυνατές, που καταβρόχθισαν γοργά το φθαρμένο πράσινο. Με το βλέμμα της σκέψης του, ο χώρος μετατράπηκε σύντομα σε μια πυρακτωμένη κακοφωνία χρωμάτων. Μόνο τότε μπόρεσε να συμμαζέψει τις σκέψεις του.

Η Άλεξ ήταν νεκρή. Κι αυτό δεν ήταν μια σκέψη που μπορούσε ν' αποδιώξει, αν ήθελε, αλλά ένα αδιαφιλονίκητο γεγονός. Εκείνη ήταν νεκρή, και μαζί της ήταν νεκρό και το μέλλον του.

Σύντομα θα έρχονταν να τον πάρουν. Θα τον τραβούσαν. Θα τον έσπρωχναν βίαια, θα τον χλεύαζαν, θα τον έσκιζαν, μέχρις ότου ξεγυμνωθεί η αλήθεια και πέσει τρεμάμενη στα πόδια τους.

Δεν μπορούσε να τους σταματήσει. Δεν ήξερε καλά καλά αν ήθελε να τους σταματήσει. Ήταν πολλά αυτά που δεν ήξερε πια. Όχι ότι ήξερε και πολλά πριν. Δεν υπήρχαν πολλά πράγματα που είχαν τη δύναμη να διαπεράσουν τις λυτρωτικές ομίχλες του οινοπνεύματος.

пластмассе. И хотя он и был хорошо проспиртован, его уже потихоньку потряхивало лихорадочной дрожью от холода в камере и от того, что он начал трезветь.

Единственное, что он понял, — что его подозревают в убийстве Александры. Потом его заперли в камере и сказали, чтобы он ждал, когда его выведут на допрос.

Смешно, а чем еще, по их мнению, он мог здесь заниматься? Организовать курсы вязания? Андерс усмехнулся про себя.

Мысли становятся очень тяжелыми и мечутся беспорядочно, когда не на чем остановить глаз: вокруг лишь светло-зеленые бетонные стены, порядком обшарпанные, с серыми пятнами в тех местах, где отвалилась краска.

Андерс начал раскрашивать камеру чистыми сильными цветами: мазок красного цвета — здесь, желтой краски — там. И перед его внутренним взором камера скоро наполнилась сияющей какофонией цветов, и только после этого он смог наконец сосредоточиться и начать думать.

Алекс была мертва. Даже если бы он очень хотел, то все равно не мог не думать об этом. Это был неоспоримый факт. Она умерла, и вместе с ней умерло его будущее.

Скоро за ним придут и потащат на допрос. Будут на него давить, издеваться, пока не добьются своего.

Тут он ничего сделать не может, он не в силах их остановить. И он совсем не уверен в том, хочет ли он сам, чтобы его остановили. С некоторых пор он не понимал очень и очень многое. А еще раньше понимал ли он хоть что-нибудь вообще? Очень немногое имело для него

Μόνο η Άλεξ. Μόνο η γνώση ότι κι εκείνη ανάσαινε κάπου τον ίδιο αέρα, ότι έκανε τις ίδιες σκέψεις, ότι ένιωθε τον ίδιο πόνο.

Αυτό ήταν το μόνο πράγμα που είχε αρκετή δύναμη και μπορούσε να τρυπώσει στο παρελθόν του και να περάσει αποκάτω, αποπάνω, παρακάμπτοντας τις ύπουλες ομίχλες που έκαναν ό,τι μπορούσαν για να θάψουν όλες τις αναμνήσεις σ' ένα σκοτάδι παρηγοριάς.

Τα πόδια του άρχισαν να μουδιάζουν όπως ήταν ξαπλωμένος στην κουκέτα, αλλά αγνόησε τα σήματα του κορμιού του και αρνήθηκε πεισματικά να το κουνήσει από εκεί.

Αν μετακινούνταν, ίσως να έχανε τον έλεγχο των χρωμάτων που κάλυπταν τον τοίχο και να ήταν αναγκασμένος να ατενίζει ξανά τη γυμνή ασχήμια.

Σε πιο καθαρές στιγμές της ζωής του, μπορούσε να διακρίνει καμιά φορά λίγο χιούμορ, ή έστω κάποια ειρωνεία, σε όλ' αυτά.

Ότι γεννήθηκε, δηλαδή, με μια ακόρεστη δίψα για ομορφιά και καταδικάστηκε ταυτόχρονα να ζει μέσα στη βρομιά και την ασχήμια.

Ίσως η μοίρα του να ήταν γραμμένη στα άστρα από τη στιγμή που γεννήθηκε, ίσως η μοίρα του να ξαναγράφτηκε εκείνη την αποφράδα μέρα.

Μόνο αν. Πόσες φορές δεν οδήγησε τις σκέψεις του σε κύκλους γύρω από το «αν», παίζοντας με τη σκέψη για το πώς θα ήταν η ζωή του «αν».

Ίσως μια καλή και τίμια ζωή με φαμίλια, με σπίτι και την τέχνη σαν πηγή χαράς αντί για πηγή απόγνωσης. Παιδιά να παίζουν στον κήπο έξω από το ατελιέ του, κι από την κουζίνα να φτάνουν εξαίσιες μυρωδιές.

значение и обладало достаточной силой, чтобы пробиться в его вечно полупьяные мозги.

Только Александра. Сознание того, что она где-то там дышит тем же самым воздухом, думает о том же, ощущает ту же боль.

Наверное, это было единственное, что обладало достаточной силой, чтобы оставаться рядом с ним, вокруг него, над ним, под ним и раздирать предательски обманчивую дымку, которая изо всех сил старалась погрузить его память в милосердную тьму.

Он продолжал лежать, ноги затекли. Но он старался не обращать внимания на протесты своего тела и упрямо не двигался.

Если он, не дай бог, пошевельнется, то краски исчезнут и ему заново придется расцвечивать камеру.

Иногда, в редкие минуты просветления, он видел во всем этом какой-то извращенный юмор или по крайней мере иронию.

Угораздило же его родиться с ненасытной, неутолимой жаждой красоты и в то же время быть обреченным на жизнь пьяного отребья.

Говорят, что судьбу можно прочитать по звездам на небе, и, может быть, она была там написана еще задолго до его рождения, а может быть, и нет, и она была переписана в тот роковой день.

Если бы. Его думы бесчисленное множество раз прокручивали это «если». Он буквально забавлялся, размышляя о том, как могла сложиться его жизнь, «если бы».

Может быть, нормальное, вполне почтенное существование, семья и искусство, и он бы писал картины от радости, а не от отчаяния и безысходности. Во дворе перед его студией играли бы дети, а из кухни тянулись бы вкусные запахи.

Ειδύλλιο αλά Καρλ Λάρσον στο τετράγωνο με ρόδινες ανταύγειες γύρω από το πλαίσιο της φαντασίας.

Και πάντα να υπάρχει η Άλεξ στη μέση του σκηνικού. Πάντα στο κέντρο, με τον ίδιο να περιστρέφεται σαν πλανήτης γύρω της, παντού ολόγυρά της.

Αυτές οι φαντασιώσεις ζέσταιναν πάντοτε την ψυχή του. Ξαφνικά, αυτή η εικόνα θαλπωρής αντικαταστάθηκε από μια ψυχρή εικόνα με μπλε τόνους και παγωμένη ανατριχίλα. Την ήξερε καλά αυτή την εικόνα.

Καθόταν πολλές νύχτες και τη μελετούσε με την ησυχία του, με αποτέλεσμα να γνωρίζει και την παραμικρή λεπτομέρειά της. Αυτό που τον τρόμαζε περισσότερο ήταν το αίμα.

Το κόκκινο που ερχόταν σε έντονη αντίθεση με το μπλε. Ήταν κι ο θάνατος εκεί, ως συνήθως. Κρεμόταν στις άκρες και έτριβε τα χέρια του γεμάτος ικανοποίηση.

Περίμενε αυτόν να κάνει την κίνησή του, να κάνει κάτι, οτιδήποτε. Το μόνο που είχε καταφέρει να κάνει ήταν να μην τον λαμβάνει υπόψη του. Να τον αγνοεί μέχρι να εξαφανιστεί.

Ίσως τότε η εικόνα ν' ανακτούσε τη ρόδινη λάμψη της. Ίσως η Άλεξ να του χαμογελούσε ξανά μ' εκείνο το χαμόγελο που του ξερίζωνε τα σωθικά.

Αλλά ο Θάνατος ήταν πολύ παλιός γνώριμος για να επιτρέψει να τον αγνοήσουν. Είχαν γνωριστεί πριν από πολλά χρόνια οι δύο τους, και η γνωριμία δεν είχε γίνει καλύτερη με τα χρόνια. Ακόμα και στις ομορφότερες στιγμές που είχε μοιραστεί με την Άλεξ, ο Θάνατος είχε μπει σαν σφήνα ανάμεσά τους, επίμονος, φορτικός.

Η σιωπή στο κελί τού δημιουργούσε μια αίσθηση ασφάλειας. Μπορούσε ν' ακούσει κάπου μακριά τον ήχο ανθρώπων που κινούνταν, αλλά τους άκουγε πολύ

Идиллия Карла Ларссена в квадрате. Осталось только вставить фантазии в рамочки с розочками.

Алекс всегда была в центре картины, всегда в самой середине. А он, как какой-то планер, задевал виражи вокруг нее — круг, еще круг.

Фантазии всегда согревали его, но внезапно теплая радужная картина сменилась холодной, совершенно ледяной. Он хорошо понимал, что это значит.

В ночной тиши и покое он тщательно изучал ее снова и снова и помнил эту картину до мельчайших деталей. Самым страшным для него была кровь.

Резкий, непримиримый контраст красного и голубого. Конечно, смерть там тоже присутствовала, как обычно: она свисала с края ванны и в восторге потирала костлявые руки.

Смерть ждала, когда он сделает свой ход, сделает хоть что-нибудь, но единственное, что он мог, — так это перестать притворяться, что он что-нибудь делает, игнорировать, пока все не исчезнет само собой.

Может быть, тогда радостная картина в рамке с розочками опять вернется к нему. И может быть, Алекс опять ему улыбнется своей замечательной улыбкой, которую он так любил.

Но смерть была слишком близко, чтобы позволить себе игнорировать. Они знакомы уже много лет, но с годами эта дружба не стала приятнее. Даже в самые светлые минуты смерть вклинивалась между ними настойчиво и неотвязно.

В камере была давящая тишина. Где-то снаружи он слышал звуки, там разговаривали люди, что-то двигалось, но почему-то казалось, что все это очень и

απόμακρους για να μπορέσει να τους κατατάξει σε έναν άλλο κόσμο.

Μόνο όταν άκουσε έναν από τους πολλούς ήχους να πλησιάζει βγήκε από τον κόσμο των ονειροπολήσεών του. Βήματα στον διάδρομο, που κινούνταν αποφασιστικά προς την πόρτα του κελιού του.

Το κροτάλισμα της κλειδαριάς και το άνοιγμα της πόρτας: στο κατώφλι, εκείνος ο μικρόσωμος, χοντρός αρχιεπιθεωρητής. Απαθής, ο Άντερς κατέβασε τα πόδια του από την άκρη της κουκέτας και πάτησε στο πάτωμα. Ωρα για ανάκριση. Ας το έκανε να τελειώνουν μια ώρα αρχύτερα.

* * *

Οι μώλωπες είχαν αρχίσει να ξεθωριάζουν αρκετά ώστε να μπορεί να τους κρύβει με ένα παχύ στρώμα πούδρας.

Η Άννα κοίταξε το πρόσωπό της στον καθρέφτη. Το πρόσωπο που είδε ήταν ταλαιπωρημένο και λεηλατημένο. Δίχως μακιγιάζ μπορούσε να διακρίνει τα μελανά περιγράμματα κάτω από την επιδερμίδα της.

Το ένα μάτι ήταν ακόμη λίγο κόκκινο. Τα ξανθά μαλλιά ήταν θαμπά, άψυχα και γεμάτα ψαλίδα.

Δεν είχε καταφέρει να κλείσει ραντεβού στο κομμωτήριο, δεν είχε αρκετή ενέργεια μέσα της. Όλη της η δύναμη πήγαινε στην καθημερινή φροντίδα των παιδιών και στο να κρατιέται όρθια.

Πώς είχαν γίνει έτσι τα πράγματα; Τράβηξε πίσω τα μαλλιά της σε μια σφιχτή αλογοσουρά και μετά ντύθηκε με δυσκολία, ενώ προσπαθούσε να αποφύγει κάθε κίνηση που της προκαλούσε πόνο στα πλευρά.

Παλιότερα, εκείνος φρόντιζε να τη χτυπάει μόνο στο κορμί, σε μέρη που μπορούσε να καλύπτει με ρούχα, αλλά το τελευταίο εξάμηνο είχε σταματήσει να είναι προσεχτικός και την είχε χτυπήσει πολλές φορές στο πρόσωπο.

очень далеко, как в мире ином.

Он услышал звук приближающихся шагов и начал выплывать из своего дремотно-мечтательного ступора. Кто-то явно направлялся к двери его камеры.

Ключи забренчали в замке, дверь открылась. На пороге обозначился маленький толстенький комиссарик. Андерс медленно заворачался на нарах и опустил ноги на пол. Пора на допрос. Все равно — лишь бы скорее закончилось.

* * *

Синяки понемногу начали светлеть, по крайней мере, уже можно попробовать замаскировать их толстым слоем пудры.

Анна изучала свое лицо в зеркале. Лицо, которое она видела, было усталым и измученным. Без пудры сразу заметно, что оно не просто бледное, а отливает в синеву.

На одном глазу краснота еще не прошла. Ее светлые волосы потускнели и посеклись, их явно следовало подрезать.

Она никак не могла пойти записаться к парикмахеру, у нее все время не хватало сил. Вся ее энергия уходила на то, чтобы успевать присматривать за детьми, и на то, чтобы не свалиться самой.

Как же это все так вышло? Она опять зачесала волосы назад, собрата их в простой конский хвост и очень осторожно оделась, стараясь поменьше двигаться, потому что ребра у нее очень болели.

Раньше он бил ее только по тем местам, где синяки не видны, но последние полгода перестал осторожничать и уже не один раз ударил по лицу.

Το χειρότερο δεν ήταν το ξυλοφόρτωμα. Το χειρότερο ήταν να ζει συνεχώς στη σκιά της κακοποίησης, να περιμένει την επόμενη φορά, την επόμενη γροθιά. Το πιο τρομακτικό ήταν ότι εκείνος γνώριζε καλά τον φόβο της και έπαιζε μαζί του.

Σήκωνε το χέρι για να χτυπήσει και μετά το γύριζε σε χάδι και σε χαμόγελα. Καμιά φορά τη χτυπούσε χωρίς φανερό λόγο. Έτσι, στα καλά καθούμενα.

Όχι πως χρειαζόταν κανέναν ιδιαίτερο λόγο για να τη χτυπήσει, μπορούσε να συμβεί στη μέση μιας κουβέντας για το τι θα ψώνιζαν για φαγητό ή ποιο τηλεοπτικό πρόγραμμα θα παρακολουθούσαν. Σήκωνε ξαφνικά τη γροθιά του και τη χτυπούσε στο στομάχι, στο κεφάλι, στην πλάτη ή όπου αλλού ήθελε.

Μετά, μπορούσε, δίχως να χάνει καν τον ειρμό της σκέψης του, να συνεχίζει την κουβέντα σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, ενώ εκείνη ήταν πεσμένη στο πάτωμα και προσπαθούσε ν' ανασάνει. Εκείνος απολάμβανε την αίσθηση της δύναμής του.

Τα ρούχα του Λούκας ήταν σκορπισμένα παντού στην κρεβατοκάμαρα: έσκυψε με κόπο και άρχισε να τα μαζεύει. Κάποια τα έβαλε σε κρεμάστρες κι άλλα τα έριξε στα άπλυτα.

Μόνο όταν επικράτησε απόλυτη τάξη στην κρεβατοκάμαρα πήγε να δει τα παιδιά. Ο Άντριαν κοιμόταν ήρεμα, ανάσκελα, με το μπιμπερό στο στόμα.

Η Έμμα καθόταν κι έπαιζε ήσυχα στο κρεβάτι της, και η Άννα στάθηκε για λίγο στο κατώφλι και την κοίταξε. Εμοιαζε τόσο πολύ στον Λούκας. Το ίδιο αποφασιστικό γωνιώδες πρόσωπο, τα ίδια καταγάλανα ψυχρά μάτια. Το ίδιο πείσμα.

Η Έμμα ήταν ένας από τους λόγους που δεν μπορούσε να σταματήσει ν' αγαπάει τον Λούκας.

Αν σταματούσε να τον αγαπάει, θα ήταν σαν να αρνιόταν ένα κομμάτι από την Έμμα. Ο

Ποβοι были не самым страшным. Самым страшным было все время ждать и бояться, что тебя начнут бить, — ждать, когда он грянет, этот следующий раз. А еще хуже — что он прекрасно понимал это и забавлялся, играл этим страхом.

К примеру, он мог резко взмахнуть рукой и мило улыбнуться и погладить ее. А иногда он начинал ее лупить без каких-либо видимых причин — не то для удовольствия, не то под настроение.

Вообще-то он особо в поводах и не нуждался, вполне достаточно оказывалось невинного разговора о том, что приготовить на ужин или какую передачу они будут смотреть по телевизору, — все равно в любой момент кулак мог взлететь в воздух и ударить ее в живот, в голову, в спину или куда там ему еще захочется.

А потом как ни в чем не бывало он совершенно невозмутимо мог продолжить разговор, глядя на то, как она корчится на полу и пытается вдохнуть. Он упивался властью.

Вещи Лукаса валялись по всей спальне, и, осторожно наклоняясь, Анна стала собирать их, одну за одной. Что-то вешала на плечики, а что-то откладывала в стирку.

Приведя спальню в образцовый порядок, она пошла посмотреть на детей. Адриан спокойно спал, посапывая на спине с соской во рту.

Эмма проснулась, сидела в своей кровати и играла. Анна задержалась в дверях, рассматривая свою дочь. Она так похожа на Лукаса — то же четко очерченное, резкое лицо и ледяные глаза и то же упрямство.

Эмма была одной из причин, почему она не могла перестать любить Лукаса.

Перестать его любить — это словно наполовину отказаться от Эммы. Он был

Λούκας ήταν ένα κομμάτι από την κόρη τους και ως εκ τούτου ένα κομμάτι και από την Άννα.

Επιπλέον, ήταν καλός πατέρας για τα παιδιά. Ο Άντριαν ήταν πολύ μικρός ακόμη για να το καταλάβει, αλλά η Έμμα τον λάτρευε, και η Άννα δεν ήθελε να στερήσει από τα παιδιά τον πατέρα τους. Πώς θα μπορούσε να αφαιρέσει από τα παιδιά τη μισή αίσθηση ασφάλειας, να ξεριζώσει ό,τι τους ήταν πολύ οικείο και σημαντικό γι' αυτά;

Έπρεπε να είναι δυνατή για χάρη τους, μόνο αυτό της έμενε, μόνο έτσι θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα. Στην αρχή δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Και θα μπορούσαν να καλυτερέψουν ξανά. Αρκεί να ήταν δυνατή.

Άλλωστε, εκείνος έλεγε ότι δεν ήθελε να τη χτυπάει πραγματικά, ότι το έκανε για το καλό της, επειδή δεν έκανε αυτά που έπρεπε.

Αν μπορούσε μόνο να προσπαθήσει λίγο περισσότερο, να γίνει καλύτερη σύζυγος. Δεν τον καταλάβαινε, της έλεγε.

Μακάρι να μπορούσε να βρει κάποια στιγμή αυτό που θα τον έκανε ευτυχισμένο, μακάρι να μπορούσε να κάνει τα σωστά πράγματα για να μην τον απογοητεύει συνεχώς.

Η Ερίκα δεν καταλάβαινε. Η Ερίκα με την ανεξαρτησία της και τη μοναξιά της. Με το κουράγιο της και με τις υπερβολικές, ασφυκτικές φροντίδες της.

Η Άννα μπορούσε να διακρίνει την περιφρόνηση στη φωνή της Ερίκα και αυτό την εκνεύριζε πάρα πολύ. Τι ήξερε αυτή για τις ευθύνες που έχει ο γάμος και η οικογένεια; Για την ευθύνη που κουβαλούσε στους ώμους της η Άννα, μια ευθύνη που δύσκολα την άφηνε να σταθεί όρθια;

Το μόνο που είχε να φροντίσει η Ερίκα ήταν ο εαυτός της. Πάντα τέτοιος ξερόλας ήταν η Ερίκα. Οι υπερβολικές, μητρικές φροντίδες της έκαναν την Άννα να πνίγεται.

неотъемлемой частью ее — так же, как и сама Анна.

И он был хорошим отцом. Адриан пока еще слишком мал, чтобы это понимать, но Эмма боготворила Лукаса, и Анна просто-напросто не смогла бы заменить ей отца. Она не могла лишить детей половины их безопасного и надежного мира, разорвать все, что было для них привычным и знакомым.

Вместо этого ей надо держаться ради детей и пройти через все это. Вначале он вел себя по-другому. Значит, может быть, все наладится. Ей только надо быть сильной.

Лукас говорил, что на самом деле он не хочет ее бить, что это ради ее же блага, потому что она все делала неправильно.

Если бы ей еще постараться, стать лучшей женой. «Ты меня не понимаешь», — говорил Лукас.

Если бы она только могла понять, как сделать его счастливым и что, по его мнению, правильно, тогда бы, может быть, она, как говорил Лукас, перестала бы разочаровывать его.

Эрика ничего не понимала. Эрика, с ее независимостью и одиночеством, с ее мужеством и всеобъемлющей удушающей заботой.

Анна прекрасно слышала презрение в голосе Эрики, и это бесило ее до сумасшествия. Что она вообще понимала в том, каково это — сохранять брак и семью, нести на своих плечах груз ответственности, тяжелый настолько, что едва можно удержаться на ногах.

Единственным предметом забот Эрики была она сама. Она всегда была не по годам умной. И ее излишняя материнская опека раздражала Анну настолько, что ей хотелось ее придушить.

Όπου κι αν πήγαινε, την ακολουθούσε το ανήσυχο, άγρυπνο βλέμμα της Ερίκα. Κι όμως, το μόνο που επιθυμούσε ήταν να την αφήσει ήσυχη. Τι σημασία είχε αν η μητέρα τους δεν κατάφερε ποτέ της να τους δώσει λίγη στοργή; Είχαν, άλλωστε, τον μπαμπά τους. Τις φρόντιζε ο ένας από τους δύο· δεν ήταν κι άσχημα.

Η διαφορά ανάμεσα στην ίδια και την Ερίκα ήταν ότι αυτή δεχόταν τα πράγματα όπως ήταν, ενώ η Ερίκα έψαχνε να βρει κάποια αιτία. Πολύ συχνά, η Ερίκα έστρεφε τα ερωτήματα στον εαυτό της και προσπαθούσε να βρει την αιτία μέσα της. Γι' αυτό ήταν αγχωμένη όλη την ώρα.

Η Άννα, από τη μεριά της, επέλεγε να μην αγχώνεται καθόλου. Ήταν ευκολότερο να μη σκέφτεσαι, ν' ακολουθεί το ρεύμα και να πάίρνει την κάθε μέρα όπως ερχόταν.

Γι' αυτό ένιωθε τόσο πικραμένη με την Ερίκα. Η Ερίκα ανησυχούσε, ενδιαφερόταν, ήθελε να την περιποιείται, κι αυτό δυσκόλευε πολύ την Άννα να εθελοτυφλεί μπροστά στην αλήθεια και να αγνοεί τους ανθρώπους γύρω της.

Ένιωσε μεγάλη ανακούφιση όταν μετακόμισε από το πατρικό τους. Και όταν συνάντησε λίγο αργότερα τον Λούκας, πίστευε ότι είχε βρει τελικά τον μόνο άνθρωπο που μπορούσε να την αγαπήσει γι' αυτό που ήταν και, πρωτίστως, να σεβαστεί την ανάγκη της για ελευθερία.

Χαμογέλασε με πίκρα όταν καθάρισε το τραπέζι από το πρωινό του Λούκας. Ελευθερία — δεν ήξερε ούτε πώς γραφόταν η λέξη πια. Η ζωή της αποτελούνταν από τα δωμάτια σε αυτό το διαμέρισμα.

Τα παιδιά ήταν ο μοναδικός λόγος που μπορούσε ν' αναπνέει ακόμη, τα παιδιά και η ελπίδα ότι, αν έβρισκε τη σωστή συνταγή, το σωστό ξόρκι, όλα θα γίνονταν ξανά όπως παλιά.

Куда ни посмотри, она везде видела заботливый и пристальный взгляд Эрики. Хотя все, чего ей хотелось, — это чтобы ее оставили в покое. Подумаешь, большое дело, что маме было на них наплевать. В любом случае у них, по крайней мере, был папа. Ну, пусть не два родителя, а один, но тоже неплохо.

Разница между ними была в том, что Анна принимала такое положение вещей, а Эрика пыталась найти причины. По большей части Эрика не задавала вопросы вслух, а сама, своим умом пыталась докопаться до причин. Поэтому она всегда оставалась слишком напряженной и сосредоточенной.

Анне, со своей стороны, напрягаться никогда не хотелось — выкинуть все из головы, ни о чем не думать, плыть по течению и принимать каждый день таким, как он есть.

Может быть, поэтому она испытывала горькие чувства в отношении Эрики, которая беспокоилась, заботилась, хлопотала над Анной, баловала ее, а в итоге для Анны это оборачивалось тем, что ей становилось труднее закрывать глаза на жестокость грубой реальности.

Когда Анна смогла уехать из дома, то наконец почувствовала несказанную свободу. А потом она встретила Лукаса и решила, что нашла того самого, единственного мужчину, который способен полюбить ее такой, какая она есть, и уважать самое главное, чего ей так долго не хватало, — свободу.

Анна горько улыбнулась, убирай остатки завтрака Лукаса. Что-что, а вот со свободой у нее как-то не складывалось. Вся ее жизнь ограничивалась пространством этой квартиры.

Она продолжала жить только из-за детей и надежды, что если она постарается, найдет правильную линию поведения и все будет делать правильно, то все станет как прежде.

Με αργές κινήσεις, έκλεισε τη συσκευασία με το βούτυρο, έβαλε το τυρί σε πλαστική σακούλα, τοποθέτησε τα πιάτα στο πλυντήριο και σκούπισε το τραπέζι.

Μόλις έλαμψαν όλα από καθαριότητα, η Άννα κάθισε σε μια καρέκλα της κουζίνας και κοίταξε γύρω της. Το μόνο που ακουγόταν ήταν οι παιδιάστικες φλυαρίες της Έμμας από το παιδικό δωμάτιο, και για λίγα λεπτά η Άννα άφησε τον εαυτό της να απολαύσει τις λίγες στιγμές ηρεμίας και γαλήνης.

Π κουζίνα ήταν φωτεινή και ευάερη, όλο ξύλο και ατσάλι σε καλόγουστους συνδυασμούς.

Δεν είχαν υπολογίσει καθόλου τα λεφτά στο θέμα των συσκευών, κάτι που σήμαινε πως οι κυριάρχες μάρκες στην κουζίνα ήταν οι Φίλιπ Σταρκ και Πόγκενπολ. Βέβαια, η ίδια η Άννα θα προτιμούσε μια πιο ζεστή και βολική κουζίνα, αλλά, όταν μετακόμισαν στο όμορφο πεντάρι στο Έστερμαλμ, ήξερε πολύ καλά τι συνέβαινε όταν εξέφραζε τη γνώμη της.

Οι στενοχώριες της Ερίκα για το σπίτι στη Φιελμπάκα ήταν κάτι που δεν είχε όρεξη να σκέφτεται. Η Άννα δεν είχε την πολυτέλεια να γίνει συναισθηματική, και τα χρήματα που θα έπαιρναν από το σπίτι θα σήμαιναν ένα νέο ξεκίνημα για την ίδια και τον Λούκας.

Ήξερε ότι του Λούκας δεν του άρεσε η δουλειά που είχε στη Σουηδία και ότι ήθελε να επιστρέψει στο Λονδίνο· εκεί πίστευε ότι βρισκόταν όλη η δράση και οι ευκαιρίες για καριέρα.

Έβλεπε τη Στοκχόλμη σαν τόπο εξορίας όσον αφορούσε την καριέρα του. Παρόλο που πληρωνόταν καλά, και πολύ καλά μάλιστα, στην παρούσα δουλειά του, με το κέρδος από το σπίτι στη Φιελμπάκα, μαζί με τα λεφτά που ήδη είχαν, θα μπορούσαν ν' αγοράσουν ένα σπίτι στο Λονδίνο που θα ταίριαζε στην κοινωνική τους θέση.

Ήταν σημαντικό αυτό για τον Λούκας, άρα σημαντικό και για την ίδια. Η Ερίκα θα τα κατάφερνε έτσι κι αλλιώς. Είχε μόνο τον εαυτό

Двигаясь осторожно и неторопливо, она аккуратно закрыла масленку, положила сыр в пластиковый мешочек, поставила посуду в посудомоечную машину и протерла стол.

Когда все засияло, Анна опустилась на стул и оглядела кухню. Единственным звуком, который она слышала, был лепет Эммы из детской комнаты. И Анна несколько минут позволила себе наслаждаться тишиной и покоем.

В кухне было много света и воздуха. Куда ни глянь — со вкусом подобранное сочетание дерева и стали.

Денег на кухню не пожалели, и в итоге вокруг был сплошной Филипп Старк и Погген Поль. Сама Анна предпочла бы более скромную обстановку, но, когда они переехали в эту красивую пятикомнатную квартиру на Остермальме, она уже хорошо знала, что свое мнение ей лучше держать при себе.

Анна совершенно не разделяла отношения Эрики к дому во Фье́льбаке. Анна не могла позволить себе роскошь быть сентиментальной, а деньги, которые они получат от продажи дома, могут означать новую жизнь для нее и Лукаса.

Она знала, что он не очень доволен своей работой здесь, в Швеции, и хочет вернуться в Лондон. Он говорил, что там сердце деловой жизни и что только там есть настоящие возможности для карьерного роста.

А свою работу в Стокгольме он считал совершенно бесполезной для карьеры. И хотя он здесь хорошо зарабатывал, тем не менее денежки от продажи дома во Фье́льбаке вместе с уже имеющимися средствами позволили бы им купить очень респектабельное жилье в Лондоне.

А это было важно для Лукаса и поэтому было важным и для Анны. Эрика и так справится, ведь ей надо думать только о

της να σκεφτεί, είχε δουλειά και διαμέρισμα στη Στοκχόλμη, οπότε το σπίτι στη Φιελμπάκα θα ήταν απλώς ένα εξοχικό για τα καλοκαίρια της.

Άλλωστε, τα λεφτά που θα έπαιρνε από την πώληση θα ήταν ό,τι έπρεπε, αφού μια συγγραφέας δεν κερδίζει και πολλά λεφτά, και η Άννα ήξερε ότι η Ερίκα ήταν αρκετές φορές στριμωγμένη οικονομικά. Με τον καιρό, θα καταλάβαινε ότι η πώληση ήταν η καλύτερη λύση. Και για τις δύο τους.

Η σύντομη ανάπτυξη της πήγε περίπατο όταν ακούστηκε η στριγκλιά του Άντριαν από το παιδικό δωμάτιο. Τέλος πάντων, δεν υπήρχε λόγος να κάθεται και να στενοχωριέται. Οι μελανιές θα εξαφανίζονταν, όπως έκαναν πάντα, και αύριο θα ήταν μια καινούργια μέρα.

* * *

Ο Πάτρικ ένιωθε ανεξήγητα εύθυμος καθώς ανέβαινε δύο δύο τα σκαλιά για το σπίτι της Ντάγκμαρ Πετρέν. Όταν έφτασε, αναγκάστηκε, ωστόσο, να σταματήσει για να πάρει μια μικρή ανάσα, σκύβοντας μπροστά, με τις παλάμες στα γόνατα. Δεν ήταν εικοσάρης πια.

Ούτε και η γυναίκα που άνοιξε την πόρτα ήταν κοντά στην ηλικία αυτή. Τέτοιο μικρό και ρυτιδιασμένο πράγμα είχε να δει από τότε που άνοιξε ένα σακουλάκι με αποξηραμένους χουρμάδες.

Όπως ήταν, μάλιστα, σκυφτή και καμπουριασμένη δεν έφτανε ούτε μέχρι τη μέση του, και ο Πάτρικ σκέφτηκε με τρόμο πως θα έσπαζε στα δύο αν φυσούσε λίγος αέρας. Άλλα τα μάτια που τον κοίταζαν ήταν καθαρά και ζωντανά σαν μάτια μικρής κοπέλας.

«Μη στέκεσαι εκεί και λαχανιάζεις, πιτσιρίκο. Έλα μέσα να σου βάλω να πιεις ένα καφεδάκι».

Η φωνή της ήταν απρόσμενα δυνατή, και ο

себе самой. У нее есть работа и квартира в Стокгольме, а дом во Фьељбаке в любом случае — дача на лето.

И потом, она получит свою часть денег. Писатели зарабатывают столько, что об этом и говорить не стоит. Анна знала, что иногда Эрика сидит совсем без денег. Пройдет время, и Эрика поймет, что это было наилучшим решением для них обеих.

В детской истошно завопил Адриан, и краткий миг покоя закончился. «Ну да ладно, какой смысл сидеть и жалеть себя. Синяки пройдут, как обычно, а завтра будет новый день».

* * *

У Патрика было как-то особенно легко на сердце, и, поднимаясь к дому Дагмар Петрен, он перемахивал через две ступеньки за раз, но лестница оказалась длинной, и ему пришлось передохнуть. Он наклонился и отдохнул, опираясь руками о колени. Да, ему уже давно не двадцать лет.

Существо, открывшее дверь на стук, на женщину не походило никоим образом. Последний раз Патрик видел нечто столь же маленькое и сморщенное, когда открывал пакетик с черносливом.

Согнувшаяся в три погибели, вся какая-то скрюченная, она была Патрику примерно по пояс. И он испугался, что если, не дай бог, подует ветер, то ее снесет к чертовой матери. Но глаза, которые рассматривали его с ее низких высот, блестели ясно и живо, как у молодой девушки.

— Чего ты там стоишь и мнешься, паря? Заходи, глядишь, и кофе получишь.

Голос был неожиданно сильным, и Патрик,

Πάτρικ ένιωσε ξαφνικά σαν σκολιαρούδι και την ακολούθησε υπάκουα. Κατέπνιξε μια παρόρμηση για υπόκλιση, ενώ πάσχιζε να κρατήσει κι αυτός τον ρυθμό σαλίγκαρου με τον οποίο κινούνταν η κυρία Πετρέν.

Μόλις πέρασε την πόρτα, σταμάτησε απότομα. Ποτέ άλλοτε στη ζωή του δεν είχε δει τόσα πολλά ξωτικά. Μικρά ξωτικά, μεγάλα ξωτικά, γέρικα ξωτικά, νεαρά ξωτικά, ξωτικά που έκλειναν το μάτι και γκρίζα ξωτικά.

Ένιωσε το μυαλό του να βάζει τα δυνατά του για να απορροφήσει μεμιάς όλες τις οπτικές εντυπώσεις που έρεαν ασταμάτητα μέσα του.

Κατάλαβε ότι είχε μείνει με το στόμα ορθάνοιχτο και έκανε μια υπεράνθρωπη προσπάθεια να το κλείσει.

«Τι λέει ο μικρός; Δεν είναι υπέροχα!»

Ο Πάτρικ δεν ήξερε τι έπρεπε να πει ακριβώς και έπειτα από μερικές στιγμές κατάφερε ν' αρθρώσει μια απάντηση:

«Ναι, απολύτως. Απίστευτα όμορφα».

Κοίταξε αγχωμένος την κυρία Πετρέν για να δει αν κατάλαβε ότι οι λέξεις δεν ταίριαζαν με τον τόνο της φωνής του. Προς μεγάλη του έκπληξη, είδε να σχηματίζεται στο πρόσωπό της ένα κατεργάρικο χαμόγελο, που έκανε τα μάτια της να λάμψουν.

«Ας μην ανησυχεί ο νεαρός. Ξέρω ότι δεν είναι του γούστου του, αλλά, σαν γερνάει κανείς, έρχονται και κάποιες υποχρεώσεις μαζί, όπως θα αντιλαμβάνεσαι».

«Υποχρεώσεις;»

«Όλοι περιμένουν να έχεις μια κάποια εκκεντρικότητα για να είσαι ενδιαφέρων άνθρωπος. Άλλιώς γίνεσαι μια βαρετή γριά γκιόσα που κανείς δεν της δίνει σημασία, όπως καταλαβαίνεις».

почему-то почувствовав себя школьником, послушно пошел следом. Глядя на госпожу Петрен, Патрик испытал сильнейшее желание согнуться самому, но он переборол его и побрел за ней, старательно подлаживаясь под улиточью скорость ее шагов.

Патрик вошел в комнату и замер на пороге. Он в жизни не видел такой прорвы Санта-Клаусов — вся комната была забита ими: большие Санта-Клаусы, маленькие Санта-Клаусы, пожилые Санта-Клаусы, молодые Санта-Клаусы, веселые Санта-Клаусы и серьезные Санта-Клаусы.

У Патрика возникло ощущение, будто его мозги разбегаются в разные стороны: ему казалось, что все Санта-Клаусы рассматривают именно его. И он слегка пришел в себя только после того, как сообразил, что лучше опустить голову и не смотреть вокруг.

— Что он думает? Разве это не здорово?

Патрик не вполне отчетливо понимал, что ему следует отвечать; он слегка помедлил, но все-таки ухитрился сформулировать ответ:

— Ну да, абсолютно, фантастика, здорово.

Он бросил взгляд на госпожу Петрен: заметила ли она, что интонация несколько не соответствовала словам. К своему великому изумлению, Патрик увидел, что глаза у нее засияли и она вовсю улыбается широкой проказливой улыбкой.

— Пусть он не беспокоится. Я прекрасно знаю, что это ему не очень по вкусу. Но он понимает, что в старости имеешь полное право на старческие причуды.

— Причуды?

— Если хочешь быть хоть немного интересной, приходится быть эксцентричной. Иначе станешь обычновенной, никому не нужной старой каргой. Понимает он?

«Εντάξει. Αλλά γιατί ξωτικά;»

Ο Πάτρικ ακόμη δεν είχε καταλάβει τίποτε απ' όλ' αυτά, και η κυρία Πετρέν άρχισε να του εξηγεί σαν να μιλούσε σε μικρό παιδί.

«Να, όπως καταλαβαίνει ο μικρός μου, το ωραίο με τα ξωτικά είναι ότι χρειάζεται ν' ασχολείσαι μαζί τους μόνο μία φορά τον χρόνο, τα Χριστούγεννα. Τον υπόλοιπο καιρό μπορώ να έχω το σπίτι πεντακάθαρο από τέτοια μπιχλιμπίδια, να το βλέπει ο μικρός και να μην το αναγνωρίζει. Ύστερα, αυτή η δουλειά έχει και το πλεονέκτημα ότι έχεις ένα σωρό παιδάκια να τρεχοβολάνε εδώ πέρα τις μέρες των γιορτών. Και για μια γριά γκιόσα σαν κι εμένα που δεν έχει και πολλές επισκέψεις αγαλλιάζει η ψυχούλα της σαν βλέπει τα μικρούλικα να ρχονται αποδώ και να της χτυπάνε την πόρτα για να δουν τα ξωτικά».

«Ναι, αλλά για πόσο καιρό εκθέτει η κυρία Πετρέν αυτά τα ξωτικά; Το λέω επειδή είμαστε στα μέσα Μαρτίου τώρα».

«Να, αρχίζω να τα αραδιάζω τον Οκτώβριο και τα μαζεύω γύρω στον Απρίλη.

Αν και τότε πάλι, πρέπει να καταλάβει ο νεαρός, θέλω κάνα δυο βδομάδες να τα στήσω ή να τα μαζέψω».

Ο Πάτρικ δεν είχε καμιά δυσκολία να καταλάβει ότι χρειαζόταν τόσος χρόνος. Προσπάθησε να κάνει έναν χοντρικό υπολογισμό του αριθμού των ξωτικών, αλλά το μιναλό του δεν είχε προλάβει να συνέλθει από το οπτικό σοκ που είχε υποστεί. Αναγκάστηκε να στραφεί στην κυρία Πετρέν και να τη ρωτήσει ευθέως:

«Πόσα ξωτικά έχει εδώ η κυρία Πετρέν;».

Η απάντηση ήρθε αμέσως και ήταν σύντομη:

«Χίλια τετρακόσια σαράντα τρία, όχι, συγγνώμη, χίλια τετρακόσια σαράντα δύο, μια που έτυχε να σπάσω ένα χτες. Κι από τα καλύτερα μάλιστα» έκανε η κυρία Πετρέν με

— Но почему Санта-Клаусы?

Этого Патрик действительно не понимал, и госпожа Петрен терпеливо, как ребенку, взялась ему объяснять:

— Он понимает, что с Санта-Клаусами все просто здорово, потому что их надо всего лишь раз в год вынуть и расставить. А большую часть года у меня здесь так чисто, как ему и не снилось. Но когда подходит Рождество и здесь везде Санта-Клаусы, то ко мне все время забегают толпы детей, а для старой клюшки вроде меня, у которой бывает не так много гостей, — душевная радость, когда маленькие, едва начавшие жизнь человечки называют мне в дверь, чтобы посмотреть на Санта-Клаусов.

— А могу я спросить, как надолго госпожа Петрен выставляет своих Санта-Клаусов?

— Ну да, я начинаю расставлять их в середине октября, а заканчиваю убирать не раньше апреля.

Хотя, думаю, он должен понимать — на то, чтобы их расставить, нужна минимум неделя, а то и две. Да и убрать выходит ничуть не скорее.

Патрик с легкостью мог себе представить, что эта процедура требует много времени. Он быстренько попробовал подсчитать, сколько их, но опять ошалел от плявившихся на него Санта-Клаусов, повернулся к госпоже Петрен и задал ей прямой вопрос:

А сколько их здесь у вас, госпожа Петрен?

И получил быстрый и определенный ответ:

— Одна тысяча четыреста сорок три. Нет, извини, одна тысяча четыреста сорок два. Я грохнула одного вчера. Между прочим, одного из самых лучших, — сказала

θλιψιμένη όψη.

Όμως, συνήλθε αμέσως και άφησε τον ήλιο να λάμψει ξανά στο βλέμμα της. Με μια απίστευτη δύναμη, τράβηξε τον Πάτρικ από το μανίκι του σακακιού και, λίγο πολύ, τον έσυρε στην κουζίνα, όπου, ευτυχώς, δεν υπήρχε ούτε ένα ξωτικό.

Ο Πάτρικ έσιαξε διακριτικά το σακάκι του, έχοντας την αίσθηση ότι, αν η κυρία Πετρέν τον έφτανε, θα τον είχε αρπάξει από το αυτί.

«Εδώ θα κάτσουμε. Ξέρω ότι πονοκεφαλιάζει κανείς να βλέπει ένα κάρο γέρικα ξωτικά γύρω του. Εδώ, στην κουζίνα, τους έχω απαγορέψει την είσοδο».

Ο Πάτρικ κάθισε στον σκληρό καναπέ, αφού απορρίφθηκαν κοφτά όλες οι προσφορές του να βοηθήσει. Ατσάλωσε την καρδιά του και το πήρε απόφαση ότι τώρα θα αναγκάζοταν να πιει εκείνο το νεροζούμι με το κατακάθι που οι ηλικιωμένοι αποκαλούν βραστό καφέ. Άλλα έμεινε για δεύτερη φορά με τα στόμα ανοιχτό μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, όταν αντίκρισε τη μεγάλη και υπερσύγχρονη μηχανή καφέ από ανοξείδωτο ατσάλι θρονιασμένη στον πάγκο της κουζίνας.

«Τι θα προτιμούσε ο μικρός; Καπουτσίνο; Καφέ ο λε; Έναν διπλό εσπρέσο ίσως, που φαίνεται να τον έχει κι ανάγκη;»

Ο Πάτρικ μόλις που κατάφερε να γνέψει, ενώ η κυρία Πετρέν απολάμβανε φανερά την έκπληξή του.

«Τι περίμενε, δηλαδή, ο μικρός; Κάνα παλιό κατσαρόλι από το '43 και χειρόμυλο για καφέ; Όχι δα. Επειδή κάποια είναι γριά γκιόσα δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί ν' απολαμβάνει τα ωραία της ζωής.

Αυτό εδώ το μηχάνημα μου το έκανε χριστουγεννιάτικο δώρο ο γιόκας μου πριν από κάνα δυο χρόνια και δουλεύει ασταμάτητα, μπορώ να πω. Καμιά φορά, οι κυράδες της γειτονιές κάνουν ουρά για να 'ρθουν και να πιούνε ένα φλιτζανάκι καφέ».

госпожа Петрен с явным огорчением.

Она быстро крутанулась, в ее глазах опять на доли секунды блеснуло солнце. С неожиданной силой она вцепилась в рукав Патрика и более или менее успешно двинулась вместе с ним в кухню.

Да, возраст здорово согнул госпожу Петрен, и она буквально висела у него на рукаве, и в эту минуту Патрик явно предпочел бы, чтобы она лучше оглохла с возрастом.

— Мы сядем здесь. Уж к кому, к кому, а мне парни толпами не шастают, а сюда — на кухню — я их вообще не допускаю.

Патрик спросил, не надо ли помочь, был категорически отвергнут и сел на жесткий кухонный диван. Он уже смирился с мыслью о том, что сейчас его будут поить черт-те как сваренным кофе. Он опять выпучил глаза, когда увидел большую, сверкающую сталью, навороченную кофеварку, которая красовалась на кухонном столе.

— Какой он хочет: капуччино, латте или, может, двойной эспрессо? Похоже, что он в этом нуждается.

В ответ Патрик лишь немо кивнул. Госпожа Петрен явно получила кучу удовольствия от его изумления.

— А что он ожидал? Бабушкину кофемолку и котелок образца сорок третьего года? Не стоит думать, что старая карга вроде меня не получает удовольствия от жизни и от хороших вещей.

А эту кофеварку мне сын подарил на Рождество, пару лет назад. И, должна сказать, здорово получилось. Иной раз окрестные старухи в очередь ко мне выстраиваются, чтобы кофейку попить.

Χάιδεψε τρυφερά τη μηχανή, που τώρα τσίριζε και σφύριζε μετατρέποντας το γάλα σε αφρόγαλα.

Όσο ετοιμαζόταν ο καφές, άρχισαν να παίρνουν σάρκα και οστά τα ομορφότερα γλυκίσματα στον κόσμο και να αραδιάζονται πάνω στο τραπέζι, μπροστά στα μάτια του Πάτρικ.

Δεν επρόκειτο για τα συνηθισμένα φινλανδικά στριφτά κουλουράκια και τα μικρά λουκουμαδάκια, όχι βέβαια: εδώ είχε μπροστά του τεράστια κουλούρια με κανέλα, απίθανους λουκουμάδες, μπισκότα, από τα οποία έρεε η σοκολάτα, και παρασκευάσματα από αεράτη μαρέγκα.

Όλ' αυτά ήταν αρκετά για να κάνουν τον Πάτρικ να γουρλώσει τα μάτια και να νιώσει το στόμα του να γεμίζει σάλια, σάλια που απειλούσαν μάλιστα ν' αρχίσουν να τρέχουν ανεξέλεγκτα.

Η κυρία Πετρέν κακάρισε σαν είδε τη φάτσα του και μετά πήγε και κάθισε απέναντι του σε μία από τις καρέκλες Γουίντσορ, αφού πρώτα σέρβιρε και στους δύο τους από ένα φλιτζάνι καυτό, αρωματικό, φρεσκοκομμένο καφέ.

«Καταλαβαίνω ότι ο νεαρός ήρθε να μου μιλήσει για την κοπελιά στο απέναντι σπίτι. Πάντως, μίλησα με τον αρχιεπίθεωρη τή του και του είπα τα λίγα που ξέρω».

Ο Πάτρικ άφησε κάτω, με βαριά καρδιά, ένα λαχταριστό γεμιστό κουλούρι, το οποίο μόλις είχε δαγκώσει, και αναγκάστηκε να καθαρίσει τα μπροστινά δόντια του με τη γλώσσα πριν ανοίξει το στόμα του.

«Ναι, ακριβώς. Μήπως θα είχε η κυρία Πετρέν την ευγενή καλοσύνη να περιγράψει τι ακριβώς ήταν αυτό που είδε; Θα την παρακαλέσω, επίσης, να μου επιτρέψει να χρησιμοποιήσω και το μαγνητοφωνάκι μου».

Πίεσε το κουμπί της εγγραφής και άρπαξε την

Οна ласково похлопала по сверкающему боку кофеварки, которая жизнерадостно побулькивала, и плеснула еще молока в уже поднявшуюся молочную пенку.

Пока кофе варился, на столе внезапно начала материализоваться фантастическая выпечка разных видов — одна за другой.

И не какая-нибудь ерунда вроде финского хвороста или микроскопических карлсбадских крендельков — ничего подобного: булочки с корицей, пышные маффины, щедро облитые глазурью шоколадные пирожные, воздушные меренги.

И по мере того как вся эта роскошь выстраивалась перед Патриком, глаза у него раскрывались все шире и шире, а рот постепенно наполнялся слюной — настолько, что он уже боялся, как бы она не начала капать на стол.

Госпожа Петрен разулыбалась, когда увидела выражение его лица, поставила перед Патриком чашку горячего, душистого свежеприготовленного кофе и устроилась напротив, на деревянном стуле с высоченной прямой спинкой.

— Я так понимаю, он хочет поговорить со мной о той красоточке из дома через дорогу. Ну да, я же ведь говорила с его комиссаром и рассказала все то немногое, что я знаю.

Патрик заставил себя оторваться от глазированного пирожного, в которое он как раз впился, и ему пришлось облизать зубы, прежде чем он смог открыть рот.

— Да, может быть. Не будет ли госпожа Петрен столь любезна, чтобы рассказать о том, что она видела? Ничего, если я включу диктофон?

Он нажал на кнопку записи и терпеливо

ευκαιρία να ρίξει μια γερή δαγκωνιά στο κουλούρι όσο περίμενε την απάντησή της.

«Και βέβαια μπορείς να το χρησιμοποιήσεις. Να, ήταν Παρασκευή, στις είκοσι πέντε Ιανουαρίου, στις έξι και μισή. Μπορείς να μιλάς σε δεύτερο πρόσωπο. Άλλιώς με κάνεις να νιώθω τόσο γριά».

«

Πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρη για την ώρα και την ημερομηνία; Εξάλλου, έχουν περάσει κάνα δυο βδομάδες από τότε».

Ο Πάτρικ τράβηξε άλλη μια δαγκωνιά.

«Να, ήταν που είχα γενέθλια εκείνη τη μέρα και ήταν εδώ ο γιος μου με την οικογένεια και φάγαμε τούρτα και ήρθαν με ένα κάρο δώρα.

Έφυγαν αμέσως μετά τις ειδήσεις των έξι και μισή στο Κανάλι 4 και τότε ήταν που άκουσα να γίνεται χαμός εδώ απέξω. Πήγα στο παράθυρο που βλέπει στον λόφο, προς το σπίτι της κοπελιάς, και τότε τον είδα».

«Τον Άντερς;»

«Ναι, τον Άντερς τον ζωγράφο. Ήταν τύφλα στο μεθύσι και στεκόταν και φώναζε σαν παλαβός και κοπανούσε την πόρτα. Στο τέλος, εκείνη τον άφησε να μπει μέσα και μετά ακολούθησε η συχία. Όχι επειδή αυτός σταμάτησε να φωνάζει, δεν το ξέρω αυτό. Δεν ακούει κανείς τι γίνεται μέσα στα σπίτια».

Η κυρία Πετρέν πρόσεξε ότι το πιάτο του Πάτρικ είχε αδειάσει και έσπρωξε προς το μέρος του τα κουλούρια με την κανέλα για να τον δελεάσει. Ο Πάτρικ δεν ήθελε παρακάλια. Άρπαξε αμέσως αυτό που βρισκόταν στην κορυφή της πυραμίδας.

«Και είναι σίγουρη η κυρία Πετρέν ότι ήταν ο Άντερς Νίλσον; Δεν έχει καμία απολύτως αμφιβολία;»

«Ω, όχι. Αυτό το μούτρο το ξέρω καλά πλέον. Όλο εδώ τριγύριζε και άμα δεν τον έβλεπες εδώ, θα τον έβλεπες με τους άλλους μεθύστακες κάτω στην πλατεία.

ждал, пока госпожа Петрен ответит.

— Да, конечно, само собой. Так, это была пятница, двадцать пятое января, полседьмого. Ты лучше спрашивай, а то мне так трудновато.

— Почему вы так уверены насчет даты и времени? Ведь уже прошло порядочно времени.

Патрик выдержал еще одну паузу.

— Ну, у меня как раз был день рождения. Так что приехал сын с семьей, привез подарки, мы посидели, поели торт.

А потом они уехали, как раз перед новостями полседьмого на четверке. Вот тогда я и услышала, что там снаружи что-то происходит. Я подошла к окну, которое смотрит на холм и выходит на дом той красоточки, и тогда-то я его и увидела.

— Андерса?

— Андерса-художника, да. Пьяный в дым. Орал как сумасшедший и колотил в дверь. Потом она его все же впустила, и стало тихо. А орал он там дальше или перестал орать — я про это ничего не знаю. Из дома ничего слышно не было.

Госпожа Петрен заметила, что тарелка Патрика опустела, и моментально поставила перед ним булочки с корицей. Он не заставил себя упрашивать, а просто взял верхнюю булочку из впечатльной горки на тарелке.

— А госпожа Петрен абсолютно уверена в том, что это был Андерс Нильссон? Никаких сомнений по этому поводу?

— Да нет. Я эту каналью очень хорошо знаю. Он сюда прискакивал что вовремя, что не вовремя. Да и сколько раз я его раньше видела на площади с местной пьянью.

Έτσι είναι, αν και δεν μπορώ να καταλάβω τι δουλειά είχε αυτός με την Αλεξάνδρα Βίκνερ. Είχε στιλ εκείνη η κοπελιά, το ξέρει αυτό ο μικρός. Και όμορφη και ευγενική ήταν.

Όταν ήταν πιτσιρίκα, ερχόταν όλο αποδώ και της έδινα φρέσκο χυμό και κουλουράκια. Εκεί, στον καναπέ που κάθεσαι, συνήθιζε να στρογγυλοκάθεται, συχνά αντάμα με τη μικρή του Τούρε, ξέχασα πώς τη λένε.»

«Ερίκα» είπε ο Πάτρικ μπουκωμένος από το κουλουράκι κανέλας και ένιωσε ένα σκίρτημα στο στομάχι μόλις πρόφερε τ' όνομά της.

«Ερίκα, ναι. Ευχάριστη κοπελούδα κι αυτή, αλλά η Αλεξάνδρα είχε κάτι άλλο πάνω της. Περπατούσε κι έλαμπε. Άλλα μετά κάτι έγινε.

Σταμάτησε να περνάει αποδώ και ούτε που με χαιρετούσε καν. Κάνα δυο μήνες αργότερα μετακόμισαν στο Γέτεμποργ κι έπειτα δεν την ξανάδα, μέχρι που άρχισε, πριν από κάνα δυο χρόνια, να έρχεται πάλι εδώ τα Σαββατοκύριακα.»

Οι Καρλγκρέν δεν έρχονταν ποτέ εδώ όλ' αυτά τα χρόνια;»

«Οχι, ποτέ. Άλλα διατηρούσαν το σπίτι τακτοποιημένο και καθαρό. Περνούσαν αποδώ μάστορες που το έβαφαν και έκαναν κάποιες ξυλουργικές εργασίες, και η Βέρα Νίλσον ερχόταν δύο φορές τον μήνα και το καθάριζε.»

«Και η κυρία Πετρέν δεν έχει ιδέα τι μπορεί να συνέβη πριν μετακομίσουν οι Καρλγκρέν στο Γέτεμποργ; Τι μπορεί να ήταν αυτό που έκανε την Άλεξ ν' αλλάξει; Ήταν μήπως κάποιος τσακωμός στο σπίτι ή κάτι τέτοιο;»

«Κυκλοφόρησαν φήμες, πάντα κυκλοφορούν φήμες εδώ, αλλά σε καμία δεν έδωσα βάση.

Ακόμα κι αν είναι πολλοί αυτοί εδώ, στη Φιελμπάκα, που λένε ότι ξέρουν τα μυστικά των ανθρώπων, ένα πράγμα να ξέρει ο μικρός: κανείς δεν ξέρει ποτέ τι γίνεται πίσω από τους

Только я никак не пойму, что у них могло быть общего с Александрой Вийкнер. Эта красоточка была совершенно не про него: и шикарная, и воспитанная.

Еще девочкой она часто ко мне забегала, я ее поила соком и угождала булочками. Вот как раз на этом диване она обычно и сидела. И с ней дочка Туре, как же там ее зовут...

— Эрика, — сказал Патрик с набитым булочкой ртом и почувствовал, как у него защекотало внутри от одного лишь упоминания ее имени.

— Эрика, ну да, конечно. Очень хорошенькая девочка, но, как ни погляди, в Александре было что-то особенное. Она как будто светилась, но потом что-то случилось...

Она перестала ко мне приходить и не показывалась на глаза. А потом, месяца через два, они переехали в Гётеборг, и я ее не видела до тех пор, пока Алекс не начала пару лет назад приезжать сюда на выходные.

— А за это время Карлгрены здесь появлялись?

— Нет, никогда. Но они содержали дом в порядке. Мастера приходили, маляры, плотники. Вера Нильссон бывала здесь два раза в месяц и прибирались.

— А может быть, госпожа Петрен знает, почему Александра так переменилась, что произошло до того, как Карлгрены переехали в Гётеборг?

— Ну, ходили слухи. Слухи всегда ходят. Но вообще-то ничего такого, чему бы я могла поверить.

Конечно, у нас во Фьельбаке есть такие, которые говорят, что все обо всех знают. Но он должен ясно понимать, что никто и никогда просто не может знать все, что

τοίχους ενός σπιτιού.

Γι' αυτό εγώ δεν θέλω να κάνω εικασίες. Κανείς δεν βγαίνει κερδισμένος από τέτοια πράγματα. Έλα τώρα, πάρε άλλο ένα κέικ. Τα όνειρα μαρέγκας μου δεν τα δοκίμασε ακόμη ο μικρός».

Ο Πάτρικ το σκέφτηκε και. Βέβαια, ήταν σίγουρος πως υπήρχε ακόμη κάποια γωνιά στο στομάχι του που ήταν άδεια, μια γωνιά που θα μπορούσε να γεμίσει με όνειρα μαρέγκας.

«Είδατε τίποτε άλλο μετά; Πότε έφυγε ο Άντερς Νίλσον, για παράδειγμα;»

«Οχι, αυτόν δεν τον είδα ξανά εκείνο το βράδυ. Άλλά τον είδα να μπαίνει στο σπίτι πολλές φορές την εβδομάδα που ακολούθησε. Περίεργο, πρέπει να πω. Διότι, απ' ό,τι άκουσα στο χωριό, εκείνη ήταν ήδη νεκρή τότε, έτσι δεν είναι; Τι δουλειά μπορεί να είχε αυτός εκεί πέρα με μια νεκρή στο σπίτι;»

Αυτό αναρωτιόταν και ο Πάτρικ. Π κυρία Πετρέν τού έριξε ένα διερευνητικό βλέμμα.

«Λοιπόν, πώς του φάνηκαν οι γεύσεις;»

«Μάλλον αυτά εδώ είναι τα καλύτερα γλυκίσματα που έχω φάει στη ζωή μου, κυρία Πετρέν. Πώς έγινε όμως και εμφανίσατε έναν ολόκληρο δίσκο με γλυκίσματα έτσι στο άψε σβήσε; Εννοώ ότι από τότε που τηλεφώνησα μέχρι να φτάσω εδώ δεν πέρασε πάνω από ένα τέταρτο, και η κυρία Πετρέν έπρεπε να είναι ο Σούπερμαν για να προλάβει να τα φτιάξει όλ' αυτά».

Εκείνη απόλαυσε τους επαίνους για λίγο και κούνησε το κεφάλι της περήφανα.

«Επί τριάντα χρόνια, εγώ κι ο σύζυγος είχαμε το ζαχαροπλαστείο εδώ, στη Φιελμπάκα, οπότε ελπίζω να έμαθα κάτι όλ' αυτά τα χρόνια. Δύσκολα παρατάς τις παλιές συνήθειες.

Γι' αυτό σηκώνομαι ακόμη στις πέντε το πρωί και φτιάχνω γλυκίσματα. Όσα δεν πάνε στα

происходит у других дома.

Вот поэтому я и не буду строить догадки — немного это стоит. Пусть он лучше ест, я смотрю, он еще не попробовал мои меренги.

Патрик подумал и прикинул, что у него еще осталось немногого, пожалуй даже совсем немного, места для меренг.

— А потом, после этого, вы что-нибудь видели? Когда, к примеру, Андерс Нильссон ушел?

— Нет, в тот вечер я его больше не видела. Но потом на следующей неделе я примечала: он несколько раз заходил в дом. Не знаю, правда, что и подумать. Как я слышала в деревне, она ведь тогда уже лежала там мертвая. Господи, прости меня, грешную, что он там делал?

Именно об этом Патрик и подумал. Госпожа Петрен выжидательно посмотрела на него:

— Ну и как ему на вкус?

— Это было лучшее, что я вообще когда-нибудь пробовал, госпожа Петрен. Как вы ухитрились испечь все это так быстро? Я хочу сказать, что и пятнадцати минут не прошло после того, как я к вам постучал, и госпожа Петрен должна быть быстрой, как супермен, чтобы успеть испечь всю эту роскошь.

Она расцвела на глазах и гордо приосанилась.

— Мы с мужем тридцать лет здесь, во Фьельбаке, держали кондитерскую. Так что, как он видит, за эти годы я кое-чему научилась. А старые привычки — они, как блохи у пса, — не выведешь.

Я каждый день просыпаюсь в пять часов утра и пеку. А что не съедает ребятня и

παιδιά και στις κυράδες που έρχονται επίσκεψη, τα δίνω στα πουλάκια. Μετά, είναι πολύ ευχάριστο να δοκιμάζεις καινούργιες συνταγές.

Υπάρχουν τόσα πολλά καινούργια γλυκίσματα που είναι πολύ πιο νόστιμα από τα φινλανδικά στριφτά ζεροκούλουρα που φτιάχναμε με τον τόνο μια φορά κι έναν καιρό.

Τις συνταγές τις βρίσκω στα περιοδικά και μετά τις αλλάζω λίγο, όπως μου 'ρχεται».

Έδειξε προς τη μεριά μιας τεράστιας στοίβας με περιοδικά, που ήταν στο πάτωμα δίπλα στον καναπέ

— εκεί υπήρχαν όλα τα γνωστά και άγνωστα περιοδικά συνταγών της Σουηδίας, παλιά και καινούργια. Από την τιμή κάθε τεύχους, ο Πάτρικ κατάλαβε ότι η κυρία Πετρέν πρέπει να είχε βγάλει καλά λεφτά από το ζαχαροπλαστείο όλ' αυτά τα χρόνια. Ξαφνικά, του ήρθε μια λαμπρή ιδέα:

«Μήπως γνωρίζει η κυρία Πετρέν αν υπήρχε κάποια άλλη σχέση ανάμεσα στην οικογένεια Καρλγκρέν και στην οικογένεια Λόρεντς πέρα από το ότι ο Καρλέρικ δούλευε για τους Λόρεντς; Για παράδειγμα, έκαναν παρέα σαν οικογένειες;».

«Θεός φυλάξοι! Οι Λόρεντς παρέα με τους Καρλγκρέν; Όχι, φίλε μου καλέ, αυτό θα συνέβαινε μόνο αν η εβδομάδα είχε δυο Πέμπτες!

Δεν ανήκαν στους ίδιους κύκλους, και το γεγονός ότι η Νέλι Λόρεντς —απ' ό,τι άκουσα— πήγε στη δεξιώση των Καρλγκρέν μετά την κηδεία είναι ειδήση που εγώ θα έλεγα ότι έκανε πάταγο, τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο!»

«Και ο γιος; Αυτός που εξαφανίστηκε δηλαδή. Ξέρει η κυρία Πετρέν αν είχε καμία σχέση με τους Καρλγκρέν;»

«Μπα, και δεν το ελπίζω καθόλου. Ήταν κακό παιδί αυτό. Πάντα προσπαθούσε να βουτήξει γλυκίσματα πίσω από την πλάτη μου στο

старухи, которые ко мне заходят, достается птицам. И потом, мне очень нравится пробовать новые рецепты.

Сейчас так много разной новой выпечки — не то что сухой финский хворост, столь модный в свое время.

А рецепты я беру в кулинарных журналах, ну и, конечно, немного меняю, как считаю нужным.

И госпожа Петрен жестом показала на здоровенную стопку журналов, которые лежали на полу, рядом с кухонным диваном.

Похоже, там было все: начиная с «Кухни Амелии» до «Все о еде» за много лет. Насколько Патрик знал, эти журналы стоили совсем не дешево, и у него появилось подозрение, что кондитерская принесла госпоже Петрен неплохие деньги. Вдруг Патрику пришло в голову спросить:

— А не знает ли госпожа Петрен о какой-нибудь связи между семьей Карлгрен и семьей Лоренс, кроме того, что Карл-Эрик на них работал? Общались ли они, к примеру, семьями?

— Да боже меня упаси. Чтобы Лоренсы якшались с Карлгренами? Ну да, конечно, если бы рак на горе свистнул, еще не то могло бы случиться.

Они никакого отношения друг к другу не имели. А вот что касается Нелли Лоренс, ну, если все правильно рассказывают, ну, то, что она пришла на поминки к Карлгренам, то я бы, наверное, сказала, что это сенсация. Ни больше ни меньше.

— Ну а сын — тот самый, который пропал? Что госпожа знает про него? Могло его что-то связывать с Карлгренами?

— Ну да, думаешь одно — выходит по-другому. Паршивый был мальчишка: вечно пытался стянуть у нас в кондитерской

ζαχαροπλαστείο. Αλλά όταν τον πήρε χαμπάρι ο σύζυγος του έδωσε και κατάλαβε. Ρεζίλι τον έκανε.

Μετά, βέβαια, ήρθε η Νέλι κι έβγαζε φωτιές και μας έψαλε τον αναβαλλόμενο. Απείλησε να στείλει την αστυνομία στον σύζυγο, αλλά εκείνος της τον έκοψε τον βήχα όταν της είπε ότι είχε μάρτυρες για τις κλοπές, οπότε ήταν ελεύθερη να πάει στον χωροφύλακα όποια στιγμή ήθελε».

«Καμία, πάντως, σχέση με τους Καρλγκρέν απ' ό,τι γνωρίζει η κυρία Πετρέν, έτσι δεν είναι;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι.

«Οχι, εντάξει. Απλώς μου πέρασε μια σκέψη από το μυαλό. Εκτός από τη δολοφονία της Άλεξ, η εξαφάνιση του Νίλς είναι ό,τι πιο δραματικό έχει συμβεί εδώ και κανείς δεν ξέρει ποτέ. Καμιά φορά ανακαλύπτεις τις πιο απίθανες συμπτώσεις.

Αλλά όχι, δεν νομίζω ότι έχω κάτι άλλο να ρωτήσω, οπότε απομένει να πω ευχαριστώ.

Πάντως, τα γλυκίσματα ήταν τρομερά νόστιμα. Μάλλον θα τρώω σαλάτα αποδώ και πέρα τουλάχιστον για κάνα δυο βδομάδες» είπε ο Πάτρικ και χτύπησε ελαφρά το στομάχι του.

«Α, δεν χρειάζεται να τρως τέτοια φαγητά που είναι για κουνέλια. Ο μικρός είναι ακόμη στην ανάπτυξη».

Ο Πάτρικ επέλεξε να δεχτεί τη φιλοφρόνηση αντί να της επισημάνει ότι στα τριάντα πέντε το μόνο που αναπτυσσόταν ήταν η μέση.

Σηκώθηκε από τον καναπέ της κουζίνας, αλλά αναγκάστηκε να ξανακαθίσει αμέσως. Ένιωθε σαν να είχε έναν τόνο τσιμέντο στο στομάχι, κι ένα κύμα αναγούλας του έφτασε μέχρι τον λαιμό. Μάλλον δεν ήταν και τόσο συνετό που καταβρόχθισε όλα εκείνα τα γλυκίσματα.

булочки. Но как-то мой муж его застукал и поучил уму-разуму. И хорошо поучил, должна сказать.

Потом, ясное дело, на всех парах примчалась Нелли, чихвостила нас на все корки, грозилась сдать мужа в полицию. Но он ее быстро утихомирил, когда спокойно так объяснил, что есть свидетели, которые видели, как он крал, так что, пожалуйста, госпожа Лоренс, зовите легавых, пусть послушают.

— Но никакой связи с Карлгренами? Что госпожа скажет?

Она покачала головой:

— Нет, но есть у меня на этот счет одна мыслишка. До того как убили Александру, самой большой драмой у нас в округе было исчезновение Нильса, и никогда не знаешь... Хотя я, наверное, слишком тороплюсь с выводами.

— Ну хорошо. Мне кажется, я уже обо всем спросил, так что мне пора сказать спасибо и откланяться.

Потрясающе вкусно вы печете, должен сказать. Теперь буду дня два сидеть на салате, — сказал Патрик и похлопал себя по животу.

— Он бы еще на собачий корм перешел, да это ему пока без надобности. Он еще молодой и растет.

Патрик предпочел согласиться с этим суждением, нежели указывать на то, что в его тридцать пять лет он вряд ли смахивает на растущего юношу.

Он было поднялся с дивана, но тут же плюхнулся обратно: было такое впечатление, что у него в животе тонна бетона. Плюс к горлу подступила благородная отрыжка. Оказалось, что он явно переусердствовал, запихнув в себя все это.

Διασχίζοντας το καθιστικό, προσπάθησε να μισοκλείσει τα μάτια. Τα χήλια τετρακόσια σαράντα δύο ξωτικά του βλεφάριζαν παιχνιδιάρικα, ενώ τα μάτια τους έβγαζαν μια λάμψη.

Η ώρα που χρειάστηκε για να βγει από το σπίτι ήταν ακριβώς η ίδια με αυτή που χρειάστηκε να μπει. Προσπάθησε να κρατηθεί και να μην προσπεράσει τρέχοντας την κυρία Πετρέν, που έσερνε τα πόδια της μπροστά του. Η γυναίκα ήταν σκέτος δυναμίτης, καμία αμφιβολία.

Αξιόπιστη ως μάρτυρας επίσης, και με τη μαρτυρία της ήταν καθαρά θέμα χρόνου να συμπληρώσουν κάνα δυο κομμάτια ακόμα στο παζλ για να ετοιμάσουν μια ακλόνητη κατηγορία κατά του Άντερς Νίλσον.

Μέχρι στιγμής, είχαν μόνο ενδείξεις, αν και φαινόταν πως η υπόθεση φόνου της Αλεξάνδρας Βίκνερ είχε πλέον λυθεί.

Αλλά ο Πάτρικ δεν ένιωθε πέρα για πέρα ικανοποιημένος. Βαθιά μέσα του, εκτός από τα γλυκίσματα, είχε μια αίσθηση που τον ανησυχούσε και ήξερε ότι οι απλές λύσεις δεν ήταν πάντα οι σωστές.

Ήταν υπέροχο να αναπνέει καθαρό αέρα, κάτι που βοήθησε τη ναυτία του να υποχωρήσει κάπως.

Μόλις την ευχαρίστησε άλλη μια φορά και στράφηκε να φύγει, η κυρία Πετρέν, πριν κλείσει την πόρτα, του έβαλε κάτι στο χέρι. Απορημένος, έσκυψε να δει τι ήταν. Μια σακούλα σουπερμάρκετ γεμάτη γλυκίσματα και ένα μικρό ξωτικό. Έπιασε το στομάχι του και μούγκρισε από τον πόνο.

* * *

«Λοιπόν, Άντερς, τα πράγματα δεν φαίνονται και πολύ καλά για σένα».

Патрик сощурил глаза, когда проходил через гостиную, где все одна тысяча четыреста сорок два Санта-Клауса следили за ним.

На выход ушло не меньше времени, чем потребовалось на вход, и Патрик изо всех сил старался не обгонять госпожу Петрен, которая семенила к двери. Про эту старушку никак не скажешь, что у нее нет пороху в пороховницах.

Она была серьезным свидетелем, и при наличии ее показаний найти пару недостающих кусков головоломки — лишь вопрос времени. И тогда они смогут предъявить Андерсу Нильссону обвинение на основе неоспоримых свидетельских показаний.

До сих пор у них имелись только улики, но сейчас, похоже, убийца Александры Вийкнер найден.

И все же полной уверенности у Патрика не было. Помимо булочек, его изнутри донимало навязчивое, беспокоящее чувство, что простые решения — далеко не всегда правильные.

Очутившись на крыльце, он втянул в себя свежий воздух, и ему сразу полегчало.

Когда он взялся благодарить госпожу Петрен и уже совсем было собрался уходить, она ему что-то протянула. Патрик с любопытством посмотрел, что же там такое. Пакет от IKEA, доверху набитый булочками, и Санта-Клаус сверху. Патрик потрогал живот и застонал.

* * *

— Ну так, Андерс. Похоже, для тебя все выглядит довольно мрачно.

«Ετσι ε;;»

«“Ετσι ε;” — αυτό έχεις να πεις όλο κι όλο; Βρίσκεσαι μέχρι τον λαιμό στα σκατά, αν δεν το κατάλαβες! Το κατάλαβες;;»

«Δεν έχω κάνει τίποτα».

«Μαλακίες! Μην κάθεσαι εκεί και μου πετάς ένα σωρό μα-λακίες κατάμουτρα! Ξέρω ότι τη σκότωσες, μπορείς να ομολογήσεις και να μη με σκοτίζεις άλλο. Κι αν με γλιτώσεις από αυτό τον κόπο, γλιτώνεις κι εσύ ένα κάρο κόπους. Καταλαβαίνεις για τι πράγμα μιλάω;;»

Ο Μέλμπεργ και ο Άντερς βρίσκονταν στο μοναδικό δωμάτιο ανακρίσεων του αστυνομικού σταθμού του Τανουμσχέντε, και σε αντίθεση με τα αμερικανικά αστυνομικά σίριαλ το δωμάτιο αυτό δεν είχε τοίχο με καθρέφτη διπλής όψης απ' όπου θα μπορούσαν να παρακολουθούν την ανάκριση και άλλοι συνάδελφοι.

Κάτι που ήταν ό,τι έπρεπε για τον Μέλμπεργ. Ήταν εντελώς παράτυπο να μένει κανείς μόνος του με έναν ανακρινόμενο, αλλά. δεν πάει στον διάβολο. Αν ο Μέλμπεργ κατάφερνε τον Άντερς να ομολογήσει, ποιος θα καθόταν να ενδιαφερθεί για γελοιόνυς κανονισμούς;

Άλλωστε, ούτε ο Άντερς είχε ζητήσει δικηγόρο ή κάποιον άλλο να είναι παρών. Οπότε, δεν υπήρχε λόγος να επιμείνει και ο Μέλμπεργ.

Το δωμάτιο ήταν μικρό και αραιά επιπλωμένο, με γυμνούς τοίχους. Τα μοναδικά επιπλα ήταν ένα τραπέζι και δύο καρέκλες, που τώρα ήταν κατειλημμένες από τον Άντερς Νίλσον και τον Μπέρτιλ Μέλμπεργ.

Ο Άντερς ήταν μισοξαπλωμένος στην καρέκλα, με τα χέρια σταυρωμένα στο γόνατο και τα μακριά πόδια του τεντωμένα κάτω από το τραπέζι. Ο Μέλμπεργ, αντιθέτως, ήταν μισοσκυμμένος πάνω από το τραπέζι, με το πρόσωπό του όσο κοντά γινόταν στο πρόσωπο του Άντερς, μια που η ανάσα του υπόπτου δεν θα μπορούσε να περηφανεύεται για τη φρεσκάδα της. Άλλα ήταν αρκετά κοντά ώστε

— Нуда.

— «Ну да» — это все, что ты можешь сказать? Говорю для ясности: ты по уши в дерьме. Это ты понимаешь?

— Я ничего не сделал.

— Не сделал? Сидишь тут прямо передо мной и гонишь чушь. Я знаю, что ты ее убил. Так что тебе лучше признаться и не тратить мое время. А чем проще все это будет для меня, тем легче обернется и для тебя. Понятно я выражаюсь?

Мелльберг и Андерс сидели в единственной во всем участке Танумсхеде комнате для допросов. Комната была совсем не похожа на таковую в американских полицейских сериалах, где на стене обязательно висит одностороннее зеркало, чтобы коллеги-полицейские могли полюбоваться допросом из соседнего помещения.

Что-что, а это Мелльберга более чем устраивало. Допрос подозреваемого в одиночку — грубейшее нарушение процедуры, но Мелльберг всегда и во всем устанавливал свои правила, а все остальное изящно называл дерьмом.

Тем более что Андерс и словом не заикнулся об адвокате или о том, чтобы при допросе присутствовал еще кто-нибудь. А сам Мелльберг, естественно, не собирался ему на это указывать.

В маленькой, по-спартански обставленаой комнате с голыми стенами из мебели были только стол и два стула, занятые сейчас Андерсом Нильссоном и Бертелем Мелльбергом.

Андерс небрежно развалился на стуле, сцепив пальцы на колене, другую ногу он вытянул перед собой прямо под стол Мелльберга; Мелльберг, напротив, стоял, наклоняясь через стол, насколько это было возможно, поэтому Андерс мог в полной мере наслаждаться мятым запахом его лосьона. Мелльберг не переставая орал так, что его слюна долетала до лица Андерса.

να μπορεί να ραντίζει τον Άντερς με σάλιο κάθε φορά που ούρλιαζε τις λέξεις.

Ο Άντερς δεν έμπαινε στον κόπο να σκουπιστεί, είχε απλώς επιλέξει να βλέπει τον αρχιεπιθεωρητή σαν μια ενοχλητική μύγα τόσο ασήμαντη που δεν άξιζε τον κόπο να τη διώξει.

«Και οι δύο γνωρίζουμε καλά ότι εσύ σκότωσες την Αλεξάνδρα Βίκνερ. Την ξεγέλασες και της έδωσες υπνωτικά χάπια, την έβαλες στην μπανιέρα και της έκουψες τις φλέβες για να κάτσεις μετά και να την παρακολουθείς με την ησυχία σου να αιμορραγεί μέχρι θανάτου. Οπότε, τι λες;

Δεν το τελειώνουμε αυτό εδώ με τον απλούστερο και ευκολότερο τρόπο και για τους δυο μας; Εσύ ομολογείς, κι εγώ κρατάω σημειώσεις».

Ο Μέλμπεργ ένιωσε πολύ ικανοποιημένος με αυτό που θεωρούσε ως δυναμική αρχή της ανάκρισης. Έγειρε στην καρέκλα του και σταύρωσε τα χέρια πάνω στη μεγάλη κοιλιά του. Περίμενε.

Ο Άντερς δεν αντέδρασε. Είχε το κεφάλι σκυμμένο, και τα μαλλιά του, που έπεφταν μπροστά, έκρυβαν όλες τις πιθανές εκφράσεις του προσώπου του.

Μια σύσπαση στην άκρη του στόματος του Μέλμπεργ αποκάλυψε ότι η αδιαφορία δεν ήταν αυτό που περίμενε έπειτα από μια τέτοια αρχή.

Έπειτα από λίγες στιγμές σιωπηρής αναμονής, χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι μήπως και κατάφερνε να ξυπνήσει τον Άντερς από το αποκάρωμα. Ουδεμία αντίδραση.

«Που να σε πάρει ο διάβολος, παλιομεθύστακα! Νομίζεις ότι θα γλιτώσεις από αυτό εδώ με το να κάθεσαι και να μη μιλάς; Αν νομίζεις ότι μπορείς να συμπεριφέρεσαι έτσι, σε λάθος αστυνομικό έπεσες, να το ξέρεις! Την αλήθεια θα μου την πεις ακόμα κι αν καθίσουμε εδώ όλη τη μέρα!»

Но Андерс сидел совершенно неподвижно, он не сделал ни малейшей попытки вытереть брызги с лица и вел себя так, будто комиссар был не более чем назойливой мухой, от которой ему даже лень отмахнуться.

— Мы оба — и ты, и я — знаем, что это ты убил Александру Вийкнер. Обманом запихал в нее снотворное, положил в ванну, перерезал вены, а потом спокойненько сидел и любовался, как она истекает кровью.

Я предлагаю: давай по максимуму облегчим друг другу жизнь — ты признаешься, а я составляю протокол.

Мелльберг считал, что он добрался до ключевого момента в допросе, и от удовольствия блаженно сложил руки на пузе. Он ждал.

Со стороны Андерса не последовало ни малейшей реакции. Он продолжал сидеть, опустив голову; его длинные неопрятные волосы упали вниз и закрыли все лицо.

Угол рта Мелльберга недовольно дернулся: признаться, он ждал чего угодно, но только не того, что все его игрища оставят Андерса безразличным.

После не очень продолжительного молчаливого ожидания Мелльберг грохнул кулаком по столу, пытаясь вывести Андерса из прострации. Никакой реакции.

— Черт тебя побери, пьянь! Ты что, думаешь, так будешь здесь сидеть и время тянуть? Ну так знай: тебе не повезло — не на того напал. Либо ты говоришь мне правду, либо мы сидим здесь целый день.

Οι λεκέδες του ιδρώτα στις μασχάλες του Μέλμπεργ μεγάλωναν με κάθε συλλαβή που ξεστόμιζε.

«Ζήλευες, έτσι δεν είναι; Βρήκαμε πίνακες που ζωγράφισες μ' εκείνη μοντέλο και είναι, βέβαια, πολύ ξεκάθαρο ότι πηδιόσασταν. Και για να διαλύσω οποιεσδήποτε αμφιβολίες, σου λέω ότι βρήκαμε τα γράμματα που της έστελνες. Τα γλυκερά, αξιοθρήνητα ερωτικά σου γράμματα. Τι σιχασιά που να πάρει ο διάβολος.

Τι στο καλό σου βρήκε; Θέλω να πω, κοίτα πώς είσαι. Βρομιάρης, αηδιαστικός και σίγουρα δεν είσαι και κανένας Δον Ζουάν, σε καμία περίπτωση.

Η μόνη εξήγηση είναι ότι η γυναίκα αυτή πρέπει να είχε τα βίτσια της, κατά κάποιον τρόπο. Την άναβαν τα σκατά και οι αηδιαστικοί παλιομεθύστακες. Πήγαινε και με τ' άλλα μεθούκλια της Φιελμπάκα ή εξυπηρετούσε εσένα αποκλειστικά;»

Γρήγορος σαν νυφίτσα, ο Άντερς σηκώθηκε και όρμησε πάνω από το τραπέζι, αρπάζοντας και με τα δυο του χέρια τον λαιμό του Μέλμπεργ.

«Καριόλη, θα σε σκοτώσω, γαμημένε μπάτσε!»

Ο Μέλμπεργ προσπάθησε μάταια να ξεφύγει από τα χέρια του Άντερς. Το πρόσωπό του γινόταν όλο και πιο κόκκινο και τα μαλλιά του έπεσαν από τη φωλιά τους, στην κορφή του κρανίου, και κρεμάστηκαν σαν τσαμπιά πάνω στο δεξί του αυτί.

Από την έκπληξη, ο Άντερς χαλάρωσε τη λαβή στον λαιμό του Μέλμπεργ, και ο αρχιεπιθεωρητής ρούφηξε όσον αέρα μπορούσε. Ο Άντερς σωριάστηκε ξανά στην καρέκλα του αγριοκοιτάζοντας τον Μέλμπεργ.

«Αυτό μην το ξανακάνεις ποτέ! Ακούς τι λέω; Ποτέ!» Ο Μέλμπεργ αναγκάστηκε να βήξει και να καθαρίσει πολλές φορές τον λαιμό του για να μπορέσει ν' ανακτήσει τη φωνή του.

«Τώρα θα μείνεις εντελώς ακίνητος, αλλιώς σε

Казалось, круга пота под мышками рубашки Мелльберга расплывались все шире и шире после каждой фразы.

— Ты у нас ревнивенький или как? Мы нашли картину, которую ты намалевал с нее, так что совершенно ясно, что вы друг с дружкой трахались. А уж после того как мы нашли твоё письмо ей, вообще никаких сомнений не осталось. Твоё жалкое сопливое сюсюканье. Мне от этого тошно.

Чего она в тебе нашла? Да ты только посмотри на себя: грязный, облезлый — во, блин, донжуан хренов.

Она что, извращенка какая-то была? И кайф ловила от шелудивой и вонючей алкашни? Она как: всю пьянь во Фельбаке перепробовала или только тебе обломилось?

Молниеносным, как у кобры, броском Андерс вскочил на ноги, перелетел через стол и схватил Мелльберга за горло.

— Ну ты, тварь, ща я из тебя, легаша, все соки выжму.

Мелльберг безуспешно пытался разжать руки Андерса, его лицо становилось все краснее и краснее, а воронье гнездо на голове окончательно повисло на одном ухе.

С явной неохотой Андерс разжал руки и отпустил Мелльберга, комиссар смог вздохнуть и перевести дух. Андерс опять хлопнулся на свой стул, дикими глазами с ненавистью поглядывая на Мелльберга.

— Не вздумай еще раз так сделать, слышишь меня, не вздумай! — Мелльберг прокашлялся, чтобы вернуть голос.

— Ты, зараза, будешь сидеть очень

χώνω ξανά στο κελί και πετάω το κλειδί, τ' ακούς!»

Ο Μέλμπεργ κάθισε ξανά στην καρέκλα του, αλλά κοιτούσε τον Άντερς με βλέμμα άγρυπνο και κάπως φοβισμένο, ένας φόβος που δεν υπήρχε εκεί προηγουμένως. Αντιλήφθηκε πως το επιμελώς τακτοποιημένο χτένισμά του είχε πάθει γερή ζημιά· με μια κίνηση καθαρής ρουτίνας, έστρεψε τα μαλλιά πάνω στη λεία επιφάνεια, καταμεσής στο κρανίο του, ενώ ταυτόχρονα καμωνόταν πως δεν είχε συμβεί τίποτα.

«Λοιπόν, ας επιστρέψουμε στην τάξη. Είχατε, συνεπώς, ερωτική σχέση με τη δολοφονημένη Αλεξάνδρα Βίκνερ, έτσι δεν είναι;»

Ο Άντερς κάτι μουρμούρισε προς τη μεριά του γονάτου του.

«Συγγνώμη, τι είπες;»

Ο Μέλμπεργ έσκυψε μπροστά στο τραπέζι, με τα χέρια πλεγμένα μπροστά του.

«Είπα ότι αγαπούσαμε ο ένας τον άλλο!»

Οι λέξεις αντήχησαν και αναπήδησαν στους γυμνούς τοίχους. Ο Μέλμπεργ χαμογέλασε κοροϊδευτικά.

«Εντάξει, αγαπούσατε ο ένας τον άλλο. Π πεντάμορφη και το τέρας αγαπιόντουσαν. Τι χαριτωμένο. Πόσο καιρό “αγαπούσατε” ο ένας τον άλλο λοιπόν;»

Ο Άντερς μουρμούρισε ξανά κάτι ακατάληπτο, και ο Μέλμπεργ αναγκάστηκε να του ζητήσει να το επαναλάβει.

«Από τότε που ήμασταν μικροί.»

«Α, μάλιστα, μάλιστα. Ωραία. Αλλά υποθέτω ότι δεν πηδίσασταν σαν τα κουνέλια από πέντε ετών, οπότε επίτρεψε μου να αναδιατυπώσω την ερώτηση:»

Πόσο καιρό είχατε σεξουαλικές σχέσεις; Πόσο καιρό την έβρισκε μαζί σου εκτός συζυγικής στέγης; Πόσο καιρό χορεύατε οριζόντιο ταγκό; Να συνεχίσω ή κατάφερες να καταλάβεις την ερώτηση;»

спокойно, а то я шваркну тебя в камеру, а ключ выкину. Слышишь меня, ты?

Комиссар сел, внимательно рассматривая Андерса. На лице Мелльберга появилось нечто новое — испуг, которого раньше не было. Кроме того, он чувствовал, что его тщательно воздвигнутая волосяная конструкция здорово пострадала; отработанным движением он нахлобучил ее на лысину и попытался сделать вид, что ничего особенного не произошло.

— Ну так все по порядку: таким образом, у вас была сексуальная связь с убитой Александрой Вийкнер?

Андерс пробормотал что-то себе под нос.

— Извини, что ты сказал? — Мелльберг сложил руки и перегнулся через стол.

— Я сказал, что мы любили друг друга.

Слова отскочили от стен, оставив после себя в комнате эхо. Мелльберг издевательски ухмыльнулся:

— О'кей. Вы любили друг друга. Красавица и чудовище — кто бы мог подумать. Ну и как долго «любили вы друг друга»?

Андерс опять что-то невнятно пробормотал, и Мелльберг попросил его повторить.

— С самого детства.

— Так-так-так, хорошо-хорошо. Но я все-таки надеюсь, что, когда вам было лет по пять, вы еще как кролики не трахались. Так что сформулирую вопрос по-другому.

Как долго вы имели половую связь? Сколько вы друг о дружку шебуршились? Когда вы начали лежа плясать? Мне еще раз повторить или я имею счастье надеяться, что вопрос до тебя все-таки доехал?

Ο Άντερς κάρφωσε τον Μέλμπεργ μ' ένα βλέμμα όλο μίσος, αλλά κατάφερε, με περισσή δυσκολία, να μείνει ήρεμος.

«Δεν ξέρω. Συναντιόμασταν από καιρό σε καιρό όλ' αυτά τα χρόνια. Ειλικρινά, δεν ξέρω. Δεν καθόμουν να κρατάω ημερολόγιο». Έπιασε κάποιες αόρατες κλωστές από το παντελόνι του.

«Δηλαδή, δεν ερχόταν εδώ τόσο συχνά παλιότερα, οπότε δεν γινόταν τόσο συχνά. Τις περισσότερες φορές ερχόταν και τη ζωγράφιζα μόνο. Ήταν τόσο όμορφη».

«Τι έγινε το βράδυ που πέθανε; Είχαμε ερωτικό καβγαδάκι; Δεν ήθελε να σου κάτσει;

Ή μήπως σου την έδωσε που ήταν γκαστρωμένη; Αυτό ήταν, έτσι; Ήταν γκαστρωμένη, κι εσύ δεν ήξερες αν ήταν δικό σου ή του άντρα της. Σίγουρα θα σε απείλησε ότι θα σου έκανε τον βίο αβίωτο, ε;»

Ο Μέλμπεργ ήταν πολύ ικανοποιημένος με τον εαυτό του. Ήταν πεπεισμένος ότι ο Άντερς ήταν ο δολοφόνος και ότι, αν πατούσε αρκετά δυνατά μερικά σωστά κουμπιά, θα του αποσπούσε σίγουρα μια ομολογία. Εκατό τοις εκατό σίγουρα πράγματα.

Μετά, θα το βούλωναν όλοι και θα του ζητούσαν να επιστρέψει στο Γέτεμποργ. Θα τους άφηνε να το κρατούν βουλωμένο για πολύ καιρό.

Θα κατέληγε οπωσδήποτε σε προαγωγή και σε μεγαλύτερο μισθό αν τους κρατούσε σε αναμμένα κάρβουνα για λίγο. Χάιδεψε γεμάτος ικανοποίηση την κοιλιά του και αμέσως τότε αντιλήφθηκε ότι ο Άντερς τον κοιτούσε με γουρλωμένα μάτια.

Το πρόσωπό του ήταν άσπρο σαν πανί και όλο το αίμα φαινόταν να έχει χαθεί από εκεί. Τα χέρια του κουνιόντουσαν σαν να είχε σπασμούς. Όταν ο Άντερς σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε για πρώτη φορά κατάματα τον Μέλμπεργ, ο αρχιεπιθεωρητής είδε το κάτω χείλος του να τρέμει και τα μάτια του να είναι

Андерс с ненавистью посмотрел на Мелльберга, но сдержал себя.

— Я не знаю. Где-то, наверное, год. Я точно не помню. Я не подсчитывал и в календаре не отмечал. — Он снял несколько несуществующих ниток со своих брюк.

— Но вообще-то она здесь не очень часто бывала, так что мы виделись довольно редко. Обычно я ее просто рисовал, она была такая красивая.

— А что случилось в тот вечер, когда она умерла? Такая махонькая любовная скора? Она тебе не дала? Или ты взбесился оттого, что она залетела? Что, так оно и было? Ну да, она тебе сказала, что ее обрюхатили, а ты не знал кто: ты или муж. Но в любом случае она наверняка пообещала, что тебе мало не покажется. Правильно?

Мелльберг был ужасно доволен собой. Он совершенно убедил себя в том, что Андерс убийца, и если поднажать на него посильнее и задеть за живое, то Андерс гарантированно признается, и к гадалке не ходи.

А потом у него в ногах будут валяться, умоляя вернуться в Гётеборг. Долго им его уговаривать придется. Он их еще и потомит.

Ясное дело, без повышения и большей зарплаты Бертель Мелльберг и пальцем не пошевелит. Он довольно похлопал себя по пузу и заметил, что Андерс смотрит на него остановившимися, широко раскрытыми глазами.

Кровь отхлынула от его лица, и оно стало совершенно белым. Руки свело. Андерс за все время разговора первый раз поднял голову и посмотрел прямо в глаза Мелльбергу. Комиссар неожиданно заметил, что нижняя губа Андерса дрожит, а глаза наполнились слезами.

γεμάτα δάκρυα.

«Λες ψέματα! Δεν μπορεί να ήταν έγκυος!»

Μύξες έτρεχαν από τη μύτη του, και ο Άντερς τις καθάρισε με το μανίκι του πουλόβερ του. Κοιτούσε τον Μέλμπεργ σχεδόν ικετευτικά.

«Τι πάει να πει δεν μπορεί; Οι καπότες δεν είναι εκατό τοις εκατό σίγουρες, όπως θα ξέρεις. Στον τρίτο μήνα ήταν, οπότε μην έρχεσαι εδώ και μου παίζεις θέατρο.

Ήταν γκαστρωμένη, και ξέρεις πολύ καλά πώς έγινε. Τώρα, αν ήσουν εσύ ή ο ντε-λικάτος σύζυγος που τη φούσκωσε, τι να πω εγώ, ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις, έτσι δεν είναι;

Η κατάρα των αντρών, άκου κι εμένα που σου μιλάω. Κόντεψα κι εγώ να την πατήσω μερικές φορές, αλλά καμία μαλακισμένη δεν κατάφερε μέχρι στιγμής να με κάνει να υπογράψω τίποτα κωλόχαρτα».

Ο Μέλμπεργ κακάρισε.

«Οχι πως σε αφορά, αλλά είχαμε πάνω από τέσσερις μήνες να κάνουμε έρωτα. Τώρα όμως δεν θέλω να μιλάω άλλο μαζί σου. Πήγαινέ με πίσω στο κελί, γιατί άλλη κουβέντα δεν πρόκειται να πω!»

Ο Άντερς ρουφούσε ηχηρότατα τη μύτη του, και τα δάκρυα απειλούσαν ανά πάσα στιγμή να πλημμυρίσουν τα πάντα. Έγειρε πίσω στην καρέκλα, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, και απέμεινε να κοιτάζει προκλητικά, πίσω από μια τούφα μαλλιά, τον Μέλμπεργ, ο οποίος αναστέναξε βαθιά, αλλά εισάκουσε το αίτημά του.

«Εντάξει λοιπόν. Θα συνεχίσουμε σε κάνα δυο ώρες. Αλλά ένα να ξέρεις: δεν πιστεύω ούτε μία από τις μαλακίες που μου σερβίρεις! Σκέψου το καλά αυτό όσο θα κάθεσαι στο κελί σου. Όταν θα μιλήσουμε ξανά, θέλω μια πλήρη ομολογία εκ μέρους σου».

Συνέχισε να κάθεται εκεί λίγο ακόμα, αφότου ο Άντερς οδηγήθηκε στο κελί του. Ο βρομερός μεθύστακας δεν είχε ομολογήσει, και αυτό του φαινόταν απολύτως ακατανόητο. Το ατού του, ωστόσο, δεν το είχε παίξει ακόμη, το κρατούσε

— Ты врешь! Не могла она залететь.

У него потекли сопли и повисли на кончике носа. Андерс смахнул их рукавом. Он смотрел на Мелльберга почти умоляюще.

— А чего не могла-то? Ты ж знаешь, гондоны стопроцентной гарантии не дают. У нее третий месяц пошел. Так что не надо мне тут народный театр устраивать.

Она была в залете, и кому, как не тебе, знать, как это вышло. Так что тут либо ты постарался, либо ее шикарный муженек.

Хотя, конечно, дело темное — беда для нас, мужиков. Я сам несколько раз чуть не погорел, но ни одной ушлой бабе меня до магистрата дотащить не удалось.

— И Мелльберг довольно закудахтал.

— Тебя вообще-то это не касается, но у нас с ней секса не было месяцев шесть. А сейчас хватит, я больше не хочу с тобой разговаривать. Давай меня обратно в камеру, я больше ни слова не скажу.

Андерса здорово пробрали, и слезы вперемешку с соплями текли не переставая. Он опять откинулся на стуле, скрестил руки на груди и с упрямой ненавистью поглядывал из-под упавших волос на Мелльберга. Мелльберг тяжело вздохнул, но был вынужден согласиться.

— Ну ладненько, тогда продолжим через пару часиков. Но чтоб ты знал: я во все это не верю. Ни капли. Так что подумай, пока сидишь в камере. В следующий раз мне от тебя будет нужно полное признание.

Андерса увели обратно в камеру. Мелльберг сидел и размышлял: «Этот вонючий алкаш не признался — совершенно непонятно почему». Мелльберг досадовал. Но у него были козыри на руках,

κρυφό.

Η τελευταία φορά που κάποιος άκουσε την Αλεξάνδρα Βίκνερ ζωντανή ήταν στις επτά και τέταρτο την Παρασκευή, στις είκοσι πέντε Ιανουαρίου, ακριβώς μία εβδομάδα πριν βρεθεί νεκρή. Τότε είχε μιλήσει στο τηλέφωνο με τη μητέρα της για πέντε λεπτά και πενήντα δευτερόλεπτα, σύμφωνα με την τηλεφωνική εταιρεία Τέλια. Αυτό συμφωνούσε, επίσης, απόλυτα με το χρονικό πλάισιο που είχε ορίσει ο ιατροδικαστής.

Χάρη στη γειτόνισσα Ντάγκμαρ Πετρέν, είχε μια μαρτυρία ότι ο Άντερς Νίλσον όχι μόνο είχε επισκεφτεί το θύμα την ίδια Παρασκευή βράδυ, λίγο πριν από τις εφτά, αλλά και ότι είχε μπει στο σπίτι πολλές φορές κατά την εβδομάδα που ακολούθησε. Τότε όμως η Αλεξάνδρα Βίκνερ βρισκόταν ήδη νεκρή στην μπανιέρα.

Μια ομολογία θα διευκόλυνε πολύ το έργο του Μέλμπεργ, αλλά και στην περίπτωση που ο Άντερς θα αποδεικνύοταν σκληρό καρύδι ήταν πεπεισμένος ότι θα έβρισκε τρόπο να τον παραπέμψει.

Δεν είχε μόνο τη μαρτυρία της κυρίας Πετρέν, αλλά πάνω στο γραφείο του είχε, επίσης, μια αναφορά από την κατ' οίκον έρευνα στο σπίτι της Άλεξ Βίκνερ.

Τα πιο ενδιαφέροντα ήταν τα στοιχεία από την πολύ σχολαστική έρευνα της μπανιέρας όπου την είχαν βρει.

Και δεν ήταν μόνο ότι είχαν βρει ένα αποτύπωμα παπούτσιού στο πηγμένο αίμα στο πάτωμα του μπάνιου, το οποίο ταίριαζε με ένα ζευγάρι παπούτσια που είχε βρεθεί στο διαμέρισμα του Άντερς: είχαν εντοπίσει και τα δακτυλικά του αποτυπώματα στο κορμί του θύματος. Όχι, βέβαια, εξίσου καθαρά όπως θα ήταν σε μια σκληρή και επίπεδη επιφάνεια αλλά οπωσδήποτε ορατά και αναγνωρίσιμα.

Δεν ήθελε να ρίξει όλα τα βόλια του σήμερα, αλλά στην επόμενη ανάκριση θα έβγαζε όλο το οπλοστάσιό του. Και γαμώ τον διάβολό του αν δεν κατάφερνε να σπάσει εκείνο τον μπάσταρδο ακόμα και τότε.

и он их еще не открывал.

Последний раз Александру Вийкнер видели, а точнее, слышали двадцать пятого января, в пятницу вечером, в четверть седьмого. Ровно через неделю ее нашли мертвой. По данным компании «Телиа», она разговаривала со своей матерью пять минут и пятьдесят секунд, что вполне соответствовало временным рамкам, которые обозначил патологоанатом.

Оставалось только благодарить Бога за свидетельство Дагмар Петрен, которая показала, что Андерс Нильссон заходил в дом к жертве не только тогда, в пятницу вечером около семи, но и потом, на следующей неделе, несколько раз бывал в доме, когда Александра Вийкнер уже лежала мертвая в ванне.

Признание Андерса существенно облегчило бы работу Мелльберга, но, даже если он будет продолжать упрямиться, Мелльберг все равно твердо верил, что сможет его переломить.

Перед ним на столе лежал не только показания госпожи Петрен, у него еще имелся отчет об осмотре дома Александры Вийкнер.

Ванная комната, где была найдена жертва, была исследована с особой тщательностью. И там выявились очень интересные детали.

Во-первых, в замерзшей крови на полу криминалисты обнаружили след, который полностью совпадал с отпечатком ботинок, изъятых из квартиры Андерса. Отпечаток его пальца был также выявлен и на теле жертвы — конечно, не такой ясный, как на твердой и ровной поверхности, но вполне идентифицируемый.

Мелльберг не собирался сразу выкладывать все карты на стол, но на следующем допросе он пустит в ход тяжелую артиллерию. Чтоб ему облысеть, если он не расколет этого засранца. Очень довольный,

Ο Μέλμπεργ έφτυσε ικανοποιημένος την παλάμη του και με το σάλιο ίσιωσε τα μαλλιά του.

* * *

Το τηλεφώνημα τη διέκοψε ακριβώς τη στιγμή που καθόταν και έγραφε μια περιγραφή της συνομιλίας με τον Χένρικ Βίκνερ. Ενοχλημένη, η Ερίκα παράτησε το πληκτρολόγιο και τεντώθηκε για να πιάσει το τηλέφωνο.

«Ναι!» Ακούστηκε λίγο περισσότερο ενοχλημένη απ' όσο ήθελε.

«Γεια, ο Πάτρικ είμαι. Μήπως ενοχλώ;» Η Ερίκα κάθισε κανονικά στην πολυθρόνα της και μετά-νιωσε που δεν ακούστηκε φιλικότερη όταν απάντησε.

«Μα, όχι, απολύτως όχι. Απλώς κάθομαι εδώ και γράφω και είχα απορροφηθεί τόσο πολύ που τινάχτηκα μόλις χτύπησε το τηλέφωνο και ίσως να ακούστηκα λίγο. αλλά δεν ενοχλείς, με τίποτα, είναι όλα εντάξει, δηλαδή.»

Έπιασε το μέτωπό της όταν άκουσε τον εαυτό της να χαζοκουβεντιάζει σαν δεκατετράχρονη στο τηλέφωνο. Έπρεπε να συνέλθει και να βάλει σε μια τάξη τις ορμόνες της. Ήταν γελοίο.

«Ξέρεις, είμαι εδώ, στη Φιελμπάκα, και ήθελα να δω αν ήσουν στο σπίτι και αν μπορούσα να περάσω από εκεί για λίγο». Ακουγόταν γεμάτος αυτοπεποίθηση, αρρενωπότητα, ασφάλεια και ηρεμία, και η Ερίκα ένιωσε ακόμα πιο γελοία που είχε σαστίσει προηγουμένως σαν κοπελούδα.

Κοίταξε τα ρούχα της, τα οποία εκείνη τη μέρα αποτελούνταν από μια ελαφρώς λερωμένη αθλητική φόρμα, και έφερε ταυτόχρονα το χέρι στα μαλλιά της.

Мелльберг поплевал на ладонь и взялся приглаживать шевелюру.

* * *

Телефонный звонок прервал ее на середине изложения разговора с Хенриком Вийкнером. Эрика раздраженно тюкнула по клавишам и пошла к телефону.

— Да. — Ее голос прозвучал несколько более недовольно, чем ей хотелось.

— Алло, это Патрик. Я помешал? Эрика выпрямилась на стуле, тут же пожалев о том, что не начала разговор более дружелюбно.

— Да нет, совершенно нет. Я просто сидела и писала и так погрузилась в текст, что подпрыгнула от неожиданности, когда зазвонил телефон, и поэтому я, наверное... Но ты совершенно не мешаешь. Все о'кей, я хочу сказать...

Эрика шлепнула себя по лбу, когда сообразила, что лепечет, как четырнадцатилетняя девочка. Самое время собраться и придержать гормоны — обхочотаться можно.

— Ну-у, я тут оказался во Фьељбаке и подумал, что, может быть, если ты дома, я мог бы заскочить к тебе ненадолго.

Его голос звучал уверенно, отчетливо, по-мужски, и Эрика почувствовала себя еще глупее — не просто как девочка-подросток, но как девочка-подросток — полная дура.

Она посмотрела, что на ней надето. В данную минуту в качестве повседневной одежды на ней был хорошо засаленный тренировочный костюм. Потом Эрика пощупала волосы.

Μάλιστα, όπως το φοβόταν. Τα μαλλιά ήταν πιασμένα κότσο ψηλά στο κεφάλι και πετούσαν προς κάθε κατεύθυνση.

Η κατάσταση μπορούσε να χαρακτηριστεί σχεδόν καταστροφική.

«Ελα, Ερίκα, με ακούς;» ακούστηκε ο Πάτρικ απορημένος.

«Εμ, ναι, σε ακούω. Απλώς μου φάνηκε πως χάθηκε το σήμα του κινητού σου».

Η Ερίκα ξανάπιασε το κεφάλι της για δεύτερη φορά μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα. Θεέ και Κύριε, θα έλεγε κανείς ότι ήταν πρωτάρα.

«Ελα, Ερίκααα, με ακούς τώρα; Εμπρός;»

«Εμ, ναι, βέβαια, βέβαια. Άντε, έλα αποδώ! Δώσε μου μόνο ένα τέταρτο πριν έρθεις, γιατί πρέπει να. εμ. έχω κάτι να. γράψω, ένα πολύ σημαντικό κομμάτι που θέλω να το τελειώσω οπωσδήποτε».

«Ναι, φυσικά. Σίγουρα δεν ενοχλώ; Εννοώ ότι θα ιδωθούμε αύριο το βράδυ έτσι κι αλλιώς, οπότε.»

«Οχι! Με τίποτα. Σίγουρα. Δώσε μου μόνο ένα τέταρτο».

«Εντάξει, τα λέμε τότε σε ένα τέταρτο».

Η Ερίκα άφησε κάτω το ακουστικό και πήρε μερικές βαθιές ανάσες γεμάτες προσδοκία. Το καρδιοχτύπι της ήταν τόσο δυνατό που μπορούσε να το ακούσει.

Ο Πάτρικ θα ερχόταν στο σπίτι της. Ο Πάτρικ θα. Σκίρτησε και, σαν να της είχε ρίξει κάποιος έναν κουβά με κρύο νερό, τινάχτηκε από την καρέκλα.

Θα ερχόταν σ' ένα τέταρτο, κι αυτή φαινόταν σαν να είχε μείνει άλουστη κι αχτένιστη μία ολόκληρη εβδομάδα. Όρμησε στη σκάλα για τον επάνω όροφο, ανεβαίνοντας δυο δυο τα σκαλιά, καθώς συγχρόνως τραβούσε το πάνω μέρος της φόρμας της για να το βγάλει.

Ну да, точно, как она и боялась: на макушке — дыбом, а по бокам, под лентой, торчат во все стороны.

Ситуацию можно было охарактеризовать как катастрофическую.

— Эрика, ты слушаешь? — спросил Патрик.

— О да, я слушаю. Мне просто показалось, что связь пропала.

И за последние десять секунд Эрика во второй раз начала колошматить себя по лбу. Святые угодники, он подумает, что ее пыльным мешком из-за угла ударили.

— Алло, Эрика, меня слышно? Алло.

— Ну да, конечно. Ты сюда едешь? Дай мне только минут пятнадцать. Не торопись, потому что мне надо... а-а, о-о... дописать очень важный абзац в книге, вот прямо сейчас надо.

— Ну да, конечно, ясное дело. Но я точно не мешаю? Ну, я хочу сказать, тогда мы увидимся завтра вечером, так что...

— Да нет, совсем нет. Можешь быть уверен. Дай мне только пятнадцать минут.

— О'кей, тогда увидимся через четверть часа.

Эрика медленно положила трубку и вздохнула. Вздох получился какой-то выжидательный. Сердце у нее колотилось так сильно, что она даже слышала его стук.

Патрик едет к ней, Патрик е... И она очнулась, будто кто-то выплеснул ей в лицо ушат холодной воды, и спрыгнула со стула.

Он позвонит в дверь через пятнадцать минут, а она выглядит так, словно неделю не мылась и не причесывалась. Она бросилась по лестнице на второй этаж, перепрыгивая через две ступеньки, одновременно умудряясь стаскивать с себя

<p>Στο υπνοδωμάτιο έβγαλε και το παντελόνι, περδικλώθηκε και λίγο έλειψε να πέσει και να σπάσει το κεφάλι της, διότι είχε ξεχάσει εντελώς πως όταν οι άνθρωποι βγάζουν το παντελόνι τους δεν κινούνται.</p>	<p>Верх тренировочного костюма.</p> <p>В спальне она взялась снимать тренировочные брюки и едва не расквасила себе нос, потому что забыла, что они еще болтаются у нее на щиколотках.</p>
<p>Στο μπάνιο έπλυνε τις μασχάλες της, γεμάτη ευγνωμοσύνη που τις είχε ξυρίσει το πρωί όταν έκανε ντους.</p>	<p>В ванной она быстренько помыла подмышки и возблагодарила про себя небеса за то, что побрала их сегодня утром, когда принимала душ.</p>
<p>Έβαλε λίγο άρωμα στους καρπούς της, ανάμεσα στα στήθη και στον λαιμό, όπου ένιωσε τον σφυγμό της να χτυπάει δυνατά κάτω από τα ακροδάχτυλά της.</p>	<p>Дальше духи — чуть-чуть, умеренно, по капельке на запястья, между грудей и на впадинку под горлом. Она почувствовала, какой у нее учащенный пульс.</p>
<p>Η γκαρνταρόμπα της υπέστη μια σκληρή μεταχείριση, και μόνο αφού πέταξε πάνω στο κρεβάτι σχεδόν όλο το περιεχόμενό της είχε την τύχη να αποφασίσει για μια απλή μαύρη μπλούζα Φιλίππα και μια ασπρί στενή φούστα που έφτανε μέχρι τους αστραγάλους της.</p>	<p>С гардеробом она обошлась довольно грубо. Она его практически выпотрошила, быстро выдергивая вещь за вещью и кидая на кровать. Образовалась изрядная куча. После некоторых колебаний Эрика остановилась на блузке от Филиппа Кейя и черной длинной облегающей юбке до щиколоток.</p>
<p>Κοίταξε την ώρα. Δέκα λεπτά ακόμη. Ξανά στο μπάνιο.</p>	<p>Эрика посмотрела на часы. Осталось десять минут. Опять в ванную.</p>
<p>Πούδρα, μάσκαρα, γκλος χειλιών και μια απαλή σκιά ματιών. Κοκκινάδι δεν χρειαζόταν, ήταν ήδη αρκετά αναψοκοκκινισμένη.</p>	<p>Пудра, тушь, блеск для губ и немножко теней вокруг глаз. Румян не требовалось: она уже покраснела.</p>
<p>Αυτό που ήθελε να πετύχει με το βάψιμο ήταν μια εμφάνιση που θα την έδειχνε δροσερή και άβαφη, αν και κάθε χρόνος που περνούσε απαιτούνταν όλο και περισσότερο μέικαπ .</p>	<p>Результат ее порадовал: лицо выглядело свежим, макияж не бросался в глаза, хотя сама Эрика знала, что год от года ей приходилось краситься все больше и больше.</p>
<p>Ακουσε το κουδούνι στην εξώπορτα και, καθώς πήγε να ρίξει μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη, αντιλήφθηκε πανικόβλητη ότι τα μαλλιά της ήταν ακόμη πιασμένα ψηλά στο κεφάλι μ' ένα κατακίτρινο λαστιχάκι.</p>	<p>Снизу с первого этажа послышался звонок в дверь. Она последний раз бросила на себя взгляд в зеркало и в панике увидела, как неоновые лампочки в ванной услужливо подсветили желтовато-голубоватым цветом растрепанный сноп у нее на голове.</p>
<p>Πέταξε το λαστιχάκι και με μια βούρτσα και λίγο αφρό μαλλιών κατάφερε να τους δώσει μια σχεδόν αξιοπρεπή όψη.</p>	<p>Она стянула ленту, провела пару раз щеткой по волосам, мазнула гелем, создав видимость сознательной небрежности.</p>
<p>Το κουδούνι χτύπησε ξανά, πιο επίμονα αυτή</p>	<p>В дверь опять позвонили, на этот раз более</p>

τη φορά, κι εκείνη έσπευσε να κατέβει, αλλά σταμάτησε στη μέση της σκάλας για να πάρει μια ανάσα και να συγκεντρωθεί κάπως.

Με την πιο άνετη έκφραση που μπόρεσε να πάρει, άνοιξε την πόρτα κι εκτόξευσε ένα πλατύ χαμόγελο.

Το δάχτυλό του έτρεμε ελαφρά όταν χτύπησε το κουδούνι. Είχε σκεφτεί πολλές φορές να κάνει μεταβολή και να φύγει κι έπειτα να τηλεφωνήσει με κάποια δικαιολογία περί κωλύματος, αλλά το αμάξι πήγε σχεδόν μόνο του προς το Σέλβικ.

Θυμόταν πολύ καλά πού έμενε η Ερίκα και πήρε με άνεση την κλειστή δεξιά στροφή στην ανηφόρα πριν από το κάμπινγκ που έβγαζε στο σπίτι της.

Το σκοτάδι έξω ήταν πυκνό, αλλά τα φώτα του δρόμου έφεγγαν αρκετά για να μπορεί να διακρίνει τη θέα προς τη θάλασσα.

Κατάλαβε μεμιάς τα συναισθήματα της Ερίκα για το πατρικό της, όπως κατάλαβε, επίσης, και την οδύνη που πρέπει να ένιωθε ενόψει της πιθανότητας να το χάσει.

Μεμιάς, αντιλήφθηκε, επίσης, το ανέφικτο σε αυτό που ένιωθε για την Ερίκα.

Αυτή και η Άννα θα πουλούσαν το σπίτι και δεν θα υπήρχε πια τίποτα να κρατάει την Ερίκα στη Φιελμπάκα. Θα μετακόμιζε στη Στοκχόλμη, και ένας αστυνομικός της επαρχίας από το Τανούμσχεντε δεν θα έπιανε δεκάρα μπροστά στα ανήμερα καμάκια πολυτελείας των μπαρ στο Στούρεπλαν.

Περπάτησε βαρύθυμα μέχρι την πόρτα και χτύπησε το κουδούνι. Δεν άνοιξε κανείς. Το χτύπησε ξανά. Αυτό που έκανε δεν του φαινόταν καθόλου καλή ιδέα, όπως του είχε φανεί όταν έφυγε από της κυρίας Πετρέν.

настойчиво, и она заторопилась вниз, но остановилась на половине лестницы для того, чтобы перевести дух и взять себя в руки.

С наиочаровательнейшим выражением, какое она только могла изобразить, Эрика открыла дверь и выдала улыбку.

Да, палец заметно подрагивал, когда Патрик нажимал на кнопку звонка. Несколько раз ему хотелось развернуться, позвонить Эрике, извиниться, сослаться на срочное дело и уехать восвояси. Но машина сама, помимо его воли, выруливалась к Сельвику.

Патрик очень хорошо помнил, где она живет, и с легкостью вписался в крутой правый поворот к холму у кемпинга, перед подъемом к ее дому.

Было темно, как ночью. Уличные фонари уже горели. Они светили достаточно ярко, но все же не помешали Патрику оценить вид на море.

Он и без того мог с легкостью представить, как Эрика любит родительский дом, но сейчас еще яснее осознал, какое это для нее будет горе, что она чувствует, зная, что скоро все это потеряет.

И Патрик тут же подумал о том, что невозможное невозможно. Что толку в его чувствах к Эрике.

Она и Анна продадут дом, а потом Эрике во Фьељбаке делать будет совершенно нечего, она уедет обратно в Стокгольм. Сельский полицейский из Танумсхеде, мягко говоря, не товарищ тусовщикам со Стуреплан.

Патрик позвонил, дверь никто не открыл. Он помедлил и опять нажал на кнопку звонка. Да, он определенно чувствовал, что это пустая затея, но желание заехать к Эрике было первым, о чем он подумал, отъезжая от дома госпожи Петрен.

Δεν μπορούσε να μην υποκύψει στον πειρασμό να της τηλεφωνήσει τώρα που ήταν τόσο κοντά. Αν και είχε μετανιώσει λίγο όταν εκείνη απάντησε.

Ακουγόταν τόσο απασχολημένη με άλλα, ενοχλημένη θα έλεγε μάλιστα, όταν σήκωσε τηλέφωνο. Εν πάσῃ περιπτώσει, τώρα ήταν πλέον αργά για ν' αλλάξει γνώμη. Το κουδούνισμα αντηχούσε ήδη για δεύτερη φορά μέσα στο σπίτι.

Άκουσε ότι κάποιος κατέβαινε μια σκάλα. Τα βήματα σταμάτησαν για λίγο πριν συνεχίσουν την υπόλοιπη πορεία τους προς την εξώπορτα.

Η πόρτα άνοιξε, κι εκείνη φάνηκε στο κατώφλι μ' ένα πλατύ χαμόγελο. Του κόπηκε η ανάσα. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς κατάφερνε να φαίνεται πάντα τόσο δροσερή. Το πρόσωπό της ήταν πεντακάθαρο και αμακιγιάριστο, μ' εκείνη τη φυσική ομορφιά που ο ίδιος έβρισκε απίστευτα ελκυστική σε μια γυναίκα.

Η Κάριν δεν θα εμφανιζόταν άβαφη ούτε στα όνειρά της, αλλά η Ερίκα έδειχνε τόσο απίστευτα όμορφη στα μάτια του που δεν μπορούσε να φανταστεί κάτι που θα βελτίωνε, ενδεχομένως, αυτό που ήδη έβλεπε.

Το σπίτι δεν είχε αλλάξει καθόλου· ήταν όπως το θυμόταν από τις επισκέψεις του όταν ήταν παιδί.

Εκεί μέσα, έπιπλα και σπίτι είχαν καταφέρει να γεράσουν αντάμα και αξιοπρεπώς. Παντού κυριαρχούσε το ξύλο και το λευκό, με φωτεινά υφάσματα σε λευκό και γαλάζιο, τα οποία έδεναν αρμονικά με τη γερασμένη πατίνα των επίπλων. Εκείνη είχε ανάψει κεριά που έδιωχναν το χειμωνιάτικο σκοτάδι. Όλα απέπνεαν ηρεμία και χαλάρωση. Ακολούθησε την Ερίκα στην κουζίνα.

«Θέλεις καφέ;»

«Ναι, ευχαριστώ. Α, πάρε κι αυτά εδώ».

Патрик просто-напросто не смог удержаться и не позвонить ей, зная, что она так близко. Но после того как Эрика ответила и Патрик услышал ее голос, он тут же об этом пожалел.

Ему показалось, что он не вовремя: похоже, она очень занята и раздражена. Ну да ладно, что сделано, то сделано, сейчас раскаиваться уже поздно. Патрик стоял и слушал приглушенный дверью звук звонка.

Он услышал, что кто-то спускается вниз по лестнице. Шаги остановились ненадолго, затем стали приближаться: кто-то подходил к двери.

Дверь открылась, и там стояла она, широко улыбаясь. У Патрика перехватило дух. Он никогда не понимал, как она ухитряется всегда выглядеть такой свежей. Лицо было чистое, без макияжа, — естественная природная красота, которую он всегда больше всего ценил в женщинах.

Карин и в страшном сне не могло присниться появиться на людях ненакрашенной. Но Эрика в его глазах выглядела настолько фантастически здорово, что, по мнению Патрика, никакая косметика ничего не могла прибавить к ее красоте.

Дом был таким же, каким Патрик помнил его с детства.

И мебель, и дом постарели, но тем не менее смотрелись очень достойно. Доминировали дерево и белый цвет. Светлая бело-голубая обивка отлично сочеталась с патиной на мебели. Свет от зажженных свечей оживлял зимнюю темноту. В доме было спокойно и свободно. Патрик пошел за Эрикой в кухню.

— Хочешь кофе?

— Да, спасибо. Но сначала — вот что у меня есть.

<p>Ο Πάτρικ τής έδωσε τη σακούλα με τα γλυκίσματα.</p>	<p>— Патрик протянул пакет с булочками.</p>
<p>«Αν και θα ήθελα να μείνουν μερικά για να τα πάρω στο τμήμα. Είναι όμως τόσα πολλά που θα φτάσουν και θα περισσέψουν το εγγυώμαι αυτό».</p>	<p>— Только мне бы хотелось оставить несколько штук для ребят из участка, но я думаю, тут на всех хватит.</p>
<p>Π Ερίκα έριξε μια ματιά στη σακούλα. Χαμογέλασε.</p>	<p>Эрика заглянула в пакет и улыбнулась.</p>
<p>«Επισκεφθήκαμε την κυρία Πετρέν, βλέπω».</p>	<p>— Как я вижу, ты заезжал к госпоже Петрен.</p>
<p>«Ακριβώς. Και έχω φάει τόσο που δεν μπορώ να κουνηθώ».</p>	<p>— Ага, и так объелся, что едва шевелюсь.</p>
<p>«Πολύ ευχάριστη κυρία, έτσι δεν είναι;»</p>	<p>— Совершенно очаровательная старая дама. Как она тебе?</p>
<p>«Αφάνταστα ευχάριστη. Αν ήμουν εκεί γύρω στα ενενήντα δύο θα την παντρευόμουνα».</p>	<p>— Не то слово. Если бы мне было лет девяносто, я бы на ней женился.</p>
<p>Χαμογέλασαν και οι δύο.</p>	<p>Они улыбнулись друг другу.</p>
<p>«Πώς είσαι, λοιπόν;»</p>	<p>— Ну, как твои дела?</p>
<p>«Α, ωραία, ευχαριστώ».</p>	<p>— Ничего, спасибо, хорошо.</p>
<p>Κάποιες στιγμές σιωπής τούς έκαναν να ξεροστρίβονται από την αμηχανία εκεί που κάθονταν.</p>	<p>В наступившей паузе оба почувствовали себя очень неловко и заерзали.</p>
<p>Η Ερίκα έβαλε καφέ σε δύο φλιτζάνια και έπειτα μετάγγισε τον υπόλοιπο καφέ σε ένα θερμός.</p>	<p>Эрика наполнила две чашки, остальной кофе вылила в термос.</p>
<p>«Πάμε να κάτσουμε στη βεράντα».</p>	<p>— Мы сядем на веранде.</p>
<p>Ήπιαν τις πρώτες γουλιές μέσα σε μια σιωπή διόλου αμήχανη πια αλλά αρκετά ευχάριστη.</p>	<p>Они прихлебывали кофе молча, в тишине, которая уже больше не казалась тягостной, скорее наоборот — приятной.</p>
<p>Η Ερίκα καθόταν στον κα-λαμόπλεχτο καναπέ απέναντι του. Ο Πάτρικ καθάρισε τον λαιμό του.</p>	<p>Эрика сидела на плетеном диванчике напротив Патрика. Он кашлянул.</p>
<p>«Πώς πάει με το βιβλίο;»</p>	<p>— Как твоя книга?</p>
<p>«Καλά, ευχαριστώ. Κι εσύ; Πώς πάνε οι έρευνες;»</p>	<p>— Спасибо, хорошо. А как у тебя дела? Как расследование? Продвигается?</p>

Ο Πάτρικ το σκέφτηκε λίγο κι αποφάσισε να της αποκαλύψει περισσότερα απ' όσα έπρεπε. Η Ερίκα, άλλωστε, ήταν ήδη μπλεγμένη στην υπόθεση, και δεν μπορούσε να δει ποιον θα έβλαπτε η ενημέρωσή της.

«Απ' ότι δείχνουν τα πράγματα, μάλλον η υπόθεση θεωρείται λυμένη. Έχουμε ήδη έναν συλληφθέντα, ο οποίος ανακρίνεται αυτή τη στιγμή, και τα αποδεικτικά στοιχεία είναι τόσο ακλόνητα όσο δεν παίρνει άλλο».

Η Ερίκα έσκυψε μπροστά γεμάτη περιέργεια.

«Ποιος είναι;»

Ο Πάτρικ δίστασε για λίγο. «Ο Άντερς Νίλσον».

«Α, ώστε ο Άντερς ήταν τελικά. Παράξενο πάντως. Εμένα δεν μου φαίνεται να είναι το σωστό άτομο».

Ο Πάτρικ σκέφτηκε ότι δεν διαφωνούσε μαζί της. Διότι, σε τελική ανάλυση, υπήρχαν πολλές εικρεμότητες, πολλά ερωτηματικά που δεν μπορούσαν ν' απαντηθούν με τη σύλληψη του Άντερς.

Αλλά τα φυσικά αποδεικτικά στοιχεία από τη σκηνή του εγκλήματος και οι μαρτυρίες ότι πήγε στο σπίτι της πριν από την πιθανή ώρα της δολοφονίας της και αρκετές φορές μετά, όσο εκείνη ήταν ήδη νεκρή, δεν άφηναν μεγάλα περιθώρια για αμφιβολίες. Αλλά πάλι. Κάτι δεν του καθόταν καλά σε όλη αυτή την ιστορία.

«Μάλιστα, οπότε πάει, τελείωσε κι αυτό. Περιέργο όμως. Είχα την εντύπωση ότι θα ένιωθα περισσότερη ανακούφιση απ' όση νιώθω πραγματικά.

Και το άρθρο που βρήκα; Αυτό για την εξαφάνιση του Νίλς εννοώ. Πού κολλάει αυτό στην όλη υπόθεση αν ο Άντερς είναι ο δολοφόνος, όπως λες;»

Ο Πάτρικ ανασήκωσε τους ώμους του και

Патрик подумал и решил, что расскажет Эрике немного больше, чем должен. Эрика так или иначе уже оказалась замешана в дело, и поэтому Патрик не видел в том никакого вреда.

— На первый взгляд мы, похоже, раскрыли дело. У нас есть задержанный, которого сейчас допрашивают. И есть показания вполне надежного свидетеля.

Эрика наклонилась вперед и с любопытством спросила:

— И кого же задержали?

— Андерса Нильссона.

— Значит, все-таки Андерс Нильссон. Странно. Не похоже. Как-то это все неправильно.

Патрик был вынужден согласиться. Все оказалось слишком просто, и нити оборвались, потому что задержание Андерса Нильссона ничего не объясняло, и они никоим образом не связывались вместе.

Но в деле имелись данные экспертизы с места преступления и, кроме того, показания свидетельницы, утверждающей, что Андерс не только находился в доме именно в то время, когда, по всей вероятности, произошло убийство, но также несколько раз возвращался туда, когда она уже лежала мертвая. И все это оставляло очень мало места для сомнений, но тем не менее...

— Да, так что, похоже, сейчас все закончилось. Странно, вроде бы надо чувствовать облегчение, а у меня его нет.

Ну а заметка, та заметка, которую я нашла, — об исчезновении Нильса, — ну и как она вписывается в эту картину с Андерсом в роли убийцы?

Патрик пожал плечами и широко развел

σήκωσε ψηλά τα χέρια με τις παλάμες προς τα έξω.

«Τι να σου πω, Ερίκα; Δεν ξέρω. Πραγματικά, δεν ξέρω. Ισως να μην είχε καμία σχέση αυτό με τον φόνο. Ισως να ήταν απλώς κάτι τυχαίο. Όπως και να 'χει, δεν υπάρχει λόγος να το σκαλίζουμε κι άλλο τώρα. Η Άλεξ πήρε μαζί της στον τάφο τα μυστικά της».

«Και το παιδί που περίμενε; Του Άντερς ήταν;»

«Ποιος ξέρει. Του Άντερς, του Χένρικ. Ό, τι ξέρεις εσύ ξέρω κι εγώ. Αναρωτιέται κανείς τι ένωσε αυτούς τους δύο. Αυτοί κι αν ήταν αταίριαστο ζευγάρι. Θα μου πεις ότι δεν είναι εντελώς ασυνήθιστο να έχουν οι άνθρωποι εραστή ή ερωμένη, αλλά η Άλεξάνδρα Βίκνερ με τον Άντερς Νίλσον;

Θέλω να πω ότι εμένα θα μου φαίνοταν απίστευτο πως ο Άντερς θα κατάφερνε να βάλει ποτέ οποιαδήποτε γυναίκα στο κρεβάτι του, και η Άλεξάνδρα Βίκνερ ήταν —πώς να το πω;— όμορφη του θανατά είναι η μόνη φράση που μπορώ να βρω».

Για μια στιγμή, του φάνηκε πως είδε μια ρυτίδα να σχηματίζεται ανάμεσα στα φρύδια της Ερίκα, αλλά την επόμενη στιγμή είχε χαθεί, κι εκείνη ξανάγινε ο συνήθης ευγενικός και ευχάριστος εαυτός της. Μάλλον θα το είχε φανταστεί εκείνο το συνοφρύωμα.

Μόλις άνοιξε το στόμα του να πει κάτι, ακούστηκε από το χολ το διαφημιστικό μουσικό σήμα για παγωτά. Ο Πάτρικ και η Ερίκα ξαφνιάστηκαν.

«Το κινητό μου είναι. Συγγνώμη για λίγο».

Έσπευσε στο χολ για να προλάβει ν' απαντήσει κι έπειτα από λίγο ψαχούλεμα στην τσέπη του τζάκετ του έβγαλε το κινητό του.

«Πάτρικ Χέντστρεμ».

руки.

— Ну, вообще-то, Эрика, я не знаю. Не знаю. Может быть, это вообще не имеет ничего общего с убийством. Знаешь, как бывает, — чистой воды совпадение. И тогда нет совершенно никакого резона продолжать в этом копаться. Похоже, что Александра забрала свои секреты с собой в могилу.

— А ребенок, которого она ждала, он что — от Андерса?

— А кто его знает: Андерса, Хенрика... Ты можешь гадать, я могу гадать, а толку? Но все же интересно — что этих двоих связывало. Мягко говоря, не слишком подходящая пара. В принципе, конечно, ничего необычного: люди сходятся, люди расходятся. Но Александра Вийкнер и Андерс Нильссон...

Я хочу сказать, мне вообще непонятно, как кто-то мог захотеть оказаться в одной постели с Андерсом Нильссоном. А тут — Александра Вийкнер. Я хочу сказать, такая красотка, что с ума сойти можно, — по-другому, наверное, и не скажешь.

На секунду Патрику показалось, будто Эрика чуть сдвинула брови и на ее лбу обозначилась морщинка, но в следующую секунду она уже исчезла. И перед ним опять Эрика, вежливая, приветливая, как всегда. Наверное, ему просто показалось.

Едва она открыла рот, собираясь, по-видимому, что-то сказать, как из прихожей послышалась фирменная мелодия компании «Домашнее мороженое». Оба — и Патрик, и Эрика — поднялись.

— Это мой мобильник. Извини, я на минуту.

И Патрик понесся в прихожую, чтобы успеть ответить, покопался в кармане куртки, достал телефон.

— Патрик Хедстрём. Хм... Хорошо. Я

«Хм. Ентάξει. Каталабаинв. Е, тότε είμαστε πάλι στο μηδέν. Ναι, ναι, ξέρω. Μπα; Έτσι είπε. Εμ, πού να ξέρεις πώς είναι αυτά τα πράγματα. Εντάξει, αρχιεπιθεωρητή, αντίο».

Έκλεισε το καπάκι του κινητού με μια αποφασιστική κίνηση και στράφηκε στην Ερίκα.

«Ρίξε πάνω σου ένα τζάκετ και πάμε μια βόλτα».

«Μα πού να πάμε;»

Η Ερίκα τον κοιτούσε απορημένη, ενώ είχε μείνει με το φλιτζάνι του καφέ μπροστά από το στόμα της.

«Ηρθαν νέα στοιχεία για την ανάμειξη του Άντερς. Φαίνεται πως θα πρέπει να τον διαγράψουμε από τη λίστα των υπόπτων».

«Μάλιστα, αλλά εμείς πού θα πάμε τότε;»

«Κι εσύ κι εγώ νιώθαμε ότι κάτι δεν κολλούσε. Εσύ βρήκες το άρθρο για την εξαφάνιση του Νίλς στο σπίτι της Άλεξ και ίσως να υπάρχει και κάτι άλλο εκεί».

«Μα δεν ερευνήσατε ήδη το σπίτι;»

«Βέβαια, αλλά δεν είναι σίγουρο ότι βρήκαμε τα σωστά πράγματα. Θέλω απλώς να δοκιμάσω κάτι. Έλα τώρα, πάμε».

Ο Πάτρικ είχε ήδη κάνει τη μισή διαδρομή προς την πόρτα, και η Ερίκα έριξε πάνω της ένα τζάκετ και έτρεξε πίσω του.

* * *

Το σπίτι φαινόταν μικρό και φθαρμένο. Δεν το χωρούσε το μυαλό της ότι υπήρχε κόσμος που μπορούσε να ζει έτσι. Ότι μπορούσε κάποιος ν' αντέξει μια τόσο μονότονη και γκρίζα ζωή, μια τόσο ναι, φτωχή ζωή.

понимаю. Мы опять на нуле. Да-да, я знаю. А, он так сказал. Да, никогда не знаешь, как оно выйдет. О'кей, комиссар. До свидания.

— Патрик со щелчком закрыл крышку мобильного телефона и повернулся к Эрике.

— Давай надевай куртку — поедем немножко прокатимся.

— И куда же?

Эрика вопросительно посмотрела на Патрика, с кофейной чашкой, застывшей на полпути ко рту.

— У нас появились новые данные насчет Андерса. Похоже, мы должны исключить его из списка подозреваемых.

— Ах так! А куда нам надо ехать?

— И ты, и я — мы оба чувствовали, что здесь что-то не вытанцовывается. Ты нашла статью об исчезновении Нильса в доме Алекс. Может быть, там еще есть что поискать.

— Но вы же уже осматривали дом.

— Так-то оно так, но я не уверен, что мы искали то, что надо. И потом — мне хочется кое-что проверить. Давай, поехали.

Патрик решительно направился к двери; Эрика накинула куртку и поспешила следом.

* * *

Дом был маленький и порядком потрепанный. Она вообще не понимала, как люди могут так жить. Как можно выносить такую серость, такую безрадостность, такую нищету.

Αλλά έτσι ήταν ο κόσμος. Ορισμένοι ήταν πλούσιοι και ορισμένοι φτωχοί.

Ευχαρίστησε το τυχερό της άστρο που ανήκε στην πρώτη και όχι στη δεύτερη κατηγορία.

Δεν θα της πήγαινε καθόλου η φτώχεια. Μια γυναίκα σαν ελόγου της ήταν φτιαγμένη για να ντύνεται με γούνες και διαμάντια.

Π γυναίκα που άνοιξε την πόρτα μετά το χτύπημά της δεν θα έπρεπε να είχε δει ποτέ στη ζωή της πραγματικό διαμάντι.

Όλη της η εμφάνιση περιοριζόταν σε μια γκριζάδα. Η Νέλι κοίταξε με αποστροφή την ξεφτισμένη ζακέτα και τ' αργασμένα χέρια που κρατούσαν κλειστή τη ζακέτα στο ύψος του στέρνου.

Η Βέρα δεν είπε τίποτα, στεκόταν απλώς ακίνητη στο κατώφλι, και η Νέλι, αφού έριξε γύρω της μια ανήσυχη ματιά, αναγκάστηκε να πει:

«Λοιπόν, σκέφτεσαι να μου πεις να περάσω ή θα στεκόμαστε εδώ όλη τη μέρα; Είμαι σίγουρη ότι ούτε εσύ ούτε εγώ επιθυμούμε να δει ο κόσμος εμένα να επισκέπτομαι εσένα, έτσι δεν είναι;».

Η Βέρα πάλι δεν μίλησε, αλλά έκανε πίσω στο χολ, λίγο σκυφτή, για να μπορέσει να μπει η Νέλι.

«Πρέπει να μιλήσουμε εσύ κι εγώ, έτσι δεν είναι;»

Η Νέλι τράβηξε με μια κομψή κίνηση τα γάντια που φορούσε πάντα όταν έβγαινε έξω και κοίταξε με αποστροφή το εσωτερικό του σπιτιού.

Χολ, καθιστικό, κουζίνα και μια μικρή κρεβατοκάμαρα. Η Βέρα πήγαινε πίσω της, με το βλέμμα στο πάτωμα.

Σκοτεινά και θλιβερά δωμάτια. Είχε περάσει πάρα πολύς καιρός από τότε που οι

Νο τακ, должно быть, устроен мир: одни богатые, а другие бедные.

И она поблагодарила свою счастливую звезду за то, что принадлежит к первой, а уж никак не ко второй категории.

Уж кто-кто, а она родилась, чтобы стать богатой, бедность ей никак не подходила. Дамы вроде нее появляются на этом свете для того, чтобы одеваться в меха и бриллианты.

Женщина, открывшая ей дверь после настойчивого стука, явно никогда не держала в руках настоящих бриллиантов.

Она вся была какая-то серо-коричневая. Нелли неодобрительно посмотрела на вытертую кофту Веры и на шершавые пальцы, сжимавшие эту кофту на груди.

Вера ничего не сказала, она просто молча стояла в дверях, и Нелли, неприязненно оглядевшись вокруг, была вынуждена в итоге сказать:

— Ну, так ты собираешься меня пригласить в дом или мы будем тут стоять целый день? Насколько я понимаю, ни ты, ни я не горим желанием, чтобы кто-нибудь из соседей видел меня?

Вера по-прежнему не произнесла ни слова, но отступила в сторону, чтобы Нелли могла войти в прихожую.

— Нам, похоже, надо поговорить. Нам обеим, не правда ли?

— И Нелли принялась элегантно стягивать с себя перчатки, которые всегда носила вне дома, и еще раз неодобрительно посмотрела вокруг.

Прихожая, гостиная, кухня и маленькая спальня. Вера шла следом, опустив глаза.

Комнаты были темными и скучными. Лучшие времена обоев миновали давным-

ταπετσαρίες είχαν δει τις καλύτερες μέρες τους. Κανείς δεν είχε μπει στον κόπο να ξηλώσει τους λινοτάπητες για να φανεί το ξύλο αποκάτω, όπως έκαναν οι περισσότεροι σε αυτά τα παλιά σπίτια.

Μολαταύτα, όλα ήταν πεντακάθαρα και τακτοποιημένα. Ούτε ίχνος βρομιάς στις γωνίες, μόνο μια θλιβερή απελπισία που διαπότιζε το σπίτι από το πάτωμα μέχρι την οροφή.

Η Νέλι κάθισε προσεχτικά στην άκρη μιας παλιάς μπερζέρας στο καθιστικό.

Λες και ήταν στο σπίτι της, έκανε νόημα στη Βέρα να καθίσει στον καναπέ. Η Βέρα την υπάκουσε και κάθισε κι εκείνη στην άλλη άκρη του καναπέ ακίνητη· μόνο τα χέρια της κινούνταν νευρικά πάνω στα γόνατά της.

«Είναι σημαντικό να συνεχίσουμε να το κρατάμε μυστικό. Το καταλαβαίνεις, έτσι δεν είναι;»

Η φωνή της Νέλι ακουγόταν πιεστική. Η Βέρα έγνωψε και συνέχισε να κοιτάζει το γόνατό της.

«Να, τέλος πάντων, δεν μπορώ να πω ότι λυπάμαι για ό,τι συνέβη στην Άλεξ.

Πήρε ό,τι της άξιζε, και πιστεύω ότι συμφωνείς μαζί μου. Αυτή η τσούλα θα την πατούσε αργά η γρήγορα, πάντα το ήξερα αυτό».

Η Βέρα αντέδρασε στα λόγια της Νέλι κοιτώντας την απότομα για μια σύντομη στιγμή, αλλά δεν είπε κουβέντα.

Π Νέλι ένιωθε μεγάλη περιφρόνηση γι' αυτή την απλοϊκή, θλιβερή γυναίκα, που δεν φαινόταν να έχει πια ίχνος θέλησης μέσα της. Χαρακτηριστική γυναίκα της εργατικής τάξης, μια ζωή με το κεφάλι σκυφτό.

Όχι πως θα μπορούσε να ήταν διαφορετικά, αλλά της ήταν αδύνατο να μη νιώθει καταφρόνια γι' αυτούς τους ανθρώπους που

давно, и никто не удосужился снять линолеум, чтобы обнажить деревянный пол, как это обычно делали в таких старых домах.

Но при всем при том все было очень опрятно и сияло чистотой. Ни пылинки по углам — чистейшая, гнетущая безнадежность, пронизывающая дом снизу доверху.

Нелли аккуратно присела на самый краешек старого кресла с ушастыми подголовниками.

Вполне непринужденно, будто именно она была хозяйкой дома, она жестом указала Вере на диванчик, позволяя присесть. Вера смиленно покорилась и села, тоже на самый краешек, и замерла, но ее руки нервно ерзали по коленям.

— Сейчас особенно важно, чтобы мы продолжали молчать. Ты это понимаешь?

Нелли не столько спрашивала, сколько приказывала. Вера кивнула, не поднимая глаз.

— Положа руку на сердце, не могу сказать, что сильно сожалею о том, что случилось с Александрой.

Она получила то, чего заслуживала. И, как я полагаю, в этом ты со мной согласна. Я всегда знала, что рано или поздно эта шлюха плохо кончит.

Вера отреагировала на заявление Нелли, бросив на нее быстрый взгляд, но продолжала сидеть тихо.

Нелли ощущала откровенное презрение к этой побитой жизнью, безрадостной женщине, в которой не осталось ни воли, ни желания, — типичный рабочий класс с вечно склоненной головой.

Не то чтобы Нелли считала, что должно быть по-другому, она просто не могла не презирать этих людей.

δεν είχαν επίπεδο, που δεν είχαν στιλ.

Αυτό που την ενοχλούσε περισσότερο απ' όλα ήταν πως τη Βέρα Νίλσον την είχε ανάγκη. Όσο κι αν της κόστιζε όμως, ήταν αναγκασμένη να εξασφαλίσει τη σιωπή της Βέρας. Είχε γίνει παλιά, έπρεπε να γίνει και τώρα.

«Κρίμα που έγινε ό,τι έγινε, αλλά τώρα το σημαντικότερο είναι να μην κάνουμε τίποτα βιαστικό.

Όλα πρέπει να συνεχίσουν όπως πριν. Δεν μπορούμε ν' αλλάξουμε το παρελθόν και δεν υπάρχει λόγος να σκαλίζουμε παλιά θέματα».

Η Νέλι άνοιξε την τσάντα της και έβγαλε έναν άσπρο φάκελο, που τον απίθωσε στο τραπέζακι του καθιστικού.

«Με αυτά εδώ θα αυξήσεις λίγο τον προϋπολογισμό σου. Έλα, πάρ' τα τώρα».

Η Νέλι έσπρωξε τον φάκελο. Η Βέρα δεν τον έπαιρνε. Απλώς τον κοιτούσε.

«Λυπάμαι που έγινε ό,τι έγινε με τον Άντερς. Ίσως να είναι και το καλύτερο που θα μπορούσε να του συμβεί. Εννοώ ότι δεν υπάρχει και πολύ αλκοόλ στη φυλακή».

Η Νέλι αντιλήφθηκε μεμιάς ότι το είχε παρατραβήξει. Η Βέρα σηκώθηκε αργά από τον καναπέ και με ένα δάχτυλο που έτρεμε έδειξε προς τον πόρτα.

«Εξω!»

«Έλα τώρα, μικρή μου Βέρα, δεν έπρεπε να το πάρεις τόσο.»

«Εξω από το σπίτι μου! Ο Άντερς δεν θα πάει στη φυλακή, κι εσύ μπορείς να πάρεις τα βρομολεφτά σου και να πας στον διάβολο, καταραμένη παλιόγρια!

Ξέρω πολύ καλά το είδος σου και από πού κρατάει η σκούφια σου, και δεν έχει καμία

На самом деле ее больше всего раздражало, что она обязана Вере Нильссон. Что поделаешь: если надо платить — значит, надо платить. Она пришла убедиться, что Вера будет молчать. Так было раньше, так должно быть и впредь.

— Конечно, все это очень неприятно, но все получилось так, как оно получилось, и сейчас как никогда важно, чтобы мы не принимали поспешных решений.

Все должно остаться как прежде. Мы не в силах изменить прошлое, и незачем вытаскивать скелет из шкафа и перетряхивать грязное белье.

— Нелли открыла свою сумочку, достала белый конверт и положила его на стол.

— Вот тебе тут немного, чтоб пополнить кассу. На вот, возьми.

Нелли подвинула конверт к Вере. Вера посмотрела на него, но брать не стала.

— Я сожалею о том, что так все вышло с Андерсом. Но, может быть, все не так плохо, ему это скорее на пользу. Я хочу сказать, что в тюрьме выпивку особо не раздобудешь.

Нелли тут же поняла, что не просто позволила себе лишнее, а перегнула палку. Вера медленно поднялась с дивана и дрожащим пальцем указала на дверь:

— Вон!

— Да нет, Верочка, ты все неправильно поняла...

— Вон из моего дома! Андерс не должен был попасть в тюрьму. А ты забирай свои вонючие окаянные деньги и проваливай в ад, ты, ведьма драная.

Я-то хорошо знаю, из какой помойки ты вылезла. И хоть ты бочку духов на себя

σημασία πόσα αρώματα ρίχνεις πάνω σου. Η μυρωδιά των σκατών είναι ακόμη εκεί!»

Η Νέλι πισωπάτησε όταν αντίκρισε εκείνο το γυμνό μίσος στα μάτια της Βέρας. Τα χέρια της Βέρας ήταν σφιγμένα, ενώ στεκόταν ευθυτενής κοιτώντας τη Νέλι κατάματα.

Όλο το κορμί της φαινόταν να δονείται από απωθημένη οργή πολλών ετών. Δεν υπήρχαν ίχνη από τη δουλικότητα που έδειχνε παλιά, και η Νέλι άρχισε να νιώθει πραγματικά άβολα. Μα τι υπερβολική αντίδραση ήταν αυτή; Εκείνη είχε πει απλώς την αλήθεια. Οποιοσδήποτε αντέχει λίγη αλήθεια. Πήγε βιαστικά στην πόρτα.

«Εξαφανίσου και μην τολμήσεις να ξαναφανείς εδώ!»

Η Βέρα την πέταξε έξω σχεδόν με τις κλοτσιές και ακριβώς πριν κλείσει την πόρτα με πάταγο της πέταξε έξω και τον φάκελο.

Η Νέλι αναγκάστηκε να σκύψει με δυσκολία για να τον μαζέψει.

Πενήντα χιλιάδες δεν θα τις άφηνε πεταμένες στο χώμα, παρά την ταπείνωση που ένιωσε όταν είδε τις κουρτίνες των γειτόνων ν' ανοίγουν και πολλά ζευγάρια μάτια να την κοιτούν που σερνόταν, σχεδόν, στο χαλίκι. Αχάριστη γυναίκα!

Τέλος πάντων, σίγουρα θα μαλάκωνε όταν θα της τελείωναν τα λεφτά και δεν θα την ήθελε κανείς για καθαρίστρια. Η δουλειά της στο σπίτι των Λόρεντς είχε τελειώσει από σήμερα, και για πάντα, και δεν θα ήταν δύσκολο για τη Νέλι να φροντίσει να τη διώξουν και οι άλλοι.

Η Νέλι θα φρόντιζε η Βέρα να σέρνεται στα τέσσερα στην Πρόνοια όταν θα τελείωνε μαζί της. Κανείς δεν μπορούσε να προσβάλλει τη Νέλι Λόρεντς και να μένει ατιμώρητος.

* * *

вылей, все равно от тебя дерьмом воняет.

Нелли попятилась, видя в глазах Веры неприкрытою ненависть. Вера сжала руки в кулаки и стояла выпрямившись, в упор глядя на Нелли.

Казалось, все ее тело дрожит от накопившейся за долгие годы злобы. В ней не осталось и следа былого подобострастия, и Нелли в этой ситуации стало очень неуютно. Но если она сейчас ответит, то тем самым поставит себя на один уровень с Верой, окажется ей ровней. По мнению Нелли, она всего лишь назвала вещи своими именами. Как плохо люди переносят правду. Нелли заторопилась к двери.

— Проваливай отсюда и больше не показывайся.

Вера решительно выставила ее из дома, но прежде чем захлопнуть дверь, она швырнула наружу конверт.

И Нелли пришлось наклониться и шарить по крыльцу, чтобы поднять его.

Пятьдесят тысяч — не такая сумма, чтобы оставить ее валяться на земле. Она почувствовала себя униженной, особенно когда увидела, как раздвинулись занавески в соседнем доме и оттуда наблюдали, как Нелли копошится в грязи.

Ну да ничего, Вера будет посговорчивее, когда останется без денег и Нелли не захочет нанимать ее на работу. В любом случае ее работа в доме Лоренсов определенно закончена. А больше-то Вере податься, пожалуй, и некуда.

Нелли была уверена, что Вера свое получит и ей придется на коленях ползти за пособием. Никто и никогда не оскорблял ее безнаказанно.

* * *

Ήταν σαν να περπατούσε μέσα σε νερό.
Ένιωθε τα μέλη του βαριά και άκαμπτα έπειτα από μια νύχτα στη φυλακή και το κεφάλι του σαν να ήταν γεμάτο βαμβάκι λόγω της έλλειψης αλκοόλ.

Ο Άντερς έριξε μια ματιά στο διαμέρισμα. Το πάτωμα ήταν λερωμένο από τα παπούτσια των αστυνομικών που το είχαν ερευνήσει. Άλλα δεν τον ένοιαζε και πολύ. Δεν τον ενοχλούσε η λίγη βρομιά εδώ κι εκεί.

Πήρε μια εξάδα δυνατές μπίρες από το ψυγείο και έπεσε ανάσκελα στο στρώμα που είχε μέσα στο καθιστικό. Αφού στηρίχτηκε με τον αριστερό του αγκώνα στο στρώμα, άνοιξε ένα κουτάκι με το δεξί του χέρι και ρούφηξε άπληστα, με μεγάλες γουνλιές, το περιεχόμενό του, μέχρι που άδειασε και την τελευταία σταγόνα.

Πέταξε το κουτί, που διέγραψε μια τοξοειδή τροχιά και κατέληξε, με έναν μεταλλικό θόρυβο, στην απέναντι γωνία.

Έχοντας ικανοποιήσει προσωρινά την πλέον αδήριτη ανάγκη του, ξάπλωσε στο στρώμα με τα χέρια πίσω από τον αυχένα. Τα μάτια του κοιτούσαν χωρίς να βλέπουν το ταβάνι, κι επέτρεψε για μια στιγμή στον εαυτό του να βυθιστεί σε αναμνήσεις αλλοτινών εποχών.

Μόνο στα περασμένα μπορούσε να βρίσκει, ενδιαμέσως, λίγη γαλήνη στην ψυχή του.

Ανάμεσα σε αυτές τις σύντομες στιγμές, κατά τις οποίες επέτρεπε στον εαυτό του αναμνήσεις καλύτερων καιρών, ο πόνος έσκιζε την καρδιά του με μια ακατάπαυστη ένταση.

Του προκαλούσε έκπληξη το γεγονός ότι μπορούσε να νιώθει τόσο απόμακρη μια εποχή και ταυτόχρονα τόσο κοντινή.

Στις αναμνήσεις του ο ήλιος πάντα έλαμπε. Η άσφαλτος ήταν καυτή στα ξυπόλυτα πόδια του και τα χείλη του μονίμως αλμυρά από τα μπάνια στη θάλασσα.

Το παράξενο ήταν ότι δεν μπορούσε να θυμηθεί τίποτε άλλο πέρα από τα καλοκαίρια.

Он чувствовал себя как водолаз. Руки и ноги отяжелели и не хотели сгибаться после ночи на нарах в камере. Голова никакая, словно ватой набитая, с бодуна.

Андерс оглядел свою квартиру. Пол грязнющий — полицейские здорово натоптали своими сапогами. Но ему на это наплевать. Немного грязи в углу — не то, о чем стоит беспокоиться.

Он вытянул из холодильника шестизарядную упаковку крепкого пива и плюхнулся спиной на матрас. Андерс оперся на левый локоть, правой рукой открыл банку, жадно присосался к ней и большими глотками выпил пиво до последней капли.

Он швырнул банку, она описала дугу и с металлическим грохотом приземлилась в противоположном углу комнаты.

Больше всего на свете он хотел только одного — уйти отсюда. Андерс притих, лежа на матрасе и скрестив руки за головой. Его глаза неподвижно и невидяще смотрели в потолок, когда он начал погружаться в воспоминания о давно ушедших временах.

Только там, в прошлом, он время от времени находил душевную радость.

Но в те не столь уж частые минуты, когда он предавался воспоминаниям о лучших временах, его сердце щемило с какой-то неслыханной силой.

Андерса просто поражало, как время может ощущаться сразу таким далеким и таким близким.

В его памяти всегда светило солнце. Под босыми ногами всегда теплый асфальт, и губы все время соленые от купания в море.

Странно, но он никогда не мог вспомнить ничего, кроме лета. Никаких зим, никаких

Πουθενά χειμώνας. Πουθενά συννεφιασμένες μέρες. Πουθενά βροχή. Ήλιος, μόνο ήλιος σ' έναν καταγάλανο ουρανό, και ένα ανάλαφρο αγέρι που έσπαζε τον λαμπρό καθρέφτη της θάλασσας.

Η Αλεξ με αέρινα καλοκαιρινά φορέματα που τυλίγονταν γύρω από τα πόδια της. Τα μαλλιά της, που αρνούνταν να τα κόψει, κρέμονταν ολόξανθα και ολόισια μέχρι την πλάτη της.

Καμιά φορά μπορούσε να θυμηθεί τη μυρωδιά της, που έφτανε μέχρι τα ρουθούνια του, τον γαργαλούσε και ξυπνούσε επιθυμίες.

Φράουλες, αλμυρό νερό, σαμπουάν Timotei με άρωμα τριφύλλι. Συνήθως ήταν ανακατεμένα με μια διόλου δυσάρεστη μυρωδιά από ιδρώτα, ειδικά όταν παραβγάινανε σαν τρελοί με τα ποδήλατα ή όταν σκαρφάλωναν στο βουνό μέχρι να πονέσουν τα πόδια τους. Τότε ξάπλωναν ανάσκελα στην κορφή του βουνού Βεντέ, με τα πόδια τους προς τη θάλασσα και τα χέρια σταυρωμένα πάνω στην κοιλιά.

Η Αλεξ, ξαπλωμένη στη μέση, ανάμεσά τους, με τα μαλλιά απλωμένα και τα μάτια στραμμένα στον ουρανό. Σε κάποιες σπάνιες, μοναδικές περιπτώσεις, έπιανε τα χέρια τους, και για μια στιγμή ένιωθαν σαν να ήταν ένας αντί για τρεις.

Πρόσεχαν πολύ να μην τους δουν μαζί. Αυτό θα αφαιρούσε όλη τη μαγεία. Τα μάγια θα λύνονταν και δεν θα μπορούσαν πια να κρατήσουν απέξω την πραγματικότητα. Η πραγματικότητα ήταν κάτι που έπρεπε, πάση θυσία, να μείνει μακριά τους.

Ήταν άσχημη και γκρίζα και δεν είχε καμία απολύτως σχέση με τον ηλιόλουστο κόσμο των ονείρων που έχτιζαν όταν ήταν μαζί.

Δεν μιλούσαν για την πραγματικότητα. Αντιθέτως, γέμιζαν τις μέρες τους με τετριμένα παιχνίδια και τετριμένες συζητήσεις.

Δεν έπρεπε να παίρνουν τίποτα στα σοβαρά. Έτσι μπορούσαν να καμώνονται πως ήταν άτρωτοι, ανίκητοι, ανέγγιχτοι. Ο καθένας

облачных дней, никакого дождя. Только солнце на ясном голубом небе и легкий бриз, слегка шевелящий гладь моря.

Александра в легких летних платьях, которые облепляли ее ноги. Волосы, которые она не стригла, и поэтому они ниспадали прямо по всей спине.

Иногда он чувствовал ее запах настолько сильно, что он застrevал в ноздрях, щекотал их и вызывал не то тоску, не то ожидание.

Клубника, соленая вода, шампунь «Тимотей», иногда примешивался запах пота, но ничуть не неприятный, когда они гнали на велосипедах как сумасшедшие или наперегонки карабкались на гору, пока и руки и ноги не начинало сводить от напряжения. Потом они лежали на спине на вершине Ведде, вытянув ноги в сторону моря и скрестив руки на животе.

Александра — в середине, между ними, с рассыпавшимися волосами и глазами, устремленными в небо. В редкие, особо дорогие минуты она брала их за руки, и тогда казалось, что их не трое, а они одно целое.

Они изо всех сил старались, чтобы вместе их никто никогда не видел, иначе бы магия пропала, разразилась бы реальность и нельзя было бы больше не замечать действительности, от которой они любой ценой старались держаться подальше.

Эта дурацкая, тоскливая действительность не имела ничего общего с утопающим в солнечном свете миром мечты, который они могли построить, когда были вместе.

Они никогда не говорили о действительности. Вместо этого они наполняли свои дни обычными забавами и простыми разговорами.

Их ничто не могло поссорить по-настоящему. И они легко делали вид, что неуязвимы, непобедимы, недосягаемы.

μόνος του δεν ήταν τίποτα. Μαζί ήταν «Οι τρεις σωματοφύλακες».

Οι μεγάλοι ήταν απλώς περιφερειακές ονειρικές υπάρξεις, κομπάρσοι που κινούνταν στον κόσμο τους δίχως να τους επηρεάζουν.

Τα στόματά τους ανοιγόκλειναν, αλλά φωνή δεν έβγαινε. Έκαναν χειρονομίες και μορφασμούς που έπρεπε να έχουν κάποιο περιεχόμενο, αλλά φαίνονταν αφύσικα και άνευ νοήματος. Εκτός πλαισίου.

Ο Αντερς χαμογέλασε αδύναμα στις αναμνήσεις του, αλλά σιγά σιγά αναγκάστηκε να βγει από το κατατονικό ονειροπόλημά του.

Οι φυσικές ανάγκες τον πίεζαν συνεχώς, μέχρι που τον επανέφεραν στον αγχωμένο κόσμο του και σηκώθηκε για ν' αντιμετωπίσει το πρόβλημα.

Η λεκάνη της τουαλέτας ήταν κάτω από έναν καθρέφτη σκονισμένο και λερωμένο. Όταν ανακούφισε την κύστη του, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και, για πρώτη φορά έπειτα από πολλά χρόνια, είδε τον εαυτό του όπως τον έβλεπαν οι άλλοι.

Τα μαλλιά του ήταν λιπαρά και ανακατεμένα. Το πρόσωπο χλωμό, το δέρμα είχε ένα αρρωστημένα γκριζωπό χρώμα. Η χρόνια εγκατάλειψη είχε αφήσει δύο κενά στα δόντια του, κάτι που τον έκανε να δείχνει κατά πολλές δεκαετίες μεγαλύτερος απ' ό,τι πραγματικά ήταν.

Η απόφαση είχε παρθεί, δίχως ο ίδιος να το έχει συνειδητοποιήσει πραγματικά. Καθώς τραβούσε στα τυφλά το φερμουάρ του μπλούτζίν του, κατάλαβε ποιο έπρεπε να είναι το επόμενο βήμα.

Το βλέμμα του ήταν αποφασιστικό όταν μπήκε στην κουζίνα. Έπειτα από κάμποσο ψάξιμο, βρήκε ένα μεγάλο κουζινομάχαιρο, που το σκούπισε στο παντελόνι του. Κατόπιν, πήγε στο καθιστικό και άρχισε να κατεβάζει μεθοδικά τους πίνακες από τους τοίχους.

Каждый из них сам по себе был ничем, а вместе они были три мушкетера.

Взрослых они воспринимали как нечто обозначавшееся какими-то призрачными образами по краям сознания — своего рода статистами, которые крутились вокруг в каком-то своем мире, никак не трогая их.

Эта массовка шевелила губами, но беззвучно, они жестикутировали, проявлялась какая-то мимика, но эти бессмысленные движения ничего не значили и не имели к ним никакого отношения.

Андерс лежал, погруженный в воспоминания, но все же ему пришлось потихонечку начать выплывать из своей полудремотной кататонии. Мать-природа постучалась в мочевой пузырь и, к его неудовольствию, вынудила его встать и решить эту проблему.

Над унитазом висело пыльное и заплеванное зеркало. Встав перед ним, чтобы отลить, он посмотрел в него и в первый раз за много лет увидел себя со стороны глазами других людей.

Волосы были жирные и косматые, лицо бледное, нездоровое, кожа какая-то серая, а годы общения с пьянью с непременными потасовками оставили пару брешей в его зубах, отчего он выглядел старше, чем на самом деле.

Решение пришло ему в голову еще до того, как он на самом деле осознал, что собирается делать. И, неторопливо застегивая ширинку на джинсах, он додумывал свой следующий шаг.

Его глаза светились решимостью, когда он вошел в кухню. Он полазил по ящикам и нашел большой кухонный нож, вытер о штанину, вернулся в комнату и начал методично снимать картины со стен.

Κατέβαζε, τον ένα μετά τον άλλο, τους πίνακες που ήταν αποτέλεσμα πολλών χρόνων δουλειάς. Αυτούς που είχε κρατήσει και κρεμάσει ήταν μόνο εκείνοι που τον ικανοποιούσαν περισσότερο. Είχε πετάξει πάρα πολλούς άλλους, επειδή δεν τους ενέκρινε το μάτι του.

Τώρα το μαχαίρι έκοβε τον καμβά του ενός πίνακα μετά τον άλλο. Δούλευε ήρεμα και με χέρι σταθερό, κόβοντας τους καμβάδες σε λεπτές λωρίδες, μέχρι που δεν μπορούσες πια να δεις τι απεικόνιζαν κάποτε.

Ήταν δύσκολη δουλειά το κόψιμο του καμβά με μαχαίρι, και, όταν τελείωσε, οι σταγόνες του ιδρώτα είχαν σχηματίσει μια σειρά από μαργαριτάρια στο μέτωπό του. Το δωμάτιο έμοιαζε με πεδίο μάχης χρωμάτων. Οι λωρίδες κάλυπταν το πάτωμα του καθιστικού και οι κορνίζες έχασκαν άδειες σαν φαφούτικα στόματα. Κοίταξε με ικανοποίηση γύρω του.

* * *

«Πώς ξέρετε ότι δεν είναι ο Άντερς αυτός που δολοφόνησε την Άλεξ;» ρώτησε η Ερίκα.

«Μια κοπέλα που μένει στην ίδια πολυκατοικία τον είδε να γυρίζει στο σπίτι λίγο πριν από τις εφτά, και η Άλεξ μίλησε με τη μητέρα της στις εφτά και τέταρτο. Αποκλείεται να πρόλαβε να επιστρέψει μέσα σε τόσο λίγο χρόνο.

Αυτό σημαίνει ότι η μαρτυρία της Ντάγκμαρ Πετρέν τον συνδέει απλώς με το σπίτι όσο η Άλεξ ήταν ακόμη ζωντανή».

«Ναι, αλλά τα δακτυλικά αποτυπώματα και τα αποτυπώματα από τα παπούτσια που βρήκατε στο μπάνιο τι είναι;»

«Δεν αποδεικνύουν ότι τη σκότωσε, μόνο ότι είχε πάει στο σπίτι της μετά τη δολοφονία της.

Одну за одной — результат многолетней работы. Он хранил у себя только те картины, которыми был доволен. Другие он продал, потому что в его глазах они не имели никакой ценности.

А сейчас нож резал холст — картину за картиной. Он делал свое дело неторопливо, твердой рукой разрезая картины на тонкие полоски до тех пор, пока они не превращались в ворох непонятного серпантина.

Резать холсты оказалось неожиданно трудно, и, когда он закончил, у него на лбу выступили капли пота. Комната выглядела как какой-то калейдоскоп. Лоскуты покрывали весь пол, а опустевшие рамы кричали, как беззубые пасти. Он удовлетворенно огляделся.

* * *

— А откуда вы знаете, что это не Андерс убил Алекс?

— Одна девчонка, которая живет на одной лестничной площадке с Андерсом, видела, как он пришел домой без каких-то семь, а Алекс говорила с мамой в четверть седьмого. Он никак за такое короткое время не успел бы туда вернуться.

И это означает, что свидетельство Дагмар Петрен говорит нам только о том, что он заходил в дом, когда Александра была еще жива.

— Но отпечаток пальца и его след, который вы нашли в ванной, — с ними тогда что?

— Они никак не доказывают, что он ее убил, а только то, что он побывал в доме после ее смерти.

Εν πάσῃ περιπτώσει, αυτά δεν φτάνουν για να συνεχιστεί η κράτησή του. Ο Μέλμπεργ θα τον βάλει ξανά μέσα, σίγουρα πράγματα, μια που πιστεύει ακόμη ότι ο Άντερς είναι ο δολοφόνος, αλλά προσώρας πρέπει να τον αφήσει ελεύθερο, αλλιώς θα εμφανιστεί κάνας δικηγόρος και θα τον κάνει με τα κρεμμυδάκια.

Σκεφτόμουν συνεχώς ότι υπήρχε κάτι που δεν μου κόλλαγε, κι αυτό που συνέβη το επιβεβαιώνει. Ο Άντερς θεωρείται ακόμη ύποπτος, αλλά υπάρχουν πολλά αναπάντητα ερωτήματα που μας υποχρεώνουν να συνεχίσουμε τις έρευνες».

«Και γι' αυτό πάμε στο σπίτι της Άλεξ. Εντάξει, αλλά τι περιμένεις να βρεις εκεί;» ρώτησε η Ερίκα.

«Ειλικρινά, δεν ξέρω. Απλώς νιώθω πως χρειάζομαι μια σαφέστερη εικόνα για το πώς μπορεί να έγινε».

«Μα η Μπίργιτ είπε ότι η Άλεξ δεν πρόλαβε να μιλήσει μαζί της επειδή είχε επισκέπτη. Κι αν δεν ήταν ο Άντερς, τότε ποιος ήταν;»

«Ακριβώς αυτό είναι το ερώτημα».

Ο Πάτρικ οδηγούσε κάπως γρήγορα για τα γούστα της Ερίκα, η οποία κρατιόταν σφιχτά από τη χειρολαβή πάνω από την πόρτα. Ο Πάτρικ λίγο έλειψε να προσπεράσει την έξοδο για τη λέσχη ιστιοπλόων και έστριψε την τελευταία στιγμή, κάτι που τον έφερε πολύ κοντά σ' έναν φράχτη, ο οποίος γλίτωσε σαν από θαύμα.

«Φοβάσαι μη φύγει το σπίτι αν αργήσουμε;» Η Ερίκα χαμογέλασε αδύναμα.

«Ωχ, συγγνώμη. Παρασύρθηκα λίγο απ' όλα αυτά».

Έκοψε ταχύτητα, και στο τελευταίο κομμάτι της διαδρομής για το σπίτι της Άλεξ η Ερίκα

В любом случае этого явно недостаточно, чтобы продолжать держать его в камере. Мелльберг, ясное дело, собирается его опять арестовать, потому что совершенно уверен в его причастности. Но до лучших времен вынужден его отпустить, в противном случае ему любой адвокат подаст протест.

Я все время подозревал, что в деле с Андерсоном что-то не так, а сейчас в этом убедился. Конечно, Андерса никоим образом не исключили из списка подозреваемых, но появился большой вопросительный знак, так что ясно, что надо расследование продолжать и искать дальше.

— А зачем мы едем в дом Александры, что ты там думаешь найти? — спросила Эрика.

— Точно не знаю, но мне надо получше разобраться и понять для себя, как все это произошло.

— Биргит сказала, что Алекс спешила закончить с ней разговор, потому что к ней кто-то пришел. А если не Андерс, то кто же тогда?

— Ну да, в том-то и вопрос.

По мнению Эрики, Патрик ехал слишком быстро, и она крепко вцепилась в ручку над дверцей. Ей показалось, что он пропустит поворот направо возле яхт-клуба, но он, не снижая скорости, повернулся в самую последнюю секунду, как гонщик, едва не прихватив с собой кусок забора.

— Ты что, боишься, что дом куда-нибудь денется, если мы будем ехать помедленнее? — Эрика измученно улыбнулась.

— Ой, извини, я немного увлекся.

Он притормозил и поехал медленнее, и последний отрезок дороги к дому Алекс

κατάφερε ν' αφήσει τη χειρολαβή. Ακόμη δεν είχε καταλάβει πραγματικά γιατί την ήθελε κοντά του, αλλά δεν είπε τίποτα και απλώς τον ακολούθησε ευχαρίστως. Ήσως αυτή η επίσκεψη να της έδινε πληροφορίες για το βιβλίο.

Ο Πάτρικ σταμάτησε έξω από την πόρτα, έχοντας μια συνεσταλμένη έκφραση στο πρόσωπό του.

«Δεν σκέφτηκα ότι δεν έχω κλειδί. Φοβάμαι πως δεν μπορούμε να μπούμε μέσα. Και δεν νομίζω ότι ο Μέλλυπεργ θα χαιρόταν ιδιαίτερα αν έπιαναν έναν από τους άντρες του να μπαίνει σε σπίτι από το παράθυρο».

Η Ερίκα αναστέναξε βαθιά και έσκυψε για να ψηλαφήσει κάτω από το χαλάκι της εξώπορτας. Με ένα διαβολικό χαμόγελο, έδειξε στον Πάτρικ το κλειδί και μετά άνοιξε την πόρτα αφήνοντάς τον να περάσει πρώτος.

Κάποιος είχε ανάψει ξανά τον καυστήρα, μια που η εσωτερική θερμοκρασία ήταν πολύ υψηλότερη από την εξωτερική· έβγαλαν τα τζάκετ τους και τα έβαλαν στην κουπαστή της σκάλας που οδηγούσε στον επάνω όροφο.

«Τι κάνουμε τώρα;»

Η Ερίκα σταύρωσε το χέρια και έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Πάτρικ.

«Η Άλεξ κάποια στιγμή μετά τις εφτά και τέταρτο, δηλαδή μετά τη συνομιλία με τη μητέρα της στο τηλέφωνο, κατάπιε μια ισχυρή δόση υπνωτικών. Δεν υπήρχαν σημάδια διάρρηξης, άρα, κατά πάσα πιθανότητα, δέχτηκε επίσκεψη από κάποιον γνωστό της.

Από κάποιον που έπειτα είχε την ευκαιρία να της δώσει υπνωτικά. Πώς τα κατάφερε όμως αυτός ο κάποιος; Κάτι πρέπει να έφαγαν ή να ήπιαν παρέα».

Ο Πάτρικ περπατούσε πέρα δώθε στο δωμάτιο όσο μιλούσε. Η Ερίκα κάθισε στον καναπέ και περιεργάζόταν με ενδιαφέρον τις βόλτες του.

Эрика ехала уже, не держась за ручку. Она по-прежнему не вполне понимала, зачем он взял ее с собой, но ничего не имела против, а скорее, даже обрадовалась — может быть, у нее прибавится материала для книги.

Патрик остановился перед дверью, у него на лице появилось глупое выражение.

— Я не подумал, что у меня нет ключа. Боюсь, мы не попадем внутрь. Мне почему-то кажется, что Мелльберг не поймет, если одного из его подчиненных застукают, когда он будет вылезать из окна чужого дома.

Эрика глубоко вздохнула, наклонилась и пощупала под ковриком. Широко улыбаясь, она показала Патрику ключ, потом открыла дверь и впустила его первым.

Кто-то позаботился об отоплении, и сейчас температура внутри была значительно выше, чем снаружи, за дверью. Они сняли с себя куртки и положили на перила лестницы, ведущей на второй этаж.

— Ну и что мы сейчас будем делать?

Эрика скрестила руки и вопросительно смотрела на Патрика.

— После четверти седьмого, когда Алекс поговорила по телефону со своей мамой, она каким-то образом приняла кучу снотворного. Нет никаких признаков взлома: это, по всей вероятности, означает, что она хорошо знала визитера.

И этот гость потом получил возможность напичкать ее снотворным. А каким образом он ухитрился это провернуть? Значит, они должны были либо есть, либо пить что-нибудь вместе.

Патрик расхаживал туда-сюда по гостиной, размышляя вслух. Эрика сидела на диване и с интересом внимала.

«Στην πραγματικότητα» σταμάτησε να περπατάει και σήκωσε το δάχτυλό του στον αέρα «ο ιατροδικαστής μπόρεσε να μας πει τι ήταν το τελευταίο που έφαγε από το περιεχόμενο του στομαχιού της.

Τι έφαγε, λοιπόν, η Αλεξάνδρα το βράδυ του φόνου; Σύμφωνα με τον ιατροδικαστή, το στομάχι της περιείχε ψάρι ογκρατέν και μηλίτη. Στα σκουπίδια υπήρχε ένα κουτί από κατεψυγμένο ψάρι ογκρατέν μάρκας Φίντους και στον πάγκο δίπλα στον νεροχύτη υπήρχε μια άδεια μπουκάλια μηλίτη, οπότε όλα ταιριάζουν μέχρι εδώ. Αυτό που είναι κάπως περίεργο είναι πως στο ψυγείο υπήρχαν δύο μεγάλα κομμάτια μπον φιλέ και στον φούρνο πατάτες ογκρατέν.

Αλλά ο φούρνος ήταν σβηστός και οι πατάτες ακόμη ωμές. Επίσης, στον πάγκο υπήρχε ένα μπουκάλι λευκό κρασί. Ήταν ανοιχτό, ενώ από το περιεχόμενό του έλειπε ενάμισι δέκατο του λίτρου. Αντιστοιχεί σε ένα ποτήρι περίπου».

Ο Πάτρικ έδειξε το ύψος ενός δέκατου του λίτρου ανάμεσα στον αντίχειρα και τον δείκτη.

«Αλλά δεν υπήρχε κρασί στο στομάχι της Άλεξ, έτσι δεν είναι;»

Η Ερίκα έγειρε μπροστά με ενδιαφέρον και ακούμπησε τους αγκώνες της στα γόνατα.

«Οχι. Δεν υπήρχε. Μια που ήταν έγκυος, έπινε μηλίτη αντί για κρασί. Αλλά το ερώτημα είναι ποιος ήπιε το κρασί.»

«Υπήρχαν τίποτα άπλυτα πιάτα;»

«Ναι, υπήρχε ένα πιάτο, ένα πιρούνι και ένα μαχαίρι πάνω στα οποία υπήρχαν υπολείμματα από το ψάρι ογκρατέν. Μετά, υπήρχαν μέσα στον νεροχύτη δύο ποτήρια, αλλά ήταν ξεπλυμένα.

Το ένα ήταν γεμάτο δακτυλικά αποτυπώματα. Της Άλεξ. Στο άλλο ποτήρι όμως δεν υπήρχαν καθόλου αποτυπώματα».

— Итак, факты.

— Патрик остановился и поднял указательный палец. — У нас есть заключение патологоанатома о содержимом ее желудка, так что мы знаем, что она ела в последний раз.

Что съела Александра в вечер своей смерти? Готовую рыбу из магазина и сидр. В мусорном ведре осталась упаковка от рыбных полуфабрикатов «Финдус», а на кухонном столе — пустая бутылка из-под сидра. Но вот что примечательно и интересно: в холодильнике лежали два хороших куска говяжьего филе, а в духовке — картофель-полуфабрикат,

но духовку так никто и не включил, и он остался сырым. На кухонном столе стояла также открытая бутылка белого вина, в которой приблизительно полтора децилитра отсутствовало. Это соответствует примерно одному бокалу.

— И Патрик показал высоту такого бокала с помощью большого и указательного пальцев.

— Но ведь в желудке Александры не было никакого вина.

Эрика заинтересованно наклонилась вперед и поставила локти на колени.

— Нет, точно не было. Чтобы не навредить ребенку, она наверняка пила сидр, а не вино. Но вопрос в том, кто пил вино.

— А посуда какая-нибудь осталась?

— Да, одна тарелка, одна вилка, один нож с остатками рыбы. Потом еще два бокала, оба немытые.

На одном бокале найдено много отпечатков пальцев — все принадлежат Александре; что касается второго бокала, то, напротив, — на нем не оказалось ни одного отпечатка.

Σταμάτησε τις βόλτες και κάθισε στην πολυθρόνα απέναντι από την Ερίκα, άπλωσε τα μακριά του ποδάρια και σταύρωσε τα χέρια του στην κοιλιά.

«Που πρέπει να σημαίνει ότι κάποιος σκούπισε προσεχτικά τα αποτυπώματα από εκείνο το ποτήρι».

Η Ερίκα ένιωθε αφάνταστα έξυπνη εκεί που καθόταν και κατέληγε σε συμπεράσματα, ενώ ο Πάτρικ ήταν αρκετά ευγενικός ώστε να προσποιείται ότι δεν τα είχε σκεφτεί καθόλου όλ' αυτά.

«Ναι, έτσι φαίνεται. Επειδή όμως τα ποτήρια
ήταν ξεπλυμένα, δεν βρήκαμε υπολείμματα
από υπνωτικά σε κανένα, αλλά υποθέτω ότι η
Άλεξ τα ήπιε με τον μηλίτη».

«Ναι, αλλά γιατί να καθίσει να φέρει ψάρι ογκρατέν τη στιγμή που είχε έτοιμο στην κουζίνα ένα υπέροχο βραδινό με μπον φιλέ για δύο;»

«Ακριβώς αυτό είναι το ζητούμενο. Γιατί θα
άφηνε μια γυναίκα ένα υπέροχο δείπνο να πάει
κατά διαβόλου και, αντί γι' αυτό, να φάει κάτι
από τον φούρνο μικροκυμάτων;»

«Επειδή είχε σχεδιάσει ένα ρομαντικό δείπνο για δύο, αλλά η παρέα της δεν ήρθε ποτέ».

«Αυτή είναι και η δική μου υπόθεση. Περίμενε και περίμενε, μέχρι που βαρέθηκε και πήρε κάτι από την κατάψυξη, το έβαλε στα μικροκύματα και έφαγε.

Την καταλαβαίνω, δεν είναι διασκεδαστικό να κάθεσαι και να τρως μπον φιλέ μόνος σου». «Ηρθε όμως ο Άντερς και την επισκέφθηκε, οπότε αποκλείεται να περίμενε αυτόν. Τι λες για τον πατέρα του παιδιού;» είπε ο Πάτρικ.

«Ναι, μάλλον είναι το πιθανότερο. Πολύ τραγικό όμως. Ετοίμασε ένα από τα καλύτερα φαγητά στον κόσμο, έβαλε κρασί να κρυώσει, ίσως για να γιορτάσουν το μωρό, που να ξέρεις, αλλά εκείνος δεν ήρθε, κι εκείνη

Патрик опять перестал маршировать по комнате и сел в кресло напротив Эрики, вытянув перед собой длинные ноги и сложив руки на животе.

— Значит, кто-то стер отпечатки пальцев с бокала?

Эрика почувствовала себя фантастически умной, сидя и слушая выводы Патрика. Он вел себя достаточно тактично и не пытался делать вид, будто не думал об этом раньше.

— Да, похоже, так. Хотя мы и не нашли никаких следов снотворного ни в одном из бокалов, могу предположить, что снотворное было в сидре.
Но почему она ела рыбу от «Финдус» одна, в то время как у нее на кухне ждало своего часа отличное говяжье филе на двоих?

Да, это, конечно, тоже вопрос. Почему женщина, вместо того чтобы есть отличный ужин, запихивает в себя всякую ерунду?

— Да потому, что она планировала романтический ужин на двоих, но ее ненаглядный не пришел.

— Да, я тоже так полагаю. Она ждала и ждала, а потом в конце концов поднялась, залезла в холодильник и перекусила первым, что попалось под руку.

Я ее вполне понимаю: не очень здорово сидеть и есть говяжье филе в одиночку. Но ведь сюда приходил Андерс. Так что она ждала не его. А что ты думаешь насчет отца ребенка?

— Да, похоже, что это самое вероятное.
Настоящая трагедия: вот она тут
приготовила ужин, положила вино
охлаждаться, может, чтобы отпраздновать
новость о ребенке, что мне понятно, а он не

κάθισε εδώ στημένη και περίμενε.

Αλλά το ερώτημα είναι ένα και μοναδικό:
Ποιος ήρθε τελικά;»

«Δεν μπορούμε να τον αποκλείσουμε εντελώς αυτόν που περίμενε» είπε ο Πάτρικ. «Διότι μπορεί να ήταν αυτός που ήρθε τελικά αλλά αργοπορημένος».

«Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Είναι τόσο απογοητευτικό που να πάρει η ευχή! Σκέψου να μπορούσαμε να κάναμε τους τοίχους να μιλήσουν!»

Η Ερίκα έριξε μια ματιά όλο νόημα γύρω στο δωμάτιο.

Ήταν ένα πολύ όμορφο δωμάτιο. Έδινε την εντύπωση καινούργιου, φρέσκου. Όταν μύρισε λίγο τον αέρα, κατάφερε να διακρίνει, έστω και αόριστα, μια μυρωδιά μπογιάς. Το χρώμα στους τοίχους ήταν ένα από τα αγαπημένα χρώματα της Ερίκα, ένα ανοιχτογάλανο με ίχνη γκρίζου.

Τα λευκά έπιπλα και τα επίσης λευκά παράθυρα δημιουργούσαν μια έντονη αντίθεση με το ανοιχτογάλανο. Υπήρχε μια ηρεμία στον χώρο που την έκανε να θέλει να ακουμπήσει στο μπράτσο του καναπέ και να κλείσει τα μάτια της.

Είχε δει αυτό τον καναπέ στο κατάστημα Χάους της Στοκχόλμης, αλλά με το εισόδημα που είχε μόνο να τον ονειρεύεται μπορούσε. Ήταν μεγάλος και φουσκωτός και έδινε την εντύπωση ότι ξεχνόταν απ' όλες τις πλευρές.

Καινούργια έπιπλα εναλλάσσονταν με έπιπλα αντίκες σε ένα ιδιαίτερα καλαίσθητο ποτ πουρί. Τις αντίκες η Άλεξ θα τις είχε σίγουρα βρει όταν ασχολούνταν με την αναπαλαίωση της έπαυλης στο Γέτεμποργ.

Τα περισσότερα από τα παλιά έπιπλα ήταν γουσταβιανού ρυθμού. Η Ερίκα ευχαρίστησε μέσα της την IKEA - λαχταρούσε εδώ και πολύ καιρό να αγοράσει κάνα δυο έπιπλα από τη νέα σειρά στο ίδιο στιλ.

приходит. Она сидит здесь и ждет, ждет.

Вопрос только в том, кто же все-таки пришел.

— Отца ребенка мы не можем полностью исключить. Он просто мог прийти поздно.

— Да, это правильно, но более чем грустно. Если бы только эти стены могли говорить.

— И Эрика выразительно огляделась вокруг.

Это была очень красивая комната. Она казалась новой и свежей. В воздухе еще витал легкий запах краски, цвет стен был одним из любимых у Эрики — светло-голубой, с легким оттенком серого.

Белые оконные рамы, очень светлая, гармонирующая со стенами мебель. Мягкий свет придавал комнате какую-то умиротворенную обстановку. И Эрике захотелось откинуть голову на спинку дивана и закрыть глаза.

Такой диван она уже видела раньше в Стокгольме, в «Хаусе» — большой, мягкий и в то же время упругий. Но с ее доходами она могла о таком только мечтать.

Новая мебель соседствовала с антикварной в подобранном с большим вкусом сочетании. Антиквариат Александра наверняка раздобыла, когда занималась реставрацией дома в Гётеборге.

Антикварная мебель была по большей части густавианского стиля, что Эрика смогла определить благодаря IKEA. Она давно облизывалась на предмет купить себе пару подобных вещей из новоделов IKEA.

Αναστέναξε βαριά και με κάποια ζήλια κι αμέσως μετά θυμήθηκε για ποιο λόγο είχαν πάει εκεί. Όταν το συνειδητοποίησε, η ζήλια εξαφανίστηκε μεμιάς.

«Οπότε, αυτό που λες είναι ότι κάποιος ήρθε εδώ, ο εραστής ή κάποιος άλλος, και ήπιαν μαζί ένα ποτηράκι και αυτός ο κάποιος έριξε υπνωτικά στο ποτήρι της Άλεξ με τον μηλίτη» είπε η Ερίκα.

«Ναι, αυτό είναι το πιθανότερο σενάριο».

«Και μετά; Τι έγινε μετά κατά τη γνώμη σου; Πώς κατέληξε στην μπανιέρα;»

Η Ερίκα χώθηκε ακόμα βαθύτερα στον καναπέ και έπαιξε μάλιστα με τη σκέψη ν' απλώσει τα πόδια της πάνω στο τραπέζακι. Έπρεπε να μαζέψει λεφτά να τον πάρει αυτό τον καναπέ! Για μια στιγμή πέρασε από το μυαλό της η σκέψη πως, αν πουλούσαν το σπίτι, θα είχε τη δυνατότητα να αγοράσει ό,τι έπιπλα ήθελε. Την απόδιωξε μεμιάς.

«Πιστεύω ότι ο δολοφόνος περίμενε μέχρι που η Άλεξ αποκοιμήθηκε, την έγδυσε και την έσυρε μέχρι το μπάνιο».

«Και γιατί πιστεύεις ότι ο δολοφόνος την έσυρε και δεν την κουβάλησε, για παράδειγμα, στο μπάνιο;»

«Η έκθεση της νεκροψίας έλεγε ότι είχε γρατζουνιές στις φτέρνες και μελανιές κάτω από τις μασχάλες».

Ο Πάτρικ ανασηκώθηκε στην πολυθρόνα και κοίταξε την Ερίκα με ένα βλέμμα που έδειχνε προσδοκία.

«Μπορώ να δοκιμάσω κάτι;»

Η Ερίκα μαζεύτηκε και είπε με δυσπιστία:

«Εξαρτάται από το τι θέλεις να δοκιμάσεις».

«Σκέφτηκα ότι θα μπορούσες να κάνεις το θύμα».

Эрика с завистью вздохнула, но потом все-таки вспомнила, для чего они здесь. Она завидовала мертвый.

— Значит, по твоим словам, получается, что кто-то, кого она знала, пришел сюда — ее любовник или кто-то еще. Они вместе выпили по стаканчику, и этот кто-то положил снотворное Александре в сидр.

— Ну да, это наиболее вероятный сценарий.

— Ну а потом, что было потом, как она оказалась в ванне?

Эрика поудобнее устроилась на диване и осмелилась положить ноги на журнальный столик. Да, она просто обязана подсобрать деньжат на такой диван.

На секунду ей пришла в голову мысль, что после того, как они продадут дом, она сможет купить все, что захочет. Эрика заставила себя выбросить эти мысли из головы.

— Я так думаю, убийца подождал, пока Александра заснет, раздел ее, а потом потащил в ванную комнату.

— А почему ты считаешь, что убийца ее тащил, а не перенес в ванную?

— Потому что патологоанатом нашел у нее совершенно ясно указывающие на это повреждения на пятках и синяки под мышками.

— Патрик резко встал с кресла и с надеждой посмотрел на Эрику.

— Я могу попробовать одну вещь?

Эрика насторожилась и сказала с некоторой долей подозрения:

— Смотря что ты собираешься пробовать.

— Я подумал, что ты, может быть, сыграешь роль жертвы.

«Μπα; Ευχαριστώ πολύ για την τιμή.
Πιστεύεις, πραγματικά, ότι το υποκριτικό μου
ταλέντο φτάνει μέχρι εκεί;»

Έβαλε τα γέλια, αλλά σηκώθηκε για να του
κάνει το χατίρι.

«Όχι, όχι. Κάθισε πάλι κάτω. Το πιθανότερο
είναι ότι κάθονταν εδώ, και η Άλεξ
αποκοιμήθηκε στον καναπέ. Μπορείς, σε
παρακαλώ, να υποκριθείς την εντελώς
αναίσθητη;»

Η Ερίκα μούγκρισε, αλλά έκανε ό,τι καλύτερο
μπορούσε για να υποκριθεί την αναίσθητη.

Όταν ο Πάτρικ άρχισε να τη σέρνει, η Ερίκα
άνοιξε το ένα μάτι και είπε:
«Ελπίζω να μη σκέφτεσαι να με γδύσεις
κιόλας».

«Ω, όχι, απολύτως όχι, δεν θα το έκανα, δεν
είχα σκεφτεί να, εννοώ.» Ο Πάτρικ τραύλιζε
και είχε γίνει κατακόκκινος.

«Ηρέμησε, πλάκα έκανα. Εσύ εκεί, στη
δολοφονία σου».

Ένιωσε να την τραβάει προς το πάτωμα, αφού
πρώτα είχε μετακινήσει το τραπέζακι λίγο
παραπέρα.

Άρχισε προσπαθώντας να την τραβήξει από
τους καρπούς, αλλά όταν είδε ότι δεν τα
κατάφερνε και τόσο καλά, την έπιασε από τις
μασχάλες και την τράβηξε προς το μπάνιο.

Η Ερίκα συνειδητοποίησε ξαφνικά πόσο βαριά
ήταν. Ο Πάτρικ θα πίστευε ότι ζύγιζε μισό
τόνο. Προσπάθησε να κλέψει λίγο και να
σπρώξει και η ίδια για να μην τη νιώθει τόσο
βαριά, αλλά δέχτηκε μια επίπληξη από τον
Πάτρικ.

Αχ, γιατί να μην ακολουθήσει κατά γράμμα τη
δίαιτά της τις τελευταίες εβδομάδες; Η
αλήθεια ήταν ότι δεν είχε προσπαθήσει διόλου
να την τηρήσει· αντίθετα, το μόνο που έκανε
ήταν να τρώει διάφορα κάθε λίγο και λιγάκι.

— Да ну! Ну, большое тебе спасибо. Ты
считаешь, что моих актерских талантов на
это хватит?

Она засмеялась и встала, готовая
участвовать в эксперименте.

— Нет-нет, сиди, где сидишь. Скорее всего,
это случилось здесь, и Алекс заснула на
диване. Так что, будь добра, падай и
изобрази бесчувственное тело.

Эрика поморщилась, но изо всех сил
взялась изображать бессознательное
состояние.

Когда Патрик начал ее тащить с дивана, она
приоткрыла один глаз и спросила:
— Надеюсь, ты не собираешься меня
раздевать?

— Да нет, конечно нет, я не собирался, да я
и не думал, я хочу сказать... — бормотал
Патрик, одновременно заливаясь краской.

— Да успокойся ты, я просто пошутила.
Валяй, убивай дальше.

Патрик стащил ее с дивана и положил на
пол. Для этого ему пришлось немного
сдвинуть журнальный столик.

Он попробовал волочить ее по полу, держа
за руки. Но получалось не очень. Тогда он
ухватил ее под мышки и потащил дальше, в
направлении ванной комнаты.

Эрика тут же подумала о своем весе:
Патрику, наверное, сейчас кажется, что она
тянет примерно так на полтонны. Она
взялась было помочь, чтобы облегчить
ему задачу и не казаться такой тяжелой, но
Патрик сказал, что все в порядке, и
попросил этого не делать.

Ох, ну почему она себя вовремя не
пристранила и не посидела на диете
последние несколько недель. Откровенно
говоря, она много раз пыталась начать
худеть, но потом благополучно срываилась и

Σαν να μην έφτανε αυτό, καθώς ο Πάτρικ την έσερνε, ανέβηκε το πουλόβερ της και μια προδοτική σαμπρέλα απείλησε να αποκαλυφθεί.

Προσπάθησε να ρουφήξει το στομάχι της παίρνοντας μια βαθιά ανάσα και κρατώντας την, αλλά λίγο μετά αναγκάστηκε να την αφήσει για ν' ανασάνει.

Τα πλακάκια στο πάτωμα του μπάνιου τα ένιωσε πολύ κρύα κάτω από την πλάτη της κι ανατρίχιασε χωρίς να το θέλει αλλά όχι μόνο από το κρύο.

Μόλις ο Πάτρικ την έσυρε μέχρι την μπανιέρα, την απίθωσε κάτω προσεχτικά.

«Μάλιστα. Τα πήγαμε αρκετά καλά. Λίγο βαριά δουλειά αλλά όχι αδύνατη. Και η Άλεξ ήταν ελαφρότερη από σένα».

Ευχαριστώ πολύ γι' αυτό, σκέφτηκε η Ερίκα εκεί που ήταν ξαπλωμένη στο πάτωμα και προσπαθούσε διακριτικά να τραβήξει το πουλόβερ της προς τα κάτω.

«Τώρα απέμενε στον δολοφόνο να την ανεβάσει και να τη βάλει στην μπανιέρα».

Έκανε μια κίνηση να πιάσει την Ερίκα από τα πόδια, αλλά εκείνη σηκώθηκε ταχύτατα όρθια και άρχισε να τινάζεται.

«Οχι, όχι. Δεν πρόκειται να γίνει αυτό. Αρκετές μελανιές μάζεψα για μια μέρα. Και δεν θα με βάλεις ποτέ στην μπανιέρα που ήταν νεκρή η Άλεξ, αυτό είναι σίγουρο!»

Εκείνος δέχτηκε απρόθυμα τις διαμαρτυρίες της, βγήκαν από το μπάνιο και πήγαν ξανά στο καθιστικό.

«Αφού ο δολοφόνος έβαλε την Άλεξ στην μπανιέρα, ήταν εύκολο να τη γεμίσει με νερό και μετά να της κόψει τις φλέβες με ένα ξυράφι που το πήρε από μια σακούλα η οποία βρισκόταν στο ντουλαπάκι του μπάνιου.

опять баловала себя.

В довершение всего ее блузка стала задираться и вылезла из юбки. Следом за ней из юбки показалась комбинация.

Эрика попробовала надуть живот, чтобы это хозяйство не вылезало дальше, но идея оказалась невыполнима, потому что тогда не получалось дышать.

Она почувствовала под собой холодный кафель ванной комнаты, ее передернуло, но скорее не от холода.

Патрик подтащил Эрику дальше, к ванне, опустил ее на кафель, полюбовался зрелищем и произнес:
— Ну да, примерно так все и происходило. Довольно тяжело, но вполне возможно. Александра весила меньше тебя.

«Ну, спасибо тебе за это», — подумала Эрика, лежа на полу и пытаясь натянуть блузку на живот.

— Теперь убийце оставалось положить ее в ванну.

Но только он взялся за ноги Эрики, она воспротивилась и быстро поднялась.

— Нет, не пойдет. Это уже не со мной. Я более чем уверена, что ты меня никакими силами не засунешь в ванну, где лежала мертвая Александра. И для одного дня мне синяков вполне достаточно.

Патрик был немного разочарован, но принял возражения Эрики. Они оставили ванную и опять пошли в гостиную.

— После того как убийца положил Алекс в ванну, остальное не представляло сложностей. Плевое дело — включить воду и пару раз полоснуть бритвой по рукам. Лезвия он достал из шкафчика в ванной, там их целый пакет.

Μετά, το μόνο που απέμενε για τον δολοφόνο ήταν να καθαρίσει τα ίχνη του. Να πλύνει τα ποτήρια και να καθαρίσει τα αποτυπώματα. Εντωμεταξύ, η Άλεξ αιμορραγούσε έως θανάτου στο μπάνιο. Πολύ, πάρα πολύ ψυχρό».

«Και ο λέβητας; Δεν ήταν ήδη χαλασμένος όταν ήρθε στη Φιελμπάκα;»

«Ναι, έτσι φαίνεται. Κάτι που ήταν καλό για εμάς. Οα ήταν πολύ δυσκολότερο να συλλέξουμε αποδεικτικά στοιχεία από το σώμα αν βρισκόταν σε θερμοκρασία δωματίου μια ολόκληρη εβδομάδα. Τα αποτυπώματα του Άντερς, για παράδειγμα, δεν θα τα βρίσκαμε ποτέ».

Η Ερίκα ανατρίχιασε. Η σκέψη της συλλογής δακτυλικών αποτυπωμάτων από ένα πτώμα παραήταν μακάβρια για τα γούστα της.

Ερεύνησαν μαζί το υπόλοιπο σπίτι. Η Ερίκα έψαξε λίγο παραπάνω την κρεβατοκάμαρα της Άλεξ και του Χένρικ, μια που η πρώτη της επίσκεψη διακόπηκε απότομα και βιαστικά.

Ωστόσο, δεν βρήκε τίποτα περισσότερο. Πάντως, η αίσθηση που είχε πως κάτι έλειπε δεν έλεγε να υποχωρήσει και την εκνεύριζε αφάνταστα που δεν μπορούσε να βρει τι ήταν.

Αποφάσισε να το πει στον Πάτρικ, ο οποίος συμμερίστηκε τα συναισθήματά της. Η Ερίκα κολακεύτηκε όταν τον είδε τόσο ανήσυχο μόλις του μίλησε για τον εισβολέα και για το ότι εκείνη είχε κρυφτεί στην γκαρνταρόμπα.

Ο Πάτρικ αναστέναξε βαριά, κάθισε στην άκρη του μεγάλου κρεβατιού με τον ουρανό και προσπάθησε να τη βοηθήσει να βρει αυτό που αναζητούσε στη μνήμη της.

«Ήταν κάτι μεγάλο ή κάτι μικρό;»

Затем... Затем он принялся убирать за собой следы: разбираться с бокалами и стирать везде свои отпечатки пальцев. А в это время Александра истекала кровью и умирала в ванне. Да, очень и очень хладнокровно.

— А отопление — оно же не работало, когда она приехала во Фьельбаку.

— Да, выходит так. В этом нам повезло: было бы много труда исследовать тело, если бы оно пролежало неделю при комнатной температуре. К примеру, в этом случае отпечаток пальца Андерса мы бы просто не смогли идентифицировать.

Эрика содрогнулась. Мысль о том, как отпечаток мог появиться на мертвом теле, показалась ей чересчур жуткой.

Они вместе осмотрели остальную часть дома. В прошлый раз таинственный визитер неожиданно прервал Эрику, поэтому сейчас она неторопливо и более тщательно осмотрела спальню Александры и Хенрика.

Ничего особенного она не нашла, но у нее вновь появилось отчетливое ощущение, будто что-то пропало, чего-то не хватает, и ее до смерти раздражало, что она не может вспомнить, что именно.

Она рассказала об этом Патрику, и он расстроился не меньше самой Эрики. К своему удовольствию и удовлетворению, Эрика увидела на лице Патрика неприкрытое беспокойство за нее, когда она рассказала ему о неизвестном — по-видимому, злоумышленнике и о том, как она пряталась в гардеробе.

Патрик глубоко вздохнул, присел на край здоровенной кровати с балдахином и попробовал помочь Эрике выудить из памяти выпавший фрагмент.

— Так, это могло быть что-то маленькое или большое?

«Δεν ξέρω, Πάτρικ, μάλλον κάτι μικρό, γιατί, αν ήταν μεγάλο, θα το είχα δει ότι έλειπε, έτσι δεν είναι; Αν έλειπε ο ουρανός του κρεβατιού, για παράδειγμα, θα το είχα καταλάβει».

Χαμογέλασε και κάθισε δίπλα του στο κρεβάτι.

«Ναι, αλλά πού ακριβώς ήταν στο δωμάτιο; Στην πόρτα; Στο κρεβάτι; Στον κομό;»

Ο Πάτρικ περιεργαζόταν ένα μικρό κομμάτι δέρμα που είχε βρει στο κομοδίνο της Άλεξ. Έμοιαζε με λογότυπο λέσχης και είχε μια επιγραφή που είχε γίνει με κάψιμο. Ο γραφικός χαρακτήρας φαινόταν παιδικός: «Ο'ΕΣ. 1976».

Όταν το γύρισε από την άλλη μεριά, είδε μερικούς μισοσβησμένους λεκέδες που έμοιαζαν να είναι από αίμα. Αναρωτήθηκε σε ποιον να ανήκε.

«Δεν ξέρω, Πάτρικ. Αν το ήξερα, δεν θα καθόμουν εδώ να σπαζοκεφαλιάζω».

Περιεργαζόταν στα κρυφά το προφίλ του. Είχε υπέροχες μακριές και σκούρες βλεφαρίδες. Ήταν λίγο αξύριστος και της άρεσε πολύ. Μερικών ημερών γένια, αρκετά μακριά ώστε να τα νιώθεις σαν απαλό γυαλόχαρτο πάνω στο δέρμα, αλλά αρκετά κοντά ώστε να μην γρατζουνάνε. Αναρωτήθηκε πώς θα τα ένιωθε πάνω στο δικό της δέρμα.

«Τι είναι; Έχω τίποτα στο πρόσωπο;» Ο Πάτρικ σκούπισε ανήσυχος το στόμα του.

Εκείνη κοίταξε αμέσως αλλού, ντροπιασμένη που την έπιασε να τον κοιτάζει.

«Τίποτα. Ένα ψίχουλο σοκολάτας. Αλλά πάει τώρα».

Έμειναν για λίγο σιωπηλοί.

«Τι λες; Δεν φεύγουμε; Εδώ δεν φαίνεται να κάνουμε άλλη πρόοδο, έτσι δεν είναι;» έσπασε τη σιωπή η Ερίκα.

— Не знаю, Патрик. Но скорее всего, маленькое, иначе я бы быстро заметила. Как по-твоему? Мне почему-то кажется, что, если бы отсюда пропала кровать, я бы на это все-таки обратила внимание.

Эрика улыбнулась и присела рядом с ним.

— Так, значит, здесь, в комнате. Но примерно где в комнате: возле двери, рядом с кроватью, на комоде?

Патрик вертел в руках маленький кожаный ярлычок, который нашел на ночном столике Александры. Он был похож на слегка потрепанную эмблему какого-то клуба с выжженной неровным, словно детским, почерком надписью «Д.Т.М. 1976».

На обратной стороне виднелось несколько темных капель, очень похожих на старую, давно высохшую кровь. Патрик подумал: откуда это здесь взялось?

— Да не знаю я, Патрик, где и что это было. Если б знала, то не ломала бы сейчас голову и не чесала в затылке.

Она украдкой посмотрела на его профиль и отметила про себя, какие у него чудесные длинные ресницы. И щетина на лице совершенно замечательная, как раз такая, чтобы можно было кожей почувствовать ее шершавость, но не настолько длинная, чтобы неприятно колоться. И Эрика тут же подумала: а как бы ей это понравилось?

— Что такое, у меня что-нибудь на лице? — И Патрик начал энергично вытирать рот.

Эрика быстро отвела глаза, чтобы Патрик не заметил, как она его разглядывает.

— Да ничего, ерунда. Всего лишь крошка шоколада, ты ее уже снял.

Они посидели молча.

— Ну да ладно. Что скажешь? Похоже, нам здесь больше нечего делать. Как по-твоему? — спросила Эрика.

«Μάλλον έχεις δίκιο. Αλλά άκουσέ με: τηλεφώνησέ μου αμέσως μόλις θυμηθείς τι είναι αυτό που λείπει. Αν είναι τόσο σημαντικό ώστε να έρθει κάποιος εδώ και να το πάρει, τότε είναι σίγουρα σημαντικό και για την έρευνα».

Κλείδωσαν σχολαστικά την πόρτα, και η Ερίκα τοποθέτησε ξανά το κλειδί στη θέση του, κάτω από το χαλάκι της εισόδου.

«θέλεις να σε πάω στο σπίτι με το αυτοκίνητο;»

«Οχι, Πάτρικ, ευχαριστώ. Θέλω πολύ να περπατήσω».

«Εντάξει. Τότε θα ιδωθούμε αύριο βράδυ».

Ο Πάτρικ κουνιόταν πέρα δώθε. Μια πατούσε στο ένα πόδι μια στο άλλο. Ένιωθε ξανά σαν αδέξιος δεκαπεντάχρονος.

«Ναι, θα σε περιμένω στις οχτώ. Έλα πεινασμένος».

«Θα προσπαθήσω. Αλλά δεν μπορώ να υποσχεθώ τίποτα. Αυτή τη στιγμή νιώθω σαν να μην πρόκειται να ξαναπεινάσω ποτέ μου» έκανε γελώντας ο Πάτρικ, χτυπώντας το στομάχι του και γνέφοντας προς το σπίτι της Ντάγκμαρ Πετρέν στην απέναντι πλευρά του δρόμου.

Η Ερίκα χαμογέλασε και τον χαιρέτησε κουνώντας με ενθουσιασμό το χέρι της, καθώς εκείνος έφευγε με το Volvo του.

Μπορούσε ήδη να νιώσει την προσδοκία να ταράζει το μέσα της, μια προσδοκία αναμεμειγμένη με ανασφάλεια, αγωνία και καθαρό τρόμο.

Αρχισε να βαδίζει προς το σπίτι, αλλά έπειτα από μερικά μέτρα σταμάτησε απότομα. Μια σκέψη εμφανίστηκε από το πουθενά και έπρεπε να την εξετάσει πριν την απορρίψει

Έκανε μεταβολή και πήγε με αποφασιστικά

— Да, похоже, нечего. Только, Эрика, ради бога, сразу же позвони мне, если вспомнишь, что отсюда пропало. Если это было важно настолько, чтобы прийти сюда и забрать, это должно быть безусловно важным и для расследования.

Они аккуратно заперли дверь за собой, и Эрика положила ключ на место, под дверной коврик.

— Тебя обратно отвезти?

— Да нет, Патрик, спасибо. Мне хочется пройтись.

— Хорошо, но тогда увидимся завтра вечером.

Патрик переминался на крыльце и чувствовал себя неуклюжим пятнадцатилетним пацаном.

— Да, я буду ждать тебя в восемь часов, и чтоб приехал голодный.

— Попробую, но не обещаю. По крайней мере, сейчас мне кажется, что я больше ни разу в жизни есть не захочу. Патрик рассмеялся, похлопывая себя по животу и кивая в сторону дома Дагмар Петрен прямо через дорогу.

Эрика улыбалась и махала рукой Патрику, когда он отъезжал от дома в своем «вольво».

И, стоя сейчас здесь, во дворе, перед домом Александры, Эрика уже с нетерпением ожидала завтрашнего дня, чувствуя неуверенность, боязнь, да и, что уж говорить, откровенный страх.

Она направилась к дому, но не успела сделать и несколько шагов, как вдруг остановилась и пошла обратно. Ее внезапно осенило. Надо убедиться, пока она не забыла.

Эрика решительно двинулась обратно к

βήματα στο σπίτι, πήρε το κλειδί κάτω από το χαλάκι και ξαναμπήκε μέσα, αφού τίναξε προσεχτικά το χιόνι από τα παπούτσια της.

Τι θα έκανε μια γυναίκα που περίμενε έναν άντρα ο οποίος δεν εμφανίστηκε ποτέ στο ρομαντικό δείπνο τους; Μα θα του τηλεφωνούσε, φυσικά!

Π Ερίκα ευχήθηκε να είχε η Άλεξ ένα από τα σύγχρονα τηλέφωνα και να μην είχε πέσει κι αυτή θύμα του συρμού, που ήθελε τηλέφωνα σε σχήμα κόμπρας ή εκείνα τα παμπάλαια τηλέφωνα από βακελίτη.

Ήταν τυχερή. Στον τοίχο της κουζίνας ήταν τοποθετημένο ένα ολοκαίνουργιο τηλέφωνο τελευταίας τεχνολογίας. Με χέρια που έτρεμαν, πίεσε το κουμπί της επανάκλησης, ενώ ταυτόχρονα ευχόταν να μην είχε χρησιμοποιήσει κανείς το τηλέφωνο μετά τον θάνατο της Άλεξ.

Χτύπησε αρκετές φορές. Έπειτα από εφτά κουδουνίσματα ήταν έτοιμη να κατεβάσει το ακουστικό, αλλά τότε βγήκε ο αυτόματος τηλεφωνητής ενός κινητού.

Ακουσε το μήνυμα, αλλά το έκλεισε πριν ακούσει το μπιπ. Κατάχλωμη, η Ερίκα έβαλε το ακουστικό στη θέση του.

Μπορούσε ήδη ν' ακούσει μέσα στο μιαλό της το κροτάλισμα των κομματιών του παζλ που έπεφταν μόνα τους στη θέση τους. Και ξαφνικά, ήξερε ακριβώς τι ήταν αυτό που έλειπε από την κρεβατοκάμαρα στον επάνω όροφο.

* * *

Ο Μέλμπεργ έβραζε από οργή. Όρμησε μέσα στο τμήμα σαν μαινάδα, και οι συνεργάτες του στο αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε, αν μπορούσαν, θα είχαν μάλλον προτιμήσει να ταμπουρωθούν κάτω από τα γραφεία τους.

дому Александры, достала из-под коврика ключ, стряхнула снег с ботинок и вошла внутрь.

Что сделает женщина, которая сидит и ждет своего мужчину к романтическому ужину, а он все не идет и не идет? Да, черт возьми, ясное дело, она ему позвонит.

И Эрика молилась про себя, чтобы у Александры был современный телефон, а не модная, но старая «cobra» или пуще того — какой-нибудь бакелитовый реликт сороковых годов.

Эрике повезло: новенький «Доро» висел на стене в кухне. Дрожащей рукой она нажала на кнопку вызова последнего набранного номера и скрестила пальцы на удачу, надеясь, что телефоном после смерти Александры никто не пользовался.

Эрика держала трубку и слушала гудки. После седьмого сигнала она уже совсем было собралась положить трубку, но внезапно включилась переадресация, и сработал автоответчик мобильного телефона.

Она прослушала сообщение и положила трубку еще до того, как пискнул сигнал записи. С бледным лицом Эрика смотрела на телефон.

Она буквально слышала, как кусочки головоломки, щелкая, складываются у нее в голове. Внезапно до Эрики дошло: теперь она точно знала, что пропало из спальни.

* * *

Мелльберг кипел, его душила злоба. Он, словно фурия, носился по полицейскому участку. У всего персонала возникло одно общее желание — залезть под стол и сидеть там.

Αλλά οι ενήλικες δεν έκαναν τέτοια και, ως εκ τούτου, αναγκάστηκαν να περάσουν μια μέρα ολάκερη με λυσσαλέες βρισιές, επιπλήξεις και προσβολές.

Η Άνικα δέχτηκε τα περισσότερα πυρά και, παρά το γεγονός ότι είχε γίνει αρκετά σκληρόπετση στους μήνες που είχε αφεντικό τον Μέλμπεργ, αυτή τη μέρα ένιωσε δάκρυα να κυλούν στα μάτια της.

Στις τέσσερις το απόγευμα δεν άντεξε άλλο. Το έσκασε από τη δουλειά, σταμάτησε στο σουπερμάρκετ και αγόρασε ένα μεγάλο κουτί παγωτό, πήγε στο σπίτι, έβαλε το Τόλμη και γοητεία στην τηλεόραση και άφησε τα δάκρυά της να τρέξουν πάνω στο παγωτό σοκολάτα. Ήταν απλώς μία από αυτές τις μέρες.

Ο Μέλμπεργ τρελαινόταν όταν σκεφτόταν ότι είχε αναγκαστεί να αφήσει ελεύθερο τον Άντερς Νίλσον.

Ένιωθε, μέχρι βαθιά μέσα στο μεδούλι του, ότι ο Άντερς ήταν ο δολοφόνος της Άλεξ Βίκνερ και, αν είχε καταφέρει να μείνει για λίγο μόνος μαζί του, σίγουρα θα του είχε αποσπάσει την αλήθεια.

Αντί γι' αυτό, είχε αναγκαστεί να αφήσει ελεύθερο τον Άντερς, επειδή μια ηλίθια μάρτυρας είπε ότι τον είδε να πηγαίνει στο σπίτι του πριν αρχίσει το σίριαλ Διαφορετικοί κόσμοι στην τηλεόραση.

Αυτή η μαρτυρία τοποθετούσε τον Άντερς στο διαμέρισμά του στις εφτά η ώρα, και η Άλεξ είχε μιλήσει με την Μπίργιτ στις εφτά και τέταρτο. Που να πάρει ο διάβολος και να σηκώσει.

Ήταν κι εκείνος ο νεαρός αστυνομικός, ο Πάτρικ Χέντστρεμ. Προσπαθούσε να του βάλει στο μυαλό την ιδέα ότι αυτός που είχε σκοτώσει τη γυναίκα δεν ήταν ο Άντερς Νίλσον αλλά κάποιος άλλος.

Αλλά όχι. Διότι αν είχε μάθει κάτι καλά όλ' αυτά τα χρόνια που ήταν αστυνομικός ήταν ότι τις περισσότερες φορές τα πράγματα ήταν έτσι

Но все-таки они были взрослые люди, и поэтому им пришлось промучиться целый день, stoически перенося ругань и издевательства их сиятельства.

Больше всех досталось Аннике, и хотя со временем воцарения Мелльберга она уже ко многому привыкла и приобрела толстую, ороговевшую кожу, тем не менее на этот раз у нее на глаза навернулись слезы.

Где-то около четырех ей стало совсем невмоготу, и она сочла, что с нее более чем достаточно. Она ушла с работы, остановилась у «Консума», купила большое ведерко мороженого, пришла домой, села перед телевизором, включила «Гламур» и расплакалась. Слезы текли по ее щекам и капали в мороженое. Да, тот еще вышел денек.

Больше всего Мелльберга бесило то, что ему пришлось выпустить Андерса Нильссона из камеры.

Он чувствовал и был убежден до мозга костей, что Алекс Вийкнер убил именно Андерс и что если бы ему, Мелльбергу, удалось с глазу на глаз побеседовать с Андерсом, то он бы обязательно выжал из него правду.

А вместо этого он вынужден был отпустить Андерса на свободу из-за того, что какой-то гребаный свидетель видел, как Андерс пришел домой как раз перед самым началом «Разделенных миров» по телику.

А это значило, что Андерс в семь часов находился дома в своей квартире, а Александра разговаривала с Биргит в четверть седьмого.

И потом еще этот, молодой да ранний, — Патрик Хедстрём. Вбил себе в голову всякую хреновину насчет того, что Андерс Нильссон ни при чем и что, дескать, ее убил какой-то таинственный неизвестный.

Нет, чушь собачья. За годы работы в полиции Мелльберг пришел к выводу, что, как правило, все очень просто — никаких

όπως ακριβώς φαίνονταν να είναι. Δεν υπήρχαν κρυφά κίνητρα, ούτε περίπλοκες συνωμοσίες.

Μόνο καθάρματα που έκαναν τη ζωή του τίμιου κοσμάκη ανασφαλή. Βρες το κάθαρμα και θα βρεις τον δράστη, αυτό ήταν το σύνθημά του στη ζωή.

Σχημάτισε τον αριθμό του κινητού του Πάτρικ Χέντστρεμ.

«Πού στο διάβολο είσαι;» Δεν σήκωνε ευγένειες εδώ. «Κάθεσαι και καθαρίζεις τον αφαλό σου κάπου ή τι άλλο διάβολο κάνεις;

Γιατί εμείς εδώ στο τμήμα δουλεύουμε. Υπερωρίες. Δεν ξέρω αν σου είναι γνώριμο αυτό το φαινόμενο της δουλειάς. Αν δεν σου είναι, μπορώ να κανονίσω να μη σε απασχολήσει ποτέ ξανά. Τουλάχιστον, σε τούτο εδώ το τμήμα».

Ένιωσε λίγο ξαλαφρωμένος που τα είπε ένα χεράκι σε αυτό το νεαρό τσογλάνι. Έπρεπε να τους σφίγγεις τα λουριά. Αν τους άφηνες αυτούς τους νεαρούς κόκορες λίγο λάσκα, το έπαιρναν πολύ γρήγορα πάνω τους.

«Θέλω να πας να μιλήσεις στη μάρτυρα που λέει ότι είδε τον Άντερς Νίλσον στο σπίτι του στις εφτά η ώρα. Πίεσέ τη, στρίψε της το χέρι λίγο και κοίτα τι μπορείς να βγάλεις. Ναι, ΤΩΡΑ που να πάρει ο διάβολος!»

Χτύπησε το ακουστικό στη συσκευή και ευχαρίστησε τη ζωή που του είχε δώσει τη δυνατότητα να βάζει τους άλλους να κάνουν τη βρόμικη δουλειά.

Ξαφνικά, η ζωή ήταν πολύ πιο απολαυστική. Ο Μέλιμπεργ έγειρε πίσω στην πολυθρόνα του, άνοιξε το πάνω συρτάρι του γραφείου του και έβγαλε ένα πακέτο σοκολατάκια.

Με τα μικρά του δάχτυλα, που θύμιζαν λουκανικάκια Φρανκφούρτης, έβγαλε ένα σοκολατάκι από το κουτί και το έχωσε ολόκληρο στο στόμα του. Όταν το μάσησε και το κατάπιε, πήρε άλλο ένα. Οι σκληρά

там скрытых мотивов, сложных комбинаций и тайных сговоров.

Только подонки, которые портят жизнь уважаемым гражданам. Найди подонка — и ты найдешь преступника. Это был Мелльбергов modus operandi.

Он набрал номер мобильного телефона Патрика Хедстрёма.

— Где тебя, твою мать, носит? — осведомился Мелльберг, пренебрегая вежливостью. — Что ты там сидишь, в пупке ковыряешь?

А мы тут, в участке, между прочим, работаем сверхурочно. Я не уверен, что ты знаком с таким явлением, как сверхурочная работа, а если нет, может, оно тебе и ни к чему, и я легко могу тебя избавить от этих проблем раз и навсегда. По крайней мере, здесь, в нашем участке.

Мелльбергу сильно полегчало, когда он якобы осадил Патрика и поставил его на место. «Их всех надо держать на коротком поводке, а то чересчур петушатся и слишком громко кукарекают».

— Я хочу, чтобы ты съездил и поговорил со свидетельницей, которая видела, как Андерс пришел домой в семь часов. Ты надави на нее посильнее — глядишь, может, что-нибудь и выжмешь. Да, вот так вот. Лети мухой, прямо сейчас.

Он грохнул трубкой и с удовольствием подумал о том, как удачно сложилась его жизнь, о том, что он ставит раком других и они разгребают за него дерьмо.

Жизнь показалась Мелльбергу много светлее. Он откинулся на стуле, открыл верхний ящик и вытащил пакет шоколадных булочек.

Короткими, сарделькообразными пальцами он вынул булочку и целиком запихал в рот. Когда он дожевывал первую, вторая была уже наготове. Если человек надрывается на работе, как Мелльберг, то он заслуживает

εργαζόμενοι άντρες σαν κι ελόγου του χρειάζονταν καύσιμα.

* * *

Ο Πάτρικ είχε ήδη μπει στην ευθεία για το Τανουμσχέντε, μέσω Γκρέμπεσταντ, όταν του τηλεφώνησε ο Μέλμπεργ.

Πήγε μέχρι τον δρόμο που έβγαζε στο γήπεδο γκολφ της Φιελμπάκα και έκανε στροφή επιτόπου. Αναστέναξε βαριά.

Ήταν ήδη αργά το απόγευμα και είχε ένα σωρό δουλειά στο τμήμα. Κακώς είχε μείνει τόσο πολύ στη Φιελμπάκα, αλλά η παρέα με την Ερίκα ασκούσε μια πολύ ιδιαίτερη έλξη πάνω του.

Ένιωθε σαν να τον τραβούσε ένα τεράστιο μαγνητικό πεδίο, και απαιτούνταν πολλή δύναμη και θέληση για να ξεφύγει.

Αλλος ένας βαρύς αναστεναγμός. Αυτό εδώ μπορούσε να τελειώσει μόνο με έναν τρόπο. Άσχημα.

Δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που είχε καταφέρει να ξεπεράσει τον χωρισμό του με την Κάριν και τώρα κατευθυνόταν πρόσω ολοταχώς για μια νέα οδύνη.

Πρέπει να ήταν αυτοκαταστροφικός. Είχε χρειαστεί πάνω από έναν χρόνο για να χωνέψει το θέμα του χωρισμού. Είχε περάσει πολλές νύχτες μπροστά στην τηλεόραση όπου κοιτούσε, χωρίς να βλέπει, σειρές «ποιότητας», όπως Γουόκερ, Τέξας Ρέιντζερ και Επικίνδυνες αποστολές.

Ακόμα και οι διαφημίσεις για ψώνια στο TV Shop ήταν καλύτερη επιλογή από το να είναι μόνος του στο διπλό κρεβάτι και να μη βρίσκει ησυχία, ενώ εικόνες με την Κάριν στο κρεβάτι με κάποιον άλλο να περνούν από το μυαλό του σαν σεκάνς κακόγουντης τηλεοπτικής σαπουνόπερας.

Κι όμως, η έλξη που είχε νιώσει για την Κάριν

награды.

* * *

Патрик уже повернулся к Танумсхеде возле Грэббестад, когда ему позвонил Мелльберг.

Он доехал до развилки около фьельбакского гольф-клуба и развернулся. Патрик тяжело вздохнул.

Близился вечер, а у него еще оставалась куча дел в участке. Наверное, ему не стоило так долго оставаться во Фьельбаке, но он не мог не воспользоваться возможностью повидаться с Эрикой — это было сильнее его.

Его тянуло к ней как магнитом, и Патрику пришлось приложить массу усилий, чтобы оторваться от Эрики.

Патрик еще раз глубоко вздохнул. А закончится все, судя по всему, вполне определенным образом.

Он не так давно оправился от потери Карин, а сейчас на всех парах несется к новому разочарованию.

Да, прямо мазохист какой-то. Ему понадобился где-то год, чтобы прийти в себя после развода, и много ночей он сидел перед телевизором, тупо уставившись в экран, где крутили полицейские сериалы вроде «Крутого Уокера» или «Миссия невыполнима».

Смотреть ТВ-шоу было и то лучше, чем лежать одному в большой кровати, ворочаясь с боку на бок и представлять себе Карин в постели с другим мужчиной, как в какой-нибудь поганой мыльной опере.

Но притягательность, которая была в Карин

στην αρχή της γνωριμίας τους δεν ήταν τίποτα σε σύγκριση με την έλξη που ένιωθε τώρα για την Ερίκα.

Η λογική τού ψιθύριζε χαιρέκακα ότι πιθανώς τώρα η πτώση του να ήταν ακόμα μεγαλύτερη.

Οδηγούσε, ως συνήθως, πολύ γρήγορα στις τελευταίες κλειστές στροφές πριν από τη Φιελμπάκα.

Έβγαζε τ' απωθημένα του στο αμάξι και έγινε θανάσιμος κίνδυνος όταν πήρε την τελευταία στροφή πριν από την κατηφόρα που οδηγούσε στο μέρος που κάποτε βρισκόταν το παλιό σιλό. Ήταν πλέον ξηλωμένο και στη θέση του βρίσκονταν τώρα σπίτια και λεμβοστάσια χτισμένα σε παλιομοδίτικο στιλ.

Η τιμή τους ήταν περίπου δύο εκατομμύρια ανά σπίτι, και ο Πάτρικ ποτέ του δεν είχε πάψει να εκπλήσσεται από το πόσα πολλά λεφτά είχε ο κόσμος για να μπορεί ν' αγοράζει ένα τέτοιο σπίτι για εξοχικό και σε τέτοια τιμή.

Ένας μοτοσικλετιστής εμφανίστηκε από το πουθενά πάνω στη στροφή, και ο Πάτρικ αναγκάστηκε να κάνει μια στραβοτιμονιά πανικόβλητος. Η καρδιά του χτυπούσε πολύ γρήγορα, και κατέβασε την ταχύτητά του λίγο κάτω από το επιτρεπόμενο όριο. Την είχε γλιτώσει πολύ φτηνά.

Μια ματιά στον εσωτερικό καθρέφτη του αυτοκινήτου τον διαβεβαίωσε ότι ο μοτοσικλετιστής ήταν ακόμη πάνω στη σέλα και μπορούσε να συνεχίσει τη διαδρομή του.

Συνέχισε ευθεία, προσπέρασε το γήπεδο του μίνι γκολφ και έφτασε στη διασταύρωση με το βενζινάδικο.

Εκεί έστριψε αριστερά και πήγε στα κτίρια με τα διαμερίσματα. Σκέφτηκε γι' άλλη μια φορά πόσο κακόγουστα ήταν αυτά τα σπίτια.

Καφέ και άσπρα σπίτια από τη δεκαετία του '60 σαν παραπεταμένα τετράγωνα τούβλα στη

в самом начале их отношений, не шла ни в какое сравнение с тем, что он чувствовал к Эрике.

Простая логика ясно подсказывала ему, что, соответственно, и боль, и разочарование тоже не пойдут ни в какое сравнение с прежними.

Как обычно, Патрик ехал слишком быстро. Вот уже последние крутые повороты перед Фельбакой.

Все это дело здорово действовало ему на нервы. Патрик срывал раздражение на машине и несся вовсю, подъезжая к последнему повороту перед холмом, возле которого в свое время стояла старая силосная башня. Потом ее снесли и понастроили домов и прибрежных вилл, стилизованных под старину.

Их стоимость колебалась где-то в районе двух миллионов за дом, и Патрик не переставал удивляться: сколько же у людей денег, раз они могут позволить себе купить летний дом за такую цену.

Внезапно перед ним оказался мотоциclist. Патрик здорово струхнул, если не запаниковал, сердце упало, но он успел притормозить. Еще бы чуть-чуть — и все.

Патрик посмотрел в зеркало заднего вида и с облегчением увидел, что мотоциclist крепко сидит в седле и с ним ничего не случилось.

Он поехал дальше мимо площадки для мини-гольфа к перекрестку возле бензозаправки.

Там свернул налево к многоквартирному дому. Патрик в очередной раз отметил про себя, что дом не просто некрасивый, а омерзительный.

Типичная бело-коричневая постройка шестидесятых годов, которую плюхнули,

νότια είσοδο της Φιελμπάκα.

Αναρωτήθηκε τι σόι σκεπτικό να είχε ο αρχιτέκτονας που τα σχεδίασε. Είχε άραγε ξεκινήσει με σκοπό να κάνει τα σπίτια όσο ασχημότερα γινόταν, σαν ένα πείραμα δηλαδή; Ή μήπως δεν τον ένοιαζε καθόλου τι θα έβγαινε;

Πιθανότατα, τα σπίτια αυτά να ήταν το αποτέλεσμα της φρενίτιδας για το πρόγραμμα ανέγερσης ενός εκατομμυρίου σπιτιών τη δεκαετία του '60. «Κατοικίες για όλους». Κρίμα μόνο που δεν το είπαν «Όμορφες κατοικίες για όλους».

Σταμάτησε στο πάρκινγκ και μπήκε στην πρώτη είσοδο. Αριθμός πέντε. Ήταν η είσοδος του Άντερς, όπως επίσης και της μάρτυρα Τζένι Ρουσέν. Έμεναν στον δεύτερο όροφο.

Φούσκωσε πάρα πολύ όταν ανέβηκε τις σκάλες, κάτι που λειτούργησε σαν υπενθύμιση ότι είχε περιορίσει τη σωματική άσκηση και ότι τον τελευταίο καιρό είχε αυξήσει τον καφέ και τα κουλουράκια.

Όχι ότι ήταν ποτέ κάνα θαύμα φυσικής κατάστασης και άθλησης, αλλά τόσο άσχημα δεν ήταν ποτέ πριν.

Ο Πάτρικ σταμάτησε ένα δευτερόλεπτο έξω από την πόρτα του Άντερς και αφουγκράστηκε. Δεν ακουγόταν τίποτα.

Είτε δεν ήταν στο σπίτι είτε είχε πέσει αναίσθητος από το πολύ ποτό.

Η πόρτα της Τζένι ήταν στη δεξιά μεριά, ακριβώς απέναντι από την πόρτα του Άντερς, ο οποίος έμενε αριστερά όπως ανέβαινες από τη σκάλα.

Είχε αλλάξει τη στάνταρ πινακίδα με το όνομα του ενοίκου με μια δική της, ξύλινη, στην οποία ήταν αναγραμμένα τα ονόματα Τζένι και Μαξ Ρουσέν με γράμματα καλλιγραφικά και διακοσμητικά τριαντάφυλλα που στεφάνωναν

κακ здоровенную квадратную колоду, возле южного въезда во Фьельбаку.

Патрик много раз задавался вопросом, как архитектор дошел до жизни такой, в чем же была его задумка. Похоже, он поставил перед собой цель построить дом уродливый настолько, насколько возможно, в порядке эксперимента, а может, архитектору вообще на все было наплевать.

Ну да, вполне очевидный результат общегосударственной программы шестидесятых годов «Жилье для всех», жалко только, что они не додумались до девиза «Красивое жилье для всех».

Он остановился на парковке перед домом и пошел к первому подъезду. Квартира номер пять. Лестничная площадка Андерса, и здесь же живет свидетель Ени Розен. Вот ее дверь. Они оба жили здесь, на третьем этаже.

Патрик запыхался, поднимаясь наверх, и в очередной раз подумал, что последнее время он слишком мало двигается и злоупотребляет едой всухомятку.

Не то чтобы он был каким-то великим атлетом, но так паршиво, как сейчас, он себя раньше никогда не чувствовал.

Патрик остановился на секунду перед дверью Андерса и прислушался: ни единого звука.

Либо его нет дома, либо он уже насосался и лежит в отключке.

Дверь Андерса находилась слева от лестницы, дверь Ени — справа, прямо напротив квартиры Андерса.

Она поменяла стандартную табличку на двери на собственную, из дерева, со старательно выписанными именами «Ени и Макс Розен» в рамочке, увенчанной розочками. Следовательно, она замужем.

την πινακίδα. Ωστε ήταν παντρεμένη.

Ήξερε ότι είχε πάρει η ίδια τηλέφωνο στο τμήμα για να καταθέσει τη μαρτυρία της νωρίς το απόγευμα σήμερα και ήλπιζε να τη βρει στο σπίτι.

Χτες πάντως, όταν χτύπησαν όλες τις πόρτες στο κτίριο, δεν ήταν εκεί, αλλά είχαν αφήσει μια κάρτα με το τηλέφωνο της αστυνομίας, με την οποία της ζητούσαν να τηλεφωνήσει στο τμήμα όταν θα επέστρεφε. Γι' αυτό έγινε σήμερα η κατάθεση της μαρτυρίας που ήθελε τον Άντερς να μπαίνει στο σπίτι του το βράδυ της Παρασκευής, το χρονικό διάστημα που υπολόγιζαν ότι είχε δολοφονηθεί η Άλεξ.

Το κουδούνισμα αντήχησε στο διαμέρισμα και το ακολούθησε σχεδόν πάραντα ένα θυμωμένο παιδικό ουρλιαχτό.

Ακούστηκαν βήματα στο χολ, και ο Πάτρικ περισσότερο αι-σθάνθηκε παρά είδε κάποιον να τον κοιτάζει από το ματάκι της πόρτας. Ακούστηκε να βγαίνει μια αλυσίδα ασφαλείας, και η πόρτα άνοιξε.

«Ναι;»

Μια γυναίκα με ένα παιδί σχεδόν ενός έτους στεκόταν μπροστά του.

Ήταν πολύ αδύνατη και έντονα ξανθιά. Αν έκρινε κανείς από τις ρίζες των μαλλιών της, το φυσικό της χρώμα πρέπει να ήταν κάπου ανάμεσα στο σκούρο καστανό και στο μαύρο, κάτι στο οποίο συνηγορούσαν δύο καστανά μάτια.

Ήταν άβαφη και έδειχνε κουρασμένη· φορούσε ένα φθαρμένο παντελόνι φόρμας που είχε κάνει γόνατα και ένα μπλουζάκι με το λογότυπο της Adidas στο στήθος.

«Η Τζένι Ρουσέν;»

«Ναι, εγώ είμαι. Τι συμβαίνει;»

Ονομάζομαι Πάτρικ Χέντστρεμ και είμαι από την αστυνομία. Μας πήρες τηλέφωνο πριν από το μεσημέρι, και θα ήθελα να μιλήσω λίγο

Εни позвонила в полицейский участок сегодня рано утром и рассказала о том, что видела. Патрик надеялся, что она все еще дома.

Когда вчера, после задержания Андерса, они звонили ей в дверь, никого не было дома, но Патрик оставил визитную карточку с просьбой позвонить в полицейский участок. Поэтому о времени возвращения Андерса домой в пятницу вечером они узнали только сегодня.

Звонок еще не успел отозвенеться, как тут же, вторя ему, в квартире раздался истошный детский крик.

За дверью послышались шаги, кто-то вышел в прихожую, и Патрик скорее почувствовал, чем увидел, что его рассматривают в глазок. Потом загремела цепочка, и дверь открылась.

— Да?

В дверях стояла женщина, держащая на руках ребенка примерно годовалого возраста.

Она была очень худенькая, с сильно обесцвеченными волосами. Судя по непрокрашенным корням волос, их естественный цвет был чем-то средним между темно-русым и черным, что только подтверждало карие глаза Ени.

На ее лице не было следов косметики, и оно выглядело усталым. На ней были старые тренировочные штаны с вытянувшимися коленями и майка со здоровенной надписью «Адидас» на груди.

— Ени Розен?

— Да, это я. А в чем дело?

— Меня зовут Патрик Хедстрём. Я из полиции. Ты нам звонила утром, и я бы хотел с тобой немного поговорить

μαζί σου για τις πληροφορίες που μας έδωσες».

Μιλούσε με χαμηλή φωνή για να μην ακούγεται στο διπλανό διαμέρισμα.

«Έλα μέσα». Παραμέρισε για να τον αφήσει να περάσει.

Το διαμέρισμα ήταν μικρό, μια γκαρσονιέρα, και εκεί μέσα ήταν απολύτως φανερό ότι δεν έμενε άντρας.

Εν πάσῃ περιπτώσει, κανένα αρσενικό πάνω από ενός έτους.

Όλο το διαμέρισμα ήταν μια έκρηξη ροζ χρώματος. Όλα ήταν ροζ. Χαλιά, τραπέζια, κουρτίνες, λάμπες, τα πάντα.

Οι φιόγκοι ήταν, επίσης, ένα δημοφιλές αντικείμενο και υπήρχαν τόσοι πολλοί που έφταναν και περίσσευαν, δεμένοι σε λάμπες και σε κεριά.

Στους τοίχους υπήρχαν πίνακες που τόνιζαν περαιτέρω τη ρομαντική διάθεση της ενοίκου. Απαλά γυναικεία πρόσωπα με πουλιά να πετούν τριγύρω τους. Πάνω από το κρεβάτι υπήρχε μάλιστα κι ένας πίνακας με ένα παιδάκι που έκλαιγε.

Κάθισαν σε έναν λευκό δερμάτινο καναπέ, κι εκείνη δεν τον ρώτησε, ευτυχώς, αν ήθελε καφέ. Είχε μπουχτίσει από τον πολύ καφέ σήμερα.

Αυτή έβαλε τον μικρό στο γόνατό της, αλλά εκείνος ξεγλίστρησε σαν χέλι από τη λαβή της και αναγκάστηκε να τον αφήσει στο πάτωμα, όπου, με αβέβαια ακόμη βήματα, άρχισε το σουλατσάρισμα.

Στον Πάτρικ έκανε εντύπωση η πολύ νεαρή ηλικία της. Πρέπει να είχε βγει μόλις από την εφηβεία, κάπου στα δεκαοχτώ την υπολόγιζε.

Ηξερε, ωστόσο, ότι δεν ήταν ασυνήθιστο σε τόσο μικρές κοινωνίες να έχει κανείς ένα και

относительно твоего заявления.

Патрик говорил, понизив голос, чтобы его не услышали в квартире рядом.

— Проходи. — Ени отступила в сторону и пропустила его внутрь.

Войдя, Патрик огляделся: он стоял в маленькой квартире, типичной «однушке».

И мог с уверенностью сказать, что мужчин здесь нет — во всяком случае, ни одного мужчины старше одного года.

Квартира олицетворяла собой какое-то розовое сумасшествие: все было в розах. Коврики, салфетки, шторы, лампы — в общем, все.

Бантики и розеточки пользовались здесь не меньшей популярностью и разместились на лампах и абажурах в изрядном изобилии и даже сверх того.

На стенах висели картинки, по-видимому, соответствующие романтическому духу обитателей: пасторально-пастельные женские лица с летающими вокруг птичками. Над кроватью был изображен плачущий ребенок.

Они сели на диван с белой кожаной обивкой, и, слава богу, на этот раз Патрику не предложили кофе. Сегодня он кофе уже обпился.

Ени посадила ребенка на колени, но он выкрутился из рук, сполз на пол и нетвердо зашагал.

Патрик прикинул, сколько ей может быть лет. Похоже было, что она едва вышла из подросткового возраста. Он дал бы ей не больше восемнадцати.

Но он знал, что в маленьких поселках вроде Фельбаки считается вполне обычной

δύο παιδιά πριν φτάσει τα είκοσι.

Κι επειδή αποκαλούσε το παιδί Μαξ, ο Πάτρικ έβγαλε το συμπέρασμα ότι ο πατέρας δεν έμενε μαζί τους. Ούτε κι αυτό ήταν ασυνήθιστο. Οι εφηβικές σχέσεις συχνά δεν μπορούσαν ν' αντέξουν το βάρος ενός παιδιού.

Έβγαλε το σημειωματάριό του.
«Ηταν, λοιπόν, Παρασκευή της προπερασμένης εβδομάδας, Παρασκευή στις είκοσι πέντε του μήνα, όταν είδες τον Άντερς Νίλσον να έρχεται στο σπίτι στις εφτά η ώρα, έτσι δεν είναι; Πώς είσαι όμως τόσο σίγουρη για την ώρα;»

«Δεν χάνω ποτέ το σίριαλ Διαφορετικοί κόσμοι στην τηλεόραση.

Αρχίζει στις εφτά και ήταν ακριβώς πριν αρχίσει όταν άκουσα φασαρία απέξω. Διόλου ασυνήθιστο, οφείλω να πω. Πάντα γίνεται χαμός στου Άντερς.

Οι συμπότες του στα μεθύσια έρχονται και φεύγουν οποιαδήποτε ώρα κι αν βάλεις με το μυαλό σου και ενδιάμεσα περνάει και η αστυνομία καμιά βόλτα.

Τέλος πάντων, πήγα κι έριξα μια ματιά από το ματάκι της πόρτας και τότε τον είδα. Μεθυσμένος τύφλα, προσπαθούσε να ξεκλειδώσει την πόρτα, αλλά εκείνη τη στιγμή χρειαζόταν κλειδαριά με ένα μέτρο πλάτος για να τα καταφέρει. Τελικά, κατάφερε να την ανοίξει και μπήκε μέσα και τότε ακριβώς άκουσα το μουσικό σήμα των Διαφορετικών κόσμων και έτρεξα στην τηλεόραση.

Μασούσε νευρικά μια τούφα από τα μακριά της μαλλιά. Ο Πάτρικ πρόσεξε ότι τα νύχια της ήταν καταφαγωμένα και είχαν υπολείμματα από ροζ μανό.

Ο Μαξ είχε εργαστεί υπομονετικά, καταφέρνοντας να κάνει τον γύρο του μικρού τραπεζιού και να φτάσει στον Πάτρικ. Τώρα

вещью, когда женщина еще и двадцати лет не стукнуло, а у нее уже один или два ребенка.

Ени назвала ребенка Макс, и Патрик сделал закономерный вывод, что отец с ними не живет. Тоже вполне обычная вещь. Слишком молодые родители частенько предпочитают не обременять себя заботами о детях.

Он достал блокнот.

— Так, это было в пятницу, пятница — двадцать пятое, две недели назад. И ты тогда видела, как Андерс Нильссон пришел домой без чего-то семь. А почему ты уверена в том, что семи часов еще не было?

— Я никогда не пропускаю, когда по телевизору показывают «Разделенные миры».

Они начинаются ровно в семь часов, но чуть раньше я услышала, как за дверью кто-то шарахается. Должна сказать, я к этому уже привыкла: у Андерса все время полно народу.

Местная пьянь приходит к нему в любое время дня и ночи, а если не алкаши, то полиция.

Я на всякий случай подошла к двери, посмотрела в глазок и увидела его. Я уж и раньше насмотрелась на него пьяного, но в этот раз он был вообще в лоскуты. Его так шарахало, что он в дверь попасть не мог, но потом все-таки ввалился. А тут как раз пошла заставка к «Разделенным мирам», и я побежала к телевизору.

Она нервно теребила длинную светлую прядь. Патрик обратил внимание, что ногти Ени подстрижены настолько коротко, что остатки лака на них почти незаметны.

Макс целеустремленно трудился над тем, чтобы обогнуть журнальный столик, затем двинулся в направлении Патрика и с

τραβούσε το μπατζάκι του.

«Για, για, για» άρχισε να ψέλνει, και ο Πάτρικ κοίταξε απορημένος την Τζένι.

«Αγκαλιά θέλει· σήκωσέ τον. Μάλλον του αρέσεις».

Ο Πάτρικ σήκωσε αδέξια το αγόρι, το έβαλε να καθίσει στο γόνατό του και του έδωσε τα κλειδιά του για να παίξει. Το παιδί έλαμπε σαν ηλιαχτίδα.

Χάρισε στον Πάτρικ ένα πλατύ χαμόγελο, και φάνηκαν δύο μπροστινά δόντια μικρά σαν κόκκοι ρυζιού.

Ο Πάτρικ έπιασε τον εαυτό του να χαμογελάει κι αυτός πλατιά. Κάτι σκίρτησε στο στήθος του. Αν τα πράγματα είχαν εξελιχθεί διαφορετικά, θα μπορούσε κι αυτός να έχει ένα δικό του παιδί στο γόνατο τώρα.

Χάιδεψε σκεφτικός τον Μαξ στο χνουδωτό κεφάλι.

«Πόσο χρονών είναι;»

«Εντεκα μηνών. Είναι η καλύτερη απασχόληση, να το ξέρεις».

Το πρόσωπό της έλαμπε από τρυφερότητα καθώς κοιτούσε τον γιο της, και ο Πάτρικ αντιλήφθηκε μεμιάς ότι η κοπέλα ήταν πολύ όμορφη, ειδικά τώρα που έβλεπε πίσω από την κουρασμένη επιφάνεια.

Ούτε να φανταστεί δεν μπορούσε πόσο δύσκολο ήταν να είναι κάποιος μόνος γονιός στην ηλικία της.

Η κοπέλα αυτή έπρεπε να είναι έξω, να γλεντάει και να ζει τη ζωή της με τους φίλους της. Αντί γι' αυτό, καθόταν και περνούσε τα βράδια της άλλαζοντας πάνες και κάνοντας τις δουλειές του σπιτιού.

Σαν να ήθελε να δώσει ένα δείγμα των εντάσεων που είχε μέσα της, έβγαλε ένα τσιγάρο από το πακέτο που ήταν στο τραπέζακι και το άναψε.

триумфальным видом уткнулся ему в колени.

— На ручки, на ручки, — пролепетал Макс, и Патрик вопросительно посмотрел на Ени.

— Да, подними его, ему это очень нравится.

Патрик посадил довольного мальчика на колени и дал ему брелок со своими ключами. Макс засиял.

Он во весь рот улыбнулся Патрику, и тот увидел два передних зуба, совсем крохотных, как рисовые зернышки.

Патрик не удержался от того, чтобы не улыбнуться мальчику в ответ. Что-то у него в груди дрогнуло. Если бы все сложилось по-другому, то тогда, наверное, у него на коленях сидел бы его собственный ребенок.

Патрик бережно погладил Макса по пушистой голове.

— Сколько ему?

— Одиннадцать месяцев. Должна сказать, с ним не соскучишься.

Лицо Ени светилось гордостью, когда она смотрела на сына. Патрик подумал о том, какая она милая, если не обращать внимания на то, насколько она вымотанная, и приглядился.

Патрик с трудом мог себе представить, насколько, должно быть, сложно быть матерью-одиночкой в ее возрасте.

Ей бы сейчас вовсю тусоваться с друзьями и подругами, а вместо этого она проводит вечера, меняя пеленки и занимаясь домашними делами.

Как бы для пущей интересности Ени не без кокетства достала из пачки на журнальном столике сигарету и закурила.

Τράβηξε μια βαθιά απολαυστική ρουφηξιά και μετά έτεινε με ερωτηματικό βλέμμα το πακέτο προς τον Πάτρικ.

Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Είχε εντελώς άλλες αντιλήψεις για το κάπνισμα σε ένα δωμάτιο που υπήρχε μικρό παιδί, αν και το πρόβλημα ήταν δικό της και όχι δικό του.

Ο ίδιος, πάντως, δεν μπορούσε να καταλάβει πώς μπορούσε κάποιος να ρουφάει κάτι που μύριζε τόσο άσχημα όσο τα τσιγάρα.

«Δηλαδή, δεν θα μπορούσε να είχε έρθει και μετά να έφυγε ξανά;»

«Σε αυτά εδώ τα σπίτια ακούς τα πάντα. Ακόμα και καρφίτσα να πέσει την ακούς. Όσοι μένουν εδώ ξέρουν πολύ καλά ποιος έρχεται και ποιος φεύγει — και τι ώρα μάλιστα. Είμαι χίλια τα εκατό σύγουρη ότι ο Άντερς δεν ξαναβγήκε.»

Ο Πάτρικ αντιλήφθηκε ότι δεν θα μάθαινε τίποτα περισσότερο. Ρώτησε όμως από καθαρή περιέργεια:

«Ποια ήταν η αντίδρασή σου όταν άκουσες ότι ο Άντερς ήταν ύποπτος για φόνο;»

«Οτι λέγανε μαλακίες.»

Τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά και φύσηξε τον καπνό σε δαχτυλίδια. Ο Πάτρικ κατέπνιξε μια επιθυμία ν' αρχίσει να της μιλά για τους κινδύνους του παθητικού καπνίσματος.

Στα γόνατά του ο Μαξ ήταν πλήρως απασχολημένος με το να γλείφει τα κλειδιά του. Τα κρατούσε με τα μικρά παχουλά χέρια του και κοιτούσε πού και πού τον Πάτρικ σαν να ήθελε να τον ευχαριστήσει που του έδωσε αυτό το θαυμάσιο παιχνίδι.

Η Τζένι συνέχισε: «Εντάξει, να συμφωνήσω ότι ο Άντερς είναι ένα ναυάγιο του κερατά, αλλά να σκοτώσει άνθρωπο; Με τίποτα. Είναι εντάξει τύπος. Μου χτυπάει καμιά φορά την

Οна затянулась глубоко, с явным удовольствием и потом, вопросительно взглянув на Патрика, подвинула к нему пачку.

Он отрицательно покачал головой. Патрик считал совершенно неправильным курить в комнате, где находится маленький ребенок, но, в конце концов, это было ее дело, а уж никак не Патрика.

Патрик никогда не мог понять, что за удовольствие сидеть и вдыхать в себя такую жуткую гадость, как сигаретный дым.

— А он не мог прийти домой, а потом опять выйти?

— В этом доме такие стены, что, когда на соседнем этаже чихнут, мне здесь «будь здоров» сказать хочется. Мы все тут железно знаем, кто пришел, кто ушел, к кому и когда. Я совершенно уверена, что потом Андерс не выходил.

Патрик понял, что ничего нового он больше не узнает, и спросил просто из любопытства:

— А как ты реагировала, когда услышала, что Андерса подозревают в убийстве?

— Это полная чушь.

Она глубоко затянулась и колечками выпустила дым. Патрик с трудом удержался, чтобы не напомнить ей о вреде пассивного курения.

У него на коленях сидел Макс, всецело занятый тем, что грыз ключи Патрика. Он крепко держал их в своих маленьких пухлых ручках и поглядывал наверх, на Патрика, как бы благодаря за такую замечательную игрушку. Ени продолжила:

— Конечно, Андерс — опустившееся отребье. Но он никому не делает вреда. Он спокойный. Время от времени он ко мне заходит стрельнуть сигарету, и один черт —

πόρτα αν θέλει να σελεμίσει κάνα τσιγάρο κι ασχέτως αν είναι νηφάλιος ή μεθυσμένος είναι πάντα εντάξει.

Τον έχω αφήσει, μάλιστα, μερικές φορές να φυλάει τον Μαξ για να βγω και να ψωνίσω. Αλλά, βέβαια, μόνο όταν ήταν νηφάλιος. Όχι αλλιώς».

Έσβησε το τσιγάρο σε ένα τασάκι που ήταν γεμάτο γόπες μέχρι πάνω.

«Στην πραγματικότητα, οι αλκοολικοί εδώ δεν κάνουν κανένα κακό. Δυστυχισμένοι διάβολοι είναι που αργοπεθαίνουν πίνοντας παρέα. Κακό κάνουν μόνο στον εαυτό τους».

Τίναξε το κεφάλι προς τα πίσω για να διώξει τα μαλλιά της από το πρόσωπό της και άπλωσε ξανά το χέρι της προς το πακέτο με τα τσιγάρα.

Τα δάχτυλά της ήταν κίτρινα από τη νικοτίνη, και το νέο τσιγάρο που άναψε φάνηκε πως ήταν εξίσου απολαυστικό με το πρώτο. Ο Πάτρικ ένιωσε ότι είχε αρχίσει να γίνεται λίγο καπνιστός· άλλωστε, δεν πίστευε ότι θα μπορούσε να πάρει άλλες πληροφορίες από την Τζένι.

Ο Μαξ διαμαρτυρήθηκε όταν τον σήκωσε από το γόνατό του και τον παρέδωσε στην Τζένι.

«Ευχαριστώ για τη βοήθειά σου. Σίγουρα θα σε ξαναχρειαστούμε».

«Εδώ θα ’μαι. Δεν πρόκειται να πάω πουθενά».

Το τσιγάρο ήταν τώρα στο τασάκι και καιγόταν μόνο του, ενώ ο καπνός του στροβιλίζόταν προς τη μεριά του Μαξ, ο οποίος ανοιγόκλεινε ενοχλημένος τα μάτια.

Μασούσε ακόμη τα κλειδιά και κοιτούσε τον Πάτρικ σαν να τον προκαλούσε να πάει να τα πάρει αν τολμούσε. Ο Πάτρικ ήταν, ούτως ή άλλως, αναγκασμένος να τα πάρει και τα τράβηξε λίγο προσεχτικά, αλλά τα δόντια του μικρού, που ήταν σαν κόκκοι ρυζιού, αποδείχτηκαν εξαιρετικά δυνατά.

что он пьяный, что трезвый — он всегда спокойный.

Он иногда сидит с Максом, когда мне надо выйти в магазин. Но конечно, только если он трезвый, а иначе никак.

— Она потушила сигарету о переполненную пепельницу.

— И на самом деле зла в местных алкашах нет — несчастные опустившиеся люди, которые пропиваю свою жизнь. Единственно, кому они делают плохо, — так это самим себе.

Она встряхнула головой, отбрасывая назад прядь упавших на лицо волос, и опять потянулась за сигаретной пачкой.

Ее пальцы были желтые от никотина. И очередную сигарету она закурила с ничуть не меньшим удовольствием, чем предыдущую. Патрик почувствовал, что она его уже обкурила, и подумал, что, пожалуй, ему пора уходить.

Макс насупился, когда Патрик снял его с коленей и передал Ени.

— Спасибо за помощь. Мы, конечно, обратимся к вам еще раз и оформим ваши показания по всей форме.

— Да, я буду здесь, я практически все время дома.

Сигарета лежала в пепельнице, и дым от нее тянулся прямо к лицу Макса, который обеспокоенно поблескивал глазками.

Он продолжал крепко сжимать ключи. Макс поглядывал на Патрика, как бы предостерегая от попыток их забрать. Патрик осторожно потянул ключи к себе, но рисовые зубки оказались неожиданно сильными.

Εξάλλουν, σε αυτή τη φάση η αρμαθιά με τα κλειδιά ήταν παντελώς γεμάτη σάλια και γλιστρούσε. Την τράβηξε λίγο δυνατότερα και πήρε προς απάντηση ένα μουγκρητό όλο θυμό.

Συνηθισμένη από τέτοιες καταστάσεις, η Τζένι έπιασε τον Μαξ και τράβηξε αποφασιστικά τα κλειδιά και τα έδωσε στον Πάτρικ.

Ο Μαξ ούρλιαζε όσο άντεχαν τα πνευμόνια του και έδειχνε με κάθε τρόπο τη δυσαρέσκειά του για την τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα. Με τα κλειδιά ανάμεσα στον αντίχειρα και τον δείκτη, ο Πάτρικ προσπάθησε να τα καθαρίσει διακριτικά πάνω στο παντελόνι του πριν τα βάλει ξανά στην πίσω τσέπη.

Η Τζένι και ο ωρυόμενος Μαξ τον ακολούθησαν μέχρι την πόρτα. Το τελευταίο που είδε πριν κλείσει η πόρτα ήταν κάτι μεγάλα δάκρυα που έτρεχαν ασταμάτητα στα στρουμπουλά μαγουλάκια του παιδιού. Ένιωσε ένα τσίμπημα κάπου βαθιά στα φυλλοκάρδια του.

* * *

Τώρα, το σπίτι παραήταν μεγάλο γι' αυτόν. Ο Χένρικ έκοβε βόλτες από το ένα δωμάτιο στο άλλο.

Όλα εκεί μέσα τού θύμιζαν την Αλεξάνδρα. Εκείνη είχε τακτοποιήσει και αγαπήσει κάθε εκατοστό αυτού του σπιτιού. Καμιά φορά αναρωτιόταν αν τον είχε παντρευτεί λόγω του σπιτιού, διότι η σχέση τους σοβάρεψε — εκατέρωθεν, όφειλε να ομολογήσει — μόλις την έφερε πρώτη φορά σε αυτό εδώ το σπίτι.

Ο ίδιος, βέβαια, είχε πάρει σοβαρά τη σχέση από την πρώτη κιόλας στιγμή που την είδε σε μια πανεπιστημιακή συνάντηση ξένων φοιτητών.

Ήταν ψηλή και ξανθιά, με μια αύρα ακαταδεξίας που τον έκανε να τη θέλει περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στη ζωή του.

Вдобавок Патрику было трудно ухватиться за брелок, но он все же попробовал потянуть немного сильнее и получил в ответ недовольное хныканье.

Привычная к подобным ситуациям, Ени приняла решительные меры, ей удалось добыть ключи, и она протянула их Патрику.

Макс завопил во все горло, выражая свое неудовольствие всеми доступными ему средствами. Патрик, осторожно держа брелок большим и указательным пальцами, попробовал вытереть его о штанину, прежде чем класть обратно в карман.

Ени и хныкающий Макс проводили его до двери. Последнее, что он видел, прежде чем она захлопнулась, были крупные слезы, которые текли по круглым щекам мальчика. Что-то в сердце Патрика опять дрогнуло.

* * *

Теперь дом был для него слишком велик. Хенрик переходил из комнаты в комнату.

Все в доме напоминало ему об Александре, каждый выпестованный ею с любовью сантиметр. Хенрику иногда казалось, что она выходила замуж не за него, а за дом. Их отношения приняли по-настоящему серьезный характер только после того, как он привез ее сюда, домой.

Ему же все стало ясно с самого начала, с самого первого момента, когда он познакомился с ней в университете, на вечеринке для иностранных студентов.

Высокая и светлая, вокруг нее была какая-то аура недоступности, что привлекло его в ней больше, чем что-либо другое и кто-либо

Ποτέ του άλλοτε δεν είχε θελήσει κάτι τόσο πολύ όσο την Άλεξ. Και ήταν μαθημένος να παίρνει αυτό που ήθελε.

Οι γονείς του ήταν πολύ απασχολημένοι με τη δική τους ζωή για να μπορούν ν' ασχολούνται και με τη δική του.

Τις ώρες που δεν ασχολούνταν με την επιχείρηση τις σπαταλούσαν σε ατέλειωτες κοινωνικές εκδηλώσεις. Φιλανθρωπικούς χορούς, κокτέιλ πάρτι, γεύματα με γνωστούς από τον επιχειρηματικό κόσμο.

Ο Χένρικ καθόταν σαν καλό παιδί στο σπίτι με την γκουβερνάντα και το μόνο που θυμόταν από τη μητέρα του ήταν το άρωμά της όταν έσκυψε να τον φιλήσει και να του πει αντίο, ενώ το μιναλό της ήταν ήδη απασχολημένο με το επικείμενο κοσμικό πάρτι.

Αν ήθελε κάτι, το έλεγε και το αποκτούσε αμέσως, εν είδει αποζημίωσης για τη μοναξιά του. Δεν του είχαν αρνηθεί ποτέ κανένα υλικό αγαθό, αν και του το πρόσφεραν αδιάφορα, κατά τον ίδιο τρόπο που χαϊδεύει κανείς αφηρημένα ένα σκυλί που εκλιπαρεί να το προσέξουν.

Ως εκ τούτου, η Άλεξ ήταν η πρώτη στη ζωή του Χένρικ που δεν είχε μπορέσει να την αποκτήσει απλώς ζητώντας την.

Ήταν απλησίαστη και απότομη και αυτό την έκανε ακαταμάχητη. Τη φλέρταρε πεισματικά και έντονα. Τριαντάφυλλα, δείπνα, δώρα και κομπλιμέντα. Τα πάντα. Δεν κόπιαζε ούτε στιγμή.

Κι εκείνη αφέθηκε απρόθυμα στο φλερτ του και τελικά σε μια σχέση. Όχι με διαμαρτυρίες —ποτέ του δεν θα μπορούσε άλλωστε να την αναγκάσει για οτιδήποτε— αλλά αδιάφορα.

другой за всю его жизнь.

Он никогда и ничего не желал так сильно, как Алекс. А Хенрик привык получать все, что хотел.

Его родители всегда были слишком заняты своей собственной жизнью, но никогда и ничего для него не жалели.

Время, не занятое делами и управлением предприятием, полностью уходило у них на бесконечные светские рауты, благотворительные балы, коктейль-пати, ужины с деловыми партнерами. Обычно

Хенрик оставался дома с няней, и он помнил ее лучше, чем собственную маму. В памяти от матери у него остались только запах ее духов и поцелуй, когда она прощалась с ним, торопливо убегая на очередную светскую вечеринку.

Но родители пытались как-то ему это компенсировать, и Хенрику достаточно было только ткнуть пальцем, и он незамедлительно получал все, что хотел. Конечно, исполнение желаний — это здорово и приятно, но ни одна вещь никогда не заменит тепла и счастья. Это все равно что пытаться убедить себя и окружающих в том, что твоя моська круче слона.

Первый раз в жизни, когда Хенрик встретился с Алекс, он не мог просто указать пальцем и попросить.

Она была недоступная и непостижимая — и потому неотразимая. Целеустремленно и настойчиво он взялся за ней ухаживать: комплименты, розы, ужины, подарки — все пошло в ход.

Может быть, без особого желания, но она принимала эти ухаживания, которые вели к браку. Она не возражала открыто, да и он никогда не мог и не смог заставить ее сделать что-то против ее воли — скорее, ей было безразлично.

Και μόνο όταν πήγαν για πρώτη φορά στην πόλη του, στο Γέτεμποργ, το πρώτο τους καλοκαίρι μαζί, και μπήκαν σε αυτό εδώ το σπίτι, στο Σερέ, έγινε κι εκείνη ενεργός εταίρος στη σχέση.

Ανταποκρινόταν στ' αγκαλιάσματά του με μια πρωτόγνωρη ένταση, κι εκείνος ήταν πιο ευτυχισμένος από ποτέ.

Παντρεύτηκαν το ίδιο καλοκαίρι στη Σουηδία, μόλις ύστερα από δύο μήνες γνωριμίας, και όταν επέστρεψαν έπειτα από τη Γαλλία, όπου είχαν πάει για μια τελευταία πανεπιστημιακή χρονιά και ένα πτυχίο, ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στο σπίτι στο Σερέ μια για πάντα.

Τώρα που ξανασκεφτόταν τα περασμένα, αντιλήφθηκε ότι η μοναδική φορά που την είχε δει ευτυχισμένη ήταν η περίοδος που ασχολούνταν με το σπίτι.

Κάθισε σε μία από τις πολυθρόνες Τσέστερφιλντ στη βιβλιοθήκη, έγειρε πίσω το κεφάλι και έκλεισε τα μάτια. Εικόνες της Άλεξ πέρασαν τρεμοπαίζοντας από το μυαλό του σαν σε παλιό σούπερ οχτώ φίλμ. Ένιωσε τη δερμάτινη επένδυση της πολυθρόνας δροσερή και τραχιά κάτω από τα δάχτυλά του και ακολούθησε τη μαιανδρική διαδρομή μιας γηραλέας ραγάδας στο δέρμα με τον δείκτη του.

Αυτό που θυμόταν περισσότερο ήταν τα διαφορετικά της χαμόγελα. Όταν έβρισκε κάποιο έπιπλο για το σπίτι το οποίο ήταν ακριβώς αυτό που έψαχνε ή όταν απομάκρυνε μια ταπετσαρία και αποκάτω έβρισκε την αρχική σε καλή κατάσταση, τότε το χαμόγελό της ήταν μεγάλο και ειλικρινές.

Όταν ο ίδιος τη φιλούσε στον λαιμό, ή της χάιδευε το μάγουλο, ή της έλεγε πόσο πολύ την αγαπούσε, πάλι χαμογελούσε, καμιά φορά. Καμιά φορά, όχι πάντα.

Το χαμόγελο τότε ήταν ένα χαμόγελο που θα κατέληγε να μισήσει, ένα απόμακρο, απόν, συγκαταβατικό χαμόγελο.

Но только после того первого лета, когда они вошли сюда, в этот дом на Сере, Александра стала проявлять какую-то активность в их отношениях.

Она стала отвечать на его ухаживания с новым интересом, а он чувствовал себя счастливым, как никогда в жизни.

Они поженились в Швеции, тем же самым летом, всего через два месяца после того, как познакомились, потом опять вернулись во Францию, потому что им оставалось учиться еще год и предстояло сдать экзамены, а потом благополучно переехали сюда, на Серё.

Возвращаясь мыслями назад, в прошлое, Хенрик понимал, что он видел Александру действительно счастливой, когда она занималась домом.

Он сел в большое честерфилдовское кресло в библиотеке, откинулся на спинку и закрыл глаза. Чувствуя под рукой упругую неподатливость кожи, он провел пальцем по старой складке. Сценки из жизни с Алекс прокручивались у него в памяти, как старый бесконечный фильм.

Чаще всего он вспоминал ее изменчивую улыбку, всегда такую разную. Когда она находила что-нибудь из мебели — именно то, что искала и что, по ее мнению, наиболее подходило для дома, — или когда она шпателем снимала кусок обоев и находила под ними старые, оставшиеся со временем постройки, тогда она улыбалась широко и открыто.

Когда он целовал ее в шею, или гладил по щеке, или говорил о том, как сильно он ее любит, она тоже иногда улыбалась, но только иногда.

Улыбалась той улыбкой, которую он не видел, — отсутствующей, отстраненной, улыбкой чужого человека.

Μετά, στρεφόταν πάντα αλλού, και ο Χένρικ μπορούσε να δει τα μυστικά της να κινούνται σαν έρποντα φίδια κάτω από την επιφάνεια.

Δεν ρώτησε ποτέ του. Από καθαρή δειλία.
Φοβόταν μήπως προκαλούσε αλυσιδωτές
αντιδράσεις, των οποίων τις επιπτώσεις δεν
ήταν έτοιμος να υποστεί.

Ήταν καλύτερα να την έχει τουλάχιστον σωματικά δίπλα του, με την ελπίδα ότι κάποτε θα γινόταν αποκλειστικά δική του. Ήταν έτοιμος να διακινδυνεύσει να μην αποκτήσει ποτέ τα πάντα σε αυτή τη σχέση μόνο και μόνο για να κρατήσει ένα μέρος. Ένα κομμάτι της Άλεξ ήταν αρκετό. Τόσο πολύ την αγαπούσε.

Έριξε μια ματιά τριγύρω στη βιβλιοθήκη. Τα βιβλία που κάλυπταν όλους τους τοίχους και τα οποία εκείνη είχε ψάξει και είχε βρει σε παλαιοπωλεία του Γέτεμποργ ήταν απλώς για τα μάτια του κόσμου.

Εκτός από τα βιβλία για το πανεπιστήμιο, δεν θυμόταν να την είχε δει ποτέ να διαβάζει ένα βιβλίο. Ισως ο δικός της πόνος να περισσευε και να μη χρειαζόταν να διαβάζει για τον πόνο των άλλων.

Αυτό που του ήταν δύσκολο να χωνέψει ήταν το παιδί. Μόλις της είπε ότι ήθελε να κάνουν παιδί, εκείνη κούνησε φρενιασμένα το κεφάλι. Δεν ήθελε, είπε, να φέρει παιδί σ' έναν τέτοιο κόσμο.

Είχε αποδεχτεί το γεγονός ότι υπήρχε άλλος άντρας. Ο Χένρικ ήξερε ότι η Άλεξ δεν πήγαινε με τέτοια προθυμία στη Φιελμπάκα μόνο και μόνο για να μένει λίγο μόνη, αλλά το κατάπιε.

Η δική τους ερωτική ζωή ήταν νεκρή εδώ κι έναν γρόνο. Κι αυτό μπόρεσε να το καταπιεί.

Θα μάθαινε, με τον καιρό, να χωνέψει και τον θάνατό της.

Αυτό που δεν μπορούσε να καταπιεί ήταν ότι

А потом всегда отворачивалась и уходила, а он каждый раз чувствовал, как ее тайна копошится в ней, как клубок змей.

Он никогда ее не спрашивал из чистого страха. Он боялся, что спровоцирует своего рода цепную реакцию, и страшился возможных конечных последствий.

Он хотел одного — чтобы она, по крайней мере, физически была рядом. Хенрик все же надеялся, что в один прекрасный день она повернется к нему. Он боялся рискнуть, потому что в этом случае мог потерять все. Для него было важно знать, что у него есть хотя бы часть. Даже малосенькой частицы Александры было много — так сильно он ее любил.

Он поглядел вокруг на книжные полки. Книги, которые закрывали стены от пола до потолка и которые Александра так увлеченно разыскивала в антикварных магазинах Гётеборга, стояли напоказ.

Он ни одного раза не мог вспомнить ее читающей, разве что давным-давно — учебники в университете. Но может быть ей хватало своих собственных переживаний и болей, и она не хотела читать о других.

Самым трудным было принять известие о ребенке. Как только Хенрик заговаривал о ребенке, Александра отнекивалась: она не хотела, чтобы ребенок появлялся на свет, устроенный так, как этот.

Он принял это как мужчина и отлично понимал, что Александра так упорно ездит во Фельбаку каждые выходные совсем не для того, чтобы отшельничать в одиночестве. Но он мог жить с этим.

Их совместная интимная жизнь
благополучно завершилась больше года
назад, но с этим он мог жить тоже.

Со временем он даже, наверное, научится жить с ее смертью.

Но Хенрик никак не мог принять то, что она

εκείνη θέλησε να μείνει έγκυος από έναν άλλο άντρα αλλά όχι από τον ίδιο.

Αυτό τον κατέτρωγε τις νύχτες. Καταϊδρωμένος, στριφογύριζε κάτω από τα σεντόνια δίχως ελπίδα και δίχως ύπνο. Είχε κάνει σακούλες κάτω από τα μάτια και είχε χάσει κάμποσα κιλά.

Ένιωθε σαν λάστιχο που τεντωνόταν επ' άπειρον και που αργά ή γρήγορα θα έφτανε στο σημείο να σπάσει μ' έναν ξερό κρότο.

Μέχρι τώρα είχε πενθήσει αδάκρυτος, αλλά εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Χένρικ Βίκνερ έγειρε μπροστά, έκρυψε το πρόσωπό του στις παλάμες του και έκλαψε.

Οι κατηγορίες, τα σκληρά λόγια, οι προσβολές, όλα ξεχύθηκαν από μέσα του σαν θάλασσα.

Τι ήταν μερικές ώρες προσβολών σε σύγκριση με τόσα χρόνια ενοχών; Τι ήταν μερικές ώρες προσβολών σε σύγκριση με μια ζωή δίχως την παγωμένη πριγκίπισσά του;

Γέλασε με τις αξιοθρήνητες προσπάθειες να τον κάνουν να παραδεχτεί την ενοχή του. Δεν έβλεπε τον λόγο. Κι όσο αυτός δεν έβλεπε τον λόγο να το κάνει, εκείνοι δεν θα το κατάφερναν.

Αλλά ίσως εκείνη να είχε δίκιο. Ισως να είχε έρθει η ώρα για το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών. Σε αντίθεση μ' εκείνη, ήξερε ότι ο κριτής δεν θα ήταν από ανθρώπινη σάρκα και οστά.

Το μόνο που θα μπορούσε να τον κρίνει ήταν κάτι ανώτερο από τον άνθρωπο, ανώτερο από

хотела выносить ребенка от другого мужчины, никак не от него.

Это стало его проклятием, кошмаром, который преследовал Хенрика по ночам. Его прошибал пот, он крутился с боку на бок под простынями в безнадежных попытках заснуть. У Хенрика появились темные круги под глазами, и он похудел на несколько килограммов.

Он чувствовал себя резиновой лентой, которую растягивают, растягивают и растягивают, чтобы рано или поздно она перешла предел своей упругости и с треском лопнула.

Хенрика переполняло горе, но до сих пор он не позволил себе ни слезинки. А сейчас Хенрик Вийкнер наклонился, закрыл лицо руками и заплакал.

Глава

05

Ни обвинения, ни ругань не трогали его. Что такое несколько часов оскорблений по сравнению с длящимся годами чувством вины?

Что такое несколько часов оскорблений по сравнению с жизнью без его ледяной принцессы?

Он рассмеялся жалкой попытке переиначить вину на свой лад. Зачем? Этого больше не нужно. А раз причин для этого больше нет, то у него ничего не получится.

Но, может быть, она была права. Может быть, действительно пришел день расплаты. В отличие от нее он знал, что его судья придет, но он не будет из плоти и крови.

То единственное, что могло осудить его, было не человеком, но обладало душой. «То

τη σάρκα αλλά εφάμιλλο με την ψυχή. Ο μόνος που μπορεί να με κρίνει είναι εκείνος που μπορεί να δει την ψυχή μου, σκέφτηκε.

Ήταν παράξενο το πώς εντελώς αντίθετα συναισθήματα μπορούσαν να συνενωθούν σε ένα εντελώς νέο συναίσθημα.

Η αγάπη και το μίσος έγιναν αδιαφορία. Η δίψα για εκδίκηση και για συγχώρεση έγιναν αποφασιστικότητα. Η τρυφερότητα και η πικρία έγιναν θλίψη, αρκετά μεγάλη για να συντρίψει έναν άνθρωπο.

Γι' αυτόν, εκείνη ήταν πάντα ένα παράξενο μείγμα φωτός και σκότους. Ένα πρόσωπο Ιανού που άλλοτε καταδίκαζε κι άλλοτε κατανοούσε.

Μερικές φορές τον έπνιγε σε θερμά φιλιά παρά την αποκρουστικότητά του. Κάποιες άλλες τον λοιδορούσε και τον μισούσε ακριβώς γι' αυτή την αποκρουστικότητα. Στις αντιθέσεις δεν υπήρχε ποτέ γαλήνη και ηρεμία.

Την τελευταία φορά που την είδε ήταν εκείνη που την αγάπησε περισσότερο. Επιτέλους ήταν εντελώς δική του. Επιτέλους του ανήκε ολοκληρωτικά, μπορούσε ν' αποφασίζει γι' αυτήν όπως ο ίδιος επιθυμούσε. Ν' αγαπηθεί ή να μισηθεί. Δίχως τη δυνατότητα να απαντήσει ξανά στην αγάπη του με αδιαφορία.

Πριν ήταν σαν να αγαπούσε ένα πέπλο. Ένα απροσδιόριστο, διαφανές, σαγηνευτικό πέπλο. Την τελευταία φορά που την είδε το πέπλο είχε χάσει εκείνη την αίγλη μυστηρίου που το περιέβαλλε και το μόνο που απέμενε ήταν η σάρκα.

Αλλά αυτό την έκανε προσιτή. Του φάνηκε, για πρώτη φορά, ότι μπορούσε να μάθει ποια ήταν.

Άγγιξε τα παγωμένα μέλη της και ένιωσε την ψυχή της που ακόμη φτερούγιζε μέσα στην παγωμένη φυλακή της. Ποτέ του δεν την είχε αγαπήσει όπως τότε. Τώρα είχε έρθει η ώρα να συναντηθεί με τη μοίρα του πρόσωπο με πρόσωπο. Ήλπιζε ότι η μοίρα θα αποδείκνυε

единственное, что может судить меня, должно видеть мою душу», — подумал он.

Странно и удивительно, как абсолютно противоположные чувства смешиваются и создают совершенно новые ощущения.

Любовь и ненависть превратились в безразличие, мстительность и всепрощение — в решимость, нежность и горечь стали скорбью — такой великой, что сломает любого.

Ему она всегда казалась необыкновенным сочетанием света и тьмы — двуликий Янус, который одновременно судил и прощал.

Иногда она покрывала его горячими поцелуями, несмотря на всю его отвратительность, а иногда поносила и ненавидела его — по той же самой причине. В противоположностях нет ни воли, ни движения.

В последний раз, когда он видел ее, любовь заполняла его больше, чем когда-либо прежде. Наконец она полностью была его. Она принадлежала ему целиком. Он владел ею так, как хотел, — он мог ее любить, он мог ее ненавидеть. Никогда, больше уже никогда она не сможет ответить на его любовь безразличием.

Раньше любить ее было словно любить тайну — страдающую, прозрачную, фосфоресцирующую загадку. В последний раз, когда он видел ее, загадка потеряла свою таинственность, осталась только плоть.

От этого она стала доступнее. В первый раз в жизни он понял, что смог наконец почувствовать, кем она была.

Он дотронулся до ее заледеневшего тела и почувствовал ее душу, которая еще не оставила свою промерзшую тюрьму. Никогда прежде он не любил ее так сильно, как тогда. А теперь настала пора встретить судьбу — лицом к лицу. Он надеялся, что

πως ήξερε να συγχωρεί. Αλλά δεν το πίστευε.

* * *

Την ξύπνησε το τηλέφωνο. Για να της θυμίσει ότι ο κόσμος δεν μπορούσε να τηλεφωνήσει σε λογικές ώρες.

«Ερίκα».

«Γεια, η Άννα είμαι».

Ο τόνος της ήταν επιφυλακτικός.
Δικαιολογημένα, σκέφτηκε η Ερίκα.

«Γεια σου». Η Ερίκα αποφάσισε να μην την αφήσει αυτή τη φορά να ξεγλιστρήσει εύκολα από τη συζήτηση.

«Πώς πας;» Η Άννα προσπαθούσε να διασχίσει ναρκοθετημένο έδαφος.

«Καλά, ευχαριστώ. Εσύ;»

«Εντάξει, καλά είμαι. Πώς τα πας με το βιβλίο;»

«Ετσι κι έτσι. Τουλάχιστον προχωράει. Όλα καλά με τα παιδιά;»

Η Ερίκα αποφάσισε να ανταποκριθεί έστω και λίγο.

«Η Έμμα έχει αρπάξει ένα φοβερό κρύωμα, αλλά ο κολικός του Άντριαν άρχισε να υποχωρεί. Εν πάσῃ περιπτώσει, μπορώ και κοιμάμαι καμιά ώρα τη νύχτα».

Η Άννα γέλασε, αλλά η Ερίκα είχε την εντύπωση ότι το γέλιο ήταν λίγο χολωμένο.
Για λίγο επικράτησε σιωπή.

«Κοίτα, πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτό το θέμα με το σπίτι».

«Ναι, αυτό νομίζω κι εγώ». Ήταν η σειρά της Ερίκα τώρα ν' ακουστεί χολωμένη.

судьба будет к нему милостива, но сам в это не верил.

* * *

Ее разбудил телефонный звонок. Ну неужели люди не могут звонить в какое-нибудь нормальное время!

— Эрика.

— Привет, это Анна.

Голос Анны прозвучал выжидательно. «Ну еще бы, так и должно быть», — подумала Эрика.

— Привет.

Эрика не собиралась облегчать Анне задачу.

— Ну и как у тебя дела? — продолжила Анна, ступая на скользкую почву.

— Спасибо, хорошо. А как ты?

— Вполне正常но. Как продвигается книга?

— Да по-разному — то лучше, то хуже. Но, во всяком случае, дело понемногу идет. С детьми все в порядке?

Эрика изо всех сил старалась продолжать беседу в светском тоне.

— Эмма сильно простудилась, у Адриана были колики, но сейчас полегче. Так что теперь, по крайней мере, ночью удается спать хотя бы несколько часов.

Анна посмеялась, но Эрике показалось, что в ее смехе слышна горечь. Они обе помолчали какое-то время.

— Нам необходимо поговорить о наших делах с домом.

— Да, согласна. Я тоже так считаю. Теперь настала очередь Эрики для горечи.

«Πρέπει να το πουλήσουμε, Ερίκα. Αν δεν μπορείς ν' αγοράσεις το μερίδιό μας, πρέπει να το πουλήσουμε».

Μια που δεν πήρε απάντηση από την Ερίκα, η Άννα άρχισε να φλυαρεί.

«Ο Λούκας μίλησε με τον μεσίτη, κι εκείνος πρότεινε να ζητήσουμε τρία εκατομμύρια.

Τρία εκατομμύρια, Ερίκα, το καταλαβαίνεις; Με ενάμισι εκατομμύριο που είναι το μερίδιό σου θα μπορούσες να κάθεσαι και να γράφεις με την ησυχία σου, δίχως να σε στενοχωρούν τα οικονομικά σου.

Δεν μπορεί να είναι εύκολο να ζεις μόνο από τη συγγραφή.

Τι τιράζ έχεις τώρα για κάθε βιβλίο;
Δύο χιλιάδες; Τρεις χιλιάδες; Και δεν κερδίζεις, βέβαια, τόσα πολλά για κάθε αντίτυπο, έτσι δεν είναι;

Πρέπει να καταλάβεις, Ερίκα, ότι εδώ έχεις κι εσύ μια ευκαιρία. Πάντα έλεγες ότι ήθελες να γράψεις ένα μυθιστόρημα. Με τα λεφτά αυτά μπορείς να έχεις τον χρόνο που χρειάζεσαι.

Ο μεσίτης πιστεύει ότι θα πρέπει να περιμένουμε για να δείξουμε το σπίτι τουλάχιστον μέχρι τον Απρίλιο ή τον Μάιο, μια που τότε θα αποκτήσει μέγιστο ενδιαφέρον η πώλησή του, αλλά, όταν ανακοινώσουμε την πώλησή, θα πουληθεί μάλλον μέσα σε δύο εβδομάδες.

Καταλαβαίνεις ότι πρέπει να το κάνουμε, έτσι δεν είναι;»

Η φωνή της Άννας ακουγόταν ικετευτική, αλλά η Ερίκα δεν είχε καμία διάθεση για συμπόνια.

Η ανακάλυψη που είχε κάνει την προηγούμενη μέρα την κράτησε ξάγρυπνη και ανήσυχη τη μισή νύχτα και γενικώς ένιωθε απογοητευμένη και κακόκεφη.

— Мы должны его продать, Эрика. Если ты не можешь выкупить дом, то мы просто обязаны его продать.

Эрика ничего не ответила, и Анна нервно затараторила:

— Лукас поговорил с маклером, и тот считает, что мы можем поднять цену за дом до трех миллионов.

Три миллиона, Эрика. Ты понимаешь, что это такое? Это значит, что ты получишь полтора миллиона в качестве своей доли и сможешь писать в тишине и покое. Тебе не придется больше экономить и ни о чем не надо будет заботиться.

Я знаю, что тебе приходится нелегко и своим писательством ты едва сводишь концы с концами.

Но что ты вообще получаешь за книги? Две тысячи, три тысячи — в любом случае не очень много, разве не так?

И как ты не понимаешь, Эрика, что это и твой шанс тоже. Ты ведь всегда говорила, что хочешь заняться настоящей литературой, а с этими деньгами у тебя наконец появится время.

Маклер считает, что нам имеет смысл подождать по крайней мере до апреля-мая. Он говорит, что тогда спрос будет наиболее высоким. А сама продажа, и он в этом совершенно уверен, займет неделю, максимум — две.

Ты ведь понимаешь, что мы просто должны так поступить. Понимаешь или нет?

В голосе Анны прозвучала мольба, но у Эрики не было ни малейшего желания сочувствовать ей.

После произошедшего накануне она с трудом смогла уснуть, думала и ворочалась полночи и ощущала сейчас по большей части разочарование и недовольство собой.

«Οχι, Άννα, δεν το καταλαβαίνω. Αυτό εδώ είναι το πατρικό μας. Εδώ μεγαλώσαμε. Π μαμά και ο μπαμπάς αγόρασαν αυτό εδώ το σπίτι όταν ήταν νιόπαντροι. Το αγαπούσαν αυτό το σπίτι. Το ίδιο κι εγώ, Άννα. Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό».

«Ναι, αλλά τα λεφτά.»

«Τα έχω χειρισμένα τα λεφτά! Τα έχω καταφέρει καλά μέχρι στιγμής και σκέφτομαι να συνεχίσω έτσι».

Η Ερίκα ήταν τώρα τόσο οργισμένη που η φωνή της έτρεμε.

«Μα, Ερίκα, πρέπει να καταλάβεις πως δεν μπορείς να με αναγκάσεις να κρατήσω το σπίτι αν δεν το θέλω. Αλλωστε, το μισό είναι δικό μου».

«Αν εσύ το ήθελες πραγματικά αυτό, θα το θεωρούσα, βέβαια, πάρα πολύ θλιβερό, αλλά θα το δεχόμουν.

Το πρόβλημα είναι απλώς ότι εγώ ξέρω πως τα λόγια που ακούω ανήκουν σε κάποιον άλλο. Ο Λούκας θέλει να το πουλήσει, όχι εσύ.

Το ερώτημα είναι αν εσύ ξέρεις τι θέλεις. Ξέρεις λοιπόν;»

Η Ερίκα δεν ενδιαφέρθηκε ν' ακούσει την απάντηση της Άννας και συνέχισε:

«Και αρνούμαι κατηγορηματικά να επιτρέψω να μου ελέγχει τη ζωή ο Λούκας Μάξγουελ. Ο άντρας σου είναι ένας μεγάλος μαλάκας!

Και όσον αφορά εσένα, θα έπρεπε να σηκωθείς και να έρθεις εδώ για να με βοηθήσεις να μαζέψω τα πράγματα της μαμάς και του μπαμπά.

Δουλεύω τώρα τόσες εβδομάδες για να τα βάλω όλα σε μια σειρά και πάντα απομένει ένα σωρό δουλειά ακόμα. Δεν είναι δίκαιο να τα κάνω όλ' αυτά μόνη μου!

— Нет, я, Анна, этого не понимаю. Это же дом наших родителей, мы здесь выросли. Мама и папа купили его, когда поженились. Они любили этот дом, и я, Анна, его тоже люблю. Ты не должна так поступать.

— Но деньги...

— Да наплевать мне на деньги. Я нормально жила до сих пор и буду жить нормально.

Эмоции переполняли Эрику, ее голос дрожал.

— Но, Эрика, ты ведь должна понимать, что не сможешь запретить мне продавать дом, если я этого хочу. Половина дома в любом случае моя.

— Ты знаешь, если бы я хоть чуть-чуть верила, что это действительно ты хочешь продать дом, то мне, конечно, было бы очень и очень горько, но я бы приняла твое решение.

Но проблема заключается в том, что я опять слышу не твои слова, а кое-кого еще. Дом хочет продать Лукас, а не ты.

И я спрашиваю в очередной раз: а ты сама знаешь, чего хочешь? Ты сама знаешь? —

Эрика не стала дожидаться ответа Анны.

— А я никогда не соглашусь с тем, чтобы моей жизнью руководил Лукас Максвелл. Твой муж — полное деръмо.

А тебе лучше бы поднять свою задницу, приехать сюда — чем скорее, тем лучше — и помочь мне с папиными и маминими вещами.

Я тут уже которую неделю горбачусь, а еще и половины не сделала. Разве, по-твоему, справедливо, что я должна все взвалить на себя?

Αν είσαι τόσο απασχολημένη με την κουζίνα ώστε να μην μπορείς να βοηθήσεις με τα πράγματα των γονιών σου, τότε θα πρέπει να κάτσεις και να σκεφτείς σοβαρά αν είναι αυτό που θέλεις να κάνεις σε όλη την υπόλοιπη ζωή σου».

Η Ερίκα κοπάνησε το ακουστικό πάνω στη συσκευή τόσο δυνατά που το τηλέφωνο έπεσε από το κομοδίνο. Ήταν τόσο οργισμένη που έτρεμε ολόκληρη.

Στη Στοκχόλμη, η Άννα καθόταν στο πάτωμα με το ακουστικό στο χέρι. Ο Λούκας ήταν στη δουλειά και τα παιδιά κοιμόντουσαν, οπότε άρπαξε την ευκαιρία να τηλεφωνήσει στην Ερίκα τώρα που είχε λίγο χρόνο για τον εαυτό της.

Ήταν ένα τηλεφώνημα που το είχε αναβάλει πολλές μέρες, αλλά ο Λούκας τής είχε πάρει τ' αυτιά να τηλεφωνήσει στην Ερίκα για το σπίτι.

Στο τέλος, ενέδωσε και της τηλεφώνησε.
Η Άννα ένιωθε χίλια κομμάτια, κομμάτια που
έπαιρναν το καθένα τον δικό του δρόμο.

Αγαπούσε την Ερίκα και λάτρευε το σπίτι στη Φιελμπάκα, αλλά η Ερίκα δεν καταλάβαινε ότι ήταν αναγκασμένη να δώσει προτεραιότητα στη δική της οικογένεια.

Ήταν πρόθυμη να κάνει ή να θυσιάσει τα πάντα για τα παιδιά της, κι αν αυτό σήμαινε να κρατάει τον Λούκας ευτυχισμένο καταστρέφοντας τη σχέση της με την αδερφή της, θα το έκανε.

Η Έμμα και ο Άντριαν ήταν τα μόνα άτομα στον κόσμο που την έκαναν να σηκώνεται το πρωί, να συνεχίζει να ζει σε αυτό τον κόσμο.

Αν μπορούσε να κάνει τον Λούκας ευτυχισμένο, όλα θα τακτοποιούνταν. Το ήξερε.

΄Ηταν σκληρός μαζί της επειδή έφταιγε η ίδια

А если ты так безумно занята, что не можешь оторваться от плиты, и не в состоянии помочь мне с тем, что осталось после родителей, тогда неплохо бы тебе поразмыслять, как ты собираешься жить дальше.

Эрика хлопнула трубку мимо телефона, и она повисла на проводе. Эрика настолько разозлилась, что ее била дрожь.

В Стокгольме Анна сидела на полу с телефонной трубкой в руке. Лукас был на работе, а дети спали. Она решилась позвонить Эрике, когда сочла себя к этому готовой.

Она несколько дней тянула с этим разговором, но Лукас настаивал и постоянно твердил, что ей надо позвонить Эрике и поговорить о доме.

Так что в конце концов она решилась. Анна чувствовала себя разбитой на тысячу осколков, которые разлетались во все стороны.

Она любила Эрику, и она тоже любила дом во Фьельбаке. Но как Эрика не могла понять, что она просто обязана думать в первую очередь о своей семье.

Не было на свете ничего, что бы Анна пожалела или чем бы не смогла пожертвовать ради своих детей. А это означало, что Лукас должен быть счастлив любой ценой, и если за его счастье придется заплатить отношениями со старшей сестрой, то пусть так и будет — Анна пойдет и на это.

Она жила на свете ради Эммы и Адриана. Единственно ради них она просыпалась утром и начинала новый день.

Если бы она только смогла сделать Лукаса счастливым, то все бы наладилось — она это знала.

Если бы она так не тяготила Лукаса и

και δεν έκανε αυτό που ήθελε ο Λούκας. Αν μπορούσε να του προσφέρει αυτό το δώρο, να θυσιάσει το πατρικό της για χάρη του, εκείνος θα καταλάβαινε πόσα ήταν πρόθυμη να κάνει για τον ίδιο και για την οικογένειά της και όλα θα ήταν μέλι γάλα ξανά.

Όμως, κάπου βαθιά μέσα της μια φωνή έλεγε εντελώς διαφορετικά πράγματα. Η Άννα χαμήλωσε το κεφάλι, έκλαψε και με τα δάκρυά της έπνιξε εκείνη τη φωνή μέσα της. Το ακουστικό έμεινε στο πάτωμα.

Η Ερίκα πέταξε εξοργισμένη το πάπλωμα αποπάνω της και κατέβασε τα πόδια της από το κρεβάτι. Είχε μετανιώσει για τα σκληρά λόγια που είχε πει στην Άννα, αλλά ήταν ήδη κακοδιάθετη, και η έλλειψη ύπνου την είχε κάνει να χάσει εντελώς τα λογικά της.

Προσπάθησε να της τηλεφωνήσει ξανά μπας και συμμάζευε τ' ασυμμάζευτα, αλλά το τηλέφωνο έδειχνε κατειλημμένο.

«Γαμώτο!» Το σκαμνί που βρισκόταν μπροστά από το τραπεζάκι της τουαλέτας της άρπαξε μια αδικαιολόγητη κλοτσιά, αλλά, αντί να νιώσει καλύτερα που πέτυχε διάνα, άρχισε να πηδάει ολόγυρα στο ένα πόδι και να κρατάει το άλλο από το πονεμένο μεγάλο δάχτυλο.

Στοιχημάτισε νοερά ότι ούτε η γέννα δεν θα πονούσε τόσο πολύ. Όταν ο πόνος καταλάγιασε, ανέβηκε στη ζυγαριά, αν και ήξερε ότι δεν ήταν η σωστή ενέργεια ένα τέτοιο πρωί.

Ήξερε καλά ότι δεν έπρεπε, αλλά η μαζοχίστρια μέσα της την ανάγκαζε να σιγουρευτεί.

Έβγαλε το φανελάκι με το οποίο κοιμόταν — πάντα πρόσθετε μερικά γραμμάρια — και αναλογίστηκε μήπως θα έπρεπε να βγάλει και το σλιπάκι, όλο και κάποια διαφορά θα είχε. Αλλά, πάλι, μάλλον όχι.

Πάτησε στη ζυγαριά αρχικά με το δεξί πόδι, αλλά κράτησε ένα μέρος του βάρους της στο αριστερό, που ακουμπούσε ακόμη στο

делала все, как он хотел, тогда бы ему не пришлось быть с ней таким жестким. И если она может отдать ему хотя бы это, пожертвовать ради Лукаса домом родителей, может быть, тогда он поймет, как сильно она предана ему и семье, и все снова будет хорошо.

Где-то далеко, глубоко-глубоко внутри ее слышался голос, который говорил ей совсем противоположное. Но Анна опустила голову и заплакала, и ее слезы заглушили этот тихий голос. Трубка осталась лежать на полу.

Эрика раздраженно сбросила с себя одеяло и опустила ноги с кровати. Она объясняла себе, что так жестко разговаривала с Анной из-за плохого настроения: она совершенно не выспалась, и это просто выбило ее из колеи.

Она попробовала перезвонить Анне, чтобы разрядить ситуацию насколько возможно, но ее телефон был все время занят.

Скамеечка перед трюмо оказалась случайной жертвой, на которой Эрика попробовала выместить свою злость, но явно перестаралась и запрыгала по комнате, держась за отбитый палец на ноге.

Сомнительный способ получить облегчение: ей было очень больно. Когда боль улеглась, она с неохотой решила встать на весы.

Эрика знала, что этого лучше не делать, но мазохист внутри ее требовал ясности.

Она сняла с себя майку, в которой спала, — все-таки майка весит сколько-то граммов. И принялась размышлять: снять ей трусы или оставить, — наверное, особой разницы не будет.

Она поставила на весы правую ногу, но левой ногой продолжала стоять на полу, перенеся на нее основной вес. Она

πάτωμα. Αύξησε σταδιακά τη μετατόπιση βάρους στο δεξί και, όταν η βελόνα έδειξε εξήντα κιλά, ευχήθηκε να μπορούσε να τη σταματήσει εκεί.

Μπα, με τίποτα. Όταν άφησε τελικά όλο το βάρος να σταθεί πάνω στη ζυγαριά, η βελόνα έδειξε άσπλαχνα εβδομήντα τρία κιλά.

Μάλιστα. Περίπου αυτό που φοβόταν, απλώς ένα κιλό χειρότερα. Υπολόγιζε δύο κιλά παραπάνω και ήταν τρία από την τελευταία ζύγιση, η οποία είχε γίνει το πρωί που βρήκε την Άλεξ. Έκτοτε πίστευε πως ήταν εντελώς αχρείαστο να ζυγίζεται.

Όχι ότι δεν καταλάβαινε το παντελόνι να τη στενεύει στη μέση, αλλά μέχρι εκείνη τη στιγμή που είδε τον αριθμό των κιλών καθαρά και ξάστερα η άρνηση ήταν ο καλύτερος σύντροφος. Πιθανή υγρασία στις ντουλάπες ή πλύσιμο των ρούχων σε πολύ ζεστό νερό ήταν, για παράδειγμα, δικαιολογίες που την εξυπηρέτησαν πολλές φορές εδώ και χρόνια.

Τώρα ένιωθε απελπισία και πολύ θα ήθελε να αναβάλει το αποψινό δείπνο με τον Πάτρικ. Όταν θα τον συναντούσε, ήθελε να νιώθει τον εαυτό της σέξι, όμορφο και λεπτό, όχι πρησμένο και χοντρό. Κοίταξε το στομάχι της με βλέμμα σκοτεινό και το ρούφηξε δοκιμαστικά όσο περισσότερο μπορούσε. Χαμένος κόπος.

Κοίταξε τον εαυτό της προφίλ στον καθρέφτη και φούσκωσε το στομάχι της όσο πήγαινε. Μάλιστα. Έτσι. Αυτή η εικόνα ταίριαζε πολύ καλύτερα με το πώς ένιωθε ακριβώς τώρα.

Με έναν αναστεναγμό, φόρεσε ένα μεγάλο παντελόνι φόρμας με λάστιχο στη μέση που συγχωρούσε τα πάντα και απο-πάνω έβαλε το ίδιο φανελάκι με το οποίο κοιμόταν.

Υποσχέθηκε στον εαυτό της να καταπιαστεί

смотрела, как стрелка на шкале весов движется вправо, и, когда она остановилась на отметке шестьдесят килограммов, Эрика страстно возжелала, чтобы там она и осталась.

Но нет. Когда она в конце концов встала на весы обеими ногами, те безжалостно объявили ей свой неумолимый приговор — семьдесят три кило.

Ага. Ну, примерно так, как она боялась, — только еще хуже. Эрика подозревала, что прибавила пару килограммов, но весы показывали три. Это значило, что с предыдущего раза, а это было утром того дня, когда она нашла Александру, Эрика наела три килограмма. Ее это очень, очень огорчило.

Она прекрасно чувствовала, что одежда налезает на нее с трудом, но люди есть люди — до поры до времени можно выдавать черное за белое, обманывать себя и отрицать очевидное: ну, к примеру, говорить, что юбка подсела из-за сырости в гардеробе или температура в стиральной машине была чересчур высокой. Но Эрика слишком давно тешила себя самообманом, теперь это уже не могло помочь.

И у нее даже появилось отчетливое желание отменить сегодняшний ужин с Патриком. Она хотела чувствовать себя красивой, стройной и сексуальной, а не жирной и раздувшейся, когда встретит его. Она мрачно поглядела на живот и попробовала втянуть его как можно сильнее — безнадега.

Она повернулась боком, посмотрела на себя в большое зеркало и попробовала надуть живот изо всех сил. Да, это зрелище полностью соответствовало тому, что она чувствовала.

С тяжелым вздохом она натянула на себя просторные тренировочные штаны с поясом на резинке и ту же самую майку, в которой спала.

Эрика обещала себе, что в понедельник

ξανά με το βάρος της τη Δευτέρα.

Το να άρχιζε τώρα δεν είχε νόημα. Προγραμμάτιζε για το βράδυ ένα δείπνο τριών πιάτων και το πράγμα ήταν ξεκάθαρο: αν θέλεις να καταπλήξεις έναν άντρα με τη μαγειρική σου, η κρέμα γάλακτος και το βούτυρο είναι απαραίτητα υλικά. Εξάλλου, η Δευτέρα ήταν πάντα η καλύτερη μέρα για ν' αρχίσεις μια καινούργια ζωή.

Για εκατομμυριοστή φορά έδωσε την ιερή και επίσημη υπόσχεση στον εαυτό της ότι τη Δευτέρα θα άρχιζε να αθλείται και να τηρεί τη δίαιτά της. Θα γινόταν άλλος άνθρωπος. Άλλα όχι σήμερα.

Ένα μεγαλύτερο πρόβλημα όμως ήταν ο λόγος που κόντεψε να μην κλείσει καθόλου μάτι όλη τη νύχτα. Ζύγιζε και ξαναζύγιζε τις εναλλακτικές λύσεις και αναρωτιόταν πώς έπρεπε ν' αντιδράσει, δίχως όμως να καταλήξει σε κάποια λύση. Είχε βρεθεί ξαφνικά να ξέρει πράγματα που θα ευχόταν ολόψυχα να μην τα είχε μάθει ποτέ.

Ο καφές είχε αρχίσει να μοσχομυρίζει, και ένιωσε τη ζωή της να γίνεται λίγο φωτεινότερη.

Ήταν απίστευτο τι μπορούσε να κάνει λίγο από αυτό το ρόφημα. Γέμισε μια κούπα με καφέ και τον απόλαυσε σκέτο, όρθια, δίπλα στον πάγκο της κουζίνας. Δεν ήταν φανατικός οπαδός του προγεύματος και μπορούσε κάλλιστα να αφήσει απέξω μερικές θερμίδες ενόψει του βραδινού.

Όταν χτύπησε το κουδούνι της πόρτας, ξαφνιάστηκε τόσο που της χύθηκε λίγος καφές στο μπλουζάκι.

Βλαστήμησε δυνατά και αναρωτήθηκε ποιος χτυπούσε την πόρτα της πρωί πρωί. Κοίταξε το ρολόι της κουζίνας. Οχτώμισι. Άφησε κάτω την κούπα και άνοιξε απορημένη την πόρτα.

Απέξω στεκόταν η Τζούλια Καρλγκρέν και

обязательно снова встанет на весы.

Но начинать новую жизнь сегодня — плохая мысль, потому что на вечер у нее запланирован обильный ужин. А тут никуда не денешься: если хочешь сразить кого-нибудь своей готовкой, то никак не обойтись без таких вещей, как сливочное масло и сметана, — так что понедельник самый подходящий день для начала новой жизни.

В стотысячный раз Эрика твердо, окончательно и бесповоротно обещала себе самой, что в понедельник обязательно сделает зарядку и сядет на диету, она станет новым человеком. Но сегодня — будь что будет.

Более важные проблемы почти заставили ее забыть о том, почему она едва не загнала себя в гроб размышлениями. Эрика прикидывала и так и сяк и думала о том, как ей поступить, но ничего особо толкового так и не придумала. Внезапно ее осенило, и мысль показалась ей настолько удачной, что Эрика сама удивилась, что оказалась такой умной.

Из кофеварки вкусно запахло кофе, и жизнь показалась значительно светлее.

Просто фантастика: как много может сделать глоток горячего кофе. Она с наслаждением держала в руках чашку и пила, затем поставила ее на кухонный стол. Завтраком Эрика частенько пренебрегала, как и на этот раз. И она подумала, что вечером с лихвой это компенсирует.

Когда в дверь позвонили, Эрика вздрогнула от удивления и пролила немного кофе на майку.

Она громко чертыхнулась и подумала: кого это могло принести в такое время. Эрика посмотрела на кухонные часы — половина девятого. Держа в руке чашку, она с любопытством открыла дверь.

На лестнице топталась Джуллия Карлгрен и

κουνούσε τα χέρια της για να ζεσταθεί.

«Γεια σου». Η φωνή της Ερίκα ακούστηκε ερωτηματική.

«Γεια σου». Μετά, σιωπή από τη μεριά της Τζούλιας.

Η Ερίκα αναρωτήθηκε τι δουλειά είχε η μικρή αδερφή της Άλεξ στα σκαλοπάτια της νωρίς το πρωί μιας Τρίτης, αλλά η καλή της ανατροφή την εμπόδισε να ρωτήσει και κάλεσε την Τζούλια να περάσει μέσα.

Η Τζούλια σχεδόν όρμησε μέσα στο σπίτι, κρέμασε το πανωφόρι της και προχώρησε, πριν από την Ερίκα, στο καθιστικό.

«Θα μπορούσα να έχω μια κούπα από αυτό τον υπέροχο καφέ που μυρίζω;»
«Ε. ναι, βέβαια, περίμενε».

Δίχως να τη βλέπει η Τζούλια, μέσα στην ασφάλεια της κουζίνας της, η Ερίκα γέμισε μια κούπα με καφέ και έστρεψε αποδοκιμαστικά τα μάτια της προς τα πάνω.

Κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά με αυτή την κοπέλα. Σερβίρισε τον καφέ στην Τζούλια και, κρατώντας τον δικό της στο χέρι, της είπε να καθίσει στον καλαμόπλεχτο καναπέ της βεράντας.

Ήπιαν για λίγο τον καφέ τους σιωπηλές. Η Ερίκα αποφάσισε να περιμένει την Τζούλια ν' αρχίσει. Ας έλεγε εκείνη για ποιο λόγο είχε πάει.

Χρειάστηκαν δύο λεπτά τεταμένης αιμόσφαιρας για ν' αρχίσει η Τζούλια να μιλάει.

«Εδώ μένεις τώρα;»

«Οχι, όχι ακριβώς. Στη Στοκχόλμη μένω, αλλά ήρθα να τακτοποιήσω τα πράγματα στο σπίτι».

«Ναι, το έμαθα. Τα συλλυπητήριά μου».

«Ευχαριστώ. Και τα δικά μου».

от холода похлопывала себя руками.

— Привет, — удивленно сказала Эрика.

— Привет, — чуть помолчав, ответила Джулия.

Эрика очень удивилась: что младшая сестра Александры делает на ее крыльце в столь ранний час? Но простая вежливость не позволяла ей прямо спросить об этом, и она пригласила Джулию войти.

Тяжело ступая, Джулия вошла в прихожую, сняла с себя пальто и пошла впереди Эрики в гостиную.

— А мне не дадут чашечку кофе, который так здорово пахнет?

— Да, сейчас организую.

Эрика оставила Джулию одну и в полнейшем недоумении пошла на кухню налить ей кофе.

Что-то с этой девушкой было не так. Во всяком случае, не так, как должно быть. Она дала Джулии кофе и, держа в руке свою чашку, предложила ей сесть на плетеный диван на веранде.

Какое-то время они молча пили кофе. Эрика решила просто ждать и не задавать вопросов — так или иначе, Джулии самой придется сказать, зачем она пришла.

Прошло несколько минут неловкого молчания, прежде чем Джулия заговорила.

— Ты здесь живешь?

— Нет, не совсем. Я вообще-то живу в Стокгольме, но сейчас я здесь, потому что мне надо все в доме привести в порядок.

— Да, я слышала, соболезную.

— Спасибо. И ты тоже прими мои соболезнования.

Π Τζούλια άφησε ένα περίεργο μικρό γέλιο, το οποίο η Ερίκα θεώρησε περίεργο και παράταιρο.

Θυμήθηκε το χαρτί που είχε βρει στο καλαθάκι απορριμάτων στης Νέλι Λόρεντς και αναρωτήθηκε αν τα κομματάκια του παζλ ταίριαζαν.

«Θα αναρωτιέσαι, υποθέτω, γιατί είμαι εδώ».

ΗΠ Τζούλια κοίταξε την Ερίκα με το παράξενο σταθερό βλέμμα της. Σπάνια ανοιγόκλεινε τα μάτια.

Από το μυαλό της Ερίκα πέρασε ξανά πόσο διαφορετική ήταν από τη μεγάλη της αδερφή.

Η επιδερμίδα της Τζούλιας ήταν αργασμένη από ουλές ακμής και τα μαλλιά της έμοιαζαν σαν να τα είχε κόψει μόνη της με ψαλιδάκι νυχιών. Χωρίς καθρέφτη.

Υπήρχε κάτι αρρωστημένο στην όψη της. Μια νοσηρή χλωμάδα ήταν απλωμένη σαν γκρίζα ομίχλη στο δέρμα της.

Ούτε είχε τίποτα κοινό με την Άλεξ όσον αφορούσε τα ρούχα. Τα ρούχα της φαίνονταν αγορασμένα από μαγαζί για ηλικιωμένες που είχαν βγει σε σύνταξη και απείχαν πολύ από τη μόδα, εκτός αν ήθελε κανείς να μασκαρευτεί.

«Έχεις καμιά φωτογραφία της Άλεξ;»
«Συγγνώμη;»

Η Ερίκα είχε μείνει έκπληκτη με την ευθύτητα της ερώτησης.

«Φωτογραφίες; Ναι, μάλλον έχω. Αρκετές μάλιστα. Του μπαμπά μου του άρεσε να βγάζει φωτογραφίες και μας φωτογράφιζε συνεχώς όσο ήμασταν μικρές. Άλλωστε, η Άλεξ όλο εδώ ήταν, οπότε σίγουρα θα βρίσκεται σε αρκετές».

«Μπορώ να τις δω;»

Джулия засмеялась странным смехом, который показался Эрике неприятным и совершенно неуместным.

Она вспомнила о документе, который нашла в корзине для бумаг дома у Нелли Лоренс, и опять подумала о том, как сложились фрагменты головоломки.

— Ты, наверное, гадаешь, зачем я пришла?

Джулия посмотрела на Эрику своим странным неподвижным взглядом. Она очень редко моргала.

Эрику вновь поразило, насколько полной противоположностью своей старшей сестры была Джулия. Ее кожу испещряли многочисленные следы подростковых прыщей; волосы выглядели так, будто она стригла их сама маникюрными ножницами и, похоже, без зеркала.

В ее внешности проглядывало что-то нездоровое — какая-то болезненная бледность, отчего ее кожа казалась сероватой.

А ее манера одеваться не имела ничего общего со вкусами Александры. Складывалось впечатление, что она покупала вещи в магазине для пенсионерок, которые настолько вышли из моды, что их впору надевать разве что на маскарад.

— У тебя есть какие-нибудь снимки Алекс?

— Извини, что ты сказала? — Эрика очень удивилась вопросу Джулии.

— Фотографии? Да. Думаю, есть какие-то. По-моему, даже довольно много. Папа любил фотографировать, и он нас довольно много снимал, когда мы были маленькие. Александра очень часто у нас бывала, так что она наверняка есть на снимках.

— А ты можешь мне их показать?

Η Τζούλια κοίταξε την Ερίκα επιτιμητικά, σαν να τη μάλωνε που δεν είχε ήδη πάει να τις φέρει.

Η Ερίκα πήγε να φέρει τις φωτογραφίες, πολύ ανακουφισμένη που θα ξέφευγε για λίγο από το βλέμμα της Τζούλιας.

Οι φωτογραφίες βρίσκονταν σε ένα σεντούκι πάνω στη σοφίτα. Δεν είχε προλάβει να καθαρίσει εκεί πάνω ακόμη, αλλά ήξερε πολύ καλά πού ήταν το σεντούκι.

Εκεί φυλούσαν όλες τις οικογενειακές φωτογραφίες, και η Ερίκα έτρεμε στη σκέψη ότι θα ήταν αναγκασμένη να καθίσει και να τις ξεκαθαρίσει. Ένα μεγάλο μέρος φωτογραφιών ήταν σε αταξινόμητες στοίβες, αλλά αυτές που έψαχνε τώρα ήξερε ότι βρίσκονταν τακτοποιημένες σε άλμπουμ. Τα έψαξε συστηματικά, αποπάνω προς τα κάτω, και στο τρίτο άλμπουμ βρήκε αυτό που έψαχνε. Ακόμα και στο τέταρτο υπήρχαν φωτογραφίες της Άλεξ, οπότε και με τα δύο άλμπουμ στην αγκαλιά της κατέβηκε προσεχτικά τη σκάλα της σοφίτας.

Η Τζούλια καθόταν ακριβώς εκεί που την είχε αφήσει. Η Ερίκα αναρωτήθηκε αν είχε κουνηθεί έστω και ελάχιστα όση ώρα έλειπε.

«Ορίστε μερικές φωτογραφίες που μπορεί να σ' ενδιαφέρουν».

Η Ερίκα ξεφύσησε και απίθωσε τα χοντρά άλμπουμ στο τραπεζάκι του καναπέ. Η σκόνη άρχισε να αιωρείται παντού.

Η Τζούλια άρπαξε αμέσως το επάνω άλμπουμ, και η Ερίκα κάθισε δίπλα της στον καλαμόπλεχτο καναπέ για να μπορεί να της εξηγεί πού και πώς ήταν τραβηγμένες οι φωτογραφίες.

«Πότε είναι αυτή εδώ;»

Η Τζούλια έδειχνε την πρώτη φωτογραφία με την Άλεξ που είχε βρει στη δεύτερη σελίδα.

«Για να δω. Πρέπει να είναι το. 1974. Ναι, έτσι

Джулия вопросительно посмотрела на Эрику, как бы удивляясь тому, что она еще не пошла и не принесла снимки.

Эрика с облегчением вышла из комнаты, чтобы найти альбомы с фотографиями. Ее радовала возможность хоть ненадолго избавиться от странного взгляда Джулии.

Снимки лежали в кофре наверху на чердаке. Эрика еще не начала разбираться там, но хорошо знала, где он стоит.

Там хранились все семейные фотографии, и Эрику заранее ужасала необходимость сесть и разобраться в них. Изрядная часть снимков находилась в беспорядочных пачках, но те, которые она искала, как Эрика помнила, были вставлены в альбом. Она начала систематически перебирать альбомы и фотографии сверху вниз и в третьем увидела то, что искала. В четвертом альбоме тоже нашлись фотографии Алекс. Прижимая к себе оба альбома, Эрика осторожно спустилась вниз по чердачной лестнице.

Джулия сидела в точно той же позе, в которой Эрика ее оставила. Эрика подумала: а пошевелилась ли она вообще за время ее отсутствия?

— Вот, это я думаю, будет тебе интересно.

И Эрика с грохотом бухнула на стол альбомы, подняв облако пыли.

Джулия набросилась на верхний альбом, а Эрика села рядом с ней на диван, чтобы прокомментировать фотографии.

— А какой это год?

Джулия указывала на самую первую фотографию Алекс на второй странице альбома.

— Дай-ка подумать. Это, должно быть...

είναι νομίζω. Πρέπει να ήμασταν γύρω στα εννιά, μάλλον».

Η Ερίκα πέρασε το δάχτυλό της πάνω από τη φωτογραφία και ένιωσε μια έντονη αίσθηση μελαγχολίας. Είχαν περάσει τόσα χρόνια. Αυτή και η Άλεξ στέκονταν γυμνές στον κήπο μια ζεστή καλοκαιριάτικη μέρα και, αν θυμόταν καλά, πρέπει να ήταν γυμνές επειδή έτρεχαν πέρα δώθε περνώντας από το ανοιχτό λάστιχο του κήπου. Αυτό που φαινόταν λίγο παράξενο στη φωτογραφία αυτή ήταν το γεγονός ότι η Άλεξ φορούσε πλεχτά χειμωνιάτικα γάντια.

«Γιατί φοράει γάντια; Εδώ φαίνεται να είναι Ιούλιος ή κάτι τέτοιο, έτσι δεν είναι;»

Η Τζούλια κοιτούσε απορημένη την Ερίκα, η οποία γέλασε με την ανάμνηση αυτή.

«Π αδερφή σου λάτρευε αυτά τα γάντια και επέμενε να τα φοράει όχι μόνο τον χειμώνα αλλά και κατά το μεγαλύτερο μέρος του καλοκαιριού. Ήταν πεισματάρα σαν γαϊδούρι και δεν μπορούσε κανείς να την πείσει να βγάλει εκείνα τα αηδιαστικά, διαολεμένα γάντια».

«Ηξερε τι ήθελε, έτσι δεν είναι;»

Η Τζούλια κοίταζε τη φωτογραφία στο άλμπουμ με μια έκφραση που έμοιαζε σχεδόν με στοργή.

Το επόμενο δευτερόλεπτο η έκφραση αυτή είχε χαθεί, κι εκείνη συνέχισε να ξεφυλλίζει το άλμπουμ.

Οι φωτογραφίες έδιναν στην Ερίκα την εντύπωση καταλοίπων μιας άλλης ζωής. Είχαν περάσει τόσα χρόνια και είχαν συμβεί πάρα πολλά από τότε. Καμιά φορά ένιωθε ότι τα παιδικά χρόνια με την Άλεξ ήταν απλώς ένα όνειρο.

«Ήμασταν περισσότερο σαν αδερφές παρά σαν φίλες. Περνούσαμε όλες τις ώρες μας μαζί και συχνά κοιμόμασταν η μία στο σπίτι της άλλης. Καθημερινά κοιτούσαμε τι φαγητό είχαν μαγειρέψει στα σπίτια μας και μετά επιλέγαμε

тысяча девятьсот семьдесят четвертый. Да, точно, я думаю так. Кажется, нам здесь лет по девять.

Эрика провела пальцем по снимку и ощутила очень сильное тоскливое чувство где-то глубоко внутри. Это было так давно: она и Александра стояли голые во дворе теплым летним днем. И она хорошо помнила, как они голышом с визгом носились туда-сюда, уворачиваясь от холодных струй садовых разбрызгивателей. Самым примечательным на снимке, что бросалось в глаза в первую очередь, были вязаные варежки на Алекс.

— А почему она в варежках? Ведь, похоже, это июль или начало августа.

Джулия с недоумением посмотрела на Эрику, которая засмеялась, вспомнив прошлое.

— Твоя сестра очень любила эти варежки и постоянно их носила — не только всю зиму, но даже большую часть лета. Она была упрямая, как ослица, ее никто не мог заставить снять эти старые ужасные варежки.

Джулия посмотрела на снимок с почти болезненной нежностью.

Но когда она нетерпеливо перевернула следующую страницу альбома, от нежности не осталось и следа.

Для Эрики фотографии были реликвиями, оставшимися от совсем других времен. Все это происходило так давно, и столько всего потом случилось. Иногда у нее возникало чувство, что детские годы вместе с Алекс пролетели, словно какой-то сон.

— Мы были скорее как сестры, а не подруги. Мы все время проводили вместе и часто спали дома друг у друга. И обычно узнавали заранее, у кого что готовят на ужин, выбирали и шли туда, где будет

<p>το σπίτι που είχε το καλύτερο».</p> <p>«Με άλλα λόγια, τρώγατε συχνότερα εδώ».</p>	<p>вкуснее.</p> <p>— Другими словами, вы часто ужинали здесь.</p>
<p>Για πρώτη φορά φάνηκε ένα χαμόγελο στα χείλη της Τζούλιας.</p> <p>«Ναι, ό, τι κι αν λένε για τη μάνα σου, το σίγουρο είναι ότι ποτέ της δεν θα ζούσε αν επέλεγε τη μαγειρική ως επάγγελμα».</p>	<p>На лице Джулии в первый раз появилась улыбка.</p> <p>— Да, кстати сказать о твоей маме — уж что-что, а готовила она здорово.</p>
<p>Μια φωτογραφία τράβηξε την προσοχή της Ερίκα. Τη χάιδεψε αργά. Ήταν μια απίστευτα όμορφη φωτογραφία.</p>	<p>На одном снимке Эрика особо задержала взгляд, ласково проведя по нему пальцами. Это была необыкновенно красивая фотография:</p>
<p>Η Αλεξ καθόταν στην πρύμνη της βάρκας του Τούρε και γελούσε ολόκληρη. Τα ξανθά της μαλλιά ανέμιζαν γύρω από το πρόσωπό της και πίσω της απλωνόταν η πανέμορφη σιλουέτα της Φιελμπάκα. Σίγουρα θα πήγαιναν προς τις βραχονησίδες για να λιαστούν και να κολυμπήσουν. Το έκαναν πολλές μέρες αυτό.</p>	<p>Алекс сидела на корме шлюпки Туре и хотела, ее светлые волосы разлетались вокруг лица, а позади нее вырисовывались замечательно красивые очертания Фельбаки. Наверняка они плыли к скалам, чтобы провести там целый день, купаясь и загорая. Таких дней было очень много.</p>
<p>Η μητέρα της, ως συνήθως, δεν είχε μπορέσει να πάει μαζί τους. Δικαιολογούνταν ότι είχε ένα κάρο μικροδουλειές που έπρεπε να κάνει και επέλεγε να μένει στο σπίτι. Πάντα το ίδιο έκανε. Οι εκδρομές στις οποίες συμμετείχε η Έτσι μπορούσαν κάλλιστα να μετρηθούν στα δάχτυλα του ενός χεριού.</p>	<p>Мама Александры, как обычно, не смогла поехать вместе с ними: как всегда, она занималась домашними делами. Дни, когда она ездила вместе с ними, Эрика легко могла сосчитать по пальцам одной руки.</p>
<p>Γέλασε λίγο όταν είδε μια φωτογραφία με την Άννα από την ίδια εκδρομή με τη βάρκα. Ως συνήθως, η Άννα έκανε γκριμάτσες και άλλα διάφορα, και στη φωτογραφία αυτή είχε κρεμαστεί από την κουπαστή και έκανε γκριμάτσες προς τη μεριά της κάμερας.</p>	<p>Она усмехнулась, увидев фотографию Анны в той же лодке: как обычно, она изображала из себя обезьяну, висела на релингах и вовсю гримасничала перед камерой.</p>
<p>«Η αδερφή σου;»</p>	<p>— Твоя сестра?</p>
<p>«Ναι, η μικρή μου αδερφή, η Άννα».</p>	<p>— Да, моя младшая сестра Анна.</p>
<p>Ο τόνος της φωνής της Ερίκα ήταν κοφτός και έδειχνε ότι δεν ήθελε να μιλήσει άλλο γι' αυτό.</p>	<p>Эрика ответила коротко. Ее тон ясно давал понять, что она не хочет продолжать разговаривать на эту тему.</p>
<p>Η Τζούλια έπιασε το σήμα και ξεφύλλισε το άλμπουμ με τα κοντόχοντρα δάχτυλά της. Τα νύχια της ήταν φαγωμένα και σε μερικά δάχτυλα τα είχε φάει τόσο πολύ με</p>	<p>Джулия поняла намек и перелистывала страницы альбома дальше своими короткими толстыми пальцами. Она грызла ногти и на нескольких пальцах обкусала их</p>

αποτέλεσμα να έχει τραυματίσει τις ρώγες τους.

Η Ερίκα αναγκάστηκε να πάρει το βλέμμα της από τα τραυματισμένα δάχτυλα της Τζούλιας και το έστρεψε στις φωτογραφίες που περνούσαν κάτω από τα χέρια της.

Προς το τέλος του δεύτερου άλμπουμ, η Άλεξ είχε εξαφανιστεί ξαφνικά από τις φωτογραφίες. Ήταν έντονη η διαφορά. Εκεί που πριν την έβλεπες σε κάθε σελίδα, τώρα δεν υπήρχε ούτε μία φωτογραφία δική της.

Η Τζούλια απίθωσε προσεχτικά στο τραπέζακι τα άλμπουμ το ένα πάνω στο άλλο και έγειρε πίσω στη γωνιά του καναπέ με την κούπα ανάμεσα στα χέρια της.

«

Θέλεις λίγο καφέ ακόμα; Πρέπει να κρύωσε αυτός που έχεις».

Η Τζούλια κοίταξε την κούπα και αντιλήφθηκε ότι η Ερίκα είχε δίκιο.

«Ναι, αν υπάρχει, θα πάρω ευχαρίστως λίγο ακόμα».

Έδωσε την κούπα στην Ερίκα, η οποία ήταν ευτυχής που μπόρεσε να σηκωθεί και να τεντωθεί λίγο.

Καλός ο καλαμόπλεχτος καναπές εμφανισιακά, αλλά δεν τον σήκωναν για πολύ η μέση και ο πισινός της. Μάλλον και η μέση της Τζούλιας είχε την ίδια άποψη, μια που σηκώθηκε κι αυτή κι ακολούθησε την Ερίκα στην κουζίνα.

«Ήταν όμορφη η κηδεία. Ήρθε και πολύς κόσμος για τον καφέ στο σπίτι σας».

Η Ερίκα στεκόταν με την πλάτη στραμμένη προς την Τζούλια και γέμιζε τις κούπες με καινούργιο καφέ. Ένα ακατάληπτο μουρμουρητό ήταν η μόνη απάντηση που πήρε. Αποφάσισε να γίνει λίγο αδιάκριτη.

«Είδα ότι εσύ και η Νέλι Λόρεντς γνωρίζεστε καλά. Πώς κι έτσι;»

Η Ερίκα κράτησε την ανάσα της. Το χαρτί που

δο κροβί.

Ερίκα заставила себя не смотреть на ее пальцы и вместо этого сосредоточилась на мелькавших перед ее глазами фотографиях.

К концу второго альбома Александра внезапно перестала появляться на снимках. Это было очень заметно, потому что раньше ее фотографии обязательно встречались на каждой странице.

Джулия осторожно положила альбомы на журнальный столик и откинулась на спинку дивана с кофейной чашкой в руках.

— Налить тебе горячего кофе? Твой, наверное, совсем остыл.

Джулия посмотрела на чашку, подумала и решила, что Эрика права:

— Да, если остался, я с удовольствием.

Она протянула чашку Эрике, которая обрадовалась возможности размять спину.

Плетеный диван был красивый и хорошо смотрелся, но от долгого сидения на нем начинали болеть спина и кончик. Похоже, Джулия чувствовала то же самое, потому что она поднялась и пошла за Эрикой в кухню.

— На поминках было довольно многолюдно. — Эрика стояла, повернувшись спиной к Джулии, и разливала кофе по чашкам. Вместо ответа она услышала какое-то неразборчивое бормотание. Она решила быть немного более настойчивой.

— Я заметила, что ты и Нелли Лоренс довольно хорошо знакомы. Откуда вы знаете друг друга?

Эрика затаила дух. Бумага, которую она

είχε βρει στο σπίτι της Νέλι τής είχε προκαλέσει μεγάλη περιέργεια για το τι θα απαντούσε η Τζούλια.

«Ο μπαμπάς δούλευε γι' αυτήν».

Η απάντηση ήρθε απρόθυμα από την Τζούλια. Τα δάχτυλά της κινήθηκαν απότομα στο στόμα, και, δίχως η Τζούλια να δείχνει ότι το έκανε συνειδητά, είχε αρχίσει να τα μασάει σαν φρενιασμένο τρωκτικό.

«Ναι, αλλά αυτό ήταν πολύ πριν γεννηθείς εσύ».

Η Ερίκα συνέχισε το «ψάρεμα». «Τα καλοκαίρια, όταν ήμουν μικρότερη, δούλευα στην κονσερβοποιία».

Οι απαντήσεις έβγαιναν ακόμη με το τσιγκέλι, και η Τζούλια διέκοπτε το μάσημα των νυχιών της μόνο για να μπορεί να απαντά.

«Φαινόσασταν να συμφωνείτε σε πολλά εσύ και η Νέλι».

«Ναι, υποθέτω ότι η Νέλι βλέπει κάτι σ' εμένα που δεν το βλέπει κανένας άλλος».

Το χαμόγελο ήταν γεμάτο πικρία και εσωστρέφεια. Η Ερίκα ένιωσε ξαφνικά μεγάλη συμπάθεια για την Τζούλια.

Πρέπει να είχε δύσκολη ζωή στον ρόλο του ασχημόπαπου. Δεν της είπε τίποτα, και λίγο μετά η σιωπή έκανε την Τζούλια να συνεχίσει.

«Ερχόμασταν κάθε καλοκαίρι εδώ, και το καλοκαίρι μετά την όγδοη τάξη η Νέλι τηλεφώνησε στον μπαμπά και τον ρώτησε αν ήθελα να βγάλω μερικά λεφτά δουλεύοντας στα γραφεία.

Δεν μπορούσα να πω όχι και, έπειτα από αυτό, δούλευα εκεί κάθε καλοκαίρι, μέχρι που πέρασα στη Διδασκαλική Ακαδημία».

Η Ερίκα κατάλαβε ότι η απάντηση αυτή άφηνε πολλά πράγματα ανείπωτα. Ήταν απολύτως σίγουρο. Άλλα κατάλαβε, επίσης, ότι δεν

нашла в корзине дома у Нелли, заставляла ее с большим любопытством ожидать ответа Джулии.

— Папа работал на нее, — ответила Джулия неохотно.

Непроизвольно, словно сама Джулия этого не замечала, ее пальцы потянулись ко рту, и она ожесточенно принялась грызть ногти. Эрика забросила удочку дальше:

— Да, но это было еще очень задолго до твоего рождения.

— Я раньше подрабатывала летом у них на консервной фабрике.

Джулия на секунду оторвалась от ногтей, но ответ прозвучал так, будто у нее вырывали зуб.

— Кажется, вы друг с другом очень хорошо ладите.

— Да, я думаю, что Нелли видит во мне что-то, чего другие не замечают.

Улыбка вышла горькая, за ней что-то скрывалось. И Эрика не могла не почувствовать симпатии к Джулии.

Наверное, ей было очень тяжело жить гадким утенком. Она промолчала, через какое-то время Джулии пришлось прервать тишину и продолжить.

— Мы всегда приезжали сюда летом, и както Нелли позвонила папе и спросила его, не хочу ли я немного подзаработать и потрудиться у них в канторе на фабрике.

Едва ли я могла отказаться, и после этого я работала у нее каждое лето до начала учебы в педагогическом колледже.

Эрика понимала, что на самом деле ответ мало что объяснял, но она и не особо рассчитывала услышать что-нибудь от

επρόκειτο να μάθει περισσότερα από την Τζούλια για τη σχέση της με τη Νέλι.

Κάθισαν ξανά στον καναπέ της βεράντας και ήπιαν μερικές γουλιές καφέ σιωπήλες. Και οι δύο τους κοίταζαν πέρα, στους πάγους της θάλασσας που απλώνονταν μέχρι τον ορίζοντα, χωρίς να βλέπουν τίποτα ουσιαστικά.

«Πρέπει να ήταν δύσκολο για σένα όταν ο μπαμπάς και η μαμά μετακόμισαν με την Άλεξ». Αυτή τη φορά ήταν η Τζούλια εκείνη που μίλησε πρώτη.

«Και ναι και όχι. Δεν παίζαμε πια μαζί, οπότε, ναι, ήταν δύσκολο, αλλά δεν ήταν τόσο δραματικό όσο θα ήταν αν ήμασταν ακόμη οι καλύτερες φίλες».

«Τι συνέβη; Γιατί σταματήσατε να κάνετε παρέα;»

«Πολύ θα ήθελα να το ξέρω κι εγώ αυτό».

Η Ερίκα ανακάλυψε έκπληκτη ότι αυτή η ανάμνηση την πονούσε ακόμη. Ένιωθε ακόμη έντονα την απώλεια της Άλεξ.

Είχαν περάσει τόσα χρόνια από τότε και ήταν μάλλον κανόνας παρά εξαίρεση ότι οι καλύτεροι φίλοι της παιδικής ηλικίας κάπου χάνονται. Ισως αυτό που την πείραζε να ήταν ότι η φιλία τους δεν έληξε φυσιολογικά και ότι δεν της δόθηκε ποτέ καμία εξήγηση.

Δεν είχαν μαλώσει για κάτι, η Άλεξ δεν είχε βρει καμία καινούργια κολλητή και δεν υπήρχε κανένας από αυτούς τους λόγους που συντελούν, συνήθως, στο τέλος μιας φιλίας. Απλώς ταμπουρώθηκε πίσω από ένα τείχος αδιαφορίας και μετά εξαφανίστηκε δίχως μια λέξη.

«Μαλώσατε για κάτι».

«Όχι, απ' ό,τι ξέρω. Απλώς η Άλεξ, κατά κάποιον τρόπο, έχασε κάθε ενδιαφέρον.

Джулии о ее отношениях с Нелли.

Они опять вернулись на террасу, сидели на диване и молча пили кофе. Обе смотрели на лед, простирающийся вдаль, к самому горизонту.

— Тебе, наверное, было тяжело, когда мама и папа уехали с Александрой? — продолжила разговор Джуллия.

— И да и нет. Мы тогда уже не играли вместе. Так что, конечно, это было грустно, но совсем не так драматично, как если бы мы тогда еще оставались лучшими подругами.

— А что случилось? Почему вы перестали дружить?

— Если бы я только знала.

Эрика удивилась, потому что, как оказалось, эти воспоминания по-прежнему доставляют ей боль и она все так же остро переживает потерю Алекс.

Ведь с тех пор прошло так много лет, а то, что лучшие с детства подруги потом отдаляются друг от друга — скорее правило, чем исключение. Эрика думала, что, может быть, она чувствует себя так потому, что между ними не было никакого формального разрыва и никаких объяснений.

Они никогда не ссорились ни по какому поводу, и Алекс не променяла ее на какую-нибудь новую подругу. Не было ни одной причины, из-за которой их дружба могла умереть. Алекс просто спряталась за стеной безразличия и потом исчезла, не сказав ни слова.

— Может быть, вы из-за чего-то поссорились?

— Нет, по крайней мере, я этого не знаю. Алекс словно потеряла ко мне интерес.

Σταμάτησε να μου τηλεφωνεί και να με ρωτάει αν θα κάναμε κάτι. Αν της το ζητούσα εγώ, δεν έλεγε όχι, αλλά μπορούσα να δω ότι ήταν εντελώς αδιάφορη. Οπότε σταμάτησα κι εγώ τελικά να της ζητάω οτιδήποτε».

«Είχε τίποτα καινούργιους φίλους με τους οποίους έκανε παρέα;»

Η Ερίκα αναρωτήθηκε γιατί η Τζούλια έκανε όλες αυτές τις ερωτήσεις για την ίδια και την Άλεξ, αλλά δεν είχε αντίρρηση να φρεσκάρει λίγο τη μνήμη της. Μπορεί να απέβαινε ωφέλιμο και για το βιβλίο.

«Δεν την είδα ποτέ με άλλους. Στο σχολείο πήγαινε πάντα μόνη της. Άλλα πάλι.»

«Τι πράγμα;» Η Τζούλια έσκυψε μπροστά πολύ πρόθυμα.

«Είχα την αίσθηση ότι υπήρχε κάποιο πρόσωπο. Άλλα μπορεί να έκανα και λάθος. Ήταν απλώς μια αίσθηση.»

Η Τζούλια έγνεψε συλλογισμένη, και η Ερίκα αποκόμισε την εντύπωση ότι απλώς επιβεβαίωνε κάτι που η Τζούλια γνώριζε ήδη.

«Συγγνώμη που ρωτάω, αλλά γιατί θέλεις να ξέρεις τόσα πολλά για μένα και την Άλεξ όταν ήμασταν μικρές;»

Η Τζούλια απέφυγε να την κοιτάξει στα μάτια. Η απάντησή της ακούστηκε σαν υπεκφυγή.

«Ήταν πολύ μεγαλύτερη από μένα και είχε ήδη φύγει στο εξωτερικό όταν γεννήθηκα.

Άλλωστε, ήμασταν πολύ διαφορετικές. Έχω την εντύπωση ότι δεν κατάφερα να τη γνωρίσω όπως έπρεπε. Και τώρα είναι πολύ αργά.

Κοίταξα στο σπίτι μήπως βρω φωτογραφίες της, αλλά δεν έχουμε σχεδόν καμία. Έτσι σκέφτηκα εσένα».

Она перестала мне звонить и предлагать пойти куда-нибудь или что-нибудь сделать вместе. А когда я приглашала ее, она отвечала: «Да нет, спасибо», хотя я видела, что она ничем особенным не занята. Так что в конце концов я перестала к ней обращаться.

— А у нее появились какие-нибудь новые друзья?

Эрике показался странным интерес Джулии к ее отношениям с Алекс, но она не имела ничего против того, чтобы самой освежить воспоминания — это могло пригодиться ей для книги.

— Я никогда не видела ее с кем-нибудь другим. В школе она все время держалась особняком, но все-таки...

— Что «все-таки»? — Джуллия заинтересованно наклонилась вперед.

— У меня тем не менее появилось ощущение, что кто-то у нее был, но с таким же успехом я могу и ошибаться. И это было только ощущение.

Джуллия задумчиво кивнула, и Эрике показалось, что она только что подтвердила что-то, о чем Джуллия уже знала раньше.

— Извини, конечно, что я спрашиваю, но зачем тебе надо столько всего знать про то, когда мы с Александрой были маленьками?

Джуллия старалась не смотреть ей в глаза и ответила уклончиво:

— Она ведь была намного старше меня и, когда я родилась, уже уехала за границу.

И кроме того, мы совершенно разные. Я думаю, что по-настоящему я ее никогда не знала, а сейчас уже слишком поздно.

Я искала дома ее фотографии, но у нас их очень мало, почти совсем нет, и тогда я подумала о тебе.

Η Ερίκα κατάλαβε ότι η απάντηση της Τζούλιας περιείχε αρκετά λίγη αλήθεια και μπορούσε να χαρακτηριστεί ακόμα και ψέμα, αλλά αρκέστηκε απρόθυμα σε αυτή.

«Λοιπόν, μάλλον πρέπει να φεύγω τώρα. Ευχαριστώ για τον καφέ».

Η Τζούλια σηκώθηκε απότομα, πήγε στην κουζίνα και άφησε την κούπα της στον νεροχύτη.

Ξαφνικά φαινόταν σαν να βιάζεται να φύγει. Η Ερίκα την ακολούθησε μέχρι την πόρτα.

«Σ' ευχαριστώ που μου έδειξες τις φωτογραφίες. Σημαίνουν πολλά για μένα».

Μετά εξαφανίστηκε. Η Ερίκα στάθηκε για αρκετή ώρα στην πόρτα και την κοίταζε να απομακρύνεται.

Μια γκρίζα και άμορφη σιλουέτα που διέσχιζε με βήμα βιαστικό τον δρόμο και με τα χέρια σφιχτά τυλιγμένα στο κορμί της για να προστατεύεται από το δρυμό κρύο.

Η Ερίκα έκλεισε αργά την πόρτα και μπήκε μέσα, στη ζεστασιά.

* * *

Είχε πολύ καιρό να νιώσει τόσο νευρικός. Η αίσθηση που είχε στην περιοχή του στομαχιού του ήταν υπέροχη και τρομακτική ταυτόχρονα.

Ο σωρός των ρούχων στο κρεβάτι μεγάλωνε όσο δοκίμαζε κάτι καινούργιο για να φορέσει.

Όλα τα ρούχα που φορούσε τα ένιωθε μια πολύ παλιομοδίτικα, μια πολύ πρόχειρα, μια πολύ επίσημα, μια πολύ όχρωμα ή απλώς άσχημα.

Εκτός αυτού, τα περισσότερα παντελόνια των στένευαν αρκετά στη μέση. Με έναν αναστεναγμό, πέταξε στον σωρό άλλο ένα παντελόνι και κάθισε με το σλιπ στην

Эрике показалось, что в ответе Джуллии так мало правды, что он может считаться враньем, но она не подала виду и понимающе кивнула.

— Ну да ладно, мне уже пора. Спасибо за кофе.

Джулия резко поднялась, отнесла кофейную чашку на кухню и поставила в раковину.

Она внезапно заторопилась. Эрика проводила ее до двери.

— Спасибо, что показала мне фотографии. Для меня это очень важно.

И с этими словами она ушла. Эрика долго стояла на пороге и смотрела ей вслед.

Серая неуклюжая фигура, которая торопливо удалялась от дома, охватив себя руками, как бы защищаясь от укусов холода.

Эрика медленно закрыла дверь и пошла в тепло.

* * *

Уже очень давно он так не нервничал. Ощущения, которые он испытывал, были одновременно чудесными и тревожными.

Груда одежды на кровати становилась все выше по мере того, как он мерил одну вещь за другой.

Все, что он надевал, казалось ему либо немодным, либо неподходящим, или слишком старым, или плохо сочетающимся с другим.

Кроме того, большинство брюк едва сходились на животе. С тяжелым вздохом он отложил в сторону очередную пару, сидя на кровати в одних трусах.

άκρη του κρεβατιού.

Έχασε μεμιάς κάθε όρεξη για το βράδυ και ένιωσε ξαφνικά μια σοβαρή κρίση παλιού και καλού άγχους. Ισως να ήταν καλύτερα να τηλεφωνούσε και να το ακύρωνε.

Ο Πάτρικ ξάπλωσε στο κρεβάτι και κοίταξε το ταβάνι με τα χέρια πλεγμένα στον αυχένα. Είχε ακόμη το διπλό κρεβάτι που μοιραζόταν κάποτε με την Κάριν και τώρα χάιδευε τη μεριά της σε έναν απότομο παροξυσμό συναισθηματισμού.

Μόλις πρόσφατα είχε αρχίσει να ξαπλώνει και προς τη δική της μεριά του κρεβατιού.

Μάλλον θα έπρεπε να είχε αγοράσει ένα καινούργιο κρεβάτι αμέσως μετά τη μετακόμισή της, αλλά δεν του πήγαινε η καρδιά να το κάνει.

Παρά τη μεγάλη στενοχώρια που ένιωσε όταν τον άφησε η Κάριν, δεν έπαινε ν' αναρωτιέται αν του έλειπε όντως η Κάριν ή αν του έλειπε η ψευδαίσθηση που είχε περί του γάμου ως θεσμού.

Ο πατέρας του είχε εγκαταλείψει τη μητέρα του για μια άλλη γυναίκα όταν ήταν δέκα χρονών, και το διαζύγιο που ακολούθησε ήταν πραγματικά σπαραξικάρδιο, με τον ίδιο και τη μικρή του αδερφή, τη Λότα, σαν τα πρώτα θύματα.

Αν παντρευόταν, ήθελε να μείνει παντρεμένος σε όλη του τη ζωή. Έτσι, όταν παντρεύτηκαν με την Κάριν πριν από πέντε χρόνια στην εκκλησία του Τανουμσχέντε, δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι ο γάμος τους θα διαρκούσε για πάντα.

Αλλά η ζωή δεν πάει ποτέ όπως τη θέλουμε. Η Κάριν και ο Λέιφ συναντιόντουσαν πίσω από την πλάτη του για πάνω από έναν χρόνο πριν τους ανακαλύψει. Τόσο καταραμένα κλασικό κεράτωμα.

Он с таким нетерпением ожидал этого вечера, а вместо этого сейчас на полном серьезе подумывал о том, чтобы найти какой-нибудь повод отказатьсь от приглашения. Может, будет лучше, если он позвонит и скажет, что никак не может прийти.

Патрик заложил руки за голову, откинулся на спину и уставился в потолок. Он по-прежнему сохранял двуспальную кровать, которую делил с Карин, и погладил рукой по ее половине в порыве сентиментальности.

Прошло уже много времени, но только совсем недавно он начал во сне перекатываться на ее сторону. На самом деле ему, наверное, стоило купить новую кровать, после того как Карин сбежала, но он не очень-то мог себе это позволить.

Несмотря на горечь, которую он чувствовал после ухода Карин, Патрик иногда задавал себе вопрос: действительно ли он тоскует именно о ней, или ему просто не хватало семейной жизни, иллюзии брака?

Отец Патрика бросил его мать ради другой женщины, когда ему было десять лет. И развод, который за этим неизбежно последовал, стал для Патрика и его младшей сестры Лотты настоящим потрясением.

Он тогда поклялся себе раз и навсегда, что никогда не изменит своей жене и никогда и ни за что с ней не разведется и когда он женится, то женится на всю жизнь. Так что, когда пять лет назад они с Карин поженились в церкви Танумсхеде, он ни секунды не сомневался, что это навсегда.

Но жизнь довольно редко выстраивается так, как ты этого хочешь. Она встречалась с Лейфом за его спиной больше года, прежде чем он все узнал. Прямо какая-то чертова классика.

Μια μέρα γύρισε νωρίτερα στο σπίτι από τη δουλειά, γιατί δεν ένιωθε καλά, και τους βρήκε εκεί, στην κρεβατοκάμαρα. Στο ίδιο κρεβάτι που ήταν τώρα ξαπλωμένος.

Ίσως να υπήρχε ένας μαζοχιστής μέσα του. Πώς αλλιώς να εξηγούσε το γεγονός ότι δεν είχε πετάξει το κρεβάτι εδώ και πολύ καιρό;

Αλλά τώρα όλα ήταν παρελθόν. Δεν είχε πλέον καμία σημασία. Σηκώθηκε από το κρεβάτι ακόμη αβέβαιος αν ήθελε να πάει στο σπίτι της Ερίκα απόψε.

Ήθελε. Και δεν ήθελε. Μια χαμένη αυτοπεποίθηση σάρωσε ότι είχε απομείνει από την προσδοκία που ένιωθε όλη τη μέρα. Όλη την εβδομάδα.

Αλλά ήταν πολύ αργά για να πει όχι τώρα, οπότε δεν υπήρχαν πολλές επιλογές.

Όταν βρήκε επιτέλους ένα παντελόνι από ύφασμα τσίνο, το οποίο τον χωρούσε στη μέση, και φόρεσε ένα γαλάζιο φρεσκοσιδερωμένο πουκάμισο, ένιωσε αμέσως λίγο καλύτερα και άρχισε να προσβλέπει ξανά σ' ένα όμορφο βράδυ.

Λίγος αφρός έκανε τα μαλλιά του να στέκονται ελαφρώς ανάκατα, και με ένα νεύμα για καλή τύχη στο είδωλό του στον καθρέφτη ένιωσε πια έτοιμος για αναχώρηση.

Έξω επικρατούσε βαθύ σκοτάδι, αν και η ώρα ήταν μόλις εφτάμισι και μια ελαφριά χιονόπτωση επιδείνωνε την ορατότητα όταν ξεκίνησε να φύγει για τη Φιελμπάκα.

Είχε ξεκινήσει νωρίς και δεν υπήρχε λόγος να βιάζεται. Οι σκέψεις για την Ερίκα παραμέρισαν για λίγο μπροστά στις σκέψεις για τα συμβάντα των τελευταίων ημερών στη δουλειά.

Ο Μέλμπεργ δεν είχε ικανοποιηθεί μαζί του όταν ο Πάτρικ τού ανέφερε πως η γειτόνισσα του Άντερς, η Τζένι, ήταν σίγουρη για όσα είχε

В один прекрасный день Патрик вернулся с работы раньше, чем обычно, потому что приболел, и застал их в спальне — на той самой кровати, где он сейчас лежал.

Да, может быть, он все-таки мазохист. А как еще иначе можно объяснить, что он так и не избавился от этой кровати.

Хотя теперь уже все перегорело и больше не имело никакого значения. Патрик сел на кровати, все еще совершенно не уверенный в том, хочет он ехать сегодня вечером к Эрике или нет.

Он хотел и не хотел. Острый приступ неуверенности в себе одним махом уничтожил его нетерпение, которое он чувствовал весь день, да что там — всю неделю.

Но сейчас уже слишком поздно откращиваться и отказываться, так что выбора у Патрика не оставалось.

В конце концов Патрику удалось найти французские брюки, которые сошлись у него на поясе. Потом он надел голубую свежевыглаженную рубашку, сразу почувствовал себя немного лучше и с большим оптимизмом посмотрел на перспективы вечера.

Он взял гель и немного пригладил волосы, которые вечно торчали у него в разные стороны. Посмотрел на себя в зеркало, пожелал своему отражению удачи и почувствовал, что готов ехать.

Всего половина восьмого, а на улице уже темно, как ночью. Начался снегопад, хотя и не очень сильный, и видимость на дороге во Фьельбаку стала совсем плохой.

Но Патрик выехал заранее и поэтому мог не торопиться. На какое-то время события последних дней на работе вытеснили у него мысли об Эрике.

Мелльберг рвал и метал, когда Патрику не удалось выжать из свидетеля, соседки Андерса Ени Розен, ничего, кроме ее

<p>καταθέσει και ότι ο Άντερς είχε, καταπώς έδειχναν όλα, άλλοθι για την κρίσιμη χρονική περίοδο.</p>	<p>полной уверенности в своих показаниях, что означало для Андерса железное алиби на время убийства.</p>
<p>Αυτό δεν προκάλεσε στον Πάτρικ την ίδια επιθετικότητα που είχε προκαλέσει στον Μέλιμπεργ, αν και όφειλε να ομολογήσει ότι ένιωθε λίγο απελπισμένος.</p>	<p>Конечно, алиби Андерса не разозлило Патрика до такой степени, как Мелльберга, но все же, со своей стороны, он считал, что расследование зашло в тупик и выглядит безнадежно.</p>
<p>Είχαν περάσει τρεις εβδομάδες από τότε που βρήκαν την Άλεξ δολοφονημένη και κανείς τους δεν ένιωθε ότι πλησίαζαν σε μια οποιαδήποτε λύση της υπόθεσης.</p>	<p>Прошло уже столько времени с тех пор, как нашли Алекс, но они все топтались на месте и ничуть не приблизились к раскрытию преступления.</p>
<p>Αυτό που μετρούσε τώρα ήταν να μη χάσουν εντελώς το κουράγιο τους, αλλά, απεναντίας, να συγκεντρωθούν και να ξεκινήσουν από την αρχή.</p>	<p>Сейчас следовало набраться решительности, не опускать руки, мобилизоваться, чтобы начать все сначала.</p>
<p>Κάθε άκρη και κάθε μαρτυρία έπρεπε να εξεταστούν εκ νέου με καινούργια ματιά. Ο</p>	<p>На каждую ниточку, каждую улику и каждое показание надо посмотреть еще раз свежим взглядом.</p>
<p>Πάτρικ κατάρτισε μια νοερή λίστα για όσα θα έκανε το επόμενο πρωί στη δουλειά.</p>	<p>Патрик у себя в голове составил список того, чем ему необходимо будет заняться на работе завтра утром.</p>
<p>Αυτό που είχε μεγαλύτερη προτεραιότητα ήταν να βρουν ποιος ήταν ο πατέρας του παιδιού που περίμενε η Άλεξ.</p>	<p>Самым главным, приоритетным вопросом был, конечно, вопрос об отце ребенка, которого ждала Александра.</p>
<p>Κάποιος έπρεπε να υπάρχει σε ολόκληρη τη Φιελμπάκα που θα είχε δει ή θα είχε ακούσει κάτι για το άτομο που συναντούσε τα Σαββατοκύριακα.</p>	<p>Кто-то во Фьельбаке обязательно должен был видеть или слышать, с кем она встречалась по выходным.</p>
<p>Βέβαια, ακόμη δεν είχε αποκλειστεί ο Χένρικ ως πατέρας, και εκεί κάπου μπορούσαν να υπολογίζουν και τον Άντερς ως πιθανό υποψήφιο.</p>	<p>Хотя, конечно, нельзя полностью исключить вероятность отцовства Хенрика Вийкнера, да и Андерс вполне мог оказаться подходящим кандидатом.</p>
<p>Αν και, κατά κάποιον τρόπο, ο Πάτρικ δεν πίστευε ότι η Άλεξ είχε επιλέξει τον Άντερς ως κατάλληλο υποψήφιο για πατέρα. Πίστευε ότι αυτό που είχε εκμυστηρευθεί η Φρανσίν στην Ερίκα ήταν πολύ πιο κοντά στην αλήθεια.</p>	<p>Но, по мнению Патрика, вряд ли отцом ребенка Александра выбрала Андерса. К правде, скорее, ближе было то, что рассказала Эрике Франсин:</p>
<p>Υπήρχε κάποιος στη ζωή της που ήταν πάρα πολύ σημαντικός γι' αυτήν. Κάποιος που ήταν αρκετά σπουδαίος για να θέλει να κάνει ένα παιδί μαζί του.</p>	<p>в жизни Александры появился кто-то, кто стал для нее очень-очень важным, кто-то, кто значил для нее настолько много, что она захотела от него ребенка.</p>

Μια χαρά που δεν είχε μπορέσει, ή θελήσει, να μοιραστεί με τον άντρα της.

Η σεξουαλική σχέση με τον Άντερς ήταν, επίσης, ένα θέμα για το οποίο ο Πάτρικ ήθελε να μάθει περισσότερα.

Τι κοινό θα μπορούσε να έχει μια γυναίκα της υψηλής κοινωνίας του Γέτεμποργ με έναν ξοφλημένο μεθύστακα;

Κάτι του έλεγε πως, αν μάθαινε πού και πώς διασταυρώθηκαν και ενώθηκαν οι δρόμοι τους, θα απαντιόντουσαν πολλά από τα ερωτήματα που τον απασχολούσαν.

Μετά, ήταν κι εκείνο το άρθρο για την εξαφάνιση του Νίλς Λόρεντς. Η Άλεξ ήταν ακόμη παιδί τότε.

Γιατί να φυλάει όμως ένα απόκομμα είκοσι πέντε ετών σ' ένα συρτάρι του κομού της; Ήταν πολλά τα νήματα που είχαν μπερδευτεί μεταξύ τους. Ένιωθε σαν να κοιτούσε μία από εκείνες τις εικόνες που όλα μοιάζουν με ασαφείς τελείες, τις οποίες μόλις τις ενώσεις σωστά εμφανίζεται ξαφνικά ένα πολύ καθαρό περίγραμμα.

Μόνο που δεν μπορούσε να εντοπίσει τη σωστή σειρά σύμφωνα με την οποία οι τελείες θα έδιναν ένα σχήμα.

Καμιά φορά, σε στιγμές αδυναμίας, αναρωτιόταν αν ήταν αρκετά ικανός αστυνομικός για να το βρει. Τσως ένας δολοφόνος να τη γλίτωνε επειδή αυτός δεν ήταν αρκετά ικανός.

Ένα ζαρκάδι πέρασε μπροστά από το αμάξι, και ο Πάτρικ σύρθηκε βίαια έξω από τον κόσμο των ζοφερών του σκέψεων.

Το πόδι του έπεσε πάνω στο φρένο και κατάφερε να αποφύγει τον πισινό του ελαφιού για δύο εκατοστά. Το αυτοκίνητο σύρθηκε

Οна не могла — или не хотела — получить это от своего мужа.

И еще Патрику хотелось побольше узнать о ее сексуальных отношениях с Андерсоном.

Как так могло получиться, что городская женщина из общества сошлась с опустившимся алкашом?

Интуиция подсказывала Патрику, что если он докопается до того, как и почему пересеклись и слились их дороги, то сразу же разрешатся многие вопросы, ответы на которые он пытается найти.

И, кроме того, нужно выяснить насчет заметки об исчезновении Нильса Лоренса.

Тогда Александра была ребенком. Почему она прятала старую статью в своем комоде? Ниточек становилось все больше, и они все больше перепутывались; дело все сильнее походило на одну из тех картин, которые на первый взгляд кажутся совершенно непонятными до тех пор, пока не взглянешь на них под нужным углом, и тогда внезапно беспорядочное нагромождение становится ясной, отчетливой картинкой.

Но именно этого он и не мог найти — нужного угла зрения, чтобы узор сложился.

В минуты слабости Патрик иногда задавал себе вопрос: достаточно ли он опытный полицейский для того, чтобы вообще найти это? И может быть, убийце удастся остаться не пойманным из-за того, что он, Патрик, недостаточно компетентен?

Неожиданно на дорогу перед машиной Патрика выскочила косуля, и он моментально забыл о своих удручающих мыслях.

Он нажал на тормоз и ухитрился проскочить буквально в паре сантиметров от задней ноги животного. Машину занесло

ανεξέλεγκτα πάνω στο γλιστερό οδόστρωμα και σταμάτησε έπειτα από δύο πολύ μεγάλα και τρομακτικά δευτερόλεπτα.

Έγειρε το κεφάλι του πάνω στα χέρια του, που έσφιγγαν ακόμη το τιμόνι, και άφησε τον σφυγμό του να επιστρέψει στον κανονικό ρυθμό.

Έμεινε έτσι κάνα δυο λεπτά. Μετά, συνέχισε τον δρόμο του για τη Φιελμπάκα, αλλά διένυσε δύο χιλιόμετρα σε ρυθμό χελώνας πριν τολμήσει ν' αυξήσει πάλι την ταχύτητα.

Ανεβαίνοντας τη στρωμένη με άμμο ανηφόρα του Σέλβικ που οδηγούσε στο σπίτι της Ερίκα, είχε ήδη αργήσει ένα τέταρτο.

Πάρκαρε το αυτοκίνητο πίσω από το δικό της, στην είσοδο του γκαράζ, και άρπαξε το μπουκάλι με το κρασί που είχε φέρει μαζί του για δώρο.

Με μια βαθιά ανάσα και μια ματιά στα μαλλιά του στο καθρεφτάκι του αυτοκινήτου, ένιωσε έτοιμος.

* * *

Ο σωρός των ρούχων που είχε σχηματιστεί στο κρεβάτι της Ερίκα ήταν σχεδόν ίδιος με του Πάτρικ.

Ίσως και λίγο μεγαλύτερος. Η γκαρνταρόμπα είχε αρχίσει να χάσκει άδεια από ρούχα και αρκετές κρεμάστρες πήγαιναν πέρα δώθε και κροτάλιζαν στην οριζόντια ράβδο.

Αναστέναξε βαριά. Τίποτα δεν της πήγαινε τέλεια. Τα παραπανίσια κιλά των τελευταίων εβδομάδων που είχε καταφέρει να βάλει δεν άφηναν κανένα φόρεμα να κάτσει όπως το ήθελε η ίδια.

Εκείνο το πρωινό ζύγισμα το μετάνιωνε ακόμη και κατηγορούσε τον εαυτό της γι' αυτό. Η Ερίκα κοίταξε το είδωλό της στον ολόσωμο καθρέφτη με κριτικό μάτι.

на скользкой дороге, и Патрику пришлось пережить несколько очень долгих и страшных секунд.

Он остановился, опустил голову на крепко сжимавшие руль руки и подождал, пока его сердце не перестанет бешено колотиться.

Он сидел так несколько минут, потом опять завел мотор и поехал во Фьельбаку, но километр или два ехал еле-еле и только потом отважился вновь прибавить скорость.

Когда он ехал вверх по посыпанному песком холму Сельвик к дому Эрики, он уже опаздывал на пять минут.

Он поставил свою машину за машиной Эрики у ворот гаража и взял бутылку вина, купленную для этого случая.

Сделав глубокий вдох, он взглянул на себя последний раз в зеркало заднего вида и решил, что готов.

* * *

Гора одежды на кровати Эрики была ничуть не меньше, чем на кровати Патрика.

Вообще-то даже побольше. Гардероб почти опустел, и целый ряд вешалок висел, позякивая на перекладине.

Эрика глубоко вздохнула. Ничего не сидело по-настоящему хорошо. Дополнительные килограммы последних недель, взявшись неизвестно откуда, обернулись тем, что ей ничего не нравилось, — все сидело не так, как ей хотелось.

Утреннее взвешивание она вспоминала с горечью и проклинала себя за это. Эрика критически посмотрела на себя в большое зеркало.

Το πρώτο δύλημμα εμφανίστηκε μετά το ντουζ, όταν η Ερίκα κατά τρόπο όμοιο με την ηρωίδα των αγαπημένων της βιβλίων, Μπρίτζετ Τζόουνς, έπρεπε να αποφασίσει τι είδους σλιπάκι θα φορούσε.

Να φορούσε άραγε το όμορφο δαντελωτό στρινγκ για το σχεδόν απίθανο ενδεχόμενο που η ίδια και ο Πάτρικ θα κατέληγαν στο κρεβάτι;

Ή να φορούσε το μεγάλο και απίθανο άσχημο σλιπάκι που της κρατούσε καλά την κοιλιά και τον πισινό και το οποίο θα αύξαινε κατά πολύ τις πιθανότητες να καταλήξουν στο κρεβάτι;

Μπελαλίδικη επιλογή, αλλά, όταν σκέφτηκε πόσο είχε μεγαλώσει η κοιλιά της, αποφάσισε, έπειτα από πολλούς υπολογισμούς, το μεγάλο και άσχημο σλιπάκι.

Και πάνω από αυτό, φυσικά, καλσόν που λειτουργούσε κι αυτό σαν κορσές. Με άλλα λόγια, ζώθηκε το βαρύ πυροβολικό.

Κοίταξε το ρολόι και αντιλήφθηκε ότι είχε έρθει η ώρα ν' αποφασίσει επιτέλους. Ρίχνοντας μια ματιά στον σωρό πάνω στο κρεβάτι, τράβηξε από τον πάτο αυτό που είχε δοκιμάσει πρώτο.

Το μαύρο αδυνάτιζε, και το κλασικό, κοντό ως τα γόνατα, φόρεμα σε στιλ Τζάκι Κένεντι ήταν ό,τι έπρεπε για τη φιγούρα της. Ένα ζευγάρι μαργαριταρένια σκουλαρίκια και το ρολόι της θα ήταν τα μοναδικά κοσμήματα. Άφησε τα μαλλιά να πέφτουν ελεύθερα στην πλάτη της.

Κοιτάχτηκε ξανά στον καθρέφτη, προφίλ αυτή τη φορά, και δοκίμασε να ρουφήξει το στομάχι της.

Βέβαια, με το σλιπάκι και το καλσόν να την κρατούν σαν διπλός κορσές και ελαφρώς περιορισμένες ανάσες δεν ήταν κι άσχημη.

Τα παραπανίσια κιλά, ωστόσο, είχαν και τα καλά τους, αναγκάστηκε να παραδεχτεί. Αυτά που είχε στην κοιλιά ήταν όντως

Первая проблема возникла у нее сразу же после того, как Эрика приняла душ. Точно такая же, как у ее любимого книжного персонажа — Бриджит Джонс, — когда она пыталась решить, какие трусики надеть.

Надеть ли ей красивые кружевные стринги, принимая во внимание тот маловероятный, но все же возможный исход, что они с Патриком в конце концов окажутся в кровати, или надеть плотные, здоровенные трусищи, утягивающие живот и попу, эффект от которых может значительно повысить ее шансы на то, что рано или поздно они окажутся в кровати.

Трудный выбор. Но когда Эрика подумала об объеме своего живота, она решила после долгих и мучительных колебаний выбрать вариант с утягивающими трусами.

Сверху она надела плотные эластичные колготки, чтобы усилить эффект, — другими словами, тяжелая артиллерия.

Эрика посмотрела на часы и поняла, что самое время определяться. Она оглядела кучу одежды на кровати и начала вытягивать с самого низа то, что примеряла вначале.

Черное обтягивающее классическое до колен платье нестареющего покроя а-ля Джеки Кеннеди, льстящее ее фигуре. Пару жемчужных серег в уши и часы — и больше никаких украшений. Волосы она распустила по плечам.

Эрика посмотрела на себя в профиль в зеркало и на пробу втянула живот.

Сочетание утягивающих трусов и эластичных колготок здорово помогло, а если еще дышать поаккуратнее, то она выглядит вполне пристойно.

Но с лишними килограммами на животе так или иначе придется смириться, хотя она бы скорее предпочла, чтобы они переползли

αχρείαστα, αλλά αυτά που είχαν καθίσει στα στήθια της δημιουργούσαν μια διόλου ευκαταφρόνητη σχισμή στο ντεκολτέ της.

Είχαν, οπωσδήποτε, και λίγη βοήθεια από εκείνο το σουτιέν που τα έσπρωχγε προς τα πάνω, αλλά τέτοια βοηθήματα υπήρχαν παντού πλέον, για να λέμε και την αλήθεια.

Άλλωστε, το σουτιέν που φορούσε ήταν τελευταίας τεχνολογίας, με ζελέ στις κούπες, κάτι που προκαλούσε φυσική κίνηση στα στήθια της.

Θαυμάσια απόδειξη για την πρόοδο της επιστήμης στην υπηρεσία της ανθρωπότητας.

Οι δοκιμές των ρούχων, μαζί με το συναισθηματικό άγχος, είχαν κάνει τις μασχάλες της να ιδρώσουν ξανά. Με έναν αναστεναγμό, πήγε και τις έπλυνε ξανά.

Το βάψιμο της πήρε σχεδόν είκοσι λεπτά για να το τελειοποιήσει, και, όταν επιτέλους ετοιμάστηκε, αντιλήφθηκε ότι ο καλλωπισμός είχε πάρει πάρα πολλή ώρα και ότι έπρεπε να είχε αρχίσει προ πολλού να ετοιμάζει το φαγητό.

Τακτοποίησε στα γρήγορα την κρεβατοκάμαρα. Θα της έπαιρνε πολλή ώρα να κρεμάσει όλα τα ρούχα ξανά και γι' αυτό άρπαξε όλο τον σωρό, τον πέταξε στο πάτωμα της γκαρνταρόμπας και έκλεισε την πόρτα.

Για κάθε ενδεχόμενο, έστρωσε το κρεβάτι και
έριξε μια ματιά τριγύρω για να βεβαιωθεί ότι
δεν υπήρχαν χρησιμοποιημένα σλιπάκια στο
πάτωμα. Ένα χρησιμοποιημένο σλιπάκι
Σλόγγι μπορούσε να κάνει οποιονδήποτε
άντρα να χάσει κάθε ερωτική διάθεση.

Με την ψυχή στο στόμα, η Ερίκα κατέβηκε κάτω στην κουζίνα και το άγχος την έκανε να στέκεται σαν χαμένη εντελώς. Δεν ήξερε καν από πού ν' αρχίσει.

Πίεσε τον εαυτό της να σταματήσει για λίγο και να πάρει μια βαθιά ανάσα. Στο τραπέζι μπροστά της βρίσκονταν δύο συνταγές και

вверх и отложились у нее на бюсте, —
тогда бы то, что у нее виднеется в вырезе
платья, выглядело поинтереснее.

А иначе, ясное дело, без помощи поддерживающего бюстгальтера не обойтись. Слава богу, что эти друзья женщин продаются в изобилии.

Бюстгальтер, который надела сейчас Эрика, был сделан по самой современной технологии — с гелем в чашечках, который давал эффект натуральной, естественно колышущейся груди.

Бесспорное доказательство достижений науки на благо человечества.

Примерка одежды и стресс от переживаний привели к тому, что Эрика вспотела, и она с глубоким вздохом опять протерла под мышками.

Макияж для достижения оптимального результата занял у нее минут двадцать; посмотрев потом на часы, она увидела, что на всю эту боевую подготовку ушло слишком много времени и ей уже давно пора заняться едой.

Она быстро навела порядок в спальне. Развешивать все вещи на плечики уже было некогда, и Эрика сгребла в охапку всю кучу одежды разом, засунула в гардероб и закрыла дверцу.

На всякий случай она застелила кровать и огляделась, чтобы убедиться, не валяются ли где на полу нежданные-негаданные трусы: пара каких-нибудь изгвозданных «неделек» может отбить охоту у любого мужика.

Сломя голову Эрика понеслась на кухню и от волнения совершенно растерялась. Она тупо стояла и не могла сообразить, за что ей хвататься в первую очередь.

Эрика заставила себя выпрямиться и сделала глубокий вздох. Перед ней на столе лежали два рецепта, и она попробовала

προσπάθησε να υπολογίσει πόση ώρα θα χρειαζόταν για να τις ετοιμάσει.

Σπουδαία μαγειρισσα δεν ήταν, αλλά τα κατάφερνε και είχε βρει τις συνταγές αφού πρώτα είχε ψάξει σε πολλά παλιά τεύχη του περιοδικού Γκουρμέ, στο οποίο ήταν συνδρομήτρια.

Το πρώτο πιάτο θα ήταν κρέπες πατάτας με κρέμα γάλακτος, χαβιάρι κυκλόπτερου και ψιλοκομμένο κόκκινο κρεμμύδι. Για κυρίως πιάτο είχε σκεφτεί να κάνει ψαρονέφρι σε σφολιάτα με σάλτσα κρασιού πόρτο και τριμμένη βραστή πατάτα· και για επιδόρπιο, σος βατόμουρων με παγωτό βανίλια.

Ευτυχώς είχε ετοιμάσει το επιδόρπιο από το απόγευμα, οπότε μπορούσε να το διαγράψει από το πρόγραμμα μαγειρικής.

Αποφάσισε να ξεκινήσει με τις πατάτες, να τις βάλει να βράσουν και μετά να τις περάσει από τον τρίφτη για το πρώτο πιάτο.

Συγκεντρώθηκε και δούλεψε καλά για μιάμιση ώρα. Ο ήχος του κουδουνιού την έκανε να τιναχτεί.

Η ώρα είχε περάσει πολύ γρήγορα και ήλπιζε να μην ήταν πολύ πεινασμένος ο Πάτρικ, μια που το φαγητό ήθελε πολλή ώρα ακόμα για να γίνει.

Καθώς πήγαινε προς την πόρτα, αντιλήφθηκε ότι φορούσε ακόμη την ποδιά, και το δεύτερο κουδούνισμα αντίχησε σε όλο το σπίτι, ενώ η Ερίκα προσπαθούσε να λύσει τον γαϊδουρόκομπο που είχε καταφέρει να κάνει στη μέση της.

Στο τέλος τον έλυσε, έβγαλε την ποδιά και την πέταξε σε μια καρέκλα στο χολ. Πέρασε το χέρι από τα μαλλιά της για να τα τακτοποιήσει, υπενθύμισε στον εαυτό της να κρατά το στομάχι ρουφηγμένο και πήρε μια βαθιά ανάσα πριν ανοίξει την πόρτα με ένα πλατύ χαμόγελο.

«Γεια σου, Πάτρικ. Καλωσόρισε! Πέρασε, πέρασε».

почетче определить последовательность с учетом нужного времени.

Конечно, Эрика не считала себя великим кулинаром, но тем не менее кое-какой опыт у нее имелся. А рецепт, который она надеялась успешно воплотить в жизнь, нашелся в старом номере «Эль Гурме».

На закуску она собиралась приготовить рораку со сливочным соусом по-французски, икру зубатки и тонко порезанный красный лук. На горячее она запланировала запеченное в духовке свиное филе под винным соусом и пюре, а на десерт — фруктовый салат с ванильным мороженым.

Десерт она, слава богу, приготовила еще днем, так что можно было не беспокоиться и вычеркнуть его из графика.

Эрика решила, что начнет с того, что поставит вариться картофель для гарнира, а потом натрет сырой картофель для закуски.

Она сосредоточенно трудилась часа полтора и подпрыгнула от неожиданности, когда раздался звонок в дверь.

Время пролетело как-то уж слишком быстро, и Эрика упивала только на то, что Патрик не зверски голоден, потому что еще не все было готово.

Эрика уже подошла к двери и тут поняла, что на ней все еще надет фартук. И когда раздался второй звонок, она ожесточенно пыталась развязать узел, который умудрилась очень крепко завязать у себя на спине.

В конце концов ей это удалось, она стянула фартук через голову и бросила его на стул в прихожей. Она пригладила волосы, напомнила себе не забывать втягивать живот, глубоко вдохнула и с улыбкой открыла дверь.

— Привет, Патрик. Милости прошу. Заходи.

Αγκαλιάστηκαν απαλά, και ο Πάτρικ τής έδωσε ένα μπουκάλι κρασί τυλιγμένο σε αλουμινόχαρτο.

«Ω, σ' ευχαριστώ! Τι ευγενικό!»

«Ναι, μου το σύστησαν στην Κρατική Κάβα. Χιλιανό κρασί. Ρωμαλέο και στρογγυλό, με γεύση από κόκκινα μούρα και μια αίσθηση σοκολάτας, λένε. Δεν είμαι ειδήμονας στα κρασιά, αλλά αυτοί ξέρουν για τι πράγμα μιλάνε».

«Σίγουρα θα είναι θαυμάσιο».

Η Ερίκα γέλασε με θέρμη και απίθωσε το μπουκάλι στον παλιό κομό του χολ, για να βοηθήσει τον Πάτρικ να βγάλει το τζάκετ του.

«Ελα μέσα. Ελπίζω να μην πεθαίνεις της πείνας. Ξέρεις, ο προγραμματισμός του χρόνου μου είναι πολύ αισιόδοξος, ως συνήθως, οπότε θα πάρει λίγη ώρα να ετοιμαστεί το φαγητό».

«Μπα, μην ανησυχείς, θα τα καταφέρω».

Ο Πάτρικ ακολούθησε την Ερίκα στην κουζίνα.

«Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;»

«Ναι, μπορείς να πάρεις το τιρμπουσόν από το πρώτο συρτάρι εκεί και ν' ανοίξεις ένα μπουκάλι κρασί να πιούμε. Ισως ν' αρχίσουμε με αυτό που έφερες. Τι λες;»

Εκείνος υπάκουει πρόθυμα, και η Ερίκα έβγαλε δύο μεγάλα ποτήρια κρασιού και τα έβαλε στον πάγκο. Μετά, άρχισε να ανακατεύει τις κατσαρόλες και να ελέγχει ό,τι είχε στον φούρνο. Το ψαρονέφρι ήθελε λίγο ακόμα να γίνει, και, όταν τρύπησε μια πατάτα, ανακάλυψε ότι ήταν ακόμη μισοβρασμένη.

Ο Πάτρικ τής έδωσε ένα από τα ποτήρια που ήταν τώρα γεμάτα με βαθυκόκκινο κρασί. Εκείνη ανάδειγε λίγο το ποτήρι για να ελευθερωθούν τα αρώματα του κρασιού, έβαλε

Они обнялись, и Патрик протянул ей бутылку вина, завернутую в фольгу.

— О, спасибо. Как мило.

— Мне его рекомендовали в «Сюстем булагет». Чилийское вино — густое, со вкусом красной смородины и привкусом шоколада, по крайней мере, мне так обещали. Сам я не очень хорошо разбираюсь в вине, но ты знаешь, о чем они говорили.

— Я уверена, что вино совершенно замечательное.

— И Эрика тепло засмеялась, поставила бутылку на старый комод в прихожей и помогла Патрику повесить куртку.

— Проходи, я надеюсь, что ты не очень изголодался. Как всегда, мои временные расчеты оказались слишком оптимистичными, так что ужин еще не готов — придется немного подождать.

— Да нет, конечно, подожду.

Следом за Эрикой Патрик вошел в кухню:

— Могу я чем-нибудь помочь?

— Да, можешь. Возьми, пожалуйста, штопор в верхнем ящике и открой для нас бутылку вина. И давай, наверное, начнем с того, что попробуем вино, которое ты принес.

Патрик покорно повиновался. Эрика поставила на стол два больших бокала, загремела посудой, заглянула в духовку и проверила, как там филе. Мясо уже доходило, но, ткнув в картофель, она убедилась, что он еще полусырой.

Патрик протянул ей бокал, наполненный вином насыщенного красного цвета. Эрика слегка поболтала бокалом, чтобы освободить аромат вина, поднесла его к

τη μύτη της μέσα στο ποτήρι και μετά εισέπνευσε από τη μύτη, κρατώντας το στόμα κλειστό.

Το ζεστό άρωμα βελανιδιάς που ανέδιδε το κρασί πέρασε από τα ρουθούνια και φάνηκε να φτάνει μέχρι κάτω, στα δάχτυλα των ποδιών.

Το γεύτηκε προσεχτικά και άφησε λίγο κρασί να κυλήσει παντού μέσα στο στόμα της, καθώς ταυτόχρονα ρουφούσε λίγο αέρα.

Η γεύση ήταν εξίσου θαυμάσια με το άρωμα, και η Ερίκα κατάλαβε ότι ο Πάτρικ πρέπει να είχε ξοδέψει ένα αρκετά μεγάλο ποσό γι' αυτό το κρασί.

Ο Πάτρικ την κοιτούσε όλο προσδοκία.

«Καταπληκτικό!»

«Ναι, καλά το κατάλαβα ότι ήξερες απ' αυτά τα πράγματα. Προσωπικά, δεν θα μπορούσα να αντιληφθώ τη διαφορά ανάμεσα σ' ένα κρασί ασκού που κοστίζει πενήντα κορόνες και σ' ένα μπουκάλι που κοστίζει χιλιάδες κορόνες».

«Μην το λες, πιστεύω ότι θα το καταλάβαινες. Θέμα συνήθειας είναι, εξάλλου. Και πρέπει να δίνει κανείς στον εαυτό του τον χρόνο να γεύεται ένα κρασί και όχι να το ρουφάει με τον κουβά».

Ντροπιασμένος, ο Πάτρικ κοίταξε το ποτήρι με το κρασί που κρατούσε. Είχε ήδη κατεβάσει το ένα τρίτο.

Δοκίμασε προσεχτικά, προσπαθώντας να μιμηθεί τον τρόπο με τον οποίο γεύτηκε το κρασί η Ερίκα, μόλις εκείνη γύρισε την πλάτη για να φτιάξει κάτι στον φούρνο.

Διάβολε, αυτό ήταν σαν να έπινε άλλο κρασί. Άφησε μια γουλιά να κυλήσει στο στόμα, όπως είχε δει να κάνει η Ερίκα, και ένιωσε, εντελώς ξαφνικά, τις νέες γεύσεις.

Του φάνηκε, μάλιστα, ότι ένιωσε μια ανεπαίσθητη γεύση σοκολάτας, μαύρης σοκολάτας, και μια αρκετά έντονη γεύση κόκκινων μούρων και φραγκοστάφυλου,

носу и глубоко вдохнула, не открывая рта.

Аромат был теплый, богатый, немного отдающий дубом, — и пробрал ее с головы до ног. Здорово.

Она неторопливо пригубила и потом посмаковала вино во рту, одновременно чуть вдохнув.

Вкус был такой же богатый, как и запах. Эрика поняла, что на эту бутылку Патрику пришлось подраскошелиться.

Патрик смотрел на Эрику, ожидая ее реакции.

— Фантастика.

— Да, я так и подумал, что тебе, наверное, понравится. А я, к сожалению, не чувствую разницы между вином за пятьдесят крон в тетрапаке и вином за тысячу крон.

— Ну уж. Как-нибудь да отличишь. Но это главным образом дело привычки. Не следует торопиться, надо дать себе время и по-настоящему распробовать вино, а не просто влиять его внутрь.

Патрик стыдливо поглядел на бокал в своей руке: он уже опустошил его на треть.

Он улучил момент, когда Эрика встала к плите и повернулась к нему спиной, и попробовал пить вино так же, как это делала она.

Сначала он не почувствовал, что пьет какое-то новое особенное вино, но потом посмаковал его так же, как Эрика, и внезапно распробовал.

Он даже ощутил слабый оттенок шоколада — не просто шоколада, а черного шоколада — и сильный вкус красных ягод — скорее всего, красной смородины. Еще будто бы

ανακατεμένου ίσως με λίγη φράουλα.
Απίστευτο.

«Πώς πάει με την έρευνα;»

Η Ερίκα έκανε μια προσπάθεια ν' ακουστεί αδιάφορη η ερώτηση, εντελώς παρεμπιπτόντως, αλλά περίμενε με αγωνία την απάντηση.

«Μπορούμε να πούμε ότι είμαστε πάλι στην αρχή. Ο Άντερς έχει άλλοθι για την ώρα του φόνου, και δεν έχουμε πολλά άλλα στοιχεία ν' ακολουθήσουμε.

Δυστυχώς, φαίνεται πως κάναμε ένα κλασικό λάθος. Επιτρέψαμε στους εαυτούς μας να σιγουρευτούν ότι είχαν στα χέρια τους το σωστό άτομο και σταματήσαμε να ερευνούμε άλλες πιθανότητες.

Αν και πρέπει να συμφωνήσω με τον αρχιεπιθεωρητή ότι ο Άντερς είναι ιδανικός για τον ρόλο του δολοφόνου της Άλεξ:

Ένας μέθυσος, ο οποίος για κάποιον ανεξήγητο λόγο έχει σεξουαλική σχέση με μια γυναίκα που σύμφωνα με όλους τους νόμους της φύσης έπρεπε να βρίσκεται πάρα πολύ μακριά από έναν μεθύστακα σαν τον Άντερς.

Ένα ξέσπασμα ζήλιας και έρχεται το αναπόφευκτο τέλος. Και τότε, η απίστευτη τύχη του στερεύει μεμιάς. Τα δακτυλικά του αποτυπώματα είναι παντού πάνω στο πτώμα και μέσα στο μπάνιο.

Βρήκαμε αποτύπωμα του ποδιού του ακόμα και στη λίμνη αίματος στο πάτωμα.

«Δεν φτάνουν αυτά γι' αποδείξεις;»

Ο Πάτρικ στριφογύρισε το ποτήρι με το κρασί και κοίταξε σκεπτικός τους κόκκινους στροβίλους που σχηματίζονταν εκεί μέσα.

«Αν δεν είχε αυτό το άλλοθι, ίσως να έφταναν. Αλλά τώρα έχει άλλοθι για τον χρόνο του φόνου, όπως τον υπολογίσαμε, και, όπως είπα πριν, δεν φτάνουν παρά μόνο για να αποδείξουν ότι ήταν στο μπάνιο μετά τον

привкус клубники. Необыкновенно.

— Ну и как дела с расследованием?

Эрика постаралась, чтобы вопрос прозвучал непринужденно, но с нетерпением ожидала ответа.

— Ну, как говорится, мы вернулись на круги своя. У Андерса есть алиби на время убийства, а ничего нового мы на настоящий момент не узнали.

К сожалению, мы сделали классическую ошибку: слишком уверились в том, что задержали того, кого надо, и перестали рассматривать другие версии.

Хотя я должен согласиться с комиссаром в том, что Андерс идеально подходит на роль убийцы Александры.

Опустившийся пьяница по какой-то совершенно необъяснимой причине имел сексуальную связь с женщиной, к которой, по всем мыслимым и немыслимым законам, такой алкаш, как Андерс, и на пушечный выстрел подобраться не мог.

Иссора на почве ревности, когда наступил неизбежный конец, когда его невероятная удача закончилась. Мы нашли его отпечатки на трупе и в ванной комнате.

Отпечаток его ботинка был даже в крови на полу.

— Но разве этих доказательств не достаточно?

Патрик покрутил бокал, задумчиво посматривая на водоворот красного вина.

— Если бы у него не было алиби, то, может быть, хватило бы и этого. Но оно у него есть — как раз на то самое время, когда, по-видимому, убийство и произошло. В этом случае отпечатки доказывают только, что

φόνο, όχι κατά τη διάρκεια.

Μικρή αλλά σημαντική λεπτομέρεια αν θέλουμε να έχουμε κατηγορία που να στέκει».

Οι ευωδιές που απλώθηκαν στην κουζίνα ήταν υπέροχες. Η Ερίκα έβγαλε τις κρέπες πατάτας, που είχε ψήσει πριν από λίγο, από το ψυγείο και τις έβαλε στον φούρνο για να ζεσταθούν.

Έβγαλε δύο πιάτα για ορεκτικό και άνοιξε ξανά το ψυγείο· πήρε την κρέμα γάλακτος και το χαβιάρι. Το κρεμμύδι ήταν ήδη ψιλοκομμένο σ' ένα μπολ στον πάγκο.

Ένιωθε έντονα πόσο κοντά της ήταν ο Πάτρικ.

«Κι εσύ; Έχεις νέα για το σπίτι;»

«Δυστυχώς έχω. Τηλεφώνησε χτες ο μεσίτης και πρότεινε να δείξουμε το σπίτι κατά την περίοδο του Πάσχα. Φαίνεται πως η Άννα και ο Λούκας τη βρήκαν υπέροχη αυτή την ιδέα, όπως μου είπε».

«Έχουμε κάνα δυο μήνες ακόμη για το Πάσχα. Πολλά μπορούν να συμβούν μέχρι τότε».

«Ναι, μπορώ πάντα να ελπίζω να πάθει ο Λούκας καμιά καρδιακή προσβολή ή κάτι τέτοιο.

Όχι, συγγνώμη, ξέχασέ το, βλακεία μου. Ισως να φταίει που είμαι φοβερά εκνευρισμένη που να πάρει!»

Έκλεισε την πόρτα του φούρνου με δύναμη.

«Ωπ, για πρόσεξε το μηχάνημα».

«Μάλλον θα πρέπει, όμορφα κι ωραία, να συνηθίσω στην ιδέα της πώλησης και ν' αρχίσω να κάνω σχέδια για όλα τα λεφτά που πρόκειται να πάρω. Αν και πρέπει να ομολογήσω πως πάντα πίστευα ότι θα ήμουν πολύ πιο χαρούμενη αν γινόμουν εκατομμυριούχα».

он был в ванной комнате после убийства, а не во время его.

Небольшая, но существенная разница, если мы хотим предъявить ему обвинение.

По кухне распространился чудесный запах. Эрика достала из холодильника уже поджаренные рораки и поставила их в духовку подогреться.

Она выставила две закусочные тарелки, опять открыла дверцу холодильника, вынула банку с соусом и банку с икрой зубатки. Лук был уже нарезан и лежал горкой.

Эрика чувствовала, как близко стоял Патрик.

— Ну а ты-то как? Что слышно про дом: есть что-нибудь новое?

— Да, к сожалению. Вчера звонил маклер и объявил, что мы должны устроить смотрины дома на Пасху. Анна и Лукас даже считают, что с его стороны это блестящая идея.

— Ну, до Пасхи все-таки остается два месяца. Много чего еще может случиться.

— Ну да, я буду жить и все время надеяться, что Лукаса хватит инфаркт или еще что-нибудь.

Нет, извини, это бесполезно. Это проклятие все равно обрушится на мою голову.

— И Эрика гневно хлопнула дверцей духовки.

— А нельзя сохранить дом?

— Нет. Единственное, что мне остается, — просто-напросто пытаться тешить себя мыслью о деньгах от продажи дома и начинать планировать, что я с этими деньгами буду делать. Хотя, должна признаться, я никогда не считала, что буду значительно счастливее, если стану

«Δεν χρειάζεται ν' ανησυχείς που θα γίνεις εκατομμυριούχα. Με τους φόρους που έχουμε σε τούτη εδώ τη χώρα, το μεγαλύτερο μέρος του κέρδους σου θα πάει στη χρηματοδότηση σχολείων της κακιάς ώρας και σ' έναν ακόμα χειρότερο τομέα υγείας. Για να μην κάνουμε κουβέντα για το εντελώς κα-κοπληρωμένο αστυνομικό σώμα. Θα βρούμε τρόπο να τη φάμε την περιουσία σου, κάτσε και θα δεις». Εκείνη δεν μπόρεσε να μη γελάσει.

«Α, αυτό είναι υπέροχο.

Τότε, δεν θα υπάρχει ανάγκη να σκέφτομαι αν θ' αγοράσω βιζόν ή αρκτική αλεπού για γούνα. Πάντως, θες πίστεψέ το, θες όχι, το πρώτο πιάτο είναι έτοιμο».

Πήρε ένα πιάτο σε κάθε χέρι και πήγε, πριν από τον Πάτρικ, στην τραπεζαρία.

Είχε σκεφτεί αρκετά αν θα έπρεπε να καθίσουν στην κουζίνα ή στην τραπεζαρία, αλλά την κέρδισε τελικά η τραπεζαρία με το όμορφο ξύλινο τραπέζι που άνοιγε και γινόταν μεγαλύτερο αλλά και ομορφότερο όταν φωτιζόταν με κεριά. Όσο για τα κεριά, δεν τα είχε τσιγκουνευτεί καθόλου.

Τίποτα δεν κολάκευε περισσότερο την εμφάνιση μιας γυναίκας από το φως των κεριών, είχε διαβάσει κάπου, κι έτσι του έδωσε και κατάλαβε.

Το τραπέζι ήταν στρωμένο με μαχαιροπίρουνα, λινές πετσέτες και πιάτα Ρέρστραντ για το κυρίως πιάτο. Ήταν το καλό σερβίτσιο της μητέρας της αυτό, τα πορσελάνινα πιάτα Ρέρστραντ με το μπλε χείλος.

Θυμήθηκε ότι η μητέρα της το πρόσεχε σαν τα μάτια της. Το έβγαζε μόνο σε ειδικές περιστάσεις.

Στις περιστάσεις αυτές δεν συμπεριλαμβάνονταν τα γενέθλια των παιδιών ή οποιαδήποτε γιορτή τα αφορούσε, σκέφτηκε

миллионершай.

— Ну, если ты станешь миллионершай, то тогда тебе не о чем будет больше беспокоиться. Но имей в виду: налоги съедят у тебя большую часть денег и пойдут на финансирование убогих школ и еще более жалких больниц, не говоря уже о необыкновенном, фантастическом, совершенно великолепном и низкооплачиваемом корпусе полиции. Мы неплохо развернемся на твои денежки, чтобы ты знала.

Эрика не смогла удержаться и рассмеялась:

— Да, но в этом тоже есть своя прелесть. По крайней мере, теперь я не буду ломать голову, что мне купить: норку или голубого песца. Хочешь — верь, хочешь — не верь, но закуска готова.

Держа тарелки в обеих руках, Эрика повела Патрика в столовую.

Она долго и обстоятельно размышляла, где лучше сервировать стол — на кухне или в столовой, — но в конце концов решила в пользу столовой. Там стоял красивый деревянный раскладной стол, который выглядел еще лучше в свете свечей, — насчет их Эрика не пожадничала.

Ничто так не льстит внешности женщины, как живой колеблющийся свет. Эрика хорошо усвоила этот урок и свечей не пожалела.

На столе уже лежали льняные салфетки, приборы и стояли рёрстрандовские фарфоровые тарелки для горячего. Это был парадный фарфор ее мамы — белые тарелки с синей каймой,

— и Эрика помнила, как бережно ее мама обращалась с ними: они извлекались из буфета только по особым случаям.

Эрика с горечью подумала, что их с Анной дни рождения или что-нибудь другое, связанное с ними, к этим случаям не

με πίκρα η Ερίκα. Τα συνηθισμένα πιάτα της κουζίνας ήταν ό,τι έπρεπε γι' αυτή και την αδερφή της.

Αλλά όταν κατέφτανε ο πάστορας και η γυναίκα του ή ο εφημέριος ή η διακόνισσα, τότε άρχιζε την επίδειξη. Η Ερίκα πίεσε τον εαυτό της να επιστρέψει στο παρόν και απίθωσε τα πιατάκια του ορεκτικού στο τραπέζι το ένα απέναντι στο άλλο.

«Φαίνεται πολύ νόστιμο».

Ο Πάτρικ έκοψε ένα κομμάτι από την κρέπα πατάτας, το φόρτωσε κρεμμύδι, κρέμα γάλακτος και χαβιάρι και είχε προλάβει να το κατευθύνει στο στόμα του, όταν είδε την Ερίκα να κάθεται με το ποτήρι υψωμένο στο χέρι και το ένα φρύδι ψηλά.

Ντροπιασμένος, άφησε το πιρούνι και έπιασε το ποτήρι με το κρασί.

«Στην υγειά σου και καλωσόρισες, λοιπόν».

«Στην υγειά σου».

Η Ερίκα χαμογέλασε με την γκάφα του. Ήταν πάντως πιο ευχάριστη παρέα από τους άντρες με τους οποίους έβγαινε στη Στοκχόλμη, οι οποίοι γνώριζαν καλά το σαβουάρ βιβρ και έδειχναν να έχουν πολύ καλή αγωγή· σου έδιναν την εντύπωση ότι είχαν προκύψει από κλωνοποίηση.

Σε σύγκριση με αυτούς, ο Πάτρικ φαινόταν πολύ γνησιότερος, και δεν θα την πείραζε ακόμα κι αν έτρωγε με τα χέρια, αν αυτό ήθελε. Δεν θα την πείραζε καθόλου. Άσε που έδειχνε φοβερά γλυκός όταν κοκκίνιζε.

«Δέχτηκα μια αναπάντεχη επίσκεψη σήμερα».

«Μπα; Από ποιον;»

«Από την Τζούλια».

Ο Πάτρικ την κοίταξε με απορημένο ύφος, κι εκείνη πρόσεξε, με μεγάλη ικανοποίηση, ότι δεν έλεγε να σταματήσει να τρώει.

относилось. Для них годился и обычный фарфор из кухонного шкафа.

Но когда приходил священник с женой, или церковный староста, или дьяконесса, то им старались угодить вовсю. Эрика заставила себя вернуться в настоящее и поставила закусочные тарелки на стол.

— Выглядит все фантастически красиво.

Патрик отрезал кусочек рораки, положил хорошую порцию лука, соуса и икры на вилку и уже почти донес ее до рта, когда заметил, что Эрика сидит, подняв бокал. Бровь она подняла не менее высоко.

Патрик сконфуженно отложил вилку и взял свой бокал.

— Будь здоров, и добро пожаловать.

— Будь здорова.

Эрика улыбнулась его плохим манерам. Он был таким естественным и безыскусным, особенно в сравнении с мужчинами, с которыми она встречалась в Стокгольме, настолько одинаково хорошо воспитанными и приверженными этикету, что казалось, их просто клонировали.

В сравнении с ними Патрик воспринимался как что-то настоящее. И что касалось Эрики, если бы Патрик захотел есть руками, она бы ничего не имела против. Особенно сейчас, когда он выглядел чертовски мило, потому что покраснел.

— Я сегодня принимала совершенно нежданного гостя.

— Да ну, и кого же?

— Джулию.

Патрик заинтересованно посмотрел на Эрику, и она с удовольствием отметила, что он с видимой неохотой оторвался от еды.

«Δεν ήξερα ότι γνωριζόσασταν».

«Αμ, δεν γνωριζόμαστε. Τη συνάντησα πρώτη φορά στην κηδεία της Άλεξ. Αλλά σήμερα το πρωί την είδα φάντη μπαστούνι έξω από την πόρτα μου».

«Και τι ήθελε;»

Ο Πάτρικ καθάριζε το πιάτο του τόσο καλά που έδειχνε σαν να θέλε να του αφαιρέσει και το χρώμα.

«Μου ζήτησε να της δείξω φωτογραφίες της Άλεξ από την παιδική μας ηλικία. Προφανώς, αυτοί δεν έχουν τόσες πολλές φωτογραφίες, κατά τα λεγόμενά της, και σκέφτηκε ότι ίσως εγώ να είχα περισσότερες. Και είχα.

Μετά, έκανε ένα σωρό ερωτήσεις για τότε που ήμασταν μικρές και τα γνωστά. Με όσους μίλησα, πάντως, μου είπαν ότι οι αδερφές δεν ήταν και τόσο κολλητές, πράγμα διόλου παράξενο με τη διαφορά ηλικίας που είχαν, και μάλλον ήθελε τώρα να μάθει περισσότερα για την Άλεξ. Να τη γνωρίσει καλύτερα.

Τουλάχιστον αυτή την εντύπωση αποκόμισα εγώ. Εσύ την έχεις συναντήσει ποτέ σου την Τζούλια;»

«Όχι. Όχι ακόμη. Αλλά, απ' όσα έχω ακούσει, δεν μοιάζουν, ή δεν έμοιαζαν, και πολύ».

«Ούτε στο παραμικρό, με τίποτα. Θα έλεγα ότι είναι εντελώς τα αντίθετα, εμφανισιακά τουλάχιστον. Φαίνεται να είναι και οι δύο εσωστρεφείς, αν και η Τζούλια διαθέτει μια βλοσυρότητα που δεν πιστεύω ότι την είχε η Άλεξ.

Η Άλεξ φαινόταν πιο — πώς να το πω; — πιο... αδιάφορη, τουλάχιστον από αυτά που μου είπαν οι άνθρωποι με τους οποίους μίλησα. Η Τζούλια είναι μάλλον θυμωμένη. Ή μάλλον μανιασμένη. Έχω την εντύπωση ότι πολλά πράγματα βράζουν μέσα της. Σαν ηφαίστειο. Ένα ανενεργό ηφαίστειο. Μήπως ακούγονται λίγο βλακώδη όλ' αυτά;»

— А я и не знал, что вы знакомы.

— А мы вообще-то почти незнакомы. Практически мы впервые встретились на похоронах Алекс, но сегодня утром она стояла у меня перед дверью.

— И чего она хотела?

Патрик так истово очищал тарелку, чтоказалось, он хочет сокрести узор с фарфора.

— Она хотела посмотреть наши с Алекс детские фотографии. Она сказала, что у них дома их очень мало, и она надеялась найти что-нибудь у меня. Вполне приемлемое объяснение.

Потом Джуллия задала мне кучу вопросов о прошлом и так далее. Все, с кем я разговаривала, говорили мне, что сестры не были особенно близки, — что совсем не странно, учитывая разницу в возрасте. А сейчас Джуллии захотелось разузнать побольше об Александре, о том, какой она была.

Во всяком случае, у меня сложилось такое впечатление. Ты уже встречался с Джуллией?

— Нет, еще не довелось. Но насколько я слышал, все говорят, что они не особенно похожи.

— Да, а почему — один Бог знает. Скорее, они прямые противоположности — во всяком случае, внешне. Но замкнутость — это у них общее. Хотя в Джулли есть грусть, не свойственная Алекс.

Алекс была, как бы это сказать, отстраненная и при всем том — отчаянная. Во всяком случае, так я слышала. У меня сложилось впечатление, что у нее внутри все бурлило и кипело, хотя внешне и не очень проявлялось, — что-то вроде вулкана. Спящего вулкана. А может, началось извержение?

«Οχι, δεν νομίζω. Θέλω να πιστεύω ότι ως συγγραφέας πρέπει να έχεις ανεπτυγμένο αισθητήριο για τους ανθρώπους. Γνώση της ανθρώπινης φύσης».

«Ελα τώρα, μη με λες συγγραφέα. Δεν πιστεύω ότι έχω κερδίσει ακόμη αυτό τον τίτλο».

«Τέσσερα βιβλία σου έχουν εκδοθεί, κι εσύ μου λες ότι δεν είσαι συγγραφέας;»

Ο Πάτρικ έδειχνε ειλικρινά να μην καταλαβαίνει, και η Ερίκα προσπάθησε να του εξηγήσει τι εννοούσε.

«Κοίτα, τέσσερις βιογραφίες έχω γράψει, την πέμπτη τη δουλεύω τώρα. Δεν θέλω να υποτιμήσω αυτό που έχω κάνει, αλλά για μένα συγγραφέας είναι όποιος γράφει κάτι μέσα από την καρδιά του και μέσα από το μυαλό του. Δεν περιγράφει απλώς τη ζωή κάποιου άλλου.

Τη μέρα που θα γράψω κάτι που θα έχει βγει από μέσα μου, τότε θα αποκαλέσω τον εαυτό μου συγγραφέα».

Ξαφνικά αντιλήφθηκε ότι δεν του έλεγε όλη την αλήθεια. Αν το έβλεπε κανείς επιφανειακά, σύμφωνα με τον ορισμό αυτό δεν υπήρχε καμία διαφορά ανάμεσα στις βιογραφίες ιστορικών προσώπων που είχε γράψει και στο βιβλίο που δούλευε τώρα για την Άλεξ.

Πάλι για τη ζωή κάποιου άλλου έγραφε. Άλλα κατά κάποιον τρόπο ήταν και διαφορετικό. Πρώτον, η ζωή της Άλεξ είχε πολλά σημεία επαφής με τη δική της και, δεύτερον, στο βιβλίο αυτό μπορούσε να εκφράσει κάτι δικό της. Μπορούσε μάλιστα, σε ένα πλαίσιο πραγματικών γεγονότων, να κατευθύνει την ψυχή του βιβλίου.

Αλλά αυτό δεν γινόταν να το εξηγήσει στον Πάτρικ, όχι ακόμη. Κανείς δεν έπρεπε να μάθει ότι έγραφε ένα βιβλίο για την Άλεξ.

«Ωστε η Τζούλια ήρθε εδώ και έκανε ένα σωρό ερωτήσεις; Είχες ευκαιρία να τη

— Нет, я так не думаю. Но убежден, что у писателей должно быть чутье на людей, искусство познавать человеческую природу.

— Ох, не называй меня писателем. Я не думаю, что заслужила этот титул.

— Четыре опубликованные книги. И ты не считаешь себя писателем?

Патрик выглядел по-настоящему озадаченно, и Эрика попробовала ему объяснить, что она имела в виду:

— Да, четыре биографии, над пятой я сейчас работаю, и я не собираюсь умалять это. Но для меня писатель — тот, кто по-настоящему пишет, а не просто пересказывает чужие жизни.

Когда наступит день и я напишу что-то действительно свое, только тогда и буду считать себя писателем.

Эрика сразу же подумала, что сказала не всю правду. Строго говоря, по ее определению, не было особой разницы между написанными ею биографиями исторических персонажей и книгой об Алекс, над которой она работала.

По большому счету, она тоже рассказывала о чужой жизни. Но все же каким-то образом книга выходила совершенно другой. Частично оттого, что жизнь Алекс самым очевидным образом затрагивала ее собственную, а частично из-за того, что она затрагивала жизни других людей. Эрика оставалась в рамках фактов, но при этом чувствовала, что держит в руках душу книги. Она была творцом.

Но она еще не могла объяснить это Патрику. Никто не должен знать, что она пишет книгу об Александре.

— Итак, Джулитта пришла сюда и задала множество вопросов об Алекс. А тебе

ρωτήσεις για τη σχέση της με τη Νέλι Λόρεντς;»

Μέσα στην Ερίκα είχε ξεσπάσει μια έντονη πάλη και στο τέλος αποφάσισε ότι δεν μπορούσε ν' αποκρύψει αυτές τις πληροφορίες από τον Πάτρικ με ήσυχη συνείδηση.

Ίσως ο Πάτρικ να μπορούσε να καταλήξει σε συμπεράσματα που η ίδια δεν μπορούσε. Ήταν εκείνο το μικρό αλλά σημαντικό κομματάκι του παζλ που είχε επιλέξει να μην αποκαλύψει όταν πήγε στο σπίτι του για φαγητό. Άλλα μια που αυτό δεν την είχε βοηθήσει σε τίποτα, δεν έβλεπε τον λόγο να το κρατάει μυστικό.

Πρώτα όμως έπρεπε να σερβίρει το κυρίως πιάτο.

Έσκυψε μπροστά για να πάρει το πιάτο του και φρόντισε να σκύψει αρκετά. Σκέφτηκε να εκμεταλλευτεί το ατού της όσο περισσότερο γινόταν. Αν έκρινε από την έκφραση του Πάτρικ, μάλλον το ατού της ήταν τρεις άσοι από χέρι. Μέχρι στιγμής, το σουτιέν της, μάρκας Γουόντερμπρα, φαινόταν πως άξιζε τις πεντακόσιες κορόνες που είχε επενδύσει στην αγορά του. Έστω κι αν είχε αφήσει ένα σημαντικό κενό στο πορτοφόλι της.

«Άσε, θα τα πάρω εγώ αυτά».

Ο Πάτρικ πήρε τα πιάτα από τα χέρια της και την ακολούθησε στην κουζίνα. Π Ερίκα άδειασε το νερό από τις πατάτες και έβαλε τον Πάτρικ να τις πολτοποιήσει σ' ένα μεγάλο μπολ.

Αυτή έβαλε τη σάλτσα να πάρει μια τελευταία βράση και τη δοκίμασε. Λίγο πόρτο και ένα μεγάλο κομμάτι βούτυρο, ανακάτεμα και η σάλτσα ήταν έτοιμη. Εδώ δεν έμπαιναν λάτι κρέμες και τα τοιαύτα.

Απέμεινε μόνο να βγάλει τη σφολιάτα με το ψαρονέφρι από τον φούρνο και να το κόψει φέτες.

Ήταν τέλειο. Ελαφρώς ροζ μέσα αλλά δίχως το κόκκινο ζουμί που έδειχνε ότι το κρέας δεν

удалось расспросить ее об отношениях с Нелли Лоренс?

Эрика выдержала интенсивную внутреннюю борьбу и в итоге решила, что не должна скрывать информацию от Патрика.

Может быть, у него получится то, что не вышло у Эрики, и Патрик сумеет сделать правильные выводы. Это был маленький, но жизненно важный кусочек головоломки, о котором она не рассказала, когда они с Патриком ужинали у него дома. Учитывая то, что Эрика не смогла существенно продвинуться, она не видела причины продолжать его скрывать.

Но в первую очередь сейчас следует заняться едой и подать горячее. Она наклонилась, чтобы взять его тарелку, и позволила себе наклониться немного ниже, чем требовалось. Тяжелая артиллерия — на передний край, фанфары, трубите победу. Судя по выражению лица Патрика, у нее на руках фул-хаус. В боевых условиях ее чудо-бюстгальтер проявил себя оружием неслыханной убойной силы, и пять сотен крон, которые она за него отдала, оказались отличным вложением, хотя и пощипали ее бумажник.

— Позволь мне отнести.

Патрик взял у нее тарелки и пошел за Эрикой на кухню. Она слила воду из кастрюли с картофелем и заняла Патрика работой: помять картошку в большой миске.

Сама Эрика мастерски нанесла последние штрихи на соус: добавить портвейна, еще масла — соусу только на пользу, перемешать — и готово.

Теперь оставалось достать пропекшееся филе из духовки и нарезать его ломтиками.

Филе выглядело отлично, слегка розовое внутри, но никакого красного сока, что

<p>ήταν έτοιμο.</p> <p>Για λαχανικά είχε επιλέξει μπιζέλια, τα οποία έβαλε, επίσης, σε μια πανομοιότυπη γαβάθα Ρέρστραντ σαν κι εκείνη που είχε βάλει τις πολτοποιημένες πατάτες.</p> <p>Μετέφεραν και οι δύο τα πιάτα στην τραπέζαρια. Άφησε τον Πάτρικ να σερβιριστεί μόνος του και μετά έριξε τη βόμβα.</p> <p>«Η Τζούλια είναι η μοναδική κληρονόμος της Νέλι Λόρεντς».</p> <p>Ο Πάτρικ εκείνη τη στιγμή ήταν έτοιμος να πιει μια γουλιά κρασί και, προφανώς, στραβοκατάπιε, αφού τον έπιασε βήχας και έφερε το χέρι στο στήθος του. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα από τη δυσφορία.</p> <p>«Συγγνώμη, πώς είπες;» έκανε ο Πάτρικ με φωνή που έβγαινε δύσκολα.</p> <p>«Είπα ότι η Τζούλια είναι η μοναδική κληρονόμος της περιουσίας της Νέλι. Έτσι γράφει η διαθήκη της Νέλι» είπε η Ερίκα ήρεμα και έδωσε λίγο νερό στον Πάτρικ για να ηρεμήσει τον βήχα του.</p> <p>«Τολμώ να ρωτήσω πώς το ξέρεις».</p> <p>«Επειδή σκάλισα λίγο το καλάθι των αχρήστων στο γραφείο της Νέλι όταν με κάλεσε για τσάι στο σπίτι της».</p> <p>Τον Πάτρικ τον έπιασε ξανά βήχας και κοίταξε την Ερίκα με δυσπιστία. Κι ενώ ο ίδιος έπινε μεμιάς όλο το νερό από το ποτήρι, η Ερίκα συνέχισε:</p> <p>«Υπήρχε ένα αντίγραφο της διαθήκης στο καλάθι των αχρήστων. Εκεί έγραφε καθαρά και ξάστερα ότι η Τζούλια Καρλγκρέν θα κληρονομήσει την περιουσία της Νέλι Λόρεντς. Θα πάρει, βέβαια, και ο Γιαν το μερίδιό του, αλλά τα υπόλοιπα πάνε στην Τζούλια».</p> <p>«Το ξέρει αυτό ο Γιαν;»</p>	<p>бывает, когда мясо не пропеклось.</p> <p>На гарнир Эрика приготовила слегка подваренный сахарный горошек и положила его в такую же фарфоровую рёрстандовскую миску, как и картофель.</p> <p>Они отнесли еду в столовую. Эрика подождала, пока Патрик наполнит свою тарелку, а потом вдруг выпалила:</p> <p>— Джулия — единственная наследница Нелли Лоренс.</p> <p>Вино, которое пил Патрик, попало не в то горло, он закашлялся, начал стучать себя по груди, у него потекли слезы.</p> <p>— Извини, что ты сказала? — просипел Патрик неразборчивым голосом.</p> <p>— Я сказала, что Джулия является единственной наследницей состояния Нелли. Так написано в ее завещании, — спокойно сказала Эрика и налила ему воды, чтобы помочь справиться с кашлем.</p> <p>— Осмелиюсь спросить — а откуда ты это знаешь?</p> <p>— Да потому что я немного пошарила у Нелли в корзине для бумаг, когда она пригласила меня к себе на чай.</p> <p>На Патрика опять напал кашель, и он недоверчиво посмотрел на Эрику. В то время пока он пил воду и единим духом выпил почти целый стакан, Эрика продолжила:</p> <p>— В корзине для бумаг я нашла копию завещания. Там было написано ясно и четко, что Джулия Карлгрен должна наследовать состояние Нелли Лоренс. Да, Ян, ясное дело, получает свою долю, но остальное достанется Джулии.</p> <p>— Ян об этом знает?</p>
--	--

«Πού να ξέρω εγώ; Αλλά, αν με βάλεις να μαντέψω, μάλλον όχι θα πω».

Η Ερίκα συνέχισε καθώς έβαζε φαγητό στο πιάτο της.

«Ρώτησα όντως την Τζούλια, όταν ήρθε εδώ, πώς γινόταν να γνωρίζεται με τη Νέλι Λόρεντς τόσο καλά.

Φυσικά, η απάντηση ήταν καθαρή υπεκφυγή, δήθεν ότι την ήξερε επειδή δούλεψε κάνα δυο καλοκαίρια στην κονσερβοποιία.

Βέβαια, δεν αμφισβητώ το γεγονός ότι δούλεψε εκεί, αλλά δεν είπε όλη την αλήθεια.

«Ήταν ξεκάθαρο ότι επρόκειτο για ένα θέμα που δεν θα το συζητούσε ευχαρίστως».

Ο Πάτρικ φαινόταν σκεφτικός.

«Αντιλαμβάνεσαι ότι αυτό που μου είπες μας δίνει δύο αταίριαστα ζευγάρια σε αυτή την ιστορία. Κι όχι μόνο αταίριαστα αλλά και απίθανα, θα έλεγα με μια κάποια σιγουριά. Η Άλεξ και ο Άντερς, η Τζούλια και η Νέλι.

Ποιος είναι ο κοινός παρονομαστής όμως; Αν βρούμε αυτή τη σχέση, νομίζω ότι θα βρούμε και την απάντηση σε όλα».

«Η Άλεξ. Τι λες; Η Άλεξ δεν είναι ο κοινός παρονομαστής;»

«Όχι» είπε ο Πάτρικ «νομίζω ότι παραείναι απλό αυτό. Κάτι άλλο υπάρχει εδώ. Κάτι που δεν μπορούμε να δούμε ή που δεν καταλαβαίνουμε».

Κούνησε με ένταση το πιρούνι του.
«Και μετά, έχουμε τον Νίλς Λόρεντς. Ή, πιο σωστά, την εξαφάνιση του Νίλς Λόρεντς. Έμενες στη Φιελμπάκα τότε· τι θυμάσαι από αυτό;»

«Δεν ήμουν και τόσο μεγάλη τότε και κανείς

— Понятия не имею, но, как я полагаю, нет, он не в курсе.

— Эрика говорила и накладывала себе еду.

— Практически я прямо спросила Джулию, когда она была здесь, откуда она знает Нелли Лоренс так хорошо.

Ну и, естественно, я тут же получила абсолютно чепуховое объяснение, что она знает ее, потому что летом работала у Нелли на консервной фабрике.

Я ничуть не сомневаюсь насчет того, что она там работала, — это правда. Но большую часть правды она придержала.

И было совершенно отчетливо видно, что это такая тема, на которую она говорит с очень большой неохотой.

Патрик сказал задумчиво:

— А ты не думала, что это довольно странно? В этой истории две совершенно несходные, неподходящие пары. Я бы даже сказал — неправдоподобные: Александра с Андерсон и Джулия с Нелли.

Что у них общего? Что их может объединять? Где наименьший общий знаменатель? Если мы найдем это отсутствующее звено, то, думаю, отыщем разгадку.

— Алекс? Может быть, Алекс — этот наименьший общий знаменатель?

— Нет, — сказал Патрик. — Я думаю, это слишком просто. Здесь что-то другое, что-то такое, чего мы не видим или не понимаем.

— Он выразительно махнул вилкой. — И кроме того, у нас есть еще Нильс Лоренс или, правильнее сказать, его исчезновение. Ты ведь тогда жила во Фельбаке. Что ты об этом помнишь?

— Мне тогда было совсем немного лет, а

δεν λέει τίποτα σ' ένα παιδί. Αλλά θυμάμαι ότι πολλές κουβέντες σχετικά με την εξαφάνιση ήταν πολύ μυστικές».

«Πολύ μυστικές;»

«Ναι, ξέρεις. Μόλις έμπαινα στο δωμάτιο, σταματούσαν την κουβέντα. Οι μεγάλοι μιλούσαν χαμηλόφωνα, ξέρεις, το στιλ “Σιγά μην ακούσουν τα παιδιά” και τέτοια.

Με άλλα λόγια, το μόνο που ξέρω ήταν ότι λέγονταν πολλά για την εξαφάνιση του Νιλς. Ήμουν μικρή. Δεν μπορούσα να μάθω πολλά».

«Χμ, θα πρέπει μάλλον να το σκαλίσω λίγο παραπάνω αυτό. Θα πρέπει να μπει στη λίστα των πραγμάτων που πρέπει να κάνω αύριο. Αλλά τώρα είμαι καλεσμένος σε δείπνο από μια γυναίκα που δεν είναι απλώς όμορφη, αλλά ξέρει κιόλας να μαγειρεύει θαυμάσια. Μια πρόποση για την οικοδέσποινα, λοιπόν».

‘Υψωσε το ποτήρι, και η Ερίκα ένιωσε μια ζεστασία να πλημμυρίζει το μέσα της στο άκουσμα του κομπλιμέντου. Όχι τόσο από το παίνεμα του Πάτρικ για τη μαγειρική της δεινότητα αλλά κυρίως για την ομορφιά της.

Πόσο εύκολα θα ήταν όλα αν μπορούσε να διαβάζει κανείς τις σκέψεις του άλλου. Όλο αυτό το παιχνίδι θα ήταν αχρείαστο.

Αλλά τώρα καθόταν εδώ και τον περίμενε να της δείξει έστω και το παραμικρό σημάδι ότι ενδιαφερόταν. Στην εφηβεία, μπορούσες να ορμάς και να αφήνεις τα υπόλοιπα στην τύχη, αλλά όσο περνάνε τα χρόνια νιώθεις να συρρικνώνεται η καρδιά και να γίνεται λιγότερο ελαστική. Οι προσπάθειες που πρέπει να καταβάλλεις είναι μεγαλύτερες και οι ζημιές στην αυτοπεποίθηση περισσότερες.

Αφού ο Πάτρικ είχε γεμίσει το πιάτο του τρεις φορές και το είχε αδειάσει άλλες τόσες και αφού είχαν σταματήσει εδώ και ώρα να μιλάνε για ξαφνικούς και βίαιους θανάτους και ξεκίνησαν μια κουβέντα για όνειρα, ζωή και διάφορα παγκόσμια προβλήματα, μετακόμισαν

детям никто ничего не рассказывает. Но, как я припоминаю, вовсю шушукались.

— Шушукались?

— Да, ну, ты понимаешь, когда я входила в комнату, то разговор прекращался. Взрослые старались разговаривать вполголоса — ш-ш-ш, чтобы ребенок не услышал, ну и все такое.

Другими словами, я знаю только, что, когда Нильс пропал, ходила масса всяких разговоров. Я была маленькая и ничего не узнала.

— Хм, мне стоит в этом покопаться поглубже: надо включить это в список дел на завтра. А сейчас я на ужине дома у женщины, которая не только красивая, но и умеет готовить фантастически вкусную еду. Тост за хозяйку.

Патрик поднял бокал, и у Эрики потеплело на душе от комплимента. Конечно, не от той его части, что она хорошо готовит, а что она красивая.

Подумать только, насколько все было бы проще, если бы люди могли читать мысли друг друга. Все эти игры стали бы ненужными.

А пока она сидит и надеется, что Патрик как-нибудь намекнет, интересует она его или нет. Рисковать и бросаться сломя голову хорошо в подростковом возрасте, но с годами ты начинаешь чувствовать, что сердце становится все более и более ранимым, боль ощущается все сильнее, а вреда от излишней веры в свои силы все больше.

Патрик три раза сходил за добавкой, и они оставили тему внезапной смерти Алекс и вместо этого начали обсуждать мечты, жизнь, потери и разные мировые проблемы. В итоге они разместились на веранде, чтобы животы слегка отдохнули перед десертом.

στη βεράντα για να κάνει και το στομάχι ένα διάλειμμα πριν από το επιδόρπιο. Έπιασαν από μια γωνιά του καναπέ και αργόπιναν το κρασί τους.

Το μπουκάλι νούμερο δύο θα τελείωνε οσονούπω και είχαν αρχίσει να νιώθουν την επήρεια του κρασιού και οι δύο. Τα μέλη τους ήταν βαριά και ξαναμμένα και το κεφάλι τους σαν τυλιγμένο μέσα σε υπέροχα απαλό βαμβάκι.

Π νύχτα έξω από τα παράθυρα ήταν θεοσκότεινη κι εντελώς άναστρη. Το συμπαγές σκοτάδι απέξω τους έκανε να νιώθουν σαν να βρίσκονταν μέσα σ' ένα τεράστιο κουκούλι.

Η ψευδαίσθηση ότι ήταν οι μοναδικοί άνθρωποι σε όλο τον κόσμο ήταν απόλυτη. Η Ερίκα δεν μπορούσε να θυμηθεί πότε είχε νιώσει τόσο ικανοποιημένη, τόσο οικεία με την ίδια της την ύπαρξη. Έκανε μια κίνηση με το χέρι που κρατούσε το κρασί, καταφέρνοντας να περικλείσει όχι μόνο τη βεράντα αλλά και όλο το σπίτι μέσα στην τροχιά του χεριού της.

«Μπορείς να πιστέψεις ότι η Άννα θέλει να το πουλήσουμε αυτό εδώ; Δεν είναι μόνο ότι είναι το ομορφότερο σπίτι που υπάρχει· αυτοί οι τοίχοι έχουν και μια ιστορία.

Και δεν εννοώ μόνο τη δική μου και της Άννας, αλλά την ιστορία αυτών που έμεναν εδώ πριν από εμάς.

Ήξερες ότι αυτό το σπίτι το έχτισε ένας καπετάνιος για τον ίδιο και την οικογένειά του το 1889; Ο καπετάν Βίλχελμ Γιάνσον.

Η ιστορία αυτή είναι πολύ θλιβερή. Όπως τόσες και τόσες ιστορίες από τούτα τα μέρη. Έχτισε το σπίτι για τον εαυτό του και τη νεαρή γυναίκα του, την Ίντα.

Μέσα σε πέντε χρόνια έκαναν πέντε παιδιά, αλλά στο έκτο παιδί η Ίντα πέθανε στη γέννα. Εκείνη την εποχή δεν υπήρχε αυτό που λέμε “μοναχικός πατέρας”, κι έτσι η γεροντοκόρη αδερφή του καπετάν Γιάνσον μετακόμισε εδώ και ανέλαβε να μεγαλώνει τα παιδιά όσο αυτός ταξίδιευε στους εφτά

Они сидели на разных концах дивана и прихлебывали

вино. Бутылка номер два скоро подошла к концу, и оба чувствовали, что опьянели. Руки и ноги отяжелели, а голову, казалось, обмотали слоем мягкой ваты.

За окнами опустилась беспроблемно черная ночь, на небе не было ни единой звездочки. Из-за плотной, почти осозаемой темноты вокруг дома им казалось, что они находятся в каком-то большом коконе.

Полная иллюзия того, что они остались одни на земле. Эрика не могла припомнить, чтобы хоть раз в жизни она чувствовала себя до такой степени дома, такой умиротворенной. Она махнула рукой с бокалом вокруг и показала жестом, о чем говорит.

— А ты можешь понять, что Анна хочет продать это? Это не просто самый красивый дом на свете, в его стенах — целая история.

Я говорю не только про меня и Анну, я говорю сейчас о тех, кто жил здесь до нас.

Ты знаешь, этот дом много-много лет назад для себя и своей семьи построил один капитан — Вильхельм Янссон.

История вообще-то довольно грустная, как и многие здешние истории. Он построил дом для себя и своей молодой жены Иды.

Со временем у них родилось пятеро детей, но при родах шестого ребенка Ида умерла. А в те времена не было даже такого понятия — отец-одиночка, так что капитан Янссон обратился к своей старшей сестре и попросил ее переехать сюда, чтобы присматривать за детьми, пока он будет

ωκεανούς.

Η αδερφή του, η Χίλντα, δεν ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να βρει για μητριά. Ήταν η πιο θρήσκα γυναίκα σε μια ακτίνα εκατοντάδων μιλίων, κι αυτό το λέω με το σκεπτικό ότι εδώ στην περιοχή ο κόσμος ήταν πολύ θρήσκος.

Τα παιδιά δεν τολμούσαν να κουνηθούν με τον φόβο μήπως τα κατηγορούσε ότι διέπραξαν κάποιο αμάρτημα και τα ξυλοφόρτωνε συχνά πυκνά με το θεοσεβούμενο και βαρύ χέρι της.

Σήμερα, βέβαια, θα είχε καταχωριστεί ως σαδιστρια, αλλά εκείνα τα χρόνια ήταν σύνηθες να κρύβεις τον σαδισμό σου κάτω από τον μανδύα της θρησκείας.

»Ο καπετάν Γιάνσον δεν ερχόταν στο σπίτι αρκετά συχνά για να δει πόσο άσχημα περνούσαν τα παιδιά, αλλά πρέπει να τον είχαν ζώσει τα φίδια. Όπως όμως όλοι οι άντρες τότε, πίστευε ότι η ανατροφή των παιδιών ήταν γυναικεία δουλειά και ήταν της γνώμης ότι τηρούσε το πατρικό του καθήκον με το να τους προσφέρει στέγη και φαγητό.

Μέχρι που ήρθε στο σπίτι μια μέρα και ανακάλυψε ότι η μικρή του κόρη, η Μέρτα, κυκλοφορούσε μία ολόκληρη εβδομάδα με το χέρι σπασμένο.

Τότε, η Χίλντα διώχτηκε πυξ λαξ από το σπίτι, και ο καπετάνιος, που ήταν άνθρωπος αποφασιστικός, έψαξε ανάμεσα στις ανύπαντρες της περιοχής για μια κατάλληλη, καινούργια μητριά για τα παιδιά.

Κι έκανε όντως μια καλή επιλογή. Μέσα σε δύο μήνες είχε παντρευτεί μια ρωμαλέα χωριατοπούλα, τη Λίνα Μονσντότερ, κι εκείνη έβαλε τα παιδιά στην καρδιά της, από την πρώτη κιόλας στιγμή, σαν να ήταν δικά της.

Απέκτησαν άλλα εφτά παιδιά μαζί, οπότε πρέπει να ήταν αρκετά στριμωγμένα τα πράγματα εδώ μέσα. Αν κοιτάξει κανείς προσεχτικά, μπορεί να δει ακόμη τα ίχνη τους.

плавать по семи морям и всем океанам.

Его сестра Хильда оказалась не лучшим выбором на роль матери для его детей. Она была самой религиозной женщиной в здешних краях, и, учитывая тогдашнее отношение к церкви, трудно даже представить, что это значило.

Стоило детям чуть пошевелиться, как их тут же обвиняли в грехе, и набожная, безжалостная Хильда порола их кнутом.

Сейчас бы ее, по всей вероятности, назвали садисткой, но в те времена было вполне обычным делом прикрывать такие вещи религиозным воспитанием.

Капитан Янссон слишком редко бывал дома, чтобы замечать, как плохо его детям, но у него имелись свои причины. На его взгляд, детей воспитывала не чужая женщина, а свой родительский долг он видел в том, чтобы у детей была крыша над головой и еда на столе.

Так продолжалось до тех пор, пока однажды он не вернулся домой и не обнаружил, что младшая девочка Мэрта уже неделю ходит со сломанной рукой, а Хильде на это наплеватель.

Янссон пинками выгнал ее из дома. Надо отдать ему должное, он показал себя довольно предприимчивым: быстренько провел смотр одиноких женщин по всей округе, чтобы найти подходящую мачеху детям.

И на этот раз сделал хороший выбор. Менее чем через два месяца он женился на настоящей крестьянской дочери Лине Монс. Дети пришли к ней по сердцу, и она полюбила их, как своих собственных.

Потом у них с Янссоном родилось еще семеро, так что жили они, должно быть, в большой тесноте. А если кругом посмотреть повнимательнее, то можно

Μικρές χαρακιές και τρύπες και φθαρμένες μεριές. Σε όλο το σπίτι».

«Και πώς το αγόρασε αυτό το σπίτι ο πατέρας σου;»

«Με τα χρόνια, τα αδέρφια σκόρπισαν στους τέσσερις ανέμους. Ο καπετάν Γιάνσον και η Λίνα του, οι οποίοι είχαν γίνει ένα πολύ αγαπημένο ζευγάρι, πέθαναν κάποτε.

Ο μόνος που είχε απομείνει στο σπίτι ήταν ο μεγαλύτερος γιος, ο Άλαν. Δεν παντρεύτηκε ποτέ του και, όταν γέρασε, δεν μπορούσε να τα βγάζει πέρα με ολόκληρο σπίτι μόνος του και αποφάσισε να το πουλήσει.

Ο μπαμπάς μόλις είχε παντρευτεί τη μαμά και έψαχναν για σπίτι. Ο μπαμπάς είχε πει ότι μόλις είδε το σπίτι το ερωτεύτηκε κεραυνοβόλα. Δεν δίστασε ούτε στιγμή.

»Όταν ο Άλαν πούλησε το σπίτι στον μπαμπά, του αφηγήθηκε κι αυτή την ιστορία. Την ιστορία του σπιτιού, την ιστορία της οικογένειάς του. Ήταν σημαντικό, είπε, να ξέρει ο μπαμπάς ποιων τα πόδια είχαν φθείρει τα παλιά ξύλινα πατώματα. Άφησε, επίσης, και μερικά χαρτιά. Γράμματα που έστελνε ο καπετάν Γιάνσον από κάθε γωνιά του κόσμου, πρώτα στη σύζυγό του, την Ιντα, και μετά στη Λίνα.

Αφησε, επίσης, και το καμουτσίκι που χρησιμοποιούσε η Χίλντα για να τιμωρεί τα παιδιά. Κρέμεται ακόμη κάτω στο υπόγειο.

Εγώ και η Άννα, όταν ήμασταν μικρές, πηγαίναμε καμιά φορά κάτω και το περιεργαζόμασταν. Είχαμε ακούσει την ιστορία για τη Χίλντα και προσπαθούσαμε να φανταστούμε πόσο μπορεί να πονούσαν τα χοντρά λουριά του καμουτσικιού πάνω στο γυμνό δέρμα. Νιώθαμε οίκτο για εκείνα τα παιδάκια που τραβούσαν τα πάνδεινα».

Η Ερίκα κοίταξε τον Πάτρικ. Και συνέχισε:

«Τώρα καταλαβαίνεις γιατί με πονάει η καρδιά μου όταν σκέφτομαι ότι πρέπει να πουλήσω

увидеть их следы: царапины, зазубрины, дырочки — повсюду в доме.

— А как получилось, что твой папа купил дом?

— Дети со временем разъехались по свету кто куда, капитан Янссон и его Лина, которые были очень привязаны друг к другу, умерли чуть ли не в один день.

Единственный, кто остался в доме, — так это старший сын Аллан. Он никогда не был женат, а когда состарился, ему стало тяжело одному управляться с домом, и поэтому он решил его продать.

В то время папа как раз женился на маме, и они подыскивали дом. Папа мне потом рассказывал, что он полюбил этот дом с первого взгляда и не колебался ни секунды.

И когда Аллан продал папе дом, он оставил также и его историю, историю дома, историю своей семьи. Он сказал, что для него важно, чтобы папа знал, кто жил в этом доме, и оставил бумаги, письма, которые капитан Янссон посыпал со всех концов света сначала своей жене Иде, а потом Лине.

Оставил он также и кнут, которым Хильда наказывала детей. Он все еще висит внизу, в подвале.

Когда мы с Анной были маленькими, то спускались вниз посмотреть на него. Мы слышали про Хильду и пытались представить, что чувствуешь, когда твою голую кожу хлещут кнутом. И нам было очень жалко маленьких детей, с которыми обращались так жестоко.

Эрика посмотрела на Патрика и потом продолжила:

— Ты понимаешь теперь, почему у меня так щемит сердце, когда я думаю о том, что дом

αυτό το σπίτι. Αν το πουλήσουμε, δεν θα μπορέσουμε να το πάρουμε πίσω ποτέ, ποτέ.

Θα είναι τελειωτικό. Με πιάνει ίλιγγος στη σκέψη ότι κάποιοι πλούσιοι Στοκχολμιώτες θα πατήσουν εδώ μέσα και θα αρχίσουν να κάνουν παρκέ στα πατώματα και να βάζουν καινούργιες ταπετσαρίες με μικρά ζωγραφιστά κοχύλια, για να μην πω για το πανοραμικό παράθυρο που θα φτάσει εδώ, στη βεράντα, πριν προλάβω να πω τη λέξη “κίτς”.

Ποιος θα ενδιαφερθεί να διατηρήσει τα σημάδια από τα μολύβια που υπάρχουν ακόμη στη μέσα μεριά της δεσπέντζας, εκεί που η Λίνα σημείωνε κάθε φορά πόσο είχαν ψηλώσει τα παιδιά; Ή να ενδιαφερθεί να διαβάσει τα γράμματα στα οποία ο καπετάν Γιάνσον περιγράφει πώς είναι οι Νότιες Θάλασσες στις συζύγους του, που δεν είχαν βγει καν έξω από τα σύνορα της ενορίας; Η ιστορία τους θα σβηστεί, και τότε αυτό το σπίτι θα είναι απλώς... ένα σπίτι. Ένα οποιοδήποτε σπίτι. Χαριτωμένο, βέβαια, αλλά δίχως ψυχή».

Άκουγε ότι φλυαρούσε, αλλά για κάποιο λόγο ήταν σημαντικό για κείνη να δώσει στον Πάτρικ να καταλάβει. Στράφηκε προς το μέρος του. Εκείνος την κοιτούσε έντονα, κι εκείνη ένιωσε να καίγεται από το βλέμμα του.

Κάτι συνέβη. Μια στιγμή απόλυτης κατανόησης, και, πριν καλά καλά το καταλάβει, ο Πάτρικ καθόταν δίπλα της και έπειτα από το δισταγμό ενός δευτερολέπτου πίεσε τα χείλη του πάνω στα δικά της. Εκείνη γεύτηκε πρώτα το κρασί που υπήρχε στα χείλη και των δυο, αλλά μετά γεύτηκε τον Πάτρικ.

Άνοιξε προσεχτικά το στόμα της κι ένιωσε την άκρη της γλώσσας του ν' αναζητάει τη δική της. Όλο της το κορμί είχε ηλεκτριστεί.

Λίγο μετά δεν άντεξε άλλο και σηκώθηκε, τον πήρε από το χέρι και, δίχως να βγάλει λέξη, τον οδήγησε πάνω στην κρεβατοκάμαρα.

Ξάπλωσαν στο κρεβάτι και φιλήθηκαν και χαϊδεύτηκαν. Έπειτα, ο Πάτρικ άρχισε, με ένα

προδαρετού? Εάν αυτό συμβεί, τότε ποτέ δεν θα μπορέσουμε να το πάρουμε πίσω ποτέ, ποτέ.

Είναι τελειωτικό. Με πιάνει ίλιγγος στη σκέψη ότι κάποιοι πλούσιοι Στοκχολμιώτες θα πατήσουν εδώ μέσα και θα αρχίσουν να κάνουν παρκέ στα πατώματα και να βάζουν καινούργιες ταπετσαρίες με μικρά ζωγραφιστά κοχύλια, για να μην πω για το πανοραμικό παράθυρο που θα φτάσει εδώ, στη βεράντα, πριν προλάβω να πω τη λέξη “κίτς”.

Ιδιαίτερα προδαρετού? Εάν αυτό συμβεί, τότε ποτέ δεν θα μπορέσουμε να το πάρουμε πίσω ποτέ, ποτέ.

Είναι τελειωτικό. Με πιάνει ίλιγγος στη σκέψη ότι κάποιοι πλούσιοι Στοκχολμιώτες θα πατήσουν εδώ μέσα και θα αρχίσουν να κάνουν παρκέ στα πατώματα και να βάζουν καινούργιες ταπετσαρίες με μικρά ζωγραφιστά κοχύλια, για να μην πω για το πανοραμικό παράθυρο που θα φτάσει εδώ, στη βεράντα, πριν προλάβω να πω τη λέξη “κίτς”.

Είναι τελειωτικό. Με πιάνει ίλιγγος στη σκέψη ότι κάποιοι πλούσιοι Στοκχολμιώτες θα πατήσουν εδώ μέσα και θα αρχίσουν να κάνουν παρκέ στα πατώματα και να βάζουν καινούργιες ταπετσαρίες με μικρά ζωγραφιστά κοχύλια, για να μην πω για το πανοραμικό παράθυρο που θα φτάσει εδώ, στη βεράντα, πριν προλάβω να πω τη λέξη “κίτς”.

Είναι τελειωτικό. Με πιάνει ίλιγγος στη σκέψη ότι κάποιοι πλούσιοι Στοκχολμιώτες θα πατήσουν εδώ μέσα και θα αρχίσουν να κάνουν παρκέ στα πατώματα και να βάζουν καινούργιες ταπετσαρίες με μικρά ζωγραφιστά κοχύλια, για να μην πω για το πανοραμικό παράθυρο που θα φτάσει εδώ, στη βεράντα, πριν προλάβω να πω τη λέξη “κίτς”.

Είναι τελειωτικό. Με πιάνει ίλιγγος στη σκέψη ότι κάποιοι πλούσιοι Στοκχολμιώτες θα πατήσουν εδώ μέσα και θα αρχίσουν να κάνουν παρκέ στα πατώματα και να βάζουν καινούργιες ταπετσαρίες με μικρά ζωγραφιστά κοχύλια, για να μην πω για το πανοραμικό παράθυρο που θα φτάσει εδώ, στη βεράντα, πριν προλάβω να πω τη λέξη “κίτς”.

Είναι τελειωτικό. Με πιάνει ίλιγγος στη σκέψη ότι κάποιοι πλούσιοι Στοκχολμιώτες θα πατήσουν εδώ μέσα και θα αρχίσουν να κάνουν παρκέ στα πατώματα και να βάζουν καινούργιες ταπετσαρίες με μικρά ζωγραφιστά κοχύλια, για να μην πω για το πανοραμικό παράθυρο που θα φτάσει εδώ, στη βεράντα, πριν προλάβω να πω τη λέξη “κίτς”.

Είναι τελειωτικό. Με πιάνει ίλιγγος στη σκέψη ότι κάποιοι πλούσιοι Στοκχολμιώτες θα πατήσουν εδώ μέσα και θα αρχίσουν να κάνουν παρκέ στα πατώματα και να βάζουν καινούργιες ταπετσαρίες με μικρά ζωγραφιστά κοχύλια, για να μην πω για το πανοραμικό παράθυρο που θα φτάσει εδώ, στη βεράντα, πριν προλάβω να πω τη λέξη “κίτς”.

Είναι τελειωτικό. Με πιάνει ίλιγγος στη σκέψη ότι κάποιοι πλούσιοι Στοκχολμιώτες θα πατήσουν εδώ μέσα και θα αρχίσουν να κάνουν παρκέ στα πατώματα και να βάζουν καινούργιες ταπετσαρίες με μικρά ζωγραφιστά κοχύλια, για να μην πω για το πανοραμικό παράθυρο που θα φτάσει εδώ, στη βεράντα, πριν προλάβω να πω τη λέξη “κίτς”.

ερωτηματικό βλέμμα, να ξεκουμπώνει τα κουμπιά στην πλάτη του φορέματος της.

Εκείνη συναίνεσε σιωπηλά, αρχίζοντας να ξεκουμπώνει το πουκάμισό του.
Αντιλήφθηκε αμέσως ότι τα εσώρουχα που είχε φορέσει δεν ήταν ακριβώς αυτά που θα ήθελε να δείξει στον Πάτρικ την πρώτη φορά.
Και το καλσόν που φορούσε δεν θα μπορούσε, με καμία δύναμη, να θεωρηθεί το πιο σέξι αξεσουάρ στον κόσμο. Το ερώτημα τώρα ήταν πώς θα κατάφερνε να βγει από το καλσόν και το σλιπάκι-κορσέ δίχως να το δει ο Πάτρικ. Η Ερίκα ανασηκώθηκε απότομα.

«Συγγνώμη, αλλά πρέπει να πάω μια στιγμή στην τουαλέτα».

Όρμησε στο μπάνιο και άρχισε να ρίχνει πυρετωδώς ματιές γύρω της.

Ήταν τυχερή. Ένας σωρός με καθαρά ρούχα που δεν είχε προλάβει να τακτοποιήσει ήταν στο καλάθι με τα πλυμένα.

Έβγαλε με δυσκολία το καλσόν και το έβαλε μαζί με το θειτσοβράκι στο καλάθι για τα άπλυτα.

Μετά, φόρεσε ένα ολόλευκο σλιπάκι, λεπτό και δαντελωτό, που ταίριαζε πολύ με το σουτιέν.

Κατέβασε ξανά το φόρεμα και άρπαξε την ευκαιρία να ρίξει μια ματιά στον καθρέφτη.

Τα μαλλιά της ήταν ανακατεμένα και γεμάτα μπούκλες, τα μάτια της είχαν μια λάμψη πυρετού. Το στόμα της ήταν πιο κόκκινο από ποτέ και ελαφρώς πρησμένο απ' όλα τα φιλιά.

Αν της επιτρεπόταν να το πει μόνη της, ε, έδειχνε πολύ σέξι. Δίχως την κιλότα-κορσέ το στομάχι της δεν έδειχνε τόσο επίπεδο όσο θα ήθελε, αλλά το ρούφηξε μέσα, πέταξε έξω το στήθος και πήγε κοντά στον Πάτρικ, ο οποίος ήταν ακόμη στην ίδια ακριβώς θέση όπου τον είχε αφήσει στο κρεβάτι.

Τα ρούχα που φορούσαν άρχισαν να

вопросительным выражением в глазах начал расстегивать пуговицы на спине у Эрики.

Эрика молча выразила свое согласие тем, что начала расстегивать пуговицы на его рубашке. И тут она сообразила, что на ней сейчас совсем не то белье, которое бы она хотела продемонстрировать Патрику в первый раз. Бог свидетель, что ее колготки — далеко не самое сексуальное зрелище на свете. Вот только как избавиться от утягивающих трусов и колготок, чтобы Патрик этого не заметил? Эрика оторвалась от Патрика и сказала:

— Извини, мне надо в туалет.

Она ринулась в ванную и лихорадочно огляделась вокруг.

Эрике повезло — там была куча выстиранного, но неразобранного белья.

Она стянула с себя колготки и трусы «прощай, молодость» и запихала их в корзину для грязного белья.

Потом надела на себя крошечные белые кружевные трусики, которые отлично сочетались с бюстгальтером.

Она опять натянула платье и покрутилась перед зеркалом, чтобы посмотреть, как выглядит.

Волосы растрепались, глаза лихорадочно блестели, губы стали ярче и немного припухли от поцелуев.

Эрика сказала себе, что выглядит вполне сексуально. Без утягивающих трусов живот был не таким плоским, как ей хотелось. Она втянула его изо всех сил, выставила бюст, насколько можно, и вернулась к Патрику, который лежал на кровати в той же позе, в какой она его оставила.

Одежды на них оставалось все меньше и

λιγοστεύουν και να μεγαλώνει ο σωρός στο πάτωμα.

Η πρώτη φορά δεν είναι πάντα τόσο υπέροχη όπως είναι στα ερωτικά μυθιστορήματα· μάλλον στην αληθινή ζωή η πρώτη φορά είναι ένα μείγμα έντονων συναισθημάτων και ενοχλητικών συνειδητοποιήσεων. Καθώς τα σώματά τους αντιδρούσαν με εκρηκτικό τρόπο στα αμοιβαία αγγίγματα, συνειδητοποιούσαν μεμιάς τη γύμνια τους, ανησυχούσαν για τα μικρά ψεγάδια τους, φυλάγονταν για τους ήχους που ενδεχομένως να δημιουργούσαν.

Ήταν αδέξιοι και αβέβαιοι για το τι μπορεί να άρεσε ή να μην άρεσε στον άλλο. Καθόλου σίγουροι ο ένας για τον άλλο για να μπορέσουν να τα εκφράσουν όλ' αυτά με λέξεις, χρησιμοποιούσαν χαμηλούς λαρυγγικούς ήχους για να εξηγήσουν τι ήταν εντάξει και τι μπορούσε πιθανώς να ρυθμιστεί καλύτερα.

Η τέταρτη φορά πήγε πολύ καλά και η πέμπτη ήταν απολύτως θεϊκή. Αποκοιμήθηκαν έχοντας εφαρμόσει ο ένας πάνω στον άλλο σαν κουτάλια σε σερβίτσιο. Το τελευταίο πράγμα που ένιωσε η Ερίκα πριν αποκοιμήθει ήταν το μπράτσο του Πάτρικ, προστατευτικό, γύρω από τα στήθη της και τα δάχτυλά του πλεγμένα στα δικά της. Η Ερίκα αποκοιμήθηκε με ένα χαμόγελο στα χείλη.

Ο Πάτρικ ένιωθε το κεφάλι του έτοιμο να εκραγεί σε χίλια κομμάτια. Το στόμα του ήταν τόσο στεγνό που η γλώσσα του κόλλαγε στον ουρανίσκο, αν και κάποτε έπρεπε να υπήρχε εκεί σάλιο, μια που ένιωσε έναν υγρό λεκέ στο μαξιλάρι.

Κάτι κρατούσε βαριά και κλειστά τα βλέφαρά του και αυτό το κάτι τον εμπόδιζε ν' ανοίξει τα μάτια, αλλά έπειτα από κάνα δυο σκληρές προσπάθειες τα κατάφερε.

Μπροστά του αντίκρισε ένα όραμα. Η Ερίκα ήταν ξαπλωμένη στο πλάι, με την πλάτη στραμμένη προς το μέρος του και με τα ξανθά μαλλιά της ανακατεμένα γύρω από το

меньше. Зато на полу ее становилось все больше и больше.

Первый раз был совсем не таким фантастическим, как это обычно описывают в романах про любовь. Скорее смесь сильных переживаний и острого осознания происходящего, как это бывает в настоящей жизни. Их тела рвались навстречу друг другу. И в то же время они полностью осознавали свою наготу, стеснялись своих изъянов, беспокоились о том, что производят много шума.

Они чувствовали себя неуклюжими и не уверенными в том, что может нравиться или не нравиться другому. Они не отваживались сказать хоть слово и вместо этого издавали только горланные звуки и постанывания, которыми они говорили друг другу, что им нравится и как. Но уже второй раз оказался много лучше.

Третий раз — вполне приемлемым. На четвертый было очень хорошо, а пятый стал просто фантастикой. Они заснули, прижавшись друг к другу, как сложенные вместе ложки, и последнее, что почувствовала Эрика перед тем, как провалиться в сон, была рука Патрика вокруг ее груди и их переплетавшиеся пальцы. Она уснула с улыбкой на губах.

Казалось, что голову сейчас разнесет на куски. Во рту было так сухо, что язык крепко прилип к зубам. Но все-таки, наверное, слюна где-то там оставалась: он чувствовал, что у него под щекой на подушке мокро.

Казалось, что кто-то изнутри вцепился в его веки и не дает открыть глаза. Но после пары напряженных попыток ему это удалось.

И ему открылось видение: рядом на боку лежала Эрика. Ее светлые волосы упали на лицо. Ровное, спокойное дыхание говорило о том, что она все еще глубоко спит.

πρόσωπό της. Οι βαθιές, ήρεμες ανάσες της έδειχναν ότι κοιμόταν ακόμη βαριά.

Μάλλον ονειρευόταν κάτι, μια που οι βλεφαρίδες της τρεμόπαιζαν και τα βλέφαρά της σκιρτούσαν ανάλαφρα.

Ο Πάτρικ σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να μείνει εκεί και να την κοιτάζει για πάντα, χωρίς να κουράζεται από το θέαμα. Σε όλη του τη ζωή αν χρειαζόταν.

Η Ερίκα σκίρτησε στον ύπνο της, αλλά επέστρεψε γρήγορα στην ήρεμη ανάσα της. Ήταν αλήθεια ότι ήταν σαν το ποδήλατο.

Και ο Πάτρικ δεν εννοούσε μόνο την ίδια την πράξη, αλλά και την αίσθηση του να κάνεις έρωτα με μια γυναίκα. Είχε περάσει νύχτες και μέρες κατάμαυρες, που πίστευε πως ήταν αδύνατον να νιώσει κάτι τέτοιο ξανά. Τώρα πίστευε πως ήταν αδύνατον να μη νιώσει έτσι ξανά.

Η Ερίκα κουνήθηκε λίγο ανήσυχα, και ο Πάτρικ κατάλαβε ότι ήταν έτοιμη ν' αναδυθεί από τα βάθη του ύπνου της. Αφού πάλεψε κι αυτή λίγο με το άνοιγμα των βλεφάρων της, κατάφερε τελικά να τα ανοίξει, κι εκείνος έμεινε για άλλη μια φορά έκπληκτος με το πόσο γαλανά ήταν τα μάτια της.

«Καλημέρα, υπναρού».

«Καλημέρα».

Το χαμόγελο που απλώθηκε στο πρόσωπό της τον έκανε να νιώσει εκατομμυριούχος.

«Κοιμήθηκες καλά;»

Ο Πάτρικ κοίταξε τους φωτεινούς αριθμούς του ξυπνητηριού.

«Ναι, και οι δύο ώρες που κοιμήθηκα ήταν υπέροχες. Αν και οι ώρες πριν από αυτές, όσο ήμουν ξύπνιος, ήταν ακόμα πιο υπέροχες».

Η Ερίκα απλώς χαμογέλασε προς απάντηση.

По всей видимости, ей что-то снилось, потому что ее ресницы вздрагивали и глаза едва шевелились под закрытыми веками.

Патрик подумал, что мог бы так лежать и, не отрываясь, смотреть на нее сколько угодно — всю жизнь, если б было можно.

Она беспокойно пошевелилась во сне, но быстро притихла, и ее дыхание опять стадо ровным. Да, правильно говорят, что это — как ездить на велосипеде: научился один раз, потом никогда не забудешь.

Патрик имел в виду не столько сам акт, сколько чувство любви к женщине. В свои черные дни и еще более черные ночи Патрику казалось совершенно невозможным, что когда-нибудь снова удастся это пережить.

Эрика беспокойно задвигалась, и Патрик понял, что она скоро проснется. Было заметно, что она тоже поднимает веки с большим трудом. Но когда она все же наконец открыла глаза, Патрик опять удивился, какие они у нее голубые.

— Доброе утро, соня.

— Доброе утро.

Видя улыбку Эрики, Патрик почувствовал себя миллионером.

— Ты хорошо спал?

Патрик посмотрел на светящиеся цифры будильника.

— Да, те два часа, которые удалось урвать, были просто замечательные. Хотя несколько часов до того были много лучше.

Вместо ответа Эрика просто улыбнулась.

Ο Πάτρικ υποψιάστηκε ότι η αναπνοή του πρέπει να μύριζε σαν της οχιάς, αλλά δεν μπόρεσε να μη γείρει προς το μέρος της και να τη φιλήσει.

Το φιλί έγινε εντονότερο και κάπου εκεί χάθηκε μεμιάς άλλη μία ώρα. Μετά, η Ερίκα βρέθηκε ξαπλωμένη στο αριστερό του μπράτσο, σχηματίζοντας με το δάχτυλό της κύκλους πάνω στο στήθος του. Σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε.

«Χτες που ήρθες εδώ πίστευες ότι θα καταλήγαμε έτσι;»

Εκείνος σκέφτηκε μια στιγμή πριν απαντήσει και, όσο σκεφτόταν, έβαλε το χέρι του κάτω από το κεφάλι.

«Εεε, όχι, δεν μπορώ να πω ότι πίστευα κάτι τέτοιο. Αλλά ήλπιζα να γίνει.»

«Κι εγώ. Ήλπιζα, δηλαδή, δεν πίστευα.»

Ο Πάτρικ αναλογίστηκε για λίγο πόσο τολμηρός επιτρεπόταν να γίνει, αλλά με την Ερίκα στην αγκαλιά του ένιωσε ότι μπορούσε να τολμήσει τα πάντα.

«Η διαφορά είναι ότι εσύ άρχισες να ελπίζεις πρόσφατα, έτσι δεν είναι; Ξέρεις πόσο καιρό ήλπιζα εγώ;»

Εκείνη του έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα.

«Οχι. Πόσο καιρό;»

Ο Πάτρικ έκανε μια τεχνητή παύση για να κάνει εντονότερο τον αντίκτυπο της απάντησης.

«Από τότε που μπορώ να θυμηθώ. Από τότε που μπορώ να θυμηθώ είμαι ερωτευμένος μαζί σου.»

Τώρα που το είπε δυνατά, άκουσε και πόσο αλήθεια ήταν.

Η Ερίκα τον κοιτούσε με τα μάτια ορθάνοιχτα από την έκπληξη.

Патрик подозревал, что его дыхание отдает перегаром, но все же не смог удержаться, чтобы не наклониться и не поцеловать ее.

Поцелуи становились все глубже и глубже, и еще один час пролетел как один миг. Потом Эрика лежала на руке Патрика и рисовала на его груди круги указательным пальцем. Она посмотрела на него:

— Когда ты пришел вчера вечером, ты знал, что мы окажемся здесь?

Патрик подумал какое-то время и положил под голову правую руку, прежде чем ответить.

— Не-ет, я бы не сказал, что знал. Но надеялся.

— Я тоже надеялась, но не была уверена.

Патрик подумал, что он может показаться слишком дерзким, но, чувствуя приятную тяжесть Эрики на своей руке, он мог отважиться на все.

— Разница между нами в том, что ты начала надеяться совсем недавно, ведь верно? А знаешь, сколько я надеялся?

Эрика вопросительно взглянула на Патрика:

— Нет, ну и сколько?

Патрик помолчал ради пущего эффекта.

— Столько, сколько я себя помню. Я влюбился в тебя чуть ли не с самого рождения.

Слушая, как он произносит эти слова, Патрик ощущал, как искренне они прозвучали. Так и должно быть, потому что это правда.

Эрика, посмотрела на него, широко раскрыв глаза:

«Πλάκα μου κάνεις! Δηλαδή, μου λες ότι τζάμπα ανησυχούσα, ότι τζάμπα φοβόμουν μήπως δεν σ' ενδιέφερα καθόλου. Ότι θα ήταν σαν να έκοβα φρούτο έτοιμο να πέσει, έτσι στο άνετο δηλαδή!»

Ο τόνος της φωνής της ήταν χωρατατζίδικος, αλλά ο Πάτρικ έβλεπε ότι την είχε συγκλονίσει κάπως αυτό που της είχε πει.

«Ναι, όχι ότι έκανα πλήρη αποχή από το σεξ, ούτε βρισκόμουν σε κάποια συναισθηματική έρημο σε όλη μου τη ζωή. Και βέβαια αγάπησα άλλες, όπως την Κάριν, για παράδειγμα.

Αλλά εσύ ήσουν πάντα ιδιαίτερη. Πάντα ένιωθα κάτι εδώ κάθε φορά που σε έβλεπα».

Έδειξε την περιοχή πάνω από την καρδιά με τη γροθιά του. Η Ερίκα πήρε το σφιγμένο χέρι του, το φίλησε και το ακούμπησε πάνω στο μάγουλό της.

Αυτή η χειρονομία της του έλεγε τα πάντα.

Σπατάλησαν το πρωί για να γνωριστούν. Η απάντηση του Πάτρικ για το πώς του άρεσε να περνάει τα πρωινά του έκανε την Ερίκα να βγάλει έναν βρυχηθμό απογοήτευσης. «ΟΧΙ!

Όχι άλλος ένας τρελαμένος με την άθληση! Γιατί να μην μπορώ να βρω έναν άντρα που είναι αρκετά έξυπνος να αντιληφθεί ότι είναι εντελώς φυσιολογικό να κυνηγάς μια μπάλα στο γρασίδι μόνο όταν είσαι πεντάχρονος! Ή έστω έναν άντρα που ν' αναρωτιέται λίγο ποιο το όφελος για την ανθρωπότητα να πηδάς δύο μέτρα στον αέρα πάνω από έναν πήγη».

«Δύο και σαράντα πέντε».

«Τι δύο και σαράντα πέντε;» έκανε η Ερίκα με μια φωνή που έδειχνε ότι δεν την ενδιέφερε και τόσο η απάντηση.

— Ты шутишь. Я на стенку лезла и не могла взять в голову, почему ты ни разу не проявил ко мне ни малейшего интереса, а теперь ты мне рассказываешь, что все это случилось давным-давно и что мне стоило всего лишь протянуть руку, чтобы сорвать созревший плод.

Тон был шутливый, но Патрик видел, что она немного поражена тем, что он сказал.

— Я не хочу сказать, что всю жизнь жил в целибате, как какой-нибудь аскет-отшельник в пустыне. Ясное дело, я и в других влюблялся тоже — в Карин, например.

Но ты всегда была для меня особенной. Я каждый раз это чувствовал, когда видел тебя.

Патрик сжал руку в кулак и клятвенно прижал ее к сердцу. Эрика взяла его руку, поцеловала и прижала к своей щеке.

Этим жестом она сказала Патрику все.

Они потратили утро на то, чтобы лучше узнать друг друга. Ответ Патрика на вопрос Эрики, чем он увлекается больше всего, вызвал у нее гневную тираду.

— Не-ет, только не еще один спортивный фанат! Ну почему, почему я не могу найти парня, достаточно разумного, чтобы сообразить: гонять мяч по траве совершенно нормальное занятие, когда тебе пять лет, — или такого, который мог бы задаться вопросом: что за великая польза для человечества в том, что кто-то там сиганул на два метра в воздух и перепрыгнул через планку?

— Два сорок пять.

— Что «два сорок пять»? — спросила Эрика тоном, ясно дающим понять, насколько ей неинтересен ответ.

«Αυτός που πηδάει ψηλότερα στον κόσμο, ο Σοτομαγιόρ, πηδάει δύο και σαράντα πέντε. Οι γυναίκες πηδούν γύρω στα δύο μέτρα».

«Καλά, καλά, ό, τι πεις!»
Τον κοίταξε καχύποπτα.

«Έχεις Γιούροσπορ;»

«Βέβαια».

«Κανάλ Πλας μήπως, όχι για τις ταινίες αλλά για τα αθλητικά;»

«Βέβαια».

«Κανάλι 1000 για τον ίδιο λόγο;»

«Βέβαια. Αν και, για να είμαι ειλικρινής, έχω Κανάλι 1000 για δύο λόγους».

Η Ερίκα τον χτύπησε στ' αστεία στο στήθος.

«Έχω ξεχάσει κάτι;»

«Βέβαια, το Κανάλι 3 που έχει πολλά αθλητικά».

«Πρέπει να πω ότι το ραντάρ μου για τους τρελαμένους με τα αθλητικά είναι πολύ ανεπτυγμένο.

Πέρασα ένα απίστευτα βαρετό βράδυ στο σπίτι του φίλου μου του Νταν τις προάλλες παρακολουθώντας ολυμπιακούς στο χόκεϊ επί πάγου.

Ειλικρινά, δεν μπορώ να καταλάβω τι ενδιαφέρον βρίσκει κανείς να βλέπει άντρες με τεράστιες βάτες να γλιστράνε γύρω γύρω κυνηγώντας ένα μικρό μαύρο μαραφέτι».

«Όπως και να το δεις, είναι πολύ απολαυστικότερο και πολύ παραγωγικότερο από το να τρως μέρες ολόκληρες τρέχοντας σε μαγαζιά με ρούχα».

Σαν απάντηση σε αυτή την αδικαιολόγητη επίθεση για τη μεγαλύτερη αδυναμία της στη ζωή, η Ερίκα ζάρωσε τη μύτη της και έκανε

— Ну, тот, который прыгает выше всех, — Сутумайур. Прыгает на два метра сорок пять сантиметров. Дамочки прыгают примерно на два метра.

— Да-да, whatever! — Она с подозрением посмотрела на Патрика.

— У тебя есть «Евроспорт»?

— А-га.

— А «Канал плюс» — не столько для фильмов, сколько чтобы смотреть спорт?

— А-га.

— «ТВ-тысяча» для того же самого?

— Ага. Хотя, если быть совсем точным, «ТВ-тысяча» у меня по двум причинам.

И Эрика шутливо стукнула его по груди:

— Я ничего не забыла?

— Пожалуй. Еще на «ТВ-три» много спорта.

— Мой детектор спортивных фанатов очень хорошо настроен, должна сказать.

На этой неделе я была у моего друга Дана, и мне пришлось провести удивительно тосклиwyй вечер — не отрываясь смотреть хоккей по телевизору.

Я действительно не понимаю, как человек может считать интересным, когда раздутье, как рекламный болван Мишлен, парни гоняют по льду какую-то маленькую черную фиговину.

— Но в любом случае это много веселее и продуктивнее, чем скакать целый день по магазинам за тряпками.

В ответ на этот безосновательный наезд на ее главную страсть в жизни Эрика сморчила нос и скривила Патрику гримасу.

στον Πάτρικ μια πραγματικά άσχημη γκριμάτσα.

Αμέσως μετά είδε ότι τα μάτια του άρχισαν ξαφνικά να γυαλίζουν.

«Γαμώτο».

Ο Πάτρικ ανακάθισε απότομα στο κρεβάτι.

«Πώς είπες;»

«Γαμώτο, να πάρει ο διάβολος και όλοι οι διάβολοι της κόλασης μαζί».

Η Ερίκα τον κοίταζε με τα μάτια γουρλωμένα.

«Πώς μου ξέφυγε κάτι τέτοιο που να πάρει ο διάβολος;»

Χτύπησε το μέτωπό του πολλές φορές με τη γροθιά του.

«Ε, είμαι κι εγώ εδώ! Θα είχες την ευγενή καλοσύνη να μου πεις κι εμένα για ποιο ακριβώς πράγμα μιλάς;»

Η Ερίκα κουνούσε επιδεικτικά τα χέρια της μπροστά του.

Ο Πάτρικ έχασε για μια στιγμή την αυτοσυγκέντρωσή του όταν είδε ότι οι χειρονομίες της έκαναν τα γυμνά της στήθη να κουνιούνται προκλητικά.

Μετά, σηκώθηκε απότομα από το κρεβάτι, γυμνός σαν νεογέννητο, και κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα. Ανέβηκε ξανά πάνω, με κάνα δυο εφημερίδες στο χέρι, κάθισε στο κρεβάτι και άρχισε να τις ξεφυλλίζει πυρετωδώς.

Η Ερίκα είχε πλέον παραιτηθεί από τις προσπάθειές της και απλώς τον παρακολουθούσε με ενδιαφέρον.

«Αχά!» φώναξε ο Πάτρικ θριαμβευτικά. «Ημουν τυχερός που δεν είχες πετάξει τις παλιές εφημερίδες με το πρόγραμμα της τηλεόρασης!»

Κούνησε την εφημερίδα μπροστά στην Ερίκα. «Σουηδία-Καναδάς!»

И тут заметила, что глаза Патрика вдруг заблестели.

— Вот черт! — Он резко сел на кровати.

— Не поняла.

— Вот дерньмо, чтоб меня черти взяли.

Эрика большими глазами смотрела на Патрика.

— Вот черт! Как я мог это пропустить. —

Он стукнул себя по лбу несколько раз.

— Алло, я тут. Может, ты соизволишь сказать, о чем ты вообще говоришь?

— И Эрика демонстративно помахала у него перед лицом рукой.

Патрик на секунду отвлекся, когда увидел, что от этого движения заколыхалась ее грудь.

Потом он быстро выпрыгнул из кровати и голый рванул вниз по лестнице. Вскоре он вернулся обратно, держа в руках несколько газет, сел на кровать и начал лихорадочно их перелистывать.

Эрика просто выжидала и лишь с интересом посматривала на Патрика, который полностью погрузился в это занятие.

— Ага! — воскликнул Патрик, довольный собой. — Очень кстати, что ты не выкинула эти старые «ТВ-гиды».

— И он помахал одной газетой перед Эрикой. — Швеция — Канада!

Ακόμη σιωπηλή, η Ερίκα αρκέστηκε στο να υψώσει ερωτηματικά το ένα φρύδι. Λίγο σαστισμένος, ο Πάτρικ προσπάθησε να της εξηγήσει.

«Η Σουηδία νίκησε τον Καναδά σε έναν από τους ολυμπιακούς αγώνες χόκεϊ. Παρασκευή στις είκοσι πέντε Ιανουαρίου. Στο Κανάλι 4».

Εκείνη τον κοίταζε ακόμη εντελώς ανέκφραστη. Ο Πάτρικ αναστέναζε.

«Όλα τα κανονικά προγράμματα είχαν αναβληθεί λόγω του αγώνα. Ο Άντερς δεν μπορεί να πήγε στο σπίτι την ίδια ώρα που θα άρχιζε το σίριαλ Διαφορετικοί κόσμοι εκείνη την Παρασκευή, διότι το σίριαλ είχε αναβληθεί. Καταλαβαίνεις;»

Σιγά σιγά, η Ερίκα άρχισε να αντιλαμβάνεται τι της έλεγε ο Πάτρικ.

Ο Άντερς δεν είχε πια άλλοθι. Παρόλο που επρόκειτο για ένα όχι και τόσο ισχυρό άλλοθι, η αστυνομία δεν μπορούσε να το αγνοήσει και απλώς να το προσπεράσει. Τώρα όμως μπορούσαν να πιάσουν ξανά τον Άντερς με βάση το υλικό που ήδη είχαν.

Ο Πάτρικ έγνεψε ικανοποιημένος όταν είδε ότι η Ερίκα είχε καταλάβει τον συλλογισμό του.

«Ναι, αλλά εσύ δεν πιστεύεις ότι ο Άντερς είναι ο δολοφόνος, έτσι δεν είναι;» έκανε η Ερίκα.

«Όχι, όχι, δεν το πιστεύω. Αλλά, από τη μια, κάνω κι εγώ λάθη, έστω κι αν ξέρω πως δυσκολεύεσαι να το πιστέψεις».

Της έκλεισε το μάτι. «Και από την άλλη, αν δεν κάνω λάθος, τότε βάζω στοίχημα πως ο Άντερς ξέρει πολύ περισσότερα απ' όσα μας έχει πει. Τώρα έχουμε τη δυνατότητα να τον πιέσουμε περισσότερο».

Ο Πάτρικ άρχισε να ψάχνει στην κρεβατοκάμαρα για τα ρούχα του. Ήταν πεταμένα εδώ κι εκεί, αλλά το πιο ανησυχητικό ήταν ότι ανακάλυψε πως φορούσε ακόμη τις κάλτσες.

По-прежнему не говоря ни слова, Эрика ограничилась лишь тем, что вопросительно подняла бровь. Патрик с досадой взялся объяснять:

— Швеция победила Канаду в матче на кубок — в пятницу, двадцать пятого января. Четвертый канал.

Эрика продолжала глядеть на Патрика, ничего не понимая. Патрик вздохнул:

— Из-за матча все обычные передачи были отменены. Андерс не мог прийти домой ко времени «Разделенных миров» в ту пятницу. Их отменили. Понимаешь?

До Эрики медленно доходило, что сказал Патрик и что это значило.

У Андерса больше не было алиби. Несмотря на железное алиби, у полиции имелись сильные сомнения в отношении Андерса, и теперь его опять арестуют на основании имеющихся улик.

Патрик радостно кивнул, увидев, что Эрика все поняла.

— Но ведь ты же не веришь, что убийца — Андерс? — спросила Эрика.

— Нет, определенно не верю. Но я тоже иногда ошибаюсь, как тебе ни трудно в это поверить.

— И он подмигнул Эрике. — А если я не ошибаюсь, то, чтоб мне провалиться, Андерс знает больше, чем говорит. А сейчас появилась хорошая возможность поднажать на него немного посильнее.

Патрик начал носиться по спальне и искать свою одежду. Она была разбросана по всей комнате, и тут, к своему ужасу, Патрик обнаружил, что он в носках.

Φόρεσε στα γρήγορα το παντελόνι, ελπίζοντας πως ούτε η Ερίκα τις είχε δει νωρίτερα πάνω στον πυρετό του πάθους.

Δύσκολο να περάσει για θεός του σεξ με άσπρες αθλητικές κάλτσες που είχαν πάνω τους κεντημένο το σήμα «Α. Ο. Τανουμσχέντε».

Ξαφνικά, ένιωσε ότι έπρεπε να βιαστεί και ντύθηκε με περισσή αδεξιότητα. Στην πρώτη προσπάθεια να κουμπώσει το πουκάμισό του το κούμπωσε εντελώς λάθος και βλαστήμησε όταν αναγκάστηκε να το ξεκουμπώσει και ν' αρχίσει από την αρχή.

Αντιλήφθηκε όμως πόσο άσχημα μπορούσε να εκληφθεί αυτή η σπουδή του και κάθισε αμέσως στην άκρη του κρεβατιού, πήρε τα χέρια της Ερίκα στα δικά του και την κοίταξε κατάματα.

«Λυπάμαι πολύ που φεύγω έτσι βιαστικά, αλλά πρέπει. Θέλω απλώς να ξέρεις ότι αυτή εδώ ήταν η ομορφότερη νύχτα της ζωής μου και δεν βλέπω την ώρα να συναντηθούμε ξανά. Θέλεις να με δεις ξανά;»

Αυτό που υπήρχε ανάμεσά τους ήταν ακόμη εύθραυστο και λεπτεπίλεπτο, κι ο Πάτρικ κράτησε την ανάσα του μέχρι ν' ακούσει την απάντηση. Εκείνη απλώς έγνεψε.

«Μπορώ να έρθω τότε πάλι εδώ, κοντά σου, μόλις τελειώσω τη δουλειά;»

Η Ερίκα έγνεψε ξανά αντί απάντησης. Εκείνος έσκυψε και τη φίλησε.

Καθώς ο Πάτρικ πήγε να περάσει την πόρτα της κρεβατοκάμαρας, η Ερίκα καθόταν στο κρεβάτι με τα πόδια μαζεμένα και το πάπλωμα χαλαρά τυλιγμένο γύρω από το κορμί της.

Ο ήλιος έμπαινε μέσα από τον μικρό στρογγυλό φεγγίτη της λοξής σκεπής και δημιουργούσε την ψευδαίσθηση μιας άλω γύρω από το κατάξανθο κεφάλι της. Ήταν το ομορφότερο πράγμα που είχε δει ποτέ του.

Он быстроенько надел брюки, очень надеясь, что Эрика в пылу страсти этого не заметила.

Довольно сложно смахивать на Купидона, когда на тебе толстые белые носки с надписью «Спортивный клуб „Танумсхеде“».

У него внезапно появилось чувство, что следует очень поторопиться. Впопыхах пальцы не слушались, и с первой попытки он криво застегнул рубашку. Ему пришлось расстегнуть ее сверху донизу и начать заново.

Патрик понял, как его стремительный уход может выглядеть со стороны, сел на кровать, сжал в ладонях руки Эрики и пристально посмотрел ей в глаза:

— Мне очень жаль, что я убегаю вот так, но я должен. И еще я должен сказать тебе: эта ночь — самая чудесная ночь в моей жизни, и я с трудом дождуся нашей следующей встречи. Ты хочешь, чтобы мы опять увиделись?

То, что возникло между ними, было очень хрупким и ранимым, и Патрик затаил дыхание в ожидании ее ответа. Эрика кивнула.

— Тогда я опять приеду к тебе, когда отработаю?

Эрика еще раз кивнула в ответ. Патрик наклонился и поцеловал ее.

Оглянувшись в дверях спальни, он видел, как Эрика сидит на кровати, подняв колени и закутавшись в одеяло.

Солнце врывалось внутрь через маленькое круглое окошко в склоненном потолке и нимбом подсвечивало светлые волосы Эрики. Это было самое красивое, что Патрик когда-либо видел.

* * *

Το χιόνι ήταν υγρό και διαπερνούσε επίμονα τα λεπτά παντοφλέ παπούτσια του. Τα παπούτσια αυτά ήταν κατάλληλα για καλοκαιρινό καιρό, αλλά το αλκοόλ ήταν ένας αποτελεσματικός τρόπος άμβλυνσης του ψύχους, και ανάμεσα στην αγορά ενός ζευγαριού χειμωνιάτικων παπουτσιών ή στην αγορά μιας μπουκάλας σναπς η επιλογή ήταν εύκολη.

Η ατμόσφαιρα ήταν τόσο διαυγής και καθαρή και το φως τόσο απαλό το πρωί αυτής της Τετάρτης που ο Μπενγκτ Λάρσον ένιωσε κάτι στο στήθος του που είχε να το νιώσει πολύ καιρό.

Ήταν τόσο ανησυχητικά μεγάλη η αίσθηση της γαλήνης που αναρωτήθηκε τι υπήρχε σε ένα συνηθισμένο πρωινό Τετάρτης που μπορούσε να προκαλεί μια τέτοια σπάνια αίσθηση.

Σταμάτησε και ανέπνευσε τον πρωινό αέρα με τα μάτια κλειστά. Μακάρι η ζωή του να ήταν γεμάτη από τέτοια πρωινά.

Όταν βρέθηκε στο σταυροδρόμι, όλα ήταν ξεκάθαρα γι' αυτόν. Ήξερε ακριβώς ποια μέρα η ζωή του πήρε την άτυχη καμπή της.

Μπορούσε να θυμηθεί ακόμα και την ώρα. Στην πραγματικότητα, είχε στη διάθεσή του όλες τις συνηθισμένες δικαιολογίες. Δεν υπήρχε καμία κακομεταχείριση που να μπορούσε να της ρίξει το φταίξιμο. Ούτε φτώχεια, πείνα ή συναισθηματικό έλλειμμα.

Στο μόνο που μπορούσε να επιρρίψει την ευθύνη ήταν η ίδια του η ηλιθιότητα και μια υπερβολικά μεγάλη πίστη στην υπεροχή του.

Φυσικά, υπήρχε και μια κοπέλα στη μέση.

Ήταν δεκαεφτά χρονών και τότε δεν έκανε ποτέ τίποτε αν δεν υπήρχε μια κοπέλα στη μέση.

* * *

Мокрый снег пробирался в его тонкие мокасины. Такая обувь больше подходила для лета, но спиртное вполне эффективно помогало бороться с холодом. Поэтому, когда приходилось решать, что купить — пару ботинок или литр очищенной, — он не колебался.

В это раннее утро среди воздуха был такой ясный и чистый, а свет такой белый, что у Бенгта Ларссона появилось чувство, которого он никогда раньше в жизни не испытывал.

Оно словно толкало его к чему-то и тревожило, как свобода, и он удивлялся: что же такое особенное витало вокруг, что у него появилось это необыкновенное чувство.

Он остановился, закрыл глаза и глубоко вдохнул воздух. Он благодарил свою жизнь за то, что бывают такие минуты.

Он хорошо знал, когда сдвинулась чаша весов, точно помнил, в какой день произошел роковой поворот.

Он мог даже назвать время. У него было все. Ему не на что было жаловаться — ни на плохое обращение, ни на бедность, голод или отсутствие внимания.

Единственное, что его тревожило, — так это собственная глупость и слишком сильное чувство исключительности и превосходства над другими.

Ну и, конечно, без девчонки дело не обошлось.

Тогда, в семнадцать лет, он бы ничего подобного не сделал, если бы не девчонка.

Αλλά αυτή η κοπέλα ήταν ιδιαίτερη. Η Μοντ, με την ξανθιά πληθωρικότητα και τη δήθεν σεμνότητά της, που έπαιζε με το εγώ του σαν να έπαιζε ένα εξαίσιο βιολί.

«Καλέ μου Μπενγκτ, πρέπει να πάρω αυτό...» «Καλέ μου Μπενγκτ, μήπως θα μπορούσες να μου πάρεις.» Τον κρατούσε από το λουρί, κι εκείνος την ακολουθούσε υπάκουα στα πάντα. Τίποτα δεν ήταν αρκετό για κείνη.

Κρατούσε όλα τα λεφτά που κέρδιζε και της αγόραζε όμορφα ρούχα, αρώματα κι όλα όσα έδειχνε με το χέρι της.

Αλλά μόλις έπαιρνε αυτό που ήθελε επίμονα και διακαώς, το πετούσε στην άκρη και ζητούσε το επόμενο πράγμα, το οποίο ήταν το μοναδικό που θα την έκανε ευτυχισμένη.

Η Μοντ ήταν σαν πυρετός στο αίμα του, και δίχως να το πάρει χαμπάρι οι τροχοί άρχισαν να περιστρέφονται όλοι και γρηγορότερα, μέχρι που έφτασε στο σημείο να μην ξέρει ποιο ήταν το πάνω και ποιο το κάτω.

Όταν η Μοντ έγινε δεκαοχτώ, αποφάσισε ότι δεν ήθελε να κυκλοφορεί μαζί του αν δεν έπαιρνε μια ανοιχτή Κάντιλακ.

Κόστιζε παραπάνω απ' ό, τι κέρδιζε σε έναν χρόνο, και πέρασε πολλές άγρυπνες νύχτες εξετάζοντας το πρόβλημα της εξασφάλισης των χρημάτων απ' όλες τις πιθανές πλευρές.

Σε όλο αυτό το διάστημα των βασάνων του, η Μοντ είχε τα χείλη σουφρωμένα και του έδινε να καταλάβει, με όλο και πιο ξεκάθαρες κουβέντες, ότι, αν δεν φρόντιζε να πάρει το αυτοκίνητο, υπήρχαν κι αλλού άτομα που μπορούσαν να της φερθούν όπως άξιζε να της φέρονται.

Τότε προστέθηκε και η ζήλια στις μαρτυρικές εκείνες νύχτες που ήταν γεμάτες αϋπνία και

Οна была особенная, Мауд. Роскошная блондинка, притворно скромная, которая играла на его эго, как на хорошо настроенной скрипке.

«Пожалуйста, Бенгт, я просто должна иметь...», «Пожалуйста, Бенгт, ну разве ты не можешь купить мне...» Она надела на него ошейник, и он послушно бегал у нее на поводке. Ей всегда всего оказывалось мало.

Он считал каждую копейку и на все заработанные деньги покупал ей красивую одежду, парфюмерию — все, что угодно, стоило ей только ткнуть пальцем.

Но как только у нее появлялось то, что она клянчила, она тут же это забрасывала, и начинала клянчить опять, и клевала ему печень, нудя, что без очередной шмотки она чувствует себя совершенно несчастной.

Мауд, словно какая-то зараза, отравила его кровь, и Бенгта от этого бросало в дрожь. И он даже не заметил, как колесо начало раскручиваться все быстрее и быстрее. Бенгт перестал понимать, где верх, где низ, что хорошо, что плохо, — все летело вверх тормашками.

Когда ему исполнилось восемнадцать, Мауд взбрело в голову, что она должна везде с ним появляться не иначе как в «кадиллаке» с откинутым верхом.

«Кадиллак» стоил больше, чем Бенгт зарабатывал за год, и он лежал без сна много ночей, ворочался с боку на бок и ломал себе голову, где бы ухитриться раздобыть денег.

И тут, когда он крутился как вошь на гребешке, Мауд разверзла свои губки и заявила ему ясно и определенно, что если Бенгт не может обеспечить ее так, как она того заслуживает, и не купит «кадиллак», то она найдет себе кого-нибудь получше.

Его бессонные ночи стали еще более мучительными из-за ревности, и в конце

άγχος, και τελικά δεν άντεξε άλλο.

Στις 10 Σεπτεμβρίου 1954, ακριβώς στις δύο το μεσημέρι, πήγε στην τράπεζα του Τανουμσχέντε οπλισμένος με ένα παλιό στρατιωτικό πιστόλι που φυλούσε ο πατέρας του στο σπίτι για χρόνια και φορώντας μια νάιλον κάλτσα στο πρόσωπο.

Τίποτα δεν πήγε καλά. Το προσωπικό της τράπεζας έσπευσε, βέβαια, να του γεμίσει την τσάντα που είχε μαζί του με χαρτονομίσματα, αλλά διόλου κοντά στο ποσό που ήλπιζε.

Έπειτα, ένας από τους πελάτες, ο οποίος ήταν πατέρας ενός συμμαθητή του, αναγνώρισε τον Μπενγκτ παρά τη νάιλον κάλτσα.

Μέσα σε μία ώρα η αστυνομία ήταν στο σπίτι του και βρήκε την τσάντα με τα χρήματα κάτω από το κρεβάτι στο δωμάτιό του.

Ο Μπενγκτ δεν ξέχασε ποτέ την έκφραση στο πρόσωπο της μητέρας του. Είχε πεθάνει εδώ και πολλά χρόνια, αλλά τα μάτια της τον κυνηγούσαν ακόμη όταν τον κυρίευε το άγχος για ποτό.

Τα τρία χρόνια στη φυλακή είχαν σκοτώσει κάθε ελπίδα για ένα πιθανό μέλλον. Όταν αποφυλακίστηκε, η Μοντ είχε εξαφανιστεί προ πολλού.

Δεν ήξερε πού είχε πάει και ούτε τον ένοιαζε. Όλοι οι παλιοί φίλοι του είχαν προχωρήσει, είχαν εξασφαλίσει σύγουρες δουλειές και οικογένειες και δεν ήθελαν καμία σχέση μαζί του.

Ο πατέρας του είχε σκοτωθεί σε δυστύχημα όσο ο Μπενγκτ ήταν στη φυλακή και, όταν αποφυλακίστηκε, πήγε να μείνει με τη μητέρα του.

Γύρισε όλο τον τόπο ζητιανεύοντας για δουλειά, αλλά παντού συναντούσε την άρνηση, όπου κι αν πήγαινε.

Κανείς δεν ήθελε πάρε δώσε μαζί του. Αυτό που τον οδήγησε τελικά να αναζητήσει το μέλλον στον πάτο του μπουκαλιού ήταν όλα τα βλέμματα που τον ακολουθούσαν μονίμως.

концов Бенгт не выдержал.

Десятого сентября 1954 года ровно в четырнадцать часов он вошел в банк Танумсхеде, вооруженный старым армейским пистолетом, который его отец хранил дома, и с натянутым на лицо нейлоновым чулком.

Все пошло вкрай и вкось. Ясное дело, служащие банка быстро побросали ему в сумку пачки денег, но денег оказалось вовсе не так много, как он рассчитывал.

Вдобавок одним из клиентов оказался одноклассник отца, и он с легкостью узнал Бенгта, несмотря на чулок.

Меньше чем через час полиция была у них дома и нашла сумку с деньгами под кроватью в его комнате.

Бенгт никогда не забудет лицо своей мамы. Она умерла много лет назад, но ее глаза преследовали его, когда выпивка заволакивала его голову.

Три года в тюрьме убили все его надежды на будущее. Когда Бенгт вышел на свободу, Мaud не было, она исчезла в неизвестном направлении.

Хотя она его больше не интересовала. Все его старые друзья жили своей жизнью, пахали на работе, обзавелись семьями и не хотели иметь с ним ничего общего.

С его отцом произошел несчастный случай, он умер, пока Бенгт сидел в тюрьме. И после отсидки он вернулся к матери и стал жить в ее доме.

Униженно и смиренно он обивал пороги в поисках работы, но везде наталкивался на глухую стену и слышал только «нет».

Он никому не был нужен. И все эти взгляды, неотвязно преследующие его, и привели Бенгта в конце концов к тому, что его будущее утонуло на дне бутылки.

Για κάποιον που ήταν μεγαλωμένος στην ασφάλεια μιας μικρής κοινωνίας, όπου όλοι χαιρετούν τους πάντες στον δρόμο, η αίσθηση της ψυχρότητας πονούσε το ίδιο με τα σωματικά βασανιστήρια.

Είχε σκεφτεί να μετακομίσει από τη Φιελμπάκα, αλλά πού να πήγαινε; Θεώρησε, λοιπόν, ότι ήταν προτιμότερο να μείνει και να αφεθεί στην αγκαλιά του ευλογημένου οινοπνεύματος.

Μόλις γνωρίστηκαν με τον Άντερς, έγιναν αμέσως σαν τον Φίλιππο με τον Ναθαναήλ. Δύο φτωχοδιάβολοι, συνήθιζαν να λένε και να γελάνε πικρά.

Ο Μπενγκτ έτρεφε μια σχεδόν πατρική στοργή για τον Άντερς και ένιωθε περισσότερη θλίψη για τη μοίρα του Άντερς παρά για τη δική του.

Συχνά ευχόταν να ήταν σε θέση να κάνει κάτι για ν' αλλάξει την πορεία της ζωής του Άντερς, αλλά, επειδή ένιωθε τις γητείες της σειρήνας του αλκοόλ, ήξερε ότι ήταν αδύνατον να ξεκολλήσει από μια τόσο απαιτητική ερωμένη όπως του είχε γίνει το ποτό με τα χρόνια. Απαιτούσε τα πάντα από αυτόν και δεν του έδινε τίποτα σε αντάλλαγμα.

Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να προσφέρουν ο ένας στον άλλο ίχνη παρηγοριάς και συντροφιά.

Ο δρόμος που οδηγούσε στην είσοδο του κτιρίου που ήταν το διαμέρισμα του Άντερς ήταν καθαρισμένος από το χιόνι και γεμάτος άμμο· δεν χρειαζόταν να περπατάει προσεχτικά φοβούμενος μήπως πέσει και σπάσει το μπουκάλι στην εσωτερική τσέπη, κάτι που είχε γίνει πολλές φορές αυτό τον δριμύ χειμώνα που είχε μόλις περάσει, όταν οι πάγοι σκέπαζαν, λείοι και γλιστεροί, τον δρόμο μέχρι τα σκαλοπάτια.

Οι δύο όροφοι που έπρεπε ν' ανέβει μέχρι το διαμέρισμα του Άντερς ήταν πάντα ένα πρόβλημα, μια που δεν υπήρχε ασανσέρ.

Αναγκάστηκε να σταματήσει πολλές φορές για

Для любого, кто вырос в спокойном маленьком поселке, где все знают друг друга и здороваются, встречаясь на улицах, ощущать себя изгоям было бы невыносимо.

Он подумывал уехать из Фельбаки, но куда, собственно говоря, он мог уехать. В любом случае проще оставаться здесь и тонуть в благословенной выпивке.

Они с Андерсом очень быстро нашли друг друга. Что один, что другой — два облезлых черта.

Бенгт испытывал к Андерсу теплые, почти отцовские чувства и оплакивал его судьбу больше, чем свою собственную.

Ему часто хотелось сделать что-нибудь, чтобы изменить и повернуть жизнь Андерса, но он и сам был не в силах вырваться из сознательных объятий своей сорокаградусной любовницы, такой же требовательной и ничего не дающей взамен, как Мaud.

Поэтому единственное, что оставалось им с Андерсом, — это пытаться дать друг другу немного понимания и утешения.

Дорога к подъезду Андерса была тщательно расчищена и посыпана песком, поэтому Бенгту не пришлось внимательно смотреть себе под ноги, любовно оберегая бутылку во внутреннем кармане, как приходилось делать уже много раз суровыми зимами, когда скользкий слой льда доходил до самых ступенек.

Из-за отсутствия лифта два лестничных пролета наверх, к квартире Андерса, всегда представляли для него проблему.

Несколько раз ему пришлось

να πάρει μια ανάσα και δύο φορές άρπαξε την ευκαιρία να κατεβάσει μια τονωτική γουλιά από το μπουκάλι που είχε στην εσωτερική τοέπη.

Όταν βρέθηκε τελικά έξω από την πόρτα του διαμερίσματος του Άντερς, ήταν πολύ λαχανιασμένος και ακούμπησε για λίγο στο κούφωμά της πριν την ανοίξει, αφού ήξερε ότι ο Άντερς δεν κλείδωνε ποτέ.

Στο διαμέρισμα επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Μάλλον ο Άντερς δεν ήταν σπίτι. Αν κοιμόταν έπειτα από μεθύσι, η βαριά ανάσα του, το ροχαλητό και η μυξιασμένη μύτη του θα ακούγονταν ήδη στο χολ.

Ο Μπενγκτ κοίταξε στην κουζίνα. Κανείς κι εκεί, εκτός από τις συνηθισμένες καλλιέργειες βακτηρίων.

Η πόρτα του μπάνιου ήταν ορθάνοιχτη, αλλά ήταν κι αυτό άδειο. Όταν έστριψε στη γωνία, ένιωσε κάτι τρομακτικό να του σφίγγει το στομάχι.

Αυτό που είδε στο καθιστικό τον έκανε να μείνει σαν στήλη άλατος. Το μπουκάλι που κρατούσε έπεισε στο πάτωμα με έναν υπόκωφο γδούπο, αλλά το γυαλί άντεξε.

Το πρώτο που είδε ήταν τα πόδια που κρέμονταν λίγο πάνω από το πάτωμα. Τα γυμνά πόδια κουνιόντουσαν ανάλαφρα πέρα δώθε, πέρα δώθε σαν εκκρεμές.

Ο Άντερς φορούσε παντελόνι, αλλά από τη μέση και πάνω ήταν γυμνός. Το κεφάλι του κρεμόταν σχηματίζοντας μια παράξενη γωνία με το υπόλοιπο σώμα. Το πρόσωπό του ήταν πρησμένο και άχρωμο, και η γλώσσα έδειχνε αφύσικα μεγάλη στο στόμα, εκεί που πρόβαλλε λίγο από τα χείλη.

Ήταν το πιο θλιβερό θέαμα που είχε αντικρίσει ποτέ του ο Μπενγκτ. Έκανε μεταβολή και βγήκε αργά έξω από το διαμέρισμα, όχι όμως πριν συμμαζέψει το μπουκάλι από το πάτωμα.

Ψαχούλευε στα τυφλά από κάπου να πιαστεί, να κρατηθεί, αλλά έβρισκε μόνο το κενό. Έτσι, πιάστηκε από τη μόνη σανίδα σωτηρίας που

останавливаться, чтобы перевести дух, и пару раз Бенгт позволил себе приложитьсь к бутылке для бодрости.

Когда он в конце концов добрался, то совсем запыхался и прислонился к стене, чтобы чуть-чуть отдохнуться. Потом Бенгт просто открыл дверь, которую, как он прекрасно знал, Андерс никогда не запирал.

В квартире стояла мертвая тишина. А может быть, Андерса не было дома? Ведь если бы Андерс спал, то его обычный храп и тяжелое дыхание слышались бы даже здесь, в прихожей.

Бенгт заглянул в кухню — там никого, только бациллы и бактерии. За распахнутой дверью в ванную тоже пусто. Когда же Бенгт повернулся за угол, у него внутри все мгновенно заржало. Он осталбенел от зрелища, представшего перед ним в комнате.

Бутылка, которую он держал в руке, выскользнула из пальцев, бумкнула об пол, но не разбилась.

Сначала он увидел ноги с голыми ступнями, безвольно повисшие над полом, тихо покачивающиеся, как маятник, от сквозняка.

На Андерсе были только брюки — ни майки, ни рубашки. Голова вывернута под странным углом, лицо — распухшее и бесцветное. Язык казался слишком большим, он не помещался во рту и просунулся между губ.

Более жуткой картины Бенгт в жизни не видел. Он повернулся и пошел прочь из квартиры. По дороге он машинально наклонился и подобрал бутылку.

Совершенно ошарашенный, он никак не мог сообразить, что делать. В голове не было ни одной мысли — только пустота. И

ήξερε.

Κάθισε στο κατώφλι του διαμερίσματος του Άντερς, έφερε το μπουκάλι στο στόμα και έκλαψε.

* * *

Ήταν αμφίβολο κατά πόσο το επίπεδο αλκοόλ στο αίμα του ήταν στο πλαίσιο του νομίμου, αλλά ο Πάτρικ δεν ενδιαφερόταν γι' αυτό εκείνη τη στιγμή.

Οδηγούσε λίγο πιο σιγά απ' όσο συνήθως για σιγουριά, αλλά, μια που σχημάτιζε διάφορα νούμερα στο κινητό και μιλούσε ταυτόχρονα, ήταν συζητήσιμο αν η αργή οδήγησή του βοηθούσε την οδική ασφάλεια.

Το πρώτο τηλεφώνημα έγινε στο Κανάλι 4, απ' όπου επιβεβαίωσαν ότι το σίριαλ Διαφορετικοί δρόμοι δεν είχε προβληθεί την Παρασκευή στις είκοσι πέντε λόγω του αγώνα χόκεϋ.

Μετά, τηλεφώνησε στον Μέλμπεργ, ο οποίος, διόλου παράξενο, χάρηκε πολύ με το νέο και έδωσε αμέσως εντολή να προσαχθεί ξανά ο Άντερς. Με το τρίτο τηλεφώνημα του δόθηκαν οι ενισχύσεις που ζήτησε και κατευθύνθηκε απευθείας στο κτίριο με τα διαμερίσματα όπου βρισκόταν ο Άντερς.

Η Τζένι Ρουσέν πρέπει να είχε μπερδέψει τις ημερομηνίες, δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Δεν ήταν εντελώς ασυνήθιστο λάθος για μάρτυρες αυτό.

Παρά τον ενθουσιασμό του για μια ενδεχόμενη καμπή στην υπόθεση, δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί στην αποστολή του όπως ήθελε.

Οι σκέψεις του γλιστρούσαν, συνεχώς, στη νύχτα που πέρασε με την Ερίκα. Έπιασε τον εαυτό του να χαμογελάει χαζά —ένα χαμόγελο που έπιανε από το ένα αυτί μέχρι το άλλο—,

поэтому он поступил так, как поступал обычно в трудных ситуациях:

Бенгт опустился на пол перед квартирой Андерса, поднес бутылку ко рту и заплакал.

* * *

Патрик сильно сомневался, что у него сейчас все нормально с уровнем промилле в крови, но в настоящий момент это совсем не беспокоило.

Хотя на всякий случай он ехал медленнее, чем обычно, говорить о большей безопасности было довольно сложно, потому что Патрик держал в одной руке мобильный телефон и все время называл.

Первый звонок он сделал на Четвертый канал, и там ему подтвердили то, что он уже знал. «Разделенные миры» в пятницу вечером двадцать пятого отменили из-за хоккейного матча.

Потом он позвонил Мелльбергу, который нескованно обрадовался новости и потребовал, чтобы Андерса немедленно арестовали снова. После третьего звонка ни малейших колебаний у Патрика не осталось, и он решительно поехал в направлении многоквартирного дома, где жил Андерс.

Ени Розен, скорее всего, просто-напросто перепутала дни — вполне обычная вещь, когда дело касается свидетелей.

Несмотря на возбуждение в связи с таким крутым поворотом в расследовании, Патрик никак не мог полностью сосредоточиться на деле.

Мысли все время возвращались к Эрике и к ночи, которую они провели вместе. Патрик поймал себя на том, что улыбается дурацкой улыбкой, не отдавая себе в этом

και τα χέρια του έπαιζαν τύμπανο, σαν από μόνα τους, πάνω στο τιμόνι.

Άνοιξε το ραδιόφωνο σε έναν σταθμό με παλιά σουξέ και έπιασε την Αρέθα Φράνκλιν να τραγουδάει το «Ρισπέκτ».

Ο χαρούμενος μοτάουν ήχος ταίριαζε απόλυτα με τη διάθεσή του και δυνάμωσε τον ήχο. Όταν ήρθε η ώρα του ρεφρέν, τραγούδησε κι αυτός όσο πιο δυνατά μπορούσε και χόρεψε όσο καλύτερα γινόταν από την καθιστή θέση.

Πίστευε ότι τραγουδούσε πολύ καλά, μέχρι που ξαφνικά χάθηκε το σήμα του ραδιοφώνου και άκουσε τη δική του φωνή να ουρλιάζει «Ρ-Ι-Σ-Π-Ε-Κ-Τ ». Δεν αντήχησε και τόσο όμορφα στα τύμπανα των αυτιών του.

Όλη η περασμένη νύχτα ήταν σαν ένα μεθυσμένο όνειρο, κι αυτό δεν οφειλόταν μόνο στην ποσότητα κρασιού που είχαν πιει. Ήταν σαν σκέπαζε εκείνες τις ώρες της νύχτας ένα πέπλο ή μια ομίχλη από συναισθήματα, αγάπη και έρωτα.

Αναγκάστηκε, απρόθυμα, να εγκαταλείψει τις σκέψεις για τα χτεσινοβραδινά όταν έστριψε στο πάρκινγκ του συμπλέγματος κατοικιών.

Οι ενισχύσεις είχαν φτάσει πολύ γρήγορα. Μάλλον θα βρίσκονταν κοντά. Είδε δύο περιπολικά με τους φάρους αναμμένους, και μια ρυτίδα εμφανίστηκε στο μέτωπό του. Ήταν αναμενόμενο ότι θα παρανοούσαν τις οδηγίες. Ένα περιπολικό είχε πει, όχι δύο.

Όταν πλησίασε κι άλλο, είδε ένα ασθενοφόρο πίσω από τα περιπολικά. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

Είδε τη Λένα, την ξανθιά αστυνομικίνα από την Ουντεβάλα, και πήγε κοντά της. Εκείνη μιλούσε στο κινητό, αλλά, όταν την πλησίασε, την άκουσε να λέει ένα «γεια» και την είδε να βάζει το κινητό σε μια θήκη που είχε στερεωμένη στη ζώνη της.

отчета, барабанит пальцами на руле какой-то бравурный марш.

Он включил радио и настроился на станцию с хорошей ретромузикой. Анета Франклайн исполняла «Респект» — отличная вещь, типичное звучание «Мотаун» и здорово подходит к его настроению, и он прибавил громкость. Когда Анета дошла до припева, Патрик взялся подпевать во все горло и при этом ухитрялся приплясывать, насколько это возможно, сидя в машине.

Патрик думал, что они с Анетой Франклайн звучат чертовски хорошо — до тех пор, пока станция неожиданно не пропала и он не услышал самого себя, завывающего жутким голосом: «Рес-пект!» Да, без Анеты Франклайн и аккомпанемента выходило много хуже.

События минувшей ночи представлялись ему каким-то сном, и совсем не из-за того, что они довольно много выпили. Казалось, что на всю минувшую ночь опустилась чувственная завеса любви и эротики.

Патрик неохотно заставил себя оторваться от мыслей о вчерашнем вечере, поворачивая на парковку перед домом Андерса.

Подкрепление приехало неожиданно быстро: должно быть, они находились поблизости. Патрик увидел две полицейские машины с включенными мигалками и почесал лоб. Ну вот, как всегда. Ведь он дал совершенно ясные инструкции: просил одну машину, а не две.

Когда Патрик подъехал поближе, то увидел, что за полицейскими машинами стоит «скорая помощь». Что-то случилось.

Он узнал Лену, блондинку-полицейского из Уддеваллы, и направился к ней. Она разговаривала по мобильному телефону, но когда Патрик подошел ближе, она быстро попрощалась со своим собеседником. Лена выключила мобильник и положила его в чехол, пристегнутый к ремню.

<p>«Γεια σου, Πάτρικ».</p> <p>«Γεια, Λένα. Τι γίνεται εδώ;»</p> <p>«Ένας κρασοκανάτας βρήκε τον Άντερς Νίλσον κρεμασμένο στο διαμέρισμά του».</p> <p>Έγνεψε με το κεφάλι προς τη μεριά της εισόδου. Ο Πάτρικ ένιωσε ένα παγωμένο áγγιγμα στο στομάχι του.</p> <p>«Δεν πειράξατε τίποτα, έτσι δεν είναι;»</p> <p>«Όχι, βέβαια, τι διάβολο μας πέρασες; Μόλις μίλησα με το κέντρο στην θυντεβάλα και στέλνουν μια ομάδα για να ερευνήσει τον τόπο του εγκλήματος.</p> <p>Μιλήσαμε και με τον Μέλμπεργ και υπέθεσα ότι ήρθες επειδή σου τηλεφώνησες.</p> <p>«Όχι, εδώ ερχόμουν έτσι κι αλλιώς, για να ξαναπάρω τον Άντερς για ανάκριση».</p> <p>«Μα άκουσα ότι είχε áλλοθι».</p> <p>«Ναι, αυτό πιστεύαμε, αλλά το áλλοθι κατέρρευσε και ερχόμασταν να τον μαζέψουμε ξανά».</p> <p>«Ω γαμώτο. Τι διάβολο νομίζεις ότι σημαίνει αυτό; Η πιθανότητα να υπάρχουν ξαφνικά δύο δολοφόνοι εδώ στη Φιελμπάκα πρέπει να είναι σχεδόν ανύπαρκτη, οπότε πρέπει να δολοφονήθηκε από το ίδιο áτομο που αφαίρεσε τη ζωή της Άλεξ Βίκνερ.</p> <p>Έχετε κανέναν áλλο ύποπτο εκτός από τον Άντερς;»</p> <p>Ο Πάτρικ συγκεντρώθηκε μεμιάς. Ήταν αλήθεια ότι αυτό εδώ ανέτρεπε τα πάντα, αλλά δεν ήταν éτοιμος να καταλήξει στα ίδια συμπεράσματα με τη Λένα ότι ο Άντερς δολοφονήθηκε από το ίδιο áτομο που σκότωσε την Άλεξ. Ασφαλώς, ήταν στατιστικά αδύνατο. Είχε να γίνει φόνος στη Φιελμπάκα εδώ και δεκαετίες, και ξαφνικά εμφανίζονται δύο δολοφόνοι που παραμένουν ασύλληπτοι. Όμως, δεν ήταν πρόθυμος να αποκλείσει το απίθανο.</p> <p>«Λοιπόν. πάμε πάνω να ρίξω μια ματιά και</p>	<p>— Привет, Патрик.</p> <p>— Привет, Лена. Что тут происходит?</p> <p>— Один из алкашей нашел Андерса Нильссона повешенным в квартире.</p> <p>Лена кивком указала на подъезд. У Патрика заледенело в животе.</p> <p>— Я надеюсь, вы ничего не трогали?</p> <p>— Нет. Ты за кого нас держишь? Я как раз сейчас разговаривала с Уддеваллой, чтобы они постарались насчет экспертов для осмотра места происшествия.</p> <p>Да, Патрик, мы уже сообщили Мелльбергу. Ты в курсе, что он тебе звонил?</p> <p>— Нет, я как раз ехал, чтобы забрать Андерса на допрос.</p> <p>— Но я слышала, у него вроде было алиби.</p> <p>— Мы тоже так думали, но оно развалилось, поэтому хотели опять его задержать.</p> <p>— Чушь. Как ты думаешь, что все это дерньмо значит? Я хочу сказать: довольно неправдоподобно, что во Фье́льбаке вдруг появились два убийцы. Так что, по всей вероятности, Андерса убил тот же, кто убил Александру Вийкнер.</p> <p>А у вас, вообще говоря, есть еще какой-нибудь подозреваемый, кроме Андерса?</p> <p>Патрик уклонился от ответа. Похоже, что Лена права, но он еще не готов ручаться за то, что Андерса и Александру убил один и тот же преступник. С точки зрения статистики, вероятность существования двух разных убийц была ничтожна мала, но не исключалась полностью.</p> <p>— Пойдем поднимемся наверх, я посмотрю.</p>
---	---

μου λες εντωμεταξύ όσα ξέρεις. Πώς ειδοποιηθήκατε, για παράδειγμα;»

Η Λένα προηγήθηκε και μπήκε πριν από αυτόν στο κλιμακοστάσιο.

«Να, όπως σου είπα, τον βρήκε ένας από τους συμπότες του, ο Μπενγκτ Λάρσον.

Ήρθε το πρωί αποδώ για να ξεκινήσουν το πιόμα και να βάλουν τη μέρα μπροστά. Συνήθως μπαίνει μέσα δίχως να χτυπήσει κι αυτό έκανε και σήμερα.

Όταν μπήκε στο διαμέρισμα, είδε τον Άντερς να κρέμεται στο καθιστικό από ένα σκοινί που ήταν δεμένο στον γάντζο του ταβανιού για το φως».

«Τηλεφώνησε αμέσως;»

«Οχι, όχι αμέσως. Κάθισε στο κατώφλι και έπνιξε τη θλίψη του σε μια μπουκάλα σναπς μάρκας Εξπλόρερ και μόνο όταν κάποιος από τους γείτονες βγήκε από το διαμέρισμα και ρώτησε τι συνέβαινε αποκάλυψε τι είχε γίνει. Μετά, μας τηλεφώνησε ο γείτονας.

Ο Μπενγκτ Λάρσον είναι πολύ μεθυσμένος για να περάσει από ανάκριση, οπότε τον έχωσα κι εγώ σ' ένα κελί για μεθυσμένους».

Ο Πάτρικ αναρωτήθηκε μέσα του γιατί ο Μέλιμπεργ δεν του τηλεφώνησε να τον ενημερώσει για όλ' αυτά, αλλά απόδιωξε τη σκέψη και αρκέστηκε στο γεγονός ότι «αι βουλαί» του αρχιεπιθεωρητή ήταν συχνά παντελώς άγνωστες.

Ο Πάτρικ δρασκέλισε τα σκαλοπάτια και προσπέρασε τη Λένα. Όταν έφτασαν στον τρίτο όροφο, η πόρτα του διαμερίσματος ήταν ορθάνοιχτη, και είδε ανθρώπους να κινούνται εκεί μέσα.

Η Τζένι στεκόταν στην πόρτα του δικού της διαμερίσματος με τον Μαξ αγκαλιά. Όταν τους πλησίασε ο Πάτρικ, ο Μαξ σήκωσε τα παχουλά χεράκια του και έδειξε χαμογελαστός τα αραιά δόντια του.

А ты мне расскажешь, что вы уже узнали. Кто, например, поднял тревогу?

Лена шла впереди Патрика:

— Ну, как я уже сказала, Андерса нашел один из его корешей-алкашей — Бенгт Ларссон.

Сегодня утром он решил к нему зайти, чтобы начать квасить с утра пораньше. Бенгт часто заходил к Андерсу и сегодня пришел опохмелиться.

Когда он вошел в квартиру, то нашел Андерса повешенным на веревке, привязанной к крюку для люстры в комнате.

— Он сразу же вызвал полицию?

— Нет, не он. Он сидел возле двери и заливал тоску при помощи бутылки «Эксплорера». Тут как раз из своей квартиры вышел один из соседей, наткнулся на Бенгта и спросил, что случилось, почему тот сидит в дверях. Бенгт сказал, и сосед позвонил нам.

Бенгт Ларссон слишком набрался для того, чтобы его подробно допрашивать, так что я его недавно отправила в вытрезвитель.

Патрик спрашивал себя, почему Мелльберг не звонит и не требует у него отчета о том, что тут происходит, но выбросил эти мысли из головы и удовлетворился объяснением, что неисповедимы пути Комиссаровы.

Шагая через две ступеньки зараз, он поравнялся с Леной. Когда они поднялись на третий этаж, через широко открытую дверь он увидел, как внутри, в квартире, суетятся люди.

Ени стояла на пороге своей квартиры с Максом на руках. Когда Патрик подошел к ним, Макс радостно замахал своими маленькими пухлыми ручками и открыл в улыбке крошечные зубешки.

«Τι συνέβη εδώ;»

Η Τζένι έπιασε πιο σφιχτά τον Μαξ, που έκανε ότι μπορούσε για να ξεγλιστρήσει από την αγκαλιά της.

«Δεν ξέρουμε ακόμη. Ο Άντερς Νίλσον είναι νεκρός, αλλά δεν ξέρουμε τίποτα περισσότερο. Άκουσες ή είδες τίποτε ασυνήθιστο;»

«Οχι, δεν μπορώ να θυμηθώ κάτι ιδιαίτερο. Το πρώτο που άκουσα ήταν ότι ο γείτονας εδώ δίπλα άρχισε να μιλάει με κάποιον στο κλιμακοστάσιο και έπειτα από λίγο ήρθαν περιπολικά και ένα ασθενοφόρο και έγινε χαμός εδώ απέξω.»

«Αλλά ούτε άκουσες ούτε είδες κάτι νωρίτερα σήμερα ή χτες βράδυ;»
Ο Πάτρικ συνέχιζε να την «ψαρεύει».

«Μπαα, όχι, τίποτα».

Ο Πάτρικ εγκατέλειψε την προσπάθεια προσώρας.

«Εντάξει, σ' ευχαριστώ για τη βοήθεια, Τζένι».

Χαμογέλασε στον Μαξ και τον άφησε να του πιάσει τον δείκτη του χεριού του, κάτι που ήταν προφανώς απίστευτα αστείο, μια που ο Μαξ ξεκαρδίστηκε στα γέλια μέχρι πνιγμού σχεδόν.

Ο Πάτρικ τράβηξε απρόθυμα το δάχτυλό του και πι-σωπάτησε αργά προς το διαμέρισμα του Άντερς, ενώ συνέχισε να χαιρετάει τον Μαξ κουνώντας το χέρι του.

Η Λένα στεκόταν στο κατώφλι του διαμερίσματος μ' ένα κοροϊδευτικό χαμόγελο στα χείλη.
«Θα θελες να χεις ένα, έτσι;»

Ο Πάτρικ ένιωσε τέτοια δυσαρέσκεια που κοκκίνισε στο άκουσμα του πειράγματος, κάτι που έκανε το χαμόγελο της Λένας να πλατύνει κι άλλο. Μουρμούρισε κάτι προς απάντηση.

— Что здесь случилось?

Ени крепче прижала к себе Макса, который предпринимал героические усилия, чтобы выкрутиться из ее рук.

— Мы еще не знаем. Андерс Нильссон мертв. Но пока это все. Ты не видела и не слышала ничего необычного?

— Нет, ничего такого не могу припомнить. Я услышала только, как сосед с кем-то начал разговаривать на лестничной площадке, а потом приехали полицейские машины и «скорая помощь» и все начали бегать туда-сюда.

— А до этого сегодня ничего необычного не происходило? Или вечером, или, может быть, ночью? — продолжал забрасывать удочку Патрик.

— Нет, ничего.

Патрик понял, что продолжать бесполезно:

— О'кей, спасибо за помощь, Ени.

Он улыбнулся Максу и протянул ему указательный палец, что вызвало у того счастье просто неимоверное. Макс вцепился в палец Патрика и расхохотался настолько радостно, что, казалось, он сейчас задохнется.

Патрик неохотно освободил палец и медленно пошел к двери квартиры Андерса, помахав рукой Максу и пропищав ему «до свидания» дурацким детским голосом.

Лена стояла в дверях с ехидной улыбочкой на лице.

— Что, давно не виделись или как?

К своему ужасу, Патрик почувствовал, что краснеет, что развеселило Лену еще больше. Патрик пробормотал в ответ что-то неразборчивое. Лена вошла в квартиру и

Εκείνη μπήκε πρώτη στο διαμέρισμα και είπε πάνω από τον ώμο της:

«Κοίτα, για να ξέρεις, πες το ανοιχτά αν θέλεις ένα. Είμαι ελεύθερη και μόνη και έχω ένα βιολογικό ρολόι που χτυπάει τόσο δυνατά που δεν μπορώ να κοιμηθώ τις νύχτες».

Ο Πάτρικ ήξερε ότι η Λένα αστειευόταν. Συνήθιζε να πειράζει τον κόσμο με το φλερτ της, αλλά δεν μπόρεσε να κρύψει ότι είχε κοκκινίσει κι άλλο.

Απέφυγε ν' απαντήσει, και, όταν μπήκαν στο καθιστικό, κάθε ίχνος χαμόγελου εξαφανίστηκε από τα πρόσωπά τους.

Κάποιος είχε κατεβάσει το πτώμα του Άντερς από το σκοινί όπου κρεμόταν, και τώρα ο Άντερς κείτονταν στο πάτωμα.

Ακριβώς αποπάνω του κρεμόταν ακόμη το σκοινί, κομμένο δέκα εκατοστά από τον γάντζο. Το υπόλοιπο σκοινί ήταν γύρω από τον λαιμό του Άντερς σαν θηλιά, και ο Πάτρικ είδε τη βαθιά κατακόκκινη πληγή που είχε κάνει το σκοινί στον λαιμό του.

Αυτό που πάντα τον δυσκόλευε στους νεκρούς ήταν το αφύσικο χρώμα του προσώπου τους. Ο στραγγαλισμός είχε προκαλέσει ένα απάσιο μελανό μοβ χρώμα που πρόσδιδε στο θύμα μια πολύ παράξενη όψη.

Η χοντρή πρησμένη γλώσσα που πεταγόταν ανάμεσα από τα χείλη ήταν κάτι σύνηθες σε θύματα στραγγαλισμού ή ασφυξίας.

Παρόλο που η εμπειρία του του από θύματα δολοφονιών ήταν —το λιγότερο που θα μπορούσε να πει— περιορισμένη, η αστυνομία είχε πάντα το μερίδιό της σε περιστατικά αυτοκτονιών κάθε χρόνο, και ο ίδιος είχε προλάβει να κατεβάσει δυο τρία πτώματα από το σκοινί μέχρι σήμερα στην καριέρα του.

Όταν όμως ο Πάτρικ κοίταξε γύρω του στο καθιστικό, είδε ένα τουλάχιστον πράγμα που έκανε αυτό τον χώρο διαφορετικό από τους χώρους που είχε δει μέχρι στιγμής με κρεμασμένους αυτόχειρες. Δεν υπήρχε καμία πιθανότητα να είχε ανέβει εκεί πάνω ο Άντερς και είχε περάσει το κεφάλι του στη θηλιά που

сказала ему через плечо:

— Да, хочу сказать, чтобы ты знал: я не замужем, живу одна, у меня никого нет, а мои биологические часы тикают так громко, что я по ночам спать не могу.

Патрик видел, что она шутила, что это обычный треп, ее типичная манера подкалывать, но тем не менее покраснел еще сильнее.

Он не стал ничего отвечать. А когда они вошли в комнату, улыбки и желание шутить у них совершенно пропали.

Кто-то срезал тело Андерса с веревки, и теперь оно лежало на полу комнаты.

Прямо над его головой с потолка свисал обрывок сантиметров в десять, остальная часть веревки была петлей затянута на шее Андерса. И Патрик видел четкую темную борозду на шее — там, где веревка впилась в кожу.

Самым неприятным для Патрика, когда он видел мертвых, был их неестественный цвет лица. От удушения лицо жертвы стало жуткого сине-лилового цвета и выглядело очень странно.

Изо рта высовывался толстый, распухший язык, что тоже типично для повешенных или задушенных.

Хотя опыт Патрика в расследовании убийств был безграниччен, в смысле — никакой, на долю полиции иногда выпадало расследование самоубийств, и лично Патрику за его карьеру досталось три штуки.

Оглядев комнату, Патрик обратил внимание на одну вещь, которая вполне определенно исключала вероятность самоубийства. Андерс никак не мог забраться под потолок и просунуть голову в петлю: поблизости не было ни стула, ни стола. Андерс просто висел в середине пустой комнаты, как

κρεμόταν από το ταβάνι. Διότι δεν υπήρχαν ούτε καρέκλες ούτε τραπέζια εκεί γύρω. Ο Άντερς κρεμόταν και κουνιόταν απλώς στον αέρα σαν ένα μακάβριο ανθρώπινο αιωρούμενο αντικείμενο από αυτά που κουδουνίζουν με τον αέρα.

Άμαθος καθώς ήταν από σκηνές εγκλήματος, ο Πάτρικ κινούνταν προσεχτικά σε μεγάλους κύκλους γύρω από το πτώμα. Τα μάτια του Άντερς ήταν ορθάνοιχτα και κοιτούσαν απλανή στον αέρα.

Ο Πάτρικ δεν αντιστάθηκε στον πειρασμό να σκύψει μπροστά και να του κλείσει τα μάτια. Ήξερε ότι δεν έπρεπε να αγγίξει καθόλου το πτώμα πριν έρθει ο ιατροδικαστής —στην πραγματικότητα, δεν έπρεπε να το είχαν κατεβάσει καν—, αλλά κάτι σ' εκείνο το απλανές βλέμμα έκανε τις απολήξεις των νεύρων του ιδιαίτερα ευαίσθητες. Ένιωθε ότι εκείνα τα μάτια τον ακολουθούσαν παντού στο δωμάτιο.

Πρόσεξε ότι ο χώρος έδειχνε πολύ άδειος και τότε αντιλήφθηκε ότι όλοι οι πίνακες έλειπαν από τους τοίχους. Είχαν απομείνει μόνο κάποια μεγάλα άσχημα σημάδια εκεί που ήταν κρεμασμένοι.

Κατά τ' άλλα, το δωμάτιο ήταν εξίσου πανάθλιο, όπως και την προηγούμενη φορά που είχε πάει, αλλά τότε οι πίνακες φώτιζαν τουλάχιστον, κατά κάποιον τρόπο, τον χώρο.

Έδιναν στο σπίτι του Άντερς έναν συγκεκριμένο αέρα παρακμής μέσα από έναν συνδυασμό βρομιάς και ομορφιάς. Τώρα είχαν απομείνει μόνες τους η βρομιά με την αηδία.

Η Λένα μιλούσε ασταμάτητα στο κινητό της. Έπειτα από μια συνομιλία κατά την οποία ο Πάτρικ την άκουσε να απαντάει μονολεκτικά, έκλεισε απότομα το καπάκι του μικρού Έρικσον και στράφηκε προς το μέρος του.

«Ερχονται ενισχύσεις από το ιατροδικαστικό για επιτόπια έρευνα. Φεύγουν τώρα από το Γέτεμποργ. Δεν πρέπει να αγγίξουμε τίποτα. Προτείνω να περιμένουμε έξω για ασφάλεια».

абстрактный мобиЛЬ-ужастиК.

В связи с тем, что здесь произошло убийство, Патрик двигался очень осторожно. Открытые глаза Андерса неподвижно уставились в потолок.

Патрик не мог себе позволить закрыть мертвому глаза — он знал, что до приезда экспертов тела никто не должен касаться. И, по правилам, тело нельзя было снимать, а следовало оставить висеть. В оцепенелом взгляде Андерса Патрику чудилось что-то такое, что ужасно действовало на нервы и заставляло содрогнуться. Ему казалось, что глаза мертвеца следят за ним.

Патрик обратил внимание, что комната выглядит необычно голой, и понял, что со стен исчезли все картины. На их месте остаюсь большая некрасивая пустота.

В остальном это была все та же, ничуть не изменившаяся загаженная комната, такая же, какой Патрик видел ее в прошлый раз, но тогда ее освещали картины.

Они придавали жилищу Патрика отчетливо декадентский дух из-за броского контраста грязи и красоты. А теперь это была лишь засранная и мерзкая комната.

Лена что-то тихо говорила в мобильный телефон. Она отвечала короткими односложными фразами, потом захлопнула крышку своего маленького «Эрикссона» и повернулась к нему.

— Я получила подтверждение о приезде экспертов для изучения места преступления. Они сейчас выехали из Гётеборга. Мы не должны ничего трогать. Я сказала, что мы проследим и для

<p>Βγήκαν στο χολ, και η Λένα έκλεισε προσεχτικά την πόρτα και την κλείδωσε με ένα κλειδί που βρισκόταν στη μέσα μεριά. Το κρύο ήταν διαπεραστικό όταν βγήκαν από την κύρια είσοδο του κτιρίου. Η Λένα και ο Πάτρικ χτυπούσαν επιτόπου τα πόδια τους για να ζεσταθούν.</p>	<p>надежности подождем снаружи.</p> <p>Они пошли в прихожую. Лена аккуратно закрыла дверь и заперла ее ключом, который висел на крючке внутри. Когда они вышли из подъезда, их обдало холодом. Лена и Патрик стали притопывать ногами, чтобы согреться.</p>
<p>«Πού τον έχεις τον Γιάνε;»</p> <p>Ο Πάτρικ ρωτούσε για τον συνεργάτη της Λένας, ο οποίος έπρεπε να ήταν μαζί της στο περιπολικό.</p>	<p>— А куда девался Янне?</p> <p>Патрик спрашивал о напарнике Лены, с которым она обычно вместе приезжала.</p>
<p>«Φαπάρει σήμερα».</p> <p>«Φαπάρει;»</p> <p>«Φροντίδα άρρωστου παιδιού. ΦΑΠ. Χάρη στις περικοπές που έχουν κάνει, δεν υπήρχε κανένας να τον αντικαταστήσει μέσα σε τόσο σύντομη προθεσμία, οπότε έφυγα μόνη μου μόλις ήρθε το σήμα».</p>	<p>— Он сегодня пэбэрует.</p> <p>— Пэбэрует? — спросил Патрик очень удивленно.</p> <p>— Присматривает за больным ребенком — ПБР. Поблизости никого не оказалось, а искать кого-нибудь или вызывать было уже поздно. Кто знал, что все так выйдет, поэтому я приехала одна.</p>
<p>Ο Πάτρικ έγνεψε αφηρημένα. Μάλλον συμφωνούσε με τη Λένα. Υπήρχαν πολλά που έδειχναν προς τη μεριά ενός και μοναδικού δολοφόνου.</p>	<p>Патрик рассеянно кивнул. Он был вынужден согласиться с Леной. Очень многое говорило в пользу того, что искать следует одного убийцу.</p>
<p>Τα βιαστικά συμπεράσματα ήταν το πιο επικίνδυνο που θα μπορούσε να κάνει ένας αστυνομικός, αλλά οι πιθανότητες για δύο διαφορετικούς δολοφόνους σε αυτή εδώ τη μικρή κωμόπολη ήταν απειροελάχιστα μικρές.</p>	<p>Хотя делать поспешные заключения означало бы допустить одну из наиболее опасных ошибок в работе полицейского, но вероятность появления в таком маленьком поселке, как Фельбака, двух разных убийц была мала.</p>
<p>Αν πρόσθετες το γεγονός ότι υπήρχαν πολύ ισχυροί δεσμοί ανάμεσα στα δύο θύματα, οι πιθανότητες αυτές μειώνονταν κι άλλο.</p>	<p>А если принять во внимание тесную связь между жертвами, эта возможность становилась еще меньше.</p>
<p>Ήξεραν ότι οι άντρες του εγκληματολογικού θα έκαναν να φτάσουν τουλάχιστον μιάμιση ώρα, πιθανώς δύο, και για να γλιτώσουν από το κρύο, ο Πάτρικ και η Λένα μπήκαν στο αυτοκίνητό του και έβαλαν το καλοριφέρ. Έβαλαν μάλιστα και το ραδιόφωνο να παίζει και για αρκετή ώρα κάθονταν αμίλητοι και άκουγαν χαρούμενη ποπ μουσική. Αυτό δημιούργησε μια ευπρόσδεκτη αντίθεση με τον λόγο της μακράς αναμονής τους. Έπειτα από</p>	

μία ώρα και σαράντα λεπτά, είδαν δύο περιπολικά να μπαίνουν στο πάρκινγκ και βγήκαν από το αυτοκίνητο για να συναντήσουν τις ενισχύσεις.

* * *

«Καλέ μου Γιαν, γιατί δεν παίρνουμε ένα δικό μας σπίτι; Είδα ένα από τα σπίτια στο Μπαντχόλμεν που ήταν για πούλημα. Δεν μπορούμε να πάμε να το δούμε; Έχει την πιο απίθανη θέα και ένα μικρό λεμβοστάσιο. Σε παρακαλώ, καλέ μου».

Η παραπονιάρα φωνή της Λίζας τού έκανε τα νεύρα τσατάλια. Τώρα τελευταία αυτό συνέβαινε σχεδόν πάντα.

Ο γάμος τους θα ήταν πολύ καλύτερος αν η Λίζα είχε την αίσθηση πότε έπρεπε να το βουλώνει και να μην γκρινιάζει. Τον τελευταίο καιρό, ούτε τα μεγάλα και σφιχτά στήθη της ούτε ο υπέροχος πισινός της μπορούσαν να τον πείσουν ότι αυτός ο γάμος άξιζε τον κόπο.

Η γκρίνια της είχε λάβει απίθανες διαστάσεις, και κάτι τέτοιες στιγμές μετάνιωνε πικρά που την είχε αφήσει να τον πείσει να παντρευτούν.

Η Λίζα δούλευε σερβιτόρα στο ρεστοράν Ρέντε Ουρμ, στην Γκρέμπεσταντ, όταν την πρωτοείδε.

Μόλις οι άντρες της παρέας του είδαν το βαθύ ντεκολτέ και τα ψηλά πόδια της, άρχισαν να παράγουν απίστευτες ποσότητες σάλιου, κι εκείνος αποφάσισε μεμιάς ότι έπρεπε να την κάνει δική του.

Συνήθως αποκτούσε ό,τι ήθελε, και η Λίζα δεν αποτέλεσε εξαίρεση. Δεν ήταν και τόσο άσχημος, αλλά εκείνο που καθόριζε τα πάντα τελικά ήταν όταν συστηνόταν ως Γιαν Λόρεντς. Η αναφορά του επωνύμου του προκαλούσε συχνά μια λάμψη στα μάτια των γυναικών, και μετά όλες οι πόρτες ήταν ανοιχτές.

Στην αρχή ήταν σαν να είχε πάθει ψύχωση με

* * *

— Пожалуйста, Ян, но разве мы не можем позволить себе собственный дом? Я слышала, что один из тех домов возле Бадхольмена продается. Почему мы не можем поехать и посмотреть? Оттуда просто фантастический вид и есть навес для лодок. Ну пожалуйста.

Настырный скрипучий голос Лисы вызвал у него только раздражение: теперь он почти всегда лишь раздражал его. Переносить брак с ней было бы много легче, если бы она заткнулась и красовалась молча. Последнее время ни ее пышная грудь, ни круглая попа не вдохновляли его так, как прежде.

Поток слов только нарастал, и в такие минуты, как эта, он с горечью думал: неужели он женился только для того, чтобы выслушивать этот бесконечный треп.

Лиса работала официанткой в «Красной змее», когда он впервые увидел ее.

Все парни в округе практически шизели, заглядываясь на ее длинные ноги и на то, что торчало из выреза ее платья. С первого взгляда он решил, что она будет принадлежать ему.

Он привык получать все, что хотел, и Лиса не казалась ему исключением. Он не выглядел как-то особенно, но ситуация полностью разрешилась в его пользу, когда он назвал свое имя и представился как Ян Лоренс. От его имени и фамилии глаза женщин обычно начинали блестеть и ворота открывались.

Вначале он просто шалел от тела Лисы. Он

το κορμί της Λίζας. Δεν τη χόρταινε με τίποτα και είχε καταφέρει να κλείσει τ' αυτιά του στα ηλίθια σχόλια που εκείνη έκανε με την τσιριχτή φωνή της.

Τα ζηλιάρικα βλέμματα των άλλων αντρών όταν εμφανίζονταν αγκαζέ με τη Λίζα ενίσχυαν, επίσης, την ελκυστικότητά της.

Παλιά, οι μικρές νύξεις της να την κάνει νόμιμη γυναίκα του γίνονταν σε ώτα μη ακούοντων και, για να λέμε την αλήθεια, η επιμονή της είχε αρχίσει να ροκανίζει την ελκυστικότητά της.

Εκείνο όμως που τον ώθησε να το αποφασίσει και να την παντρευτεί ήταν η έντονη αντίδραση της Νέλι στην ιδέα αυτή. Η Νέλι μίσησε τη Λίζα από την πρώτη στιγμή και δεν έχανε ευκαιρία να το δείχνει.

Μια παιδαριώδης επιθυμία να της εναντιώθει τον είχε φέρει στη σημερινή θέση και τον έκανε να βλαστημάει την ώρα και τη στιγμή που είχε αποφασίσει να φερθεί τόσο βλακωδώς.

Η Λίζα σούφρωσε το στόμα εκεί που ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα στο τεράστιο διπλό κρεβάτι τους. Ήταν ολόγυμνη και έκανε τα πάντα για να φαίνεται προκλητική, αλλά εκείνος δεν έδινε σημασία. Ήξερε ότι η Λίζα περίμενε μια απάντηση.

«Ξέρεις ότι δεν μπορούμε να μετακομίσουμε μακριά από τη μαμά. Δεν είναι καλά και δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα με αυτό το μεγάλο σπίτι μόνη».

Της γύρισε την πλάτη και έδεσε τη γραβάτα του μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη της τουαλέτας της. Την είδε μέσα από τον καθρέφτη να συνοφρυνώνεται πολύ ενοχλημένη. Δεν της πήγαινε.

«Γιατί αυτή η γριά καρακάξα δεν έχει το

не мог оторваться от нее и вполне успешно ухитрялся не слышать ее идиотские комментарии, которые она выдавала нагора своим противным голосом.

Кроме того, идя с ней под руку, он постоянно ловил завистливые взгляды других мужчин, и ему было приятно видеть силу ее привлекательности.

Когда Лиса принялась намекать, что пора бы ему сделать ее добропорядочной женщиной, то поначалу ее матримониальные призывы падали на бесплодную почву. В первую очередь из-за того, что, мягко говоря, границы ее тупости простирались много дальше, чем границы ее красоты.

В том, что Лиса все-таки в конце концов стала его женой, была виновата Нелли, точнее, то, что она категорически выступала против этого брака. Лиса с первого взгляда совершенно ей не понравилась, и Нелли ни разу не упустила возможности проехаться по ее поводу.

И теперь Ян, из-за детского чувства противоречия пошедшой наперекор Нелли и женившайся на Лисе, проклинал свою глупость.

Лиса надула губки, лежа на животе на их большой двуспальной кровати. Она была голой и старалась изо всех сил выглядеть пособлазнительнее, но его это не волновало. Ян знал, что она ждет от него ответа.

— Ты же знаешь, что мы не можем переехать от мамы. Она нездорова и не справится одна с этим большим домом.

Ян повернулся к Лисе спиной и начал завязывать галстук перед трюмо. В зеркало он видел, как Лиса раздраженно нахмурилась — это ее не красило.

— А почему эта старая ворона не может

μυαλό να σηκωθεί και να μετακομίσει σε κάνα πολυτελές γηροκομείο αντί να γίνεται βάρος στην οικογένειά της;

Δεν καταλαβαίνει ότι έχουμε κι εμείς δικαίωμα στη ζωή; Αντί γι' αυτό, καθόμαστε εδώ και προσέχουμε το χούφταλο μέρα μπαίνει μέρα βγαίνει. Και τι όφελος έχει από το να κάθεται και να κλώθει όλ' αυτά τα λεφτά που έχει;

Βάζω στοίχημα ότι το απολαμβάνει να μας βλέπει να ταπεινωνόμαστε και να αναγκαζόμαστε να σερνόμαστε για τα ελάχιστα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι της.

Δεν καταλαβαίνει πόσα κάνεις για χάρη της; Δουλεύεις σαν σκλάβος σ' εκείνη την επιχείρηση και την υπόλοιπη μέρα τής κάνεις την νταντά.

Η γριά μάγισσα δεν μας έδωσε ούτε καν τα καλύτερα δωμάτια του σπιτιού, έστω σαν ένα μικρό ευχαριστώ που τη βοηθάμε. Εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να μένουμε στο υπόγειο, ενώ εκείνη σουλατσάρει στις σάλες».

Ο Γιαν γύρισε και κοίταξε τη γυναίκα του ψυχρά.

«Δεν σου έχω πει να μη μιλάς έτσι για τη μητέρα μου;»

«Τη μητέρα σου» έκανε κοροϊδευτικά η Λίζα. «Δεν μπορεί να πιστεύεις ότι σε βλέπει πραγματικά σαν γιο της, Γιαν. Δεν θα γίνεις ποτέ τίποτα περισσότερο από μια απλή υποθεσούλα φιλανθρωπίας για κείνη.

Αν δεν είχε εξαφανιστεί ο αγαπημένος της Νιλς, θα είχες πάρει σίγουρα πόδι, αργά ή γρήγορα. Μια απλή λύση ανάγκης είσαι, Γιαν.

Ποιος άλλος θα δούλευε σαν σκλάβος όλο το εικοσιτετράρο, και μάλιστα δωρεάν, για χάρη της; Το μόνο που έχεις είναι μια υπόσχεση ότι, αν μια κάποια μέρα τα τινάξει, θα πάρεις όλα τα λεφτά.

переехать в какой-нибудь хороший дом и оставить нас наконец в покое?

Неужели она не понимает, что у нас есть право на собственную жизнь? А вместо этого мы прыгаем день и ночь вокруг этой карги. И что ей за радость сидеть на куче денег?

Голову даю на отсечение, она тащится от того, как мы унижаемся и ходим на задних лапках, выпрашивая крошки с ее стола.

Разве ты мало для нее делаешь?
Горбатишься на фабрике, а потом остальное время нянчишься с ней.

Старуха и не подумала отдать нам лучшие комнаты в доме в благодарность за помощь; нам приходится жить в подвале, а она там шикует наверху.

Ян повернулся и холодно посмотрел на свою жену:

— Я разве тебя не предупреждал, чтоб ты не смела говорить о моей матери в таком тоне?

— Твоей матери? — фыркнула Лиса. — Ты сам-то хоть видишь, что она не считает тебя своим сыном, Ян? Ты навсегда останешься для нее всего лишь сироткой, которого она приютила из благотворительности.

И если бы не исчез ее любимый Нильс, тебя бы все равно рано или поздно отсюда вышибли. Ты для нее не более чем вынужденная мера, Ян.

Кто бы еще надрывался для нее день и ночь практически даром? Единственное, что ты получил, — это обещание, что, когда она наконец загнется, ты получишь все деньги.

Πρώτον και κύριον, η γριά φαίνεται ότι θα φτάσει τουλάχιστον τα εκατό και, δεύτερον, θα έχει σίγουρα κληροδοτήσει τα λεφτά σε κάνα ίδρυμα για αδέσποτα σκυλιά και θα γελάει πίσω από την πλάτη μας. Μερικές φορές είσαι πολύ χαζός, Γιαν».

Η Λίζα γύρισε ανάσκελα και άρχισε να κοιτάζει σχολαστικά το υπέροχο μανικιούρ της.

Ο Γιαν, με ψυχρή ηρεμία, έκανε ένα βήμα προς το μέρος της, εκεί που ήταν ξαπλωμένη. Κάθισε ανακούρκουδα, τύλιξε τα μακριά ξανθά μαλλιά της που κρέμονταν από την άκρη του κρεβατιού γύρω από το χέρι του και άρχισε να τα τραβάει αργά αλλά όλο και πιο δυνατά, μέχρι που εκείνη μόρφασε από τον πόνο.

Έφερε το πρόσωπό του πολύ κοντά στο δικό της, τόσο κοντά ώστε να νιώθει την ανάσα της στο δέρμα του, και είπε με σφυριχτή και χαμηλή φωνή:

«Μην τολμήσεις να με ξαναπείς χαζό, τ' ακούς; Και πίστεψέ με, δικά μου θα γίνουν τα λεφτά μια μέρα. Η μόνη ουσιαστική ερώτηση είναι αν εσύ θα είσαι ακόμη εδώ για αρκετό καιρό ώστε να τα απολαύσεις».

Διέκρινε, ικανοποιημένος, μια σπίθα τρόμου στα μάτια της. Είδε τον ηλίθιο αλλά πρωτόγονα πανούργο εγκέφαλό της να επεξεργάζεται την πληροφορία και να καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ήταν ώρα ν' αλλάξει τακτική.

Την είδε να τεντώνεται στο κρεβάτι, να σουφρώνει τα χείλη και να φέρνει τα χέρια της πάνω στα στήθη της. Άρχισε να διαγράφει κύκλους γύρω από τις ρώγες της με τα δάχτυλά της, μέχρι που σκλήρυναν, και είπε γουργουρίζοντας:

«Συγγνώμη, ήταν βλακεία μου, Γιαν. Με ξέρεις πώς είμαι. Καμιά φορά μιλάω χωρίς να σκέφτομαι. Μπορώ να σε αποζημιώσω με κάποιον τρόπο;».

Έγλειψε με τρόπο τολμηρό το δάχτυλό της και μετά πήγε το χέρι της σε νοτιότερα σημεία του

Ну, во-первых, эта кошечка собралась жить по меньшей мере до ста лет, а во-вторых, она наверняка уже давным-давно за нашей спиной завещала деньги какому-нибудь приюту для бездомных собак. Ты иногда такой придурок, Ян.

Лиса перевернулась на спину и внимательно изучала свои наманикюренные ногти.

В ледяном молчании Ян шагнул к лежащей на кровати Лисе. Он сел на корточки, взялся за ее длинные светлые волосы, свисавшие с края кровати, намотал на руку и начал медленно тянуть, сильнее и сильнее, до тех пор, пока ее лицо не исказила гримаса боли.

Он наклонился к ее лицу так близко, что чувствовал на своем лице ее дыхание, и прошипел тихим голосом:

— Никогда, слышишь, никогда не называй меня придурком! И верь мне — деньги однажды будут моими. Вопрос в другом: останешься ли ты здесь достаточно надолго, чтобы попользоваться этими деньгами.

Он с удовлетворением увидел в ее глазах отблеск страха. Он считал ее тупой, но в то же время она была хитрой, и ее примитивные инстинкты продиктовали ее ушлому умишку указание менять тактику.

Она раскинулась на кровати, надула губки и руками приподняла груди. Лиса медленно провела указательными пальцами вокруг сосков, пока они не затвердели, и сказала примирительно:

— Извини, Ян, я вела себя так глупо. Но ты же знаешь, какая я: сначала говорю, а потом думаю. Можно, я тебе это как-нибудь компенсирую?

Она провокационно пососала свой указательный палец, и ее рука скользнула

κορμιού της. Ο Γιαν ένιωθε απρόθυμα το κορμί του ν' αντιδρά και αποφάσισε ότι τουλάχιστον υπήρχε ακόμη κάτι για το οποίο ήταν καλή. Έλυσε ξανά τη γραβάτα του.

* * *

Ο Μέλμπεργ έξυνε σκεφτικός τα αχαμνά του δίχως να παίρνει χαμπάρι τα βλέμματα απέχθειας που προκαλούσε αυτή η χειρονομία σε όσους είχαν συγκεντρωθεί γύρω του.

Για να τιμήσει τη μέρα, είχε φορέσει ένα κοστούμι, παρόλο που του ήταν κάπως στενό, αλλά αυτό το είχε αποδώσει στο γεγονός ότι κάποιος στο καθαριστήριο δεν είχε κάνει σωστά τη δουλειά του και το είχε καθαρίσει σε πολύ υψηλή θερμοκρασία.

Δεν χρειαζόταν να ζυγιστεί για να βεβαιωθεί ότι είχε πάρει ένα δυο γραμμάρια από τότε που ήταν νεαρός αστυφύλακας, αλλά θεωρούσε ότι η αγορά ενός καινούργιου κοστουμιού ήταν περιττό έξοδο.

Η καλή ποιότητα ήταν διαχρονική. Δεν έφταιγε αυτός που οι ηλίθιοι στο καθαριστήριο δεν μπορούσαν να κάνουν τη δουλειά τους όπως έπρεπε. Καθάρισε τον λαιμό του για να τραβήξει την προσοχή όλων.

Η ψιλοκουβέντα και το σύρσιμο των καρεκλών σταμάτησαν και όλα τα βλέμματα στράφηκαν πάνω του, εκεί που καθόταν πίσω από το γραφείο του.

Είχαν συγκεντρώσει όλες τις καρέκλες και τις είχαν τοποθετήσει σ' ένα ημικύκλιο μπροστά του. Ο Μέλμπεργ τούς κοίταζε σιωπηλός με μια έκφραση επισημότητας.

Αυτή ήταν μια στιγμή την οποία θα απολάμβανε όσο γινόταν. Πρόσεξε συνοφρυωμένος ότι ο Πάτρικ έδειχνε φοβερά εξαντλημένος.

Βέβαια, το προσωπικό μπορούσε να κάνει ό,τι

вниз по телу. Ян недовольно почувствовал, что его тело реагирует, и подумал, что, по крайней мере, она хоть на что-то может пригодиться, и опять развязал галстук.

* * *

Мелльберг делал вид, что с головой ушел в писанину и не замечает недовольного выражения на лицах собравшихся у него в кабинете.

Сегодня ради разнообразия он натянул костюм, который был ему мал по меньшей мере на один размер. Но Мелльберг объяснял себе это тем, что кто-то напортачил в химчистке и костюм просто сел от слишком горячей воды.

По его непоколебимому убеждению, он не прибавил ни одного грамма с тех пор, как был юным кадетом, и потому считал покупку нового костюма пустой тратой денег.

Если эти идиоты в химчистке не умеют работать, то он здесь совершенно ни при чем. Он откашлялся, чтобы привлечь внимание собравшихся.

Они зашевелились, послышались перешептывания, заскрипели стулья, и все глаза повернулись к Мелльбергу, восседающему за своим письменным столом.

Стулья собрали со всего участка и поставили перед ним полукругом. Мелльберг молча, с недовольной миной глядел на подчиненных.

Эту паузу и этот взгляд он намеревался держать как можно дольше. Нахмурившись, он с неодобрением заметил, что Патрик выглядит весьма потрепанным и, похоже, с бодуна.

Ясное дело, сотрудники имеют право сами

ήθελε με τον ελεύθερο χρόνο του, αλλά ήταν στη μέση της εβδομάδας και έπρεπε, τουλάχιστον, να είναι προσεχτικό με τα γλέντια και τα ποτά.

Ο Μέλμπεργ απώθησε αποτελεσματικά από τη μνήμη του το μισομπούκαλο που είχε γλιστρήσει το προηγούμενο βράδυ στον δικό του λαιμό.

Έκανε μια νοερή σημείωση για μια κατ' ιδίαν συζήτηση με τον νεαρό Πάτρικ γύρω από το θέμα της πολιτικής οινοπνευματωδών σε τούτο το τμήμα.

«Οπως ήδη γνωρίζετε όλοι σας, έγινε άλλος ένας φόνος στη Φιελμπάκα. Η πιθανότητα να υπάρχουν δύο δολοφόνοι είναι πολύ μικρή, και γι' αυτό πιστεύω ότι μπορούμε να ξεκινήσουμε με την υπόθεση ότι το άτομο που σκότωσε την Αλεξάνδρα Βίκνερ σκότωσε και τον Άντερς Νίλσον».

Απόλαυσε για λίγο τον απόηχο της ίδιας του της φωνής, όπως και την προσδοκία και το ενδιαφέρον που έβλεπε στα πρόσωπα μπροστά του. Τώρα βρισκόταν στο πραγματικό του στοιχείο. Ήταν γεννημένος γι' αυτό το πράγμα.

Ο Μέλμπεργ συνέχισε:

«Ο Άντερς Νίλσον βρέθηκε σήμερα το πρωί από τον Μπενγκτ Λάρσον, έναν από τους μόνιμους συμπότες του. Τον είχαν κρεμάσει και, σύμφωνα με μια προκαταρκτική δήλωση από το Γέτεμποργ, ήταν κρεμασμένος εκεί τουλάχιστον από χτες. Μέχρι να έχουμε πιο ακριβή στοιχεία, αυτή είναι η υπόθεση εργασίας από την οποία ξεκινάμε».

Του άρεσε η αίσθηση που άφηνε η φράση «υπόθεση εργασίας» στη γλώσσα. Το ακροατήριο μπροστά του δεν ήταν τόσο μεγάλο, αλλά στο δικό του μυαλό ήταν πολλαπλάσιο και σίγουρα έδειχνε ενδιαφέρον. Και όλοι αυτοί περίμεναν τα λόγια του και τις εντολές του.

Κοίταξε ικανοποιημένος γύρω του. Η Άνικα έγραφε μετά μανίας σε έναν φορητό υπολογιστή, με ένα ζευγάρι γυαλιά στην άκρη της μύτης της. Οι χορταστικές γυναικείες

решать, как им проводить свободное время, но надо все-таки учитывать, что в середине рабочей недели неплохо бы знать меру в гулянках и выпивке.

С потрясающей легкостью Мелльберг совершенно упустил из памяти бутылек, который сам выкушал вчера вечером.

Он напомнил себе не забыть поговорить с Патриком с глазу на глаз насчет злоупотребления алкоголем.

— Как вы все уже знаете, во Фье́льбаке совершено еще одно убийство. Вероятность того, что существуют двое разных убийц, очень мала, и поэтому, как я полагаю, мы должны исходить из того, что Александру Вийкнер и Андерса Нильссона убил один и тот же преступник.

Мелльберг наслаждался звуком своего голоса и заметным интересом на лицах своих сотрудников. Сейчас Мелльберг чувствовал себя на коне, для этого он и родился.

Он продолжил:

— Андерса Нильссона нашел сегодня Бенгт Ларссон, один из его собутыльников. Андерс был повешен. И, согласно первому предварительному отчету из Гётеборга, он висел в петле по крайней мере со вчерашнего дня. До тех пор пока у нас не появятся более точные данные, мы будем исходить из этой гипотезы.

Мелльбергу понравилось ощущение, с которым он произносил слово «гипотеза». Конечно, группа перед ним была не очень большой, но в его глазах они двоились и троились, вдобавок их интерес был неподдельным. Они ждали его слов и его приказов.

Он довольно оглядел комнату. Анника ожесточенно стучала по клавишам ноутбука, сдвинув очки далеко на кончик носа. Ее хорошо очерченные женственные

καμπύλες της ήταν καλυμμένες από ένα καλοραφιμένο κίτρινο σακάκι με ταιριαστή φούστα· της έκλεισε το μάτι. Αυτό έφτανε. Καλύτερα να μην της έδινε πολύ θάρρος.

Δίπλα της καθόταν ο Πάτρικ, που έδειχνε έτοιμος να καταρρεύσει ανά πάσα στιγμή. Τα βλέφαρά του ήταν βαριά και τα μάτια του, που μόλις φαίνονταν, κατακόκκινα.

Όντως έπρεπε να κάνει μια συζήτηση μαζί του με την πρώτη ευκαιρία. Είχε το δικαίωμα να απαιτεί ένα κάποιο στίλ από τους υφισταμένους του.

Εκτός από τον Πάτρικ και την Άνικα, υπήρχαν άλλοι τρεις εργαζομένοι στο αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε. Ο Γιέστα Φλίγκαρε ήταν ο μεγαλύτερος σε ηλικία στο τμήμα και έκανε ό,τι ήταν δυνατόν για να δουλεύει όσο λιγότερο γινόταν μέχρι τη μέρα που θα έβγαινε στη σύνταξη, για την οποία ήθελε μόνο δύο χρόνια ακόμα.

Μόλις θα την έπαιρνε, θα αφιέρωνε όλο τον χρόνο του στο μεγάλο του πάθος, το γκολφ. Είχε αρχίσει να παίζει πριν από δέκα χρόνια, όταν πέθανε η γυναίκα του από καρκίνο και τα Σαββατοκύριακα έγιναν μοναχικά και δεν περνούσαν με τίποτα.

Το άθλημα αυτό πέρασε σύντομα στο αίμα του σαν δηλητήριο και τον έκανε να βλέπει πλέον τη δουλειά του, η οποία άλλωστε δεν τον τραβούσε ποτέ, μόνο σαν μια ενοχλητική παρένθεση που τον εμπόδιζε να βρίσκεται στο γήπεδο του γκολφ.

Αν και ο μισθός ήταν πενιχρός, είχε καταφέρει να βάλει στην άκρη αρκετά λεφτά για να αγοράσει ένα διαμέρισμα στην ισπανική Κόστα ντελ Σολ και σύντομα θα μπορούσε να περνά τους καλοκαιρινούς μήνες με το γκολφ στη Σουηδία και τον υπόλοιπο χρόνο στα γήπεδα της Ισπανίας.

Αν και έπρεπε να ομολογήσει ότι αυτοί οι φόνοι, για πρώτη φορά εδώ και πολλά χρόνια, είχαν καταφέρει να του κινήσουν κάπως το ενδιαφέρον. Όχι βέβαια τόσο ώστε ν' αρνιόταν αυτή τη στιγμή έναν γύρο με δεκαοχτώ τρύπες

формы выгодно подчеркивались отлично сидящим желтым пиджаком и юбкой в тон. Мелльберг одним глазом посматривал на нее. Да, подождать стоит, самое лучшее — не торопить ее.

Рядом с ней сидел Патрик, который выглядел так, будто вот-вот упадет со стула. Веки у него были тяжелыми, а глаза — красными.

Да, Мелльбергу действительно стоило бы провести с ним беседу при первой подходящей возможности. Ясное дело, народ надо держать железной рукой.

Помимо Патрика и Анники в полицейском участке Танумсхеде служили еще три сотрудника. Ёста Флюгаре был самым старшим в участке, и все свои силы он тратил на то, чтобы работать как можно меньше, потому что всего через пару лет ему светила пенсия.

Выйдя в отставку, он намеревался посвятить все свое время главной страсти — игре в гольф. Ёста начал играть лет десять назад, когда его жену прибрал рак и выходные дни стали для него очень долгими и очень одинокими.

Он быстро увлекся игрой и теперь считал свою работу, которой, надо признаться, никогда особенно не интересовался, чем-то отвлекающим и совсем не интересным, пустой тратой времени, которое лучше бы посвятить игре в гольф.

Из своей ничтожной зарплаты ему удалось отложить достаточно денег, чтобы купить квартиру на побережье Испании. Так что скоро он будет летом играть в гольф в Швеции, а остальное время проводить на пляжах Испании.

Но на этот раз Ёста признался себе, что впервые за долгое время это убийство его заинтересовало — конечно, не настолько, чтобы он стал выкладываться на все сто процентов, но, принимая во внимание время

αν το επέτρεπε η εποχή.

Δίπλα του καθόταν το νεότερο σε ηλικία μέλος του αστυνομικού τμήματος. 0 Μάρτιν Μολίν ξυπνούσε, σε διαφορετικό βαθμό, τα γονικά συναισθήματα όλων τους. Φρόντιζαν να λειτουργούν σαν αόρατα δεκανίκια για τον Μάρτιν στη δουλειά, αν και πρόσεχαν πολύ να μην καταλάβει τίποτα και ποτέ.

Του έδιναν δουλειές που θα μπορούσε να βγάλει πέρα ακόμα κι ένα παιδί και δούλευαν εναλλάξ με την ανάγνωση και τη διόρθωση των αναφορών που έγραφε πριν φτάσουν στον Μέλμπεργ.

Είχε τελειώσει την Αστυνομική Ακαδημία πριν από έναν χρόνο και όλοι απορούσαν για το πώς είχε καταφέρει να περάσει, αφενός, όλες τις σκληρές διαδικασίες εισαγωγής και, αφετέρου, πώς κατάφερε να περάσει τα μαθήματα και όλα τ' άλλα και να γίνει αστυνομικός.

Αλλά ο Μάρτιν ήταν ευγενικός και καλόκαρδος και παρά την αφέλειά του, η οποία τον έκανε εντελώς ακατάλληλο για τη δουλειά του αστυνομικού, όλοι έλεγαν πως ζημιά μεγάλη δεν μπορούσε να κάνει εδώ στο Τανουμσχέντε και τον βοηθούσαν ευχαρίστως να ξεπερνάει όλα τα εμπόδια.

Ειδικά η Άνικα, που τον είχε βάλει πραγματικά στη μεγάλη καρδιά της και η οποία, προς μεγάλη θυμηδία όλων, έδειχνε τα συναισθήματά της με το να τον αγκαλιάζει αυθόρυμητα και να τον σφίγγει πάνω στα μεγάλα στήθη της σαν μαμά αρκούδα.

Σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις τα κατακόκκινα μαλλιά του Μάρτιν σηκωνόταν όρθια και, μαζί με τις επίσης κατακόκκινες φακίδες του, μπορούσαν άνετα να συγκριθούν με το χρώμα του προσώπου του.

Αλλά ο Μάρτιν λάτρευε την Άνικα και είχε περάσει πολλά βράδια στο σπίτι της ίδιας και του άντρα της όταν είχε κάποια ερωτική απογοήτευση και χρειαζόταν τη συμβουλή της. Κάτι που ένιωθε πάντα, άλλωστε. Η αφέλεια και η καλοσύνη του τον έκαναν ακαταμάχητο πόλο έλξης για γυναίκες που μάσαγαν άντρες

года, достаточно.

Рядом с ним сидел самый младший в участке. Мартин Молин вызывал у своих коллег родительские чувства в той или иной степени, и они старались незаметно помогать ему в работе. Хотя они делали это постоянно, Мартин никогда ничего не замечал.

Ему давали такие задания, с которыми мог справиться и ребенок, и правили написанные Мартином рапорты до того, как они попадали к Мелльбергу.

Он сдал выпускные экзамены в полицейской школе всего год назад. И все недоумевали: во-первых, как ему удалось поступить в школу полиции, и, во-вторых, как ему удалось ее закончить.

Но Мартин был очень приятным и добросердечным парнем, и, несмотря на его наивность, которая делала его совершенно непригодным к полицейской работе, все считали, что здесь, в Танумсхеде, вреда от Мартина никому не будет, и охотно ему помогали.

Особенно Анника, которая приняла Мартина в свое большое сердце и иногда, ко всеобщему удовольствию, спонтанно демонстрировала свои чувства, прижимая Мартина к себе, как медведица медвежонка.

У Мартина были вечно стоящие дыбом ярко-рыжие волосы, а с веснушками могло поспорить краснотой только его лицо.

Он преклонялся перед Анникой и провел много вечеров дома у Анники и ее мужа, когда хотел о чем-то спросить, посоветоваться, если случалась какая-нибудь неприятность или если он неудачно влюблялся, что, кстати, случалось довольно часто.

για πρωινό και έφτυναν έπειτα τα κόκαλά τους.

Αλλά η Άνικα ήταν πάντα εκεί και τον άκουγε, μάζευε τα απομεινάρια της αυτοπεποίθησής του και τον έστελνε ξανά έξω στον κόσμο, με την ελπίδα ότι θα έβρισκε κάποια μέρα μια γυναίκα που θα εκτιμούσε αυτό τον άντρα-μάλαμα που κρυβόταν κάτω από τη φακιδιάρα επιφάνεια.

Το τελευταίο μέλος της ομάδας ήταν και το τελευταίο σε δημοφιλία. Ο Ερνστ Λούντγκρεν ήταν ένας γλείφτης τεραστίων διαστάσεων και δεν έχανε ποτέ την ευκαιρία να εκμεταλλεύεται τα πάντα, κατά προτίμηση σε βάρος των άλλων.

Κανένας δεν παραξενεύοταν που ήταν ακόμη ανύπαντρος. Απείχε παρασάγγας από το να είναι ελκυστικός σαν άντρας. Υπήρχαν, βέβαια, άντρες ασχημότεροι από αυτόν που έβρισκαν ταίρι χάρη σε μια υποφερτά ευχάριστη προσωπικότητα.

Ο Ερνστ όμως δεν διέθετε ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Γι' αυτό ζούσε τώρα μαζί με τη γριά μάνα του σε ένα αγρόκτημα δέκα χιλιόμετρα νοτίως του Τανουμσχέντε.

Οι φήμες έλεγαν πως ο πατέρας του, περιβόητος στην περιοχή για τον αλκοολισμό και τη μεγάλη επιθετικότητά του, είχε μια μικρή βοήθεια από τη σύζυγό του όταν έπεσε από το πατάρι του αχυρώνα και καρφώθηκε σ' ένα δικράνι.

Αλλά αυτό είχε γίνει εδώ και πολλά χρόνια, και οι φήμες εύκολα έδιναν και έπαιρναν όταν ο κόσμος δεν είχε τίποτα συνταρακτικότερο να κουβεντιάσει. Εν πάσῃ περιπτώσει, ήταν αλήθεια ότι μόνο μια μάνα θα μπορούσε ν' αγαπήσει τον Ερνστ, ειδικά όταν τα προεξέχοντα δόντια του, τα μονίμως αχτένιστα μαλλιά του και τα μεγάλα αυτιά του συνοδεύονταν από έναν ευέξαπτο χαρακτήρα και μια μόνιμη τάση αυτοπροβολής.

Τώρα τα μάτια του ήταν καρφωμένα στα χείλη του Μέλμπεργ, λες και τα λόγια του τελευταίου ήταν μαργαριτάρια. Δεν έχανε ποτέ

Анника всегда была готова выслушать, собрать вместе остатки его уверенности в себе и опять выпустить Мартина в мир — в надежде, что в один прекрасный день найдется женщина, которая увидит золотое сердце за конопатым фасадом.

Последний в группе был самым непопулярным. Эрнст Лундгрен был, по большому счету, прохиндей, который никогда не упустит возможности выставиться за счет других.

Никого не удивляло, что Эрнст все еще не женат. Никто не назвал бы его привлекательным, но ведь и более страшные мужики находят себе пару благодаря доброте и внимательности.

Но у Эрнста начисто отсутствовало и то и другое.

Поэтому он жил у своей старой мамы в крестьянской усадьбе, в миле к югу от Танумсхеде.

Ходили упорные слухи, что его отец, которого недолюбливали в деревне, потому что он здорово пил и задирался, упал в подпитии с сеновала на вилы не без помощи своей жены.

Но это случилось много лет назад, и историю с вилами вспоминали только в том случае, когда позлословить было больше не о чем. Правда, во всяком случае, заключалась в том, что никто не любил Эрнста, кроме его матери. В это совсем не сложно поверить, принимая во внимание торчащие вперед зубы, здоровенные оттопыренные уши, холерический темперамент, гонор и самоупоенность.

Сейчас Эрнст восхищенно внимал Мелльбергу, как будто каждое изреченное шефом слово у него на глазах превращалось

την ευκαιρία να επιβάλλει, δήθεν ενοχλημένος, στους γύρω του σιωπή με τα συνεχή «Σς!», ειδικά όταν οι άλλοι τύχαινε να κάνουν τον παραμικρό θόρυβο που μπορεί να αποσπούσε την προσοχή του από τον λόγο του Μέλμπεργ. Εκείνη τη στιγμή είχε σηκώσει το χέρι του, σαν σχολιαρούδι, για να κάνει μια ερώτηση.

«Πώς ξέρουμε ότι δεν τον δολοφόνησε ο μεθύστακας και μετά καμώθηκε ότι τον βρήκε το πρωί;»

Ο Μέλμπεργ έγγεψε επιδοκιμαστικά στον Ερνστ Λούντγκρεν.

«Πολύ καλή ερώτηση, Ερνστ, πολύ καλή ερώτηση. Αλλά, όπως είπα, ξεκινάμε από το ότι πρόκειται για το ίδιο άτομο που σκότωσε την Άλεξ Βίκνερ. Αλλά, για να ’μαστε σίγουροι, έλεγξε το άλλοθι του Μπενγκτ Λάρσον για χτες».

Ο Μέλμπεργ έδειξε με το στιλό του τον Ερνστ Λούντγκρεν και έστρεψε το βλέμμα του στους υπόλοιπους της ομάδας.

«Τέτοιες έξυπνες σκέψεις χρειαζόμαστε για να μπορέσουμε να λύσουμε αυτή εδώ την υπόθεση.

Ελπίζω να ακούτε και να μαθαίνετε από τον Ερνστ. Έχετε πολύ δρόμο ακόμη για να φτάσετε στο επίπεδό του».

Ο Ερνστ χαμήλωσε ντροπαλά τα μάτια του, αλλά, μόλις ο Μέλμπεργ έστρεψε αλλού την προσοχή του, δεν παρέλειψε να κοιτάξει με θριαμβευτικό ύφος όλους τους συναδέλφους του.

Η Ανικα ρουθούνισε δυνατά και μετά, δίχως ν' ανοιγοκλείσει τα μάτια της, ανταπέδωσε το θυμωμένο βλέμμα που της είχε ρίξει ο Λούντγκρεν.

«Πού είχα μείνει;»

Ο Μέλμπεργ έβαλε τους αντίχειρες πίσω από τις τιράντες που φορούσε κάτω από το σακάκι του και στριφογύρισε την καρέκλα του για να καταλήξει προς τον πίνακα που είχαν στήσει

в жемчуга, и раздраженно шикал на остальных при малейшем звуке с их стороны, отвлекавшем его от этого наслаждения. Эрнст поднял руку, как примерный школьник, желающий задать вопрос:

— А откуда мы знаем, может быть, Андерса убил тот алкаш, а потом сделал вид, что только что его нашел.

Мелльберг одобрительно кивнул Эрнstu Лундгрену:

— Очень хороший вопрос, Эрнст, очень хороший. Но, как я уже сказал, мы исходим из того, что это та же самая личность, которая убила Александру Вийкнер. Но на всякий случай, для надежности, надо выяснить, есть ли у Бенгта Ларссона алиби на вчерашний вечер.

— Мелльберг указал ручкой на Эрнста Лундгрена и при этом обвел взглядом остальных.

— Вот такой тщательный подход нам и нужен, если мы хотим раскрыть это дело.

Все смотрите, и слушайте, и берите пример с Эрнста. Вам всем еще ой как далеко до него.

Эрнст застенчиво опустил глаза. Но как только Мелльберг перевел взгляд, Эрнст с видом триумфатора посмотрел на коллег.

Анника на это только громко фыркнула и сделала вид, что не замечает гневных взоров Эрнста.

— Так, о чём это я?

Мелльберг уцепился большими пальцами за подтяжки у себя под пиджаком и крутанулся на стуле, чтобы повернуться к стене, где висел щит с приколотыми к нему

στον τοίχο όπου είχαν καταγράψει τα στοιχεία της υπόθεσης «Άλεξ Βίκνερ».

Δίπλα του είχαν στήσει έναν παρόμοιο πίνακα, αλλά πάνω σε αυτόν υπήρχε μόνο μια φωτογραφία πολαρόιντ του Άντερς, την οποία είχαν τραβήξει πριν τον κατεβάσει το πλήρωμα του ασθενοφόρου.

«Τι ξέρουμε, λοιπόν, μέχρι τώρα; Ο Άντερς Νίλσον βρέθηκε το πρωί και ήταν, σύμφωνα με τα προκαταρκτικά στοιχεία, νεκρός από χτες.

Τον κρέμασαν ένας ή περισσότεροι άγνωστοι, πιθανώς περισσότεροι, μια που απαιτείται μεγάλη δύναμη για να σηκώσει κανείς έναν άντρα τόσο ψηλά με σκοπό να τον κρεμάσει από την οροφή.

Αυτό που δεν ξέρουμε είναι πώς το έκαναν. Ήχη πάλης δεν υπάρχουν, ούτε στο διαμέρισμα ούτε στο κορμί του Άντερς. Δεν υπάρχουν μώλωπες που να μαρτυρούν κακοποίηση του σώματος, ούτε πριν ούτε μετά τον θάνατό του. Όπως είπαμε, είναι προκαταρκτικά ακόμη τα στοιχεία, αλλά θα ξέρουμε περισσότερα μόλις γίνει η νεκροψία στον Άντερς».

Ο Πάτρικ κούνησε το στιλό του.

«Πόσο γρήγορα υπολογίζουμε να πάρουμε την έκθεση της νεκροψίας;»

«Σίγουρα θα έχουν έναν ολόκληρο σωρό με πτώματα που τους περιμένουν, οπότε, δυστυχώς, δεν κατάφερα να αποσπάσω κάποια πληροφορία για το πότε θα είναι έτοιμη η έκθεση».

Κανένας δεν έδειξε να εκπλήσσεται.

«Αυτό που επίσης γνωρίζουμε είναι ότι υπάρχει καθαρή σχέση μεταξύ του Άντερς Νίλσον και του πρώτου θύματος δολοφονίας, της Αλεξάνδρας Βίκνερ».

Ο Μέλμπεργ στεκόταν τώρα όρθιος και έδειχνε τη φωτογραφία της Αλεξάνδρας που βρισκόταν στο κέντρο του πρώτου πίνακα. Είχαν πάρει τη φωτογραφία από τη μητέρα της

фотографиями по делу Александры Вийкнер.

Другой такой же щит висел рядом, на нем пока была только одна фотография — полицейский снимок Андерса, сделанный перед тем, как «скорая помощь» увезла его тело.

— Что нам известно на настоящий момент. Труп Андерса Нильссона обнаружен сегодня утром; согласно предварительному заключению, он мертв со вчерашнего вечера.

Он был повешен одним или несколькими неизвестными, скорее, несколькими, потому что потребовалась бы очень большая сила, чтобы поднять взрослого мужчину так высоко и повесить к потолку. Мы не знаем только, каким образом они это сделали. На теле нет никаких следов борьбы: синяков, царапин, полученных жертвой при жизни или уже после смерти. Как я уже сказал, это только предварительное заключение. Мы узнаем больше после вскрытия тела Андерса.

Патрик помахал рукой:

— А как скоро мы можем рассчитывать получить заключение о вскрытии?

— В настоящий момент они сильно загружены, так что этого я, к сожалению, точно сказать не могу.

Никто не удивился.

— Но мы знаем определенно, что существовала связь между Андерсом Нильссоном и первой жертвой, Александрой Вийкнер.

Мелльберг стоял, указывая на фотографию Александры, приколотую в самом центре первого щита, рядом с фотографией ее матери. Все невольно подумали, какой

και, για άλλη μια φορά, όλοι σκέφτηκαν πόσο όμορφη ήταν όσο ήταν ζωντανή.

Αυτή η φωτογραφία έκανε τη διπλανή —η οποία απεικόνιζε την Αλεξάνδρα στην μπανιέρα με γαλαζωπό, χλωμό πρόσωπο, κοκαλωμένα μαλλιά και βλεφαρίδες— να φαίνεται περισσότερο απαίσια.

«Αυτό το αδιανόητα αταίριαστο ζευγάρι είχε μια σεξουαλική σχέση, αυτό το ομολόγησε ο ίδιος ο Άντερς· έχουμε μάλιστα και ορισμένες αποδείξεις, όπως θα ξέρετε, που στηρίζουν αυτό τον ισχυρισμό.

Αυτό που δεν ξέρουμε είναι πόσο καιρό συναντιόντουσαν, πώς και, πάνω απ' όλα, πώς γίνεται να επιλέγει μια όμορφη γυναίκα της υψηλής κοινωνίας έναν τόσο βρομιάρη και, εν γένει, αποκρουστικό αλκοολικό για εραστή.

Κάτι βρομάει εδώ και το νιώθω στα ρουθούνια μου».

Ο Μέλμπεργ χτύπησε κάνα δυο φορές με τον δείκτη του τη μια πλευρά της ογκώδους μύτης του, που ήταν γεμάτη σπασμένα αγγεία.

«Μάρτιν, εσύ αναλαμβάνεις να ψάξεις βαθύτερα αυτό το θέμα. Θέλω, κυρίως, να στριμώξεις τον Χένρικ Βίκνερ πολύ περισσότερο απ' όσο τον στριμώξαμε μέχρι τώρα. Αυτός ο τύπος ξέρει πολύ περισσότερα απ' όσα μας λέει, να το θυμάστε αυτό».

Ο Μάρτιν έγνεψε με ενθουσιασμό και άρχισε να γράφει τόσο γρήγορα σαν να εξαρτιόταν από αυτό η ίδια του η ζωή. Η Άνικα τον κοίταζε τρυφερά και με βλέμμα μητρικό πάνω από τα γυαλιά της.

«Δυστυχώς, αυτό εδώ μας υποχρεώνει να γυρίσουμε πάλι στο μηδέν όσον αφορά τους ύποπτους για τη δολοφονία της Αλεξάνδρας. Ο Άντερς φαινόταν πολλά υποσχόμενος γι' αυτό τον ρόλο και, ξέρετε, τα πράγματα έχουν πάρει άλλη τροπή τώρα.

Πάτρικ, εσύ θα ξανακοιτάξεις όλο το υλικό που έχουμε για τη δολοφονία της Βίκνερ. Να ελέγξεις διπλά και τριπλά κάθε λεπτομέρεια ξανά. Κάπου εκεί μέσα βρίσκεται η άκρη του

Αλεξανδρα была красивой при жизни.

На фотографии в центре Александра лежала в ванне с посиневшим бескровным лицом, а зайндевевшие ресницы и волосы делали картину еще более устрашающей.

— У этой невероятно несхожей пары были сексуальные отношения. Это признал сам Андерс Нильссон. И у нас, как вы знаете, есть твердое доказательство, подкрепляющее это утверждение.

Мы не знаем только, как долго продолжалась эта связь, каким образом они сошлись друг с другом и, самое главное, почему красивая богатая женщина взяла себе в любовники вонючего, облезлого алкаша.

Здесь какая-то хренъ, я это чую. — И

Мелльберг постучал указательным пальцем по своему испещренному прожилками носу материого алконавта.

— Мартин, ты получаешь задание поглубже в этом покопаться. В первую очередь ты должен посильнее поднажать на Хенрика Вийкнера — не так, как мы делали до сих пор. Этот малый знает больше, чем говорит, даю голову на отсечение.

Мартин с энтузиазмом кивнул и записал, пока не забыл, задание в свой блокнот. Анника посмотрела на Мартина заботливым материнским взглядом поверх оправы очков.

— К сожалению, мы вынуждены вернуться к самому началу и снова искать подозреваемого в убийстве Александры. Должен сказать, Андерс в этой роли выглядел очень многообещающе, но теперь дело приняло совсем другой оборот.

Патрик, тебе надо заново просмотреть все имеющиеся у нас материалы по делу об убийстве Вийкнер. Прочитай и перечитай все еще раз, обращая внимание на любую,

νήματος που μας έχει ξεφύγει».

Ο Μέλμπεργ είχε ακούσει αυτή την ατάκα σε μια αστυνομική ταινία και το είχε αποθηκεύσει στη μνήμη του για μελλοντική χρήση.

Ο Γιέστα ήταν ο μόνος στον οποίο δεν είχε αναθέσει κάποια δουλειά. Ο Μέλμπεργ κοίταξε τον πίνακα με τα στοιχεία και έμεινε για λίγο σκεφτικός.

«Γιέστα, εσύ θα μιλήσεις με την οικογένεια της Αλεξάνδρας Βίκνερ. Ισως να ξέρουν κάτι περισσότερο που δεν το έχουν αναφέρει. Ρώτησέ τους για φίλους και εχθρούς, για την παιδική της ηλικία, για την προσωπικότητά της, για όλα. Οτιδήποτε. Μίλα με τους γονείς, με την αδερφή της, αλλά φρόντισε να μιλήσεις με τον καθέναν από αυτούς κατ' ιδίαν. Η εμπειρία μου λέει ότι έτσι καταφέρνεις τον κόσμο να σου πει πολύ περισσότερα. Συνεργάσου όμως και με τον Μολίν, που θα μιλήσει με τον σύζυγο».

Ο Γιέστα μόρφασε κάτω από το βάρος ενός συγκεκριμένου καθήκοντος και αναστέναξε μοιρολατρικά. Όχι επειδή θα έχανε χρόνο από το γκολφ στη μέση του καταχείμωνου, αλλά τα τελευταία χρόνια ήταν σαν να είχε ξεσυνηθίσει να κάνει οποιαδήποτε δουλειά με νόημα.

Είχε τελειοποιήσει την τέχνη του να φαίνεται πολύ απασχολημένος και να μην κάνει τίποτε άλλο από το να παίζει πασιέντζα στον υπολογιστή για να σκοτώνει την ώρα του.

Τώρα όμως του έπεφτε αφόρητα βαρύ το φορτίο της ανάγκης για συγκεκριμένα αποτελέσματα. Η αγρανάπαυση και το άραγμα είχαν τελειώσει. Το πιθανότερο ήταν ότι δεν θα πληρωνόταν ούτε τις υπερωρίες. Θα έπρεπε να είναι ευχαριστημένος αν του πλήρωναν τη βενζίνη για να πάει στο Γέτεμποργ και να επιστρέψει.

Ο Μέλμπεργ χτύπησε παλαμάκια και έπειτα τους έκανε νόημα να φύγουν.

«Εμπρός, δρόμο τώρα. Δεν μπορούμε να

пусть даже самую мелкую деталь. Где-то в материалах есть улика, которую мы упустили.

Мелльберг услышал эту реплику в детективном сериале, запомнил и придерживал для такого случая.

Один Ёста пока еще не получил задания. Мелльберг посмотрел на щит у себя за спиной, немного подумал и потом сказал:

— Ёста, тебе надо поговорить с семьей Александры Вийкнер, может быть, они все же скрывают что-нибудь. Спрашивай о друзьях, о врагах, детстве, отрочестве — обо всем. Поговори и с родителями, и с сестрой. Но разговаривай с ними только поодиночке, с глазу на глаз. Исходя из моего опыта, так из людей можно вытянуть больше. И еще: поезжай вместе с Молином, когда он будет разговаривать с мужем.

Ёста заранее согнулся под тяжестью ярма конкретной работы и тяжело вздохнул — не потому, что задание грозило оторвать его от гольфа (в середине холодной зимы), но за последние годы он привык не утруждать себя хоть какой-нибудь настоящей работой.

Ёста почти до совершенства довел искусство казаться занятым, в то время как на самом деле сидел за включенным компьютером и раскладывал пасьянсы, чтобы убить время.

Именно поэтому задание, требующее получения конкретного результата, он воспринял как непосильную ношу. Все, конец свободы. Наверняка за сверхурочные ничего не заплатят. Хорошо, если хотя бы компенсируют бензин до Гётеборга и обратно.

Мелльберг похлопал в ладоши, подгоняя их приступить к делу поскорее.

— Давайте, давайте, пошустрие. Мы не

καθόμαστε στους πισινούς μας αν θέλουμε να εξιχνιάσουμε αυτή την υπόθεση.

Υπολογίζω ότι θα δουλέψετε σκληρότερα από οποιαδήποτε άλλη φορά, και όσον αφορά τον ελεύθερο χρόνο σας, θα τον έχετε όταν κλείσει αυτή εδώ η υπόθεση. Μέχρι τότε, ο χρόνος σας είναι δικός μου και θα τον διαθέσω όπως θέλω εγώ. Δρόμο τώρα».

Αν κάποιος πειράχτηκε από τον τρόπο που τους έδιωξε, σαν να ήταν παιδάκια, δεν φάνηκε, μια που κανένας δεν είπε τίποτα.

Σηκώθηκαν, πήραν τις καρέκλες στις οποίες κάθονταν στο ένα χέρι και τα μπλοκ με τα στιλό στο άλλο. Μόνον ο Ερνστ Λούντγκρεν καθυστέρησε, αλλά ο Μέλμπεργ δεν είχε —όλως παραδόξως— διάθεση για κολακείες και τον έδιωξε κι αυτόν.

Ήταν μια πολύ παραγωγική μέρα. Ήταν σίγουρα απογοητευτικό το γεγονός ότι ο βασικός ύποπτος για τη δολοφονία της Βίκνερ αποδείχτηκε αδιέξοδο, αλλά τουλάχιστον αποζημιωνόταν από το ότι το ένα κι ένα έδινε τώρα πολύ περισσότερα από δύο.

Ένας φόνος ήταν συμβάν, αλλά δύο φόνοι ήταν πραγματικό σοκ για μια τόσο μικρή περιφέρεια.

Αν προηγουμένως ήταν αρκετά σίγουρος ότι θα έπαιρνε εισιτήριο μιας διαδρομής για το κέντρο των γεγονότων όταν θα έλυνε την υπόθεση Βίκνερ, τώρα ήταν σίγουρος του θανατά ότι, αν παρέδιδε μια όμορφη λύση-πακέτο για τους φόνους, θα τον παρακαλούσαν και θα τον εκλιπαρούσαν να πάει πίσω στο Γέτεμποργ.

Με τόσο λαμπρές προοπτικές να ξανοίγονται μπροστά του, ο Μπέρτιλ Μέλμπεργ έγειρε πίσω στην καρέκλα του, άπλωσε το χέρι του στο τρίτο συρτάρι του γραφείου, έβγαλε μια μεγάλη πλάκα σοκολάτας και την έχωσε όλη στο στόμα του, δείχγοντας να την απολαμβάνει εξαιρετικά. Άλλωστε, ήταν σχεδόν ώρα για μεσημεριανό.

* * *

можем позволить себе сидеть на заднице, если хотим раскрыть это дело.

Я рассчитываю, что на этот раз вы по-настоящему поработаете, а не так, как раньше. Что касается свободного времени, то оно у вас появится, когда закончим дело, а до тех пор будете работать столько, сколько я сочту нужным. Вот так.

Может быть, кому-то и не нравилось, что его подгоняют, как маленького ребенка, но никто ничего не сказал.

Все поднялись, взяли стулья, блокноты, ручки и прочее. Задержался только Эрнст Лундгрен, но Мелльберг, вопреки своему обыкновению, не стал выслушивать его льстивые замечания и тоже выставил из кабинета.

Это был очень плодотворный день: хотя он ошибся в расчетах и его первый кандидат на роль подозреваемого в убийстве Вийкнер завел расследование в тупик, все же выходило, что один плюс один в сумме давало больше двух.

Одно убийство — это событие, а два убийства в таком маленьком поселке вообще становились сенсацией.

И если раньше Мелльберг чувствовал, что раскрытие дела Вийкнер — верный билет обратно в Гётеборг, то теперь он твердо знал, что после того, как он расследует серийное убийство, у него будут в ногах валяться, умоляя вернуться обратно.

Предаваясь лучезарным мыслям о своем будущем, Бертель Мелльберг откинулся на стуле, отработанным жестом сунул руку в третий ящик, достал пакетик M&M's и с удовольствиемсыпал в рот. Потом он сложил руки на затылке, закрыл глаза и решил позволить себе немного вздремнуть — все равно скоро обед.

* * *

Από την ώρα που έφυγε ο Πάτρικ προσπάθησε να κοιμηθεί κάνα δυο ώρες, αλλά δεν τα κατάφερε και τόσο καλά. Όλα τα συναισθήματα που είχαν στριμωχτεί στο στήθος της την έκαναν να στριφογυρίζει στο κρεβάτι της, και ένα χαμόγελο γλιστρούσε όλη την ώρα από μέσα της και έκανε τις άκρες του στόματός της να τραβιόνται προς τα πάνω.

Έπρεπε να υπάρχει νόμος για τέτοια κατάχρηση ευτυχίας. Π ο αίσθηση της ευεξίας ήταν τόσο έντονη που δεν ήξερε τι να κάνει με τον ίδιο της τον εαυτό. Γύρισε στο πλάι κι έβαλε το δεξί της μάγουλο πάνω στα χέρια της.

Όλα ήταν φωτεινότερα σήμερα. Η δολοφονία της Άλεξ, το βιβλίο που ο εκδότης της περίμενε ανυπόμονα και του οποίου τον ρυθμό δεν είχε καταφέρει ακόμη να βρει, η στενοχώρια για τον χαμό των γονιών και σίγουρα η επικείμενη πώληση του σπιτιού των παιδικών της χρόνων — ήταν όλα ένα πολύ πιο ανάλαφρο φορτίο σήμερα.

Τα προβλήματα δεν είχαν εξαφανιστεί, αλλά για πρώτη φορά ήταν απολύτως πεπεισμένη ότι ο κόσμος της δεν ήταν έτοιμος να καταρρεύσει και ότι μπορούσε να χειριστεί όποιες δυσκολίες κι αν παρουσιάζονταν στον δρόμο της.

Σκέφτηκε πόσο διαφορετικά μπορείς να δεις τα πράγματα μέσα σε μια μέρα, μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες.

Χτες, την ίδια ώρα, είχε ξυπνήσει με ένα βάρος στο στήθος. Είχε ξυπνήσει για να αντικρίσει μια μοναξιά πέρα από την οποία δεν μπορούσε να δει κάτι άλλο. Τώρα ήταν σαν να μπορούσε ακόμη να νιώθει χειροπιαστά τα χάδια του Πάτρικ πάνω στην επιδερμίδα της.

Και το «χειροπιαστά» δεν ήταν η σωστή λέξη ή ήταν έστω πολύ περιορισμένης σημασίας. Όλο της το «είναι» αισθανόταν ότι η μοναξιά είχε αντικατασταθεί από το ζευγάρωμα, και η σιωπή στην κρεβατοκάμαρα ήταν τώρα γαλήνια, ενώ παλιότερα την ένιωθε απειλητική και ατέλειωτη.

После того как Патрик ушел, она попробовала поспать пару часов — ничего не получилось. Слишком много чувств теснилось у нее в груди, и она только металась по кровати туда-сюда. В уголках ее рта прочно поселилась улыбка, и она улыбалась все время.

Эрика чувствовала себя преступницей из-за того, что была так счастлива. Ощущение счастливого приобретения было таким сильным, что она едва понимала, что ей с собой делать. Она повернулась на бок и положила правую щеку на руку.

Все сегодня казалось светлее: убийство Александры, книга, которая продвигалась с трудом и которую нетерпеливо ждали ее издатели, боль от утраты родителей и не меньшая боль от предстоящей продажи дома ее детства — все сегодня переносились много легче.

Проблемы не исчезли, но Эрика впервые за много дней поверила, что ее мир не провалился в тартарары и что она справится с любыми трудностями, которые встанут у нее на пути.

Подумать только, какая огромная разница, сколько всего переменил один день, двадцать четыре коротких часа.

Вчера в это же самое время Эрика проснулась с тяжестью в груди, проснулась с мыслями о своем одиночестве, от которых не могла избавиться, а сейчас она буквально физически чувствовала ласковые прикосновения Патрика на своей коже.

Слово «физически» в действительности здесь не подходило — слишком ограниченное, слабое. Она понимала всем своим существом, что ее однокое «я» стало «мы». Тишина в спальне наполнилась покоем, хотя раньше казалась пугающей и бесконечной.

Φυσικά και της έλειπε πολύ κιόλας, αλλά έμενε εκεί ξαπλωμένη με τη βεβαιότητα ότι όπου κι αν ήταν τη σκεφτόταν πολύ.

Η Ερίκα ένιωθε σαν να είχε πάρει μια νοητή σκούπα και να είχε καθαρίσει αποφασιστικά όλους τους παλιούς ιστούς αράχνης από τις γωνίες και όλη τη σκόνη που είχε συγκεντρωθεί στην ψυχή της με τα χρόνια.

Αλλά αυτή η νέα επίγνωση την έκανε, επίσης, να δει ότι δεν μπορούσε να δραπετεύσει από αυτό που υπήρχε στο μυαλό της τις τελευταίες μέρες.

Από τότε που η αλήθεια για το ποιος ήταν ο πατέρας του παιδιού που περίμενε η Άλεξ εμφανίστηκε σαν γραμμένη με πύρινα γράμματα στον ουρανό,

η Ερίκα τρόμαζε με την ιδέα της αντιπαράθεσης. Δεν πρόσβλεπε σε αυτήν, αλλά μια νέα δύναμη μέσα της έκανε εφικτή την αντιμετώπιση του διλήμματος και όχι το παραμέρισμά του. Ήξερε τι έπρεπε να κάνει.

Μπήκε στο ντουζ και έμεινε για πολύ κάτω από το καντό νερό. Αυτό το πρωί τα πάντα της φαίνονταν σαν μια καινούργια αρχή και ήθελε να την προϋπαντήσει εντελώς καθαρή.

Μετά το ντουζ και μια ματιά στη θερμοκρασία, ντύθηκε ζεστά και προσευχήθηκε μέσα της να πάρει μπροστά το αυτοκίνητο.

Ήταν τυχερή. Πήρε μπροστά με την πρώτη. Όσο οδηγούσε, η Ερίκα σκεφτόταν τον τρόπο με τον οποίο θα έθετε το ζήτημα. Δοκίμασε κάνα δυο φράσεις για το ξεκίνημα της κουβέντας, αλλά η μία ακουνγόταν πιο αστεία από την άλλη και έτσι αποφάσισε ν' αυτοσχεδιάσει.

Δεν είχε πολλά στα χέρια της, αλλά κάτι της έλεγε μέσα της ότι είχε δίκιο. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, σκέφτηκε να τηλεφωνήσει στον Πάτρικ και να μοιραστεί μαζί του τις

Ερίκα уже скучала по Патрику, но знала, что, хотя он сейчас не здесь, он думает о ней.

Эрика чувствовала, что ее мозг очистился. Из всех углов решительно убрали паутину и стерли пыль, застилавшую ее восприятие.

И эта новая ясность заставила ее осознать, что она больше не может убегать от того, что роилось в ее мыслях последние дни.

И хотя с некоторых пор правда о том, кто был отцом ребенка, которого ждала Александра, стояла перед глазами Эрики, написанная на небе огненными буквами,

Эрика не хотела принимать эту правду, она не хотела предстать перед ней. Но с появившейся у нее новой силой она могла назвать вещи своими именами, встретиться с правдой лицом к лицу, а не прятаться, как обычно, от самой себя. Эрика знала, что она должна сделать.

Она долго стояла под очень горячим душем. Этим утром все казалось началом чего-то нового, все было в первый раз, и она хотела встретить это новое совершенно чистой.

После душа Эрика посмотрела на термометр, тепло оделась и помолилась про себя, чтобы машина завелась.

Ей повезло: двигатель завелся с первой попытки. По дороге она размышляла, как ей действовать. Раздобытые ею пара улик, что одна, что другая, могли считаться только косвенными, и Эрика решила, что будет импровизировать.

У нее были лишь подозрения, но все ее чувства говорили ей, что она права. Долю секунды она раздумывала, не позвонить ли Патрику и не рассказать ли о своих

υποψίες της, αλλά απόδιωξε μεμιάς αυτή τη σκέψη και αποφάσισε να το ελέγξει πρώτα μόνη της. Παίζονταν πολλά εδώ.

Η διαδρομή μέχρι τον προορισμό της ήταν σύντομη, αλλά ένιωσε σαν να της πήρε μια αιωνιότητα.

Όταν έστριψε στο πάρκινγκ κάτω από το Μπαντχοτέλ, ο Νταν τής κούνησε χαρούμενα το χέρι από το καϊκι. Είχε μαντέψει ότι θα ήταν εκεί.

Η Ερίκα κούνησε κι αυτή το χέρι, αλλά δεν χαμογέλασε. Κλείδωσε το αυτοκίνητο και, με τα χέρια στις τσέπες του μπεζ μοντγκόμερι, πήγε αργά προς το μέρος του.

Η μέρα ήταν ομιχλώδης και γκρίζα, αλλά η ατμόσφαιρα μύριζε φρεσκάδα. Πήρε κάνα δυο βαθιές αναπνοές για να διώξει τα τελευταία σύννεφα από το μυαλό της, τα οποία είχαν προκληθεί από τη χτεσινοβραδινή γερή οινοποσία.

«Γεια σου, Ερίκα».

«Γεια σου».

Ο Νταν συνέχισε να δουλεύει στο καϊκι, αλλά έδειχνε χαρούμενος για την παρέα. Η Ερίκα κοίταξε γύρω της με κάποια νευρικότητα για την Πενίλα, μια που την ανησύχησε το βλέμμα που τους είχε ρίξει την προηγούμενη φορά η σύζυγος του Νταν.

Όμως, υπό το φως όσων ήξερε τώρα κατάλαβε ξαφνικά πολύ καλύτερα αυτή τη στάση.

Πρώτη φορά η Ερίκα πρόσεξε πόσο όμορφο ήταν το παλιό φθαρμένο καϊκι.

Το ψάρεμα ήταν στο αίμα του και η μεγάλη θλίψη του στη ζωή ήταν ότι επρόκειτο για ένα επάγγελμα με το οποίο δεν μπορούσες να θρέψεις οικογένεια.

подозрениях, но быстро отказалась от этой мысли и сочла за лучшее сначала убедиться самой — слишком многое стояло на кону.

Добралась она, в общем-то, очень быстро, но ей показалось, что прошла вечность.

Когда она свернула на парковку перед отелем «Бад», Дан радостно помахал ей из катера. Эрика рассчитывала, что застанет его здесь.

Она тоже помахала, но не улыбнулась ему в ответ. Она заперла машину, засунула руки в карманы своей светло-коричневой куртки с капюшоном и не спеша пошла к катеру Дана.

День стоял пасмурный и туманный, но в воздухе пахло свежестью, и Эрика сделала пару глубоких вздохов, чтобы выгнать из головы остатки похмелья после вчерашних обильных возлияний.

— Привет, Эрика.

— Привет.

Дан продолжил свою работу на катере, но заметно обрадовался ее компании. Эрика немного нервно огляделась, нет ли поблизости его жены, потому что до сих пор с неловкостью вспоминала взгляд Перниллы, которым она наградила их с Даном в прошлый раз.

Но в свете открывшейся ей правды Эрика понимала намного лучше, что произошло.

В первый раз Эрика обратила внимание, каким красивым и ухоженным был старый, побитый морем рыболовный катер, доставшийся Дану от отца.

Любовь к морю и труду рыбака была у Дана в крови. И то, что он не мог содержать семью только этой работой, стало, наверное, самым большим огорчением в его жизни.

Και βέβαια τού ἄρεσε ο ρόλος του δασκάλου στο σχολείο Τάνουμ, αλλά το ψάρεμα ήταν το πραγματικό του επάγγελμα. Όταν δούλευε στο καϊκι, είχε πάντα ένα χαμόγελο στα χείλη.

Δεν τον πείραζε η βαριά δουλειά και κρατούσε μακριά το ψύχος φορώντας πολλά ρούχα. Σήκωσε μια βαριά κουλούρα με το παλαμάρι, την έβαλε στην πλάτη του και στράφηκε στην Ερίκα.

«Τι πράγματα είναι αυτά που να πάρει; Δίχως φαγητό ήρθες σήμερα; Ελπίζω να μη σκέφτεσαι να το κάνεις συνήθεια, έτσι;»

Ένα μέρος από το ξανθό τσουλούφι του κρεμόταν κάτω από τον πλεχτό σκούφο του. Στεκόταν σαν μεγάλος και ανθεκτικός κίονας μπροστά της.

Όλο του το «είναι» εξέπειμπε δύναμη και χαρά, και η Ερίκα πονούσε που ήταν αναγκασμένη να του κόψει αυτή τη χαρά. Αν όμως δεν το έκανε αυτή, θα το έκανε κάποιος άλλος. Στη χειρότερη περίπτωση, η αστυνομία.

Έπεισε τον εαυτό της ότι του έκανε χάρη, αλλά ήξερε, επίσης, ότι βρισκόταν μέσα σε μια συναισθηματικά γκρίζα ζώνη. Ο σημαντικότερος λόγος ήταν ότι ήθελε η ίδια να μάθει την αλήθεια. Έπρεπε να μάθει την αλήθεια.

Ο Νταν πήγε στην πλώρη με το παλαμάρι, το άφησε να πέσει στο κατάστρωμα και επέστρεψε στην Ερίκα, που στεκόταν ακουμπισμένη στην κουπαστή της πρύμνης. Π Ερίκα κοίταζε με βλέμμα απλανές τον ορίζοντα.

«Τον έρωτά μου αγόρασα για χρήμα, για μένα δεν υπήρχε καμία άλλη».

Ο Νταν χαμογέλασε και συμπλήρωσε:

«Όμορφα τραγούδα, τις χορδές σου τίμα, όμορφα τραγούδα της αγάπης μαδριγάλι».

Η Ερίκα δεν χαμογέλασε.

«Είναι ακόμη ο Φρέντινγκ ο αγαπημένος σου ποιητής;»

Конечно, он превосходно чувствовал себя в роли учителя в школе Танумсхеде, но море, катер и рыба были настоящим призванием в его жизни, и, когда он здесь работал, с его лица не сходила улыбка.

Тяжелая работа ничуть не тяготила Дана, и он легко переносил холод в своей плотной одежде. Он взвалил на плечо здоровенный моток троса и повернулся к Эрике.

— Ну и какого черта ты тут делаешь? На этот раз без харчей? Это чтобы мне не вздумалось привыкать, что ли?

Прядь светлых волос выбилась из-под его вязаной шапочки. И он стоял перед Эрикой, большой и сильный, как литая колонна, лучась силой и счастьем. И Эрика ощущала боль оттого, что она должна лишить его этого счастья. Но если она не сделает того, что обязана, то это сделает кто-нибудь другой, в худшем случае — полиция.

Эрика говорила себе, что оказывает Дану услугу, но одновременно испытывала противоречивые, смешанные чувства. В первую очередь она все хотела узнать сама, она должна была знать.

Дан прошел вперед на нос с тросом, бросил его на палубу и вернулся обратно к Эрике, которая стояла, прислонившись к релингам на корме, и невидящим взглядом смотрела в сторону горизонта.

— «Купил я любовь за деньги, иначе не мог я никак».

Дан улыбнулся и продолжил:

— «Спой песню в суровую зиму, спой песню про нашу любовь».

Эрика не улыбалась.

— Фрединг по-прежнему твой любимый поэт?

«Πάντα ήταν και πάντα θα είναι. Τα παιδιά στο σχολείο λένε ότι σύντομα θα ξερνάνε στο άκουσμα του ονόματος του, αλλά καταπώς το βλέπω εγώ ποτέ δεν θα έχει διαβάσει κανείς αρκετά τα ποιήματά του».

«Ναι, έχω ακόμη τη συλλογή ποιημάτων του Φρέντινγκ που μου χάρισες όταν ήμασταν μαζί».

Μιλούσε στην πλάτη του τώρα. Ο Νταν είχε γυρίσει για να μετακινήσει μερικά καφάσια με δίχτυα που βρίσκονταν στην απέναντι κουπαστή. Εκείνη συνέχισε ανελέητα.

«Χαρίζεις πάντα αυτή τη συλλογή στις γυναίκες σου;»
Σταμάτησε αμέσως αυτό που έκανε και στράφηκε προς την Ερίκα με την απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

«Τι εννοείς; Έδωσα μία σ' εσένα και, ναι, πήρε και μία η Πενίλα, έστω κι αν δεν νομίζω ότι μπήκε ποτέ στον κόπο να τη διαβάσει».

Η Ερίκα είδε μια ανησυχία να διαγράφεται στο πρόσωπό του, αλλά έσφιξε κι άλλο με τα γαντοφορεμένα χέρια της την κουπαστή πάνω στην οποία ακουμπούσε την πλάτη της και τον κοίταξε αποφασιστικά και κατάματα.

«Και στην Άλεξ; Έδωσες και σε αυτή ένα αντίτυπο;»

Το πρόσωπο του Νταν πήρε το χρώμα του χιονιού που είχε καλύψει τον πάγο πίσω του, αλλά ταυτόχρονα είδε και μια έκφραση ανακούφισης να περνάει φευγαλέα από εκεί.

«Τι εννοείς; Στην Άλεξ;»

Δεν ήταν ακόμη έτοιμος να παραδοθεί.

«Τελευταία, σου ανέφερα ότι ήμουν στο σπίτι της Άλεξ ένα βράδυ την προηγούμενη εβδομάδα. Αυτό που δεν σου είπα ήταν ότι κάποιος μπήκε στο σπίτι όσο ήμουν εκεί.

— Всегда был и всегда будет. Ребята в школе твердят, что их от Фрединга тошнит, но я считаю, что они просто прочитали слишком мало его стихов.

— Да, я по-прежнему храню сборник, который ты мне подарил, когда мы были вместе.

— Эрика говорила ему в спину, потому что Дан повернулся, чтобы перетащить несколько мешков, которые стояли, прислоненные к релингам. Она неумолимо продолжила:

— Ты всегда даришь своим женщинам Фрединга?

Дан оторвался от своего занятия и повернулся к Эрике с обеспокоенным лицом.

— Что ты хочешь сказать? Да, ты его от меня получила, и у Перниллы тоже есть, хотя я очень сомневаюсь, что она его читала.

Эрика видела тревогу на его лице. Она сильнее сжала руки в варежках на релингах у себя за спиной и решительно глянула ему прямо в глаза.

— А Алекс, она тоже получила свой экземпляр?

Лицо Дана стало такого же цвета, как снег, который лежал на льду за его спиной. Но Эрике показалось, что она заметила быстро пробежавшую тень какого-то облегчения.

— Что ты имеешь в виду? Алекс?

Он еще не собирался капитулировать.

— Когда мы с тобой в последний раз виделись, я тебе рассказывала, что была в доме Александры вечером на прошлой неделе, но я не сказала, что в то время, когда я там находилась, кто-то заходил в

Κάποιος που πήγε απευθείας πάνω στην κρεβατοκάμαρα και κάτι πήρε. Δεν θυμόμουν αρχικά τι ήταν, αλλά, όταν έλεγχα το τελευταίο τηλεφώνημα που έκανε η Άλεξ από το σπίτι και είδα ότι έγινε στο κινητό σου, τότε θυμήθηκα τι ήταν αυτό που έλειπε από την κρεβατοκάμαρα. Έχω μια ακριβώς ίδια συλλογή στο σπίτι».

Ο Νταν στεκόταν βουβός μπροστά της. Η Ερίκα συνέχισε:

«Δεν ήταν πολύ δύσκολο να υπολογίσω γιατί κάποιος θα έμπαινε στον κόπο να πάει στο σπίτι της Άλεξ για να κλέψει κάτι τόσο ευτελές όσο μια συλλογή ποιημάτων. Μάλλον υπήρχε μια αφιέρωση εκεί μέσα, έτσι δεν είναι; Ήσως μια αφιέρωση που θα καταδείκνυε άμεσα τον εραστή της».

«Παραδίδω με όλη μου την αγάπη το πάθος μου — Νταν». Το απήγγειλε με μια φωνή φορτωμένη από συναισθήματα.

Ήταν η σειρά του να κοιτάξει με βλέμμα απλανές το νερό. Κάθισε απότομα πάνω σε ένα καφάσι στο κατάστρωμα και τράβηξε τον σκούφο του από το κεφάλι του. Τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα. Έβγαλε τα γάντια και πέρασε τα χέρια του μέσα στα μαλλιά του. Μετά, κοίταξε την Ερίκα κατάματα.

«Δεν μπορούσα να το αφήσω να μαθευτεί. Αυτό που είχαμε ήταν μια τρέλα. Μια έντονη και παμφάγα τρέλα. Δεν ήταν κάτι που μπορούσαμε να το αφήσουμε να μπει σε πορεία σύγκρουσης με την πραγματική μας ζωή. Ξέραμε και οι δύο ότι έπρεπε να τελειώσει».

«Ήταν να συναντηθείτε εκείνη την Παρασκευή που πέθανε, έτσι δεν είναι;»

Κάποιοι μύες έπαιξαν στο πρόσωπο του Νταν μόλις του το θύμισε. Από τότε που πέθανε η Άλεξ, ο Νταν πρέπει να σκέφτηκε αμέτρητες φορές τι θα μπορούσε να είχε συμβεί αν είχε

δομ.

Этот кто-то прямиком направился наверх, в спальню, и что-то забрал оттуда. Я сначала не поняла, что именно, но потом узнала, кому Александра звонила из дома и с кем разговаривала в последний раз, — это оказался твой мобильный телефон. И я тогда вспомнила, что пропало из комнаты, — у меня самой дома точно такой же сборник.

Дан молча стоял перед Эрикой, она продолжала говорить:

— Нетрудно вычислить, зачем кому-то понадобилось пробираться в дом Алекс всего лишь для того, чтобы свистнуть такую ни к чему не обязывающую вещь, как сборник стихов. Ты надписал сборник, не так ли? Какое-нибудь посвящение, которое прямо указывало на тебя как на любовника Александры?

— «Со всей моей любовью и переполняющей меня страстью. Дан», — с чувством произнес Дан.

Теперь настала его очередь смотреть невидящим взором в пространство. Он неуклюже сел на крышку трюма и снянул с себя шапочку. Волосы растрепались и торчали во все стороны, Дан снял варежки и пригладил их руками. Потом он посмотрел прямо на Эрику:

— Я не могу позволить этому выплыть наружу. То, что происходило между мной и Александрой, — чистой воды сумасшествие, невыносимо тягостное безумие, не имевшее ничего общего с нашей настоящей жизнью. Мы не позволяли им соприкасаться, но мы оба знали, что это должно закончиться.

— Вы должны были встретиться в ту пятницу, когда она умерла?

Ни один мускул не дрогнул на лице Дана. Со времени смерти Алекс он, должно быть, бесчисленное множество раз думал о том, что бы случилось, если бы он пришел, о

πάει από εκεί. Αν εκείνη θα μπορούσε ή όχι να ήταν ακόμη ζωντανή.

«Ναι, θα συναντιόμασταν την Παρασκευή το βράδυ. Η Πενίλα θα πήγαινε να επισκεφτεί την αδερφή της στο Μουνκεντάλ μαζί με τα παιδιά. Εγώ βρήκα κάποια δικαιολογία ότι ένιωθα χάλια και ότι θα προτιμούσα να μείνω στο σπίτι».

«Αλλά η Πενίλα δεν πήγε, έτσι δεν είναι;»

Επικράτησε σιωπή για αρκετή ώρα.

«Ναι, η Πενίλα πήγε, αλλά εγώ έμεινα στο σπίτι. Έκλεισα το κινητό μου και ήξερα ότι δεν θα τολμούσε ποτέ να τηλεφωνήσει στο σταθερό του σπιτιού.

Έμεινα στο σπίτι επειδή ήμουν δειλός. Δεν τολμούσα να την κοιτάξω κατάματα και να της πω ότι έπρεπε να τελειώσουμε. Παρόλο που ήξερα ότι κι εκείνη καταλάβαινε πως έτσι έπρεπε να γίνει αργά ή γρήγορα, δεν τολμούσα να είμαι αυτός που θα έκανε το πρώτο βήμα.

Σκέφτηκα πως, αν άρχιζα εγώ ν' αποτραβιέμαι σιγά σιγά από τη σχέση, εκείνη θα κουραζόταν και θα με παρατούσε. Πολύ αντρίκιο, έτσι δεν είναι;»

Η Ερίκα ήξερε ότι το δυσκολότερο δεν είχε ειπωθεί ακόμη, αλλά ήταν αναγκασμένη να συνεχίσει. Καλύτερα να το άκουγε από την ίδια.

«Μόνο που εκείνη, Νταν, δεν κατάλαβε ότι έπρεπε να σταματήσετε. Έβλεπε, μάλιστα, κι ένα μέλλον στη σχέση σας. Ένα μέλλον στο οποίο εσύ θα παρατούσες την οικογένειά σου κι εκείνη τον Χένρικ και θα ζούσατε ευτυχισμένοι για όλη την υπόλοιπη ζωή σας».

Εκείνος φάνηκε να μαζεύεται όλο και περισσότερο με κάθε λέξη και το χειρότερο δεν το είχε ακούσει ακόμη.

«Περίμενε παιδί, Νταν. Το δικό σου παιδί. Πιθανόν να είχε σκεφτεί να σου το πει εκείνη την Παρασκευή το βράδυ. Είχε ετοιμάσει ένα υπέροχο δείπνο και είχε βάλει σαμπάνια να κρυώνει».

тому, что она могла бы быть жива.

— Да, тем вечером мы собирались увидеться. Пернилла хотела поехать навестить свою сестру в Мункедале и взять с собой детей. Я сказал, что лучше останусь дома — под предлогом того, что я не очень хорошо себя чувствую.

— А что случилось? Пернилла не поехала?

Последовало долгое молчание.

— Да нет. Пернилла уехала, я остался дома. Я знал, что Александра никогда не отважится позвонить по домашнему телефону, а мобильник я выключил.

А дома я остался потому, что струсил, у меня не хватало храбрости посмотреть ей в глаза и сказать, что все — конец. Хотя, думаю, она тоже понимала, что все должно рано или поздно закончиться, но у меня не хватило духу первым сказать ей об этом.

Я надеялся, что если потихоньку начну отдаляться от нее, то ей это надоест и она со мной порвет. Очень типично для мужиков, как ты думаешь?

Эрика знала, что самая тяжелая часть разговора еще впереди, но заставила себя продолжить. Будет лучше, если он услышит это от нее.

— Ты ошибался, Дан: она не понимала, что все должно закончиться, она видела будущее в ваших отношениях, и в этой перспективе ты бросал свою семью, она бросала Хенрика, а дальше вы бы жили не тужили и детей нажили.

Дан дергался от каждого слова Эрики, как от ударов. Настала очередь самого худшего.

— Дан, она ждала ребенка. Твоего ребенка. По всей вероятности, она собиралась рассказать тебе об этом в ту пятницу. Она подготовила праздничный ужин и положила шампанское в холодильник.

Ο Νταν δεν άντεχε να την κοιτάξει. Προσπάθησε να καρφώσει το βλέμμα κάπου μακριά, πέρα στη θάλασσα, αλλά τα μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα και όλα έγιναν μια ομίχλη.

Το κλάμα έβγαινε από κάπου πολύ βαθιά μέσα του και τα δάκρυα έτρεχαν ασταμάτητα στο πρόσωπό του. Έγιναν αναφιλητά και κλάμα βαρύ, και όλη την ώρα σκουπιζόταν με τα γάντια για να μην αρχίσουν να τρέχουν και οι μύξες. Στο τέλος, ακούμπησε το πρόσωπό του στις παλάμες του και σταμάτησε ν' ανησυχεί για το σκούπισμα της μύτης.

Η Ερίκα κάθισε ανακούρκουδα δίπλα του και έβαλε τα χέρια της στους ώμους του σε μια προσπάθεια να τον παρηγορήσει.

Ο Νταν όμως την απώθησε, κι εκείνη κατάλαβε ότι τώρα έπρεπε να βγει μόνος του από την κόλαση στην οποία βρισκόταν.

Γι' αυτό και περίμενε με τα χέρια σταυρωμένα, μέχρι που τα δάκρυα λιγόστεψαν κι αυτός φάνηκε να αναπνέει ξανά.

«Πώς ξέρεις ότι ήταν έγκυος;»
Οι λέξεις βγήκαν με τραυλίσματα.

«Ήμουν με την Μπίργιτ και τον Χένρικ στην αστυνομία όταν μας το είπαν».

«Ξέρουν ότι δεν είναι παιδί του Χένρικ;»

«Ο Χένρικ, φυσικά, το ξέρει αλλά όχι και η Μπίργιτ, που πιστεύει ότι είναι του Χένρικ».

Έγνεψε. Φάνηκε να παρηγορείται κάπως που δεν το ήξεραν οι γονείς της.

«Πώς συναντηθήκατε;»

Η Ερίκα ήθελε ν' αποτραβήξει τη σκέψη του από το αγέννητο παιδί του, έστω και για λίγο, για να του δώσει λίγο χώρο ν' ανασάνει.

Εκείνος χαμογέλασε πικρά.

Дан старался не смотреть на Эрику. Он попробовал повернуть голову налево, направо, но слезы начали наворачиваться ему на глаза, и все расплылось.

Откуда-то из глубины поднялся плач, и слезы покатились по его щекам. Дан разрыдался. Лицо его стало мокрым, и он с хлюпаньем все время вытирал его варежками. В конце концов он просто опустил голову на руки и прекратил эти бесполезные попытки.

Эрика присела на корточки рядом с Даном и положила руки ему на плечи, чтобы утешить.

Но Дан стряхнул ее руки, и Эрика поняла, что он сейчас, должно быть, благополучно пребывает в аду, который сам же себе и создал.

Поэтому Эрика молча выжидала, скрестив руки, пока слезы не стали течь медленнее и Дан наконец немного не пришел в себя.

— Откуда ты знаешь, что она ждала ребенка? — спросил Дан сдавленным голосом.

— Я была с Биргит и Хенриком в полиции, нам там сказали.

— Они знают, что ребенок не от Хенрика?

— Хенрик, конечно, знает, а Биргит нет. Она уверена, что это ребенок Хенрика.

Дан кивнул. Казалось, его утешила мысль о том, что родители Александры не знают.

— Как вы встретились?

Эрика хотела отвлечь мысли Дана от неродившегося ребенка, чтобы хоть ненадолго дать ему передышку.

Он горько усмехнулся:

«Πολύ κλασικά. Πού συναντιέται κανείς στη Φιελμπάκα στην ηλικία μας; Στη “Γαλέρα”, φυσικά.

Τα βλέμματά μας συναντήθηκαν, παρόλο που βρισκόμασταν σε αντίθετες πλευρές του ρεστοράν. Ένιωσα σαν να δέχτηκα γροθιά στο στομάχι. Ποτέ άλλοτε δεν ένιωσα να με έλκει έτσι άνθρωπος πριν τη συναντήσω».

Η Ερίκα ένιωσε ένα μικρό, πολύ μικρό, τσίμπημα ζήλιας στο άκουσμα αυτής της δήλωσης. Ο Νταν συνέχισε:

«Δεν κάναμε τίποτα τότε, αλλά δύο εβδομάδες αργότερα τηλεφώνησε στο κινητό μου. Πήγα εκεί. Μετά όλα κύλησαν από μόνα τους.

Κλεμμένες στιγμές όταν έλειπε η Πενίλα. Με άλλα λόγια, όχι πολλές νύχτες. Βλεπόμασταν μόνο τη μέρα».

«Δεν φοβόσουν ότι θα σε έβλεπαν οι γείτονες όταν πήγαινες στο σπίτι της Άλεξ; Ξέρεις πολύ καλά πόσο γρήγορα κυκλοφορούν τα νέα εδώ».

«Ναι, φυσικά και το σκέφτηκα. Συνήθως πηδούσα από τον φράχτη πίσω από το σπίτι και έμπαινα από την είσοδο του υπογείου. Για να είμαι πέρα για πέρα ειλικρινής, ήταν κι αυτό ένα μεγάλο μέρος των εντάσεων που υπήρχαν ανάμεσά μας. Ο κίνδυνος και τα ρίσκα».

«Δεν καταλάβαινες πόσα πράγματα διακινδύνευες;»

Ο Νταν στριφογύριζε τον σκούφο ανάμεσα στα χέρια του και κρατούσε το βλέμμα καρφωμένο στο κατάστρωμα όταν άρχισε να μιλάει.

«Φυσικά και το καταλάβαινα. Σε ένα επίπεδο. Σε ένα άλλο επίπεδο ένιωθα απρόσβλητος. Αυτά συμβαίνουν πάντα στους άλλους όχι σ' εμένα, σκεφτόμουνα. Έτσι δεν σκεφτόμαστε όλοι;»

«Το ξέρει η Πενίλα;»

— Вполне классически. Где можно встретиться в нашем возрасте во Фельбаке? В «Галере», ясное дело.

Мы увидели друг друга через весь зал. Это было как удар подых. Меня раньше никогда так ни к кому не тянуло.

После этих слов Эрика почувствовала такой маленький-маленький укол ревности. Дан продолжал:

— Тогда ничего не произошло, но пару недель спустя она позвонила мне на мобильник. Я к ней приехал, ну и покатилось.

Краденые минуты радости, когда Пернилла не могла заподозрить. Другими словами, почти не было вечеров и ночей, мы чаще встречались днем.

— А ты не боялся, что тебя увидят соседи у дома Алекс? Ты ведь сам знаешь, как быстро здесь обо всем узнают.

— Ну да, ясное дело, я об этом думал. Поэтому обычно перепрыгивал через забор с задней стороны дома и пробирался внутрь через погреб. Честно говоря, это тоже нас здорово захватывало — опасность и риск.

— Но разве ты не понимал, как сильно рискуешь?

Дан теребил шапочку в руках и не отрывал взгляда от крышки трюма.

— Ясное дело, я понимал, что делаю, с одной стороны, но, с другой стороны, ну, ты сама понимаешь, считал, что кому-нибудь другому и может выйти боком, а мне все сойдет с рук.

— А Пернилла знает?

«Οχι. Όχι έτσι όπως το θέτεις τουλάχιστον. Αν και πιστεύω ότι κάτι έχει μυριστεί. Είδες και μόνη σου πώς αντέδρασε όταν μας είδε εδώ πέρα μαζί. Έτσι ήταν τους τελευταίους μήνες, μέσα στη ζήλια και την επαγρύπνηση. Είμαι σίγουρος πως διαισθάνεται ότι κάτι συμβαίνει».

«Καταλαβαίνεις, βέβαια, ότι πρέπει να της μιλήσεις τώρα».

Ο Nταν κούνησε έντονα το κεφάλι και τα μάτια του γέμισαν ξανά δάκρυα.

«Δεν γίνεται, Ερίκα. Δεν μπορώ. Μόλις έγινε αυτό με την Άλεξ, αντιλήφθηκα αμέσως τι σημαίνει για μένα η Πενίλα. Η Άλεξ ήταν ένα πάθος, αλλά η Πενίλα και τα παιδιά είναι η ζωή μου. Δεν μπορώ να το κάνω αυτό, δεν μπορώ!»

Η Ερίκα έσκυψε μπροστά και έπιασε το χέρι του Nταν. Η φωνή της ήταν ήρεμη και καθάρια και δεν έδειχνε τίποτα από την τρικυμία που είχε μέσα της.

«Πρέπει, Nταν. Η αστυνομία πρέπει να τα μάθει αυτά, και έχεις μια ευκαιρία τώρα να τα πεις και στην Πενίλα με τον δικό σου τρόπο.

Αργά ή γρήγορα, η αστυνομία θα σε ανακαλύψει από μόνη της και τότε δεν θα έχεις καμία ευκαιρία να δώσεις τις εξηγήσεις στην Πενίλα όπως εσύ θέλεις. Τότε δεν θα έχεις τη δυνατότητα να διαλέξεις.

Το είπες και ο ίδιος ότι πιθανώς η Πενίλα να ξέρει ή, τουλάχιστον, να υποψιάζεται κάτι. Ίσως να είναι μεγάλη ανακούφιση και για τους δυο σας αν μιλήσετε. Να καθαρίσεις την ατμόσφαιρα».

Είδε ότι ο Nταν την άκουγε και άρχιζε να καταλαβαίνει το σκεπτικό της. Κάτω από το χέρι της ένιωσε το δικό του να τρέμει.

— Нет, во всяком случае, точно не знает, но, думаю, что-то подозревает. Да ты же сама видела, как она реагировала, когда увидела нас здесь. Она такая последние несколько месяцев и все время следит за мной. Мне кажется, она чувствует, что что-то не так.

— Но ты же понимаешь, что теперь придется ей рассказать?

Дан замотал головой, и слезы опять стали наворачиваться ему на глаза.

— Не пойдет, Эрика, я не могу. До встречи с Александрой я по-настоящему и не понимал, как много значит для меня Пернилла. До встречи с Александрой я по-настоящему и не понимал, как много значит для меня Пернилла. Алекс была моя страсть, а Пернилла и дети — моя жизнь. Я не смогу.

Эрика наклонилась вперед и положила ладонь на руку Дана. Ее голос был спокойным и ясным и никак не выдавал ее внутреннего волнения.

— Дан, ты обязан. Полиция должна знать. И кроме того, у тебя есть возможность рассказать Пернилле обо всем самому, свою версию.

Рано или поздно полиция до всего докопается, и тогда у тебя не останется ни малейшего шанса объяснить все Пернилле так, как ты можешь сейчас. У тебя больше нет выбора.

Да ты и сам понимаешь, что она наверняка знает или, по крайней мере, догадывается. Это, возможно, даже станет большим облегчением для вас обоих, когда вы об этом поговорите, — не останется никаких камней за пазухой.

Она заметила, что Дан внимательно слушает и слышит то, что она сказала, и в то же время чувствовала, как его бьет дрожь.

«Για σκέψου να με παρατήσει όμως. Τι θα γίνει αν πάρει τα παιδιά και με παρατήσει, Ερίκα; Πού θα πάω τότε εγώ; Δεν είμαι τίποτα χωρίς αυτούς».

Μια μικρή, πολύ μικρή, φωνή μέσα της της ψιθύρισε κακεντρεχώς ότι αυτό θα έπρεπε να το είχε σκεφτεί νωρίτερα, αλλά μια δυνατότερη έπνιξε την προηγούμενη, φωνάζοντας ότι είχε περάσει ο καιρός για μαλώματα. Ότι υπήρχαν σημαντικότερα πράγματα που έπρεπε να γίνουν.

Έσκυψε μπροστά, τον αγκάλιασε και του χάιδεψε παρηγορητικά την πλάτη. Τα αναφιλητά άγγιξαν τα ουράνια και μετά καταλάγιασαν, και όταν ο Νταν τραβήχτηκε από την αγκαλιά της και σκούπισε τα μάτια του, η Ερίκα είδε ότι ήταν αποφασισμένος να σταματήσει τις αναβολές του αναπόφευκτου.

Όταν έβαλε μπροστά το αμάξι και άρχισε να απομακρύνεται από την αποβάθρα, τον είδε στον καθρέφτη να στέκεται ακίνητος πάνω στο αγαπημένο του καϊκι με το βλέμμα στραμμένο στη μακρινή γραμμή του ορίζοντα. Του ευχήθηκε ενδόμυχα να μπορέσει να βρει τα λόγια που έπρεπε να πει. Θα ήταν πολύ δύσκολο.

* * *

Ένιωσε λες και το χασμουρητό ερχόταν από τα ακροδάχτυλα των ποδιών του και απλωνόταν σε όλο του το κορμί. Ποτέ άλλοτε δεν είχε νιώσει τόσο κουρασμένος σε όλη του τη ζωή.

Και ποτέ άλλοτε δεν είχε νιώσει τόσο ευτυχισμένος.

Ήταν δύσκολο να συγκεντρωθεί σ' εκείνους τους σωρούς των εγγράφων που βρίσκονταν μπροστά του. Μια υπόθεση φόνου παρήγαγε απίστευτες ποσότητες χαρτιών, και η δουλειά του τώρα ήταν να τα μελετήσει όλα μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, για να βρει εκείνο το μικρό και σημαντικό κομμάτι του παζλ που θα έδινε μια σοβαρή ώθηση στην έρευνα.

— Да ты только подумай, что будет, если она уйдет, заберет детей и оставит меня. Эрика, куда я тогда денусь? Я без них ничто.

Тихий-тихий голосок внутри Эрики безжалостно нашептывал ей, что Дану следовало раньше думать об этом, но другой — более сильный — голос говорил ей, что сейчас не время для упреков, теперь надо заняться более важными вещами.

Эрика наклонилась и в утешение погладила Дана по спине. Сначала от этого он заплакал еще сильнее, но потом плач стал ослабевать, и, когда он поднял голову и вытер слезы, Эрика взглянула ему в глаза и поняла, что он решил больше не прятаться от неизбежного.

Отъезжая от пристани, Эрика посмотрела в зеркало и увидела, что он неподвижно стоит на своем любимом катере и смотрит на море. Она скрестила пальцы на удачу, чтобы Дан нашел правильные слова: ему будет непросто.

* * *

Зевки выходили такими тотальными, что казалось, рождались где-то в пятках, а потом сотрясали все тело.

Он никогда в жизни не чувствовал себя таким усталым и одновременно таким счастливым.

Он пытался сосредоточиться на многочисленных стопках бумаг, лежащих перед ним. Дело об убийстве повлекло за собой неправдоподобное количество документов, и сейчас перед ним стояла задача изучить их все, до последней детали, чтобы найти крошечный, но жизненно важный кусочек головоломки, который бы

<p>Έτριψε τα μάτια του με τον αντίχειρα και τον μέσο και πήρε μια βαθιά ανάσα για να συγκεντρώσει ενέργεια για το έργο αυτό.</p>	<p>позволил продолжить расследование.</p> <p>Он помассировал глаза большим и средним пальцами, сделал глубокий вздох, чтобы собраться с силами.</p>
<p>Κάθε δέκα λεπτά σηκωνόταν από την καρέκλα για να τεντωθεί, να πάρει καφέ, να κάνει δυο τρία επιτόπια πηδηματάκια ή οτιδήποτε άλλο που θα τον κρατούσε ξύπνιο και συγκεντρωμένο για λίγο ακόμα.</p>	<p>На десятой минуте ему пришлось подняться со стула, чтобы немного размяться, раздобыть кофе, попрыгать, — все пошло в ход, лишь бы не заснуть и еще хоть ненадолго сконцентрироваться на работе.</p>
<p>Πολλές φορές το χέρι του, σαν να κινούνταν από μόνο του, πήγαινε προς το τηλέφωνο για να τηλεφωνήσει στην Ερίκα, αλλά πάντα σταματούσε. Αν ήταν εξίσου κουρασμένη, σίγουρα θα ήταν στο κρεβάτι και θα κοιμόταν.</p>	<p>Несколько раз его рука безотчетно и совершенно непроизвольно сама собой тянулась к телефону, чтобы позвонить Эрике, но он себя останавливал. Если она устала так же, как и он, то она еще спит.</p>
<p>Πάντως μέσα του ευχόταν να είναι έτσι τα πράγματα, μια που σκεφτόταν να την κρατήσει κι απόψε ξύπνια όσο περισσότερο μπορούσε, αν βέβαια περνούσε από το χέρι του.</p>	<p>Он задумал сегодня ночью не давать ей спать так долго, сколько возможно, если, конечно, у него получится.</p>
<p>Ένας σωρός εγγράφων που είχε αυξηθεί πολύ από την τελευταία φορά ήταν αυτός με τις πληροφορίες για την οικογένεια Λόρεντς.</p>	<p>В одной из стопок бумаг, которая заметно подросла с того раза, когда он ее просматривал, был собран материал о семье Лоренс.</p>
<p>Η Άνικα είχε, καθώς φαινόταν, επιμελής όπως ήταν πάντοτε, σκάψει πολύ βαθιά για να βρει όλα τα παλιά άρθρα και τις ανακοινώσεις στις οποίες αναφέρονταν οι Λόρεντς και μετά τα είχε τοποθετήσει όμορφα και με τη σειρά στο γραφείο του Πάτρικ.</p>	<p>Видимо, Анника, как обычно, продолжала скрупулезно рыться в старых статьях и заметках, где упоминались Лоренсы, и аккуратно складывала их на стол.</p>
<p>Εκείνος εργαζόταν μεθοδικά και φρέσκαρε τη μνήμη του αναποδογυρίζοντας τον σωρό και αρχίζοντας έτσι τη μελέτη από τα κάτω προς τα πάνω, δηλαδή από τα άρθρα που είχε διαβάσει παλιότερα. Δύο ώρες αργότερα, δεν είχε εμφανιστεί κάτι που θα κέντριζε τη φαντασία του. Η αίσθηση ότι κάτι του ξέφευγε ήταν ακόμη ισχυρή, αλλά δεν του ερχόταν τίποτα στο μυαλό.</p>	<p>Патрик работал методично и освежал в памяти сведения; он перевернул бумаги и, таким образом, начал читать с самого низа то, что он уже читал раньше. Прошло два часа, Патрику не попалось ничего, что бы разбудило его фантазию, но он по-прежнему остро чувствовал, будто пропустил что-то важное. Казалось, все время от него что-то ускользает.</p>
<p>Η πρώτη πραγματικά ενδιαφέρουσα πληροφορία εμφανίστηκε αρκετά πιο κάτω στον σωρό.</p>	<p>Первая по-настоящему интересная новая информация попалась, когда он уже почти добрался до конца.</p>
<p>Η Άνικα είχε βάλει εκεί ένα άρθρο για έναν εμπρησμό στο Μπούλαρεν, περίπου πενήντα χιλιόμετρα από τη Φιελμπάκα. Το άρθρο είχε</p>	<p>Анника снабдила его запиской о поджоге в Булларене, примерно в пяти милях от Фельбаки. Записка, датированная 1975</p>

ημερομηνία 1975 και έπιανε σχεδόν μία ολόκληρη σελίδα στην εφημερίδα Μπουχουσλένινγχεν. Το σπίτι είχε καεί νύχτα μεταξύ έκτης και εβδόμης Ιουλίου 1975 σε μια πραγματικά εκρηκτική πυρκαγιά.

Όταν η φωτιά σβήστηκε, είχαν απομείνει σχεδόν μόνο στάχτες από το σπίτι, αλλά και τα απομεινάρια δύο ανθρώπινων σωμάτων που αποδείχτηκε πως ήταν ο Στιγκ και η Ελίζαμπεθ Νορίν, ιδιοκτήτες του σπιτιού. Σαν από θάύμα είχε γλιτώσει από την πυρκαγιά ο δεκάχρονος γιος τους, τον οποίο βρήκαν σ' ένα από τα παράσπιτα. Ωι συνθήκες κάτω από τις οποίες ξέσπασε η πυρκαγιά ήταν ύποπτες, έγραφε η Μπουχουσλένινγχεν, και η αστυνομία θεωρούσε πως ήταν εμπρησμός.

Το άρθρο ήταν πιασμένο με συνδετήρα πάνω σε ένα ντοσιέ, όπου ο Πάτρικ βρήκε την έκθεση της αστυνομίας. Ακόμη αναφωτιόταν ποια σχέση μπορούσε να έχει αυτό το άρθρο με την οικογένεια Λόρεντς, μέχρι που άνοιξε το ντοσιέ και είδε το όνομα του δεκάχρονου γιου των Νορίν.

Το αγόρι λεγόταν Γιαν, και στο ντοσιέ υπήρχε, επίσης, μια αναφορά από την Κοινωνική Πρόνοια όπου αναγραφόταν ότι αμέσως μετά τον είχαν αναλάβει οι Λόρεντς ως ανάδοχη οικογένεια.

Ο Πάτρικ σφύριξε σιγανά. Ήταν όμως ακόμη θολή η σχέση που μπορεί να είχε αυτό με τον θάνατο της Άλεξ, και του Άντερς επίσης, αλλά κάτι άρχισε να αναδεύεται στο περιθώριο της συνείδησής του. Σκιές που ξεθώριαζαν και χάνονταν μόλις προσπαθούσε να επικεντρωθεί πάνω τους, αλλά που καταδείκνυαν ότι βρισκόταν σε σωστό δρόμο. Κράτησε αυτή την περίπτωση σε μια γωνιά της μνήμης του και μετά συνέχισε την επίμοχθη ανάγνωση του υλικού που είχε μπροστά του.

Το σημειωματάριο άρχισε να γεμίζει σιγά σιγά με σημειώσεις. Ο γραφικός του χαρακτήρας ήταν τόσο δυσανάγνωστος που είχε κάνει την Κάριν να του λέει στ' αστεία ότι μάλλον έπρεπε να είχε γίνει γιατρός.

Αλλά ο Πάτρικ μπορούσε να τον διαβάσει, κι

годом, занимала целую полосу в «Бохусландце». Дом сгорел в ночь с 6 на 7 июля 1975 года; пожар вспыхнул внезапно и был сильным, как взрыв.

Когда огонь додорел, от дома остался практически один пепел, но пожарные обнаружили останки двух человеческих тел — по всей видимости, Стига и Элизабет Нурин, пары, которая владела домом. Каким-то чудом их десятилетний сын спасся от огня, и его нашли в одной из надворных построек. Обстоятельства возникновения пожара казались очень подозрительными, как указывалось в «Бохусландце», и полиция считала его поджогом.

Заметка была прикреплена скрепкой к папке. Внутри папки Патрик обнаружил материалы полицейского расследования. Он никак не мог понять, какое отношение имеет эта заметка к семье Лоренс, до тех пор пока не открыл папку и не прочитал имя десятилетнего сына Нуринов.

Мальчика звали Ян. Также там лежал рапорт из социальной службы о том, что мальчика взяла к себе семья Лоренс.

Патрик тихо присвистнул. Ему было по-прежнему не ясно, как связывались вместе смерть Алекс и смерть Андерса, но что-то начало ворошиться по краям его сознания — словно тени, которые не пропали по мановению ока, но стали не такими густыми, когда он всмотрелся в них попристальнее. Патрик чувствовал, что он на правильном пути. Он отметил это про себя и потом продолжил методично просматривать материалы дела.

Блокнот постепенно заполнялся заметками. Карин всегда шутила над его неразборчивым почерком, говоря, что ему следовало стать доктором.

Но сам Патрик легко разбирал свой почерк,

αυτό ήταν το σημαντικό. Σημείωσε μερικά πράγματα που έπρεπε να κάνει, αλλά τα πλέον ευδιάκριτα ανάμεσα στις σημειώσεις ήταν τα ερωτήματα που γεννούσε το υλικό και τα οποία είχε σημειώσει με μεγάλα κατάμαυρα ερωτηματικά.

Ποιον περίμενε η Άλεξ και είχε ετοιμάσει ένα υπέροχο και πανάκριβο δείπνο; Ποιος ήταν ο άντρας που συναντούσε κρυφά και περίμενε το παιδί του;

Μπορούσε να ήταν ο Άντερς, παρόλο που ο ίδιος το είχε αρνηθεί ή μήπως υπήρχε κάποιος άλλος που δεν είχαν καταφέρει ακόμη να τον εντοπίσουν;

Και πώς γινόταν μια γυναίκα σαν την Άλεξ να έχει —με τέτοια εμφάνιση, με τέτοια αρχοντιά και τόσα χρήματα— σχέση με κάποιον σαν τον Άντερς;

Γιατί είχε η Άλεξ ένα άρθρο για την εξαφάνιση του Νιλς Λόρεντς σε ένα συρτάρι;

Ο κατάλογος των ερωτημάτων μεγάλωνε συνεχώς. Ο Πάτρικ γέμιζε τώρα την τέταρτη σελίδα A4 πριν φτάσει στα ερωτήματα που αφορούσαν τον θάνατο του Άντερς.

Ο σωρός με τα χαρτιά που είχαν σχέση με τον Άντερς ήταν προς το παρόν πολύ μικρότερος. Με τον καιρό, θα προστίθεντο κι εκεί ένα κάρο έγγραφα, αλλά προς το παρόν υπήρχαν μόνο καμιά δεκαριά, και μεταξύ αυτών κι εκείνα που είχαν πάρει κατά την έρευνα στο σπίτι του Άντερς.

Το μεγαλύτερο ερώτημα σε σχέση με τον Άντερς ήταν ο τρόπος με τον οποίο πέθανε. Ο Πάτρικ υπογράμμισε αυτή την ερώτηση πολλές φορές με κατάμαυρες και θυμωμένα τραβηγμένες γραμμές.

Πώς μπόρεσε ν' ανεβάσει ο δολοφόνος ή οι δολοφόνοι τον Άντερς στον γάντζο της οροφής; Η νεκρογία θα έδινε περισσότερες απαντήσεις, αλλά, απ' ό,τι είχε παρατηρήσει ο Πάτρικ, δεν υπήρχαν ίχνη πάλης στο πτώμα, όπως είχε επισημάνει και ο Μέλμπεργ στην πρωινή ενημέρωση.

и это было самое главное. Несколько пунктов «что-надо-сделать» обрели форму. Но среди заметок Патрика доминировали вопросы, появившиеся после прочтения, и он отметил их большими вопросительными знаками.

Кого ждала к себе Алекс на праздничный ужин? Мужчину, с которым она тайно встречалась и от которого ждала ребенка?

Мог ли им быть Андерс, хотя он сам утверждал обратное? Или это был кто-либо еще, о ком они ничего не знали?

Как получилось, что такая женщина, как Александра, с ее внешностью, положением и деньгами, имела связь с таким, как Андерс?

Почему она прятала статью об исчезновении Нильса Лоренса у себя в комоде?

Список вопросов становился все длиннее и длиннее. Патрик уже на третий лист перешел, когда добрался до вопросов, касающихся смерти Андерса.

Материалов по делу Андерса оказалось довольно мало. Конечно, бумаг со временем обязательно прибавится, но сейчас здесь всего с десяток страниц. Помимо прочего — рапорт об обыске в квартире умершего.

Больше всего Патрика интересовал вопрос: как умер Андерс? Он несколько раз подчеркнул его в блокноте жирными линиями.

Как удалось убийце или убийцам подвесить Андерса к крюку на потолке? Вскрытие, по-видимому, даст несколько ответов, но, как Патрик видел, на теле не было никаких следов борьбы, на что указал Мелльберг на утренней летучке.

Ένα σώμα αναίσθητο είναι απίστευτα βαρύ, και το κορμί του Άντερς έπρεπε να σηκωθεί πολύ ψηλά για να κρεμαστεί το σκοινί από τον γάντζο.

Στην πραγματικότητα, έτεινε κι αυτός να αποδεχτεί το γεγονός ότι ο Μέλμπεργ μπορεί να είχε δίκιο για πρώτη φορά, ότι δηλαδή πρέπει να ήταν περισσότερα από ένα άτομο όταν κρέμασαν τον Άντερς.

Αν και δεν μπορούσε να συμφωνήσει ότι συνέβη το ίδιο με τον θάνατο της Άλεξ, ο Πάτρικ μπορούσε να βάλει το χέρι του στη φωτιά ότι έψαχναν για τον ίδιο δολοφόνο. Μετά τον πρώτο δισταγμό του, ήταν τώρα όλο και πιο σίγουρος ότι έτσι είχαν τα πράγματα.

Κοίταξε τα χαρτιά που είχαν βρει στο σπίτι του Άντερς και τα άνοιξε σαν βεντάλια πάνω στο γραφείο.

Στο στόμα του είχε ένα μολύβι, που το μασούσε συνεχώς και το είχε κάνει αγνώριστο. Ένιωσε ότι το στόμα του είχε γεμίσει με τις κίτρινες φλούδες του μολυβιού.

Έφτυσε προσεχτικά και προσπάθησε να απομακρύνει τις τελευταίες φλούδες από τη γλώσσα του με τα δάχτυλά του. Δεν τα κατάφερε και τόσο καλά. Τώρα οι φλούδες είχαν κολλήσει στα δάχτυλά του.

Τίναξε το χέρι του μερικές φορές στον αέρα μπας και τις διώξει, αλλά παράτησε την προσπάθεια και έστρεψε πάλι την προσοχή του στη βεντάλια από έγγραφα που ήταν πάνω στο γραφείο.

Κανένα από τα χαρτιά δεν κατάφερε να του κινήσει το ενδιαφέρον και πήρε αποκαμωμένος στα χέρια του τον λογαριασμό της τηλεφωνικής εταιρείας Τέλια απλώς για να ξεκινήσει από κάπου.

Ο Άντερς έκανε ελάχιστα τηλεφωνήματα, αλλά με όλα τα πάγια το σύνολο ήταν αρκετά τσιμπημένο.

Η αναλυτική περιγραφή ήταν ακόμη μαζί με

Безжизненное телоказалось просто неподъемным, а ведь Андерса надо было довольно высоко поднять, чтобы просунуть его голову в петлю, висящую на крюке.

Патрик подумал, что на этот раз Мелльберг, наверное, прав, и действительно возникает вопрос относительно участия нескольких человек. Хотя ничто прямо не указывало на связь с убийством Алекс,

Патрик готов был дать руку на отсечение, что это тот же самый убийца, которого они разыскивают. После своих первоначальных сомнений он все больше и больше убеждался в этом.

Он посмотрел на бумаги, которые они нашли в квартире Андерса, и веером разложил их перед собой на письменном столе.

Он держал во рту карандаш, который сгреб до неузнаваемости, и чувствовал, что во рту полно чешуек желтой краски.

Он попробовал их осторожно выплюнуть, а оставшиеся снять с языка пальцами. Получилось не очень, теперь они прилипли к пальцам.

Он помахал пару раз рукой в воздухе, чтобы их стряхнуть, но отказался от этой пустой затеи и опять вернулся к бумажному вееру на письменном столе.

Ни одна из бумаг не представляла какого-нибудь особого интереса. В качестве исходного пункта Патрик выбрал счет-фактуру «Телия».

Андерс звонил очень редко, но при ближайшем рассмотрении итоговая сумма оказалась все же довольно внушительной.

К телефонным счетам прилагались

τον λογαριασμό, και ο Πάτρικ αναστέναξε όταν αντιλήφθηκε πως θα αναγκαζόταν να κάνει κάμποσο ποδαρόδρομο ακόμα για να βρει κάποια άκρη με όλα αυτά.

Δεν ήταν ακριβώς η κατάλληλη μέρα για βαρετή ακόμα ρουτινιέρικη δουλειά. Άρχισε να καλεί συστηματικά όλα τα νούμερα από την αναλυτική κατάσταση και είδε ότι ο Άντερς καλούσε ελάχιστα νούμερα. Όμως, ένας αριθμός ξεχώριζε. Δεν υπήρχε εξαρχής στην αναλυτική κατάσταση, αλλά όταν εμφανίστηκε για πρώτη φορά κάπου στη μέση έγινε το πιο πολυχρησιμοποιημένο νούμερο.

Ο Πάτρικ σχημάτισε τον αριθμό και το άφησε να χτυπάει. Ήταν έτοιμος να το κλείσει έπειτα από οχτώ κουδονύσματα, όταν άκουσε ν' ανοίγει ένας αυτόματος τηλεφωνητής. Το όνομα που ακούστηκε στην άλλη άκρη της γραμμής τον έκανε να τιναχτεί, κάτι που έκανε τους μυς του μηρού του να τραβηγχτούν άσχημα και οδυνηρά, μια που δεν είχε σκεφτεί ότι είχε απλώσει τα πόδια του χαλαρά πάνω στο γραφείο. Κατέβασε αργά τα πόδια στο πάτωμα και έκανε μαλάξεις στον έναν μυ, στο εσωτερικό του δεξιού μηρού, στον οποίο η απότομη κίνηση είχε προκαλέσει ένα τράβηγμα ισχυρότερο από αυτό που άντεχε, μια που ήταν εντελώς αγύμναστος.

Ο Πάτρικ κατέβασε αργά το ακουστικό, πριν ακουστεί το μπιπ που έδειχνε ότι ο χρόνος για το μήνυμα που θα μπορούσε να αφήσει κανείς είχε τελειώσει.

Έκανε έναν κύκλο γύρω από μια σημείωση στο μπλοκ και έπειτα από λίγη σκέψη έκανε άλλο έναν κύκλο.

Τον πρώτο κύκλο ήθελε να τον αναλάβει μόνος του, αλλά τον άλλο μπορούσε να τον δώσει στην Άνικα.

Με τις σημειώσεις στο χέρι, πήγε στην Άνικα, η οποία πληκτρολογούσε ασταμάτητα στον υπολογιστή της, με τα γυαλιά της —τα οποία χρησιμοποιούσε για τον υπολογιστή— στην άκρη της μύτης της. Του έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα.

распечатки, но, чтобы разобраться в них, требовалось время, и Патрик вздохнул, представив, сколько придется повозиться.

Сегодня он был совершенно не в настроении для скучной рутинной работы. Патрик систематически начал обзванивать номера с распечатки и скоро заметил, что Андерс звонил всего по нескольким телефонным номерам, но один номер выделялся: сначала его не было вообще, а затем, где-то на середине распечатки, этот номер стал появляться чаще всего. Патрик набрал цифры и дождался гудка.

Он уже собирался повесить трубку, когда после восьмого гудка услышал, как включился автоответчик.

Имя, прозвучавшее на другом конце провода, заставило его резко выпрямиться на стуле, и он здорово потянул ногу, забыв, что для большего удобства положил ее на стол. Морщась от боли, Патрик начал массировать мышцы энергичными движениями, надеясь, что массаж поможет его нетренированной ноге, которую свело от резкого движения.

Патрик медленно положил трубку, не дожидаясь сигнала записи входящего сообщения.

Он обвел линией одну из заметок в своем блокноте, немного подумал и обвел еще одну запись.

Первую задачу он хотел решить сам, а другую намеревался возложить на Аннику.

С записями в руке он вошел в кабинет Анники, которая сидела перед монитором и интенсивно колотила по клавишам с компьютерными очками на носу. Она вопросительно посмотрела на него:

«Είσαι έτοιμος να προσφερθείς ν' αναλάβεις μερικές από τις δουλειές μου προκειμένου να αλαφρώσεις τον απίστευτα παράλογο φόρτο δουλειάς που έχω, έτσι δεν είναι;»

«Ε... δεν είχα ακριβώς αυτό κατά νου». Ο Πάτρικ χαμογέλασε στραβά.

«Μάλιστα. Αυτό που ακριβώς υποπτευόμουν». Η Άνικα έριξε στον Πάτρικ ένα βλέμμα δήθεν αγανακτισμένο.

«Τέλος πάντων! Με τι θα συνδράμεις κι εσύ στην αρχή του έλκους μου;»

«Μια μικρή, πολύ μικρή δουλίτσα μόνο». Ο Πάτρικ τόνισε το μικρό μέγεθος της «δουλίτσας» κρατώντας τον αντίχειρα και τον δείκτη σε απόσταση ενός χιλιοστού μεταξύ τους.
«Για ν' ακούσω».

Ο Πάτρικ τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε μπροστά στο γραφείο της Άνικα. Το γραφείο της ήταν, παρά τα λίγα τετραγωνικά του, αναμφίβολα το πιο ευχάριστο σε όλο το τμήμα.

Είχε βάλει εκεί μέσα ένα σωρό φυτά, που έδειχναν να καλοπερνάνε, παρόλο που η μοναδική πηγή φωτός σε όλο το δωμάτιο υπήρχε στο τζάμι της πόρτας εισόδου. Το ότι τα φυτά μεγάλωναν έτσι ήταν κάτι που θα μπορούσε άνετα να χαρακτηριστεί μικρό θαύμα.

Οι ψυχροί τσιμεντένιοι τοίχοι ήταν καλυμμένοι με φωτογραφίες των δύο μεγάλων παθών που η Άνικα μοιραζόταν με τον άντρα της, τον Λέναρτ, δηλαδή των σκυλιών τους και του ντραγκ ρέισινγκ.

Είχαν δύο μεγάλα λαμπραντόρ, τα οποία τους ακολουθούσαν παντού τα Σαββατοκύριακα σε όποιο μέρος της Σουηδίας γίνονταν αγώνες ντραγκ ρέισινγκ.

Ο Λέναρτ ήταν ένας από αυτούς που συμμετείχαν σε τέτοιους αγώνες, αλλά η Άνικα ήταν πάντα εκεί για να ζητωκραυγάζει και να τον εφοδιάζει με σάντουιτς και καφέ από το θερμός.

— Ты, наверное, пришел сказать, что готов взять на себя часть моей работы и облегчить неслыханно тяжкое бремя моих трудов, не так ли?

— Вообще-то это не совсем то, о чем я думал. — Патрик улыбнулся.

— Ну да, я так и подозревала. — Анника с притворной строгостью посмотрела на Патрика:

— Ну и что еще ты собираешься взвалить на мою натруженную шею?

— Одну маленькую-маленькую задачку. — И Патрик показал, насколько маленькую, отмерив миллиметр большим и указательным пальцами.

— Ну ладно, давай послушаем.

Патрик придвинул стул и сел напротив письменного стола Анники. Ее кабинет, хотя и самый маленький в участке, был вне конкуренции самым красивым.

Она принесла сюда массу цветов, которые росли и цвели самым замечательным образом, хотя свет проникал в комнату через одно-единственное окно над дверью, что можно квалифицировать по меньшей мере как чудо.

Голые бетонные стены украшали фотографии Анники и ее мужа Леннарта. Глядя на эти фотографии, легко можно было догадаться об их двух главных увлечениях — собаками и дрэгрейсингом.

Анника и Леннарт всегда брали с собой двух черных лабрадоров, когда ездили по Швеции по выходным на соревнования.

В гонках участвовал только Леннарт, но Анника постоянно была рядом, чтобы подбодрить его, и стояла наготове с харчами и термосом.

Συναντούσαν, κατά κανόνα, τους ίδιους ανθρώπους στους αγώνες ανά τη χώρα και με τα χρόνια είχαν σχηματίσει μια στενά δεμένη παρέα. Μέσα σε αυτή την παρέα είχαν γίνει οι καλύτεροι φίλοι στον κόσμο.

Τουλάχιστον δύο Σαββατοκύριακα κάθε μήνα γίνονταν αγώνες, και το να πείσει κανείς την Άνικα να δουλέψει αυτές τις μέρες ήταν απολύτως χαμένος κόπος.

Ο Πάτρικ κοίταξε τις σημειώσεις του.

«Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσες να με βοηθήσεις να κάνω μια μικρή απογραφή για τη ζωή της Αλεξάνδρας Βίκνερ. Αρχίζοντας από τον θάνατό της και ελέγχοντας μία και δύο φορές όλα τα χρονολογικά στοιχεία που έχουμε στα χέρια μας προς τα πίσω. Πόσο καιρό ήταν παντρεμένη με τον Χένρικ. Πόσο καιρό ζούσε στη Σουηδία. Να ελέγξουμε τις πληροφορίες για τις σχολές στη Γαλλία και την Ελβετία και τα λοιπά. Καταλαβαίνεις τι είναι αυτό που ζητάω;»

Η Άνικα τα είχε σημειώσει όλ' αυτά σε ένα μπλοκ όσο ο Πάτρικ τής εξηγούσε και τώρα σήκωσε το κεφάλι και του έριξε ένα καταφατικό βλέμμα.

Ο Πάτρικ ένιωθε πλέον πολύ σίγουρος ότι θα τα έβρισκαν όλα, τουλάχιστον όσα άξιζαν τον κόπο, και, κυρίως, θα μάθαινε αν κάποια πληροφορία από αυτές που είχαν φτάσει στα χέρια του άξιζε ή δεν άξιζε κάτι.

Διότι κάτι πρέπει να υπήρχε εκεί μέσα που δεν είχε λογική συνέπεια, ήταν απολύτως σίγουρος γι' αυτό.

«Σ' ευχαριστώ για τη βοήθεια, Άνικα. Είσαι σκέτο μαργαριτάρι».

Ο Πάτρικ έκανε να σηκωθεί από την καρέκλα, αλλά ένα κοφτό «Κάθισε!» από την Άνικα τον έκανε να παγώσει στη μέση της κίνησης και να απιθώσει ξανά τον πισινό του στο μαξιλάρι της καρέκλας.

Κατάλαβε μεμιάς γιατί τα λαμπραντόρ της

Они встречали на соревнованиях одних и тех же людей, и таким образом со временем образовалась очень сплоченная группа единомышленников, которые считали друг друга самыми близкими друзьями.

Соревнования проходили по меньшей мере два раза в месяц, и тогда никакая сила не могла удержать Аннику на работе.

Патрик заглянул в свои заметки:

— Да, я собирался тебя попросить уточнить для меня кое-что в жизни Александры Вийкнер. Вплоть до момента ее смерти проверить и перепроверить все временные точки, которые у нас есть. Потом копнуть даты глубже: как долго она была замужем за Хенриком, сколько жила в Швеции, запроси также ее данные об учебе во Франции и Швейцарии и так далее и так далее. Ты понимаешь, что мне надо?

Пока Патрик говорил, Анника деловито черкала в своем блокноте, а потом посмотрела на Патрика и кивнула.

Патрик осознавал, что должен узнать как можно больше, хотя заранее понимал, что многие требуемые им сведения не стоят даже бумаги, на которой будут напечатаны.

Но тем не менее это необходимо: там обязательно должно найтись что-то, что пока не вырисовывалось. Он был совершенно уверен в том, что какие-то даты не состыкуются.

— Спасибо за помощь, Анника. Ты просто золото.

Патрик начал подниматься со стула, но резкое «Сидеть!» со стороны Анники заставило его замереть на середине движения и плюхнуться обратно.

Неудивительно, что ее лабрадоры были

ήταν τόσο υπάκουα. Εκείνη έγειρε στην καρέκλα της μ' ένα χαμόγελο ικανοποίησης, κι ο Πάτρικ αντιλήφθηκε ότι το πρώτο λάθος του ήταν να πάει στο γραφείο της προσωπικά αντί να της στείλει ένα σημείωμα.

Έπρεπε ήδη να γνωρίζει ότι η Άνικα τον ήξερε και τον διάβαζε απέξω κι ανακατωτά και ότι η όσφρησή της για ρομαντικές σχέσεις ήταν παντελώς υπερφυσική.

Το μόνο που του απέμενε ήταν να σηκώσει λευκή σημαία και να παραδοθεί άνευ όρων. Έτσι λοιπόν, έγειρε κι αυτός πίσω στην καρέκλα του, περιμένοντας το μπαράζ των ερωτήσεων που αναμφίβολα επρόκειτο να ακολουθήσει.

Εκείνη ξεκίνησε ήρεμα αλλά ύπουλα.

«Πολύ κουρασμένος ήσουν σήμερα πάντως, έτσι δεν είναι;»

«Χμ...»

«Το γλεντήσαμε χτες;»

Η Άνικα τον ψάρευε με μακιαβελική πανουργία, ψάχνοντας για ρωγμές στην πανοπλία του.

«Ε όχι και το γλέντησα. Βέβαια, εξαρτάται πώς το βλέπει κανείς. Δηλαδή, τι εννοεί κάποιος όταν λέει το γλέντησα;»

Άνοιξε τα χέρια του και τα καταγόλανα μάτια του σε μια προσπάθεια να δείχνει εντελώς αθώος.

«Πάτρικ, έλα τώρα, κόψε τις μαλακίες. Μήλα μου. Ποια είναι;»

Εκείνος δεν είπε κουβέντα και την άφησε να βασανίζεται μέσα στη σιωπή. Λίγα δευτερόλεπτα μετά, είδε μια λάμψη στα μάτια της Άνικα.

«Α, βέβαια!»

Το επιφώνημα αντήχησε θριαμβευτικά, ενώ η

такими послушными. Анника откинулась на стуле с довольной улыбкой, и Патрик понял свою ошибку. Не следовало приходить сюда самому, он мог бы ограничиться запиской

— ведь Анника всегда видела его насквозь и, кроме того, обладала просто-таки сверхъестественным чутьем на романы.

Ему оставалось только вывесить белый флаг и капитулировать. Поэтому Патрик, смирившись с неизбежным, тоже откинулся на спинку стула и ждал, что сейчас Анника откроет огонь и начнет обстреливать его шрапнелью вопросов.

Она начала мягко, но с подвохом:

— Что же это ты сегодня так ужасно выглядишь?

— Ммм...

Не стоило даже и упоминать о том, что Анника продолжила выуживать информацию.

— И что это у тебя вчера был за праздник?

Анника подбиралась ближе, а Патрик, призвав на помощь Макиавелли, изо всех сил хватался за последние соломинки.

— Ну, праздник и праздник, все зависит от того, как посмотреть. Как вообще определить, что такое праздник?

Он развел руками и посмотрел на Аннику с совершенно невинным видом.

— А-а, ты мне не гони. Давай колись, кто она?

Патрик молчал, предоставив ей угадывать самой. Через несколько секунд он заметил, что глаза Анники вспыхнули.

— Ага!

Ее голос был полон триумфа, и Анника,

Άνικα κουνούσε νικηφόρα τον δείκτη της στον αέρα.

«Είναι αυτή η. Πώς τη λένε, πώς τη λένε.» Εκεί που έψαχνε πυρετωδώς στη μνήμη της κροτάλισε απότομα τα δάχτυλά της.

«Ερίκα! Ερίκα Φαλκ!» Ανακουφισμένη, έγειρε πάλι πίσω στην καρέκλα της.

«Ελα τώρα, καλέ μου Πάτρικ. Πόσο καιρό το κρατάτε μυστικό αυτό.;»

Ο Πάτρικ δεν σταματούσε ποτέ να εκπλήσσεται από την αλάνθαστη ακρίβεια με την οποία η Άνικα μπορούσε να βρίσκει το σωστό μεμιάς. Ούτε είχε κανένα νόημα να αρνηθεί οτιδήποτε τώρα πια.

Ένιωσε ένα άκρως ταιριαστό για την περίπτωση κοκκίνισμα να ξεκινάει από το κεφάλι του και να φτάνει μέχρι τα δάχτυλα των ποδιών του, κι αυτό ήταν πολύ σαφέστερο απ' ό,τι άλλο επρόκειτο να πει.

Μετά, δεν μπόρεσε να εμποδίσει εκείνο το πλατύ χαμόγελο που βγήκε στην επιφάνεια, και αυτό, σε ό,τι αφορούσε την Άνικα, ήταν το τελευταίο καρφί στο φέρετρο.

Έπειτα από πέντε λεπτά, κατά τα οποία δέχτηκε ένα μπαράζ ερωτήσεων, ο Πάτρικ κατάφερε να δραπετεύσει από το γραφείο της Άνικα. Φεύγοντας, ένιωθε σαν στυμμένη λεμονόκουπα.

Όμως, όφειλε να ομολογήσει πως δεν του ήταν διόλου δυσάρεστο να μιλάει για την Ερίκα και δυσκολεύτηκε πολύ να επιστρέψει στη δουλειά που είχε αναθέσει στον εαυτό του να φέρει εις πέρας αμέσως.

Φόρεσε το τζάκετ, ενημέρωσε την Άνικα που θα πήγαινε και βγήκε έξω σε έναν χειμωνιάτικο καιρό όπου είχαν αρχίσει να πέφτουν αργά κάτι τεράστιες νιφάδες χιονιού.

* * *

подавшись вперед, победным жестом подняла вверх указательный палец.

— Это та самая! Как же ее там зовут... Как ее зовут...

— Она крутила пальцами, лихорадочно роясь в памяти.

— Эрика! Эрика Фальк!

— И, довольная, она с облегчением опять откинулась на спинку стула.

— Та-ак, Патрик... Ну и когда все это у вас началось?

Он никогда не уставал удивляться, с какой потрясающей точностьюю Анника неизменно попадала прямо в точку. Пытаться все отрицать было совершенно бесполезно.

Патрик почувствовал, что краснеет с головы до ног, и его смущение яснее слов говорило само за себя.

Вдобавок ко всему он не смог удержаться от улыбки, и она расплылась во все лицо. И это был последний гвоздь в гроб Патрика.

Через пять минут ожесточенного обстрела вопросами Патрику все-таки удалось вырваться из комнаты Анники; он чувствовал себя так, словно по нему только что проехал каток.

И совсем неудивительно, что после разговора с Анникой об Эрике он с большим трудом заставил себя вернуться к работе, точнее, к той задаче, которую собирался выполнить сам.

Патрик накинул куртку, предупредил Аннику о том, куда он собрался идти, и вышел наружу на зимний холод. На землю медленно падали крупные снежные хлопья.

* * *

Η Ερίκα είδε έξω από το παράθυρο τις νιφάδες να πέφτουν στροβιλίζοντας. Καθόταν μπροστά στον υπολογιστή, αλλά τον είχε κλείσει και κοιτούσε απλώς τη μαύρη οθόνη του.

Παρά τον τρομερό πονοκέφαλο, είχε πιέσει τον εαυτό της να γράψει δέκα σελίδες για τη Σέλμα Λάγκερλεφ.

Η συγγραφή αυτού του βιβλίου δεν την ενθουσίαζε πια, αλλά ήταν υποχρεωμένη από το συμβόλαιο να το κάνει, και σε δύο μήνες έπρεπε να είναι έτοιμο.

Π κουβέντα με τον Νταν είχε πνίξει την καλή της διάθεση και αναρωτιόταν αν εκείνη τη στιγμή αποκάλυπτε τα πάντα στην Πενίλα.

Αποφάσισε να εκμεταλλευτεί την ανησυχία της για τον Νταν και να κάνει κάτι δημιουργικό. Έτσι, άνοιξε ξανά τον υπολογιστή.

Ο φάκελος με το προσχέδιο του βιβλίου για την Άλεξ βρισκόταν στην επιφάνεια εργασίας του υπολογιστή, και άνοιξε το αρχείο που είχε ήδη φτάσει τις εκατό σελίδες σχεδόν. Τις διάβασε όλες μεθοδικά από την αρχή μέχρι το τέλος. Ήταν καλή δουλειά. Θα έλεγε, μάλιστα, ότι ήταν πολύ καλή δουλειά.

Αυτό που την ανησυχούσε ήταν το πώς ενδεχομένως να αντιδρούσαν όλα τα άτομα από τον περίγυρο της Άλεξ αν το βιβλίο εκδιδόταν. Βέβαια, η Ερίκα είχε μασκαρέψει αρκετά την πραγματικότητα, είχε αλλάξει τα ονόματα των ανθρώπων και των τόπων και είχε, επίσης, προσθέσει πολλά φανταστικά στοιχεία και εξελίξεις, αλλά ο κορμός του βιβλίου αποτελούνταν αναμφισβήτητα από τη ζωή της Άλεξ ιδωμένη με τα μάτια της Ερίκα.

Την προβλημάτιζε ιδιαίτερα το κομμάτι που αφορούσε τον Νταν. Με τι καρδιά θα εξέθετε τον ίδιο και την οικογένειά του κατ' αυτό τον τρόπο;

Ταυτόχρονα όμως ένιωθε ότι έπρεπε να αφηγηθεί αυτή την ιστορία. Ήταν η πρώτη

Ερίκα видела, как за окном скользят снежинки. Она сидела перед выключенным компьютером и просто смотрела на черный экран.

Несмотря на то что голова у нее разламывалась, Эрика заставила себя написать десять страниц про Сельму.

Она не испытывала энтузиазма по поводу этой книги, но, согласно контракту, через пару месяцев должна была ее закончить.

Разговор с Даном подпортил ей настроение, и Эрика думала о том, что, может быть, сейчас, в эту самую минуту Дан рассказывает все Пернилле.

Наконец, решив, что пора перестать переживать за Дана и лучше заняться работой, она опять включила компьютер.

Эрика открыла текст книги об Алекс: она напечатала уже около ста страниц. Она неторопливо просмотрела весь текст от начала до конца. Это было хорошо, даже, можно сказать, очень хорошо.

Ее беспокоило, как близкие Алекс отнесутся к выходу книги о ней. Конечно, Эрика, насколько могла, постаралась закамуфлировать истинную историю: изменила имена и место действия, придумала кое-какие обстоятельства. Но в основе книги отчетливо просматривалась жизнь Алекс — Эрика, по крайней мере, это ясно видела.

Она ломала голову над тем, что ей делать с Даном, который сыграл далеко не последнюю роль. Может ли она в связи с этим не упоминать Дана и его семью?

И в то же время Эрика чувствовала, что обязана написать об этом. Первый раз в

φορά που μια ιδέα για ένα βιβλίο τη γέμιζε με τόσο ενθουσιασμό.

Υπήρξαν τόσες και τόσες άλλες ιδέες που δεν τηρούσαν το μέτρο και τις οποίες είχε απορρίψει όλ' αυτά τα χρόνια ώστε να μην έχει την πολυτέλεια ν' απορρίψει κι αυτήν εδώ.

Σκέφτηκε, λοιπόν, να επικεντρωθεί στην ολοκλήρωση του βιβλίου και μετά να ασχοληθεί με το πρόβλημα που αφορούσε τα συναισθήματα των εμπλεκόμενων προσώπων.

Είχε περάσει σχεδόν μία ώρα έντονης συγγραφικής δουλειάς όταν χτύπησε το κουδούνι της πόρτας.

Στην αρχή εκνευρίστηκε που την ενοχλούσαν τώρα που είχε επιτέλους ξεκινήσει να γράφει, αλλά μετά σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να ήταν ο Πάτρικ και τινάχτηκε μεμιάς από την καρέκλα.

Κοιτάχτηκε στα πεταχτά στον καθρέφτη πριν κατέβει τρέχοντας τη σκάλα και πάει στην εξώπορτα.

Το χαμόγελο έσβησε από τα χείλη της μεμιάς όταν είδε ποιος στεκόταν απέξω. Η Πενίλα είχε τα χάλια της. Έδειχνε δέκα χρόνια μεγαλύτερη από την τελευταία φορά που την είχε συναντήσει η Ερίκα.

Τα μάτια της ήταν πρησμένα και κατακόκκινα από το κλάμα, τα μαλλιά της ανακατωμένα και φαινόταν πως πάνω στη βιασύνη της δεν είχε φορέσει πανωφόρι και τώρα έτρεμε κάτω από μια λεπτή ζακέτα.

Η Ερίκα την έμπασε μέσα στη ζεστασιά και, σε μια παρόρμηση, την έπιασε, την αγκάλιασε και άρχισε να της χαϊδεύει παρηγορητικά την πλάτη, όπως ακριβώς είχε κάνει με τον Νταν πριν από κάνα δυο ώρες.

Αυτή η χειρονομία της γκρέμισε και το τελευταίο ψήγμα αυτοελέγχου που διέθετε η Πενίλα, με αποτέλεσμα να ξεσπάσει σε μακρόσυρτους ηχηρούς λυγμούς στον ώμο της Ερίκα.

жизни она писала с таким желанием.

За долгие годы у нее накопилась масса самых разных невоплощенных идей, а сейчас они опять крутились в голове и просились наружу.

Но в первую очередь надо сконцентрироваться и дописать книгу до конца, а потом уже заниматься другими проблемами, включая чувства тех, кто так или иначе будет затронут.

Эрика, не отрываясь, с удовольствием работала еще почти час, когда раздался звонок в дверь.

Сначала она почувствовала раздражение оттого, что ей помешали в разгар работы, но потом подумала: а вдруг это Патрик? — и вскочила со стула.

Эрика быстро оглядела себя в зеркале и побежала вниз по лестнице к двери.

Улыбка на ее лице быстро поблекла, когда она увидела, кто стоит снаружи. Пернилла выглядела просто пугающе. Казалось, с тех пор, когда Эрика видела ее последний раз, Пернилла постарела лет на десять.

Глаза у нее были опухшие и красные, волосы всклокочены. Видимо, в спешке Пернилла выскочила из дома без пальто, и на ней была только тонкая кофта.

Эрика втащила ее в тепло, неожиданно для себя обняла Перниллу и импульсивно, жестом утешения погладила ее по спине — точно так же, как Дана всего лишь два часа назад.

Тут у Перниллы пропали последние остатки самообладания, и она заплакала навзрыд, уткнувшись в плечо Эрики.

Όταν, έπειτα από λίγο, σήκωσε το κεφάλι της, το μέικ απ της είχε απλωθεί ακόμα περισσότερο κάτω από τα μάτια της, κάτι που της έδινε μια όψη κωμική, μια όψη γελωτοποιού.

«Συγγνώμη». Η Πενίλα κοιτούσε μέσα από την ομίχλη των δακρύων στον ώμο της Ερίκα, όπου το λευκό μπλουζάκι που φορούσε είχε γίνει μαύρο από τη μάσκαρα της Πενίλα.

«Δεν πειράζει. Μην το σκέφτεσαι. Πέρνα μέσα».

Η Ερίκα έβαλε το χέρι της στους ώμους της Πενίλα και την οδήγησε στο καθιστικό. Την ένιωσε να τρέμει σύγκορμη και ήταν σίγουρη ότι δεν ευθυνόταν το κρύο γι' αυτό.

Αναρωτήθηκε για μια στιγμή γιατί η Πενίλα επέλεξε να έρθει ειδικά σε αυτήν. Η Ερίκα ήταν ανέκαθεν πολύ περισσότερο φίλη με τον Νταν παρά με την Πενίλα και της φάνηκε λίγο παράξενο που δεν είχε επιλέξει να πάει σε κάποια από τις δικές της φίλες ή στην αδερφή της. Εν πάσῃ περιπτώσει, τώρα ήταν εδώ, και η Ερίκα θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να βοηθήσει.

«Έχω μια ολόκληρη καφετιέρα με έτοιμο καφέ. Θέλεις ένα φλιτζάνι; Βέβαια, τον έχω φτιάξει εδώ και καμιά ώρα, αλλά σίγουρα θα πίνεται».

«Ναι, ευχαριστώ».

Η Πενίλα κάθισε στον καναπέ και σταύρωσε σφιχτά τα χέρια γύρω από το κορμί της, σαν να φοβόταν ότι θα διαλυόταν σε χίλια κομμάτια και πάσχιζε να κρατηθεί ακέρια. Εδώ που τα λέμε, σίγουρα έτσι έπρεπε να ήταν τα πράγματα.

Π Ερίκα επέστρεψε με δύο φλιτζάνια καφέ. Τοποθέτησε το ένα στο τραπεζάκι μπροστά στην Πενίλα και το άλλο μπροστά της· μετά, κάθισε στη μεγάλη μπερζέρα ώστε να είναι ακριβώς απέναντι από την Πενίλα και τον καναπέ. Περίμενε την Πενίλα ν' αρχίσει.

Когда через некоторое время она подняла голову, тушь, растекшаяся под глазами, придала ей комический, клоунский вид.

— Извини. — Пернилла смотрела сквозь слезы на плечо Эрики, где на белой майке остались черные пятна от туши.

— Да ерунда, не думай об этом, проходи.

Эрика обняла Перниллу за плечи и повела ее в гостиную. Она чувствовала, как Пернилла вздрогивает всем телом, и понимала, что это не только от холода.

На секунду она задумалась, почему Пернилла захотела прийти именно к ней, — ведь Эрика всегда была скорее другом Дана, чем Перниллы. Ей показалось немного странным, что она предпочла обратиться к ней, а не к кому-нибудь из своих подруг или к сестре. Но так или иначе, она пришла сюда, и Эрика должна ей помочь.

— У меня там полный кофейник. Хочешь чашечку? Я сварила кофе час назад, и он долгоостоял, но пить его вполне можно.

— Да, спасибо.

Пернилла села на диван и крепко обхватила себя руками, как будто боялась рассыпаться на куски и хотела удержать их вместе. По правде говоря, так оно и было.

Эрика вернулась в гостиную с двумя чашками кофе. Она поставила одну перед Перниллой на журнальный столик, другую перед собой и села напротив в большое старое кресло с ушастыми подголовниками. Эрика ждала, чтобы Пернилла сама начала разговор.

«Το ήξερες;»	— Ты знаешь?
Π Ερίκα δίστασε.	Эрика помедлила:
«Ναι, εδώ και μερικές ώρες μόνο».	— Да, хотя я узнала совсем недавно.
Δισταγμός ξανά.	Они опять помолчали.
«Συμβούλεψα τον Νταν να σου μιλήσει».	— Я пыталась убедить Дана поговорить с тобой.
Η Πενίλα έγνεψε.	Пернилла кивнула:
«Τι να κάνω;»	— Что мне делать?
Η ερώτηση ήταν σαφώς ρητορική, και, ως εκ τούτου, η Ερίκα την άφησε αναπάντητη.	Вопрос прозвучал риторически, и Эрика предпочла оставить его без ответа.
Η Πενίλα συνέχισε:	Пернилла продолжила:
«Το ήξερα από την αρχή ότι ήμουν απλώς ένας τρόπος για να μπορέσει ο Νταν να σε ξεπεράσει».	— Я с самого начала служила для Дана чем-то вроде лекарства, чтобы облегчить разрыв с тобой.
Η Ερίκα άρχισε να διαμαρτύρεται, αλλά η Πενίλα τη σταμάτησε με μια κίνηση του χεριού.	Эрика хотела возразить, но Пернилла жестом остановила ее:
«Ξέρω ότι έτσι ήταν, αλλά πίστευα ότι με τα χρόνια αυτό ξεπεράστηκε και αρχίσαμε να αγαπάμε ο ένας τον άλλο αληθινά. Περνούσαμε καλά και τον εμπιστευόμουν απόλυτα».	— Я знаю, что так оно и было, но мне казалось, что со временем мы стали много значить друг для друга и по-настоящему полюбили. Мы хорошо жили, и я ему во всем доверяла.
«Ο Νταν σε αγαπάει, Πενίλα. Ξέρω καλά ότι σε αγαπάει».	— Дан любит тебя, Пернилла. — Я знаю, что любит.
Η Πενίλα δεν φαινόταν να την ακούει, αλλά συνέχισε να μιλάει κοιτάζοντας το φλιτζάνι της. Η Ερίκα την είδε να το πιάνει και να το σφίγγει τόσο πολύ, με αποτέλεσμα ν' ασπρίσουν οι αρθρώσεις της.	— Казалось, Пернилла ее не слушала. Она продолжала говорить, вцепившись в чашку руками так, что побелели костяшки пальцев.
«Θα ανεχόμουν να είχε κάποια σχέση. Θα την απέδιδα σε μια πρώιμη κρίση των σαράντα ή κάτι τέτοιο. Άλλα το ότι άφησε εκείνη τη γυναίκα έγκυο είναι κάτι που δεν μπορώ να του το συγχωρήσω με τίποτα».	— Я могла бы пережить, что у него роман на стороне, и даже оправдать это возрастным кризисом или еще чем-нибудь, но он сделал той женщине ребенка, а этого я ему никогда не прощу.
Ήταν τόσο έντονη η παράφορη οργή στη φωνή της Πενίλα που η Ερίκα αναγκάστηκε να καταπνίξει με δυσκολία μια παρόρμηση να	В голосе Перниллы звучала такая неистовая злость, что Эрика с трудом подавила желание отодвинуться подальше.

κάνει πίσω.

Όταν η Πενίλα σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε την Ερίκα, το μίσος στα μάτια της ήταν τόσο μεγάλο που έκανε την Ερίκα να νιώσει ένα παγερό προαίσθημα.

Δεν είχε ξαναδεί ποτέ της τέτοια απύθμενα έντονη οργή, και για μια σύντομη στιγμή αναρωτήθηκε για πόσο καιρό γνώριζε πραγματικά η Πενίλα τη σχέση του Νταν με την Άλεξ.

Και πόσο μακριά θα μπορούσε να φτάσει για να πάρει εκδίκηση. Μετά, απόδιωξε αυτή τη σκέψη με την ίδια ταχύτητα που της είχε έρθει.

Μπροστά της είχε την Πενίλα, νοικοκυρά με τρία παιδιά, παντρεμένη με τον Νταν εδώ και πολλά χρόνια. Δεν ήταν καμιά μαινόμενη Βάκχη που δρούσε σαν άγγελος εκδίκησης κατά της ερωμένης του συζύγου της.

Κι όμως, έπρεπε να παραδεχτεί πως υπήρχε ένα σπάραγμα ψυχρότητας στο βλέμμα της Πενίλα που την τρόμαζε.

«Τι θα κάνετε τώρα;»

«Δεν ξέρω. Δεν ξέρω τίποτε αυτή τη στιγμή. Έπρεπε απλώς να σηκωθώ και να βγω από το σπίτι. Ήταν το μοναδικό που σκεφτόμουν. Δεν μπορούσα ούτε να τον κοιτάξω.»

Η Ερίκα ένιωσε συμπόνια για τον Νταν. Σίγουρα θα βρισκόταν στη δική του ιδιωτική κόλαση αυτή τη στιγμή.

Θα ήταν πιο φυσικό αν ερχόταν ο Νταν για να τον παρηγορήσει. Τότε θα ήξερε τι να πει, ποια λόγια θα λειτουργούσαν ανακουφιστικά.

Την Πενίλα δεν την ήξερε καλά για να μπορέσει να τη βοηθήσει. Ίσως να αρκούσε το ότι καθόταν και την άκουγε.

«Γιατί πιστεύεις ότι το έκανε; Τι ήταν αυτό που δεν έπαιρνε από μένα και το έπαιρνε από εκείνη;»

Когда же Пернилла подняла голову, в ее глазах отразилась лютая ненависть, и Эрика почувствовала, как холодной змеей вползает страх.

Она никогда не видела такую ясную, клокочущую ярость, и ей пришла в голову мысль: а когда на самом деле Пернилла узнала об отношениях Дана и Алекс?

И тут же родился второй вопрос: как далеко готова зайти Пернилла в своем желании отомстить? Потом эта мысль пропала так же быстро, как и появилась.

Перед ней сидела Пернилла — домохозяйка с тремя детьми, прожившая с Даном много лет, а не разъяренная фурия, которая, как демон смерти, накрыла своими черными крыльями любовницу мужа.

Но тем не менее во взгляде Перниллы блестела холодная жестокость, которая пугала Эрику.

— Что ты собираешься делать?

— Не знаю, я сейчас вообще ничего не знаю. Сейчас я хочу только одного — уйти из дома. У меня в голове только эта мысль. Я просто не могу его видеть.

Эрика мысленно передавала Дану свое сочувствие. Дан получил свой ад и наверняка сейчас там пребывал.

С любой стороны, было бы более понятно, если бы он пришел к ней за утешением, тогда бы Эрика знала, что сказать, какие слова выбрать, чтобы облегчить его боль.

Но она не настолько хорошо знала Перниллу, чтобы суметь ей помочь. Может быть, самым лучшим будет просто слушать.

— Почему он это сделал? Как ты считаешь? Что в ней было такого, чего ему не хватало во мне?

Τότε κατάλαβε η Ερίκα γιατί η Πενίλα είχε έρθει σ' εκείνη αντί να πάει σε κάποια από τις πολύ στενότερες φίλες της.

Πίστευε ότι η Ερίκα είχε απαντήσεις για όσα είχε κάνει ο Νταν. Ότι θα μπορούσε να δώσει στην Πενίλα την απάντηση-κλειδί στο γιατί ο Νταν είχε κάνει ό, τι είχε κάνει.

Αλλά εδώ, δυστυχώς, η Ερίκα θα την απογοήτευε. Πάντα θεωρούσε ότι ο Νταν ήταν η προσωποποίηση της τιμιότητας και δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό της ότι θα ήταν άπιστος.

Ποτέ της δεν είχε εκπλαγεί τόσο πολύ όταν επανέλαβε την τελευταία κλήση στο τηλέφωνο της Άλεξ και άκουσε τη φωνή του Νταν στον τηλεφωνητή του κινητού του.

Αν ήθελε να είναι εντελώς ειλικρινής, όφειλε ν' αναγνωρίσει ότι εκείνη τη στιγμή είχε νιώσει μια απίστευτα μεγάλη απογοήτευση. Ήταν η απογοήτευση που νιώθει κανείς για κάποιον πολύ δικό του άνθρωπο ο οποίος αποδεικνύεται ότι δεν ήταν το άτομο που φαινόταν να είναι.

Γι' αυτό καταλάβαινε πως η Πενίλα, πέρα από το ότι ένιωθε προδομένη και απατημένη, είχε ανάγκη ν' αρχίσει να ρωτάει ποιος ήταν πραγματικά αυτός ο άντρας με τον οποίο ζούσε όλ' αυτά τα χρόνια.

«Δεν ξέρω, Πενίλα. Κι εγώ χαμένα τα έχω. Δεν μοιάζει καθόλου με τον Νταν που ξέρω εγώ».

Η Πενίλα έγνεψε, και τα λόγια της Ερίκα φάνηκαν να την παρηγορούν κάπως, με την έννοια ότι δεν ήταν η μοναδική που δεν αναγνώριζε τον Νταν.

Μάζευε νευρικά κάποια αόρατα ξέφτια από την υπερβολικά μεγάλη ζακέτα της. Είχε στρώσει βιαστικά προς τα πίσω τα μακριά σκουροκάστανα μαλλιά της, στα οποία διέκρινες κάποια υπολείμματα περμανάντ, τα είχε πιάσει σε κότσο και όλο της το «είναι» ανέδιδε μια γενική αφροντισιά.

И тут Эрика поняла, почему Пернилла пришла к ней, а не к кому-нибудь из своих закадычных подруг.

Она считала, что только Эрика сможет ответить на ее вопросы о Дане и объяснить ей главную причину того, почему Дан так поступил, почему он так сделал.

К сожалению, Эрике придется ее разочаровать. Она сама всегда считала Дана очень порядочным человеком, и то, что он может изменять жене, никогда не приходило Эрике в голову.

Эрика в жизни так не изумлялась, как когда набрала последний номер на телефоне Александры и услышала на автоответчике голос Дана.

Честно говоря, в ту секунду она ощущила огромное разочарование, то самое разочарование, когда узнаешь, что близкий тебе человек на самом деле совсем не такой, каким ты привык его считать.

Поэтому Эрика понимала, что Пернилла не только чувствует себя преданной и обманутой, но и задает себе вопрос: а кто на самом деле тот мужчина, с которым она прожила вместе столько лет?

— Я не знаю, Пернилла. Меня само это поразило. Совершенно не похоже на того Дана, которого я знаю.

Пернилла кивнула, и Эрике показалось, что ее немного утешило то, что не одна она оказалась обманутой.

Она нервно снимала несуществующие ворсинки с рукавов своей просторной кофты. Ее длинные каштановые волосы с остатками перманента были небрежно зачесаны назад, и весь ее облик производил впечатление неухоженности. Эрика с известной долей снисходительности всегда считала, что Пернилле следует уделять значительно больше внимания своей

Έκανε ακόμη περμανάντ στα μαλλιά, παρόλο που η περμανάντ είχε εξαφανιστεί σχεδόν την ίδια εποχή με τα μεσάτα ρούχα. Τα ρούχα της τα αγόραζε πάντα από φτηνά καταστήματα ρούχων με ταχυδρομική παραγγελία, ρούχα που είχαν χαμηλές τιμές κι εξίσου χαμηλή αντίληψη για τη μόδα. Άλλα τόσο χάλια δεν την είχε δει ποτέ της.

«Πενίλα, ξέρω ότι είναι πολύ δύσκολα τα πράγματα αυτές τις ώρες, αλλά εσύ κι ο Νταν είστε μια οικογένεια. Έχετε τρεις υπέροχες κόρες και δεκαπέντε εξίσου υπέροχα χρόνια μαζί.

Μην κάνεις κάτι βιαστικό. Μην παρεξηγήσεις αυτά που σου λέω, δεν προσπαθώ να τον υπερασπιστώ ύστερα απ' όσα έκανε. Ίσως να μην μπορέσετε να συνεχίσετε έπειτα απ' αυτό. Ίσως να μην μπορέσεις να τον συγχωρήσεις. Άλλα περίμενε να καταλαγιάσει κάπως αυτή η θύελλα μέχρι να πάρεις τις αποφάσεις σου. Σκέψου καλά πριν κάνεις οτιδήποτε.

Ξέρω ότι ο Νταν σε αγαπάει, το είπε μόλις σήμερα, και ξέρω, επίσης, ότι το έχει χιλιομετανιώσει. Είπε ότι σκεφτόταν να βάλει τέρμα σε αυτή τη σχέση και τον πιστεύω».

«Εγώ πάντως δεν ξέρω τι να πιστέψω πια, Ερίκα. Όλ' αυτά που πίστευα ήταν ψέματα, οπότε τι να πιστέψω τώρα;»

Σε αυτό δεν υπήρχε απάντηση, και η σιωπή έπεισε βαριά ανάμεσά τους.

«Πώς ήταν αυτή;»

Για μια ακόμα φορά η Ερίκα είδε εκείνη την ψυχρή, μαινόμενη φλόγα να καίει βαθιά μέσα στα μάτια της Πενίλα. Δεν χρειαζόταν να ρωτήσει ποια εννοούσε.

«Α, έχουν περάσει τόσα χρόνια. Δεν την γνώριζα πια».

«Ήταν όμορφη. Την έβλεπα εδώ τα καλοκαίρια. Ήταν όπως ονειρευόμουν πάντα

внешности.

Она по-прежнему делала химическую завивку, хотя перманент вышел из моды примерно в то же время, когда и трехцветные мужские ботинки, и всегда заказывала одежду в дешевых почтовых каталогах с низкими ценами и таким же низким качеством и вкусом. Но такой растяпой Эрика Перниллу еще не видела.

— Пернилла, я знаю, что сейчас все очень и очень сложно, но у тебя есть семья — ты и Дан. У вас три замечательные дочки, и вы прожили вместе пятнадцать лет.

Не сделай все еще хуже, чем оно есть. Пойми меня правильно, я совсем не оправдываю то, что он сделал. Может быть, после этого вы не сможете больше оставаться вместе, может быть, ты не сможешь его простить, но подожди, не торопись решать окончательно, пока все немного не уляжется. Хорошо подумай, прежде чем что-то сделать.

Я знаю, что Дан тебя любит, он мне сам об этом сегодня сказал. И я также знаю, что он сам себя казнит. Он мне сказал, что собирался со всем этим покончить, и я ему верю.

— Я не знаю, почему мне теперь верить, Эрика. Все, что я считала правдой, оказалось неправдой. Чему мне верить?

Эрика ничего не могла на это ответить, и тишина тяжело повисла между ними.

— Какой она была?

И Эрика опять увидела холодный огонь, горящий в глубине глаз Перниллы. Можно было не спрашивать, кого она имела в виду.

— Прошло много времени, я не знаю, какой она стала.

— Она была красивая. Я ее видела здесь летом. Она была точно такой, какой я

να γίνω. Όμορφη, κομψή, σοφιστικέ.

Μ' έκανε να νιώθω σαν χωριατοπούλα. Θα έδινα να πάντα να είμαι σαν κι αυτή. Κατά κάποιον τρόπο, μπορώ να καταλάβω και τον Nταν. Βάλε εμένα και την Άλεξ πλάι πλάι και θα καταλάβεις αμέσως ποια κερδίζει».

Τραβούσε απογοητευμένη τα πρακτικά αλλά παλιομοδίτικα ρούχα της σαν να ήθελε να δείξει τι εννοούσε.

«Πάντα ζήλευα κι εσένα, επίσης. Τον μεγάλο έρωτα της νιότης του που είχε μετακομίσει στη μεγαλούπολη και τον άφησε πίσω να υποφέρει. Τη συγγραφέα από τη Στοκχόλμη που όντως έκανε κάτι σημαντικό στη ζωή της και που περνούσε κι αποδώ καμιά φορά κι έλαμπε με την παρουσία της ανάμεσα σ' εμάς τους απλούς θνητούς. Ο Νταν περίμενε πώς και πώς τις επισκέψεις σου από βδομάδες πριν».

Αυτά τα πικρόχολα λόγια της Πενίλα αποκάρδιωσαν την Ερίκα και την έκαναν να νιώσει, για πρώτη φορά, πραγματική ντροπή για τις περιφρονητικές σκέψεις που είχε κάνει για την Πενίλα.

Πόσα λίγα είχε καταλάβει! Βλέποντας τα πράγματα καθαρότερα, όφειλε να ομολογήσει ότι πάντα έβρισκε μια κάποια ικανοποίηση στο να επιδεικνύει τις διαφορές ανάμεσα στην ίδια και την Πενίλα. Διαφορές ανάμεσα στη δική της κόμμωση, που άξιζε πεντακόσιες κορόνες σε κάποιον γνωστό κομμωτή του Στούρεπλαν, και στη σπιτική περμανάντ της Πενίλα.

Ανάμεσα στα δικά της επώνυμα ρούχα, αγορασμένα στην οδό Βιβλιοθήκης, και στις ανώνυμες μπλούζες και μακριές φούστες της Πενίλα.

Τι σημασία είχαν όλ' αυτά; Γιατί να θεωρεί, σε στιγμές απερισκεψίας, τόσο σημαντικές αυτές τις διαφορές; Άλλωστε, αυτή ήταν που άφησε τον Nταν. Μήπως για να ικανοποιεί τον δικό της εγωισμό ή μήπως ζήλευε, στην πραγματικότητα, που η Πενίλα και ο Νταν είχαν πολύ περισσότερα απ' ό,τι η ίδια;

всегда мечтала быть, — красивая, элегантная, утонченная.

При ней я чувствовала себя тупой деревенщицой, и я бы отдала все, что угодно, чтобы стать такой, как она. Так что, куда ни кинь, Dana можно понять. Поставить рядом меня и Александру — и ясно, кто выиграет.

— И она горестно потянула на себе практичную, но не модную одежду, демонстрируя, что она имела в виду.

— И тебе я тоже всегда завидовала. Его первая настоящая любовь, которая уехала в большой город и оставила его мучиться. Писательница из Стокгольма, действительно сделавшая что-то в своей жизни, ты иногда появлялась здесь и снисходила иной раз до нас, простых смертных. Дан всегда за несколько недель начинал ожидать твоего приезда.

Горечь в голосе Перниллы ужаснула Эрику, и ей в первый раз стало по-настоящему стыдно за свои снисходительные мысли о ней.

Как мало Эрика понимала. Заглянув в себя, она вынуждена была признать, что находила определенное удовольствие, демонстрируя разницу между собой и Перниллой, между своей стрижкой за пятьсот крон, сделанной в салоне на Стуреплан, и домодельным перманентом Перниллы,

между своей фирменной одеждой, купленной на Библиутексгатан, и блузками и длинными юбками Перниллы неизвестно чьего производства.

Зачем ей это было надо? Почему в минуты слабости ее так радовала эта разница? Ведь это Эрика оставила Dana. Хотела ли она потешить свое эго или на самом деле завидовала Пернилле и Дану?

Μήπως κάπου βαθιά μέσα της τους ζήλευε για την οικογένεια που είχαν φτιάξει; Να είχε άραγε μετανιώσει που δεν είχε μείνει εδώ; Που δεν είχε κάνει η ίδια την οικογένεια που είχε τώρα η Πενίλα;

Μήπως είχε προσπαθήσει συνειδητά να καταπιέσει την Πενίλα επειδή τη ζήλευε;

Η σκέψη και μόνο ήταν φρικτή, αλλά δεν μπορούσε να τη βγάλει από το μυαλό της. Την έκανε να ντρέπεται μέχρι τα τρίσβαθα της ψυχής της.

Και ταυτόχρονα αναρωτιόταν πόσο μακριά θα μπορούσε να φτάσει η ίδια για να προστατεύσει αυτό που είχε η Πενίλα. Και, βέβαια, πόσο μακριά θα μπορούσε να φτάσει η Πενίλα.

Η Ερίκα την κοίταζε σκεφτική.

«Τι θα πουν τα παιδιά;»

Ήταν λες και η Πενίλα συνειδητοποιούσε ότι υπήρχαν κι άλλοι, πέρα από την ίδια και τον Νταν, που θα επηρεάζονταν απ' όλ' αυτά.

«Πρέπει να τα μάθουν, έτσι δεν είναι; Τα παιδιά, εννοώ. Τι θα πουν αυτά τα κορίτσια;»

Η σκέψη αυτή φαινόταν να πανικοβάλλει την Πενίλα, και η Ερίκα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να την καθησυχάσει.

«Η αστυνομία πρέπει να μάθει ότι αυτός που συναντιόταν με την Άλεξ ήταν ο Νταν, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να το μάθουν όλοι. Το τι θα πείτε στα κορίτσια θα το αποφασίσετε εσείς. Έχεις ακόμη τον έλεγχο, Πενίλα.»

Αυτά τα λόγια φάνηκαν να καθησυχάζουν την Πενίλα, η οποία τώρα ρούφηξε δυο γερές γουλιές καφέ. Πρέπει να ήταν ήδη κρύος, αλλά αυτό δεν φάνηκε να την ενοχλεί. Για πρώτη φορά στη ζωή της η Ερίκα ένιωσε μια έντονη οργή για τον Νταν.

Της φάνηκε παράξενο που δεν είχε νιώσει κάτι

Μожет быть, она глубоко внутри даже сожалела о том, что не осталась здесь и что сейчас это была не ее семья, а семья Перниллы?

И может быть, она сознательно унижала Перниллу, потому что в действительности завидовала ей?

Мысль была неприятная, но Эрика не могла отказаться от нее. В глубине души она стыдилась себя.

И в то же время Эрика задавала себе вопрос: а как далеко она готова была бы зайти на ее месте, чтобы сохранить то, что принадлежало ей?

Эрика задумчиво спросила Перниллу:

— А что скажут дети?

Казалось, Пернилла только сейчас поняла, что речь идет не только о ней и Дане.

— Все ведь придется объяснять, верно? Детям, я имею в виду. Что скажут девочки?

Ее слова вызвали у Перниллы настоящую панику, Эрика постаралась ее успокоить:

— Полиция должна узнать, что Дан встречался с Алекс. Но это совершенно не означает, что об этом должны знать все остальные. Вы сами можете решить, что рассказать девочкам. Вы пока еще контролируете ситуацию, Пернилла.

Похоже, это ее успокоило, и Пернилла сделала пару глотков кофе. Он, наверное, уже совсем остыл, но Пернилла этого даже не заметила. Сейчас Эрика здорово злилась на Дана.

Она удивилась, что не почувствовала этого

τέτοιο νωρίτερα, αλλά τώρα ένιωθε να κοχλάζει μέσα της.

Πόσο ηλίθιος ήταν άραγε; Πώς μπόρεσε να πετάξει όσα είχε για μια ερωτική έλξη, έστω και πολύ ισχυρή;

Δεν καταλάβαινε πόσο υπέροχη ήταν η ζωή του; Σταύρωσε τα χέρια στο γόνατό της και προσπάθησε να μεταδώσει με τη στάση της όλη τη συμπόνια που ένιωθε για την Πενίλα που καθόταν απέναντι της. Τώρα, αν το κατάφερε ή όχι, θα παρέμενε εντελώς άγνωστο.

«Ευχαριστώ που είχες την υπομονή να με ακούσεις. Το εκτιμώ πάρα πολύ».

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Δεν είχε περάσει ούτε μία ώρα από τότε που η Πενίλα χτύπησε την πόρτα της, αλλά η Ερίκα ένιωσε ότι είχε μάθει πολλά σε αυτό το μικρό χρονικό διάστημα.

Ακόμα και για τον ίδιο της τον εαυτό.
«Είσαι εντάξει τώρα; Έχεις κάπου να πας;»

«Στο σπίτι θα πάω». Η φωνή της Πενίλα ακούστηκε καθαρή και αποφασιστική. «Δεν θα με διώξει αυτή από το σπίτι μου και από την οικογένειά μου. Δεν θα της δώσω τέτοια ικανοποίηση. Θα πάω στο σπίτι μου και στον άντρα μου. Θα κάτσουμε κάτω και θα τα λύσουμε όλα. Όχι όμως χωρίς όρους. Τα πράγματα πρέπει ν' αλλάξουν για τα καλά αποδώ και πέρα».

Η Ερίκα δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει, παρ' όλη τη σοβαρότητα της κατάστασης. Ο Νταν θα είχε πολλή δουλειά μπροστά του στο εξής. Αυτό ήταν σίγουρο. Σίγουρο ήταν, επίσης, ότι του άξιζε.

Αγκαλιάστηκαν κάπως αδέξια μπροστά από την πόρτα. Η Ερίκα, νοερά, ευχήθηκε με όλη της την καρδιά καλή τύχη στην Πενίλα και στον Νταν καθώς την κοιτούσε να μπαίνει στο αυτοκίνητό της και να φεύγει.

Ταυτόχρονα, δυσκολευόταν να διώξει αυτό που τριβέλιζε το μυαλό της. Π εικόνα του

раньше, но сейчас злилась все сильнее и сильнее.

Как можно быть таким идиотом? Как можно рисковать всем, страсть там или не страсть?

Разве он не понимал, как хорошо жил? Эрика сцепила руки на колене и попробовала передать свои симпатии и сочувствие через стол Пернилле. Получилось или не получилось — она этого не знала.

— Спасибо, что выслушала меня. Я правда это очень ценю.

Их взгляды встретились. Не прошло и часа с того момента, когда Пернилла позвонила в дверь, но Эрика чувствовала, что она очень многому научилась и многое узнала за это время, в том числе — о себе самой.

— Ты справишься? Куда ты сейчас пойдешь?

— Мне надо домой. — Голос Перниллы прозвучал решительно и ясно. — Она не выкурит меня из моего дома и не разрушит мою семью. Такого удовольствия я ей не доставлю. Я пойду домой, к своему мужу, и мы с этим справимся. Но я поставлю вопрос ребром, с нынешнего дня все будет по-другому.

Эрика не могла не заметить во всей этой более чем непростой ситуации некоторой комичности. Она представляла, какую взбучку сейчас получит Дан и сколько их еще будет, пока все не уляжется, но он это заслужил.

Они крепко обнялись в дверях. Эрика от всего сердца пожелала Пернилле и Дану удачи и смотрела ей вслед до тех пор, пока она не села в машину и не уехала.

Но ненавидящий взгляд Перниллы никак не выходил у Эрики из головы, в этом взгляде

γεμάτου μίσος βλέμματος της Πενίλα είχε καρφωθεί στη μνήμη της. Και σε αυτό το βλέμμα δεν υπήρχε έλεος.

* * *

Όλες οι φωτογραφίες ήταν απλωμένες στο τραπέζι μπροστά της. Το μόνο που της είχε απομείνει από τον Άντερς τώρα πια ήταν φωτογραφίες.

Οι περισσότερες ήταν παλιές και κιτρινισμένες. Είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε που υπήρχε λόγος να τον φωτογραφίζει. Οι βρεφικές φωτογραφίες του ήταν ασπρόμαυρες. Η επόμενη φάση της ζωής του απεικονιζόταν με ξεπλυμένες έγχρωμες φωτογραφίες.

Πάντα ήταν ένα χαρούμενο παιδί. Λίγο άτακτο αλλά πάντα χαρούμενο.

Τρυφερό και ευγενικό. Την είχε φροντίσει και είχε πάρει σοβαρά τον ρόλο του μοναδικού άντρα στο σπίτι. Καμιά φορά τον έπαιρνε πολύ σοβαρά, βέβαια, αλλά εκείνη τον άφηνε να κάνει το δικό του.

Σωστό ή λάθος, δεν είχε σημασία. Δύσκολο να πεις τι ήταν σωστό και τι λάθος. Ήσως έπρεπε να είχε κάνει και η ίδια πολλά πράγματα με τρόπο διαφορετικό· ίσως κι αυτό να μην είχε σημασία. Ποιος να ξέρει;

Η Βέρα χαμογέλασε σαν είδε μία από τις αγαπημένες της φωτογραφίες. Ο Άντερς καθόταν στο ποδήλατό του καμαρωτό σαν κόκορας.

Εκείνη είχε δουλέψει παραπάνω μερικά βράδια και αργίες για να μπορέσει να του αγοράσει αυτό το ποδήλατο. Ήταν σκούρο μπλε και είχε μια σέλα που την αποκαλούσαν φραντζόλα, αν θυμόταν καλά, και ήταν το μόνο που ο Άντερς θα ζητούσε — κατά τα λεγόμενά του — σε όλη του τη ζωή. Λαχταρούσε καιρό ν' αποκτήσει εκείνο το ποδήλατο, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στη ζωή του, και η Βέρα δεν θα ξεχνούσε ποτέ την έκφρασή του όταν του το έκανε δώρο στα όγδοα γενέθλιά του.

не было ни малейшей пощады.

* * *

Она разложила фотографии на кухонном столе. Это все, что у нее осталось теперь от Андерса. Карточки по большей части были старые и пожелтевшие.

Прошло много лет с тех пор, когда выпадал случай или какой-нибудь повод фотографироваться. С черно-белых карточек улыбался маленький Андерс, на потрепанных цветных фотографиях он уже подрос.

Он был жизнерадостным ребенком. Немного сорванец, но всегда веселый.

Задумчивый и добрый, Андерс всегда о ней заботился и старался быть в доме мужчиной — иногда даже чересчур старался. Но она ему все позволяла.

Правильно она поступала или неправильно — кто знает, трудно сказать. Может быть, очень многое ей надо было делать по-другому, а может быть, это не имело никакого значения — кто знает.

Вера улыбнулась, глядя на свою любимую фотографию. Андерс сидел на велосипеде — гордый, как петух.

Она работала по вечерам и в выходные, чтобы купить ему этот велосипед — темносиний, с неуклюжим седлом, но Андерс говорил, что мечтал именно о таком. Он очень долго хотел велосипед, и она никогда не забудет его лицо, когда он получил велосипед на свой восьмой день рождения.

Κάθε ελεύθερη στιγμή που είχε την περνούσε πάνω σ' εκείνο το ποδήλατο, και αυτή εδώ τη φωτογραφία είχε καταφέρει να την τραβήξει ενώ ο Άντερς ήταν εν κινήσει. Τα μαλλιά του ήταν μακριά και σγουρά κι έπεφταν στον γιακά της αστραφτερής αθλητικής φόρμας Adidas με τις ρίγες στα μανίκια. Έτσι ακριβώς ήθελε να τον θυμάται. Πριν πάνε όλα στραβά.

Περίμενε πολύ καιρό αυτή τη μέρα. Κάθε τηλεφώνημα, κάθε χτύπημα στην πόρτα έφερναν μαζί τους φόβο. Ίσως το τηλεφώνημα ή το χτύπημα στην πόρτα να έφερνε μαζί του αυτό που την τρόμαζε τόσο καιρό. Ωστόσο, μέχρι τώρα πίστευε πως τούτη η μέρα δεν θα ερχόταν ποτέ.

Ήταν αφύσικο να πεθαίνει το παιδί σου πριν από σένα, και μάλλον γι' αυτό της ήταν τόσο δύσκολο να σκέφτεται αυτή την πιθανότητα. Π ελπίδα πεθαίνει τελευταία, και κατά κάποιον τρόπο πίστευε ότι όλα θα πήγαιναν καλά· κατά κάποιον τρόπο. Έστω και σαν από θαύμα.

Αλλά θαύματα δεν υπήρχαν. Όπως δεν υπήρχε και ελπίδα. Το μόνο που είχε απομείνει ήταν η απόγνωση και ένα σωρό κιτρινισμένες φωτογραφίες.

Το ρολόι της κουζίνας ακουγόταν δυνατά μέσα στη σιωπή. Για πρώτη φορά είδε πόσο φτωχικό ήταν το σπίτι της. Δεν είχε κάνει τίποτα για το σπίτι όλ' αυτά τα χρόνια, ήταν ολοφάνερο.

Είχε κρατήσει τη βρομιά μακριά, αλλά δεν είχε καταφέρει να καθαρίσει την αδιαφορία που επικαθόταν κολλημένη σε τοίχους και σε οροφή. Όλα ήταν γκρίζα και άψυχα. Σπαταλημένα. Αυτό ήταν που τη βάραινε περισσότερο. Όλα ήταν σπαταλημένα και χαραμισμένα.

Το χαρούμενο πρόσωπο του Άντερς την κοιτούσε κοροϊδευτικά μέσα από τις φωτογραφίες. Της έλεγε, σαφέστερα από καθετί άλλο, ότι είχε αποτύχει.

Δική της δουλειά ήταν να διατηρήσει αυτό το χαμόγελο στο πρόσωπό του, να του δώσει πίστη, ελπίδα και, κυρίως, αγάπη για ν'

Каждую свободную секунду он садился на велосипед, и на этой фотографии ей удалось поймать его в движении. Его длинные волосы спускались до самого воротника белой куртки «Адидас» с полосами вдоль рукавов. Таким ей и хотелось его помнить, до того как все пошло вкрай и вкось.

Она долго ждала этого дня. Каждый телефонный звонок, каждый стук в дверь нес с собой страх. И все же она никогда окончательно не верила в то, что этот день настанет.

Противоестественно, когда твой ребенок умирает раньше тебя, поэтому об этом даже подумать очень трудно. Но надежда умирает последней: ей все же казалось, что когда-нибудь все образуется, случится чудо.

Но чудес не бывает, и надежды не осталось. Единственное, что осталось теперь, — безнадежность и пожелавшие фотографии.

Кухонные часы звучно тикали в тишине. В первый раз она заметила, каким убогим выглядит ее дом. За все эти годы она его ни разу не ремонтировала, и он выглядел соответственно.

Она убирала пыль и грязь, но была не в состоянии убрать серую безысходность, приставшую к стенам и потолку. Все оказалось напрасным, и это тяготило ее больше всего. То, что все оказалось напрасным и ненужным.

Счастливое лицо Андерса насмешливо смотрело на нее с фотографии. Яснее, чем что-либо другое, оно рассказывало о том, чего она не смогла сделать.

Это было ее долгом — сохранить улыбку на его лице, дать ему правду, надежду и в первую очередь любовь к тому, что, может

αντιμετωπίσει το μέλλον. Αντί, λοιπόν, να τα κάνει αυτά, στεκόταν και έβλεπε αμίλητη να του παίρνουν τα πάντα.

Είχε παραμελήσει τη δουλειά της σαν μητέρα και δεν θα ξέπλενε ποτέ αυτή την ντροπή από τη συνείδησή της.

Σκέφτηκε ξαφνικά πόσα ελάχιστα ήταν τα στοιχεία ότι ο Άντερς είχε ζήσει πραγματικά. Οι πίνακες είχαν χαθεί, τα λιγοστά έπιπλα που είχε στο διαμέρισμα σύντομα θα πετιούνταν αν δεν τα ήθελε κανένας. Στο σπίτι της δεν είχε μείνει τίποτα από τα πράγματά του.

Τα είχε πουλήσει ή τα είχε καταστρέψει μόνος του όλ' αυτά τα χρόνια. Το μόνο που μαρτυρούσε ότι είχε υπάρξει πραγματικά ήταν μια χούφτα φωτογραφίες μπροστά της, στο τραπέζι. Και οι αναμνήσεις της. Φυσικά, ο Άντερς θα ζούσε και στη μνήμη άλλων, αλλά σαν ένας μεθύστακας πρώτης τάξης και όχι σαν κάποιος που θα τον θρηνούσαν ή θα τους έλειπε.

Ήταν η μόνη που είχε ευχάριστες αναμνήσεις από τον Άντερς. Καμιά φορά δυσκολευόταν να τις ανασύρει από την τράπεζα της μνήμης, αλλά υπήρχαν εκεί, και μια μέρα σαν κι αυτή μόνο οι αναμνήσεις από αυτόν έβγαιναν στην επιφάνεια. Τίποτε άλλο δεν ήταν επιτρεπτό.

Τα λεπτά κυλούσαν και γίνονταν ώρες, και η Βέρα καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας με τις φωτογραφίες μπροστά της. Ή αρθρώσεις της έγιναν δύσκαμπτες και τα μάτια της δυσκολεύονταν όλο και περισσότερο να διακρίνουν τις λεπτομέρειες στις φωτογραφίες, μια που το χειμωνιάτικο σκοτάδι έπνιγε αργά το φως, αλλά δεν είχε καμία σημασία. Διότι τώρα η Βέρα ήταν ολοκληρωτικά και ανελέητα μόνη.

* * *

Το κουδούνι της κεντρικής πόρτας αντήχησε σε όλο το σπίτι. Πέρασε μάλιστα τόση ώρα μέχρι ν' ακούσει κάποιον να κινείται εκεί μέσα που ήταν έτοιμος να κάνει μεταβολή και να

быть, будет. Вместо этого своим молчанием она лишила его всего.

Она не выполнила свой долг матери и никогда не сможет смыть вину со своей совести.

Ее пронзила мысль: а что доказывает, что Андерс действительно жил на этом свете? Картины пропали, а та немногая мебель, что оставалась у него в квартире, скоро полетит на помойку, она никому не нужна. И у нее дома не осталось его вещей.

Те, что были, он продал или пропил. Единственное доказательство его существования — фотокарточки на ее столе и ее память.

Конечно, другие люди тоже его помнят, но лишь как вконец спившегося алкаша. И никто по нему не заплачет, и никто не будет по нему скучать.

У нее одной сохранились светлые воспоминания. И в такой день, как этот, ей хотелось вспоминать только хорошее, не позволяя себе вспоминать ничего плохого.

Минуты превратились в часы, а Вера сидела за кухонным столом, разложив перед собой фотографии. Все ее тело одеревенело, и глаза уже не различали деталей на фотокарточках, потому что зимняя темнота поглотила свет, но это не имело значения. Теперь она была совершенно и неумолимо одинокой.

* * *

Трель дверного звонка умерла в доме. Прошло довольно много времени, и он уже собрался повернуться и идти обратно к машине, как услышал, что кто-то

ξαναπάει στο αυτοκίνητό του. Αλλά, αφού τελικά περίμενε λίγο ακόμη, άκουσε κάποιον να προχωράει προσεχτικά προς την πόρτα.

Η πόρτα άνοιξε αργά προς τα μέσα και είδε τη Νέλι Λόρεντς να τον κοιτάζει ερωτηματικά.
Έπιασε τον εαυτό του να εκπλήσσεται που είχε ανοίξει η ίδια. Είχε φανταστεί κάποιον βλοσυρό μπάτλερ με λιβρέα, ο οποίος θα του επέτρεπε, συγκαταβατικά, να περάσει μέσα.
Αλλά ίσως να μην είχε κανείς μπάτλερ πια.

«Λέγομαι Πάτρικ Χέντστρεμ και έρχομαι από την αστυνομία του Τανουμσχέντε. Ψάχνω τον γιο σας, τον Γιαν».

Είχε τηλεφωνήσει πρώτα στο γραφείο, αλλά του είπαν ότι ο Γιαν θα δούλευε από το σπίτι σήμερα.
Η γριά παρέμεινε ανέκφραστη κι απλώς παραμέρισε αφή-νοντάς τον να περάσει.

«Θα φωνάξω τον Γιαν, ένα λεπτό μόνο».

Με αργό αλλά κομψό περπάτημα, η Νέλι κατευθύνθηκε προς μια πόρτα η οποία αποδείχτηκε ότι έβγαζε σε μια σκάλα που οδηγούσε προς τα κάτω.

Ο Πάτρικ είχε ακούσει ότι ο Γιαν ήταν στον υπόγειο όροφο του πολυτελούς σπιτιού και συμπέρανε ότι η σκάλα μάλλον οδηγούσε εκεί.

«Γιαν, έχεις επισκέψεις. Η αστυνομία».

Ο Πάτρικ αμφέβαλε αν η αδύναμη και γέρικη φωνή της Νέλλης ακούστηκε εκεί κάτω, αλλά τα βήματα στη σκάλα απέδειξαν το αντίθετο.

Μητέρα και γιος αντάλλαξαν βλέμματα γεμάτα κρυφά μηνύματα όταν ο Γιαν εμφανίστηκε στο χολ, αλλά, μετά, η Νέλι, με ένα απλό νεύμα προς τη μεριά του Πάτρικ, επέστρεψε στα ιδιαίτερα ενδιαιτήματά της και ο Γιαν πλησίασε τον Πάτρικ με το χέρι έτοιμο για χειραγγία και ένα χαμόγελο που αποκάλυπτε πολλά δόντια.

Στο μιαλό του εμφανίστηκε μια εικόνα

осторожно подошел к двери.

Она медленно открылась, и он увидел Нелли Лоренс, которая вопросительно смотрела на него. Он немного удивился тому, что она открыла дверь сама. Он представлял, что его встретит дворецкий в ливрее и проводит внутрь. Наверное, дворецкие повымерли, не дожив до наших времен.

— Меня зовут Патрик Хедстрём. Я служу в полиции в Танумсхеде, мне надо поговорить с вашим сыном Яном.

Он сначала позвонил в контору, но ему там сказали, что Яна нет и он сегодня работает дома.

Старушка и бровью не повела, шагнула в сторону и предложила ему войти.

— Я крикну Яну. Одну секунду.

Нелли не торопясь пошла к двери, за которой виднелась лестница вниз.

Патрик слышал, что Ян расположился в подвале этого шикарного дома, и сделал вывод, что именно туда и ведет эта лестница.

— Ян, к тебе приехали из полиции.

Патрик сильно засомневался, что слабый старческий голос Нелли слышен внизу, но, судя по звуку шагов на лестнице, ее услышали.

Когда Ян поднялся наверх в прихожую, мать и сын обменялись взглядом, полным скрытого смысла, потом Нелли кивком указала на Патрика и пошла в свою комнату, а Ян двинулся навстречу посетителю, протягивая ему руку с неестественно широкой улыбкой.

В воображении Патрика тут же нарисовался

<p>αλιγάτορα. Ενός χαμογελαστού αλιγάτορα.</p>	<p>образ аллигатора, улыбающегося во все зубы.</p>
<p>«Γεια σου, είμαι ο Πάτρικ Χέντστρεμ από το αστυνομικό τμήμα του Τανουμσχέντε».</p>	<p>— Здравствуй. Патрик Хедстрём, полиция Танумсхеде.</p>
<p>«Γιαν Λόρεντς. Χάρηκα πολύ».</p>	<p>— Ян Лоренс. Приятно познакомиться.</p>
<p>«Ερευνώ την υπόθεση φόνου της Άλεξ Βίκνερ και έχω μερικές ερωτήσεις που θα ήθελα να σου κάνω, αν γίνεται».</p>	<p>— Я занимаюсь расследованием убийства Александры Вийкнер, и у меня есть несколько вопросов, которые я хотел бы задать, если ты ничего не имеешь против.</p>
<p>«Βεβαίως. Δεν ξέρω πώς μπορώ να βοηθήσω, αλλά αυτό είναι δική σας δουλειά και όχι δική μου. Έτσι δεν είναι;» Ξανά εκείνο το χαμόγελο του αλιγάτορα.</p>	<p>— Конечно. Правда, не знаю, чем бы я мог помочь, но знать — это ваша работа, а не моя, не правда ли? — И аллигатор опять ослабился.</p>
<p>Ο Πάτρικ ένιωθε το χέρι του να τον τρώει. Επιθυμούσε πάρα πολύ να του σβήσει εκείνο το χαμόγελο από τη φάτσα. Κάτι σε αυτό το χαμόγελο τον έβγαζε από τα ρούχα του.</p>	<p>Патрик почувствовал, как у него зачесались руки: ему хотелось стереть эту улыбочку, в ней было что-то такое, отчего по нему побежали мурashki.</p>
<p>«Μπορούμε να πάμε κάτω στο διαμέρισμά μου και ν' αφήσουμε τη μητέρα στην ησυχία της εδώ πάνω».</p>	<p>— Мы можем спуститься вниз в мою квартиру, чтобы не беспокоить маму.</p>
<p>«Ναι, βεβαίως, κανένα πρόβλημα».</p>	<p>— Почему нет.</p>
<p>Ο Πάτρικ δεν μπόρεσε να μη σκεφτεί ότι αυτές οι ρυθμίσεις συγκατοίκησης του φάνηκαν λίγο παράξενες.</p>	<p>Патрик не мог не подумать о том, что в житъе-бытье Яна есть что-то странное. Во-первых,</p>
<p>Πρώτον, δυσκολευόταν να κατανοήσει τους ενήλικους άντρες που έμεναν ακόμη με τη μαμά τους και, δεύτερον, δεν μπορούσε να καταλάβει πώς δέχτηκε ο Γιαν να εξοριστεί σε ένα σκοτεινό υπόγειο, ενώ η γριά ζούσε στην υπερβολή, σε τουλάχιστον διακόσια τετραγωνικά.</p>	<p>Патрик не мог понять взрослых парней, которые продолжают жить вместе с матерью. Во-вторых, он недоумевал, почему Ян довольствуется темным подвалом, в то время как старушка «ютится» на паре сотен квадратных метров наверху.</p>
<p>Ο Γιαν δεν θα ήταν πραγματικά άνθρωπος αν δεν είχε σκεφτεί πως ο Νίλς, αν ζούσε σήμερα, σίγουρα δεν θα είχε εξοριστεί στο υπόγειο.</p>	<p>С виду Ян был достаточно разумным человеком, и наверняка ему приходила в голову мысль, что, будь на его месте Нильс, он вряд ли бы жил в подвале.</p>
<p>Ακολούθησε τον Γιαν στις σκάλες. Αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι για υπόγειο δεν ήταν και τόσο απωθητικό. Δεν είχαν τσιγκουνευτεί τα λεφτά όταν το έφτιαχναν. Το υπόγειο διαμέρισμα είχε διακοσμηθεί από κάποιον που πίστευε ότι ο πλούτος έπρεπε να</p>	<p>Патрик спустился вслед за Яном по лестнице. Следовало признать, что для подвала все выглядело очень неплохо. Похоже, кто-то не пожалел никаких денег для демонстрации своего богатства.</p>

φαίνεται.

Πολλά χρυσά κρόσσια, βελούδο και μπροκάρ, σίγουρα από τις πλέον επώνυμες μάρκες, αλλά δυστυχώς ο διάκοσμος δεν έδειχνε όπως έπρεπε δίχως το φως της μέρας. Έτσι, το αποτέλεσμα θύμιζε μάλλον μπορντέλο πολυτελείας.

Ο Πάτρικ ήξερε ότι ο Γιαν είχε μια σύζυγο και αναρωτήθηκε αν ήταν αυτή ή ο Γιαν που είχε επιμείνει σε αυτό το ντεκόρ. Αν έκρινε εξ ιδίων, μάλλον θα στοιχημάτιζε στη σύζυγο.

Ο Γιαν τον οδήγησε σε ένα μικρό δωμάτιο-γραφείο, όπου υπήρχε ένα γραφείο-έπιπλο με έναν υπολογιστή πάνω και παραπέρα ένας καναπές. Κάθισαν στον καναπέ, ο καθένας στην άκρη του, και ο Πάτρικ έβγαλε το σημειωματάριο από την τσάντα που κουβαλούσε μαζί του.

Είχε αποφασίσει να περιμένει με την αποκάλυψη για τον θάνατο του Άντερς και να μην πει τίποτα στον Γιαν μέχρι να παραστεί ανάγκη να το κάνει.

Στρατηγική και συγχρονισμός ήταν δύο σημαντικά όπλα αν ήθελε να έχει κάποια ελπίδα να βγάλει κάτι χρήσιμο από τον Γιαν Λόρεντς.

Κοίταξε παρατηρητικά τον άντρα που είχε μπροστά του. Έδειχνε πολύ τέλειος. Το πουκάμισο και το κοστούμι δεν είχαν ούτε μία ζάρα.

Η γραβάτα ήταν δεμένη τέλεια, και ο ίδιος ήταν φρεσκοξυρισμένος. Δεν πετούσε ούτε μια τρίχα από τα μαλλιά του και γενικώς, σαν άτομο, απέπνεε ηρεμία και αυτοπεποίθηση. Υπερβολικά πολλή ηρεμία και υπερβολικά μεγάλη αυτοπεποίθηση.

Η πείρα του Πάτρικ έλεγε ότι όλα τα άτομα που ανακρίνονταν από την αστυνομία συμπεριφέρονταν λίγο πολύ νευρικά, ακόμα και στην περίπτωση που δεν είχαν κάτι να κρύψουν.

Вокруг была сплошная золотая бахрома, парча, бархат и вещи самых дорогих марок. Но, к сожалению, из-за отсутствия дневного света обстановка казалась какой-то искусственной и эффект возникал странноватый — Патрик почему-то чувствовал себя словно в борделе.

Он знал, что у Яна есть жена, и не мог не задаться вопросом: кто тут начудил с обстановкой? Исходя из собственного опыта, Патрик скорее грешил на жену.

Ян провел его в маленький кабинет с письменным столом и диваном. Они сели на разных концах дивана, и Патрик достал из сумки блокнот.

Он решил для себя не торопиться рассказывать о смерти Андерса Нильссона и ничего не говорить Яну без крайней необходимости.

Стратегия и умение выбрать правильный момент очень важны в общении с такими людьми, а Патрик надеялся извлечь что-нибудь стоящее из разговора с Яном Лоренсом.

Патрик изучающе посмотрел на Яна: тот выглядел излишне совершенным. Рубашка и костюм без единой складки.

Галстук превосходно завязан, и вдобавокказалось, что Ян только что побрился. Ни один волос не выбивался из прически. А сам Ян излучал спокойствие и уверенность, но слишком много спокойствия и слишком много уверенности.

Патрик по своему опыту знал, что все нормальные люди, когда их опрашивает полиция, обязательно хоть немного нервничают, даже если им совершенно нечего скрывать.

Η πολλή ηρεμία αποτελούσε ένδειξη ότι το ανακρινόμενο άτομο κάτι έκρυβε. Αυτή ήταν η θεωρία του Πάτρικ, η εντελώς δική του, «σπιτίσια», θεωρία. Είχε αποδειχτεί σωστή πολλές φορές.

«Ομορφα το έχετε φτιάξει εδώ». Λίγη ευγένεια δεν πείραζε.

«Ναι, η Λίζα, η γυναίκα μου, ασχολήθηκε με τη διακόσμηση. Κι εγώ πιστεύω ότι τα κατάφερε πολύ καλά».

Ο Πάτρικ έριξε μια ματιά στο μικρό σκοτεινό γραφείο, το οποίο ήταν υπερβολικά διακοσμημένο με μαξιλάρια, χρυσά κρόσσια και γυαλιστερό μάρμαρο. Ένα υπέροχο παράδειγμα για το τι μπορεί να κάνει το ελάχιστο γούστο σε συνδυασμό με τα πολλά λεφτά.

«Έχετε πλησιάσει σε κάποια λύση όσον αφορά την υπόθεση;»

«Έχουμε στα χέρια μας αρκετές πληροφορίες και έχουμε αρχίσει να διαμορφώνουμε μια άποψη για το τι μπορεί να συνέβη».

Δεν ήταν εντελώς αλήθεια αυτό, αλλά ήταν, ούτως ή άλλως, μια προσπάθεια για να τον ταρακουνήσει λίγο.

«Γνωρίζατε την Άλεξ Βίκνερ; Άκουσα, για παράδειγμα, ότι η μητέρα σας ήταν στη δεξιώση μετά την κηδεία».

«Όχι, δεν μπορώ να πω ότι τη γνώριζα. Φυσικά, γνώριζα ποια ήταν, και στη Φιελμπάκα γνωρίζονται όλοι λίγο πολύ, αλλά μετακόμισαν από εδώ πριν από πάρα πολλά χρόνια.

Χαιρετιόμασταν όταν συναντιόμασταν στον δρόμο, αλλά τίποτα περισσότερο. Όσον αφορά τη μητέρα, δεν μπορώ να απαντήσω εγώ γι' αυτή. Ρωτήστε την ίδια».

«Ένα από τα πράγματα που αποκαλύφθηκαν κατά την έρευνα είναι ότι η Άλεξ Βίκνερ είχε μια. Πώς να το πω;. Μια σχέση με τον Άντερς Νίλσον. Αυτόν τον ξέρεις, υποθέτω, έτσι δεν

Напускная внешняя невозмутимость во время допроса, напротив, указывает на то, что человек что-то скрывает. Это была собственная доморощенная теория Патрика, но она много раз подтверждалась на практике.

— Мило у вас здесь, — сказал Патрик из вежливости.

— Да, это Лиса, моя жена, занималась обстановкой. Мне кажется, что она справилась совсем неплохо.

Патрик оглядел маленький темный кабинет, роскошно декорированный подушками с золотыми кистями и облицованный мрамором. Блестящий пример того, к каким последствиям может привести избыток денег и недостаток вкуса.

— Ну и как расследование? Далеко вы продвинулись?

— Да, мы собрали довольно много информации и сейчас намного лучше понимаем, что и как могло произойти.

Не совсем верно, конечно, но не всегда стоит говорить всю правду.

— Ты знал Александру Вийкнер? Я, к примеру, слышал, что твоя мама приходила на поминки.

— Нет, не могу сказать, что был с ней знаком. Конечно, я знал, кто она, — во Фельбаке все более или менее друг друга знают. Но они уехали отсюда много-много лет назад.

Мы здоровались, встречаясь на улице, но не более того. Что касается мамы, то я не могу отвечать за нее. Тебе лучше самому ее спросить.

— В ходе расследования мы выяснили, что Александра Вийкнер имела, как бы это назвать... отношения с Андерсом Нильссоном. Его-то ты знаешь, я полагаю?

είναι;»

Ο Γιαν χαμογέλασε. Ήταν ένα στραβό, περιφρονητικό χαμόγελο.

«Ναι, σε αυτή την πόλη δεν μπορούσε κανείς να μην ξέρει τον Άντερς. Ήταν μάλλον διαβόθης παρά απλώς γνωστός, θα έλεγα. Αυτός και η Άλεξ είχαν μια σχέση, είπες;

Πρέπει να με συγχωρέσεις, αλλά δυσκολεύομαι λίγο να το φανταστώ αυτό. Κάπως αταίριαστο ζευγάρι, είναι το λιγότερο που μπορώ να πω. Μπορώ να καταλάβω τι της έβρισκε αυτός, αλλά δεν υπάρχει περίπτωση να καταλάβω για ποιο λόγο θα πήγαινε αυτή μαζί του. Είστε σίγουροι ότι καταλάβατε καλά τις πληροφορίες;»

«Είμαστε σίγουροι ότι έτσι είναι. Και τον Άντερς; Τον γνώριζες;»

Πάλι είδε εκείνο το επαρμένο χαμόγελο στα χείλη του Γιαν, αλλά αυτή τη φορά ήταν πολύ πλατύτερο. Κούνησε το κεφάλι του και φάνηκε να το διασκεδάζει.

«Ξέρεις κάτι; Το μόνο που μπορώ να πω με απόλυτη σιγουριά είναι πως δεν κυκλοφορούσαμε στους ίδιους κύκλους. Τον έβλεπα καμιά φορά στην πλατεία παρέα με τους άλλους αλκοολικούς, αλλά να τον ξέρω;

Όχι δα, με τίποτα». Έδειχνε ξεκάθαρα με το ύφος του πόσο επιπόλαιη ήταν αυτή η σκέψη. «Συναναστρεφόμαστε με ανθρώπους μιας εντελώς διαφορετικής τάξης, και οι αλκοολικοί δεν ανήκουν στις συναναστροφές μας».

Ο Γιαν απέρριψε την ερώτηση του Πάτρικ σαν να ήταν ένα απλό χωρατό. Μόνο που ο Πάτρικ είχε την εντύπωση πως είδε μια ανήσυχη λάμψη στο βλέμμα του. Η μήπως όχι; Πάντως, αν υπήρξε μια τέτοια λάμψη εκεί, πρέπει να εξαφανίστηκε όπως ήρθε, με φοβερή ταχύτητα.

Αν και ο Πάτρικ ήταν σίγουρος ότι την είδε. Ο Γιαν είχε ενοχληθεί από τις ερωτήσεις του για τον Άντερς. Πολύ καλό αυτό, μια που ο Πάτρικ ήξερε ότι ακολουθούσε τα σωστά ίχνη. Επέτρεψε στον εαυτό του να απολαύσει

Ян пренебрежительно улыбнулся:

— Да, Андерс — это нечто такое, чего невозможно не знать, — притча во языщах, парня. Ты говоришь, у него с Алекс были отношения?

Ты меня извини, но мне нелегко в это поверить. Мягко говоря, несколько странная пара. Я прекрасно понимаю, что он нашел в ней, но мне совершенно непонятно, что в нем для нее было интересного. А ты уверен, что это не слухи?

— Мы совершенно уверены на этот счет. Так все же об Андерсе. Ты его знал?

Он опять увидел зубастую улыбку Яна, но на этот раз еще зубастее. Тот покачал головой:

— Нет, чтоб ты знал. Если можно так выразиться, мы вращались в несколько разных кругах. Я видел его иногда на площади с другими выпивохами, но знал ли я его?

Нет, определенно нет. — Всем своим видом он ясно показывал, какая невероятной была сама мысль об этом. — Мы общаемся с людьми из совершенно другого класса, а эту пьянь едва ли можно отнести к светскому обществу.

Ян отмахнулся от вопроса Патрика, словно тот сказал что-то неприличное. Но Патрик заметил, как в его глазах промелькнул отблеск беспокойства, и, хотя он исчез так же быстро, как и появился,

Патрик почувствовал, что Яну неприятны вопросы об Андерсе. Хорошо, значит, он на правильном пути. Он позволил себе понаслаждаться своим следующим вопросом; прежде чем задать его, сделал

την επόμενη ερώτηση και έκανε μια τεχνητή παύση πριν ρωτήσει με ένα αθώο και έκπληκτο ύφος:

«Αν όμως αληθεύει αυτό, γιατί ο Άντερς έκανε τελευταία ένα σωρό τηλεφωνήματα στον αριθμό σου;».

Προς μεγάλη του ικανοποίηση, είδε το χαμόγελο να εξαφανίζεται από το πρόσωπο του Γιαν.

Η ερώτηση τον είχε κάνει προφανώς να χάσει τον ειρμό της σκέψης του, και για μια στιγμή ο Πάτρικ μπόρεσε να δει πίσω από την όψη του δανδή, την οποία ο Γιαν τόσο επιμελώς καλλιεργούσε. Πίσω από την πρόσοψη είδε τώρα έναν αμιγή τρόμο.

Μετά, ο Γιαν συνήλθε, αλλά προσπάθησε να κερδίσει χρόνο ανάβοντας, με περισσή φροντίδα, ένα πούρο, ενώ απέφευγε ταυτόχρονα να κοιτάζει τον Πάτρικ στα μάτια.

«Θα μου επιτρέψεις να καπνίσω, έτσι;» Δεν περίμενε καμία απάντηση, και ο Πάτρικ, φυσικά, δεν του την έδωσε.

«Το ότι τηλεφώνησε εδώ ο Άντερς είναι κάτι που δεν το καταλαβαίνω, πραγματικά. Εγώ πάντως δεν μίλησα μαζί του και μπορώ να πω ότι ούτε η σύζυγός μου το έκανε. Όχι, δεν ξέρω, ακούγεται όντως περίεργο.»

Ρούφηξε το πούρο και έγειρε πίσω στον καναπέ, με το ένα χέρι απλωμένο ανέμελα στα μαξιλάρια του καναπέ. Ο Πάτρικ δεν είπε τίποτα.

Σύμφωνα με την εμπειρία του, ο καλύτερος τρόπος να κάνεις τον κόσμο να πει περισσότερα απ' όσα είχε σκεφτεί να πει ήταν να παραμείνεις εντελώς σιωπηλός. Οι άνθρωποι αναγκάζονται να σπάνε τη σιωπή, ειδικά όταν κρατάει πολύ, και αυτό ήταν ένα παιχνίδι που ο Πάτρικ το γνώριζε πολύ καλά. Περίμενε.

«Α, βέβαια! Τώρα ξέρω τι έγινε.»

Ο Γιαν έσκυψε μπροστά και κούνησε

театральную паузу, а затем спросил с совершенно невинным видом:

— Тогда как же вышло, что в последнее время Андерс звонил сюда много раз?

К своему великому удовлетворению, Патрик увидел, как улыбочка исчезла с лица Яна.

Вопрос, безусловно, привел его в замешательство, и на мгновение за джентльменской внешностью Яна показалось что-то очень неприятное и страшноватое. Из-за фасада проглянул непритворный ужас.

Ян попытался выиграть время, чтобы взять себя в руки, и начал очень тщательно раскуривать сигару, избегая при этом смотреть Патрику в глаза.

— Ты меня извиниши, если я закурю? — Он не ожидал ответа Патрика, а Патрик не стал ему ничего говорить.

— Я совершенно не понимаю, как получилось, что Андерс звонил сюда. Я, во всяком случае, с ним не разговаривал и могу сказать то же самое о своей жене. Нет, это определенно все очень странно.

Он посмотрел на сигару, откинулся на спинку дивана, небрежно бросив другую руку на подушки. Патрик ничего не сказал.

Он знал из своего опыта, что, если хочешь услышать от человека больше, чем он собирался сказать, самая лучшая тактика — это просто молчать. Это своего рода игра — кто не выдержит повисшей тишины и нарушит молчание. Патрик в этой игре здорово поднаторел, ему оставалось только ждать.

— Ты знаешь, теперь, как мне кажется, я понял.

— Ян наклонился и оживленно замахал

επιτηδευμένα το πούρο του.

«Κάποιος τηλεφώνησε στον αυτόματο τηλεφωνητή και δεν είπε κουβέντα. Ακούσαμε μόνο την ανάσα του στο μαγνητόφωνο. Και μερικές φορές, όταν απαντούσα εγώ, δεν ήταν κανένας στην άλλη άκρη της γραμμής. Πρέπει να ήταν ο Άντερς, που με κάποιον τρόπο είχε βρει τον αριθμό μας».

«Γιατί όμως να σας τηλεφωνήσει;»

«Πού να ξέρω εγώ;» Ο Γιαν άνοιξε τα χέρια του. «Φθόνος ίσως. Είμαστε πλούσιοι, κι αυτό είναι καρφί στο μάτι μερικών. Άνθρωποι σαν τον Άντερς είναι πάντα πρόθυμοι να ρίξουν το φταίζιμο για την κακοτυχία τους σε άλλους και κατά προτίμηση σε ανθρώπους οι οποίοι, σε αντίθεση με αυτούς, έχουν καταφέρει να κάνουν κάτι στη ζωή τους».

Ο Πάτρικ θεώρησε τη δικαιολογία τραβηγμένη από τα μαλλιά. Θα ήταν δύσκολο να αποδείξει το αντίθετο από αυτά που έλεγε ο Γιαν, αλλά δεν τον πίστευε καθόλου.

«Υποθέτω ότι δεν έχεις κρατήσει στον αυτόματο τηλεφωνητή κανένα από αυτά τα τηλεφωνήματα που ανέφερες».

«Δυστυχώς όχι».

Ο Γιαν ζάρωσε το μέτωπό του για να δείξει πόσο στεναχωριόταν που δεν μπορούσε να τον εξυπηρετήσει.

«Σβήστηκαν από άλλα που έλαβε ο αυτόματος τηλεφωνητής. Δυστυχώς, πολύ θα ήθελα να μπορούσα να σας βοηθήσω. Αλλά, αν τηλεφωνήσει ξανά, θα φροντίσω, βεβαίως, να κρατήσω την ταινία».

«Μπορείς να είσαι σίγουρος ότι ο Άντερς δεν πρόκειται να τηλεφωνήσει ξανά στο σπίτι σας».

«Μπα; Και γιατί αυτό;»

Ο Πάτρικ δεν μπορούσε να διακρίνει αν η απορημένη έκφραση ήταν γνήσια ή προσποιητή.

сигарой.

— Кто-то звонил и молчал в трубку. Он не говорил ни слова, слышалось только, как кто-то дышит. И несколько раз, когда я подходил к телефону, тоже молчали. Должно быть, это и был Андерс.

— А для чего ему понадобилось звонить вам?

— Откуда я знаю? — развел руками Ян. — Может быть, из зависти. У нас довольно много денег, и это многим колет глаза. Такие, как Андерс, всегда обвиняют в своих несчастьях других, и чаще всего тех, кто, в отличие от них, добился чего-то в своей жизни.

Патрик подумал, что все это притянуто за уши. Конечно, на то, что сказал Ян, возразить было трудно, но Патрик ни секунды ему не верил.

— Как я полагаю, эти звонки, о которых ты упомянул, не сохранились на автоответчике?

— К сожалению.

— И Ян наморщил лоб, чтобы казаться огорченным.

— Потом было так много других звонков. Сожалею. Я очень бы хотел вам помочь. Если он позвонит опять, то я, конечно же, прослежу за тем, чтобы сохранить запись.

— Могу тебя заверить, Андерс вам больше звонить не будет.

— Да? Отчего же так?

Патрик не смог определить, было ли удивление на лице Яна настоящим или наиграным.

<p>«Διότι ο Άντερς βρέθηκε δολοφονημένος».</p> <p>Ένα κομμάτι στάχτη κύλισε στο γόνατο του Γιαν από το πούρο που κρατούσε.</p>	<p>— Потому что Андерса нашли убитым.</p> <p>Пепел с сигары упал на колено Яна.</p>
<p>«Δολοφονήθηκε ο Άντερς;»</p> <p>«Ναι, βρέθηκε δολοφονημένος σήμερα το πρωί».</p>	<p>— Андерс убит?</p> <p>— Да, его нашли сегодня утром.</p>
<p>Το βλέμμα του Πάτρικ πάνω στον Γιαν ήταν άκρως ερευνητικό. Μακάρι να μπορούσε ν' ακούσει τι γινόταν μέσα στο μυαλό του εκείνη τη στιγμή. Πόσο ευκολότερα θα ήταν όλα. Ήταν άραγε πραγματικά έκπληκτος ή ήταν απλώς ένας ικανότατος ηθοποιός;</p>	<p>Патрик испытуяще посмотрел на Яна. Если бы только он мог знать, что сейчас происходит у того в голове, как все было бы просто. На самом ли деле для Яна это новость или он превосходный актер?</p>
<p>«Είναι ο δράστης το ίδιο άτομο που σκότωσε την Άλεξ;»</p> <p>«Είναι πολύ νωρίς ακόμη για τέτοια συμπεράσματα».</p>	<p>— Это дело рук того же самого преступника, который убил Алекс?</p> <p>— Об этом еще рано говорить.</p>
<p>Δεν ήθελε να αφήσει τον Γιαν από το αγκίστρι ακόμη.</p>	<p>Патрику не хотелось, чтобы Ян сорвался с крючка.</p>
<p>«Εσύ, δηλαδή, είσαι εντελώς σίγουρος ότι δεν γνωριζόσουν με την Αλεξάνδρα Βίκνερ ή τον Άντερς Νίλσον;»</p>	<p>— Таким образом, ты утверждаешь, что не знал ни Александру Вийкнер, ни Андерса Нильссона.</p>
<p>«Έχω πλήρη επίγνωση των ανθρώπων με τους οποίους κάνω ή δεν κάνω παρέα. Τους ήξερα και τους δύο εξ όψεως αλλά τίποτα παραπάνω από αυτό».</p>	<p>— Я воспитан достаточно хорошо для того, чтобы знать, с кем я общаюсь, а с кем нет. Я только видел их и знал, кто они такие. Не более того.</p>
<p>Ο Γιαν είχε επιστρέψει στον χαμογελαστό και ήρεμο εαυτό του. Ο Πάτρικ αποφάσισε να δοκιμάσει μια διαφορετική γκάμα ερωτήσεων.</p>	<p>Судя по всему, Ян успокоился, он опять улыбался своей крокодильей улыбочкой. Патрик решил попробовать подойти с другой стороны.</p>
<p>«Στο σπίτι της Άλεξ Βίκνερ υπήρχε ένα άρθρο, το οποίο είχε κόψει από την εφημερίδα Μπουχουσλένινγκεν, σχετικό με την εξαφάνιση του αδερφού σου. Γνωρίζεις για ποιο λόγο θα ενδιαφερόταν να κρατήσει ένα άρθρο γι' αυτή την υπόθεση;»</p>	<p>— Дома у Александры Вийкнер найдена статья об исчезновении твоего брата, вырезанная из «Бохусланда». Ты не знаешь, зачем ей понадобилось хранить эту статью?</p>
<p>Για άλλη μια φορά, ο Γιαν άνοιξε τα χέρια του και τα μάτια του διάπλατα σαν να ήθελε να πει πως δεν είχε καμία απολύτως ιδέα.</p>	<p>В очередной раз Ян развел руками и поднял глаза к потолку, демонстрируя, что это выше его понимания.</p>
<p>«Ήταν το κύριο θέμα συζητήσεων εδώ στη</p>	<p>— Об этом вся Фьельбака судачила много</p>

Φιελμπάκα πριν από πολλά χρόνια. Ήσως εκείνη να φύλαξε το άρθρο θεωρώντας το μια περίεργη υπόθεση που είχε σχέση με την περιοχή, έτσι δεν είναι;»

«Ισως να ’ναι κι έτσι. Εσύ τι γνώμη έχεις για την εξαφάνιση; Υπάρχουν πάρα πολλές θεωρίες».

«Α, εγώ πιστεύω ότι ο Νίλς περνάει ζωή και κότα σε κάποια όμορφη και θερμή χώρα. Η μητέρα, αντιθέτως, είναι απολύτως πεπεισμένη ότι του έτυχε κάτι κακό».

«Ησασταν στενά δεμένοι με τον Νίλς;»

«Μπα, δεν μπορώ να πω κάτι τέτοιο. Ο Νίλς ήταν πολύ μεγαλύτερος από μένα και δεν τρελαίνοταν που μοιραζόταν την προσοχή της μητέρας με τον μικρότερο αδερφό του.

Αλλά ούτε εχθροί ήμασταν, απλώς αδιάφοροι ο ένας για τον άλλο, θέλω να πιστεύω».

«Η Νέλι σε υιοθέτησε μετά την εξαφάνιση του Νίλς, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, έτσι είναι. Έπειτα από έναν χρόνο περίπου».

«Και με την υιοθεσία ακολούθησε και το μισό βασίλειο».

«Ναι, ίσως θα μπορούσες να το πεις κι έτσι». Το πούρο είχε σχεδόν τελειώσει και απειλούσε να κάψει τα δάχτυλα του Γιαν. Το έσβησε απότομα σε ένα ακαλαίσθητο τασάκι.

«Δεν είναι και τόσο ευχάριστο που αυτό έγινε σε βάρος κάποιου άλλου, αλλά μπορώ να πω ότι αυτά τα κέρδισα με πολλή δουλειά όλ' αυτά τα χρόνια.

Όταν πήρα το τιμόνι της κονσερβοποιίας, σαν επιχείρηση είχε αρχίσει να παίρνει την κατηφόρα, αλλά αναδιάρθρωσα όλη την επιχειρηματική δραστηριότητα εκ βάθρων και τώρα εξάγουμε κονσέρβες με ψάρια και οστρακόδερμα σε όλο τον κόσμο - στις ΠΠΑ, στην Αυστραλία, στη Λατινική Αμερική.»

— Может быть, она сохранила статью из чистого любопытства?

— Может быть. А как ты смотришь на это исчезновение? Есть несколько теорий на этот счет.

— Да, я считаю, что Нильс наслаждается жизнью где-нибудь в теплых краях. Мама, со своей стороны, полностью убеждена в том, что с ним случилось какое-то несчастье.

— Вы хорошо ладили?

— Не могу утверждать, что мы были близкими людьми. Нильс, как ни посмотри, был намного старше меня, и он не пришел в восторг оттого, что у него появился приемный брат — кандидат на долю в мамином наследстве.

Но мы не стали врагами, скорее мы относились друг к другу с безразличием.

— Нелли официально усыновила тебя после исчезновения Нильса, верно?

— Да, точно так, примерно через год.

— И ты получил полкоролевства?

— Да, думаю, можно так сказать. — Сигара додорела почти до конца и грозила обжечь Яну пальцы. Он резким жестом затушил ее о вычурную пепельницу.

— Я вовсе не рад, что получил это такой ценой, но считаю, что со временем я за все расплатился.

Когда я встал у руля, фабрика была в упадке, но я изменил структуру, перестроил все дело до основания, и теперь мы экспортим рыбные консервы, консервированных раков и моллюсков по всему миру — в США, Австралию, Южную Америку...

«Γιατί πιστεύεις ότι ο Νίλς το έσκασε και βρίσκεται στο εξωτερικό;»

«Δεν θα έπρεπε, βέβαια, να συζητάω για όλ' αυτά, αλλά εξαφανίστηκαν αρκετά χρήματα από την επιχείρηση λίγο πριν εξαφανιστεί και ο Νίλς. Εκτός αυτού, έλειπαν αρκετά ρούχα, μια βαλίτσα και το διαβατήριό του».

«Γιατί δεν αναφέρατε ποτέ στην αστυνομία τα χαμένα χρήματα;»

«Η μητέρα αρνιόταν κατηγορηματικά. Υποστήριζε ότι μάλλον είχε γίνει κάποιο λάθος και ότι ο Νίλς δεν θα μπορούσε ποτέ να κάνει κάτι τέτοιο. Ξέρεις πώς κάνουν οι μητέρες. Η δουλειά τους είναι να πιστεύουν το καλύτερο για τα παιδιά τους».

Αναψε όλλο ένα πούρο. Ο Πάτρικ σκέφτηκε ότι το μικρό δωμάτιο είχε αρχίσει να θυμίζει τεκέ, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Αλήθεια, θέλεις ένα; Είναι κουβανέζικα. Χειροποίητα».

«Οχι, ευχαριστώ, δεν καπνίζω».

«Κρίμα. Δεν ξέρεις τι χάνεις».

Ο Γιαν κοίταξε με ένα βλέμμα απόλαυσης το πούρο του.

«Διάβαζα στο αρχείο μας για την πυρκαγιά που σκότωσε τους γονείς σου. Πρέπει να σου ήταν πολύ δύσκολο. Πόσο ήσουν τότε; Δέκα; Εννιά;»

«Δέκα χρόνων ήμουν. Και έχεις δίκιο. Ήταν δύσκολο. Αλλά ήμουν τυχερός. Τα περισσότερα ορφανά δεν έχουν την τύχη να τα πάρει μια ανάδοχη οικογένεια σαν τους Λόρεντς».

Ο Πάτρικ σκέφτηκε ότι ήταν λίγο κακόγουστο να μιλάει κανείς για τύχη σε αυτή την περίπτωση.

«Απ' ό,τι κατάλαβα, η αστυνομία υποπτεύθηκε εμπρησμό. Μάθατε ποτέ τίποτε άλλο γι'

— А почему ты считаешь, что Нильс удрал за границу?

— Вообще-то я не должен этого говорить, но незадолго до исчезновения Нильса с фабрики пропала изрядная сумма, кроме того, не хватало кое-чего из его одежды, не было дорожной сумки и его паспорта.

— А почему полиция ничего не знала о пропавших деньгах?

— Мама не хотела, она его защищала и говорила, что, должно быть, произошла какая-то ошибка и Нильс бы никогда ничего подобного не сделал. Но матери, они все такие. Они всегда думают о своих детях только хорошее.

Ян раскурил новую сигару. Патрик подумал, что в маленьком кабинете уже слишком накурено, но ничего не сказал.

— А ты точно не хочешь? Они кубинские, скручены вручную.

— Нет, спасибо, я не курю.

— Напрасно, ты даже не знаешь, чего себя лишаешь.

Ян с удовольствием разглядывал свою сигару.

— Я прочитал в нашем архиве о пожаре, в котором погибли твои родители. Должно быть, тебе пришлось тяжело. Сколько тебе тогда было лет? Девять? Десять?

— Мне было десять лет, и ты прав — я многое пережил. Но мне повезло: не многим сиротам выпадает удача попасть в такую семью, как Лоренсы.

Патрика немного покоробило упоминание об удаче в связи со смертью родителей.

— Насколько я понимаю, полиция подозревала, что это поджог. Что-нибудь

<p>αυτό;»</p> <p>«Όχι. Όπως είπες, διάβασες κι εσύ τις αναφορές. Η αστυνομία δεν έφτασε ποτέ σε κάποια λύση.</p>	<p>еще удалось разузнать?</p> <p>— Нет, ты же ведь прочитал рапорты. Полиция ничего не нашла.</p>
<p>Προσωπικά πιστεύω ότι ο πατέρας κάπνιζε στο κρεβάτι, όπως συνήθιζε, και αποκοιμήθηκε».</p> <p>Για πρώτη φορά από την αρχή της συνομιλίας ο Γιαν φάνηκε κάπως ανυπόμονος.</p>	<p>Лично я думаю, что папашка курил в кровати, как обычно, и заснул.</p> <p>— В первый раз за весь разговор Ян проявил нетерпение:</p>
<p>«Μπορώ να ρωτήσω τι σχέση έχει αυτό με τις δολοφονίες; Έχω ήδη πει ότι δεν γνώριζα κανέναν από αυτούς και δεν μπορώ πραγματικά να καταλάβω τι σχέση έχει η δύσκολη παιδική μου ηλικία με όλα αυτά».</p>	<p>— Могу я спросить, как это связано с убийствами? Я уже сказал, что не знал этих людей, и совершенно не понимаю, какое отношение мое тяжелое детство имеет ко всему этому.</p>
<p>«Ερευνούμε και το παραμικρό στοιχείο που έχουμε τώρα. Ήταν τα τηλεφωνήματα του Άντερς στο σπίτι σας που με έκαναν να θέλω να τα ερευνήσω όλ' αυτά. Αλλά αυτό δεν φάνηκε να βγάζει πουθενά. Ζητώ συγγνώμη αν σπατάλησα τον χρόνο σου δίχως λόγο».</p>	<p>— Нас сейчас интересует любой след, и мы не могли оставить звонки Андерса вам домой без внимания. Но, похоже, это никуда не ведет. Я должен извиниться за беспокойство и за то, что отнял у тебя время.</p>
<p>Ο Πάτρικ σηκώθηκε και άπλωσε το χέρι του. Σηκώθηκε και ο Γιαν και άφησε κάτω το πούρο πριν σφίξει το χέρι του Πάτρικ.</p>	<p>Патрик поднялся и протянул руку, Ян тоже встал и отложил сигару в пепельницу, прежде чем пожать руку Патрика.</p>
<p>«Κανένα πρόβλημα, απολύτως κανένα πρόβλημα. Χάρηκα που γνωριστήκαμε».</p>	<p>— Ничего страшного, совершенно ничего страшного. Было очень приятно познакомиться.</p>
<p>Γαλίφης του κερατά, σκέφτηκε ο Πάτρικ.</p>	<p>«Да, этого пройдоху голыми руками не ухватишь», — подумал Патрик.</p>
<p>Ακολούθησε τον Γιαν και ανέβηκαν τη σκάλα ο ένας πίσω από τον άλλο. Η αντίθεση όταν ανέβηκε και είδε τον πολύ πιο καλόγονο στο διάκοσμο στον επάνω όροφο ήταν πολύ έντονη. Κρίμα που η γυναίκα του Γιαν δεν πήρε τον αριθμό τηλεφώνου του ντεκορατέρ που χρησιμοποιούσε η Νέλι.</p>	<p>Он поднимался по лестнице вслед за Яном, почти наступая ему на пятки. Оказавшись наверху, на обставлена с большим вкусом первом этаже, он вновь отметил его резкий контраст с подвалом. Жаль, что жена Яна не побеспокоилась взять телефон у дизайнера Нелли</p>
<p>Είπε ευχαριστώ και έφυγε από το σπίτι με την αίσθηση ότι ανήκε σ' εκείνους που διωλίζουν τον κώνωπα και καταπίνουν την κάμηλον. Από τη μια, ένιωθε ότι είχε δει κάτι στον Γιαν που θα έπρεπε να είναι σε θέση να το αποκρυπτογραφήσει.</p>	<p>Патрик откланялся и вышел из дома Лоренсов. Он чувствовал себя так, будто наелся свалившейся вонючей верблюжьей шерсти. Но, хотя Патрик вроде не узнал ничего нового, он не считал свой разговор с Яном бессодержательным.</p>
<p>Κάτι που δεν ταίριαζε μέσα στο αφειδώς</p>	<p>Кое-что простило наружу, когда они</p>

διακοσμημένο σπίτι. Από την άλλη, υπήρχε κάτι που δεν έστεκε όπως έπρεπε με τον Γιαν Λόρεντς. Ο Πάτρικ επέστρεψε στις προηγούμενες σκέψεις του. Ο άνθρωπος εκείνος ήταν υπερβολικά άψογος.

Η ώρα ήταν σχεδόν εφτά και το χιόνι είχε αρχίσει να πέφτει όλο και πυκνότερο όταν ο Πάτρικ βρέθηκε επιτέλους στο κατώφλι της.

Ήταν μεγάλη έκπληξη για την Ερίκα πόσο δυνατό ήταν αυτό που ένιωσε μόλις τον είδε και πόσο φυσικό το θεώρησε να κρεμαστεί από τον λαιμό του και να φωλιάσει στην αγκαλιά του.

Εκείνος απίθωσε δύο γεμάτες σακούλες από το σουπερμάρκετ στο πάτωμα και ανταποκρίθηκε στο αγκαλιασμά της με θέρμη και για ώρα πολλή.

«Μου έλειψες».

«Κι εμένα».

Φιλήθηκαν τρυφερά. Λίγο μετά, το στομάχι του Πάτρικ γουργούρισε τόσο έντονα που το θεώρησε σαν σήμα ότι έπρεπε να κουβαλήσει τις σακούλες στην κουζίνα.

Είχε αγοράσει πάρα πολύ φαγητό, και η Ερίκα έβαλε στο ψυγείο ό,τι περίσσεψε. Σαν να είχαν συνεννοηθεί σιωπηρά, δεν μίλησαν καθόλου για όσα είχαν συμβεί κατά τη διάρκεια του μαγειρέματος.

Μόνο όταν ικανοποίησαν την πείνα τους άρχισε ο Πάτρικ να περιγράφει τι είχε συμβεί.

«Ο Άντερς Νίλσον είναι νεκρός. Το πτώμα του βρέθηκε στο διαμέρισμά του σήμερα το πρωί».

«Το βρήκες εσύ όταν πήγες εκεί;»

«Όχι, εγώ πήγα εκεί λίγα λεπτά αργότερα».

«Πώς πέθανε;»

сидели в этой роскошной комнате, — с Яном Лоренсом явно что-то не так. Подозрения Патрика только подтвердились — этот малый был слишком хорош.

Было почти семь часов, и выпавший снег толстым слоем лежал на земле. Патрик закончил работу и стоял на ее крыльце.

Эрика удивилась вспыхнувшему в ней при виде Патрика сильному чувству и тому, как совершенно естественно она повисла у него на шее и оказалась в его объятиях.

Патрик поставил на пол принесенные им два пакета с логотипом ИКЕА, горячо обнял ее в ответ и долго не отпускал.

— Я скучал по тебе.

— Я тоже.

Они нежно поцеловались. В животе Патрика забурчало так громко, что на этот зов нельзя было не откликнуться, и они взяли пакеты и пошли на кухню.

Он купил слишком много еды, и то, что сейчас не требовалось, Эрика положила в холодильник. Словно по молчаливому согласию, они не обсуждали случившееся за день, пока готовили.

Потом стали ужинать, и уже позже, когда они, сытые и довольные, сидели друг напротив друга за кухонным столом, Патрик начал рассказывать:

— Андерс Нильссон мертв. Его нашли дома сегодня утром.

— Это ты его нашел, после того как уехал утром?

— Нет, могло быть и так, но его нашли раньше.

— Как он умер?

Ο Πάτρικ δίστασε για μια στιγμή.

«Είχε κρεμαστεί».

«Κρεμαστεί; Εννοείς ότι δολοφονήθηκε». Η Ερίκα δεν μπορούσε να κρύψει την ταραχή της.

«Είναι το ίδιο άτομο που σκότωσε και την Άλεξ;»

Ο Πάτρικ σκέφτηκε πως ήταν η πολλοστή φορά που άκουγε αυτή την ερώτηση. Αλλά ήταν αναμφίβολα το κλειδί της υπόθεσης.

«Αυτό πιστεύουμε».

«Έχετε τίποτε άλλα δεδομένα; Υπάρχει κανένας που να είδε κάτι; Βρήκατε τίποτα συγκεκριμένο που να συνδέει τις δύο δολοφονίες;»

«Συγκρατήσου λίγο, πήρες πολλή φόρα». Ο Πάτρικ είχε σηκώσει ψηλά τα χέρια του για να τη σταματήσει.

«Δεν μπορώ να πω περισσότερα. Άλλωστε, μπορούμε να μιλήσουμε για κάτι πιο ευχάριστο. Για παράδειγμα, πώς ήταν η μέρα σου;»

Η Ερίκα χαμογέλασε στραβά. Πού να ήξερε πόσο δυσάρεστη ήταν και η δική της μέρα. Αλλά δεν μπορούσε να του το πει. Ήταν αναγκασμένη ν' αφήσει τον Νταν να τα πει μόνος του.

«Κοιμήθηκα αρκετά και μετά το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας έγραφα. Η δική μου μέρα ήταν λιγότερο ταραχώδης σε σχέση με τη δική σου».

Τα χέρια τους ενώθηκαν πάνω στο τραπέζι. Έπλεξαν τα δάχτυλά τους. Ήταν όμορφα και ασφαλή να κάθονται εκεί μαζί, καθώς το συμπαγές σκοτάδι τύλιγε το σπίτι. Μεγάλες νιφάδες χιονιού έπεφταν ακόμη, αραιά και πού βέβαια, σαν μικρά πεφταστέρια από τον κατάμαυρο νυχτερινό ουρανό.

Πατρικ немного помедлил:

— Его повесили.

— Повесили? Ты хочешь сказать, он был убит? — Эрика не могла скрыть своего любопытства.

— Его убил тот же, кто убил Алекс?

Патрик подумал, сколько раз за сегодняшний день он слышал этот вопрос, но он не мог отрицать, что это действительно крайне важно.

— Мы думаем так.

— А у вас появились какие-нибудь улики? Хоть кто-нибудь что-нибудь видел? Вы нашли что-нибудь конкретное, что связывает эти убийства?

— Полный штиль, все глухо. — Патрик предупреждающе поднял руки.

— Я не могу сказать тебе больше. Давай лучше поговорим о чем-нибудь более приятном. Как, например, прошел твой день?

Эрика криво улыбнулась. Может быть, стоило рассказать Патрику о том, что ее день прошел не менее интересно, но она не хотела ему об этом говорить. Эрика считала, что просто обязана дать Дану шанс рассказать все самому.

— Я спала довольно долго, а потом большую часть дня писала. В отличие от тебя ничего захватывающего.

Их руки встретились над столом, пальцы переплелись. Было очень здорово, спокойно и надежно сидеть так — вместе — посреди плотной темноты, окружавшей дом. Крупные снежинки расчерчивали черноту ночного неба, как падающие звезды.

«Μετά, κάθισα και σκέφτηκα αρκετά για την Άννα και για το σπίτι, επίσης. Της έκλεισα κατάμουτρα το τηλέφωνο τις προάλλες και έχω μεγάλες τύψεις από τότε.

Ίσως να φέρθηκα εγωιστικά. Σκεφτόμουν μόνο πόσο θα επηρεαζόμουν εγώ αν πουλιόταν το σπίτι, σκεφτόμουν μόνο πόσο θα ζημιωνόμουν εγώ. Αλλά ούτε η Άννα περνάει τόσο καλά.

Προσπαθεί να κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί με την κατάσταση στην οποία βρίσκεται, και, παρόλο που εγώ πιστεύω ότι κάνει λάθος, είναι σίγουρο ότι δεν το κάνει για να γίνει κακιά.

Εντάξει, μπορεί καμιά φορά να είναι απερίσκεπτη και αφελής, αλλά ήταν πάντοτε άνθρωπος ευγενικός και γενναιόδωρος, ενώ εγώ μέσα από τη θλίψη μου και την απογοήτευσή μου στράφηκα εναντίον της τον τελευταίο καιρό.

Ίσως να είναι καλύτερα τελικά να πουληθεί αυτό το σπίτι. Ν' αρχίσω κι εγώ από την αρχή. Μπορώ, μάλιστα, ν' αγοράσω ένα καινούργιο, αν και πολύ μικρότερο, με τα λεφτά που θα πάρω. Ίσως να είναι καιρός να συνεχίσω με τη ζωή μου, να σταματήσω να θρηνώ για όσα θα μπορούσαν να είχαν γίνει και δεν έγιναν και να κοιτάξω αυτά που έχω πραγματικά».

Ο Πάτρικ κατάλαβε ότι η Ερίκα δεν μιλούσε αποκλειστικά και μόνο για το σπίτι.

«Πώς έγινε το δυστύχημα; Αν δεν σε πειράζει που ρωτάω».

«Όχι, δεν με πειράζει».

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Είχαν πάει στη Στρέμσταντ, στη θεία μου, την αδερφή του μπαμπά. Ήταν σκοτάδι και είχε βρέξει και με το κρύο οι δρόμοι έγιναν σκέτο γυαλί.

Ο μπαμπάς ήταν πάντα προσεχτικός όταν οδηγούσε, αλλά πιστεύουν ότι κάποιο ζώο βρέθηκε μπροστά τους. Έστριψε απότομα, γλίστρησε το αυτοκίνητο και έπεσε κατευθείαν πάνω σ' ένα δέντρο που βρισκόταν στην άκρη

— Потом я думала об Анне и о доме. Вчера во время разговора с ней я бросила трубку, и у меня от этого на душе кошки скребли.

Может быть, я эгоистка и думаю только о том, как продажа дома подействует на меня, расцениваю это как свою потерю. Но Анне тоже очень нелегко.

В своей ситуации она делает все, что может, и даже если, на мой взгляд, она поступает неправильно, то делает это не со зла.

Конечно, она иногда бывает наивной и не думает о последствиях, но она всегда была заботливой и щедрой, а я последнее время обрушила на нее свое горе и разочарование.

Может быть, в конце концов, действительно самое лучшее — продать дом, найти себе новую берлогу. За эти деньги я, конечно, смогу купить себе новый дом, хотя и намного меньшее. Наверное, я слишком сентиментальна. Пора двигаться дальше, перестать горевать о том, что могло бы быть, и взглянуть на происходящее другими глазами.

Патрик понял, что сейчас она говорит не только о доме.

— А как это несчастье случилось? Ничего, что я спрашиваю?

— Нет-нет, все нормально.

— Эрика сделала глубокий вдох. — Они были в Стремстаде у папиной сестры. Стемнело, прошел дождь, и сильно похолодало. Дорога обледенела и стала скользкой как стекло.

Папа всегда водил машину аккуратно, так что, скорее всего, какая-то зверюшка выскочила на дорогу перед машиной. Он резко повернул, машину занесло, и она врезалась в дерево у обочины. По всей

του δρόμου. Πιθανώς να είχαν ακαριαίο θάνατο. Αυτά τουλάχιστον μας είπαν, σ' εμένα και στην Άννα. Άλλα πού να ξέρεις ποια είναι η αλήθεια».

Ένα μοναχικό δάκρυ φάνηκε ν' αυλακώνει το πρόσωπό της, και ο Πάτρικ έγειρε μπροστά και της το σκούπισε. Της έπιασε το πιγούνι και την ανάγκασε να τον κοιτάξει κατάματα.

«Δεν θα σας το έλεγαν αν δεν ήταν αλήθεια. Είμαι σύγουρος ότι οι γονείς σου δεν υπέφεραν, Ερίκα. Εντελώς σύγουρος».

Εκείνη έγνεψε βουβά. Πίστεψε αυτό που της έλεγε και ένιωσε σαν να της έφυγε ένα μεγάλο βάρος από το στήθος. Το αυτοκίνητο είχε καεί, κι εκείνη είχε μείνει άγρυπνη πολλές νύχτες και αναλογιζόταν με τρόμο αν οι γονείς της είχαν μείνει, έστω και λίγο, ζωντανοί για να νιώσουν τη φωτιά να τους καίει.

Τα λόγια του Πάτρικ έδιωξαν την ανησυχία της, και για πρώτη φορά ένιωσε ένα είδος γαλήνης στη σκέψη του δυστυχήματος που σκότωσε τους γονείς της. Η θλίψη υπήρχε ακόμη, αλλά η αγωνία είχε φύγει. Ο Πάτρικ σκούπισε με τον αντίχειρά του μερικά δάκρυα που είχαν αρχίσει να κυλούν πάλι στα μάγουλά της.

«Φτωχή μου Ερίκα. Αχ φτωχή μου Ερίκα». Εκείνη πήρε το χέρι του και το έφερε στο μάγουλό της.

«Δεν υπάρχει λόγος να με λυπάσαι, Πάτρικ. Ποτέ άλλοτε δεν ήμουν τόσο ευτυχισμένη όσο είμαι τώρα, αυτή τη στιγμή. Είναι παράξενο, αλλά νιώθω πολύ μεγάλη σιγουριά μαζί σου.

Δεν νιώθω καθόλου αυτή την ανασφάλεια που νιώθει συχνά κανείς όταν έχει αρχίσει μια σχέση. Πού νομίζεις ότι οφείλεται αυτό;»

«Νομίζω ότι οφείλεται στο γεγονός ότι είμαστε προορισμένοι και φτιαγμένοι ο ένας για τον άλλο».

Π Ερίκα κοκκίνισε στο άκουσμα αυτής της μεγαλοπρέπειας που είχε η δήλωσή του. Άλλα δεν μπορούσε να αγνοήσει το γεγονός ότι κι αυτή πίστευε το ίδιο. Ήταν σαν να είχε βρει

вероятности, они умерли мгновенно. По крайней мере, так сказали нам с Анной, хотя кто знает — правда это или неправда.

Одинокая слеза покатилась по щеке Эрики. Патрик наклонился и смахнул ее. Он повернул голову Эрики к себе и заставил ее смотреть прямо на него.

— Это правда. Иначе вам бы так не сказали. Я уверен, что они не мучились, совершенно уверен.

Она молча кивнула. Эрика верила Патрику, и после его слов будто тяжеленный камень упал у нее с души. Машина сгорела. Она пролежала в кровати много бессонных ночей, пытаясь отогнать от себя кошмарные мысли, что ее родители погибли не сразу и сгорели заживо.

Слова Патрика облегчили ее горе, и в первый раз Эрика чувствовала, что может думать спокойно о несчастье, которое погубило ее родителей. Конечно, горе осталось, но больше не было муки и отчаяния. Большим пальцем Патрик стер слезинки со щек Эрики.

— Бедная Эрика, бедная-бедная Эрика.

— Наверное, грешно так говорить, Патрик, но я никогда не была такой счастливой, как сейчас, когда ты смотришь на меня. Это необыкновенно, мне с тобой очень надежно.

Нет никакой неуверенности, которая обычно бывает, когда люди начинают сближаться. Как ты считаешь, почему так?

— Я думаю потому, что мы близко узнали друг друга.

Эрика покраснела, уловив подтекст в его словах, но она не могла отрицать, что чувствует то же самое. Это было как обрести дом. Словно по сигналу, они встали

τον δρόμο της. Σαν να είχε δοθεί σινιάλο,
σηκώθηκαν και οι δύο από το τραπέζι, άφησαν
τα πιάτα όπως ήταν και ανέβηκαν
σφιχταγκαλιασμένοι στην κρεβατοκάμαρα.
Απέξω είχε αρχίσει να μαίνεται η χιονοθύελλα.

из-за стола, оставили посуду, где она стояла, и, обнявшись, пошли наверх в спальню. Снаружи вовсю разыгралась метель.

Ледяная принцесса

Камилла Лэкберг

Перевод: А. Степанова

Η παγωμένη πριγκίπιοοα

Camilla Lackberg

Метάφραση από τα σουηδικά: Γρηγόρης Κονδύλης

Адаптированный текст подготовила Федорова Елена.

Смотрите еще материалы на <http://real-greece.ru/proza/knigi.html>

3

* * *	* * *
<p>Ήταν παράξενο το συναίσθημα να μένει ζανά στο παλιό της κοριτσίστικο δωμάτιο. Και ειδικότερα μια που τα γούστα της είχαν αλλάξει με τα χρόνια, ενώ το δωμάτιο είχε παραμείνει το ίδιο. Το πολύ ροζ χρώμα και οι δαντέλες δεν ήταν ακριβώς του γούστου της πια.</p> <p>Η Τζούλια ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στο στενό κοριτσίστικο κρεβάτι της και κοιτούσε με βλέμμα απλανές προς το ταβάνι, έχοντας τα χέρια της σταυρωμένα στο στομάχι. Όλα γύρω της διαλύονταν.</p> <p>Ολόκληρη η ζωή της κατέρρεε αφήνοντας γύρω της σωρούς από ερείπια. Ήταν σαν να είχε ζήσει όλη της τη ζωή σε λούνα παρκ με παραμορφωτικούς καθρέφτες που έκαναν τα πάντα για να μη δείχνουν αυτό που ήταν.</p> <p>Δεν ήξερε τι θα έκανε με τις σπουδές της. Είχε χάσει και το τελευταίο ψήγμα ενθουσιασμού μεμιάς, και τώρα το εξάμηνο συνεχίζόταν χωρίς αυτή.</p>	<p>Было странно снова жить в своей детской комнате. Особенно после того, как с годами ее вкусы поменялись, а комната все еще оставалась прежней, такой же, как раньше. Изобилие розового и бахрома больше не гармонировали с ее внутренним звучанием.</p> <p>Джулия лежала на спине в своей узкой девичьей кровати, сложив руки на животе, и глядела в потолок. Все разваливалось на глазах.</p> <p>Вся ее жизнь. Все вокруг нее обрушилось, превратившись в груду обломков. Ей казалось, что прежде она жила в комнате смеха со стенами, покрытыми зеркалами, которые показывают тебе совсем не то, что есть на самом деле, и искажают все до неузнаваемости.</p> <p>Она не знала, что будет с учебой. Все желание учиться у нее разом пропало, и семестр начался без нее.</p>

Όχι επειδή πίστευε ότι κάποιος θα πρόσεχε ότι απουσίαζε. Δυσκολευόταν ανέκαθεν να κάνει φίλους.

Η Τζούλια θα μπορούσε άνετα να κείτεται εδώ, στο ροζ δωμάτιό της, και να κοιτάζει το ταβάνι μέχρι να γεράσει και να ασπρίσει.

Η Μπίργιτ και ο Καρλ-Ερικ δεν θα τολμούσαν να κάνουν κάτι άλλο πέρα από το να την αφήσουν να ζει όπως θέλει. Θα μπορούσαν να τη ζουν αυτοί όσο υπήρχαν, αν η Τζούλια το ήθελε. Οι τύψεις της συνείδησής τους θα κρατούσαν το πορτοφόλι τους ανοιχτό για πάντα.

Ήταν σαν να κινούνταν μέσα σε νερό. Όλες οι κινήσεις της ήταν βαριές και δύσκολες και όλοι οι ήχοι έφταναν στ' αυτιά της σαν να περνούσαν από φίλτρο.

Στην αρχή δεν ήταν καθόλου έτσι τα πράγματα. Στην αρχή ήταν γεμάτη δικαιολογημένη οργή και ένα μίσος τόσο δυνατό που φόβιζε και την ίδια. Ακόμη μισούσε, αλλά γεμάτη παραίτηση πλέον αντί για ενέργεια.

Ήταν τόσο συνηθισμένη να απεχθάνεται τον εαυτό της που ένιωθε, σωματικά πλέον, πως το μίσος άλλαζε κατεύθυνση και αντί να κατευθύνεται προς τα έξω είχε στραφεί προς τα μέσα και άνοιγε μεγάλες τρύπες στο δικό της στήθος.

Οι παλιές συνήθειες δεν άλλαζαν εύκολα. Το να μισεί τον εαυτό της ήταν μια τέχνη την οποία είχε μάθει να ασκεί σε βαθμό τελειότητας.

Γύρισε στο πλάι. Στο γραφείο της υπήρχε μια φωτογραφία με την ίδια και την Άλεξ και υπενθύμισε στον εαυτό της να την πετάξει.

Μόλις θα μπορούσε να σηκωθεί ξανά, θα την έσκιζε σε χίλια κομμάτια και θα την πέταγε. Ο θαυμασμός που είδε στα μάτια της σ' εκείνη τη φωτογραφία την έκανε να μορφάσει.

Но вряд ли кто-то заметил ее отсутствие. Друзья — это нечто такое, что давалось ей особенно нелегко.

Что касалось самой Джулии, то она знала, что вполне может пролежать в своей розовой комнате, глядя в потолок, до тех пор, пока не поседеет и не состарится.

Биргит и Карл-Эрик не осмелятся сделать ничего, что может помешать ей остаться здесь. Она могла бы жить за их счет до конца своих дней, если бы захотела. Нечистая совесть заставила бы их держать кошелек открытым.

Она жила словно под водой. Все движения были затрудненными и неуверенными, и все звуки доносились до нее как сквозь колышущуюся толщу.

Сначала было по-другому. Она была полна праведного гнева и ненавидела так сильно, что сама пугалась этого. Ненависть по-прежнему осталась.

Она так привыкла презирать себя, что буквально физически чувствовала, как шевелится ее ненависть, которая, вместо того чтобы вырваться наружу, повернулась внутрь и выжгла здоровенную дыру у нее в груди.

Черного козла не отмоешь добела. Ненавидеть саму себя было искусством, в котором Джулия долго практиковалась и достигла совершенства.

Она повернулась на бок. На письменном столе стояла фотография — она и Алекс. И Джулия напомнила себе не забыть выбросить ее.

Как только она поднимется с кровати, то сразу порвёт фотографию на тысячу кусочков и вышвырнет. Восхищение, которое она видела в своих глазах на снимке, заставило ее поморщиться.

Η Άλεξ ήταν ολόδροση και όμορφη ως συνήθως, ενώ το ασχημόπαπο δίπλα της την κοιτούσε με λατρεία, έχοντας το στρογγυλό πρόσωπο στραμμένο πάνω της.

Στα μάτια της η Άλεξ δεν θα μπορούσε ποτέ να κάνει τίποτα λαθεμένο, και βαθιά μέσα της πάντα έτρεφε μια μυστική ελπίδα ότι μια μέρα θα έβγαινε από το κουκούλι της και θα έμοιαζε εξίσου όμορφη και σίγουρη με την Άλεξ.

Χαμογέλασε χλευαστικά για την ίδια της την αφέλεια. Τι χωρατό! Ήταν γεγονός ότι τα χωρατά γίνονταν πάντα σε βάρος της. Αναρωτήθηκε αν μιλούσαν γι' αυτή πίσω από την πλάτη της. Αν γελούσαν με την ανόητη, πολύ ανόητη, και κακάσχημη μικρή Τζούλια.

Ένα διακριτικό χτύπημα στην πόρτα έκανε την Τζούλια να μαζευτεί στο κρεβάτι σε εμβρυϊκή στάση. Ήξερε ποιος ήταν.

«Τζούλια, ανησυχούμε για σένα. Δεν θέλεις να κατέβεις και να καθίσεις μαζί μας για λίγο;»

Δεν απάντησε στην Μπίργιτ. Αντιθέτως, άρχισε να μελετά, απολύτως συγκεντρωμένη, μια τούφα από τα μαλλιά της.

«Καλή μου Τζούλια, σε παρακαλώ». Η Μπίργιτ κάθισε στην καρέκλα του γραφείου στραμμένη προς τη μεριά της Τζούλιας.

«Καταλαβαίνω ότι είσαι θυμωμένη και ίσως να μας μισείς κιόλας, αλλά, πίστεψέ με, δεν είχαμε σκοπό να σε πληγώσουμε».

Η Τζούλια ικανοποιούνταν να βλέπει την Μπίργιτ καταπονημένη και ανήσυχη. Φαινόταν σαν να είχε μείνει άγρυπνη πολλές νύχτες. Κάτι που μπορεί να ήταν αλήθεια.

Είχε αποκτήσει ρυτίδες που έμοιαζαν με πατήματα καρακάξας γύρω από τα μάτια, και η Τζούλια σκέφτηκε με κακεντρέχεια ότι το λίφτινγκ που είχε σκεφτεί να κάνει την επόμενη χρονιά σαν δώρο για τα εξηκοστά πέμπτα γενέθλιά της ίσως θα αναγκαζόταν να το κάνει πολύ νωρίτερα απ' όσο υπολόγιζε.

Алекс была гордая и красивая, как обычно, а гадкий утенок возле нее повернулся свою круглую ряшку и смотрел на нее с обожанием.

В ее глазах Алекс была безупречна. И в глубине души Джулли жила надежда, что в один прекрасный день она разобьет скорлупу, сбросит с себя осколки и вылезет оттуда такая же красивая и уверенная в себе, как Александра.

Она издевалась над своей наивностью. Какой стыд! Она все время стыдилась себя и, когда говорили за ее спиной, думала, что сзади смеются над глупой-глупой и страшной маленькой Джуллией.

Настойчивый стук в дверь заставил Джуллию оторваться от ее раздумий. Она знала, кто это.

— Джуллия, мы беспокоимся за тебя. Ты не хочешь спуститься к нам вниз ненадолго?

Она не ответила Биргит и молча, с крайней сосредоточенностью изучала прядь своих волос.

— Пожалуйста, пожалуйста, Джуллия!

— Биргит села на стул возле письменного стола и повернулась к Джуллии.

— Я знаю, что ты сердишься, что ты, наверное, даже ненавидишь нас, но, поверь мне, мы не желали тебе ничего плохого.

Джуллия с удовлетворением заметила, что Биргит выглядит потрепанной и изможденной, как будто она не спала несколько ночей, что на самом деле было не так.

Новые морщины прочертились вокруг глаз, и Джуллия со злорадством подумала, что подтяжку, которую Биргит наметила на свой шестьдесят пятый день рождения, ей придется сделать раньше, чем она рассчитывала.

Η Μπίργιτ μετακίνησε την καρέκλα λίγο πιο κοντά της και έβαλε το χέρι της στον ώμο της Τζουλιας. Εκείνη αποτίναξε μεμιάς αποπάνω της το χέρι, και η Μπίργιτ έκανε πίσω πληγωμένη.

«Αγάπη μου, σε αγαπάμε όλοι μας. Το ξέρεις».

Σκατά ήξερε. Προς τι όλο αυτό το θέατρο; Ήξεραν πάρα πολύ καλά τι ένιωθαν ο ένας για τον άλλο, και, όσο για την αγάπη, η Μπίργιτ δεν ήξερε καν πώς γραφόταν η λέξη. Το μόνο πρόσωπο που είχε αγαπήσει ήταν η Άλεξ. Πάντα η Άλεξ.

«Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτό, Τζουλια. Πρέπει να στηρίξουμε ο ένας τον άλλο τώρα».

Η φωνή της Μπίργιτ έτρεμε. Η Τζουλια αναρωτήθηκε πόσες φορές να είχε ευχηθεί μέσα της η Μπίργιτ ότι θα ήταν καλύτερα να ήταν εκείνη νεκρή, η Τζουλια δηλαδή, αντί για την Άλεξ.

Είδε την Μπίργιτ να εγκαταλείπει κάθε προσπάθεια και, με τρεμάμενο χέρι, να ξαναβάζει την καρέκλα στη θέση της. Πριν κλείσει την πόρτα, καθώς έβγαινε, η Μπίργιτ τής έριξε μια τελευταία ικετευτική ματιά.

Η Τζουλια της γύρισε επιδεικτικά την πλάτη και κάρφωσε το βλέμμα της στον τοίχο. Η πόρτα έκλεισε αθόρυβα πίσω από την Μπίργιτ.

* * *

Τα πρωινά δεν ήταν η αγαπημένη ώρα της μέρας για τον Πάτρικ, και τούτο το πρωινό ήταν ιδιαίτερα αφόρητο.

Πρώτα πρώτα, ήταν αναγκασμένος να σηκωθεί από το ζεστό κρεβάτι της Ερίκα και να την αφήσει εκεί για να πάει στη δουλειά.

Δεύτερον, αναγκάστηκε να φτυαρίζει χιόνι κάνα μισάωρο για να απελευθερώσει το αμάξι του.

Биргит подвинула стул ближе и положила руку на плечо Джулии. Та моментально сбросила руку, и Биргит с огорчением откинулась на спинку стула.

— Дорогая, мы тебя любим. Ты ведь это знаешь.

Она знает. Что значит эта шарада? Биргит видела любовь не один раз. Единственной, кого она любила, была Алекс, всегда Алекс.

— Мы должны поговорить об этом, Джулия. Нам сейчас надо поддерживать друг друга.

Голос Биргит задрожал. Джулия подумала, сколько раз Биргит желала, чтобы это она, Джулия, умерла, а не Алекс.

Она видела, что Биргит поднялась и трясущейся рукой поставила на место стул. Перед тем как закрыть за собой дверь, Биргит бросила на Джулию последний умоляющий взгляд.

Джулия демонстративно повернулась к ней спиной и уткнулась лицом в стену. Дверь тихо щелкнула за Биргит.

* * *

Утро никогда не было для Патрика любимым временем дня, а сегодняшнее особенно не задалось.

Во-первых, ему пришлось оторваться от Эрики и вылезать из теплой постели, чтобы идти на работу.

Во-вторых, он полчаса махал лопатой, расчищая дорожку для машины.

Και τρίτον, το κωλοαυτοκίνητο δεν έλεγε να πάρει μπροστά όταν κατάφερε τελικά να απομακρύνει όλο το χιόνι. Έπειτα από επανειλημμένες προσπάθειες αναγκάστηκε να τα παρατήσει, να ξαναμπεί στο σπίτι και να ρωτήσει την Ερίκα αν μπορούσε να δανειστεί το δικό της αυτοκίνητο. Φυσικά και μπορούσε για καλή του τύχη εκείνο ξεκίνησε με την πρώτη προσπάθεια.

Με μισή ώρα καθυστέρηση, μπήκε τρέχοντας στο γραφείο. Το φτυάρισμα του χιονιού τον είχε κάνει να ιδρώσει μέχρι το κόκαλο και τίναξε κάνα δυο φορές το πουκάμισό του σε μια προσπάθεια να αεριστεί. Η καφετιέρα ήταν μια απαραίτητη στάση πριν πιάσει δουλειά και μόνο όταν βρέθηκε πίσω από το γραφείο του με μια κούπα καφέ στο χέρι ένιωσε τον σφυγμό του να ηρεμεί κάπως.

Επέτρεψε στον εαυτό του να ονειροπολήσει για λίγο και να χαθεί στην αίσθηση ενός αστόχαστου, παράλογου έρωτα.

Η χτεσινή νύχτα ήταν εξίσου υπέροχη με την πρώτη, αλλά είχαν καταφέρει να περισώσουν κάποια ίχνη λογικής και να φροντίσουν να κοιμηθούν μερικές ώρες.

Θα ήταν υπερβολή αν έλεγε ότι είχε ξεκουραστεί, αλλά τουλάχιστον δεν ήταν σε κώμα όπως την προηγούμενη μέρα.

Το πρώτο που τον απασχόλησε ήταν οι σημειώσεις από τη συνομιλία του με τον Γιαν Λόρεντς την προηγούμενη μέρα. Δεν είχε καταφέρει να βγάλει τίποτα καινούργιες λεπτομέρειες με κάποιο ενδιαφέρον, αλλά τελικά είδε ότι δεν είχε σπαταλήσει εντελώς τον χρόνο του.

Διότι για την έρευνα ήταν, τουλάχιστον, εξίσου σημαντικό να πάρει μια ιδέα για τους ανθρώπους που ήταν, ή μπορούσαν ενδεχομένως να είναι, εμπλεκόμενοι.

«Οι έρευνες φόνων έχουν να κάνουν με ανθρώπους» έλεγε συχνά ένας από τους

И в-третьих, когда он разгреб снег и сел в машину, она не завелась. После многократных попыток он сдался и пошел к Эрике спросить, может ли он одолжить ее машину. Она сказала «хорошо», и, к счастью, ее машина завелась моментально.

Опоздав на полчаса, Патрик влетел в участок. Перекидывая снег, он вспотел. Рубашка прилипала к телу, и он оттягивал ее, чтобы хоть чуть-чуть охладиться. Но прежде чем приступить к работе, ему потребовалась небольшая остановка возле кофеварки. И только тогда, когда Патрик сел за свой письменный стол с чашкой в руке, он почувствовал, как его пульс замедляется.

Он позволил себе чуть-чуть помечтать, погрузившись в ощущение безумной, головокружительной влюбленности.

Прошлая ночь была такой же чудесной, как и первая, но им все-таки посчастливилось проявить малую толику благородства и выкроить время на то, чтобы поспать пару часов.

Патрик не мог сказать, что он выспался, но, по крайней мере, сегодня уже не пребывал в коме, как вчера.

В первую очередь он занялся заметками, которые сделал вчера во время и после встречи с Яном. Патрик не нашел никаких новых деталей, которые пробудили бы его интерес, но он все же не потратил время зря.

Для расследования не менее важно составить мнение о людях, которые были или могли быть замешаны. «

Раскрытие убийства — это раскрытие людей», — часто говорил один из его

καθηγητές του στην Αστυνομική Ακαδημία, και αυτή η φράση είχε κολλήσει στη μνήμη του Πάτρικ.

Πίστευε, επίσης, ότι ήταν καλός γνώστης των ανθρώπων και κατά τη διάρκεια των ανακρίσεων με μάρτυρες και υπόπτους πάντα προσπαθούσε να αποσυνδέει τη συλλογή ψυχρών δεδομένων για λίγο ώστε να είναι σε θέση να επικεντρώνεται στις εντυπώσεις που έδινε ο κάθε ανακρινόμενος που είχε μπροστά του.

Ο Γιαν δεν είχε κάνει ιδιαίτερα θετική εντύπωση στον Πάτρικ. Ανάξιος εμπιστοσύνης, γλυστερός σαν χέλι και τρυφηλός ήταν οι λέξεις που αναδύθηκαν από το μυαλό του όταν προσπάθησε να συγκεντρώσει τις εντυπώσεις του για την προσωπικότητα του Γιαν.

Ήταν εντελώς φανερό ότι έκρυψε περισσότερα απ' όσα έλεγε. Ο Πάτρικ έπιασε ξανά τη στοίβα των εγγράφων που είχαν σχέση με την οικογένεια Λόρεντς.

Δεν είχε εντοπίσει ακόμη κάποια συγκεκριμένη σχέση ανάμεσα σε αυτή την οικογένεια και στις δύο δολοφονίες. Εκτός, βέβαια, από τα τηλεφωνήματα του Άντερς στον Γιαν, αλλά εκεί δεν μπορούσε ούτε να διαψεύσει ούτε να επαληθεύσει την ιστορία του Γιαν περί ανώνυμων και κακόβουλων τηλεφωνημάτων που είχαν καταλήξει στον αυτόματο τηλεφωνητή των Λόρεντς.

Ο Πάτρικ πήρε τον φάκελο που αφορούσε τον θάνατο των γονιών του Γιαν. Υπήρχε κάτι στον τόνο της φωνής του Γιαν όταν αναφέρθηκε στο συμβάν που τον ενόχλησε. Κάτι κίβδηλο υπήρχε εκεί μέσα.

Του ήρθε μια ιδέα. Ο Πάτρικ σήκωσε το ακουστικό και σχημάτισε έναν αριθμό που ήξερε απέξω κι ανακατωτά.
«Γεια σου, Βίκυ. Πώς πάει;»

Το άτομο στην άλλη άκρη της γραμμής τον διαβεβαίωσε ότι όλα πήγαιναν καλά. Μετά τις προκαταρκτικές φράσεις ευγένειας, ο Πάτρικ μπόρεσε να μπει στο θέμα.

«Βίκυ, αναρωτιέμαι αν θα μπορούσες να μου

преподавателей в школе полиции, и это крепко засело в голове Патрика.

Кроме того, он считал, что хорошо разбирается в людях, и, разговаривая со свидетелем или подозреваемым, всегда сначала старался отодвинуть голые факты на какое-то время и сосредоточиться на самом человеке.

Свои ощущения от Яна Патрик не мог назвать позитивными. Ненадежный, скользкий, одолеваемый страстями — эти определения всплывали у него в мозгу, когда он пытался подытожить свои впечатления.

Абсолютно ясно, что он скрывал больше, чем говорил. В очередной раз Патрик потянул к себе высокую стопку бумаг с документами о семье Лоренс.

По-прежнему он не видел никакой конкретной связи между ними и двумя убийствами. Что же касается звонков Андерса, то Патрик ничего не мог доказать и противопоставить объяснениям Яна.

Патрик раскрыл папку с делом о смерти супругов Нурин. Что-то в голосе Яна, когда тот рассказывал о трагедии, насторожило Патрика, было там что-то, что резануло ухо и прозвучало фальшиво.

Его осенила идея. Патрик поднял телефонную трубку и набрал номер, который помнил наизусть.
— Привет, Вики. Как твои дела?

Персона на другом конце линии заверила его, что все идет хорошо. После обмена вежливыми фразами Патрик наконец смог приступить к делу:

— Послушай, ты не могла бы оказать мне

κάνεις μια χάρη. Κάνω έρευνα για ένα αγόρι που πρέπει να μπήκε στα αρχεία της Πρόνοιας γύρω στο 1975. Ήταν δέκα χρόνων και τότε ονομαζόταν

Γιαν Νορίν. Πιστεύεις ότι υπάρχουν ακόμη εκεί τα χαρτιά του; Τι; Εντάξει, περιμένω».

Όσο η Βίκυ Λιντ, στο Γραφείο Πρόνοιας, έψαχνε τα αρχεία στον υπολογιστή της, ο Πάτρικ τυμπάνιζε ανυπόμονα τα δάχτυλά του πάνω στο γραφείο του. Έπειτα από λίγο την άκουσε ξανά στο ακουστικό.

«Έχεις τα στοιχεία εκεί; Είσαι κανόνι. Μπορείς να δεις ποιος είχε αναλάβει την υπόθεση; Η Σιβ Πέρσον;

Ωραία, την ξέρω τη Σιβ. Έχεις το τηλέφωνό της;»

Ο Πάτρικ έγραψε στα γρήγορα τον αριθμό σε ένα κίτρινο αυτοκόλλητο και κατέβασε το ακουστικό, αφού πρώτα υποσχέθηκε στη Βίκυ να την κεράσει μεσημεριανό κάποια μέρα.

Σχημάτισε το νούμερο που του είχε δώσει και αμέσως άκουσε μια ζωηρή φωνή στην άλλη άκρη. Αποδείχτηκε ότι η Σιβ θυμόταν πολύ καλά την υπόθεση με τον Γιαν Νορίν, και ο Πάτρικ μπορούσε, φυσικά, να την επισκεφτεί αμέσως αν ήθελε.

Ο Πάτρικ άρπαξε το τζάκετ του από τον καλόγερο με τέτοια ορμή που τον έριξε κάτω. Ο καλόγερος, κατά τη διαδρομή του, κατάφερε, με ατυχέστατα μέγιστη ακρίβεια, να παρασύρει έναν πίνακα από τον τοίχο και μια γλάστρα από τη βιβλιοθήκη, κάτι που δημιούργησε πραγματικό πανδαιμόνιο.

Ο Πάτρικ τα άφησε όλα όπως ήταν και, όταν βγήκε στον διάδρομο, είδε τα κεφάλια των συναδέλφων του να προβάλλουν απ' όλες τις πόρτες. Τους έκανε απλώς ένα νόημα με το χέρι και όρμησε έξω από το τμήμα, ενώ πολλά ζευγάρια μάτια τον κοίταζαν περίεργα.

Η Πρόνοια απείχε καμιά διακοσαριά μέτρα από το αστυνομικό τμήμα, και ο Πάτρικ

usługę? Я тут разыскиваю одного парнишку, который, должно быть, попал к вам в социалку около тысяча девятьсот шестьдесят седьмого года. Десять лет.

Его тогда звали Ян Нурин. Как ты считаешь, у вас что-нибудь осталось по этому делу? О'кей, трубку не вешаю, жду.

Патрик нетерпеливо барабанил пальцами по столу, пока Вики Линдт из социальной службы просматривала компьютерные файлы. Через какое-то время Патрик опять услышал в трубке ее голос:

— Тебе нужны сведения? Как из пушки. Ты знаешь, кто занимался этим делом? Сив Перссон.

— Здорово, я знаю Сив. У тебя есть ее телефон?

Патрик записал номер на стикере и положил трубку, после того как пообещал Вики пригласить ее как-нибудь пообедать.

Патрик набрал номер и тут же услышал бодрый голос. Выяснилось, что Сив очень хорошо помнит дело Яна Нурина и ничуть не возражает против того, чтобы Патрик сейчас подошел.

Патрик рванул куртку с вешалки, но перестарался и умудрился завалить всю вешалку. Для того чтобы ущерб вышел максимальным, перед тем как с грохотом свалиться на пол, вешалка с потрясающей точностью снесла со стены картину и цветочный горшок с книжной полки. От горшка шума было не меньше.

Оставив все это до лучших времен, он понесся по коридору, на ходу натягивая на себя куртку. На него удивленно пялились из каждой двери; Патрик кивал и бежал дальше, провожаемый любопытными взглядами.

Социальная служба находилась не более чем в паре сотен метров от полицейского

κατευθύνθηκε προς τα εκεί βαδίζοντας μέσα στο χιόνι, που είχε σκεπάσει και την κεντρική οδό με τα καταστήματα.

Στο τέλος της οδού έστριψε αριστερά στο Πανδοχείο Τανούμσχέντε και συνέχισε μερικά μέτρα ακόμα. Τα γραφεία της Πρόνοιας ήταν στο ίδιο κτίριο με το διοικητικό τμήμα του Δήμου, και ο Πάτρικ ανέβηκε από τα σκαλιά.

Μπήκε στο γραφείο της Σιβ, αφού πρώτα χαιρέτησε χαρούμενα τη ρεσεψιονίστ που ήταν παλιά του συμμαθήτρια από το γυμνάσιο.

Η Σιβ Πέρσον δεν μπήκε στον κόπο να σηκωθεί και να τον χαιρετήσει όταν μπήκε στο γραφείο της. Οι δρόμοι τους είχαν διασταυρωθεί πολλές φορές στα χρόνια που ο Πάτρικ δούλευε στην αστυνομία και υπήρχε ένας αλληλοσεβασμός για την επαγγελματικότητά τους, έστω κι αν δεν συμφωνούσαν πάντοτε για τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε να χειριστούν μια υπόθεση.

Στα πολλά θετικά ήταν και το γεγονός ότι η Σιβ ήταν ένας από τους ευγενέστερους ανθρώπους που γνώριζε ο Πάτρικ, παρόλο που ως κοινωνική λειτουργός δεν έβλεπε μόνο τη θετική πλευρά των ανθρώπων. Ταυτόχρονα, τη θαύμαζε επειδή κατάφερνε ακόμη να διατηρεί τη βαθιά ριζωμένη θετική αντίληψή της για την ανθρώπινη φύση παρά τα όσα είχε δει τόσα χρόνια που δούλευε.

Αυτή η αντίληψη στον Πάτρικ είχε μάλλον ακολουθήσει την εντελώς αντίθετη κατεύθυνση.

«Γεια σου, Πάτρικ! Κατάφερες να περάσεις μέσα από το χάος του χιονιού, βλέπω».

Ο Πάτρικ αντέδρασε ενστικτωδώς στο γεγονός ότι η φωνή της ακουγόταν αφύσικα χαρούμενη.

«Ναι, αλλά ένα χιονοσκούτερ ίσως να βοηθούσε περισσότερο».

Εκείνη σήκωσε τα γυαλιά που κρέμονταν γύρω από τον λαιμό της και τα έβαλε στην άκρη της μύτης της.

участка. Патрику пришлось пробираться через глубокий снег, засыпавший дорогу к магазину.

В конце дороги возле танумхедского загса он повернул налево и еще немного прошел вперед. Контора располагалась в том же здании, что и Управление коммунальных служб. Патрик поднялся по лестнице наверх.

Он тепло поздоровался с секретаршей, в гимназии он учился с ней в одном классе, и вошел в кабинет Сив.

Сив Перссон поздоровалась с ним, сидя за своим столом. Их дороги пересекались много раз за годы работы Патрика в полиции, и они уважали друг друга как грамотных профессионалов, хотя и не всегда сходились во мнении насчет наилучшего подхода к тому или иному делу.

Кроме того, Патрик считал Сив прекрасным человеком и восхищался ею: обычно социальному работнику со временем становится трудно видеть в людях только хорошее, но Сив, несмотря на все коллизии, с которыми ей пришлось столкнуться за годы работы, ухитрилась сохранить свой непоколебимый позитивный взгляд на человеческую природу.

Патрик, со своей стороны, хотя и был неисправимым оптимистом, склонялся скорее к противоположной точке зрения.

— Привет, Патрик. Ты сумел пробраться сюда через все эти сугробы.

Патрик инстинктивно отметил, что ее голос прозвучал неестественно оживленно.

— Да, хотя, по-хорошему, мне бы очень пригодился снегоход.

Она подняла очки, висевшие у нее на шнурке на шее, и водрузила их на кончик носа.

Π Σιβ λάτρευε τα έντονα χρώματα, και αυτή τη μέρα τα κόκκινα γυαλιά της ταίριαζαν με τα ρούχα της.

Όλα τα χρόνια που τη γνώριζε είχε την ίδια κόμμωση. Μαλλί παξ που έφτανε μέχρι το σαγόνι και μια κοντή αφέλεια που ήταν κομμένη ακριβώς πάνω από τα φρύδια. Το χρώμα των μαλλιών της ήταν λαμπερό χαλκοκόκκινο, και τα έντονα χρώματα έκαναν τον Πάτρικ να νιώθει πιο ζωντανός και μόνο που την κοίταζε.

«Ήταν κάποια από τις παλιές μας υποθέσεις που ήθελες να κοιτάξεις, έτσι δεν είπες; Γιαν Νορίν».

Συνέχιζε να έχει την ίδια ένταση στη φωνή της. Είχε ήδη κατεβάσει τα αρχεία πριν πάει ο Πάτρικ, και ένας χοντρός φάκελος βρισκόταν τώρα στο γραφείο της.

«Ναι, έχουμε αρκετό υλικό γι' αυτό το αγόρι, όπως βλέπεις. Και οι δύο γονείς ήταν ναρκομανείς και αν δεν είχαν χαθεί στη φωτιά, αργά ή γρήγορα θα είχαμε αναγκαστεί να παρέμβουμε.

Είχαν αφήσει το παιδί στη μοίρα του και αυτό αναγκάστηκε να θρέψει σχεδόν μόνο του τον εαυτό του. Πήγαινε στο σχολείο με βρόμικα και σκισμένα ρούχα και τον κορόιδευναν οι συμμαθητές του επειδή μύριζε άσχημα.

Μάλλον ήταν αναγκασμένος να κοιμάται στον παλιό στάβλο και να πηγαίνει στο σχολείο με τα ρούχα που κοιμόταν».

Τον κοίταξε πάνω από τα γυαλιά της.

«Υποθέτω ότι δεν θα εκμεταλλευτείς την εμπιστοσύνη που σου δείχνω και θα φροντίσεις να μου φέρεις τα απαραίτητα έγγραφα για την παραλαβή των στοιχείων για τον Γιαν, έστω και μετά, έτσι δεν είναι;»

Ο Πάτρικ απλώς έγνεψε. Ήξερε ότι η τήρηση των κανόνων ήταν σημαντικό θέμα, αλλά μερικές φορές οι έρευνες απαιτούσαν μια συγκεκριμένη αποδοτικότητα και σε τέτοιες

Сив любила яркие цвета, и сегодня ее очки в красной оправе гармонировали с красным платьем.

Сколько знал ее Патрик, она всегда носила однушку и ту же прическу: рыжие с медным отливом волосы сзади коротко пострижены до затылка, спереди челка до самых бровей. И оттого, что она вся была такая яркая, Патрик почувствовал себя бодрее, едва взглянув на нее.

— Ты сказал, что хочешь посмотреть одно из моих старых дел, про Яна Нурина?

По-прежнему заметно форсированная интонация. За то время, пока Патрик шел сюда, Сив уже нашла материал, и перед ней на столе лежала толстая папка.

— Да, как ты видишь, на этого малого у нас довольно большое досье. Его родители были наркоманами, и если бы они не погибли при несчастном случае, то нам рано или поздно пришлось бы вмешаться.

Мальчик был предоставлен самому себе, и о нем никто не заботился. Он ходил в школу в грязной, рваной одежде. Одноклассники насмехались над ним, потому что от него плохо пахло.

Обычно ему приходилось ночевать в старом сарае, и потом он шел в школу в той же одежде, в которой спал.

— Сив посмотрела на Патрика поверх оправы очков.

— Надеюсь, ты не собираешься злоупотребить моим доверием и не забудешь потом прислать мне письменный запрос на данные о Яне по всей форме?

Патрик только кивнул. Он знал, как важно следовать правилам. Но иногда в расследовании для большей эффективности требовалась срочность, и тогда

περιπτώσεις οι μύλοι της γραφειοκρατίας μπορούσαν να δουλέψουν εκ των υστέρων.

Η Σιβ και αυτός είχαν μια καλή και λειτουργική σχέση συνεργασίας εδώ και πολύ καιρό, και ήξερε ότι εκείνη όφειλε να κάνει αυτή την ερώτηση. Ο Πάτρικ συνέχισε:

«Γιατί δεν κάνατε κάτι νωρίτερα; Πώς το αφήσατε να πάει τόσο μακριά το πράγμα; Ο Γιαν πρέπει να τραβούσε τα πάθη του Ιησού από την ώρα που γεννήθηκε, και μέχρι τον θάνατο των γονιών του είχαν περάσει δέκα ολόκληρα χρόνια».

Η Σιβ αναστέναξε βαθιά.

«Ναι, καταλαβαίνω τι εννοείς. Πίστεψέ με, κι εγώ αυτό το σκέφτηκα πολλές φορές. Όταν ίμως άρχισα να δουλεύω εδώ, που ήταν ουσιαστικά κάνα μήνα πριν από την πυρκαγιά, ήταν άλλες εποχές και ίσχυαν άλλα πράγματα.

Έπρεπε να γίνουν πάρα πολλά για να παρέμβει το κράτος και να περιορίσει το δικαίωμα των γονιών να μεγαλώνουν τα παιδιά τους κατά το δοκούν.

Πολλοί, επίσης, ήταν τότε οπαδοί της ελεύθερης ανατροφής κι αυτό, δυστυχώς, το πλήρωσαν πολλά παιδιά σαν τον Γιαν.

Έπειτα, δεν υπήρξαν ποτέ ίχνη σωματικής κακοποίησης. Για να το πω χοντρά, το καλύτερο που θα μπορούσε να του είχε συμβεί ήταν να τον είχαν δείρει οι γονείς του και να έμπαινε σε νοσοκομείο. Διότι τότε θα αρχίζαμε τουλάχιστον να έχουμε στραμμένη την προσοχή μας στην κατάσταση αυτής της οικογένειας.

Αλλά οι γονείς του είτε τον κακοποιούσαν κατά τρόπο που να μην αφήνει σημάδια ή “απλώς” τον παραμελούσαν».

Η Σιβ σχημάτισε στον αέρα με τα δάχτυλά της τα εισαγωγικά του «απλώς».

Απρόθυμα, ο Πάτρικ ένιωσε να τον πλημμυρίζει ένα κύμα συμπάθειας για τον μικρό Γιαν. Πώς διάβολο μπορούσε να γίνει κανονικός άνθρωπος κάποιος που είχε

бюрократические формальности откладывались на потом.

У него с Сив установились с давних времен хорошо налаженные рабочие отношения, и Патрик знал, что она просто обязана задать этот вопрос.

— А почему вы не вмешались раньше? Как вышло, что все это продолжалось так долго? Ведь все знали, что с Яном плохо обращаются с самого рождения, а когда умерли его родители, ему было уже десять лет.

Сив глубоко вздохнула:

— Да, я понимаю, что ты имеешь в виду. И поверь мне, я задавала себе тот же вопрос много раз. Но я начала работать здесь не более чем за месяц до этого пожара. И не забывай: тогда были другие времена.

Редко когда государство могло вмешаться и лишить родителей права воспитывать своего ребенка так, как они хотели.

Существовало много поборников так называемого свободного воспитания, жертвами которого чаще всего становились такие дети, как Ян.

Кроме того, никто не замечал у него никаких следов физически плохого обращения: синяков, царапин, каких-либо травм. Может, это прозвучит грубо, но если бы Яна побили и он попал в больницу, в итоге его положение бы улучшилось — тогда мы, по крайней мере, стали бы приглядывать за ситуацией в его семье.

А без следов грубого обращения речь могла идти только о том, что за ним всего лишь плохо смотрят.

Произнося эту фразу, Сив особо подчеркнула слова «всего лишь». Против своей воли Патрик почувствовал некоторое сочувствие к маленькому Яну. Как, черт возьми, может стать нормальным человеком ребенок, который растет в

μεγαλώσει σε τέτοιες συνθήκες;

«Όμως, δεν έχεις ακούσει το χειρότερο ακόμη. Δεν είχαμε ποτέ αποδεικτικά στοιχεία γι' αυτό, αλλά αμέτρητες ενδείξεις έλεγαν ότι οι γονείς του εκμεταλλεύονταν τον Γιαν για να τους φέρνει ή λεφτά ή ναρκωτικά».

Ο Πάτρικ αντιλήφθηκε ότι είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. Αυτό εδώ ήταν ό,τι χειρότερο θα μπορούσε να φανταστεί κανείς.

«Όπως σου είπα, δεν μπορούσαμε να πούμε τίποτα με σιγουριά, αλλά σήμερα μπορούμε να δούμε, για παράδειγμα, ότι ο μικρός Γιαν είχε ακολουθήσει την πορεία που γνωρίζουμε πλέον ότι ακολουθούν παιδιά που τα εκμεταλλεύονται σεξουαλικά.

Μεταξύ άλλων, παρουσίαζε μεγάλα προβλήματα πειθαρχίας στο σχολείο. Τα άλλα παιδιά τον βασάνιζαν, όπως σου είπα και προηγουμένως, αλλά και τον φοβόντουσαν».

Π Σιβ άνοιξε τον φάκελο και ξεφύλλισε τα έγγραφα που ήταν μέσα, μέχρι που βρήκε αυτό που ζητούσε.

«Εδώ είναι. Στη δευτέρα τάξη είχε πάρει μαζί του στο σχολείο ένα μαχαίρι, με το οποίο απείλησε έναν από αυτούς που τον πείραζαν περισσότερο. Μάλιστα, τον χαράκωσε στο πρόσωπο, αλλά η διοίκηση του σχολείου αποσιώπησε την όλη υπόθεση και, απ' ό,τι μπορώ να δω, δεν τιμωρήθηκε καθόλου.

Ακολούθησαν πολλά τέτοια γεγονότα ακραίας επιθετικότητας από τον Γιαν προς τους συμμαθητές του, αλλά το επεισόδιο με το μαχαίρι ήταν το σοβαρότερο.

Είχαν γίνει, επίσης, παράπονα στους δασκάλους, σε ορισμένες περιπτώσεις, επειδή ο Γιαν είχε φερθεί άσχημα στα κορίτσια της τάξης του. Παρά το νεαρό της ηλικίας του, επιδείκνυε μια γνώση άκρως αναπτυγμένης σεξουαλικής συμπεριφοράς και παρενόχλησης.

Αλλά ούτε κι αυτά τα παράπονα οδήγησαν ποτέ σε λήψη μέτρων. Διότι τότε απλώς δεν ήξεραν πώς έπρεπε να χειριστούν ένα παιδί

подобной обстановке?

— Но ты еще не слышал самого худшего. Мы, конечно, не нашли никаких доказательств, но я почти уверена в том, что его родители позволяли желающим попользоваться Яном за деньги или наркоту.

У Патрика отвисла челюсть. Все оказалось много хуже и омерзительнее, чем он мог себе представить.

— Сегодня мы могли бы сказать, что у Яна имелись все те характерные признаки, которые проявляются у детей, подвергшихся сексуальному надругательству.

Помимо всего прочего, у него были большие проблемы с дисциплиной в школе. Я уже сказала, что другие дети глушились над ним, но они его также и боялись.

Сив открыла папку и перелистала несколько страниц, пока не нашла нужную.

— Так, вот здесь. Во втором классе он принес с собой в школу нож, которым угрожал самому злому насмешнику. Ян даже порезал ему лицо. Но школьная администрация предпочла замять это дело, и, насколько я понимаю, Ян остался безнаказанным.

Было еще несколько похожих случаев, когда Ян проявлял агрессивность в отношении своих одноклассников, но инцидент с ножом был наихудшим.

Также неоднократно отмечалось, что он недопустимо вел себя в отношении девочек. У такого маленького мальчика оказались гипертрофированные проявления сексуальности.

Но все это осталось без последствий, ни один из рапортов ни к чему не привел. Просто-напросто не знали, что делать, как

που είχε τέτοιες διαταραχές στις σχέσεις του με τα άτομα του περιβάλλοντος του.

Σήμερα, βέβαια, θα αντιδρούσαμε σε τέτοια κραυγαλέα συμπεριφορά, αλλά πρέπει να έχεις κατά νου ότι όλ' αυτά συνέβησαν στις αρχές της δεκαετίας του '70. Ήταν ένας εντελώς διαφορετικός κόσμος τότε».

Ο Πάτρικ ένιωθε σχεδόν έτοιμος να λιποθυμήσει από τη συμπόνια και την οργή. Πώς μπορούσε κανείς να μεταχειρίζεται ένα παιδί κατ' αυτό τον τρόπο;

«Μετά την πυρκαγιά τώρα. Είχε δώσει πάλι τέτοια δείγματα συμπεριφοράς;» ρώτησε ο Πάτρικ.

«Όχι, κι αυτό είναι το παράξενο. Μετά την πυρκαγιά, τοποθετήθηκε σχεδόν αμέσως στην οικογένεια Λόρεντς και έπειτα από αυτό δεν ξανακούσαμε ότι ο Γιαν είχε προβλήματα.

Επισκέφτηκα προσωπικά την οικογένεια κάνα δυνο φορές για να παρακολουθήσω την εξέλιξή του και είδα ότι ήταν ένα εντελώς διαφορετικό παιδί πια.

Καθόταν εκεί με το κοστούμι του και τα μαλλιά χωρίστρα και με κοιτούσε κατάματα, δίχως ν' ανοιγοκλείνει καν τα μάτια, ενώ απαντούσε ευγενικά σε όλες τις ερωτήσεις μου. Άλλα πρέπει να πω ότι ήταν πραγματικά τρομακτικό, διότι ένα άτομο δεν αλλάζει έτσι ξαφνικά από τη μια μέρα στην άλλη».

Ο Πάτρικ αντέδρασε. Ήταν η πρώτη φορά που άκουγε τη Σιβ να μιλάει αρνητικά για κάποια από τις υποθέσεις της. Κατάλαβε ότι εδώ έπρεπε να ψάξει πολύ βαθύτερα. Υπήρχε κάτι που η Σιβ ήθελε να του πει, αλλά τον ανάγκαζε να κάνει αυτός την πρώτη ερώτηση προς αυτή την κατεύθυνση.

«Σε ό,τι αφορά τώρα την πυρκαγιά.»

Αφησε για λίγο τη φράση μισοτελειωμένη και είδε ότι η Σιβ ανακάθισε γεμάτη ένταση στην καρέκλα της. Αυτό σήμαινε ότι είχε αγγίξει το σωστό θέμα.

поступить с ребенком, который так относится к окружающим его людям.

Сегодня, конечно, все было бы по-другому, эти знаки не остались бы без внимания, и обязательно что-то изменилось бы. Но ты, должно быть, помнишь начало семидесятых — совсем другой мир.

Патрик почувствовал сострадание и злость, думая о том, как можно так обращаться с ребенком.

— А после пожара случалось что-нибудь подобное?

— Нет, и это очень примечательно. После пожара он довольно быстро оказался в доме семьи Лоренс, и с тех пор мы никогда не слышали, чтобы у Яна были какие-нибудь проблемы.

Я сама приезжала к Лоренсам пару раз, чтобы проверить, как он живет, и, должна сказать, встретила совершенно другого мальчика.

Он сидел там в своем костюме, с прилизанными волосами, смотрел мне, не мигая, в глаза и вежливо отвечал на все вопросы. Весьма и весьма странно. За одну ночь так измениться нельзя.

Патрик вздрогнул. Он впервые услышал, что Сив проявила негативное отношение к одному из своих подопечных. Он понял, что тут что-то есть и надо за это хвататься покрепче. Было похоже, что Сив хочет что-то сказать, но вопрос должен задать сам Патрик.

— А вот что касается пожара...

— Патрик сделал паузу. Фраза повисла в воздухе, и он отметил, что Сив попрямее села на стуле. Это означало, что он на правильном пути.

«Θέλω να πω ότι έχω ακούσει ορισμένες φήμες για την πυρκαγιά».

Κοίταξε με ερωτηματικό βλέμμα τη Σιβ.

«Εγώ δεν μπορώ να μιλήσω υπεύθυνα για τις φήμες. Τι άκουσες δηλαδή;»

«Οτι ήταν εμπρησμός. Μάλιστα, στην αναφορά μας γράφει ακριβώς “πιθανός εμπρησμός”, αλλά κανένας δεν βρήκε ποτέ ίχνη των δραστών.

Η πυρκαγιά άρχισε από το ισόγειο του σπιτιού. Το ζεύγος Νορίν κοιμόταν σε ένα δωμάτιο του επάνω ορόφου και δεν υπήρχε καμία περίπτωση να γλιτώσει. Είχες ακούσει ποτέ σου ποιος μπορεί να μισούσε τόσο πολύ τους Νορίν ώστε να κάνει κάτι τέτοιο;»
«Ναι».

Η απάντησή της ήταν μονολεκτική και τόσο χαμηλόφωνη που ο Πάτρικ δεν ήταν σίγουρος αν είχε ακούσει σωστά.

Εκείνη επανέλαβε με δυνατότερη φωνή: «Ναι, ξέρω ποιος μισούσε τόσο πολύ τους Νορίν ώστε να θέλει να τους κάψει ζωντανούς».

Ο Πάτρικ έμεινε σιωπηλός και την άφησε να συνεχίσει στον δικό της ρυθμό.

«Ακολούθησα την αστυνομία στο σπίτι τους. Η πυροσβεστική είχε φτάσει πρώτη εκεί, και ένας από τους πυροσβέστες είχε πάει στον στάβλο για να τον ελέγξει και να σιγουρευτεί ότι δεν είχε πεταχτεί κι εκεί κάνα αναμμένο κομμάτι από το σπίτι και δημιουργούσε κάποια νέα εστία.

Ο πυροσβέστης βρήκε τον Γιαν μέσα στον στάβλο. Όταν το αγόρι αρνήθηκε να βγει αποκεί, επικοινώνησαν με την Πρόνοια.

Ήμουν νέα κοινωνική λειτουργός και πρέπει να ομολογήσω —με τη γνώση που έχω πλέον αποκτήσει— ότι τότε ενθουσιάστηκα που έστειλαν εμένα.

Ο Γιαν καθόταν μέσα στον στάβλο, στο βάθος, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο

— Я слышал разные разговоры...

Патрик посмотрел на нее вопросительно.

— Я не отвечаю за слухи. А что ты слышал?

— О том, что это был поджог. В материалах расследования так прямо и написано — очевидный поджог. Но никаких следов злоумышленника на месте не обнаружили.

Пожар начался на первом этаже дома, Нурины спали в комнате на втором этаже, и спастись у них не было ни одного шанса. Знаешь ли ты кого-нибудь, кто мог ненавидеть Нуринов до такой степени, чтобы это сделать?

— Да.

Сив ответила однозначно и так тихо, что Патрик не понял, ответила ли она вообще. Она повторила — на этот раз громче:

— Да, я знаю, кто ненавидел Нуринов настолько сильно, чтобы их поджечь.

Патрик сидел тихо, предоставив ей возможность продолжить самой.

— Я приехала к дому вместе с полицией. Как нам сообщили, один из пожарных ходил вокруг сгоревшего дома и осматривал постройки, в которые могла попасть случайная искра и вызвать еще один пожар.

В сарае пожарный нашел Яну и позвонил нам в социальную службу.

Я работала совсем недавно и задним числом могу признаться, что мне это все показалось очень увлекательным.

Ян сидел в сарае, в самой глубине, прижавшись спиной к стене. За ним

και τον πρόσεχε ένας πυροσβέστης, που φάνηκε πολύ ανακουφισμένος όταν μπήκαμε μέσα. Είπα στους αστυνομικούς να φύγουν και μπήκα μόνη μου μέσα για να —όπως πίστευα τότε— τον παρηγορήσω και να τον πάρω μακριά από εκεί.

Μέσα στο σκοτάδι όπου καθόταν κουνούψε συνεχώς τα χέρια του, αλλά δεν μπορούσα να δω τι έκανε. Όμως, όταν πήγα πιο κοντά, είδα ότι κάτι πασπάτευε στο γόνατό του. Ήταν ένα κουτί σπίρτα.

Με μια χαιρεκακία που δεν προσπαθούσε να κρύψει, τα ταξινομούσε επιμελώς στο κουτί τους. Τα μαύρα και καμένα στη μια πλευρά του κουτιού και τα αχρησιμοποίητα, τα κόκκινα, στην άλλη.

Η έκφραση στο πρόσωπό του μαρτυρούσε εμφανώς χαρά. Έλαμπε ολόκληρος, σαν να είχε μια λάμψη που έβγαινε από μέσα του, και αυτό ήταν ό,τι τρομακτικότερο έχω δει σε όλη μου τη ζωή, Πάτρικ.

Καμιά φορά, βλέπω ακόμη μπροστά μου εκείνο το πρόσωπο όταν πέφτω και ξαπλώνω τα βράδια.

Όταν τον πλησίασα, πήρα προεχτικά από τα χέρια του το κουτί με τα σπίρτα. Τότε εκείνο με κοίταξε και είπε: «Είναι νεκροί τώρα;»

Μόνο αυτό. «Είναι νεκροί τώρα;» Μετά, γέλασε κάπως νευρικά και με άφησε υπάκουα να τον βγάλω από τον παλιό στάβλο. Το τελευταίο που είδα όταν φύγαμε από εκεί ήταν μια κουβέρτα, ένας φακός και ένας σωρός από ρούχα σε μια γωνιά του στάβλου. Τότε κατάλαβα ότι ήμασταν συνένοχοι στον φόνο των γονιών του. Έπρεπε να είχαμε αντιδράσει πριν από πολλά χρόνια.

«Το έχεις πει σε κανέναν αυτό;»

«Όχι. Και τι να έλεγα δηλαδή; Ότι δολοφόνησε τους γονείς του επειδή έπαιζε με τα σπίρτα; Όχι, δεν είπα ποτέ μου τίποτα, μέχρι που ήρθες εσύ σήμερα και με ρώτησες. Αλλά πάντα υποψιαζόμουν ότι κάποια στιγμή θα είχε, ούτως ή άλλως, πάρε δώσε με την αστυνομία. Σε τι είναι αναμεμειγμένος;»

присматривал один из пожарных, и, когда мы туда приехали, он с большим облегчением передал его нам. Я отослала полицию и одна вошла к Яну, думая утешить его и забрать оттуда.

В сарае было темно, и я только видела, что его руки все время двигаются, он что-то перебирал у себя на коленях. Сначала я не разобрала, что он делал. Когда я подошла ближе, то увидела у него коробок спичек.

С явным удовольствием он сортировал спички: в одну кучку складывал сгоревшие, почерневшие, а в другую — неиспользованные, с красными головками.

На его лице застыло счастье. Этот мальчик, казалось, светился изнутри от наслаждения. Знаешь, Патрик, я в жизни не видела ничего более отвратительного.

Я не могу забыть его лицо — оно часто стоит у меня перед глазами, когда я вечером ложусь спать.

Я подошла к нему и аккуратно забрала коробок. Он посмотрел на меня и спросил: «Теперь они мертвые?»

Только это: «Теперь они мертвые?» А потом захихикал. Он легко позволил увести себя из сарая. Последнее, что я увидела, когда мы оттуда вышли, — одеяло, фонарь и немного одежды в углу. Тогда я поняла, что мы частично виновны в смерти его родителей. Нам надо было действовать намного раньше.

— Ты рассказывала кому-нибудь об этом?

— Нет, а что я могла сказать? Что он убил своих родителей, потому что играл со спичками? Нет, я никому не говорила до тех пор, пока ты не пришел и не спросил. Но я всегда подозревала, что так или иначе, рано или поздно полиция им заинтересуется. В чем он замешан?

«Δεν μπορώ να σου πω τίποτα τώρα, αλλά υπόσχομαι να σε ενημερώσω το συντομότερο δυνατόν. Σου είμαι αφάνταστα ευγνώμων για όσα μου είπες και θα πάω τώρα αμέσως να φροντίσω τα γραφειοκρατικά ώστε να μην έχετε κανένα πρόβλημα».

Της έγνωψε σε ένδειξη αποχαιρετισμού και εξαφανίστηκε.

Όταν ο Πάτρικ έφυγε, η Σιβ Πέρσον παρέμεινε καθιστή στο γραφείο της. Τα κόκκινα γυαλιά της κρέμονταν τώρα από το κορδόνι τους γύρω από τον λαιμό της, ενώ έτριβε τη βάση της μύτη της με τον αντίχειρα και τον δείκτη έχοντας τα μάτια της κλειστά.

Την ίδια στιγμή που ο Πάτρικ βγήκε ξανά έξω στους σωρούς του χιονιού χτύπησε το κινητό του. Τα δάχτυλά του είχαν ήδη προλάβει να αποκτήσουν μια ακαμψία σ' εκείνο το δριμύ κρύο και δυσκολεύτηκε να σηκώσει το μικρό καπάκι του κινητού του.

Ήλπιζε να είναι η Ερίκα, αλλά απογοητεύτηκε όταν είδε ότι τον καλούσαν από το τηλεφωνικό κέντρο του τμήματος.

«Πάτρικ Χέντστρεμ. Γεια σου, Άνικα. Όχι, είμαι ακριβώς έξω από την Πρόνοια, αλλά δώσε μου ένα δυο λεπτά. Εντάξει, έρχομαι αμέσως».

Έκλεισε το καπάκι. Η Άνικα τα είχε καταφέρει ξανά. Είχε βρει κάτι που δεν ταίριαζε στην αναφορά για τη ζωή της Άλεξ.

Το χιόνι έτριζε κάτω από τα πόδια του καθώς κατευθυνόταν, σχεδόν τροχάδην, προς το αστυνομικό τμήμα. Το εκχιονιστικό είχε καταφέρει να περάσει από εκεί όσο αυτός ήταν στη Σιβ, και δεν βασανίστηκε τόσο πολύ να επιστρέψει όσο είχε βασανιστεί πριν. Οι γενναίοι που είχαν βγει με αυτό τον καιρό ήταν ελάχιστοι, και ο δρόμος με τα καταστήματα ήταν έρημος, εκτός από ελάχιστα άτομα που κινούνταν βιαστικά με τους γιακάδες σηκωμένους και τους σκούφους τραβηγμένους όσο πιο κάτω γινόταν για να προστατευτούν από το ψύχος.

— Я сейчас ничего не могу сказать, но обещаю, что проинформирую, как только смогу. Я очень благодарен тебе за откровенность и обязательно пришлю письменный запрос, чтобы у тебя не было никаких проблем.

Патрик пошел к двери. Когда он оглянулся, Сив Перссон продолжала сидеть за столом. Очки в красной оправе висели на шнурке у нее на шее, она закрыла глаза и разминала переносицу большим и указательным пальцами. Патрик махнул ей рукой и вышел.

Не успел Патрик ступить на занесенный снегом тротуар, как у него зазвонил мобильный телефон. Пальцы уже успели окоченеть от пронизывающего холода, и он с трудом открыл маленькую крышку на своем мобильнике.

Он надеялся, что звонит Эрика, но с разочарованием увидел, что на дисплее помигивает номер участка.

— Патрик Хедстрём. Привет, Анника. Нет, я на улице. Да, подожди, я сейчас приду.

Он убрал телефон. У Анники получилось. Она нашла расхождения в данных у Алекс.

Под ногами у Патрика захрустел снег, когда он вприпрыжку поскакал к участку. За то время, пока он сидел у Сив, успела проехать снегоуборочная машина, и на обратном пути ему не пришлось пробираться через сугробы. Дорога перед магазином выглядела непривычно пустынной: немногие отважились выйти на улицу в такой мороз, подняв воротники и надвинув поглубже шапки.

Μόλις διάβηκε την πόρτα του τμήματος, τίναξε το χιόνι που είχε κολλήσει στα παπούτσια του. Σημείωσε νοερά ότι το χιόνι, σε συνδυασμό με το χαμηλό σκαρπίνι, έκανε τις κάλτσες να μουσκεύουν αφόρητα. Αυτό θα μπορούσε, βεβαίως, να το είχε σκεφτεί εκ των προτέρων.

Πήγε απευθείας στο δωμάτιο της Άνικα. Εκείνη προφανώς τον περίμενε, και από την έκφραση ικανοποίησης στο πρόσωπό της ο Πάτρικ συμπέρανε ότι αυτό που είχε ανακαλύψει ήταν ένα πραγματικά καλό στοιχείο.

«Έχεις βάλει όλα τα ρούχα για πλύσιμο, έτσι δεν είναι;»

Ο Πάτρικ δεν κατάλαβε μεμιάς την ερώτηση, αλλά υπέθεσε από το πειραχτικό της χαμόγελο ότι επρόκειτο για αστείο σε βάρος του. Μόλις το μυαλό του συνδέθηκε με την πραγματικότητα, στο αμέσως επόμενο δευτερόλεπτο, κοίταξε τα ρούχα του.

Διάβολε, δεν είχε αλλάξει ρούχα από προχτές, όταν πήγε στο σπίτι της Ερίκα. Θυμήθηκε το πρωινό φτυάρισμα του χιονιού, τον ιδρώτα και αναρωτήθηκε αν απλώς μύριζε άσχημα ή αν τελικά έζεχνε.

Κάτι μουρμούρισε δήθεν σαν απάντηση στο σχόλιο της Άνικα και προσπάθησε να την κοιτάξει όσο πιο άγρια μπορούσε. Εκείνη αυτό το βρήκε ακόμα πιο αστείο.

«Ναι, ναι, πολύ αστείο. Έλα στο θέμα τώρα. Ξεκίνα να μιλάς, βρε κοπέλα μου!»

Χτύπησε δήθεν οργισμένος τη γροθιά του στο γραφείο της. Ένα βάζο με λουλούδια αντέδρασε αμέσως πέφτοντας και γεμίζοντας το γραφείο της με νερά.

«Ωχ, συγγνώμη. Δεν το εννοούσα. Πόσο αδέξιος είμαι.»

Έψαξε να βρει κάτι να το σκουπίσει, αλλά η Άνικα ήταν, όπως πάντα, ένα βήμα πριν από αυτόν και εμφάνισε σαν ταχυδακτυλουργός ένα ρολό χαρτί κουζίνας από το πουθενά, πίσω

Патрик потоптался в дверях участка, чтобы сбить снег. Он сделал ценнное наблюдение: от глубокого снега в сочетании с полуботинками носки промокают насеквоздь. Он это очень хорошо чувствовал и пообещал себе учесть на будущее.

Патрик прямо направился в кабинет Анники. Она явно его ждала и, насколько можно судить по довольноому выражению ее лица, нашла что-то действительно, по-настоящему важное.

— Что случилось? Все сдал в стирку?

Патрик сначала не понял, о чем она спрашивает, но ее ехидная улыбочка говорила о том, что эта шутка на его счет. Не прошло и доли секунды, как Патрик посмотрел на свою одежду.

Вот черт! Он не переодевался со вчерашнего дня, когда приехал домой к Эрике. Он вспомнил, как, потея, утром расчищал снег, и задал себе вопрос: от него воняет или от него очень сильно воняет?

Пробурчав что-то неразборчивое в ответ на комментарий Анники, он выпучил глаза и попытался посмотреть на нее так грозно, как только мог. Это развеселило ее еще больше.

— Да-да, очень смешно. Давай к делу. Ну-ка, женщина, выкладывай все начистоту!

И он с притворным гневом стукнул кулаком по ее письменному столу. Ваза с цветами немедленно упала набок, и по всей столешнице разлилась вода.

— Ой, извини, я не хотел. Какой я неуклюжий.

Он поискал глазами, чем бы вытереть со стола, но Анника, как обычно, опередила его, достав откуда-то из-за стола бумажное полотенце.

από το γραφείο όπου καθόταν.

Άρχισε να καθαρίζει ήρεμα, ενώ ταυτόχρονα έδωσε στον Πάτρικ την πασίγνωστη πλέον εντολή της.

«Κάτω!»

Αυτός υπάκουει αμέσως και το θεώρησε άδικο που δεν του έδωσε έστω μια καραμελίτσα ως ανταμοιβή για την υπακοή του.

«Θ' αρχίσουμε λοιπόν;»

Η Άνικα δεν περίμενε την απάντηση του Πάτρικ και άρχισε αμέσως να διαβάζει από την οθόνη της.

«Για να δούμε τι έχουμε. Άρχισα από τη στιγμή του θανάτου της και ακολούθησα την ιστορία της προς τα πίσω. Όλα φαίνονται να συμφωνούν για την εποχή που ήταν στο Γέτεμποργ.

Άνοιξε την γκαλερί με τη φίλη της το 1989. Πριν από αυτό, πήγε πέντε χρόνια σε πανεπιστήμιο στη Γαλλία με βασικό αντικείμενο σπουδών την Ιστορία Τέχνης.

Παρέλαβα σήμερα με φαξ όλους τους βαθμούς της και αποδεικνύεται ότι παρακολούθησε επιμελώς και με καλά αποτελέσματα όλα τα μαθήματα. Γυμνάσιο πήγε στο Γέτεμποργ, στη σχολή Βιτφέλτσκα. Πήρα κι από εκεί τους βαθμούς της. Δεν ήταν καμιά άριστη μαθήτρια, αλλά ούτε κακή, και βρισκόταν πάντα κάπου στη μέση από βαθμούς».

Η Άνικα έκανε μια παύση και κοίταξε τον Πάτρικ, που καθόταν σκυφτός και προσπαθούσε να διαβάσει πριν από την ίδια στην οθόνη της. Έστρεψε την οθόνη λίγο πιο μακριά του για να μην της κλέψει την ανακάλυψή της πριν από την ώρα της.

«Πριν από αυτό είχε πάει εσωτερική σε σχολείο στην Ελβετία. Πήγε σε ένα διεθνές σχολείο, στο EECole de Chevalier, το οποίο είναι πανάκριβο του κερατά».

Она начала тщательно промокать письменный стол и, на секунду оторвавшись от этого занятия, выдала Патрику знакомую команду:

«Сидеть!»

Он беспрекословно повиновался и подумал, что это очень несправедливо, потому что ему, как послушной собачке, не дали в награду ничего вкусненького.

— Ну что, начнем?

Анника не стала дожидаться ответа Патрика и посмотрела на экран компьютера.

— Так, посмотрим. Я начала с момента ее смерти и двинулась назад. Все совпадало по времени, когда она жила в Гётеборге.

Она открыла галерею вместе со своей подругой в тысяча девятьсот восемьдесят девятом году. До этого провела пять лет в университете во Франции. История искусства как главный предмет.

Я получила ее оценки по факсу сегодня. Она не пропускала занятия и хорошо училась. В Гётеборге она посещала Видфельскую гимназию, ее оценки оттуда у меня тоже есть. Она не была блестящей ученицей, но и не плелась в хвосте — все время держалась твердым сердечком.

Анника сделала паузу и посмотрела на Патрика, который тянулся через стол и пытался заглянуть в экран компьютера. Она развернула экран, чтобы он не мог подглядывать и читать раньше времени.

— Еще раньше — школа-интернат в Швейцарии. Она училась в международной школе «Леколь де Шевалье», которая просто свински дорогая.

Η Ανικα τόνισε τις τελευταίες λέξεις.

«Σύμφωνα με τις πληροφορίες που πήρα όταν τους τηλεφώνησα, πρέπει να κοστίζει, χονδρικά πάντα, γύρω στις εκατό χιλιάδες το εξάμηνο για να πας εκεί, και σε αυτή την τιμή περιλαμβάνεται το δωμάτιο, το φαγητό, τα ρούχα και τα βιβλία.

Έλεγξα και αποδείχτηκε ότι οι τιμές ήταν εξίσου υψηλές την εποχή που πήγαινε εκεί η Αλεξάνδρα».

Ο Πάτρικ ρούφηξε τα λόγια της συλλογισμένος και μετά άρχισε να σκέφτεται φωναχτά:

«Το ερώτημα είναι, λοιπόν, πώς η οικογένεια Καρλγκρέν είχε την οικονομική ευχέρεια να στείλει εκεί την Άλεξ, έτσι; Π Μπίργιτ, απ' όσα έχω καταλάβει, ήταν νοικοκυρά σε όλη της τη ζωή, και ο Καρλ-Ερικ δεν μπορεί να κέρδιζε τόσα πολλά ώστε να έχει τη δυνατότητα για τέτοια έξοδα. Μήπως έλεγξες.»

Η Ανικα τον διέκοψε.

«Ναι, ρώτησα ποιος έκανε τις πληρωμές για την Αλεξάνδρα, αλλά δεν δίνουν τέτοιες πληροφορίες. Το μόνο που θα τους ανάγκαζε να το κάνουν θα ήταν μια εντολή από την ελβετική αστυνομία, αλλά με αυτή τη γραφειοκρατία θα μας έπαιρνε τουλάχιστον μισό χρόνο για να το μάθουμε.

Έτσι, ξεκίνησα από την άλλη πλευρά και άρχισα να ελέγχω την οικονομική κατάσταση των Καρλγκρέν όλ' αυτά τα χρόνια.

Ίσως να είχαν κληρονομήσει κάνα συγγενή, πού να ξέρω κι εγώ; Περιμένω απάντηση από την τράπεζα, αλλά θα πάρει δύο μέρες πριν μας στείλουν τις πληροφορίες. Άλλα» νέα τεχνητή παύση «τελικά δεν είναι αυτό το πιο ενδιαφέρον.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της οικογένειας Καρλγκρέν, η Άλεξ πήγε εσωτερική στην Ελβετία το εαρινό εξάμηνο του 1977. Σύμφωνα όμως με το αρχείο της σχολής δεν

Ανηκα особо подчеркнула последние слова.

— Согласно данным, которые я получила, когда звонила им, это удовольствие обходится приблизительно в сто тысяч за семестр. Сюда входит проживание, еда, одежда и книги.

И, как я узнала, цены практически не изменились с тех пор, когда там училась Александра Вийкнер.

Эти слова вызвали подсознательную реакцию у Патрика, и он вслух произнес свою мысль:

— Таким образом, возникает вопрос: откуда у семьи Карлгрен появилась возможность послать туда Александру? Биргит, насколько я знаю, всю жизнь была домохозяйкой, а Карл-Эрик зарабатывал явно недостаточно, чтобы столько платить. А ты не пробовала...

Анника не дала ему продолжить:

— Да, я попыталась выяснить, кто платил за Александру, но они не дают такой информации. Единственное, что может заставить их это сделать, — это запрос из швейцарской полиции, но, с учетом всей бюрократии, у нас уйдет по меньшей мере полгода, чтобы получить эти данные.

Я решила начать с другого конца и просмотрела доходы семьи Карлгрен год за годом.

Может быть, они получили от кого-нибудь наследство, подумала я. Я запросила банк, и они дадут нам ответ через два дня, но, — театральная пауза, — это не самое интересное.

Согласно тому, что сообщили Карлгрены, Александра начала учиться в школе-интернате весной тысяча девятьсот семьдесят седьмого года, а по данным

γράφτηκε εκεί πριν από την άνοιξη του 1978».

Η Ανικα πήρε ένα θριαμβευτικό ύφος, έγειρε στην καρέκλα της και σταύρωσε τα χέρια.

«Είσαι σίγουρη;»

Ο Πάτρικ δεν μπορούσε με τίποτα να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό του.

«Το έλεγξα και μία και δύο και τρεις φορές. Ανάμεσα στην άνοιξη του 1977 και την άνοιξη του 1978 λείπει ένας χρόνος από τη ζωή της Άλεξ.

Δεν ξέρουμε πού ήταν. Μετακόμισαν από εδώ τον Μάρτιο του 1977 και μετά δεν υπάρχει τίποτα, ούτε το παραμικρό ίχνος, μέχρι να αρχίσει η Άλεξ στο ελβετικό σχολείο έναν χρόνο αργότερα.

Ταυτόχρονα, οι γονείς της εμφανίζονται στο Γέτεμποργ. Αγοράζουν εκεί ένα σπίτι, και ο Καρλ-Ερικ αρχίζει τη νέα δουλειά του ως διευθυντής σε μια μεσαία επιχείρηση στον τομέα του χονδρικού εμπορίου».

«Δηλαδή, δεν ξέρουμε ούτε πού ήταν οι γονείς της τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, έτσι δεν είναι;»

«Οχι, όχι ακόμη. Αλλά συνεχίζω το ψάξιμο, το μόνο που ξέρουμε είναι ότι δεν υπάρχει κανένα στοιχείο που να δείχνει ότι ήταν στη Σουηδία όλη εκείνη τη χρονιά».

Ο Πάτρικ μετρούσε στα δάχτυλά του.

«Η Άλεξ είναι γεννημένη το 1965, δηλαδή το 1977 ήταν —για να δω— δώδεκα χρονών».

Η Ανικα κοίταξε ξανά την οθόνη.

«Είναι γεννημένη στις 3 Ιανουαρίου, οπότε έτσι είναι, ήταν δώδεκα χρονών όταν μετακόμισαν».

Ο Πάτρικ έγνεψε συλλογισμένος. Αυτά που

школы, она там появилась весной семьдесят восьмого.

С видом триумфатора Анника откинулась на стуле и скрестила руки.

— Ты уверена?

Патрика распирало от любопытства.

— Да, я проверила и перепроверила, а потом все это перепроверила еще раз. Год между весной тысяча девятьсот семьдесят седьмого и весной семьдесят восьмого пропал из жизни Алекс.

Мы не имеем ни малейшего понятия, где она была. Они уехали отсюда в марте семьдесят седьмого, а потом — провал, до того как Александра начала учиться в Швейцарии через год.

Тогда же в Гётеборге всплывают ее родители. Они покупают дом, и Карл-Эрик начинает новую работу на не очень большом, но и не маленьком предприятии в отделе оптовых закупок.

— Значит, мы не имеем ни малейшего понятия о том, где они были в этот период?

— Нет, ни малейшего, но я продолжаю искать. Единственное, в чем мы можем быть уверены, — нет никаких свидетельств, указывающих на то, что этот год они провели в Швеции.

Патрик начал считать на пальцах.

— Алекс родилась в тысяча девятьсот шестьдесят пятом году, так что ей было... дай подумать... двенадцать лет в семьдесят седьмом.

Анника опять посмотрела на экран.

— Она родилась третьего января, так что все правильно. Ей было двенадцать лет, когда они уехали.

Патрик задумчиво кивнул. Анника

είχε καταφέρει να ξεθάψει η Άνικα ήταν πολύτιμες πληροφορίες, αλλά ταυτόχρονα δημιουργούσαν νέα ερωτηματικά. Πού ακριβώς βρισκόταν η οικογένεια Καρλγκρέν μεταξύ 1977 και 1978;

Μια ολόκληρη οικογένεια δεν εξαφανίζεται έτσι απλά. Τα ίχνη υπήρχαν κάπου εκεί και απέμενε να τα βρουν. Ταυτόχρονα, έπρεπε να υπάρχει και κάτι άλλο. Οι πληροφορίες ότι η Άλεξ είχε γεννήσει παλιότερα δεν τον άφηγαν να ησυχάσει.

«Είσαι σίγουρη ότι δεν βρήκες κανένα άλλο κενό στο ιστορικό της; Δεν υπάρχει περίπτωση, άραγε, να έγραφε κάποιος άλλος τα διαγωνίσματά της στο πανεπιστήμιο;

Τη δεν θα μπορούσε η συνέταιρός της στην γκαλερί να δούλευε μόνη της για κάμποσο καιρό;

Όχι ότι δεν εμπιστεύομαι αυτά που βρήκες, αλλά θα μπορούσες να ξανακάνεις έναν έλεγχο στα στοιχεία σου;

Και να ελέγξεις τα νοσοκομεία για να βρεις αν κάποια Αλεξάνδρα Καρλγκρέν ή Βίκνερ γέννησε παιδί σε κάποιο από αυτά.

Μπορείς να αρχίσεις με τα νοσοκομεία του Γέτεμποργ και, αν δεν βρεις τίποτα εκεί, μετά ψάξε στην επαρχία. Πρέπει να υπάρχει κάποιο στοιχείο γι' αυτό κάπου. Ένα παιδί δεν γίνεται καπνός τόσο εύκολα».

«Δεν θα μπορούσε να είχε γεννήσει το παιδί στο εξωτερικό; Τον καιρό που ήταν εσωτερική στο σχολείο, για παράδειγμα; Ή στη Γαλλία;»

«Ναι, βέβαια. Πώς και δεν το σκέφτηκα αυτό; Κοίταξε αν υπάρχει δυνατότητα να βρεις κάποιο στοιχείο από τα διεθνή κανάλια. Ψάξε, επίσης, μήπως βρεις κάποιον τρόπο να ανακαλύψεις πού πήγαν τότε οι Καρλγκρέν. Διαβατήρια, βίζες, πρεσβείες. Κάπου θα πρέπει να υπάρχουν στοιχεία για το πού μπορεί να πήγαν».

Το στιλό της Άνικα είχε πάρει φωτιά.

раскопала очень важную информацию, но сейчас это лишь порождало новые вопросы. Где пропадала семья Карлгрен между 1977-м и 1978-м?

Целая семья не могла просто так исчезнуть. Должен оставаться след, его надо только найти. Может быть, вместе с этим удастся найти и кое-что еще. Сведения о том, что у Алекс раньше был ребенок, до сих пор не оправдали ожиданий Патрика.

— А нет ли на самом деле еще каких-нибудь провалов в ее биографии? Не мог ли кто-нибудь, к примеру, посещать занятия в университете под ее именем?

Или не могла ли ее партнерша по галерее управлять ею одна, в то время как Александра отсутствовала?

Не то что я не доверяю тому, что ты выяснила, но не могла бы ты еще раз перепроверить данные?

И надо запросить сведения из больниц: не рожала ли некая Александра Карлгрен или Вийкнер где-нибудь ребенка.

Начни с больниц в Гётеборге, а если там ничего не найдется, то надо посмотреть по всей стране, но начиная с Гётеборга в качестве исходного пункта. Должны где-нибудь быть какие-то данные. Дети не берутся из воздуха.

— А не могла она родить ребенка за границей в то время, когда училась в международной школе, например, или во Франции?

— Да, конечно, почему я об этом не подумал. Насчет этого надо обратиться по международным каналам. Посмотри тоже, может быть, найдешь какой-нибудь след Карлгренов. Паспорт, визы, посольства — где-то есть данные, куда они тогда уехали.

Анника сделала пометку для памяти.

«Δεν μου λες, οι άλλοι βρήκαν τίποτα σοβαρό μέχρι στιγμής;»

«Ο Ερνστ έλεγχε το άλλοθι του Μπενγκτ Λάρσον και αποδείχτηκε ότι ισχύει, οπότε αυτόν τον διαγράφουμε. Ο Μάρτιν μίλησε νε τον Χένρικ Βίκνερ στο τηλέφωνο και δεν βρήκε τίποτα νεότερο για τη σχέση μεταξύ του Άντερς και της Άλεξ.

Σκέφτηκε να ρωτήσει και τους αλκοολικούς φίλους του Άντερς μήπως τους είχε πει κάτι γι' αυτό.

Και ο Γιέστα. 0 Γιέστα κάθεται στο γραφείο του, λυπάται τον εαυτό του και προσπαθεί να συγκεντρώσει ενέργεια για να πάει στο Γέτεμποργ να ανακρίνει τους Καρλγκρέν.

Το νωρίτερο τη Δευτέρα τον βλέπω να ξεκινάει, κι αν θες πάμε στοίχημα».

Ο Πάτρικ αναστέναξε. Αν ήταν να λύσουν αυτή την υπόθεση, το καλύτερο θα ήταν να μη στηρίζεται και πολύ στους συναδέλφους του, αλλά να κάνει όλο το τρέξιμο μόνος του.

«Σκέφτηκες να πας και να ρωτήσεις εσύ τους Καρλγκρέν ευθέως; Ίσως να μην υπάρχει τίποτα ύποπτο σε όλ' αυτά. Ίσως να υπάρχει μια λογική εξήγηση» είπε η Άνικα.

«Αυτοί μας έδωσαν τα στοιχεία για την Άλεξ. Για κάποιον λόγο προσπάθησαν να κρύψουν ό,τι έκαναν μεταξύ 1977 και 1978. Θα μιλήσω μαζί τους, αλλά πρώτα θέλω να έχω κάποια παραπανίσια στοιχεία. Δεν θα τους δώσω την ευκαιρία να ξεγλιστρήσουν τόσο εύκολα».

Η Άνικα έγειρε πίσω στην καρέκλα της και χαμογέλασε πονηρά.

«Και πότε με το καλό θ' ακούσουμε τις καμπάνες του γάμου να ηχούν;»

Ο Πάτρικ κατάλαβε ότι η Άνικα δεν είχε την πρόθεση ν' αφήσει το κόκαλο που είχε πιάσει

— Да, кстати, а кому-нибудь из наших удалось раздобыть что-нибудь интересное?

— Эрнст поинтересовался алиби Бенгта Ларссона, с ним все в порядке, так что его мы можем исключить. Мартин поговорил по телефону с Хенриком Вийкнером и не узнал ничего нового о связи между Андерсом и Алекс.

Он думает продолжить и поговорить с корешами Андерса. Возможно, он кому-то из них что-то говорил.

А Ёста... сидит на своей заднице, горюет, жалеет себя и копит силы для поездки в Гётеборг и разговора с Карлгренами.

По моей прикидке, в понедельник он, может быть, двинется.

Патрик вздохнул. Если они хотят раскрыть это дело, то самое лучшее не рассчитывать на коллег, а делать все самому.

— А ты не думал спросить Карлгренов напрямую? Может быть, на самом деле ничего подозрительного тут нет? Может быть, есть какое-нибудь совершенно естественное объяснение? — спросила Анника.

— Они же сами оставили данные об Александре. По какой-то причине они попытались скрыть, что делали между тысяча девятьсот семьдесят седьмым и семьдесят восмым годом. Я обязательно поговорю с ними, но сначала хочу получить немного больше. У них не должно остаться ни одного шанса отвертеться от ответа.

Анника откинулась на спинку стула и хитро улыбнулась:

— Ну и когда мы услышим звон свадебных колокольчиков?

Патрик понял, что такую вкусную косточку она из зубов не выпустит. Анника уже

στα δόντια της τόσο εύκολα. Έπρεπε να το πάρει απόφαση ότι θα αποτελούσε το θέμα διασκέδασης του τμήματος για κάμποσο καιρό.

«Μπα, μάλλον είναι πάρα πολύ νωρίς ακόμη γι' αυτό. Ισως θα πρέπει να μείνουμε μαζί καμιά βδομάδα τουλάχιστον πριν κλείσουμε εκκλησία».

«Ααα, είστε μαζί λοιπόν».

«Οχι, ή μάλλον, ε. Ναι, ίσως και να είμαστε.

Δεν ξέρω, καλά τα πάμε μέχρι στιγμής, αλλά όλα είναι ακόμη καινούργια και για τους δυο μας, και ίσως εκείνη να φύγει πάλι για τη Στοκχόλμη σύντομα.

Ξέρεις, δεν. Δεν ξέρω τι να πω. Μπορείς να μείνεις σε αυτά προσώρας».

Ο Πάτρικ στριβόταν σαν σκουλήκι στην καρέκλα.

«Εντάξει λοιπόν. Αλλά θέλω συνεχή ενημέρωση για το τι γίνεται, μ' ακούς;» Η Άνικα είχε σηκώσει προειδοποιητικά τον δείκτη της.

Εκείνος έγνεψε στωικά.

«Εντάξει, εντάξει. Ο, τι γίνεται θα το μαθαίνεις. Είσαι ικανοποιημένη τώρα;»

«Ναι, είναι αρκετά αυτά προς το παρόν».

Εκείνη σηκώθηκε, έκανε τον γύρο του τραπέζιού, και, πριν ο Πάτρικ καταλάβει τι είχε γίνει, βρέθηκε αιχμάλωτος σε μια αρκουδίσια αγκαλιά, κολλημένος πάνω στο τεράστιο στήθος της Άνικα.

«Χαίρομαι πολύ για σένα. Πρόσεξέ το αυτό τώρα, Πάτρικ, υποσχέσου».

Τον έσφιξε άλλη μια φορά, κάτι που έκανε τα παϊδιά του να διαμαρτυρηθούν. Επειδή δεν είχε άλλον αέρα στα πνευμόνια του, δεν μπόρεσε να της απαντήσει, αλλά εκείνη θεώρησε τη σιωπή του ως κατάφαση και τον

определила его в женихи и в кандидаты номер один на скорый брак.

— Ну, наверное, рано, слишком рано об этом говорить. Нам, по крайней мере, надо пожить вместе хоть неделю, перед тем как идти в церковь.

— Та-ак, значит, вы живете вместе?

Патрик понял, что он сам выкопал себе яму и успешно свалился туда с широко открытыми глазами.

— Нет, или да, да нет, это, наверное, мы... э-э... Я не знаю. Нам хорошо вместе, но все пока вилами на воде писано. Может быть, она скоро уедет обратно в Стокгольм.

Эх, я не знаю. Так что будь довольна этим.

Патрик крутился на стуле, как червяк на крючке.

— Ну тогда о'кей. Но учти, мне нужна исчерпывающая информация о том, что происходит. Слышишь меня? — И Анника грозно подняла указательный палец.

Он послушно кивнул:

— Да-да, ты обязательно все узнаешь. Я обещаю. Довольна?

— Да, остальное оставим на потом.

Она поднялась, обогнула стол, и, прежде чем Патрик понял, что происходит, он оказался в медвежьих объятиях, утонув в обширном бюсте Анники.

— Я так рада за тебя. Не испорти ничего, Патрик, обещай.

Она еще сильнее обняла его, и Патрик почувствовал, как его ребра протестующе затрещали. Он едва дышал и потому не мог выдавить из себя ни одного слова. Анника сочла молчание Патрика за ответ и

άφησε, όχι όμως πριν συμπληρώσει όλη αυτή την τελετή με ένα τσίμπημα στο μάγουλο.

«Πήγαινε τώρα στο σπίτι ν' αλλάξεις ρούχα, μ' ακούς; Ζέχγεις!»

αι με την παρατήρηση αυτή, βρέθηκε ξανά στον διάδρομο δίχως να το καταλάβει, με το μάγουλο και τα πλευρά του να πονούν. Έπιασε προσεχτικά το στέρνο του.

Την εκτιμούσε πολύ την Άνικα, αλλά ευχόταν να καταλάβαινε κι εκείνη καμιά φορά ότι έπρεπε να είναι πιο προσεχτική με έναν κακό-μοιρο τριανταπεντάρη του οποίου η φυσική κατάσταση είχε πάρει την κατιούσα με μεγάλη ταχύτητα.

* * *

Το Μπαντχόλμεν ήταν έρημο και εγκαταλειμμένο. Τα καλοκαίρια έβριθε από χαρούμενους κολυμβητές και παιδικές φωνές, αλλά τώρα σφύριζε ο άνεμος πάνω από το χιόνι που είχε πέσει σαν χοντρό πάπλωμα κατά τη διάρκεια της νύχτας.

Π Ερίκα δρασκέλιζε προσεχτικά στο χιόνι πάνω στους βράχους. Είχε νιώσει μια αδήριτη ανάγκη για λίγο καθαρό αέρα και από εδώ μπορούσε να ατενίζει ανενόχλητη τα νησιά και τους φαινομενικά ατέλειωτους λευκούς πάγους.

Από κάπου μακριά ακούγονταν μηχανές αυτοκινήτων, αλλά κατά τ' άλλα επικρατούσε μια ευλογημένη ησυχία, και η Ερίκα μπορούσε σχεδόν ν' ακούει τον εαυτό της να σκέφτεται.

Ο πύργος για βουτιές υψωνόταν ψηλός δίπλα της. Όχι εξίσου ψηλός όσο τον θεωρούσε όταν ήταν παιδί —τότε τον έβλεπε να φτάνει μέχρι τον ουρανό—, αλλά αρκετά ψηλός για να μην τολμήσει ποτέ της να πηδήσει από την πάνω εξέδρα μια ζεστή καλοκαιρινή μέρα. Θα μπορούσε να στέκεται εδώ για πάντα.

отпустила его, но тут же ущипнула за щеку, потрясла и сказала:

Иди домой и переоденься, слышишь? От тебя воняет.

И, получив в напутствие этот комментарий, Патрик вышел в коридор с горящей щекой и помятыми ребрами, осторожно ощупывая бока.

Он был в восторге от Анники, но иногда очень хотел, чтобы она обращалась чуть аккуратнее с несчастным изможденным тридцатипятилеткой в упадке сил.

* * *

Бадхольмен выглядел заброшенным и безлюдным. Летом здесь всегда полным-полно радостных купальщиков и счастливых детей, но сейчас лишь ветер крутил поземкой выпавший ночью снег, который, как толстое одеяло, укрыл землю.

Эрика осторожно ступала по обледеневшим камням. Она почувствовала, что ей просто необходимо глотнуть свежего воздуха, а отсюда, с Бадхольмена, открывался прекрасный вид на острова и простиравшееся вдаль море, скованное льдом.

Изредка доносился звук проезжающих автомобилей, но в остальном кругом было умиротворяюще тихо, и Эрика почти слышала собственные мысли.

Рядом с ней поднималась вышка для прыжков в воду. Конечно, не такая высокая, какой она казалась Эрике в детстве, совсем не до самого неба, как она тогда думала, но все же достаточно высокая, чтобы Эрика ни разу не отважилась прыгнуть с верхней платформы вышки теплым летним днем. Она могла стоять здесь вечно.

Τυλιγμένη καλά με μια γούνα, ένιωθε απέξω το κρύο που προσπαθούσε μάταια να διαπεράσει τα ρούχα της. Μέσα της ένιωθε τον πάγο να λιώνει. Δεν είχε αντίληφθεί ποτέ πόσο μόνη ήταν μέχρι να χαθεί η μοναξιά.

Αλλά τι θα συνέβαινε με την ίδια και τον Πάτρικ αν αναγκαζόταν να μετακομίσει ξανά στη Στοκχόλμη; Θα ήταν πολλά τα χιλιόμετρα ανάμεσά τους, και αισθανόταν πολύ μεγάλη για μια σχέση εξ αποστάσεως.

Αν αναγκαζόταν να προχωρήσει στην πώληση του σπιτιού, θα υπήρχε άραγε η δυνατότητα να παραμείνει στη Φιελμπάκα;

Δεν ήθελε να μετακομίσει στον Πάτρικ πριν δοκιμαστεί η αντοχή της σχέσης τους για αρκετό καιρό ακόμη, και τότε η μόνη δυνατότητα που είχε ήταν να βρει κάπου άλλον να μείνει στη Φιελμπάκα.

Το πρόβλημα ήταν ότι το να ζήσει σε άλλο σπίτι ήταν κάτι που δεν το έβρισκε ελκυστικό. Ο κύριος λόγος ήταν πως, αν πουλούσαν το σπίτι, εκείνη θα προτιμούσε να κόψει οποιαδήποτε σχέση με τη Φιελμπάκα και όχι να έρχεται εδώ και να βλέπει ξένους να μπαίνονται στο πατρικό της.

Το να νοίκιαζε εκεί ένα διαμέρισμα ήταν κάτι που δεν ήθελε καν να το σκέφτεται, διότι θα ένιωθε πολύ παράξενα.

Η χαρά της άρχισε να εξαφανίζεται με τον ίδιο ρυθμό που οι αρνητικές σκέψεις στοιβάζονταν η μία πάνω στην άλλη μέσα της.

Σίγουρα θα μπορούσε να λυθεί το πρόβλημα, αλλά όφειλε να παραδεχτεί πως, έστω κι αν δεν ήταν ακόμη γριά, τα πολλά χρόνια μοναξιάς, με μοναδική έγνοια τη φροντίδα του εαυτού της, είχαν αφήσει τα ίχνη τους και δεν της επέτρεπαν να νιώθει ιδιαίτερα ευέλικτη πια.

Έπειτα από ώριμη σκέψη, είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ήταν πρόθυμη να αφήσει τη ζωή της στη Στοκχόλμη, αλλά μόνο αν

Ονα άφηνε την πόλη μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας, η οποία θα την αποστέλλει στην Ελλάδα. Η οπαδή της ήταν στην πόλη για μερικές μέρες, και θα την πάρει με την πρώτη πτήση που θα έχει προγραμματιστεί.

Η Ερικα έπειτα από μερικές μέρες, έφυγε από τη Στοκχόλμη, με την πρώτη πτήση που θα έχει προγραμματιστεί. Το πρώτο μέρος της πτήσης ήταν στην Αθήνα, όπου θα πάρει μεταφορά σε ένα ακόμη αεροπλάνο που θα την πάρει στην Κύπρο.

Επειδή η Ερικα έπειτα από μερικές μέρες, έφυγε από τη Στοκχόλμη, με την πρώτη πτήση που θα έχει προγραμματιστεί. Το πρώτο μέρος της πτήσης ήταν στην Αθήνα, όπου θα πάρει μεταφορά σε ένα ακόμη αεροπλάνο που θα την πάρει στην Κύπρο.

Ονα άφηνε την πόλη μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας, η οποία θα την αποστέλλει στην Ελλάδα. Η οπαδή της ήταν στην πόλη για μερικές μέρες, και θα την πάρει με την πρώτη πτήση που θα έχει προγραμματιστεί.

Η Ερικα έπειτα από μερικές μέρες, έφυγε από τη Στοκχόλμη, με την πρώτη πτήση που θα έχει προγραμματιστεί. Το πρώτο μέρος της πτήσης ήταν στην Αθήνα, όπου θα πάρει μεταφορά σε ένα ακόμη αεροπλάνο που θα την πάρει στην Κύπρο.

Ονα άφηνε την πόλη μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας, η οποία θα την αποστέλλει στην Ελλάδα. Η οπαδή της ήταν στην πόλη για μερικές μέρες, και θα την πάρει με την πρώτη πτήση που θα έχει προγραμματιστεί.

Ονα άφηνε την πόλη μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας, η οποία θα την αποστέλλει στην Ελλάδα. Η οπαδή της ήταν στην πόλη για μερικές μέρες, και θα την πάρει με την πρώτη πτήση που θα έχει προγραμματιστεί.

Ονα άφηνε την πόλη μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας, η οποία θα την αποστέλλει στην Ελλάδα. Η οπαδή της ήταν στην πόλη για μερικές μέρες, και θα την πάρει με την πρώτη πτήση που θα έχει προγραμματιστεί.

Ονα άφηνε την πόλη μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας, η οποία θα την αποστέλλει στην Ελλάδα. Η οπαδή της ήταν στην πόλη για μερικές μέρες, και θα την πάρει με την πρώτη πτήση που θα έχει προγραμματιστεί.

μπορούσε να την ανταλλάξει με το οικείο περιβάλλον του πατρικού της. Διαφορετικά, οι αλλαγές στο σύμπαν της θα ήταν πολύ μεγάλες και αυτό δεν το άντεχε, ερωτευμένη ή μη.

Ίσως να την είχε κάνει απρόθυμη για μεγάλες αλλαγές και ο θάνατος των γονιών της. Αυτή η αλλαγή ήταν αρκετή για πολλά χρόνια μπροστά και το μόνο που ήθελε τώρα ήταν να βυθιστεί σε μια σίγουρη, ασφαλή και προβλέψιμη ζωή.

Παλιότερα, φοβόταν να δεσμεύσει τον εαυτό της σε μια σχέση. Τώρα το μόνο που επιθυμούσε ήταν να εντάξει και τον Πάτρικ μέσα σε αυτή την ασφαλή και προβλέψιμη ζωή.

Ήθελε να μπορεί να σχεδιάσει τη ζωή της με βάση όλα τα συνήθη επίπεδα: συμβίωση, αρραβώνας, γάμος, παιδιά και μετά πάμπολλες συνηθισμένες μέρες, η μια πάνω στην άλλη, μέχρι να κοιταχτούν μια μέρα και να ανακαλύψουν ότι έχουν γεράσει αντάμα. Δεν ήταν πολλά αυτά που ζητούσε.

Για πρώτη φορά ένιωσε μια σουβλιά θλίψης στη σκέψη της Άλεξ. Ήταν σαν να συνειδητοποιούσε για πρώτη φορά ότι η ζωή της Άλεξ είχε τελειώσει αμετάκλητα.

Ακόμα κι αν δεν είχαν διασταυρωθεί οι δρόμοι τους εδώ και πολλά χρόνια, η Ερίκα τη σκεφτόταν πού και πού και ήξερε ότι η ζωή της Άλεξ συνεχίζόταν παράλληλα με τη δική της.

Τώρα ήταν μόνο αυτή που είχε ένα μέλλον, μόνο αυτή που θα μπορούσε να ζήσει τις λύπες και τις χαρές που της έφερνε η ζωή.

Κάθε φορά που σκεφτόταν την Άλεξ τώρα, και για όλη την υπόλοιπη ζωή της, η εικόνα που θα εμφανιζόταν μπροστά της θα ήταν εκείνη με το χλωμό πτώμα στην μπανιέρα.

Το αίμα στα πλακάκια και τα μαλλιά που έμοιαζαν με παγωμένη άλω. Ίσως αυτός να ήταν ο λόγος που είχε επιλέξει να γράψει ένα βιβλίο για κείνη.

последней трещинки родительском доме. Иначе в ее вселенной получится слишком много перемен, и — влюблена она или не влюблена, — с этим она не справится.

Может быть, смерть родителей также повлияла на то, что она все больше боялась резко менять свою жизнь. Уже нынешних перемен ей хватит надолго, на многие годы, а ей хотелось надежной, спокойной и предсказуемой жизни.

Раньше она не стремилась связывать свою жизнь с чужой, но сейчас хотела одного — чтобы Патрик стал неотъемлемой частью этой надежности и безопасности.

Ей хотелось планировать свою жизнь наперед до мельчайших деталей: жить вместе, обручиться, свадьба, дети и потом долгая череда будней до тех пор, пока однажды они не посмотрят друг на друга и не поймут, что состарились вместе. Не столь уж многого она желала.

В первый раз она почувствовала боль от смерти Алекс. Эрика в первый раз осознала, что жизнь Александры безвозвратно закончена.

И хотя их дороги не пересекались много лет, она иногда думала о ней и знала, что где-то там параллельно ее жизни живет Алекс.

А теперь будущее осталось только у нее — будущее, которое надо прожить со всеми горестями и радостями, принесенными временем.

Каждый раз, когда она думала теперь об Алекс и себе, у нее перед глазами появлялась одна и та же картина: бледное лицо Алекс в ванне.

Кровь на кафеле и замерзшие волосы, нимбом застывшие вокруг головы. Может быть, поэтому Эрика начала писать книгу о ней.

Ήταν ένας τρόπος να ξαναζήσει εκείνα τα χρόνια που ήταν μαζί και ταυτόχρονα να αρχίσει να γνωρίζει αυτό που η Άλεξ έγινε μετά τον χωρισμό τους.

Αυτό που την ανησυχούσε τις τελευταίες μέρες ήταν ότι το υλικό τής φαινόταν κάπως επίπεδο. Ήταν σαν να κοιτούσε μια τρισδιάστατη εικόνα από τη μία μόνο πλευρά. Οι άλλες πλευρές, οι οποίες ήταν εξίσου σημαντικές για να καταλάβει με τι έμοιαζε η φιγούρα αυτή, δεν ήταν ορατές ακόμη.

Αυτό στο οποίο είχε καταλήξει ήταν ότι έπρεπε να αρχίσει να κοιτάζει περισσότερο τους ανθρώπους γύρω της. Αρχικά οι σκέψεις της κατακάθισαν σε αυτά που είχε νιώσει και διαισθανθεί σαν παιδί, αλλά δεν αποσαφηνίστηκαν ποτέ.

Κάτι είχε συμβεί έναν χρόνο πριν μετακομίσει η Άλεξ, και κανείς δεν είχε ενδιαφερθεί ποτέ του να πει και στην Ερίκα τι ήταν αυτό. Οι ψίθυροι σταματούσαν αμέσως μόλις πλησίαζε, και παρέμενε προστατευμένη από κάτι που τώρα ένιωθε απεγνωσμένα ότι έπρεπε να το μάθει πια.

Το μοναδικό πρόβλημα ήταν ότι δεν ήξερε από πού ν' αρχίσει. Το μόνο που θυμόταν από τις προσπάθειες που είχε κάνει να κρυφακούσει τις ψιθυριστές συνομιλίες μεταξύ των μεγάλων ήταν ότι είχε ακούσει πολλές φορές να αναφέρεται η λέξη «σχολείο».

Αυτό δεν της έλεγε και πολλά, αλλά ήταν το μόνο που είχε. Η Ερίκα ήξερε ότι ο καθηγητής που είχαν αυτή και η Άλεξ στις μεσαίες τάξεις έμενε ακόμη στη Φιελμπάκα. Ήσως αυτός να αποτελούσε μια καλή αρχή τελικά.

Ο άνεμος είχε δυναμώσει και, παρά τα χοντρά ρούχα, το κρύο είχε αρχίσει να την περονιάζει. Η Ερίκα σκέφτηκε ότι ήταν ώρα να φύγει από εκεί. Έριξε μια τελευταία ματιά στη Φιελμπάκα, που φώλιαζε στην προστατευμένη θέση της με το βουνό που δέσποζε πίσω της.

Это было все равно что еще раз прожить часть жизни, когда они были вместе, и узнать при этом, какой стала Александра уже после того, как они расстались.

Последние дни Эрику беспокоило, что все выходило как-то плоско, — как если смотреть на трехмерную фигуру лишь с одной стороны. Но если она хотела описать фигуру полностью, то другие стороны были важны ничуть не меньше. Как это сделать, Эрика еще не знала.

Пока она додумалась до того, что ей необходимо взглянуть более внимательно на второстепенных персонажей, на людей вокруг, не сосредоточиваться только на главных действующих лицах, а показать все окружение Алекс. Как только Эрике пришла в голову эта мысль, она ощутила непонятную легкость, какой у нее никогда раньше не было.

Что-то произошло в тот год, когда Алекс уехала. И никто никогда не мог ей объяснить, что это было. Шушуканья и перешептывания затихали, как только Эрика оказывалась поблизости, но сейчас она просто должна, она обязана разузнать, что случилось.

Проблема заключалась только в том, что она не знала, с какого конца ей начать. Она вспомнила, что однажды, когда она украдкой пыталась подслушать разговор взрослых, ей удалось уловить слово «школа», произнесенное несколько раз.

Конечно, этого явно недостаточно, но ничего другого ей не оставалось. Эрика знала, что их учитель в средних классах все еще живет во Фьељбаке, и разговор с ним мог стать вполне подходящим началом, ничуть не хуже какого-нибудь другого.

Ветер усилился. Несмотря на теплую одежду, Эрика почувствовала холод. Пора идти. Эрика посмотрела на Фьељбаку, уютно лежавшую у подножия горы, которая возвышалась сзади.

Αυτό που τα καλοκαίρια συνήθιζε να λούζεται μέσα σε χρυσοκίτρινες ανταύγειες ήταν τώρα γκρίζο και γυμνό, αλλά πίστευε πως ήταν ομορφότερο έτσι.

Το καλοκαίρι θύμιζε περισσότερο μια μυρμηγκοφωλιά όπου επικρατούσε μόνιμη δραστηριότητα. Τώρα είχε πέσει μια βουβή γαλήνη πάνω από τη μικρή κοινωνία, και η Ερίκα μπορούσε σχεδόν να τη φανταστεί κοιμισμένη. Ταυτόχρονα, ήξερε ότι η γαλήνη ήταν απατηλή. Κάτω από την επιφάνεια υπήρχε η ίδια ακριβώς άσχημη ανθρώπινη πλευρά που υπήρχε, άλλωστε, και οπουδήποτε αλλού ζούσαν άνθρωποι.

Είχε δει ένα μεγάλο μέρος αυτής της πλευράς στη Στοκχόλμη, αλλά πίστευε πως το κακό εδώ ίσως να ήταν ακόμα πιο επικίνδυνο.

Μίσος, φθόνος, απληστία και εκδίκηση, όλα κάτω από ένα και μοναδικό μεγάλο καπάκι που δημιουργούνταν από τη φράση:

«Τι θα πει ο κόσμος;».

Καθετί κακό, μικροπρεπές και μοχθηρό επιτρεπόταν να ζυμώνεται άνετα κάτω από μια επιφάνεια που έδειχνε πάντα τακτοποιημένη και λουστραρισμένη.

Τώρα που η Ερίκα στεκόταν στα βράχια του Μπαντχόλμεν και ατένιζε τη χιονισμένη μικρή κοινωνία αναρωτιόταν σιωπηλά ποια μυστικά έκρυβε.

Ανατρίχιασε, έχωσε τα χέρια της βαθιά στις τσέπες και κα-τευθύνθηκε προς το κέντρο της πόλης.

* * *

Η ζωή γινόταν όλο και πιο απειλητική χρόνο με τον χρόνο. Ο Αξελ Βένερστρεμ ανακάλυπτε συνεχώς νέους κινδύνους. Λυτό είχε αρχίσει όταν συνειδητοποίησε ξαφνικά την ύπαρξη όλων των βακίλων και των βακτηρίων που τον γυρόφερναν κατά δισεκατομμύρια και τρισεκατομμύρια.

Все, что летом заливал желто-золотой свет, сейчас казалось серым и черным, но Эрика считала, что так красивее.

Летом Фьельбака напоминала скорее муравейник с его непреходящей суетой, а сейчас маленький поселок пребывал в тишине и покое. Эрика легко могла себе представить, что Фьельбака спит, но в то же время она знала, что этот покой обманчив. Под внешней умиротворенностью скрывались все злые стороны человеческой природы — впрочем, как и везде, где только жили люди.

То же самое было и в Стокгольме, но Эрике казалось, что здесь, во Фьельбаке, это страшнее.

Ненависть, зависть, алчность, мстительность — все это кипело в одном котле, плотно прижатом крышкой с надписью:
«А что скажут люди?»

Все болезненное, мелочное и злое творилось в тишине, невидимо, скрываясь под покровом благопристойности.

Теперь Эрика стояла на вершине Бадхольмена и, рассматривая засыпанный снегом маленький поселок, спрашивала себя, какие тайны заключены в этом спокойном мирке.

Эрика содрогнулась, засунула руки глубоко в карманы и пошла вниз.

* * *

Год от года жизнь становилась все более и более ненавистной. Все время он переживал новые страхи. Это началось, когда он неожиданно осознал, сколько триллионов и миллиардов бацилл и бактерий кишат вокруг него.

Ακόμα και το απλό άγγιγμα γινόταν προβληματικό, και, όταν αναγκαζόταν να το κάνει, έβλεπε στρατιές από βακτήρια που ορμούσαν καταπάνω του και απειλούσαν να επιφέρουν μυριάδες γνωστές και άγνωστες ασθένειες οι οποίες σίγουρα θα τον οδηγούσαν σε έναν αργό και βασανιστικό θάνατο.

Μετά, έγινε και το περιβάλλον απειλητικό. Οι μεγάλες επιφάνειες είχαν τους κινδύνους τους, οι μικρές τους δικούς τους. Μόλις έπεφτε πάνω σε ένα πλήθος κόσμου, ο ιδρώτας άρχιζε να τρέχει από όλους τους πόρους του κορμιού του και η αναπνοή του γινόταν γρήγορη και ρηχή.

Η λύση ήταν απλή. Το μόνο περιβάλλον το οποίο μπορούσε, τουλάχιστον μερικώς, να ελέγχει ήταν το ίδιο του το σπίτι και σύντομα κατάλαβε ότι όντως μπορούσε να ζει τη ζωή του δίχως να ξεμυτίζει από την πόρτα του.

Ρ τελευταία φορά που είχε βγει έξω ήταν πριν από οχτώ χρόνια· κατέπνιγε, μάλιστα, κάθε ενδεχόμενη λαχτάρα μιας εξόδου στον έξω κόσμο τόσο αποτελεσματικά ώστε να μην ξέρει πια αν αυτός ο κόσμος υπήρχε ή δεν υπήρχε.

Ήταν ικανοποιημένος με τη ζωή του και δεν έβρισκε κανέναν λόγο ν' αλλάξει κάτι.

Ο Αξέλ Βένερστρεμ περνούσε τις μέρες του ακολουθώντας μια ρουτίνα την οποία είχε μάθει πολύ καλά πλέον.

Κάθε μέρα ακολουθούσε το ίδιο πρόγραμμα, και τούτη η μέρα δεν ήταν διαφορετική. Σηκώθηκε στις εφτά το πρωί, έφαγε πρωινό και μετά καθάρισε όλη την κουζίνα με ισχυρά απορρυπαντικά για να εξολοθρεύσει όλα τα πιθανά βακτήρια που μπορεί να είχαν σκορπίσει γύρω τα υλικά του προγεύματος όταν τα έβγαλε από το ψυγείο.

Έπειτα, αφιέρωσε τις επόμενες ώρες για να ξεσκονίσει, να σκουπίσει και να τακτοποιήσει το υπόλοιπο σπίτι. Μόλις κατά τη μία το μεσημέρι μπόρεσε να κάνει ένα διάλειμμα και

Ον σταράλια νичего не касаться, ничего не трогать, ничего не двигать, и, когда ему все же приходилось это делать, он представлял, как ему угрожают армии бактерий, набрасывающихся на него и несущих с собой мириады известных и неизвестных болезней, которые наверняка приведут к долгой и мучительной смерти.

После того как он это понял, ему угрожало все: большие поверхности скрывали свои ужасы, маленькие — свои. Когда его окружали люди, то пот начинал выступать изо всех пор на теле и дыхание становилось быстрым и неровным.

Решение оказалось простым: единственным местом, которое он хотя бы частично мог контролировать, был его собственный дом, и он быстро сообразил, что может жить, не выходя за дверь.

Последний раз он выбирался наружу восемь лет назад. Если изредка у него и возникало случайно желание выйти из дома в мир, то он научился подавлять его так эффективно, что, в общем-то, уже и не помнил точно, существует ли он, этот мир.

Он был вполне доволен своей жизнью и не видел никакой нужды менять что-либо.

Аксель Веннерстрём проводил свои дни, следуя хорошо наработанным привычкам.

Каждый день он реализовывал одну и ту же схему, и этот день не был исключением. Он встал в семь часов, позавтракал и потом вымыл всю кухню мощными моющими средствами, чтобы уничтожить все возможные бактерии, которые могли быть на еде, которую он съел на завтрак. Они могли расположиться после того, как он достал ее из холодильника.

Последующие часы он пылесосил, протирал и приводил в порядок остальную часть дома. Не раньше чем в первом часу он позволил себе сделать паузу и присел с

να καθίσει με την εφημερίδα του στη βεράντα.

Λόγω μιας ειδικής συμφωνίας που είχε κάνει με τον Σίγκνιε, τον ταχυδρόμο, παραλάμβανε κάθε πρωί την εφημερίδα σε μια πλαστική σακούλα ώστε να μπορεί τουλάχιστον να απωθεί την εικόνα όλων των ρυπαρών ανθρώπινων χεριών που την είχαν πιάσει πριν καταλήξει στο κουτί της αλληλογραφίας του.

Ένα χτύπημα στην πόρτα έκανε την αδρεναλίνη του να εκτοξευτεί στα ύψη. Δεν περίμενε κανέναν τέτοια ώρα. Αυτοί που του έφερναν τα τρόφιμα έρχονταν τις Παρασκευές και νωρίς το πρωί. Ήταν και οι μοναδικές επισκέψεις που είχε.

Διένυσε με δυσκολία, εκατοστό το εκατοστό, την απόσταση μέχρι την πόρτα.

Τα χτυπήματα επαναλαμβάνονταν επίμονα. Άπλωσε ένα τρεμάμενο χέρι στην πάνω κλειδαριά και την ξεκλείδωσε. Ευχήθηκε να είχε ένα ματάκι, από αυτά που είχαν συνήθως οι πόρτες των διαμερισμάτων, αλλά το παλιό του σπίτι δεν είχε ούτε ένα παραθυράκι στην πόρτα, απ' όπου θα μπορούσε να ελέγχει οποιονδήποτε εισβολέα.

Ξεκλείδωσε και την κάτω κλειδαριά και, με μεγάλο καρδιοχτύπι, άνοιξε την πόρτα, αναγκασμένος να καταπνίξει μια παρόρμηση να κλείσει τα μάτια για να μην αντικρίσει οτιδήποτε τρομακτικό και ανώνυμο περίμενε εκεί έξω.

«Ο Αξέλ; Ο Αξέλ Βένερστρεμ;»

Ο Αξέλ χαλάρωσε. Οι γυναίκες ήταν λιγότερο απειλητικές από τους άντρες. Όμως, καλού κακού, άφησε την αλυσίδα ασφαλείας στη θέση της.

«Ναι, εγώ είμαι.

Προσπάθησε ν' ακουστεί όσο πιο αφιλόξενος μπορούσε. Το μόνο που ήθελε ήταν να φύγει αυτή η γυναίκα, όποια κι αν ήταν, και να τον αφήσει στην ησυχία του.

газетой на веранде. По специальному соглашению с почтальоном

Сигне каждое утро она приносила ему газету, запечатанную в пластиковый пакет, благодаря чему он, по крайней мере, был избавлен от кошмара грязных рук множества людей, хватавшихся за его газету до того, как она оказывалась у него в почтовом ящике.

Раздался стук в дверь. Он почувствовал, как его кровь наполняется адреналином. Он никого не ждал в такое время. Посыльные из магазина приносили еду по пятницам, рано утром. В принципе они и были его единственными посетителями.

Настороженно он начал приближаться к двери.

Настойчивый стук повторился. Он протянул дрожащую руку к верхнему замку и отпер его. Ему очень бы хотелось иметь глазок, который обычно бывает в квартирах, но в его старом доме не было даже окна возле двери, так что он не мог видеть, кто угрожает ему.

Он уже отпер нижний замок и с сильно колотящимся сердцем открыл дверь, с большим трудом подавив в себе желание оставить запертой снаружи неизвестную кошмарную угрозу, которая ожидала его там.

— Аксель? Аксель Веннерстрём?

Он чуть-чуть расслабился: женщины представляли для него несколько меньшую угрозу, чем мужчины. Ради безопасности он держал дверь на цепочке.

— Да, это я.

Он постарался, чтобы это прозвучало настолько недоброжелательно, насколько только можно. Он хотел только одного — чтобы она, кем бы она ни была, ушла и оставила его в покое.

«Γεια σου, Άξελ. Δεν ξέρω αν με θυμάσαι, αλλά με είχες μαθήτρια στο σχολείο. Ερίκα Φαλκ;»

Εκείνος αναζήτησε το όνομα στη μνήμη του. Είχαν περάσει τόσα χρόνια και τόσα παιδιά. Πεικόνα άρχισε σιγά σιγά να εμφανίζεται σαν ένα μικρό κερί που τρεμόπαιζε. Εμ, βέβαια, η κόρη του Τούρε.

«Αναρωτιέμαι αν μπορώ να μιλήσω λίγο μαζί σου».

Του έριξε ένα παρακλητικό βλέμμα μέσα από το άνοιγμα της πόρτας. Ο Άξελ αναστέναξε βαριά, έβγαλε την αλυσίδα και την άφησε να μπει.

Προσπάθησε να μη σκέφτεται πόσους άγνωστους μικροοργανισμούς κουβαλούσε μαζί της στο πεντακάθαρο σπίτι του.

Της έδειξε μια μικρή παπούτσοθήκη για να της δώσει να καταλάβει ότι έπρεπε να βγάλει τα παπούτσια της. Εκείνη υπάκουσε ευγενικά και κρέμασε, επίσης, και το πανωφόρι της.

Για ν' αποφύγει να βάλει και στο υπόλοιπο σπίτι τη βρομιά της, την οδήγησε στα καλαμόπλεχτα έπιπλα στη βεράντα. Εκείνη κάθισε στον καναπέ, ενώ αυτός σημείωσε νοερά να πλύνει τα μαξιλάρια του καναπέ αμέσως μόλις θα έφευγε αυτή η γυναίκα.

«Χρόνια και ζαμάνια».

«Πρέπει σίγουρα να έχουν περάσει είκοσι πέντε χρόνια από τότε που ήσουν στην τάξη μου, αν τα έχω υπολογίσει σωστά».

«Ναι, σωστά είναι. Περνούν γρήγορα τα χρόνια».

Ο Άξελ θεωρούσε την ψιλοκουβέντα ενοχλητική, αλλά συνέχισε απρόθυμα. Ευχήθηκε ν' άρχιζε να του μιλάει για τον σκοπό της επίσκεψής της. Έπειτα αυτή θα έφευγε και εκείνος θα είχε πάλι το σπίτι του ήσυχο και για τον εαυτό του.

Δεν μπορούσε με τίποτα να μαντέψει τι τον

— Здравствуй, Аксель. Не знаю, помнишь ли ты меня, но я у тебя училась в школе. Эрика Фальк.

Он покопался в памяти. Так много лет и так много детей. Мало-помалу у него начала вырисовываться картинка: маленькая светловолосая девочка, которую он знал. Да, точно, дочь Туре.

— Не могли бы мы немного поговорить?

Она вопросительно смотрела на него в щель между дверью и косяком. Аксель глубоко вздохнул, сбросил дверную цепочку и пригласил ее внутрь.

Он постарался не думать о том, какую прорву неизвестных организмов она принесла с собой в его стерильный дом.

Он показал на полку с обувью, чтобы она не забыла снять ботинки. Она любезно согласилась и даже сбросила куртку.

Для того чтобы ее грязь не разнеслась по всему дому, он проводил ее на веранду, где стояла плетеная мебель. Она села на диван, и он напомнил себе не забыть постирать подушки, как только она уйдет.

— Много времени прошло.

— Да, если я правильно подсчитал, прошло двадцать пять лет с тех пор, как ты ходила в мой класс.

— Да, совершенно верно. Годы пролетают быстро.

Акселя раздражал этот ничего не значащий разговор, но он заставлял себя сдерживаться. Он хотел, чтобы она как можно скорее добралась до причины, которая ее сюда привела, закончила побыстрее и оставила его в покое.

Ему было совершенно непонятно, что ей

ήθελε. Είχαν έρθει και παρέλθει εκατοντάδες μαθητές με τα χρόνια· μέχρι σήμερα είχε αποφύγει να συναντήσει κάποιον από αυτούς κατ' ιδίαν. Τώρα όμως η Ερίκα Φαλκ καθόταν μπροστά του, ενώ αυτός καθόταν σε αναμμένα κάρβουνα στην καλαμόπλευτη πολυθρόνα απέναντι της, με την ελπίδα πως σύντομα θα την ξεφορτωνόταν.

Τα μάτια του έψαχναν συνεχώς το μαξιλάρι αποκάτω της και μπορούσε κυριολεκτικά να δει όλα τα βακτήρια που είχε φέρει μαζί της να σέρνονται, να βαδίζουν και να απλώνονται από τον καναπέ στο πάτωμα.

Δεν θα αρκούσε μάλλον μόνο ένα πλύσιμο των μαξιλαριών θα έπρεπε να καθαρίσει και να απολυμάνει όλο το σπίτι μόλις εκείνη θα έφευγε.

«Θ’ αναρωτιέσαι σίγουρα γιατί είμαι εδώ».

Εκείνος απλώς έγνεψε προς απάντηση.

«Πρέπει να έχεις ακούσει ότι η Αλεξάνδρα Βίκνερ δολοφονήθηκε».

Το είχε ακούσει και ήταν κάτι που έκανε πολλά πράγματα, τα οποία για να τα απωθήσει είχε αφιερώσει ένα πολύ μεγάλο μέρος της ζωής του, να βγουν στην επιφάνεια.

Τώρα ήθελε ακόμα περισσότερο να φύγει από το σπίτι του η Ερίκα Φαλκ, ήθελε να τη δει να σηκώνεται και να βγαίνει από την πόρτα. Άλλα εκείνη καθόταν ακόμη εκεί, κι ο Άξελ πάλεψε να καταπνίξει μια παιδιάστικη παρόρμηση να βάλει τα χέρια στα αυτιά του και ν’ αρχίσει να τραγουδάει με το στόμα κλειστό για να μην ακούσει τα λόγια που θα ακολουθούσαν.

«Έχω κάποιους δικούς μου λόγους για να ερευνήσω ορισμένα πράγματα σχετικά με την Άλεξ και τον θάνατό της και θα ήθελα να σου κάνω μερικές ερωτήσεις, αν γίνεται».

Ο Άξελ έκλεισε τα μάτια. Το ήξερε ότι αυτή η μέρα θα έφτανε κάποια στιγμή.

«Υποθέτω πως ναι, γίνεται».

могло от него понадобиться. Столько учеников сменилось за эти годы. До сих пор он был избавлен от посещений кого-либо из них, но теперь перед ним сидела Эрика Фальк, а он ерзal, как на гвоздях, в плетеном кресле напротив и горячо желал, чтобы она исчезла.

Его глаза все время останавливались на подушке под ней, и он буквально видел, как все бактерии, которые она притащила с собой, украдкой сползают с нее на софу, а потом расползаются по полу.

Выстирать подушку будет совершенно недостаточно — ему придется вымыть и дезинфицировать весь дом, когда она уйдет.

— Тебе наверняка интересно, почему я здесь.

Он кивнул в ответ.

— Ты, должно быть, слышал, что Александра Вийкнер была убита.

Он об этом слышал, и это подняло на поверхность вещь, которую большую часть своей жизни он прятал.

Сейчас он желал еще больше, чтобы Эрика Фальк поднялась и вышла за дверь, но она осталась сидеть. И у него возникло детское желание закрыть уши руками и громко загудеть, чтобы заглушить и не слышать слова, которые она собиралась сказать.

— У меня есть свои причины интересоваться Александрой и ее смертью, и я бы хотела задать тебе несколько вопросов, если можно.

Аксель закрыл глаза. Он знал, что рано или поздно этот день придет.

— Да, пожалуйста, спрашивай.

Δεν ενδιαφέρθηκε να τη ρωτήσει ποιοι ήταν οι λόγοι που την έκαναν να έρθει και να ρωτήσει για την Άλεξ. Ας τους κρατούσε για τον εαυτό της, αν αυτό ήθελε. Δεν τον ενδιέφεραν. Ας έκανε τις ερωτήσεις, αλλά τίποτα δεν τον υποχρέωνε να απαντήσει.

Ταυτόχρονα, ένιωσε, προς μεγάλη του έκπληξη, μια έντονη επιθυμία να τα πει όλα στην ξανθιά γυναίκα που βρισκόταν μπροστά του. Να ξεφορτωθεί όλ' αυτά που κουβαλούσε επί είκοσι πέντε συναπτά έτη και να τα φορτώσει σε κάποιον άλλο, οποιονδήποτε.

Του είχαν φαρμακώσει τη ζωή. Αναπτύχθηκαν σαν φύτρα μέσα στη συνείδησή του και μετά, αργά και σταθερά, απλώθηκαν σαν φαρμάκι σε όλο του το κορμί και σε όλο το μυαλό του.

Σε κάποιες φοτεινότερες στιγμές της ζωής του, ήξερε ότι αυτά ήταν η αιτία για την ανάγκη της απόλυτης καθαριότητας και την όλο και αυξανόμενη φοβία του απέναντι σε όλα εκείνα που θα μπορούσαν να απειλήσουν την ικανότητά του να ελέγχει τον περίγυρό του.

Η Ερίκα Φαλκ μπορούσε να ρωτήσει ό,τι ήθελε, αλλά ο ίδιος θα έκανε τα πάντα για να καταπνίξει την επιθυμία του να της απαντήσει. Ήξερε πως, αν άφηνε τον εαυτό του ελεύθερο, θα έσπαγαν πολλά φράγματα που απειλούσαν να γκρεμίσουν το προστατευτικό περίβλημα που είχε χτίσει επιμελώς. Δεν έπρεπε να συμβεί αυτό.

«Θυμάσαι την Άλεξάνδρα από το σχολείο;»

Εκείνος χαμογέλασε πικρά μέσα του. Τα περισσότερα παιδιά που είχε στο σχολείο είχαν αφήσει κάποιες ισχνές, σκιώδεις αναμνήσεις, αλλά η Άλεξάνδρα σήμερα ήταν τόσο καθαρή στο μυαλό του όσο και πριν από είκοσι πέντε χρόνια. Άλλα αυτό δεν μπορούσε να το πει.

«Ναι, τη θυμάμαι την Άλεξάνδρα. Άλλά σαν Άλεξάνδρα Καρλγκρέν όχι σαν Βίκνερ, φυσικά.»

«Ναι, φυσικά. Πώς τη θυμάσαι από το σχολείο;»

«Σιωπηλή, λίγο αποτραβηγμένη, αρκετά

Ον ούτε άρχισε να παραπέμπει στην έρευνα, αλλά ο ίδιος ήθελε να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας. Οι περισσότερες γυναίκες στην πόλη ήταν στην ίδια θέση. Η Ερίκα Φαλκ ήταν η μόνη γυναίκα που ήθελε να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας.

Ον ούτε άρχισε να παραπέμπει στην έρευνα, αλλά ο ίδιος ήθελε να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας. Οι περισσότερες γυναίκες στην πόλη ήταν στην ίδια θέση. Η Ερίκα Φαλκ ήταν η μόνη γυναίκα που ήθελε να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας.

Ον ούτε άρχισε να παραπέμπει στην έρευνα, αλλά ο ίδιος ήθελε να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας. Οι περισσότερες γυναίκες στην πόλη ήταν στην ίδια θέση. Η Ερίκα Φαλκ ήταν η μόνη γυναίκα που ήθελε να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας.

Ον ούτε άρχισε να παραπέμπει στην έρευνα, αλλά ο ίδιος ήθελε να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας. Οι περισσότερες γυναίκες στην πόλη ήταν στην ίδια θέση. Η Ερίκα Φαλκ ήταν η μόνη γυναίκα που ήθελε να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας.

Ον ούτε άρχισε να παραπέμπει στην έρευνα, αλλά ο ίδιος ήθελε να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας. Οι περισσότερες γυναίκες στην πόλη ήταν στην ίδια θέση. Η Ερίκα Φαλκ ήταν η μόνη γυναίκα που ήθελε να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας.

— Ты помнишь Александру по школе?

Он горько улыбнулся про себя. Большинство детей, которых он учил в школе, оставили слабые, расплывчатые воспоминания, но Александру он видел сейчас так же ясно, как и двадцать пять лет назад. Хотя не мог об этом сказать.

— Да, я помню Александру. Конечно, как Александру Карлгрен, а не Вийкнер.

— Да, я понимаю. Какой она тебе запомнилась по школе?

— Тихая, немного замкнутая, настоящая

μικρομέγαλη».

Παρατήρησε ότι η Ερίκα ήταν λίγο απογοητευμένη με το λακωνικό ύφος του, αλλά προσπάθησε συνειδητά να μιλάει όσο πιο λίγο μπορούσε, λες και τα λόγια θα έπαιρναν το πάνω χέρι και θα άρχιζαν να ρέουν από μόνα τους αν γίνονταν πολλά.

«Ηταν καλή σαν μαθήτρια;»

«Ούτε το 'να ούτε τ' άλλο, θα έλεγα. Απ' ό, τι θυμάμαι, δεν ανήκε στους φιλόδοξους μαθητές, αλλά ήταν ευφυής με έναν ήρεμο τρόπο και ανήκε περίπου στους μέτριους».

Η Ερίκα δίστασε για μια στιγμή, και ο Άξελ αντιλήφθηκε ότι τώρα θα άρχιζαν να πλησιάζουν στις ερωτήσεις για τις οποίες η Ερίκα ήθελε απαντήσεις.

Οι μέχρι στιγμής ερωτήσεις έγιναν απλώς για προθέρμανση.

«Μετακόμισαν στη μέση του εξαμήνου. Θυμάσαι πώς το δικαιολόγησαν αυτό οι γονείς της Άλεξ;»

Ο Άξελ προσποιήθηκε ότι σκεφτόταν, ένωσε τα δάχτυλά του σε σχήμα πυραμίδας και ακούμπησε πάνω τους το σαγόνι του σε μια προσπάθεια να αποδείξει ότι σκεφτόταν πραγματικά.

Πρόσεξε ότι η Ερίκα είχε γείρει λίγο πιο μπροστά στον καναπέ, δείχνοντας την ανυπομονησία της ν' ακούσει την απάντησή του. Θα αναγκαζόταν να την απογοητεύσει. Το μόνο που δεν μπορούσε να της προσφέρει ήταν η αλήθεια.

«Νομίζω ότι ο πατέρας της βρήκε δουλειά αλλού. Για να είμαι ειλικρινής, δεν θυμάμαι και τόσο καλά, αλλά έχω κάποια αόριστη ανάμνηση ότι για κάτι τέτοιο επρόκειτο».

Η Ερίκα δεν μπορούσε να κρύψει την απογοήτευσή της. Ο Άξελ ένιωσε ξανά την ανάγκη ν' ανοίξει το στέρνο του και να αποκαλύψει όσα έκρυβε εκεί μέσα όλ' αυτά τα χρόνια. Να καθαρίσει τη συνείδησή του

маленькая старушка.

Он видел, что Эрика разочарована его немногословием, но сознательно говорил настолько мало, насколько возможно. Он боялся, что если слов будет много, то они начнут переливаться через край и потекут сами собой.

— Она хорошо училась в школе?

— Ни да ни нет. Она не относилась к самым честолюбивым ученикам, как я помню, но была умной, хотя и не стремилась это демонстрировать, и держалась в сердечках.

Эрика секунду помедлила, и Аксель подумал, что сейчас последуют вопросы, на которые она действительно хотела получить ответ.

Предыдущие были для нее всего лишь разминкой.

— Они ведь уехали в середине семестра. Ты не припоминаешь, что была за причина у родителей Алекс?

Он притворился, что размышляет, сложил кончики пальцев, положил на них подбородок, изображая задумчивость.

Он заметил, как Эрика Фальк немного подвинулась вперед на диване и выдала тем самым, с каким нетерпением ждет ответа. Он должен будет разочаровать ее. Единственное, что он не мог, — так это сказать правду.

— Ну, насколько я знаю, ее отец получил работу в другом месте. Говоря откровенно, я не очень-то хорошо помню, в общем, что-то в этом роде.

Эрика не смогла скрыть своего разочарования. По-прежнему он испытывал искушение расправить плечи и сбросить с себя все, что он скрывал столько лет, очистить совесть, выплеснуть

αφήνοντας να ξεχυθεί όλη η αφτιασίδωτη αλήθεια. Όμως, πήρε μια βαθιά ανάσα καταπιέζοντας αυτό που απειλούσε να βγει προς τα έξω.

Εκείνη συνέχισε πεισματικά:

«Απ' ό, τι έχω καταλάβει, αυτό ήρθε κάπως απότομα, έτσι δεν είναι; Είχες ακούσει κάτι γι' αυτό νωρίτερα, είχε αναφέρει κάτι η Άλεξ περί μετακόμισης;».

«Μπα, δεν πιστεύω ότι ήταν τόσο περίεργο. Βεβαίως, έγινε —όπως λες κι εσύ — λίγο βιαστικά, αν θυμάμαι καλά, αλλά κάτι τέτοια πράγματα γίνονται βιαστικά, και ίσως ο πατέρας της να είχε κάποια πρόταση στην οποία έπρεπε να ανταποκριθεί σύντομα, πού να ξέρω κι εγώ;»

Ανοιξε τα χέρια του, θέλοντας να δείξει ότι όσα ήξερε η Ερίκα ήξερε κι αυτός και είδε ότι η αυλακιά ανάμεσα στα φρύδια της έγινε βαθύτερη. Δεν ήταν αυτή η απάντηση που ήθελε. Αλλά έπρεπε να αρκεστεί σε αυτή.

«Ναι, υπάρχει όμως και κάτι άλλο. Θυμάμαι κάπως αόριστα ότι εκείνο τον καιρό γινόταν πολλή κουβέντα για κάτι σε σχέση με την Άλεξ. Θυμάμαι, επίσης, ότι άκουγα τους μεγάλους να συζητούν κάτι για το σχολείο. Ξέρεις ίσως τι μπορεί να ήταν; Είναι πολύ αόριστες οι αναμνήσεις μου, όπως είπα, αλλά ήταν κάτι που δεν λεγόταν δυνατά μπροστά στα παιδιά».

Ο Αξελ ένιωσε πως μεμιάς πάγωσαν όλα τα μέλη του σώματός του. Ήλπιζε αυτή η ταραχή να μην ήταν τόσο εμφανής όσο την είχε νιώσει.

Ήξερε, βέβαια, ότι είχαν ακουστεί φήμες, πάντα ακούγονταν φήμες. Τίποτα δεν έμενε κρυφό, αλλά πίστευε τελικά ότι η ζημιά είχε περιοριστεί. Είχε βοηθήσει και ο ίδιος στον περιορισμό της. Αυτό τον έτρωγε ακόμη μέσα του. Η Ερίκα περίμενε μια απάντηση.

«Όχι, δεν μπορώ να σκεφτώ τι θα μπορούσε να ήταν. Αλλά ο κόσμος πάντα μιλάει, ξέρεις πώς

неприглядную правду. Но он сделал глубокий вдох и загнал обратно то, что поднялось в нем и просилось на волю.

Она настойчиво продолжала:

— Но, как я понимаю, все это произошло несколько неожиданно и даже странно. Ты не слышал чего-нибудь об этом? Может быть, Алекс упоминала, почему они должны уехать?

— Нет, мне это совсем не кажется странным. Конечно, как ты правильно заметила, они уехали довольно поспешно, но, вероятно, это из-за того, что ее отцу надо было срочно соглашаться и начинать работать в другом месте.

Он развел руками, показывая жестом, что и он, и Эрика могут сколь угодно долго строить предположения на этот счет. Морщинка между ее бровями стала заметнее. Она ждала другого, но ей пришлось удовольствоваться этим ответом.

— Да, но была еще одна вещь. Вроде бы тогда говорили о чем-то в связи с Алекс. Я также смутно припоминаю, как взрослые говорили что-то про школу. Ты не знаешь, что это могло быть? У меня только, как я сказала, очень слабые воспоминания, но было что-то такое, что взрослые скрывали от нас, детей.

Акселю показалось, что его на долю секунды хватил паралич. Он надеялся, что его страх незамечен со стороны так же ясно, как он его чувствовал.

Он, конечно, знал о слухах. Так бывает всегда, ничего нельзя сохранить в тайне. Но он все же считал, что слухи удалось остановить. Он сам сделал все возможное, чтобы они не распространились. Все это по-прежнему у него внутри. Эрика ожидала ответа.

— Нет, не могу даже и предположить, что это могло быть. Люди всегда слишком

είναι αυτά. Και πολλά από αυτά που λέγονται είναι συχνά ανούσια. Δεν θα τους έδινα και μεγάλη σημασία αν ήμουν στη θέση σου».

Η απογοήτευση απεικονιζόταν σε όλο της το πρόσωπο. Δεν είχε μάθει τίποτε από αυτά που είχε έρθει για να μάθει, αυτό το καταλάβαινε καλά ο Αξελ. Αλλά δεν είχε επιλογή.

Όλη η κατάσταση ήταν σαν μια χύτρα ταχύτητας. Αν άνοιγε έστω και ελάχιστα το καπάκι, θα τινάζονταν όλα στον αέρα. Ταυτόχρονα, κάτι επέμενε ακόμη να βγει στην επιφάνεια. Ένιωθε σαν να είχε καταλάβει κάποιος το κορμί του, να άνοιγε το στόμα του και να έκανε τη γλώσσα του να σχηματίζει λέξεις· λέξεις που δεν έπρεπε να ειπωθούν.

Προς μεγάλη του ανακούφιση είδε την Ερίκα να σηκώνεται, και έτσι αποσοβήθηκε η δύσκολη στιγμή. Φόρεσε το πανωφόρι και τις μπότες της και άπλωσε το χέρι της για να τον χαιρετήσει. Εκείνος κοίταξε το χέρι της και ξεροκατάπιε κάνα δυο φορές πριν το πιάσει.

Αναγκάστηκε πάλι να καταπνίξει μια επιθυμία μορφασμού. Η επαφή με το δέρμα ενός άλλου ανθρώπου τον αηδίαζε απερίγραπτα. Εκείνη πέρασε επιτέλους το κατώφλι της πόρτας, αλλά στράφηκε ξανά προς το μέρος του μόλις ετοιμαζόταν να την κλείσει.

«Α, παρεμπιπτόντως, μήπως είχε ο Νίλς Λόρεντς κάποια σχέση με την Άλεξ, ή με το σχολείο έστω, την οποία εσύ μπορεί να γνωρίζεις;»

Ο Αξελ δίστασε, αλλά μετά πήρε μια απόφαση. θα το μάθαινε έτσι κι αλλιώς — αν όχι από τον ίδιο, τότε από κάποιον άλλο.

«Δεν το θυμάσαι; Ήταν αναπληρωτής καθηγητής στις τελευταίες τάξεις του δημοτικού για ένα εξάμηνο».

Μετά έκλεισε την πόρτα, κλείδωσε τις διπλές κλειδαριές, έβαλε την αλυσίδα ασφαλείας, ακούμπησε τη ράχη του στην πόρτα και έκλεισε τα μάτια. Έβγαλε στα γρήγορα τα είδη

много говорят, они так устроены. Совершенно не обязательно, что за этим действительно что-то скрывается. На твоем месте я не стал бы придавать этому значение.

Досада ясно отразилась на ее лице. Как он понял, она не получила того, за чем пришла, но у него не было выбора.

Он сам себе напоминал паровой котел: стоит хоть чуть-чуть приоткрыть крышку, как все вырвется наружу. И одновременно что-то подталкивало его говорить, словно кто-то другой управлял его телом, и он чувствовал, как рот открывается помимо его воли и язык начинает говорить слова — слова, которые не должны быть сказаны.

К его облегчению, Эрика поднялась, и это желание прошло. Она надела куртку и ботинки и протянула ему руку. Он посмотрел на руку и пару раз глотнул, прежде чем дотронуться до нее.

Ему пришлось бороться с тошнотой, потому что контакт с кожей другого человека был ему неописуемо омерзителен. Она наконец вышла за дверь, но повернулась как раз в тот момент, когда он собрался закрыть ее.

— Да, кстати, а Нильс Лоренс имел какое-нибудь отношение к Алекс или к школе в то время? Ты не знаешь?

Аксель помедлил, но потом решился: так или иначе, она об этом все равно узнает — если не от него, так от кого-нибудь другого.

— А ты разве не помнишь — он вел дополнительные занятия один семестр.

И затем он закрыл дверь, запер на оба замка, защелкнул цепочку, прислонился к двери спиной и закрыл глаза. Потом взял моющие средства и уничтожил все следы

καθαρισμού και καθάρισε όλα τα ίχνη της ανεπιθύμητης επισκέπτριας.
Μόνο όταν τελείωσε ένιωσε ξανά τον κόσμο του ασφαλή.

* * *

Το βράδυ είχε αρχίσει άσχημα. Ο Λούκας ήταν κακοδιάθετος από την ώρα που μπήκε στο σπίτι, κι εκείνη προσπαθούσε να βρίσκεται ένα βήμα μπροστά ώστε να μην του δίνει περαιτέρω αφορμή για εκνευρισμό. Ήξερε πια ότι όταν ερχόταν στο σπίτι κακοδιάθετος το μόνο που έκανε ήταν να αναζητά κάποια αφορμή για να ξεσπάσει.

Πρόσεξε περισσότερο κατά την προετοιμασία του δείπνου, έφτιαξε το αγαπημένο του φαγητό και έστρωσε το τραπέζι φροντίζοντας να δώσει όλο της τον εαυτό.

Φρόντισε, επίσης, να κρατήσει τα παιδιά μακριά, βάζοντας στο βίντεο, που βρισκόταν στο δωμάτιο της Έμμας, την τανία. Ο βασιλιάς των λιονταριών, ενώ είχε ήδη ταΐσει τον Άντριαν με το μπιμπέρο και τον είχε κοιψίσει.

Έβαλε το αγαπημένο CD του Λούκας με τον Τσετ Μπέικερ και, τέλος, ντύθηκε λίγο πιο όμορφα απ' ό,τι συνήθως αφιερώνοντας λίγη περισσότερη ώρα στα μαλλιά και το μέικ απ' της.

Σύντομα όμως αντιλήφθηκε πως ό,τι κι αν έκανε αυτό το βράδυ δεν είχε καμία σημασία. Ο Λούκας πρέπει να είχε μια πολύ δύσκολη μέρα στη δουλειά και όλη η οργή που είχε αναπτυχθεί μέσα του έπρεπε να βρει διέξοδο.

Η Άννα είδε τη γυαλάδα στο βλέμμα του· ήταν πλέον σαν να έκοβε βόλτες και να περίμενε μια βόμβα να εκραγεί.

Το πρώτο χτύπημα ήρθε εντελώς απροειδοποίητα. Ένα χαστούκι από τα δεξιά που έκανε το αυτί της να σφυρίζει. Κρατώντας

нежеланного гостя. Он мыл и тер до тех пор, пока его мир опять не стал безопасным.

* * *

Вечер начался не очень хорошо. Лукас пришел домой в плохом настроении, и она все время пыталась предугадывать его желания, чтобы не вызвать у него еще большего раздражения. Она знала, что когда он приходит домой не в духе, то всегда ищет повод сорвать на ней свою злость.

Она уделила особое внимание ужину, приготовила его любимые блюда, накрыла на стол, положила приборы.

Дети были у себя. Эмме она поставила на видео «Короля-Льва» в ее комнате, Адриана покормила из соски и уложила спать.

Анна поставила в CD-проигрыватель любимый диск Лукаса с Четом Бейкером. Потом она оделась понаряднее и уделила особое внимание прическе и макияжу.

Но она быстро поняла, что никакие ухищрения в этот вечер не будут играть никакой роли. У Лукаса определенно не сложился день на работе, и накопившаяся в нем ярость стремилась вырваться наружу.

Анна видела отблеск в его глазах, и это было то же самое, что держать в руках гранату с выдернутой чекой и знать, что через несколько секунд она взорвется.

Первый удар был совершенно неожиданный — крюк справа в голову, от которого у нее зазвенело в ушах. Она

το μάγουλό της, σήκωσε το βλέμμα της προς τον Λούκας, λες και ακόμη ήλπιζε ότι κάτι μέσα του θα μαλάκωνε βλέποντας τα σημάδια που της είχε κάνει.

Αυτό όμως ξύπνησε στον Λούκας την όρεξη να της κάνει περισσότερο κακό. Ήταν αυτό ακριβώς που της είχε πάρει τον περισσότερο καιρό να το καταλάβει και να το αποδεχτεί: ότι ο Λούκας το απολάμβανε πραγματικά να της κάνει κακό.

Για πολλά χρόνια πίστευε τις διαβεβαιώσεις του ότι το να τη χτυπάει τον πονούσε εξίσου πολύ, αλλά τώρα πια σταμάτησε να το πιστεύει. Είχε δει το κτήνος μέσα του και παλιότερα και πλέον της ήταν απολύτως γνώριμο.

Έσκυψε ενστικτωδώς για να φυλαχτεί από τα χτυπήματα που ήξερε πως θα ακολουθούσαν. Όταν άρχισαν να πέφτουν βροχή πάνω της, εκείνη προσπάθησε να επικεντρωθεί σε ένα σημείο μέσα της, ένα μέρος όπου ο Λούκας δεν μπορούσε να φτάσει. Ήταν κάτι στο οποίο βελτιωνόταν όλο και περισσότερο και, παρόλο που συνειδητοποιούσε απολύτως τον πόνο, μπορούσε να αποστασιοποιείται από αυτόν την περισσότερη ώρα. Ήταν σαν να αιωρούνταν ψηλά στο ταβάνι και να έβλεπε τον εαυτό της κάτω, σκυμμένο και κουλουριασμένο στο πάτωμα, με τον Λούκας να βγάζει την απωθημένη οργή του πάνω της.

Ένας ήχος την έκανε να επιστρέψει απότομα στην πραγματικότητα και να πέσει ξανά μέσα στο ίδιο της το σώμα. Η Έμμα στεκόταν στην πόρτα, με το δάχτυλο στο στόμα και με το αγαπημένο της κουβερτάκι στην αγκαλιά.

Η Άννα είχε καταφέρει να την κάνει να σταματήσει το πιπίλισμα του δαχτύλου της εδώ κι έναν χρόνο, αλλά τώρα την έβλεπε να το πιπιλάει όσο πιο δυνατά μπορούσε για να παρηγορηθεί. Ο Λούκας δεν την είχε δει επειδή είχε στραμμένη την πλάτη του στο δωμάτιο της Έμμας, αλλά γύρισε αμέσως όταν είδε το βλέμμα της Άννας στραμμένο σε κάτι πίσω του.

Με ένα ταχύτατο βήμα, πριν προλάβει η Άννα να τον εμποδίσει, κατευθύνθηκε προς την κόρη

схватилась за лицо и посмотрела на Лукаса, как будто все еще надеялась, что внутри его что-то дрогнет и он не изукрасит ее вновь синяками.

Вместо этого у него появилось желание сделать ей еще больнее. Ей понадобилось очень и очень много времени, чтобы понять и принять как данность то, что ему просто нравилось избивать ее.

Много лет она верила его объяснениям, что побои доставляют ему такую же боль, как и ей, но сейчас больше на это не надеялась. Она уже разглядела в нем зверя, и то, что она видела сейчас, было ей хорошо знакомо.

Она инстинктивно съежилась, чтобы защититься от последующих ударов, и, когда они посыпались на нее, попробовала сконцентрироваться на одной точке внутри себя — месте, куда Лукас не мог дотянуться. Хотя Анна чувствовала боль, с каждым разом все лучше и лучше могла абстрагироваться от нее. Она словно парила под потолком и смотрела оттуда сверху вниз, как она лежит, скорчившись на полу, и Лукас пинками вымешивает на ней свою злобу.

Какой-то звук заставил ее быстро вернуться к реальности и опять опуститься в свое тело. В дверях стояла Эмма с плюшевым медвежонком в охапку, посасывая большой палец.

Анна отучила ее от этого больше года назад, но сейчас от растерянности он опять был во рту как давнее средство утешения. Лукас еще не видел Эмму, он стоял к ней спиной, но повернулся, заметив, что Анна смотрит на что-то позади.

Прежде чем Анна успела остановить его, одним молниеносным прыжком он

του, τη σήκωσε ψηλά με βία και την ταρακούνησε τόσο άγρια που η Άννα μπόρεσε ν' ακούσει τα δόντια της να χτυπάνε μεταξύ τους.

Η Άννα άρχισε να σηκώνεται από το πάτωμα, αλλά ένιωθε ότι όλα γίνονταν με απίστευτη ταχύτητα. Ήξερε ότι αυτή η σκηνή θα έμενε για πάντα μέσα της και ότι θα επαναλαμβανόταν στη μνήμη της διαρκώς — ο Λούκας να ταρακουνάει την Έμμα, η οποία κοιτούσε με γουρλωμένα και απορημένα μάτια τον αγαπημένο της μπαμπά, που είχε μεταμορφωθεί ξαφνικά σε έναν τρομακτικό άγνωστο.

Η Άννα μπήκε μπροστά στον Λούκας για να προστατεύσει την Έμμα, αλλά πριν προλάβει να φτάσει εκεί είδε κατατρομαγμένη πώς ο Λούκας κοπάνησε το μικρό κορμάκι στον τοίχο. Η Άννα άκουσε έναν απαίσιο ήχο σαν κάτι να σπάει και ήξερε τώρα ότι η ζωή της μόλις είχε αλλάξει παντελώς.

Τα μάτια του Λούκας ήταν καλυμμένα από μια γυαλιστερή μεμβράνη. Έδειχνε σχεδόν απορημένος καθώς κοίταζε το παιδί που ήταν στα χέρια του πριν το απιθώσει προσεχτικά και τρυφερά στο πάτωμα. Μετά, τη σήκωσε ξανά στα χέρια του, σαν να ήταν μωρό αυτή τη φορά, και στράφηκε στην Άννα με μάτια που γυάλιζαν και θύμιζαν ρομπότ.

«Πρέπει να πάει στο νοσοκομείο. Έπεσε από τη σκάλα και χτύπησε. Πρέπει να τους το εξηγήσουμε αυτό. Έπεσε από τη σκάλα».

Μιλούσε ακατάληπτα και πήγε προς την εξώπορτα δίχως να γυρίσει να κοιτάζει αν η Άννα τον ακολουθούσε. Η Άννα βρισκόταν σε κατάσταση σοκ και απλώς τον ακολουθούσε άβουλα. Ήταν σαν να κινούνταν μέσα σε ένα όνειρο από το οποίο θα ξυπνούσε ανά πάσα στιγμή.

Ο Λούκας δεν είχε σταματήσει να επαναλαμβάνει:

«Έπεσε από τη σκάλα. Πρέπει να μας πιστέψουν αν τους πούμε το ίδιο πράγμα, Άννα. Διότι θα τους πούμε το ίδιο πράγμα, Άννα, ότι έπεσε από τη

подскочил к дочери, жестко схватил ее и встряхнул так сильно, что Анна услышала, как зубы Эммы стукнулись друг о друга.

Анна начала подниматься с пола, но все почему-то получалось как при замедленной съемке. Она знала, что эта сцена будет проигрываться внутри ее всю ее жизнь: Лукас трясет Эмму, которая смотрит большими непонимающими глазами на своего любимого папу, внезапно превратившегося в чужого страшного дядю.

Анна бросилась к Лукасу, чтобы защитить Эмму, но не успела. Она с ужасом увидела, как Лукас швырнул маленькое детское тельце о стену. Послышался неприятный ломкий звук, и Анна поняла, что ее жизнь безвозвратно переменилась.

Глаза Лукаса были покрыты блестящей пеленой, и он непонимающе смотрел на девочку в своих руках, потом осторожно и нежно поставил Эмму на пол и опять поднял ее на руки. На этот раз он держал ее, как грудного ребенка, и смотрел на Анну стеклянными, ничего не выражаящими глазами.

— Ее надо отвезти в больницу. Она упала с лестницы и ударилась. Мы должны объяснить им это. Она упала с лестницы.

Он говорил отрывисто, механически, как робот, и шел к двери, не оглядываясь, идет ли Анна следом. Совершенно потрясенная, почти не осознавая, что она делает, Анна пошла за ним. Ей показалось, что она видит все это в кошмарном сне и никак не может проснуться.

Лукас повторял раз за разом:

— Она упала с лестницы. Они должны нам поверить. Мы только должны говорить одно и то же, Анна. Мы ведь скажем одно и то же, да, Анна? Она

σκάλα, έτσι δεν είναι;»

Ο Λούκας συνέχισε να παραμιλάει, αλλά η Άννα κατάφερε απλώς να γνέψει. Ήθελε να αρπάξει την Έμμα, η οποία έκλαιγε τώρα υστερικά από πόνο και σύγχυση, από την αγκαλιά του Λούκας, αλλά δεν τολμούσε. Την τελευταία στιγμή, όταν βρίσκονταν ήδη στο κλιμακοστάσιο, βγήκε από την ομίχλη της και θυμήθηκε πως ο Αντριαν ήταν μόνος στο διαμέρισμα. Έτρεξε γρήγορα μέσα, τον πήρε στην αγκαλιά της και άρχισε να τον κουνάει προστατευτικά σε όλο τον δρόμο προς τα επείγοντα περιστατικά, ενώ ο κόμπος στο στομάχι της γινόταν όλο και μεγαλύτερος.

* * *

«Θέλεις να έρθεις να φάμε μεσημεριανό;»

«Ευχαρίστως. Πότε να έρθω;»

«Μπορώ να ετοιμάσω κάτι σε μία ώρα περίπου, είναι εντάξει;»

«Ναι, τέλεια είναι. Οπότε προλαβαίνω να τακτοποιήσω μερικές δουλειές εδώ. θα σε δώσε μία ώρα λοιπόν».

Ακολούθησε μια μικρή σιωπή, και ύστερα ο Πάτρικ είπε διστακτικά: «Φιλάκια, γεια σου».

Η Ερίκα ένιωσε να κοκκινίζει ελαφρώς από χαρά γι' αυτό το πρώτο μικρό, αλλά σημαντικό, βήμα προς τα εμπρός στις φάσεις της σχέσης τους. Απάντησε με την ίδια φράση και μετά έκλεισαν.

Όσο ετοίμαζε το μεσημεριανό, ντρεπόταν λίγο γι' αυτό που είχε σχεδιάσει. Ταυτόχρονα ένιωθε ότι δεν θα μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Έτσι, λοιπόν, όταν χτύπησε το κουδούνι, μία ώρα αργότερα, πήρε μια βαθιά ανάσα και πήγε ν' ανοίξει.

Ήταν ο Πάτρικ, που δέχτηκε ένα παθιασμένο καλωσόρισμα, το οποίο η Ερίκα αναγκάστηκε να διακόψει όταν χτύπησε το χρονόμετρο της κουζίνας ειδοποιώντας ότι το σπαγγέτι ήταν έτοιμο.

упала с лестницы, правильно?

Лукас бормотал и бормотал. Анна могла только кивать, ей хотелось выхватить из рук Лукаса Эмму, которая плакала от боли и испуга, но она не осмелилась. В последнюю секунду, когда они уже стояли на крыльце, она вышла из stupora и подумала об Адриане, который один оставался в квартире. Она бросилась за ним и всю дорогу в больницу, оберегая, прижимала его к себе. Ком в горле становился все больше и больше.

* * *

— Ты не хочешь приехать сюда и пообедать со мной?

— Конечно, с удовольствием. Во сколько?

— Мне кое-что надо сделать, так что примерно через час. Тебе подходит?

— Да, все здорово. Я еще успею немного поработать. Увидимся через час. — Небольшая пауза. Патрик помедлил и сказал: — Чмок-чмок. Пока.

Эрика почувствовала, как она покраснела от счастья, потому что это был маленький, но очень значительный шаг вперед в их отношениях. Она ответила ему точно так же и положила трубку.

Пока Эрика готовила обед, ей было немного стыдно за то, что она запланировала. В то же время она знала, что не могла поступить по-другому. И когда через час раздался звонок в дверь, Эрика сделала глубокий вдох и пошла открывать.

Это был Патрик, и он получил страстное приветствие, которое Эрике пришлось прервать, потому что на кухне зажужжал таймер, сообщая о готовности спагетти.

«Τι έχουμε για φαγητό;»
Ο Πάτρικ χτύπησε το στομάχι του για να δείξει
ότι σκεφτόταν να το τιμήσει.

«Σπαγγέτι μπολονέζε».»

«Μμμ, υπέροχο. Είσαι η γυναίκα που
ονειρεύεται κάθε άντρας, το ξέρεις;»

Ο Πάτρικ πήγε πίσω της, την αγκάλιασε και
άρχισε να την τρίβει στον σβέρκο με τη μύτη
του.

«Είσαι ερωτική, ευφυής, υπέροχη στο κρεβάτι,
αλλά πάνω απ' όλα, και πιο πάνω κι απ' αυτό,
είσαι υπέροχη στην κουζίνα. Τι παραπάνω
μπορεί να ζητήσει ένας άντρας;»

Χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Ο Πάτρικ
κοίταξε απορημένος την Ερίκα, η οποία
χαμήλωσε το βλέμμα και πήγε ν' ανοίξει, αφού
πρώτα σκούπισε τα χέρια της στην πετσέτα της
κουζίνας.

Απέξω στεκόταν ο Νταν. Έδειχνε
καταπονημένος και πολύ ταλαιπωρημένος.
Όλο του το κορμί είχε μαραζώσει και τα μάτια
του ήταν νεκρά.

Η Ερίκα σοκαρίστηκε όταν τον είδε, αλλά
συνήλθε αμέσως και προσπάθησε να μη
δείχνει τι σκεφτόταν. Όταν ο Νταν μπήκε στην
κουζίνα, ο Πάτρικ κοίταξε απορημένος την
Ερίκα. Εκείνη καθάρισε τον λαιμό της και
έκανε τις απαραίτητες συστάσεις.

«Πάτρικ Χέντστρεμ, Νταν Κάρλσον. Ο Νταν
έχει κάτι να σου πει. Αλλά ας καθίσουμε
πρώτα».

Πήγε πρώτη στην τραπεζαρία παίρνοντας μαζί
της την κατσαρόλα με τον κιμά. Κάθισαν να
φάνε σε μια ατμόσφαιρα όλο ένταση. Η Ερίκα
ένιωθε ένα βάρος στην καρδιά, αλλά ήξερε ότι
αυτό εδώ ήταν απαραίτητο.

Είχε τηλεφωνήσει στον Νταν το πρωί και τον
είχε πείσει να μιλήσει στην αστυνομία για

— Что будет на обед?

— И Патрик похлопал себя по животу,
показывая, куда он этот обед намерен
отправить.

— Спагетти-болоньезе.

— У-у, как вкусно. Ты знаешь, что ты мечта
каждого мужчины?

— Патрик прижался к ее спине, обнял ее и
ласково поглаживал ее шею.

— Ты сексуальная, умная, совершенно
потрясающая в постели, но что самое-самое
важное — ты отлично готовишь. Чего еще
можно желать...

Раздался звонок в дверь. Патрик
вопросительно посмотрел на Эрику,
которая опустила глаза, вытерла руки
кухонным полотенцем и пошла открыть
дверь.

На крыльце стоял Дан. Он выглядел убитым
и изможденным, весь какой-то
сгорбленный, с остекленевшими, пустыми
глазами.

Эрика была шокирована видом Дана, но изо
всех сил постаралась не показать этого.
Когда Дан вошел в кухню, Патрик
удивленно посмотрел на Эрику. Она
кашлянула и представила их друг другу:

— Патрик Хедстрём. Дан Карлссон. — И,
помолчав, добавила: — У Дана есть кое-
что, что он хочет тебе рассказать, но
сначала давайте сядем.

— И она пошла в столовую, держа в руках
кастрюлю с мясным соусом.
Они сели, чтобы поесть, но обстановка
оставалась напряженной. У Эрики было
тяжело на сердце, но она знала, что этот
разговор необходим.

Она позвонила Дану утром и долго
убеждала его рассказать полиции об

τη σχέση του με την Άλεξ και του πρότεινε, μάλιστα, να γίνει στο σπίτι της, ευελπιστώντας πως έτσι αυτή η δύσκολη απόφαση θα γινόταν κάπως ευκολότερη.

Αγνόησε το βλέμμα του Πάτρικ και πήρε τον λόγο:

«Πάτρικ, ο Νταν είναι εδώ σήμερα επειδή έχει κάτι να σου πει, μια που είσαι αστυνομικός».

Έγνεψε στον Νταν ν' αρχίσει. Ο Νταν κοίταξε το πιάτο του, το περιεχόμενο του οποίου δεν είχε αγγίξει καθόλου. Αφού πέρασε ακόμα μια στιγμή ενοχλητικής σιωπής, ο Νταν άρχισε να μιλάει.

«Εγώ είμαι ο άντρας που συναντούσε η Άλεξ. Ο άντρας που είναι ο πατέρας του παιδιού που περίμενε».

Όταν έπεισε το πιρούνι του Πάτρικ στο πιάτο του, ακούστηκε ένα κροτάλισμα. Π Ερίκα τον έπιασε από το μπράτσο και του εξήγησε:

«Ο Νταν είναι ένας από τους πιο παλιούς και καλύτερους μου φίλους, Πάτρικ. Χτες κατάλαβα ότι ο Νταν ήταν ο άντρας που συναντούσε στη Φιελμπάκα η Άλεξ. Σας κάλεσα και τους δύο για μεσημεριανό επειδή σκέφτηκα ότι θα ήταν ευκολότερο να μιλήσουμε σε αυτό εδώ το περιβάλλον παρά στο αστυνομικό τμήμα».

Είδε ότι ο Πάτρικ δεν εκτιμούσε ιδιαίτερα το γεγονός ότι είχε παρέμβει κατ' αυτό τον τρόπο, αλλά αυτό θα το έλυνε αργότερα.

Ο Νταν ήταν καλός φίλος, κι εκείνη σκέφτηκε να κάνει τα πάντα για να μην επιδεινώσει την κατάστασή του. Όταν μίλησε μαζί του στο τηλέφωνο, της είχε πει ότι η Πενίλα είχε πάρει τα παιδιά και είχε πάει στην αδερφή της στο Μουνκεντάλ.

Χρειαζόταν χρόνο να σκεφτεί, του είχε πει. Δεν ήξερε τι θα έκανε και πώς θα εξελίσσονταν τα πράγματα. Δεν μπορούσε να του υποσχεθεί τίποτα. Ο Νταν είδε όλη τη ζωή να καταρρέει γύρω του.

отношениях с Алекс. Она сделала особое ударение на том, что он может сделать это у нее дома, надеясь, что так ему будет легче решиться.

Эрика проигнорировала вопросительный взгляд Патрика и сказала:

— Патрик, Дан сегодня здесь, потому что он должен поговорить с тобой как с полицейским.

Она кивнула Дану, как бы поощряя его начать. Дан опустил глаза и смотрел в свою тарелку, к еде он не притронулся. После нескольких секунд напряженного молчания он начал говорить:

— Я тот мужчина, с которым встречалась Алекс. Это от меня она ждала ребенка.

Раздался звон: Патрик уронил вилку на свою тарелку. Эрика положила ладонь на его руку и объяснила:

— Дан — мой старый и самый лучший друг, Патрик. Так получилось, что я вчера узнала о том, что он — тот самый мужчина, с которым Александра встречалась здесь, во Фильбаке. И я пригласила вас обоих на обед, потому что подумала, что будет легче поговорить об этом здесь, а не в полицейском участке.

По выражению лица Патрика Эрика поняла, что он совсем не одобряет ее вмешательства в следствие таким образом. Но ничего, она разберется с этим позже.

Дан был ее хорошим другом, и она хотела сделать все возможное, чтобы его положение не стало еще хуже. Как оказалось, Пернилла забрала детей и уехала к своей сестре в Мункедаль.

Она сказала Дану, что ей надо подумать и она не знает, что будет дальше, и ничего не может обещать. Дан видел, что вся его жизнь рушится.

Κατά κάποιον τρόπο, θα ήταν πραγματική λύτρωση αν πήγαινε μόνος του στην αστυνομία και μιλούσε για τη σχέση που είχε.

Οι τελευταίες εβδομάδες ήταν πολύ δύσκολες. Όσο καιρό ήταν αναγκασμένος να θρηνεί μυστικά τον χαμό της Άλεξ, δεν έπαιυε, επίσης, να τινάζεται από τη θέση του σε κάθε τηλεφώνημα ή σε κάθε χτύπημα της πόρτας, σίγουρος πως ήταν η αστυνομία που είχε ανακαλύψει ποιος ήταν ο άντρας του οποίο συναντούσε η Άλεξ.

Τώρα που το είχε μάθει η Πενίλα, δεν φοβόταν πια να το ομολογήσει και στην αστυνομία. Χειρότερα απ' ό,τι ήταν δεν μπορούσε να γίνει. Δεν τον ένοιαζε τι θα γινόταν με τον ίδιο, να χάσει την οικογένειά του δεν ήθελε.

«Ο Νταν δεν έχει καμία σχέση με τον φόνο, Πάτρικ. Είναι έτοιμος να έρθει και να σας πει όσα θέλετε να μάθετε γι' αυτόν και την Άλεξ, αλλά ορκίζεται ότι δεν την έβλαψε με κανέναν τρόπο, κι εγώ τον πιστεύω.

Προσπάθησε να μην το μάθει κανένας άλλος εκτός από την αστυνομία, όσο μπορείς βέβαια. Ξέρεις τι κουτσομπολίο γίνεται εδώ, και η οικογένεια του Νταν έχει ήδη υποφέρει αρκετά. Το ίδιο και ο Νταν, άλλωστε. Έκανε ένα λάθος και, πίστεψέ με, θα πληρώσει ένα πολύ μεγάλο τίμημα γι' αυτό».

Ο Πάτρικ δεν φαινόταν ακόμη ιδιαίτερα ικανοποιημένος, αλλά έγνευε αφήνοντας να εννοηθεί ότι καταλάβαινε όσα του έλεγε η Ερίκα.

«Θα ήθελα να μιλήσω με τον Νταν κατ' ιδίαν, Ερίκα».

Εκείνη δεν διαμαρτυρήθηκε, αλλά σηκώθηκε υπάκουα και πήγε στην κουζίνα για να πλύνει τα κατσαρολικά. Έξω από την κουζίνα άκουγε τον τόνο από τις φωνές μια να ψηλώνει και μια να χαμηλώνει. Τη μελαγχολική, βαθιά φωνή του Νταν και την κάπως πιο ανάλαφρη φωνή του Πάτρικ.

Πού και πού, η συζήτηση φαινόταν ν' ανάβει, αλλά όταν ήρθαν έπειτα από ένα γεμάτο

Как ни посмотри, но признание полиции принесет какое-то облегчение.

Последние недели дались очень тяжело, он был вынужден скрывать свои переживания о смерти Алекс и в то же время вздрагивал от каждого телефонного звонка и стука в дверь, ожидая увидеть полицейского, который придет по его душу, потому что он встречался с Александрой.

Теперь, когда Пернилла все знала, он больше не боялся признаться полиции. Ничто уже не могло сделать его жизнь хуже, чем сейчас. Его не волновало, что будет с ним самим. Он не хотел потерять свою семью.

— Дан не имеет никакого отношения к убийству, Патрик. Он придет и расскажет все, что вы хотите знать о нем и Алекс, но он клянется, что никогда ничего плохого ей не делал, и я ему верю.

Но, пожалуйста, если можно, постараитесь сделать так, чтобы все это не вышло за пределы полицейского участка. Ты знаешь, сколько об этом говорят, а семье Дана уже досталось, и самому Дану, в свою очередь, тоже. Он сделал ошибку, и, поверь мне, он дорого заплатил за нее.

Патрик по-прежнему выглядел не слишком довольным, но кивнул в знак того, что внимательно выслушал Эрику.

— Я бы хотел поговорить с Даном с глазу на глаз, Эрика.

Она не стала протестовать, послушно встала, пошла на кухню и занялась готовкой. До нее доносились голоса из столовой: мрачный низкий голос Дана и голос повыше — Патрика.

Разговор шел довольно оживленный, и спустя примерно полчаса в кухню с заметно

μισάωρο στην κουζίνα, ο Νταν έδειχνε ανακουφισμένος, ενώ ο Πάτρικ έδειχνε ακόμη βλοσυρός. Πριν φύγει ο Νταν, αγκάλιασε την Ερίκα και έσφιξε το χέρι του Πάτρικ.

«Θα σε ειδοποιήσω αν έχουμε άλλες ερωτήσεις» είπε ο Πάτρικ. «Πιθανώς, επίσης, να χρειαστεί να περάσεις από το τμήμα για να υπογράψεις μια γραπτή δήλωση».

Ο Νταν κούνησε απλώς βουβά το κεφάλι του και αποχώρησε γνέφοντας για μια τελευταία φορά και στους δύο τους.

Το βλέμμα στα μάτια του Πάτρικ δεν προοιώνιζε τίποτα καλό.

«Μην το ξανακάνεις ποτέ αυτό, Ερίκα. Ερευνούμε έναν φόνο και πρέπει να τα κάνουμε όλα με τον σωστό τρόπο».

Ζάρωνε όλο του το μέτωπο όταν ήταν θυμωμένος, και η Ερίκα προσπάθησε να καταπνίξει την επιθυμία να του εξαφανίσει τις ρυτίδες με τα φιλιά της.

«Ξέρω, Πάτρικ. Άλλα είχατε τον πατέρα του παιδιού πρώτο και καλύτερο στη λίστα με τους υπόπτους, και ήξερα ότι, αν ερχόταν στο τμήμα, θα τον χώνατε σε ένα δωμάτιο ανακρίσεων και πιθανώς να χρησιμοποιούσατε σκληρές μεθόδους. Ο Νταν δεν είναι σε θέση να περάσει κάτι τέτοιο τώρα.

Η γυναίκα του πήρε τα παιδιά και τον παράτησε και δεν ξέρει αν θα επιστρέψουν ποτέ κοντά του. Επίσης, έχασε έναν άνθρωπο ο οποίος, όπως και να το κάνεις, σήμαινε κάτι γι' αυτόν. Την Άλεξ. Και δεν μπόρεσε να μοιραστεί το πένθος του με κάποιον, να μιλήσει με κάποιον.

Γι' αυτό σκέφτηκα ότι μπορούσαμε, εν πάσῃ περιπτώσει, να αρχίσουμε με μια κουβέντα εδώ, σε ένα ουδέτερο περιβάλλον και δίχως άλλους αστυνομικούς τριγύρω.

Ξέρω ότι πρέπει να τον ανακρίνετε ξανά και ξανά, αλλά το χειρότερο πέρασε τώρα. Ζητώ συγγνώμη αν σου έκρυψα πράγματα, Πάτρικ. Πιστεύεις ότι μπορείς να με

облегченным видом вошел Дан. Патрик по-прежнему выглядел довольно мрачно. Дан обнял Эрику на прощание и пожал Патрику руку.

— Я позвоню, если у нас будут еще вопросы, — сказал Патрик. — Может выйти так, что тебе понадобится прийти в участок и дать письменные показания.

Дан молча кивнул им обоим и ушел.

Огонек в глазах Патрика не сулил ничего хорошего.

— Никогда так не делай, никогда так больше не делай, Эрика. Мы расследуем убийство и обязаны делать все как положено.

Он наморщил лоб, как всегда делал, когда злился, и Эрике захотелось расцеловать Патрика, чтобы эти морщинки исчезли.

— Я знаю, Патрик, но отец ребенка Алекс стоял у вас на первом месте в списке подозреваемых, и я уверена, что, если бы Дан пришел в участок, вы бы его засадили в комнату для допросов и начали прессовать. Это последнее, что сейчас нужно Дану.

Его жена забрала детей и оставила его, и Дан не знает, вернется ли она обратно. Кроме того, он потерял человека, который, как ни посмотри, много значил для него, — Александру. И он не мог никому показать свое горе и ни с кем им поделиться.

Поэтому я подумала, что вам лучше бы начать с разговора здесь, на нейтральной стороне, без других полицейских.

Я понимаю, что вы должны допросить его потом, но теперь, по крайней мере, худшее позади. Я прошу прощения за то, что темнила и действовала за твоей спиной.

<p>συγχωρέσεις;»</p> <p>Σούφρωσε όσο πιο προκλητικά μπορούσε το στόμα της και κινήθηκε ανάλαφρα προς το μέρος του. Πήρε τα χέρια του και τα έβαλε στη μέση της και μετά ανασηκώθηκε στα ακροδάχτυλα των ποδιών της για να φτάσει το στόμα του. Έσπρωξε μέσα διερευνητικά την άκρη της γλώσσας της και σε μερικά δευτερόλεπτα τον ένιωσε να ανταποκρίνεται. Εκείνος, λίγο μετά, την απομάκρυνε απαλά και την κοίταξε κατάματα με ηρεμία.</p> <p>«Συγχωρεμένη γι' αυτή τη φορά, αλλά μην το ξανακάνεις, μ' ακούς; Και τώρα λέω να ζεστάνουμε το υπόλοιπο του μεσημεριανού στα μικροκύματα για να καθησυχάσουμε το διαμαρτυρόμενο στομάχι μου».</p> <p>Η Ερίκα έγνεψε και κατευθύνθηκαν σφιχταγκαλιασμένοι στην τραπέζαριά, όπου το περισσότερο φαγητό είχε παραμείνει σχεδόν άθικτο στα πιάτα.</p> <p>Όταν ο Πάτρικ αναγκάστηκε να φύγει για το τμήμα και πήγε να βγει από την πόρτα, η Ερίκα θυμήθηκε τι είχε επίσης σκεφτεί να του αποκαλύψει.</p> <p>«Ξέρεις, σου είχα πει ότι θυμόμουν αχνά πως κάτι ψιθυρίζονταν που είχε σχέση με την Άλεξ λίγο πριν μετακομίσουν και ότι σχετιζόταν μάλλον με το σχολείο. Προσπάθησα να το ελέγξω, αλλά δεν έβγαλα και πολλά.</p> <p>Αντιθέτως, κάποιος μου υπενθύμισε ότι υπήρχε όντως άλλη μία σχέση ανάμεσα στην Άλεξ και τον Νιλς Λόρεντς εκτός από το γεγονός ότι ο Καρλ-Ερικ, ο πατέρας της, δούλευε στην κονσερβοποιία.</p> <p>Μάθε, λοιπόν, ότι ο Νιλς είχε δουλέψει σαν αναπληρωτής καθηγητής στις μεσαίες τάξεις για ένα εξάμηνο. Εγώ δεν τον είχα ποτέ καθηγητή, αλλά ξέρω ότι είχε την τάξη της Άλεξ. Δεν ξέρω τι σημασία μπορεί να έχει αυτό, αλλά σκέφτηκα να σου το πω».</p> <p>«Ααα, ώστε η Άλεξ είχε τον Νιλς καθηγητή». Ο Πάτρικ στάθηκε συλλογισμένος στα σκαλιά της μπροστινής βεράντας.</p>	<p>Патрик, ты сможешь меня простить?</p> <p>Эрика изо всех сил постаралась очаровательно надуть губки и прижалась к нему. Она взяла его руки и положила на свою талию. И потом поцеловала его. Она провоцирующее раздвинула его губы кончиком языка, ей не понадобилось долго ожидать его ответной реакции. Через несколько секунд Патрик немного отстранил Эрику и посмотрел ей в глаза долгим взглядом.</p> <p>— На этот раз ты прощена, но больше не делай ничего подобного. Слышишь? А сейчас, я думаю, мы разогреем остатки обеда в микроволновке и наконец утихомирим завывание в моем животе.</p> <p>Эрика кивнула, и они, обнявшись, пошли в столовую, где на тарелках остался почти нетронутый обед.</p> <p>Когда Патрик уже собрался возвращаться в участок и стоял в дверях, Эрика вспомнила о том, что хотела ему рассказать.</p> <p>— Помнишь, я говорила тебе, что незадолго до отъезда Алекс в поселке судачили о чем-то, и это имело какое-то отношение к школе? Я пыталась вспомнить или разузнать что-нибудь, но без особых успехов.</p> <p>И все же я нашла, что могло связывать Александру и Нильса помимо того, что Карл-Эрик работал на консервной фабрике.</p> <p>Нильс учительствовал в школе один семестр. Я никогда не была на его уроках, но знаю, что он преподавал в классе у Алекс. Я не знаю, имеет ли это какое-нибудь значение, но подумала, что на всякий случай тебе лучше об этом знать.</p> <p>— Та-ак. Нильс был учителем Алекс. — Патрик в задумчивости замер на ступеньке.</p>
---	--

«Μπορεί να μην έχει σημασία, όπως λες, αλλά σε αυτή τη φάση όλες οι σχέσεις ανάμεσα στον Νίλς Λόρεντς και την Άλεξ είναι ενδιαφέρουσες. Δεν έχουμε και πολλά άλλα στοιχεία». Την κοίταξε σοβαρά.

«Ο Νταν είπε κάτι που δεν μου βγαίνει από το μυαλό. Είπε ότι η Άλεξ, τον τελευταίο καιρό, έλεγε συνεχώς πως ήθελε να κάνει ένα ξεκαθάρισμα με το παρελθόν της. Ότι θα πρέπει κανείς να τολμάει να αντιμετωπίζει τα δύσκολα για να μπορεί να προχωρήσει. Αναρωτιέμαι αν έχει κάποια σχέση με αυτό που λες, Ερίκα».

Ο Πάτρικ έμεινε για λίγο βουβός, αλλά μετά επέστρεψε με ένα σκίρτημα στο παρόν και είπε: «Δεν μπορώ να αποκλείσω τον Νταν ως ύποπτο, ελπίζω να το καταλαβαίνεις αυτό».

«Ναι, ναι, το καταλαβαίνω, Πάτρικ. Αλλά να είσαι λίγο προσεχτικός, σε παρακαλώ πολύ. Θα έρθεις απόψε;»

«Ναι, απλώς πρέπει να περάσω από το σπίτι για να πάρω μερικές αλλαξιές ρούχα και τα σχετικά. Αλλά θα έρθω γύρω στις εφτά».

Χαιρετήθηκαν με ένα φιλί. Ο Πάτρικ κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητό του. Η Ερίκα στεκόταν στη σκάλα και τον κοιτούσε, μέχρι που το αυτοκίνητο χάθηκε από το οπτικό της πεδίο.

Ο Πάτρικ δεν γύρισε αμέσως στο σπίτι όταν τέλειωσε τη δουλειά. Το τελευταίο που έκανε όταν έφυγε από το τμήμα, και δίχως να ξέρει ακριβώς γιατί, ήταν να πάρει μαζί του τα κλειδιά από το διαμέρισμα του Άντερς. Είχε αποφασίσει να σταματήσει για λίγο εκεί και να ρίξει μια ματιά τριγύρω με την ησυχία του.

Αυτό που χρειαζόταν ήταν κάτι, οτιδήποτε, που θα μπορούσε να δώσει μια ώθηση και στις δύο υποθέσεις. Ένιωθε ότι όπου κι αν στρεφόταν έπεφτε σε αδιέξοδα και ότι δεν θα κατάφερναν ποτέ να βρουν τον δολοφόνο ή τους δολοφόνους — όποιο κι αν ίσχυε, εν

— Как ты сказала, может быть, это и не имеет никакого значения, но сейчас любая точка соприкосновения Нильса Лоренса и Александры представляет интерес. У нас не такой большой выбор, откуда мы могли бы двигаться дальше.

— Он очень серьезно посмотрел на Эрику.

— Дан мне сказал довольно любопытную вещь. Он рассказал, что Алекс последнее время много говорила о том, что надо расплачиваться за свои прошлые грехи, что человек должен набраться мужества и, как бы это ни было трудно, сбросить груз прошлого для того, чтобы жить дальше. Может, здесь есть какая-то связь с тем, что ты мне рассказала, Эрика?

— Патрик помолчал и сказал, возвращаясь к недавнему разговору: — Я не могу исключить Дана из списка подозреваемых. Надеюсь, ты это понимаешь.

— Да, Патрик, я понимаю. Но пожалуйста, если можно, немножко побережнее с ним. Ты приедешь сегодня вечером?

— Да, только заеду домой, переоденусь, возьму что-нибудь из вещей и так далее. Но я приеду около семи.

Они поцеловались на прощание. Патрик пошел к своей машине, Эрика стояла на крыльце и смотрела вслед, пока машина не скрылась из виду.

Патрик не поехал сразу в участок. Перед тем как уйти на обед, он взял с собой ключи от квартиры Андерса, не очень представляя, зачем ему это надо. Он решил заехать туда и осмотреться в спокойной обстановке.

Больше всего он сейчас нуждался в том, чтобы в деле хоть что-нибудь приоткрылось. Он чувствовал, что зашел в тупик и если не выберется из него, то никогда не сможет найти убийцу или убийц — кем бы они ни были.

πάση περιπτώσει.

Ο κρυφός εραστής της Άλεξ ήταν, όπως το είχε ακριβώς πει η Ερίκα, ο πρώτος στη λίστα των υπόπτων, αν και τώρα ο Πάτρικ δεν ήταν πια τόσο σίγουρος. Όχι ότι ήταν έτοιμος να διαγράψει εντελώς τον Νταν από τη λίστα των υπόπτων, αλλά όφειλε να ομολογήσει πως αυτή η γραμμή πλεύσης δεν είχε και τόσο ενδιαφέρον πια.

Η ατμόσφαιρα στο διαμέρισμα του Άντερς ήταν απόκοσμη. Μέσα του ο Πάτρικ είχε ακόμη την εικόνα του Άντερς που κουνιόταν αργά πέρα δώθε από τη θηλιά του, παρόλο που τον είχαν κατεβάσει όταν τον είδε ο Πάτρικ.

Δεν ήξερε τι έφαχνε, αλλά, καλού κακού, φόρεσε ένα ζευγάρι γάντια για να μην καταστρέψει τα τυχόν ίχνη. Στάθηκε ακριβώς κάτω από τον γάντζο της οροφής και προσπάθησε να καταλάβει πώς ακριβώς κρεμάστηκε ο Άντερς εκεί πάνω. Διότι δεν μπορούσε να βγάλει άκρη για το τι ακριβώς είχε γίνει.

Το ταβάνι ήταν ψηλά και η θηλιά είχε δεθεί ακριβώς κάτω από τον γάντζο. Απαιτούταν τρομερή δύναμη για να σηκώσει κανείς το πτώμα του Άντερς τόσο ψηλά. Ήταν, βέβαια, αδύνατος, αλλά λόγω του ύψους του πρέπει να ήταν αρκετά βαρύς.

Σημείωσε νοερά να ελέγξει το βάρος του Άντερς όταν θα ερχόταν η έκθεση της νεκροψίας. Η μοναδική εξήγηση που μπορούσε να δεχτεί ήταν πως μόνο περισσότερα από ένα άτομα θα κατάφερναν να σηκώσουν τόσο ψηλά το πτώμα.

Αλλά πώς γινόταν να μην υπάρχουν καθόλου σημάδια στο σώμα του Άντερς; Ακόμα κι αν τον είχαν ναρκώσει κατά κάποιον τρόπο, το σήκωμα θα είχε αφήσει κάποιο αποτύπωμα πάνω στο σώμα. Δεν έβγαινε άκρη.

Συνέχισε την περιήγηση στο διαμέρισμα κοιτάζοντας εδώ κι εκεί χωρίς κανέναν ιδιαίτερο σκοπό. Δεν υπήρχαν και πολλά πράγματα να ερευνήσει, μια που δεν υπήρχαν

Тайный любовник Алекс — в точности как сказала Эрика — считался первым кандидатом на роль подозреваемого в убийстве. А сейчас Патрик совсем не был в этом уверен. Он не мог полностью исключить Дана, но этот след уже не казался ему таким горячим.

Ощущение от квартиры Андерса было призрачное и страшноватое. Перед глазами Патрика все еще стояла картина: Андерс, медленно покачивающийся туда-сюда под потолком. Хотя, когда Патрик его увидел, веревку уже перерезали и он лежал на полу.

Патрик не знал, что он надеется найти, но надел перчатки, чтобы не испортить возможные следы. Он встал под крюком на потолке, к которому была привязана петля, и попытался понять, как Андерса туда повесили. У него ничего не получалось.

Потолок довольно высокий, а петля висела почти под самым крюком. Кроме того, требовалась необыкновенная сила, чтобы поднять так высоко тело Андерса. Конечно, он был очень худой, но, учитывая его рост, должно быть, весил немало.

Патрик отметил про себя не забыть уточнить вес Андерса, когда придет протокол вскрытия. Единственное логичное объяснение напрашивалось само собой — здесь действовали несколько человек.

Но как могло получиться, что на теле Андерса не осталось никаких следов? Даже если его каким-то образом привели в бессознательное состояние, должны все же остаться какие-то следы, когда тело поднимали. Что-то тут не сходилось.

Патрик прошелся по квартире, осматривая ее без особого плана. Мебель практически отсутствовала, если не считать комода в комнате и кухонного стола и двух стульев

πολλά έπιπλα στο καθιστικό, εκτός από το στρώμα και ένα τραπέζι κουζίνας με δύο καρέκλες.

Ο Πάτρικ πρόσεξε ότι οι μόνοι χώροι αποθήκευσης ήταν τα συρτάρια της κουζίνας, τα οποία έψαξε συστηματικά το ένα μετά το άλλο. Τα είχαν ήδη ερευνήσει μία φορά πριν, αλλά ο Πάτρικ ήθελε να βεβαιωθεί ότι δεν είχαν παραβλέψει τίποτα.

Στο τέταρτο συρτάρι που έψαξε υπήρχε ένα σημειωματάριο. Το έβγαλε και το άφησε στο τραπέζι της κουζίνας για μια πιο σχολαστική έρευνα. Σήκωσε ψηλά το σημειωματάριο σε γωνία προς το παράθυρο, για να μπορέσει να δει, με τη βοήθεια του φωτός της ημέρας, αν υπήρχαν αποτυπώματα γραφής από την προηγούμενη σελίδα στο χαρτί.

Είδε, όντως, ότι αυτό που είχε γραφτεί στην προηγούμενη σελίδα είχε αφήσει αποτυπώματα στην επόμενη και χρησιμοποίησε ένα παλιό δοκιμασμένο τέχνασμα για να προσπαθήσει να βγάλει κάτι από το κείμενο.

Με ένα μολύβι που βρήκε στο ίδιο συρτάρι που ήταν το σημειωματάριο μουτζούρωσε ανάλαφρα τη σελίδα. Κατάφερε να εμφανίσει μόνο σπαράγματα κειμένου, που όμως δεν ήταν αρκετά για να καταλάβει περί τίνος επρόκειτο.

Ο Πάτρικ άφησε ένα σιγανό σφύριγμα. Ήταν ενδιαφέρον, πολύ ενδιαφέρον μάλιστα, αυτό που έκανε τα γρανάζια ν' αρχίσουν να γυρίζουν στριγκλίζοντας. Απίθωσε προσεχτικά το σημειωματάριο σε μία από τις πλαστικές σακούλες για αποδεικτικά στοιχεία που είχε πάρει μαζί του από το αυτοκίνητο.

Ο Πάτρικ συνέχισε να ψάχνει τα συρτάρια. Τα περισσότερα που υπήρχαν εκεί ήταν καθαρά σκουπίδια, αλλά στο τελευταίο συρτάρι που έψαξε βρήκε κάτι ενδιαφέρον.

Κοίταξε το κομμάτι δέρματος που κρατούσε ανάμεσα στα δάχτυλά του. Ένα ακριβώς ίδιο είχε βρει στο σπίτι της Άλεξ όταν είχαν πάει εκεί με την Ερίκα. Βρισκόταν πάνω στο κομοδίνο της και έφερε την ίδια ακριβώς επιγραφή που είχε εντυπωθεί με κάψιμο στο

на кухне, так что особенно осматривать было нечего.

Патрик счел единственно заслуживающим внимания ящики кухонного стола и начал тщательно проверять их один за другим. Их, конечно, уже обследовали, но Патрик хотел убедиться, что ничего не пропустили.

В четвертом ящике он обратил внимание на большой блокнот, вынул его и положил на кухонный стол, чтобы посмотреть поближе. Он повернул блокнот под углом к окну, чтобы при ярком дневном свете посмотреть, не осталось ли там каких-нибудь следов. Патрик заметил, что написанное на предыдущей, вырванной странице оставило в блокноте довольно ясные следы. Чтобы разобрать текст, он использовал старый проверенный прием:

взял карандаш, который нашел в том же ящике кухонного стола, и, едва касаясь страницы, застриховал ее. Проявились только обрывки текста, но ихказалось достаточно, чтобы Патрик мог понять, о чем идет речь.

Он тихо присвистнул. Это было интересно, очень интересно и заставило шестеренки в его голове быстро завертеться. Он аккуратно положил блокнот в пластиковый пакет, который принес с собой.

Патрик продолжил обыскивать ящики. По большей части там лежала всякая ерунда, но в самом последнем ящике он наткнулся на кое-что интересное.

Патрик посмотрел на кожаный ярлычок, который держал в руке, — точную копию того, который он видел в доме у Александры, когда приходил туда с Эрикой. Ярлычок лежал на ее ночном столике, и он прочитал на нем точно такую же

δέρμα. Η επιγραφή ήταν: «Ο.Τ.Σ. 1976».

Όταν το γύρισε από την ανάποδη είδε ότι — ακριβώς όπως και στο κομμάτι δέρματος της Άλεξ — υπήρχαν μερικές πολυκαιρισμένες κηλίδες αίματος. Το ότι υπήρχε κάποια σχέση ανάμεσα στον Άντερς και την Άλεξ, την οποία δεν είχαν βρει ακόμη, δεν ήταν καινούργιο. Αυτό όμως που τον προβλημάτιζε ήταν ότι κάτι τον έτρωγε μέσα του όταν κοίταξε αυτό το κομμάτι δέρματος.

Κάτι στο υποσυνείδητό του απαιτούσε προσοχή. Κάτι προσπαθούσε να του πει ότι εκείνο το μικρό κομμάτι ήταν σημαντικό κατά κάποιον τρόπο.

Ήταν ολοφάνερο ότι κάτι του ξέφευγε εκεί, αλλά δεν μπορούσε να το εντοπίσει. Αυτό που γνώριζε, αντιθέτως, ήταν ότι εκείνο το κομμάτι δέρματος αποκάλυπτε πως η σχέση Άντερς-Άλεξ ήταν πολύ παλιά. Τουλάχιστον από το 1976. Έναν χρόνο πριν η Άλεξ και η οικογένεια της μετακομίσουν από τη Φιελμπάκα και εξαφανιστούν δίχως ίχνη για έναν ολόκληρο χρόνο.

Έναν χρόνο πριν ο Νίλς Λόρεντς εξαφανιστεί μια για πάντα. Ο Νίλς, σύμφωνα με την Ερίκα, δίδαξε στο σχολείο όπου πήγαιναν η Άλεξ και ο Άντερς.

Ο Πάτρικ αντιλήφθηκε ότι έπρεπε να μιλήσει με τους γονείς της Άλεξ. Αν οι υποψίες που είχαν αρχίσει να διαμορφώνονται τώρα μέσα του ίσχυαν, τότε οι γονείς της είχαν τις απαντήσεις που ο Πάτρικ χρειαζόταν, απαντήσεις που θα μπορούσαν να ταιριάξουν τα κομμάτια του παζλ που είχε ήδη αρχίσει να διακρίνει, όπως πίστευε.

Πήρε μαζί του το σημειωματάριο και το κομμάτι από δέρμα, αφού πρώτα τα έβαλε σε διαφορετικές σακούλες, και έριξε μια τελευταία ματιά στο καθιστικό πριν φύγει.

Είδε ξανά μέσα του την εικόνα του χλωμού, αδύνατου, αιωρούμενου κορμιού του Άντερς και υποσχέθηκε στον εαυτό του ότι θα έβρισκε τι ήταν αυτό που είχε οδηγήσει τον Άντερς να βάλει τέλος στη ζωή του με ένα

выжженную надпись, которую видел перед собой сейчас: «Д.Т.М. 1976».

Когда он перевернул его, то точно так же, как и на ярлычке Алекс, увидел на задней стороне следы высохшей крови. О том, что между Александрой и Андерсом существовала связь, они уже знали, но, оказывается, эта связь была совсем не новой. И почему-то, когда Патрик смотрел на этот ярлычок, он вызывал у него странное беспокойство.

Что-то в его подсознании требовало обратить на это внимание и пыталось подсказать, что этот маленький ярлычок может открыть ему что-то важное.

Патрик чувствовал, что что-то упускает, но оно не давалось в руки и не позволяло себя поймать. Этот ярлычок ясно говорил о том, что связь между Александрой и Андерсом была долгой, по крайней мере с 1976 года — еще до того, когда Александра и ее семья уехали из Фельбаки и бесследно пропали.

И до того, как Нильс Лоренс исчез неизвестно куда. Нильс, который, как разузнала Эрика, преподавал в школе, где учились и Александра, и Андерс.

Патрик решил, что ему необходимо поговорить с ее родителями. Если его подозрения, которые начали обретать форму и структуру, оправдаются, то тогда он получит недостающее звено. И это поможет сложить вместе уже ясные и отчетливые для него, но пока разрозненные куски головоломки.

Он положил ярлычок в отдельный пакет, взял блокнот и еще раз окинул взглядом комнату, перед тем как выйти.

И он опять увидел бледное, худое, раскачивающееся под потолком тело Андерса своим внутренним зрением. Патрик пообещал себе, что докопается до причины, заставившей Андерса закончить

κομμάτι σκοινί.

Αν αυτό που είχε αρχίσει να διακρίνει όντως ίσχυε, τότε επρόκειτο για τραγωδία άνευ προηγουμένου. Ήλπιζε πραγματικά να κάνει λάθος.

Ο Πάτρικ αναζήτησε το όνομα του Γιέστα στον τηλεφωνικό του κατάλογο και σχημάτισε το εσωτερικό του νούμερο στο τμήμα. Πιθανότατα να τον καθυστερούσε από μια παρτίδα πασιέντζας στον υπολογιστή.

«Γεια, ο Πάτρικ είμαι».

«Γεια σου, Πάτρικ».

Στην άλλη άκρη της γραμμής η φωνή του Γιέστα ακούστηκε κουρασμένη όπως πάντα. Η βαρεμάρα και η μελαγχολία τού είχαν προσδώσει μια μόνιμη εξωτερική και εσωτερική κούραση.

«Δεν μου λες, προγραμμάτισες εκείνη την επίσκεψη στους Καρλγκρέν στο Γέτεμποργ ή δεν το έκανες ακόμη;»

«Οχι, δεν πρόλαβα. Είχα πολλά άλλα να κάνω».

Ο Γιέστα ακούστηκε επιφυλακτικός. Είχε πάρει αμυντική στάση αμέσως μετά την ερώτηση του Πάτρικ, ανήσυχος για την πιθανή επίπληξη που δεν είχε κάνει ακόμη τη δουλειά του.

Απλώς δεν είχε προλάβει ακόμη. Του ήταν αδύνατον να σηκώσει το ακουστικό και να τηλεφωνήσει. Το να καθίσει στο αμάξι και να οδηγήσει μέχρι το Γέτεμποργ αποτελούσε ανυπέρβλητο εμπόδιο.

«Έχεις αντίρρηση να αναλάβω εγώ αυτή την επίσκεψη;»

Ο Πάτρικ ήξερε ότι επρόκειτο απλώς για μια ρητορική ερώτηση. Γνώριζε πολύ καλά ότι ο Γιέστα θα ήταν τρισευτυχισμένος αν γλίτωνε από αυτή την αγγαρεία. Και έτσι ακριβώς

свою неудавшуюся жизнь в петле.

Но если его подозрения, которые уже начали обретать контуры, подтверждаются, то речь шла о такой трагедии, которую даже трудно себе представить. Патрик искренне надеялся, что он ошибается.

Патрик поискал имя Ёсты в адресной книге своего мобильника и позвонил ему по рабочему телефону. Наверняка он оторвал беднягу от раскладывания пасьянса.

— Привет, это Патрик.

— Привет, Патрик.

Голос Ёсты на другом конце линии, как обычно, звучал устало и измученно. Безделье и отвращение к работе утомляли его и внешне, и внутренне.

— Ты уже определился с поездкой к Карлгренам в Гётеборг?

— Нет, еще не успел: столько всяких дел навалилось.

Голос Ёсты звучал настороженно. Вопрос Патрика заставил его занять прочную оборонительную позицию. Он заранее приготовился к тому, что сейчас его начнут критиковать и распекать за бездействие и нерасторопность.

Проблема заключалась в том, что Ёста все еще не смог пересилить себя. Перед ним стояла непомерно тяжелая задача: поднять телефонную трубку, позвонить, сесть в машину и доехать до Гётеборга. Эта миссия казалась почти невыполнимой.

— Ты ничего не будешь иметь против, если я съезжу вместо тебя?

Патрик прекрасно понимал, что совершенно напрасно утруждает себя риторическим вопросом. Он и без того знал, что Ёста будет просто счастлив увильнуть от работы.

ήταν, διότι ο Γιέστα απάντησε με μια φωνή που δήλωνε ότι μόλις είχε ξαναβρεί τη χαρά του:

«Όχι, απολύτως καμία αντίρρηση! Αν πιστεύεις ότι πρέπει να το αναλάβεις εσύ, ευχαρίστως για μένα. Έχω τόσα πολλά να κάνω άλλωστε, όπως θα ξέρεις, που δεν ξέρω κι εγώ πώς να τα προλάβω όλα!»

Ήξεραν καλά και οι δύο ότι έπαιζαν ένα παιχνίδι, αλλά το είχαν καθιερώσει εδώ και πολλά χρόνια και λειτουργούσε μια χαρά.

Ο Πάτρικ μπορούσε να κάνει αυτό που ήθελε και ο Γιέστα αυτό που μπορούσε, δηλαδή, βέβαιος ότι η δουλειά του θα γινόταν, να επιστρέψει στα παιχνίδια του υπολογιστή.

«Θα μπορούσες να μου βρεις το τηλέφωνό τους για να τους πάρω τώρα αμέσως;»

«Ναι, βέβαια, εδώ το έχω. Για να δούμε.»

Του διάβασε τον αριθμό.

Ο Πάτρικ το έγραψε στο σημειωματάριό του, που είχε πάντα τοποθετημένο στο καντράν του αυτοκινήτου του. Ευχαρίστησε τον Γιέστα και έκλεισε αμέσως το τηλέφωνο για να μπορέσει να καλέσει στους Καρλγκρέν.

Ευχήθηκε να τους βρει στο σπίτι. Ήταν τυχερός. Μετά το τρίτο κουδούνισμα απάντησε ο Καρλέρικ.

Όταν ο Πάτρικ τού εξήγησε τι ήθελε, ο Καρλέρικ έδειξε αρχικά κάποιο δισταγμό, αλλά μετά συμφώνησε να πάει ο Πάτρικ από εκεί και να κάνει μερικές ερωτήσεις.

Ο Καρλέρικ προσπάθησε να μάθει εκ των προτέρων για τι είδους ερωτήσεις επρόκειτο, αλλά ο Πάτρικ απέφυγε να απαντήσει καθαρά και του είπε μόνο ότι υπήρχαν κάποια ερωτήματα που για να τα διασφηνίσει ήταν απαραίτητη η βοήθειά τους.

Βγήκε με την όπισθεν από το πάρκινγκ, που ήταν μπροστά από το σύμπλεγμα των κτιρίων

И совсем не удивился, когда Ёста ответил с вновь обретенным счастьем в голосе:

— Нет, совершенно нет; если ты хочешь взять это на себя, то я вынужден согласиться. У меня сейчас столько работы, что я вообще-то даже и не знаю, как управляюсь.

Оба прекрасно понимали, в какую игру играют, но следовали правилам, принятым много лет назад.

Патрик делал то, что считал нужным, а Ёста пребывал в спокойной убежденности, что работа так или иначе будет сделана, и раскладывал на компьютере свои пасьянсы.

— Ты не мог бы найти для меня номер их телефона, я хочу позвонить им прямо сейчас.

— Да, конечно, он у меня здесь. Так, посмотрим...

Он продиктовал номер.

Патрик записал телефон в блокнот, который всегда лежал у него под рукой в бардачке машины. Он поблагодарил Ёсту и занялся тем, что сразу же позвонил Карлгренам.

Патрик скрестил пальцы на удачу, чтобы они оказались дома. Ему повезло: после третьего гудка трубку поднял Карл-Эрик.

Когда Патрик объяснил, зачем он звонит, Карл-Эрик сначала было заколебался, но потом сказал, что Патрик может приехать и задать свои вопросы.

Карл-Эрик попробовал узнать, что его интересует, но Патрик уклонился от ответа, сказав только, что ему кое-что неясно и он надеется, что они помогут ему разобраться.

Он выехал с парковки перед домом Андерса, повернул сначала направо, потом,

με τα ενοικιαζόμενα διαμερίσματα, και έστριψε πρώτα δεξιά και μετά αριστερά στην επόμενη διασταύρωση με κατεύθυνση το Γέτεμποργ.

Στο πρώτο κομμάτι της διαδρομής οδηγούσε αρκετά αργά, σε μικρούς δρόμους που περνούσαν μέσα από το δάσος, αλλά μόλις βγήκε στον αυτοκινητόδρομο άρχισε να κινείται πολύ πιο γρήγορα.

Προσπέρασε πρώτα το Ντίνγκλε, μετά το Μουνκεντάλ και όταν έφτασε στην Ουντεβάλα ήξερε ότι είχε καλύψει τη μισή διαδρομή.

Όπως πάντα, όταν οδηγούσε έβαζε τη μουσική πολύ δυνατά. Ήταν κάτι που θεωρούσε πολύ χαλαρωτικό στην οδήγηση.

Έξω από τη μεγάλη ανοιχτογάλαζη βίλα στο Κόλτορπ έμεινε για λίγο μέσα στο αυτοκίνητο και συγκέντρωσε τις δυνάμεις του. Αν ίσχυαν οι υποψίες του, σίγουρα θα θρυμμάτιζε το οικογενειακό ειδύλλιο. Άλλα μερικές φορές ήταν κι αυτό μέρος της δουλειάς του.

* * *

Ένα αμάξι πλησίαζε από την ανηφόρα. Δεν το είδε, αλλά άκουσε τον θόρυβο των ελαστικών στα χαλίκια. Η Ερίκα άνοιξε την εξώπορτα και κοίταξε έξω. Έμεινε με το στόμα ανοιχτό από την έκπληξη όταν είδε ποιος βγήκε από το αμάξι.

Η Άννα τής κούνησε κουρασμένα το χέρι και μετά άνοιξε τις πίσω πόρτες για να βγάλει τα παιδιά από τα παιδικά καθίσματα. Η Ερίκα φόρεσε ένα ζευγάρι τσόκαρα και βγήκε να τη βοηθήσει.

Π Άννα δεν την είχε καν ειδοποιήσει ότι επρόκειτο να την επισκεφτεί, και η Ερίκα άρχισε να αναρωτιέται τι συνέβαινε.

Η Άννα έδειχνε πολύ χλωμή μέσα στο μαύρο πανωφόρι της. Κατέβασε προσεχτικά την

на следующем перекрестке, налево и поехал в направлении Гётеборга.

Сначала он ехал довольно медленно, дорога тянулась через лес и виляла многочисленными поворотами. Вырулив наконец на автостраду, Патрик поднажал и поехал значительно быстрее.

Он миновал Дингле, потом Мункедаль, и, когда доехал до Удделлы, полпути уже осталось позади.

Как всегда, сидя за баранкой, он громко включил музыку. Ему нравилось водить машину, он получал от этого удовольствие.

Перед большой небесно-голубой виллой в Колльторпе он остановился и еще какое-то время посидел в автомобиле. Патрик собирался с силами. Если его предположения верны, то ему скоро придется безжалостно разрушить семейную идиллию, но иногда в этом и заключалась его работа.

* * *

К дому подъехала машина. Эрика ее не видела, но слышала звук во дворе. Открыв дверь, она выглянула наружу и широко открыла рот от удивления, когда увидела, кто выходит из машины.

Анна устало помахала ей, потом открыла задние двери и начала рассстегивать ремни безопасности на детских сиденьях, где были Эмма и Адриан. Эрика сунула ноги в сабо и выскоцила из дома, чтобы ей помочь.

Анна ни словом не обмолвилась о том, что собирается навестить ее, и Эрика спрашивала себя, что случилось.

Анна казалась особенно бледной в своем черном пальто. Она осторожно опустила

Έμμα, και η Ερίκα έλυσε τη ζώνη ασφαλείας από το παιδικό κάθισμα του Αντριαν και τον πήρε στην αγκαλιά της.

Εκείνος της χάρισε ένα πλατύ χαμόγελο χωρίς δόντια για ευχαριστώ, και η Ερίκα ένιωσε το χαμόγελο να περνάει και στο δικό της πρόσωπο προς απάντηση.

Μετά έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην αδερφή της, αλλά η Άννα κούνησε απλώς το κεφάλι ελαφρά για να της δείξει ότι δεν έπρεπε να ρωτήσει.

Η Ερίκα γνώριζε πολύ καλά την αδερφή της για να ξέρει ότι θα της τα έλεγε μόνη της μόλις θεωρούσε ότι είχε έρθει η ώρα. Ήξερε καλά ότι πριν από αυτή την ώρα δεν επρόκειτο να της πάρει κουβέντα.

«Κοίτα τι όμορφες επισκέψεις έχω σήμερα. Τι υπέροχα που ήρθατε να δείτε τη θεία σας».

Η Ερίκα άρχισε να μιλάει μωρουδίστικα και να χαμογελάει στο μωρό που είχε στην αγκαλιά της και μετά έριξε μια ματιά στην άλλη πλευρά του αυτοκινήτου για να χαιρετήσει και την Έμμα.

Η Ερίκα ήταν πάντα η πολυαγαπημένη της Έμμας, αλλά αυτή τη φορά δεν ανταποκρίθηκε στο χαμόγελό της. Αντιθέτως, κρατούσε σφιχτά την άκρη του πανωφοριού της Άννας και κοιτούσε καχύποπτα την Ερίκα.

Η Ερίκα μπήκε πρώτη στο σπίτι με τον Αντριαν και ακολούθησε η Άννα κρατώντας την Έμμα από το χέρι, ενώ με το άλλο κουβαλούσε μια μικρή βαλίτσα.

Η Ερίκα είδε κατάπληκτη το πορτμπαγκάζ του μίνι βαν να είναι γεμάτο βαλίτσες, αλλά έκανε μεγάλη προσπάθεια να μην αρχίσει τις ερωτήσεις.

Με αδέξιες και άμαθες κινήσεις, έβγαλε από τον Αντριαν τα χοντρά, εξωτερικά ρούχα του, και η Άννα έκανε το ίδιο, με μεγαλύτερη επιδεξιότητα, με την Έμμα.

Эмму на землю, а Эрика расстегнула ремень на сиденье Adriana и взяла его на руки.

В благодарность он улыбнулся ей широкой беззубой улыбкой. И Эрика тут же расплылась в ответной улыбке.

Потом она вопросительно посмотрела на сестру, но Анна только слегка покачала головой, показывая, что ей сейчас не до расспросов.

Эрика достаточно хорошо знала свою сестру и понимала, что Анна не станет ничего рассказывать, пока сама не сочтет, что наступил подходящий момент. А до этого совершенно бесполезно пытаться вытянуть из нее хоть что-нибудь.

— Подумать только, как вы сегодня замечательно прокатились, вы приехали навестить тетю!

Эрика сюсюкала, держа на руках малыша, и потом посмотрела поверх машины, чтобы поздороваться с Эммой.

Та всегда была в восторге от Эрики, но на этот раз не ответила на ее улыбку. Вместо этого она стояла, крепко вцепившись в пальто своей мамы, и подозрительно смотрела на Эрику.

Эрика первой вошла в дом с Адрианом, а Анна шла за ней по пятам и держала за руку Эмму, в другой руке она несла сумку.

Эрика несколько озадаченно обратила внимание на то, что багажное отделение универсала Анны было заполнено вещами, но нашла в себе силы удержаться от вопроса.

С непривычки неловко она стала раздевать Адриана, Анна помогла раздеться Эмме, делая это заметно быстрее и увереннее.

Τότε, η Ερίκα είδε για πρώτη φορά ότι το ένα χέρι της Έμμας ήταν στον γύψο μέχρι τον αγκώνα και κοίταξε κατατρομαγμένη την Άννα, η οποία, για άλλη μια φορά, κούνησε ανεπαίσθητα το κεφάλι της.

Η Έμμα συνέχισε να κοιτάζει με άγρυπνο και σοβαρό βλέμμα την Ερίκα και έμενε όλη την ώρα κολλημένη δίπλα στην Άννα. Είχε βάλει τον έναν αντίχειρα στο στόμα, και αυτό ήταν ένα επιπλέον στοιχείο για την Ερίκα ότι κάτι σοβαρό είχε συμβεί.

Π Άννα τής είχε πει εδώ και έναν χρόνο ότι είχαν μάθει την Έμμα να μην πιπιλίζει το δάχτυλό της.

Με το θερμό μωρουδίστικο κορμάκι κολλημένο στην αγκαλιά της, η Ερίκα μπήκε στο καθιστικό και κάθισε στον καναπέ με τον Αντριαν στο γόνατό της.

Εκείνος την κοιτούσε έκπληκτος, ενώ μικρά χαμόγελα περνούσαν από το πρόσωπό του, σαν να μην μπορούσε ν' αποφασίσει αν θα γελούντε ή όχι. Ήταν τόσο γλυκός που δημιουργούσε στην Ερίκα την επιθυμία να τον φάει σαν ένα υπέροχο κομμάτι κέικ.

«Είχατε καλό ταξίδι;»

Η Ερίκα δεν ήξερε τι ακριβώς έπρεπε να πει, αλλά καλή ήταν και η ψιλοκουβέντα μέχρι να αποφάσιζε η Άννα να της πει τι είχε συμβεί.

«Ναι, καλό ήταν, αν και μακρινό. Ήρθαμε μέσω της Ντάλσλαντ. Την Έμμα την έπιασε ναυτία σ' εκείνους τους στριφογυριστούς δρόμους, κι αναγκαστήκαμε να σταματήσουμε μερικές φορές για να πάρει αέρα.»

«Δεν ήταν και τόσο καλά, έτσι δεν είναι, Έμμα;»

Η Ερίκα έκανε μια προσπάθεια να μιλήσει με την Έμμα. Το κοριτσάκι κούνησε αρνητικά το κεφάλι, αλλά συνέχισε να την κοιτάζει κλεφτά και να κρέμεται από τη μαμά της.

«Σκέφτηκα ότι θα μπορούσατε να κοιμηθείτε

Τут Эрика увидела, что одна рука Эммы в гипсе, и с испугом посмотрела на Анну, которая опять почти незаметно покачала головой.

Эмма по-прежнему глядела большими обеспокоенными глазами на Эрику и все время прижималась к Анне. Она засунула большой палец в рот, и это еще больше убедило Эрику в том, что произошло что-то очень серьезное.

Еще год назад Анна рассказывала ей, что они отучили Эмму от привычки сосать большой палец.

Крепко держа на руках удивительно теплого Адриана, Эрика прошла в гостиную и устроилась с ним на диване.

Он заинтересованно посмотрел на Эрику, и на его лице появилась забавная неуверенная улыбка, будто он не мог решить, засмеяться ему или нет. Он был такой милый, что Эрике хотелось его съесть, как конфетку.

— Вы нормально доехали?

Эрика сама не очень хорошо понимала, что она хотела сказать, но этим ни к чему не обязывающим разговором пыталась дать Анне время.

— Да, но поездка была довольно утомительной. Мы ехали через Дальсланд. Ты знаешь, дорога извилистая, через лес, а Эмму укачивает. Несколько раз пришлось останавливаться, чтобы она могла выйти подышать.

— Все равно, наверное, было интересно, да?

Эрика попробовала наладить контакт с Эммой. Девочка кивнула, но по-прежнему продолжала смотреть исподлобья и держалась за маму.

— Думаю, вам, наверное, теперь надо

για λίγο τώρα. Τι λες, Έμμα; Μπορείς να το κάνεις; Δεν κοιμηθήκατε καθόλου σε όλο τον δρόμο. Θα πρέπει να είστε πολύ κουρασμένα».

Η Έμμα έγνωψε εγκρίνοντας την πρόταση και άρχισε να τρίβει, σαν να το είχε παραγγελία, το ένα της μάτι με το γερό χέρι της.

«Μπορώ να τα βάλω για ύπνο πάνω, Ερίκα;»

«Ναι, βέβαια. Βάλ’ τα στην κρεβατοκάμαρα του μπαμπά και της μαμάς. Τώρα κοιμάμαι εγώ εκεί και είναι στρωμένα και καθαρά».

Η Άννα πήρε τον Άντριαν από την Ερίκα, ο οποίος άρχισε να διαμαρτύρεται φωνάζοντας επειδή τον πήρε από την ευχάριστη θεία του, κάτι που χαροποίησε πολύ την Ερίκα.

«Μαμά, την κουβέρτα» είπε η Έμμα στην Άννα όταν είχαν ήδη ανέβει τα μισά σκαλιά για τον επάνω όροφο.

Η Άννα κατέβηκε πάλι για να πάρει τη βαλίτσα που είχε αφήσει στο χολ.

«Θέλεις βοήθεια;»

Η Ερίκα σκέφτηκε ότι η Άννα πρέπει να δυσκολεύοταν πολύ καθώς ανέβαινε ισορροπώντας με τον Άντριαν αγκαλιά στο ένα χέρι, τη βαλίτσα στο άλλο και, φυσικά, την Έμμα που επέμενε να γαντζώνεται πάνω της όλη την ώρα.

«Μπα, όχι, τα καταφέρνω. Έχω συνηθίσει». Η Άννα τής έστειλε ένα στραβό χαμόγελο γεμάτο πίκρα, το οποίο η Ερίκα δυσκολεύτηκε να το ερμηνεύσει.

Όσο η Άννα έβαζε τα παιδιά για ύπνο, η Ερίκα ασχολήθηκε με το να ετοιμάσει φρέσκο καφέ.

Αναρωτήθηκε μέσα της πόσα θερμός καφέ είχε πιει τελευταία. Το στομάχι της θα άρχιζε να διαμαρτύρεται σύντομα.

Στη μέση της κίνησης να ρίξει μια μερίδα καφέ μέσα στο φίλτρο πάγωσε.

Διάβολε. Τα ρούχα του Πάτρικ ήταν σκορπισμένα παντού σε όλο το υπνοδωμάτιο,

немного поспать. Как ты считаешь, Эмма? Вы, наверное, ни секунды не спали всю дорогу, так что, должно быть, очень устали.

Эмма кивнула, соглашаясь, и начала как бы в подтверждение тереть глаза здоровой рукой.

— Я могу уложить их наверху, Эрика?

— Да, конечно, положи их в маминой и папиной спальне, я сплю сейчас там, так что в комнате прибрано и постелено.

Анна забрала у Эрики Адриана, который, к ее умилению, захныкал, протестуя против того, что его отрывают от забавной тети.

— Мишку, мама, — напомнила Эмма, когда они уже успели подняться до половины лестницы на второй этаж.

И Анне пришлось спуститься вниз за сумкой, которую оставила в прихожей.

— Может быть, тебе помочь?

Эрике показалось, что это выглядит немного страшновато: Анна балансировала с Адрианом на одной руке, сумкой — в другой и Эммой, которая все время висела на ней. Все это больше походило на цирковой номер.

— Да нет, все нормально, я привыкла. — И Анна улыбнулась, но как-то горько.

Эрика не знала, что и подумать. Пока Анна укладывала детей, она занялась кофеваркой.

«Сколько же кофейников я выпила за последнее время, — подумала Эрика, — желудок скоро наверняка запротестует».

И вдруг она замерла как вкопанная с занесенной над фильтром ложкой.

Черт! Она вспомнила, что по всей спальне разбросана одежда Патрика, а Анна, не

και η Άννα θα ήταν βλάκας αν δεν καταλάβαινε το πόσο κάνουν δύο και δύο.

Εκείνο το πονηρό χαμόγελο που είχε η Άννα κατεβαίνοντας, λίγο αργότερα, τα σκαλιά το επιβεβαίωσε.

«Λοιπόν, αδερφούλα... Τι είναι αυτό που μου έκρυψες; Ποιος είναι ο άντρας που δεν μπορεί να κρεμάσει κανονικά τα ρούχα του;»

Δίχως να το θέλει, η Ερίκα κοκκίνισε.

«Ναι, ναι. Έγιναν όλα κάπως γρήγορα. Ξέρεις.»

Ακουσε τον εαυτό της να τραυλίζει και είδε την Άννα να το διασκεδάζει όλο και περισσότερο.

Οι γραμμές της κόπωσης στο πρόσωπό της χάθηκαν για λίγο, και η Ερίκα πήρε μια γεύση της αδερφής της όπως ήταν κάποτε, πριν συναντήσει τον Λούκας.

«Λοιπόν, ποιος είναι αυτός; Σταμάτα να μουρμουρίζεις και δώσε στη μικρή σου αδερφή μερικές πιπεράτες λεπτομέρειες τώρα. Μπορείς ν' αρχίσεις με το όνομά του, για παράδειγμα. Είναι κάποιος που τον γνωρίζω κι εγώ;»

«Ναι, πράγματι είναι γνωστός σου. Δεν ξέρω αν θυμάσαι τον Πάτρικ Χέντστρεμ;»

Η Άννα ξεφώνησε και χτύπησε τις παλάμες στα γόνατά της.

«Ο Πάτρικ! Φυσικά και θυμάμαι τον Πάτρικ! Ερχόταν πάντα πίσω σου σαν κουταβάκι με τη γλωσσίτσα να κρέμεται. Ωστε του δόθηκε η ευκαιρία, λοιπόν.»

«Ναι, εννοώ ότι ήξερα πως του άρεσα πολύ όταν ήμασταν μικρότεροι, αλλά δεν ήξερα πόσο πολύ του άρεσα.»

«Χριστέ και Κύριε, πρέπει να ήσουνα τυφλή! Ο άνθρωπος είχε δαγκώσει χοντρή λαμαρίνα μαζί σου. Οεέ μου, τι ρομαντικό!»

будучи дурой, легко могла сложить два и два.

Насмешливая улыбочка Анны, спустившейся вниз немного позже, это подтвердила.

— Так, сестричка, ну и о чем ты забыла мне рассказать? Кто тот парень, который не потрудился нормально повесить свои шмотки?

Эрика непроизвольно покраснела:

— Ну да, ты знаешь, все случилось немного неожиданно.

Слушая, как Эрика, запинаясь, лепечет, Анна еще больше развеселилась.

Следы усталости пропали с ее лица, и на короткий миг Эрика вновь увидела сестру такой, какой она была до встречи с Лукасом.

— Ну-ну, и кто же это все-таки? Кончай мялить и выкладывай младшей сестре самые смачные подробности. Можешь начать, к примеру, с того, как его зовут. Может быть, это кто-нибудь, кого я знаю?

— Да, наверное. Я не знаю, ты помнишь Патрика Хедстрёма?

Анна радостно воскликнула, хлопнув себя по коленям:

— А, Патрик! Ясное дело, я помню Патрика. Он ходил за тобой, как собачка на привязи, высунув язык, разве что слюни не капали. Значит, он в итоге свой шанс получил?

— Да, я знаю, что, когда мы были маленьчиками, я ему нравилась, но я по-настоящему не знала, насколько я ему нравилась...

— Святые угодники, да ты, должно быть, ослепла. Он был по уши в тебя влюблен. Боже мой, как романтично!

Καθόταν δηλαδή εδώ και τον έτρωγε το μαράζι για σένα όλ' αυτά τα χρόνια κι εσύ δέησες, επιτέλους, να τον κοιτάξεις βαθιά στα μάτια και να ανακαλύψεις τον μεγάλο έρωτα».

Η Άννα έπιασε με δραματικό ύφος την καρδιά της, και η Ερίκα δεν μπόρεσε να μη βάλει τα γέλια με τη μικρή της αδερφή. Αυτή ήταν η αδερφή που ήξερε και αγαπούσε.

«Ε, πώς να το πω, δεν είναι ακριβώς έτσι. Ήταν, στην πραγματικότητα, παντρεμένος ενδιαμέσως, αλλά η γυναίκα του τον παράτησε εδώ και κάνα χρόνο και τώρα είναι χωρισμένος και ζει στο Τανουμσχέντε».

«Τι δουλειά κάνει; Μόνο μη μου πεις ότι είναι τεχνίτης και μαστορεύει. Γιατί τότε θα τρελαθώ από τη ζήλια. Πάντα ονειρευόμουν να κάνω σεξ με έναν τεχνίτη».

Η Ερίκα τής έβγαλε παιδιάστικα τη γλώσσα, κάτι που η Άννα ανταπέδωσε.

«Οχι, δεν είναι μάστορας. Αστυνομικός είναι, αν πρέπει να ξέρεις σώνει και καλά.»

«Αστυνομικός, λοιπόν. Χμμμ. Δηλαδή, ένας άντρας με γκλομπ, με άλλα λόγια. Καθόλου άσχημο, θα έλεγα.»

Η Ερίκα είχε σχεδόν ξεχάσει τι πειραχτήρι ήταν η αδερφή της και απλώς κούνησε κουρασμένα το κεφάλι καθώς γέμισε τα φλιτζάνια με καφέ.

Η Άννα φαινόταν να νιώθει σαν στο σπίτι της, αφού σηκώθηκε, πήγε και άνοιξε με σιγουριά το ψυγείο, πήρε το γάλα και έριξε λίγο στο φλιτζάνι της και άλλο λίγο στης Ερίκα.

Το πειραχτικό χαμόγελο εξαφανίστηκε από το πρόσωπό της, και η Ερίκα κατάλαβε ότι είχε έρθει η ώρα να της πει τον λόγο της ξαφνικής της εμφάνισης στη Φιελμπάκα.

«Λοιπόν, το δικό μου παραμύθι αγάπης τελείωσε. Οριστικά. Ξέρω ότι αυτή η κατάσταση είχε τελειώσει πριν από πολλά χρόνια, αλλά μόλις τώρα το κατάλαβα καλά».

Значит, все эти годы он сох и чах по тебе, а потом в один прекрасный день ты разула глаза и поняла, что это большая любовь?

Анна театрально схватилась за сердце, и Эрика не могла не рассмеяться, глядя на нее. Это была ее сестра, которую она знала и любила.

— Ну, вообще-то на самом деле все не совсем так. В промежутке он был женат, но жена от него ушла несколько лет назад, так что сейчас он разведен и живет в Танумсхеде.

— А чем он занимается? Только не говори мне, что он ассенизатор, а то я умру от зависти. Я всегда спала и видела, как бы заняться сексом с настоящим ассенизатором.

Эрика по-детски показала Анне язык, которая в ответ сделала то же самое.

— Нет, он не ассенизатор, он полицейский, чтобы ты знала.

— Полицейский, тоже неплохо. Другими словами, мужик с дубинкой. Да, совсем неплохо...

Эрика почти забыла, какой насмешницей может быть ее сестра, и только покачала головой, наливая кофе в чашки. Не глядя, словно она никогда отсюда и не уезжала,

Анна привычно открыла холодильник, достала молоко и налила Эрике и себе.

Насмешливая улыбка пропала с ее лица, и Эрика поняла, что сейчас узнает, почему Анна так внезапно появилась во Фьељбаке.

— Да, сказка моей любви определенно закончилась. На самом деле это произошло много лет назад, и я об этом знала, но по-настоящему не понимала,

Σιώπησε και κοίταξε λυπημένα το φλιτζάνι της.

«Ξέρω ότι δεν σου άρεσε ποτέ ο Λούκας, αλλά τον αγαπούσα πραγματικά. Κατά κάποιον τρόπο, είχα καταφέρει να εκλογικεύσω το γεγονός ότι με χτυπούσε, άλλωστε πάντα ζητούσε συγγνώμη και με διαβεβαίωνε ότι με αγαπούσε, παλιότερα τουλάχιστον.

Επίσης, κατά κάποιον τρόπο, κατάφερνα να πείθω τον εαυτό μου ότι το λάθος ήταν δικό μου. Έλεγα πως αν μπορούσα να είμαι μια καλύτερη σύζυγος, μια καλύτερη ερωμένη και λίγο καλύτερη μητέρα, εκείνος δεν θα ήταν αναγκασμένος να με χτυπάει».

Η Άννα απάντησε στις σιωπηλές ερωτήσεις της Ερίκα.

«Ναι, ξέρω πόσο επιπόλαιο και χαζό ακούγεται, αλλά ήμουν φοβερά ικανή στο να ξεγελάω τον εαυτό μου. Ήταν, εξάλλου, και καλός πατέρας για την Έμμα και τον Άντριαν, και στα δικά μου μάτια αυτό του συγχωρούσε πολλά. Δεν ήθελα να τους στερήσω τον μπαμπά τους».

«Αλλά κάτι συνέβη, έτσι δεν είναι;»

Η Ερίκα βοήθησε την Άννα να συνεχίσει. Έβλεπε πόσο δύσκολο της ήταν να μιλάει για όλα αυτά. Η υπερηφάνειά της είχε πληγωθεί, και η Άννα ήταν ένα απίστευτα περήφανο άτομο, που σπανίως παραδεχόταν τα λάθη της.

«Ναι, κάτι συνέβη. Χτες το βράδυ μού επιτέθηκε, όπως το συνηθίζει. Όλο και συχνότερα τον τελευταίο καιρό, μάλιστα. Αλλά χτες.»

Η φωνή της έσπασε και η Άννα κατάπιε κάνα δυνο φορές για να καταπνίξει το κλάμα.

«Χτες επιτέθηκε στην Έμμα. Ήταν εκτός εαυτού, εκείνη εμφανίστηκε την ώρα που με έδερνε και αυτός δεν μπόρεσε να κρατηθείν.

Η Άννα κατάπιε ξανά.

«Πήγαμε στα επείγοντα και μας είπαν ότι είχε ραγίσει το χέρι της».

— Она помолчала и горестно посмотрела в свою чашку.

— Я знаю, что Лукас тебе никогда не нравился, но я его по-настоящему любила. Я даже ухитрялась находить оправдание тому, что он меня бьет. Он всегда умолял простить его и говорил, что любит меня, — во всяком случае, так он поступал раньше.

И я убеждала себя в том, что виновата во всем сама, что я должна быть немного лучше женой, немного лучше любовницей и немного лучше материю, чтобы ему не приходилось меня бить. —

Анна ответила на невысказанный вопрос Эрики:

— Да, я знаю, насколько невероятным это может показаться, но я была чертовски изобретательна, обманывая саму себя. И потом, он был хорошим отцом Эмме и Адриану, и в моих глазах это многое извиняло. Я не хотела лишать детей отца.

— Но что-то случилось?

Эрика хотела помочь Анне высказаться, она видела, как трудно ей говорить: от этого страдала ее гордость, а Анна всегда была очень гордой и всегда очень неохотно признавалась в своих ошибках.

— Да, случилось. Вчера вечером он набросился на меня, как обычно. Правда, последнее время он делал это заметно чаще, но вчера...

— Голос сорвался, и Анна сглотнула пару раз, чтобы не заплакать.

— Вчера это случилось с Эммой. Он совершенно взбесился. Эмма вышла из своей комнаты, а он не смог остановиться.

— Анна опять проглотила комок.

— Мы поехали в больницу, и там нам сказали, что у нее трещина в руке.

<p>«Του έκανες μήνυση, υποθέτω».</p> <p>Η Ερίκα ένιωσε την οργή σαν μια σκληρή μπάλα στο στομάχι της, μια μπάλα που όλο και μεγάλωνε.</p> <p>«Οχι». Η λέξη βγήκε σχεδόν ψιθυριστή από την Άννα, και τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν στα χλωμά μάγουλά της.</p> <p>«Οχι, είπαμε ότι έπεσε από τη σκάλα».</p> <p>«Θεέ μου! Και έχαψαν τέτοια εξήγηση;»</p> <p>Η Άννα χαμογέλασε στραβά.</p> <p>«Ξέρεις πόσο γοητευτικός μπορεί να γίνει ο Λούκας. Πήρε τα μυαλά των γιατρών και τον νοσοκόμων και όσο λυπήθηκαν για την Έμμα άλλο τόσο λυπήθηκαν και γι' αυτόν».</p> <p>«Άννα, πρέπει να του κάνεις μήνυση. Δεν μπορείς να τον αφήσεις να τη γλιτώσει αυτή τη φορά».</p> <p>Κοίταξε την αδερφή της που έκλαιγε. Η συμπόνια κονταροχτυπόταν με την οργή. Η Άννα μαζεύτηκε σαν είδε το βλέμμα της.</p> <p>«Δεν θα συμβεί ποτέ ξανά, θα φροντίσω εγώ γι' αυτό. Υποκρίθηκα ότι δέχτηκα τη συγγνώμη του και μάζεψα τα πράγματα και έφυγα αμέσως μόλις πήγε στη δουλειά. Δεν πρόκειται να ξαναπάω κοντά του, ο Λούκας δεν θα ξαναγγίξει τα παιδιά. Αν τον είχα μηνύσει, θα μπλέκονταν οι υπηρεσίες της Πρόνοιας και ίσως να μας έπαιρναν τα παιδιά μια και καλή».</p> <p>«Μα ο Λούκας δεν θα κάτσει με σταυρωμένα τα χέρια μόλις αντιληφθεί ότι πήρες τα παιδιά, Άννα. Δίχως καταγγελία και μήνυση στην αστυνομία και δίχως έρευνα, πώς θα μπορέσεις να πας σε δίκη για την κηδεμονία των παιδιών;»</p> <p>«Δεν ξέρω, δεν ξέρω, Ερίκα. Δεν έχω διάθεση να το σκε-φτώ τώρα αυτό, απλώς</p>	<p>— Я полагаю, заявление на Лукаса уже в полиции?</p> <p>Эрика почувствовала, что от злости все внутри у нее сжалось и продолжает сжиматься все сильнее и сильнее.</p> <p>— Нет.</p> <p>— Слово прозвучало почти неслышно, и слезы потекли по бледным щекам Анны.</p> <p>— Мы сказали, что она упала с лестницы.</p> <p>— Но, боже мой, неужели они в это поверили?</p> <p>Анна криво усмехнулась:</p> <p>— Ты ведь знаешь, каким очаровательным может быть Лукас. Он напрочь заговорил обоих врачей и медсестру, и они начали его жалеть почти так же, как Эмму.</p> <p>— Но, Анна, ты должна заявить на него в полицию. Ты не можешь позволить ему остаться безнаказанным.</p> <p>Она посмотрела на свою плачущую сестру. Сочувствие боролось в ней с яростью. Анна съежилась под ее взглядом:</p> <p>— Это больше никогда не случится. Я за этим прослежу. Я притворилась, что слушаю его извинения, а потом, как только он ушел на работу, сложила вещи в машину и уехала. Я не собираюсь к нему возвращаться. Лукас больше не причинит зла детям. Но если я заявлю на него в полицию, то власти наверняка подключат социальную службу, а они могут лишить родительских прав нас обоих.</p> <p>— Но Лукас никогда не позволит тебе беспрепятственно забрать детей, Анна. Если не будет заявления в полицию и расследования, то как ты, например, собираешься объяснить, почему ты должна воспитывать детей одна?</p> <p>— Я не знаю, не знаю, Эрика. Я не могу об этом сейчас думать, но я была обязана уйти</p>
--	---

αναγκάστηκα να φύγω μακριά του. Τα υπόλοιπα θα λυθούν μετά. Μη μου βάζεις τώρα τις φωνές, σε παρακαλώ!»

Η Ερίκα απίθωσε κάτω το φλιτζάνι της, σηκώθηκε από την καρέκλα και πήγε κι αγκάλιασε την αδερφή της. Της χαίδευε τα μαλλιά και ταυτόχρονα την παρακαλούσε να ησυχάσει.

Την άφησε να κλάψει όσο ήθελε στον ώμο της και ένιωσε την μπλούζα της να μουσκεύει όλο και περισσότερο.

Την ίδια στιγμή το μίσος της για τον Λούκας μεγάλωνε. Πολύ θα ήθελε να του σπάσει τα μούτρα του μαλάκα.

* * *

Η Μπίργιτ κοιτούσε έξω στον δρόμο κρυμμένη πίσω από την κουρτίνα. Ο Καρλ-Ερικ κοίταζε τους μαζεμένους ώμους της και κατάλαβε πόση ένταση έκρυβε μέσα της.

Βολτάριζε πέρα δώθε γεμάτη νευρικότητα από τη στιγμή που είχε τηλεφωνήσει ο αστυνομικός. Ο ίδιος ένιωθε για πρώτη φορά, εδώ και πολλά χρόνια, μια απόλυτη ηρεμία μέσα του. Ο Καρλ-Ερικ είχε σκεφτεί να δώσει στον αστυνομικό όλες τις απαντήσεις, αν του έκανε τις σωστές ερωτήσεις.

Τα μυστικά έκαιγαν μέσα του πάρα πολλά χρόνια. Κατά κάποιον τρόπο, τα πράγματα ήταν ευκολότερα για την Μπίργιτ. Ο χειρισμός της υπόθεσης εκ μέρους της ήταν να αρνείται ότι συνέβησαν όσα συνέβησαν.

Αρνούνταν να μιλάει γι' αυτό και φτερούγιζε παραπέρα στη ζωή σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Αλλά δυστυχώς είχαν συμβεί τα πάντα. Δεν είχε περάσει μέρα που να μην τα σκεφτόταν ο Καρλ-Ερικ, και κάθε φορά το φορτίο γινόταν όλο και βαρύτερο.

от него. Остальное решится потом. Ты не выгонишь меня, пожалуйста?

Эрика поставила свою чашку на стол, поднялась со стула и подошла к сестре. Она гладила Анну по голове и успокаивающе шептала:

— Ш-ш, Анна, ш-ш.

Она позволила ей выплакаться на своем плече и чувствовала, как ее майка намокает все сильнее.

В ней нарастала ненависть к Лукасу. Эрика мечтала увидеть его в наручниках.

* * *

Биргит выглядывала на улицу, спрятавшись за шторы. Карл-Эрик посмотрел на ее напряженную спину.

Она ходила по дому, не находя себе места, с тех пор, как позвонил полицейский. Сам Карл-Эрик в первый раз за долгое время ощущал спокойствие. Он ответит на все вопросы, если только полицейский их правильно задаст.

Тайна жгла его изнутри много лет, но в любом случае Биргит было легче. Онаправлялась с ситуацией совершенно по-другому: делала вид, что ничего не произошло.

Она отказалась об этом говорить и порхала по жизни дальше, как будто ничего не случилось.

Но это было, и ни одного дня не проходило без того, чтобы он об этом не думал. И каждый раз ноша, которую он нес, становилась все тяжелее и тяжелее.

Ηξερε ότι εξωτερικά η Μπίργιτ φαινόταν σαν να ήταν η δυνατότερη από τους δύο. Σε όλες τις κοινωνικές εκδηλώσεις εκείνη έλαμπε σαν άστρο, ενώ αυτός ήταν ο γκρίζος, ο αόρατος δίπλα της. Φορούσε τα όμορφα ρούχα της, τα ακριβά της κοσμήματα και το μέικ απ της σαν σιδερόφρακτη πανοπλία.

Όταν επέστρεφαν στο σπίτι έπειτα από άλλη μια λαμπερή και εύθυμη χοροεσπερίδα και έβγαζε την πανοπλία της, ήταν σαν να κατέρρεε στην ανυπαρξία.

Το μόνο που απέμενε τότε ήταν ένα τρεμάμενο, ανασφαλές παιδί που γαντζωνόταν πάνω του αναζητώντας στήριγμα. Σε όλο τον γαμήλιο βίο τους ένιωθε διχασμένος από τα διαφορετικά συναισθήματα για τη γυναίκα του.

Η ομορφιά της και η ευθραυστότητά της ξυπνούσαν μέσα του την τρυφερότητα και το ένστικτο του προστάτη, τον έκαναν να νιώθει άντρας, αλλά η απροθυμία της να κοιτάξει κατάματα τις δυσκολότερες σελίδες στο βιβλίο της ζωής των εκνεύριζε, ενίοτε μέχρι τρέλας.

Αυτό που τον εξόργιζε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο ήταν πως ήξερε ότι εκείνη δεν ήταν ανόητη κατά βάθος, αλλά έφταιγε η ανατροφή της, σύμφωνα με την οποία είχε μάθει πως μια γυναίκα έπρεπε να κρύβει, με κάθε τίμημα, το γεγονός ότι διέθετε κάποια μορφή ευφυΐας και να διοχετεύει, αντ' αυτού, όλη της την ενέργεια στο να φαίνεται όμορφη και αβοήθητη. Και να ικανοποιεί τους άλλους.

Όταν ήταν νιόπαντροι, δεν θεώρησε τη συμπειφορά της παράξενη, μια που τέτοιο ήταν τότε το πνεύμα των καιρών. Άλλα οι καιροί είχαν αλλάξει και έθεταν πλέον εντελώς διαφορετικές απαίτησεις τόσο σε γυναίκες όσο και σε άντρες.

Εκείνος είχε προσαρμοστεί, αλλά η γυναίκα του δεν το κατάφερε ποτέ. Γι' αυτό και τούτη η μέρα θα ήταν πολύ δύσκολη γι' αυτήν. Ο Καρλ-Ερικ πίστευε ότι βαθιά μέσα της η Μπίργιτ ήξερε τι σκεφτόταν να κάνει ο άντρας της. Γι' αυτό είχε οργώσει τα δωμάτια με τα πέρα δώθε τις δύο τελευταίες ώρες.

Он знал, что из них двоих Биргит кажется более сильной. На всех светских сборищах она сверкала, как звезда, а он стоял рядом, серенький и незаметный. Она носила свои красивые платья, украшения и макияж, как броню.

А когда они возвращались после очередной шумной веселой вечеринки и она снимала свои доспехи, то превращалась в ничто.

Оставался лишь дрожащий, неуверенный ребенок, который прятался за Карла-Эрика и искал у него поддержку. За годы брака его чувства к жене менялись.

Ее красота и хрупкость пробуждали в нем инстинкт защитника, заставляли чувствовать себя мужчиной, но ее нежелание встать лицом к лицу к жестоким реалиям жизни иногда раздражало его до сумасшествия.

В первую очередь Карла-Эрика бесило, что, как он знал, на самом деле Биргит была совсем не глупа. Просто она вбила себе в голову, что женщина любой ценой должна скрывать тот факт, что обладает хоть какой-нибудь степенью интеллекта; она тратила всю свою энергию на то, чтобы быть красивой и беспомощной. Чтобы владеть.

Когда они только поженились, Карл-Эрик не видел в этом ничего странного — тогда было такое время, — но нравы со временем поменялись и предъявили совершенно другие требования и к мужчинам, и к женщинам.

Карл-Эрик приспособился, а Биргит никогда и не пыталась. И поэтому сегодняшний разговор будет для нее очень трудным. Она не подозревала о его намерениях и в тревоге почти два часа бродила из комнаты в комнату.

Αλλά εκείνος ήξερε, επίσης, ότι δεν επρόκειτο να τον αφήσει να βγάλει στο φως τα οικογενειακά τους μυστικά δίχως μάχη.

«Γιατί πρέπει να είναι και ο Χένρικ εδώ;»
Η Μπίργιτ γύρισε προς το μέρος του τρίβοντας
αγχωμένη τα χέρια της.

«Η αστυνομία θέλει να μιλήσει με την οικογένεια, και ο Χένρικ ανήκει στην οικογένεια, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά το βρίσκω εντελώς περιττό να τον μπλέξουμε κι αυτόν. Π αστυνομία θα κάνει πιθανώς μερικές γενικές ερωτήσεις. Έπρεπε να τον τραβολογάμε εδώ πέρα γι' αυτό; Όχι, δεν νομίζω ότι είναι αναγκαίο».

Η φωνή της υψωνόταν και χαμήλωνε ανάλογα με τις ανείπωτες ερωτήσεις. Την ήξερε τόσο καλά.

«Εργεται».

Η Μπίργιτ απομακρύνθηκε βιαστικά από το παράθυρο. Πέρασαν λίγα λεπτά μέχρι να ακουστεί το κουδούνι της πόρτας.

Ο Καρλ'Ερικ πήρε μια βαθιά ανάσα και πήγε ν'
ανοίξει, ενώ η Μπίργιτ αποτραβήχτηκε στο
καθιστικό, όπου ο Χένρικ καθόταν στον
καναπέ βυθισμένος σε δικές του σκέψεις.

«Γεια σας. Πάτρικ Χέντστρεμ».

«Καρλέρικ Καρλγκρέν».

Μια ευγενική χειραψία, και ο Καρλέρικ εκτίμησε πως ο αστυνομικός έπρεπε να ήταν στην ηλικία της Άλεξ. Το έκανε συχνά αυτό τώρα τελευταία. Έβλεπε τους άλλους με γνώμονα την Άλεξ.

«Πέρασε μέσα. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε το καθιστικό για να μιλήσουμε».

Ο Πάτρικ φάνηκε λίγο έκπληκτος όταν είδε τον Χένρικ, αλλά συνήλθε αμέσως και

Но Карл-Эрик знал, что она не сдастся без борьбы и постарается не дать ему вытащить на свет их семейные секреты.

— А почему Хенrik тоже должен быть здесь? — спросила Биргит, повернувшись к нему и нервно перебирая руками.

— Полиция хотела поговорить с семьей, а Хенрик — член семьи, не так ли?

— Да, только я считаю, что нет никакой необходимости вмешивать его. Полиция, по всей видимости, задаст лишь несколько общих вопросов, и из-за этого приглашать его сюда? Нет, я думаю, в этом не было никакой нужды.

Голос Биргит выдавал ее нервозность: он то повышался, то понижался. Ее мучили невысказанные вопросы. Карл-Эрик очень хорошо ее знал.

— Ну вот, он приехал.

Биргит быстро отошла от окна. Через какое-то время раздался звонок в дверь.

Карл-Эрик сделал глубокий вдох и пошел открыть. Биргит торопливо ретировалась в гостиную, где, глубоко погрузившись в свои раздумья, сидел Хенрик.

— Здравствуй. Патрик Хедстрём.

— Карл-Эрик Карлгрен.

Они обменялись вежливым рукопожатием, и Карл-Эрик подумал, что, судя по всему, этот полицейский одного возраста с Александрой. Он теперь часто так делал — воспринимал людей в соотношении к Александре.

— Проходи. Я думаю, мы можем сесть в гостиной и поговорить.

Патрик, казалось, чуть удивился, когда заметил Хенрика, но тут же опять принял

χαιρέτησε ευγενικά πρώτα την Μπίργιτ και μετά τον Χένρικ.

Κάθισαν όλοι γύρω από το τραπεζάκι του σαλονιού. Ακολούθησε σιωπή μιας στιγμής, μια καταπιεστική σιωπή. Τελικά, άρχισε να μιλάει ο Πάτρικ.

«Ξέρω ότι μπορεί να φάνηκε λίγο απότομη η επίσκεψή μου, αλλά σας ευχαριστώ που μου επιτρέψατε να σας επισκεφτώ τόσο σύντομα».

«Μόλις αναρωτιόμασταν μήπως συνέβη κάτι ιδιαίτερο. Βρήκατε κάτι καινούργιο; Δεν έχουμε ακούσει νέα σας εδώ και αρκετό καιρό.»

Η φράση κάπου ξεθύμανε, και η Μπίργιτ περίμενε απάντηση γεμάτη ελπίδες.
«Σημειώνουμε αργή αλλά σταθερή πρόοδο, και αυτό είναι το μόνο που μπορώ να πω αυτή τη στιγμή. Η δολοφονία του Άντερς Νίλσον μάς οδήγησε, επίσης, να δούμε τα πράγματα μέσα από διαφορετικό πρίσμα».

«Είναι βέβαια και αυτό· μήπως καταλήξατε στο συμπέρασμα ότι το άτομο που σκότωσε την κόρη μας είναι το ίδιο με αυτό που σκότωσε τον Άντερς;»

Κάτω από τη φλυαρία της Μπίργιτ υπήρχε ένας φρενήρης τόνος που έκανε τον Καρλ-Ερικ να προσπαθήσει πολύ για να μη σκύψει προς το μέρος της και να της πιάσει το χέρι για να την ησυχάσει.

Σήμερα ήταν αναγκασμένος να χαλυβδωθεί για να παίξει τον ρόλο του προστάτη που ήξερε πολύ καλά.

Επέτρεψε για λίγο στον εαυτό του να χαθεί σε σκέψεις, να φύγει από το παρόν και να περάσει σε ένα παρελθόν που του φαινόταν πλέον πολύ απόμακρο.

Περιέφερε το βλέμμα του στο καθιστικό με ένα ύφος που έμοιαζε με απέχθεια. Πόσο εύκολα είχαν υποκύψει στον πειρασμό.

Μπορούσε σχεδόν να νιώσει τη μυρωδιά των ματωμένων χρημάτων. Το σπίτι στο Κόλτορπ

невозмутимый вид и вежливо поздоровался — сначала с Биргит, а потом с Хенриком.

Они сели вокруг журнального столика. Наступившая затем тишина показалась напряженной и долгой, в конце концов Патрик сказал:

— Все вышло несколько второпях, и я благодарю вас за то, что согласились меня принять, хотя я и не предупредил вас заранее.

— Мы хотим спросить: случилось что-нибудь важное? Вы узнали что-то новое? Вы давно нам ничего не сообщали...

Фраза застыла, и Биргит с надеждой посмотрела на Патрика.

— Расследование продвигается медленно. Это пока единственное, что я могу вам сказать. Убийство Андерса Нильссона тоже пролило на дело некоторый свет.

— Да, это понятно. Но вы выяснили: Андерса убил тот же человек, кто убил нашу dochь?

Биргит говорила торопливо и очень нервно; казалось, она едва себя контролирует, и Карл-Эрик подавил желание наклониться и успокаивающе положить ей на плечо руку.

Но сегодня он должен отказаться от своей роли защитника, которую так хорошо выучил.

На секунду он позволил себе унести в мыслях прочь из настоящего времени в прошлое, которое так переполняло его.

Он посмотрел на гостиную с чувством, сильно напоминавшим отвращение. Как легко они поддались искушению.

Он почти физически чувствовал запах кровавых денег. Дом в Колльторпе

ήταν κάτι πολύ περισσότερο απ' ό, τι μπορούσαν να ονειρεύονται όταν τα παιδιά ήταν μικρά.

Ήταν μεγάλο και ευάερο, με τα χαρακτηριστικά της δεκαετίας του 1930 άθικτα, παρά το γεγονός ότι δεν είχαν στερηθεί καμία από τις μοντέρνες ανέσεις. Με τον μισθό που έπαιρνε από τη δουλειά στο Γέτεμποργ είχαν πλέον την πολυτέλεια για όλ' αυτά.

Το καθιστικό όπου κάθονταν ήταν το μεγαλύτερο δωμάτιο του σπιτιού. Υπερβολικά επιπλωμένο για τα γούστα του, αλλά η Μπίργιτ είχε μια ιδιαίτερη προτίμηση για τα λουστραρισμένα αστραφτερά αντικείμενα, τα οποία ήταν όλα σχεδόν ολοκαίνουργια.

Κάθε τρίτο χρόνο περίπου, η Μπίργιτ άρχιζε να παραπονιέται για το πόσο φθαρμένα έδειχναν όλα και πόσο τα είχε βαρεθεί όλ', αυτά που είχε στο σπίτι, και, έπειτα από παρακλητικά βλέμματα μερικών εβδομάδων, ο Καρλ-Ερικ υποχωρούσε συνήθως και έβγαζε το πορτοφόλι.

Ήταν λες κι εκείνη ανακάλυπτε εκ νέου τον εαυτό της και τη ζωή της με το να τα διατηρεί όλα καινούργια.

Αυτή τη φορά βρισκόταν σε μια περίοδο «Λόρα Άσλεϊ», και το δωμάτιο ήταν γεμάτο με φλοράλ μοτίβα και βολάν ώστε να το νιώθεις αποπνικτικά γυναικείο.

Παρόλο που ήξερε ότι θα χρειαζόταν να κάνει υπομονή το πολύ δύο χρόνια ακόμη, στην επόμενη διακόσμηση, αν ήταν τυχερός, μπορεί η Μπίργιτ να ανέπτυσσε γούστο για πολυθρόνες Τσέστερφιλντ και εγγλέζικα κυνηγετικά μοτίβα. Εκτός κι αν στεκόταν άτυχος, και η επόμενη τρέλα της είχε σχέση με τιγρέ μοτίβα.

Ο Πάτρικ καθάρισε τον λαιμό του.

«Έχω μερικές ερωτήσεις και θέλω τη βοήθειά σας για να ξεκαθαρίσουν ορισμένα πράγματα».

превосходил все, о чем они могли только мечтать, когда дети были маленькими.

Они получили этот большой, просторный дом тридцатых годов со множеством сохранившихся украшений. И вместе с домом они получили все мыслимые и немыслимые удобства — благодаря зарплате Карла-Эрика, который стал работать в Гётеборге, у них появилась такая возможность.

Гостиная, где они сидели, была самой большой комнатой в доме, но, на его вкус, переполненной мебелью и потому тесной. Биргит безумно нравились роскошные блестящие вещи, все вокруг сверкало новизной.

Примерно каждые три года Биргит начинала жаловаться на то, что все выглядит очень старым и она устала от всего, что видит в доме. Она донимала его по несколько недель, смотрела на Карла-Эрика умоляющим взглядом, и ему приходилось наступать себе на горло и в очередной раз раскрывать кошелек.

Иногда он думал, что, стремясь обновить все вокруг, она каждый раз вновь пытается найти саму себя и свою жизнь.

Сейчас Биргит переживала период увлечения «Лаурой Эшли», и комната, заполненная воланчиками и узорами с розочками, выглядела абсолютно женственной и женской.

Но Карл-Эрик знал, что терпеть ему остается недолго: если повезет, в следующий заход, года через два, Биргит передекорирует комнату честерфилдовской мебелью и английскими охотниччьими мотивами. Хотя может и не повезти — и все вокруг будет в каких-нибудь зебрах и тиграх.

Патрик кашлянул:

— У меня есть несколько вопросов и мне нужна ваша помощь, чтобы разобраться.

Δεν είπε κανείς τίποτα, και ο Πάτρικ συνέχισε:

«Ξέρει κανείς από πού γνωριζόταν η Άλεξ με τον Άντερς;».

Ο Χένρικ φαινόταν απορημένος, και ο ΚαρλΈρικ καταλαβεί ότι δεν ήξερε τίποτα. Αυτό τον πλήγωνε, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

«Πήγαιναν στην ίδια τάξη, αλλά έχουν περάσει τόσα πολλά χρόνια από τότε».

Η Μπίργιτ στριφογύριζε νευρικά τα χέρια της εκεί που καθόταν στον καναπέ, δίπλα στον γαμπρό της.

Πήρε τον λόγο ο Χένρικ:

«Εγώ αναγνωρίζω το όνομα. Δεν είχε η Άλεξ μερικούς από τους πίνακές του για πούλημα στην γκαλερί;».

Ο Πάτρικ έγνεψε καταφατικά. Ο Χένρικ συνέχισε:

«Δεν καταλαβαίνω, εννοείτε ότι υπήρχε και περαιτέρω σχέση μεταξύ τους; Τι λόγο θα είχε κάποιος να θέλει να σκοτώσει τη γυναίκα μου και έναν από τους εκθέτες της;».

«Ακριβώς αυτό ψάχνουμε να βρούμε». Ο Πάτρικ δίστασε πριν συνεχίσει.

«Δυστυχώς, διαπιστώσαμε, επίσης, ότι είχαν και μια σχέση».

Στη σιωπή που έπεσε βαριά, ο ΚαρλΈρικ μπόρεσε να δει πολλά συναισθήματα να παρελαύνουν από τα πρόσωπα της Μπίργιτ και του Χένρικ.

Ο ίδιος ένιωσε μια μικρή έκπληξη μόνο, η οποία παραχώρησε σύντομα τη θέση της στην παραδοχή. Αυτό που είχε πει ο αστυνομικός πρέπει να ήταν αλήθεια. Ήταν φυσικό, αν λάβαινε κανείς υπόψη του τις συνθήκες.

Η Μπίργιτ είχε φέρει το χέρι της στο στόμα, σε μια έκφραση τρόμου, και το πρόσωπο του Χένρικ άδειαζε αργά από το αίμα.

Все молчали, и он продолжил:

— Вы не знаете, как Александра познакомилась с Андерсом Нильссоном?

Хенрик выглядел удивленным, и Карл-Эрик понял, что он ничего не знал. Это принесет ему боль, но тут ничего не поделаешь.

— В школе они учились в одном классе, но это было много лет назад.

Биргит нервно заерзала на диване, сидя рядом с зятем. В разговор вступил Хенрик:

— Кажется, я слышал это имя. По-моему, Александра несколько раз выставляла его картины на продажу в своей галерее.

Патрик кивнул, и Хенрик продолжил:

— Я не понимаю — что, между ними существует какая-то другая связь, помимо этого? И что за причина, кому понадобилось убивать их обоих: мою жену и одного из ее экспонентов?

— Как раз это мы и пытаемся разузнать. — Патрик помедлил и сказал:

— К сожалению, мы должны констатировать, что у них была связь.

В наступившей тишине Карл-Эрик увидел на лицах сидящих перед ним Биргит и Хенрика калейдоскоп быстро сменяющихся чувств.

Сам он не очень удивился и быстро пришел к заключению, что раз об этом говорит полицейский, то это, скорее всего, правда. Принимая во внимание обстоятельства, это вполне естественно.

Биргит в страхе прижала руку ко рту, а лицо Хенрика медленно белело на глазах.

Ο ΚαρλΈρικ είδε ότι δεν άρεσε ιδιαίτερα στον Πάτρικ Χέντστρεμ ο ρόλος του κομιστή κακών μαντάτων.

«Δεν μπορεί να είναι αλήθεια». Π Μπίργιτ κοιτούσε γύρω της σαν χαμένη, αλλά κανείς από τους υπόλοιπους δεν συμφώνησε μαζί της.

«Γιατί να είναι η Άλεξ μαζί με έναν τέτοιο τύπο;» Έριξε μια παρακλητική ματιά στον ΚαρλΈρικ, αλλά εκείνος αρνήθηκε να συναντήσει το βλέμμα της και συνέχισε να κοιτάζει σχολαστικά τα χέρια του. Ο Χένρικ δεν είπε τίποτα, αλλά ήταν σαν να είχε καταρρεύσει.

«Εχετε μήπως υπόψη σας αν συνέχιζαν να κρατούν επαφή μετά τη μετακόμισή σας;»

«Όχι, δεν νομίζω ότι συνέβη κάτι τέτοιο. Η Άλεξ έκοψε κυριολεκτικά κάθε επαφή όταν μετακομίσαμε από τη Φιελμπάκα». Πάλι είχε αρχίσει να μιλάει η Μπίργιτ, ενώ ο Χένρικ και ο ΚαρλΈρικ κάθονταν σιωπηλοί.

«Θέλω να ρωτήσω και κάτι άλλο. Μετακομίσατε στη μέση του εξαμήνου, όταν η Άλεξ πήγαινε στην έκτη τάξη. Πώς κι έτσι; Κι έγινε πολύ βιαστικά, επίσης.»

«Δεν υπάρχει τίποτα παράξενο σε αυτό. Ο ΚαρλΈρικ είχε μια καταπληκτική πρόταση για δουλειά, στην οποία απλώς δεν μπορούσε να πει όχι. Ήταν αναγκασμένος να αποφασίσει γρήγορα, και εκείνοι χρειάζονταν κάποιον αμέσως, γι' αυτό και έγινε τόσο βιαστικά.»

Στριφογύριζε ασταμάτητα τα χέρια της πάνω στα γόνατά της ενώ μιλούσε.

«Ναι, αλλά δεν γράψατε την Άλεξ σε κάποιο σχολείο του Γέτεμποργ, έτσι δεν είναι; Αντί γι' αυτό, πήγε εσωτερική σε ελβετικό σχολείο. Για ποιο λόγο έγινε αυτό;»

«Με τη νέα δουλειά του ΚαρλΈρικ

ΚαρλΈρικ ποσμοτρέλ ήταν Πατρίκ Χέντστρεμ και πούμεν, ότι σύμφωνη μαζί της συνέχισε να κοιτάζει σχολαστικά τα χέρια του. Ο Χένρικ δεν είπε τίποτα, αλλά ήταν σαν να είχε καταρρεύσει.

— Этого не может быть, — растерянно сказала Биргит, нерешительно оглядевшись вокруг. — Зачем понадобилось Александре сходиться с таким, как он?

Она беспомощно посмотрела на Карла-Эрика, ожидая его поддержки, но он избегал ее взгляда и упорно рассматривал свои руки. Хенрик не произнес ни слова, но весь как-то съежился.

— Вы не знаете, они продолжали поддерживать контакт после того, как вы переехали?

— Нет, я так не думаю. После того как мы уехали из Фельбаки, Алекс оборвала все свои связи, — сказала Биргит. Хенрик и Карл-Эрик сидели молча.

— Я хочу спросить еще кое о чем. Вы уехали в середине семестра, когда Алекс училась в шестом классе. Что за причина? Почему вы уехали в такой спешке?

— В этом нет ничего странного. Карл-Эрик получил просто фантастическое предложение, от которого, разумеется, не мог отказаться, и ему пришлось принимать решение буквально в один день, вдобавок требовалось его присутствие, поэтому мы уехали так быстро, почти никого не предупредив.

Она не знала, куда деть руки, когда говорила.

— Но вы не стали оформлять Алекс в какую-нибудь школу в Гётеборге, а вместо этого отправили ее в интернат в Швейцарии. Почему, по какой причине?

— У нас появились совершенно другие

αποκτήσαμε εντελώς διαφορετική οικονομική άνεση και θέλαμε απλώς να δώσουμε στην Άλεξ ό,τι καλύτερο μπορούσαμε» είπε η Μπίργιτ.

«Συμφωνώ, αλλά δεν υπήρχαν καθόλου καλά σχολεία στο Γέτεμποργ όπου θα μπορούσε να πάει;»

Ο Πάτρικ τούς βομβάρδιζε ανελέητα με ερωτήσεις, και ο Καρλ-Ερικ δεν μπόρεσε να μη θαυμάσει το σθένος με το οποίο έκανε τη δουλειά του. Κάποτε ήταν κι αυτός εξίσου νέος και ενθουσιώδης. Τώρα ήταν μόνο κουρασμένος.

Η Μπίργιτ συνέχισε:

«Φυσικά και υπήρχαν καλά σχολεία. Αλλά για σκέψου τι δίκτυο επαφών θα αποκτούσε με τη φοίτησή της σε ένα τέτοιο σχολείο. Εκεί φοιτούσαν, μάλιστα, και κάνα δυο πρίγκιπες. Σκέψου να βγαίνεις στη ζωή με τέτοιες γνωριμίες».

«Πήγατε μαζί της στην Ελβετία;»

«Φυσικά και πήγαμε μαζί της για να τη γράψουμε στο σχολείο, αν εννοείς αυτό. Φυσικά».

«Οχι, δεν εννοούσα ακριβώς αυτό».

Ο Πάτρικ κοίταξε το σημειωματάριο για να βοηθήσει τη μνήμη του.

«Η Άλεξάνδρα σταμάτησε στη μέση του εαρινού εξαμήνου του 1977. Η εγγραφή της στο εσωτερικό σχολείο έγινε την άνοιξη του 1978, και τότε ήταν επίσης που άρχισε να δουλεύει εδώ, στο Γέτεμποργ, ο Καρλ-Ερικ.

Η ερώτησή μου είναι, ως εκ τούτου, η εξής: Πού ήσασταν στον χρόνο που λείπει;»

Μια αυλακιά είχε εμφανιστεί ανάμεσα στα φρύδια του Χένρικ και κοιτούσε εναλλάξ την Μπίργιτ και τον Καρλ-Ερικ. Αυτοί οι δύο απέφευγαν το βλέμμα του, ενώ ο Καρλ-Ερικ ένιωσε έναν ελαφρύ πόνο στην περιοχή της καρδιάς που σιγά σιγά γινόταν εντονότερος.

денежные возможности, когда Карл-Эрик начал работать на новом месте, и мы просто хотели дать Алекс все самое лучшее, — сказала Биргит.

— А разве в Гётеборге нет хороших школ? Почему Швейцария?

Патрик неумолимо задавал свои вопросы, и Карл-Эрик не мог не восхищаться его профессионализмом и настойчивостью. Когда-то он сам был таким же молодым и горел энтузиазмом, но сейчас Карл-Эрик чувствовал только усталость.

Биргит продолжила:

— Ну конечно же есть. Но мы в первую очередь подумали о том, какие знакомства и связи у нее могут появиться в такой школе: там даже учились два принца. Такие контакты значат в жизни очень много.

— Вы были в Швейцарии вместе с ней?

— Да, конечно, с ней, записали ее в школу, если ты это имеешь в виду. Конечно.

— Да нет, это не совсем то, о чем я хотел спросить.

— Патрик на всякий случай посмотрел на свои записи в блокноте.

— Александра закончила учебу в весеннем семестре семьдесят седьмого года. А зачислена в школу-интернат весной семидесят восьмого, и в то же самое время Карл-Эрик начал работать здесь, в Гётеборге.

Мой вопрос заключается в следующем: где вы были целый год между этими датами?

На лбу Хенрика появилась морщинка, и он переведил взгляд с Биргит на Карла-Эрика. Оба избегали его взгляда, а Карл-Эрик чувствовал режущую боль в сердце, которая медленно набирала силу.

«Δεν ξέρω πού θέλεις να καταλήξεις με αυτές τις ερωτήσεις. Τι σχέση έχει με την υπόθεση αν μετακομίσαμε το 1977 ή το 1978;

Η κόρη μας είναι νεκρή κι εσύ έρχεσαι και μας ανακρίνεις σαν να είμαστε εμείς οι ένοχοι. Κάπου θα έγινε κάποιο λάθος. Πολύ απλό. Κάποιος έγραψε λάθος ημερομηνία σε κάποιο αρχείο, έτσι πρέπει να είναι. Εδώ μετακομίσαμε την άνοιξη του 1977 και τότε άρχισε η Αλεξάνδρα το σχολείο στην Ελβετία».

Ο Πάτρικ έριξε ένα απολογητικό βλέμμα στην Μπίργιτ που άρχισε να ταράζεται όλο και περισσότερο.

«Λυπάμαι, κυρία Καρλγκρέν, αν σας ταλαιπωρώ. Ξέρω ότι περνάτε πολύ δύσκολες στιγμές αυτό τον καιρό, αλλά πρέπει να τις κάνω αυτές τις ερωτήσεις.

Και τα στοιχεία μου δεν είναι λαθεμένα. Εδώ μετακομίσατε την άνοιξη του 1978 και όλο το προηγούμενο έτος τίποτα δεν αποδεικνύει ότι ήσασταν στη Σουηδία.

Οπότε, πρέπει να σας ρωτήσω ξανά: Πού βρισκόσασταν μια ολόκληρη χρονιά μεταξύ της άνοιξης του 1977 και της άνοιξης του 1978;»

Με απόγνωση στο βλέμμα, η Μπίργιτ κοίταξε τον άντρα της για βοήθεια, αλλά ο Καρλ-Έρικ ήξερε ότι δεν μπορούσε πια να της δώσει το είδος της βοήθειας που εκείνη ήθελε. Πίστευε ότι, αν το έβλεπε κανείς μακροπρόθεσμα, αυτό που έκανε ήταν ό,τι καλύτερο για την οικογένεια, αλλά ήξερε, επίσης, ότι, βραχυπρόθεσμα, αυτό θα μπορούσε να συντρίψει την Μπίργιτ. Παρ' όλα αυτά, δεν υπήρχε άλλη επιλογή. Κοίταξε λυπημένος τη σύζυγό του και μετά καθάρισε τον λαιμό του.

«Βρισκόμασταν στην Ελβετία, εγώ, η γυναίκα μου και η Άλεξ».

— Я не понимаю, чего ты добиваешься этими вопросами? Какое отношение к расследованию имеет, в каком году мы уехали — в семьдесят седьмом или семьдесят восьмом?

Наша дочь мертва, а ты приходишь сюда и допрашиваешь нас, будто мы преступники. Должно быть, тут просто какая-нибудь ошибка, кто-нибудь неправильно написал. Наверное, так. Мы приехали сюда осенью семидесят седьмого, и тогда же Александра начала учиться в школе в Швейцарии.

Патрик с сожалением посмотрел на Биргит, которая нервничала все больше.

— Мне очень жаль, госпожа Карлгрен, что я доставляю вам неприятности. Я знаю, что вам сейчас очень трудно, но я должен задавать эти вопросы — такая у меня работа.

Согласно моим данным, вы приехали сюда не раньше весны семидесят восьмого, и в течение всего предшествовавшего года ничто не указывает на то, что вы находились в Швеции.

Итак, я обязан спросить снова: где вы были между весной тысяча девятьсот семидесят седьмого и весной тысяча девятьсот семидесят восьмого года?

Отчаяние во взгляде Биргит молило о помощи, но Карл-Эрик знал, что больше она от него этой помощи не получит. Он знал также и то, что она быстро сломается, — и выбора у него не оставалось.

Он горестно посмотрел на свою жену и кашлянул.

— Мы были в Швейцарии: я, моя жена и Александра.

«Σταμάτα, Καρλ-Ερικ, μην πεις τίποτε άλλο τώρα!»

Εκείνος την αγνόησε.

«Βρισκόμασταν στην Ελβετία επειδή η δωδεκάχρονη κόρη μας ήταν έγκυος».

Δίχως να νιώσει κάποια έκπληξη, είδε να πέφτει το στιλό από το χέρι του παντελώς σοκαρισμένου Πάτρικ Χέντστρεμ. Άλλο πράγμα να σκέφτεσαι ή να υποψιάζεσαι κάτι σαν αστυνομικός και άλλο να το ακούς να σου το λέει ο άλλος δυνατά, σκέφτηκε. Άλλωστε, πώς θα μπορούσε κάποιος να φανταστεί κάτι τόσο φρικτό;

«Την κόρη μου την εκμεταλλεύτηκαν, τη βίασαν. Και ήταν απλώς ένα παιδάκι ακόμη».

Ακουσε τη φωνή του να σπάει και πίεσε τη γροθιά δυνατά στα χείλη του για να μπορέσει να συγκεντρωθεί.

Λίγο μετά ήταν έτοιμος να συνεχίσει. Η Μπίργιτ αρνούνταν επίμονα να τον κοιτάξει, αλλά τώρα δεν υπήρχε πια επιστροφή.

«Παρατηρήσαμε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, αλλά δεν ξέραμε τι ήταν. Παλιότερα, ήταν συνεχώς χαρούμενη, σίγουρη. Κάποια στιγμή στις αρχές της έκτης άρχισε να αλλάζει. Έγινε σιωπηλή και εσωστρεφής.

Στο σπίτι δεν έρχονταν πια φίλοι της και εξαφανιζόταν με τις ώρες δίχως να ξέρουμε πού ήταν. Δεν το πήραμε τόσο σοβαρά, απλώς πιστέψαμε ότι περνούσε κάποια φάση. Ένα προανάκρουσμα εφηβείας ίσως, δεν ξέρω».

Αναγκάστηκε να καθαρίσει ξανά τον λαιμό του. Ο πόνος στο στήθος μεγάλωνε συνεχώς.

«Μόνο όταν μπήκε στον τέταρτο μήνα της εγκυμοσύνης ανακαλύψαμε ότι ήταν έγκυος. Έπρεπε να είχαμε δει τα σημάδια νωρίτερα, αλλά ποιος να πίστευε. Δεν μπορούσαμε να φανταστούμε.»

— Молчи, Карл-Эрик, больше ничего не говори.

— Мы уехали в Швейцарию, потому что наша двенадцатилетняя дочь была беременна.

Его не удивило, что Патрик Хедстрём в замешательстве уронил ручку, пораженный ответом. Одно дело, что полицейский вычислил или подозревал, и совсем другое — услышать это, произнесенное вслух. Как иначе можно еще реагировать, услышав такую ужасную вещь.

— Мою dochь изнасиловали, воспользовались ее доверчивостью. Она была всего лишь ребенком.

Его голос сорвался, он крепко сжал руки и впился ногтями в ладони, чтобы лучше контролировать себя.

Чуть погодя Карл-Эрик почувствовал, что в состоянии продолжать. Биргит больше ни разу не посмотрела на него: сейчас уже ничего нельзя вернуть и нет пути назад.

— Мы замечали, что что-то стало не так, но не знали, в чем дело. Раньше она всегда была веселая, жизнерадостная, но в начале шестого класса все изменилось — Александра стала тихой и замкнутой.

К нам домой перестали приходить ее друзья, она пропадала часами, и мы не знали где. Нас это не очень сильно обеспокоило: мы думали, что она переживает какой-то возрастной кризис, может, переходный период от ребенка к подростку — я не знаю.

— Карл-Эрик вынужден был опять остановиться и откашляться. Боль в груди становилась все более тянущей.

— О том, что Александра беременна, мы узнали, когда она была на четвертом месяце. Конечно, мы должны были заметить признаки раньше, но кто бы мог подумать. Мы себе даже представить не

<p>«Καρλέρικ, σε παρακαλώ».</p> <p>Το πρόσωπο της Μπίργιτ ήταν μια γκρίζα μάσκα. Ο Χένρικ έδειχνε παραλυμένος, σαν να μην μπορούσε να πιστέψει όσα άκουγε. Και σίγουρα δεν μπορούσε.</p> <p>Ακόμα και στα αυτιά του Καρλέρικ όλ' αυτά ακούγοταν απίστευτα τώρα που αφηγούνταν την ιστορία δυνατά.</p> <p>Επί είκοσι πέντε χρόνια τα λόγια αυτά τού κατέτρωγαν τα σωθικά. Από ενδιαφέρον για την Μπίργιτ καταπίεζε την ανάγκη να τα φωνάξει, αλλά τώρα οι λέξεις ξεχύνονταν ορμητικές και δεν μπορούσε να τις σταματήσει.</p> <p>«Για έκτρωση ούτε λόγος. Ούτε ακόμα και υπό τέτοιες συνθήκες. Ούτε δώσαμε στην Άλεξ ποτέ τη δυνατότητα να διαλέξει, αν ήταν σε θέση να το κάνει.</p> <p>Ποτέ δεν τη ρωτήσαμε πώς ένιωθε ή τι ήθελε. Αντίθετα, αποσιωπήσαμε τα πάντα, την πήραμε από το σχολείο, φύγαμε στο εξωτερικό και μείναμε εκεί μέχρι που γέννησε το παιδί. Κανείς δεν έμαθε τίποτα. Διότι τι θα έλεγε ο κόσμος;».</p> <p>Άκουσε και ο ίδιος πόσο πίκρα υπήρχε σε αυτή την τελευταία φράση. Τίποτα δεν ήταν σημαντικότερο από αυτό. Είχαν βάλει τον κόσμο πάνω από την ευτυχία και την υγεία της ίδιας τους της κόρης. Δεν μπορούσε να ρίξει όλο το φταιξίμο για την επιλογή αυτή στην Μπίργιτ.</p> <p>Πάντα ήταν μία από αυτούς που τους ένοιαζε το πώς σε έβλεπε ο κόσμος, αλλά έπειτα από χρόνια ανάλυσης και εξέτασης του ίδιου του του εαυτού είχε αναγκαστεί να ομολογήσει, πάλι στον εαυτό του, ότι την είχε αφήσει να κάνει το δικό της επειδή και ο ίδιος επιθυμούσε ενδόμυχα να διατηρεί μια άψογη πρόσωψη.</p> <p>Ένιωσε ξινά στομαχικά υγρά ν' ανεβαίνουν στον λαιμό του, κατάπιε με δυσκολία και συνέχισε:</p>	<p>МОГЛИ...</p> <p>— Карл-Эрик, пожалуйста.</p> <p>Лицо Биргит было похоже на серую маску. Хенрик сидел совершенно оглушенный, не в силах поверить в то, что услышал. Да и как в это можно поверить?</p> <p>Карл-Эрик и сам понимал, каким невероятным все это кажется, когда слышал свои произнесенные вслух слова со стороны.</p> <p>Почти двадцать три года он не давал им вырваться наружу, и они грызли его изнутри. Ради Биргит он возложил на себя это бремя, но теперь слова высвободились и лились безостановочно.</p> <p>— Мысль об аборте не приходила нам в голову. Ни разу. Учитывая обстоятельства. Мы не дали Александре никакого выбора, хотя, возможно, сегодня бы он у нее был.</p> <p>Мы никогда не спрашивали ее, что она чувствует или чего она хочет. Мы все сделали сами: забрали ее из школы, уехали за границу и оставались там до тех пор, пока она не родила ребенка. Никто ничего не узнал, а иначе «что же люди скажут».</p> <p>Он сам заметил, как горько прозвучали последние слова. Это было самое важное. Это даже перевешивало счастье и благополучие их собственной дочери. Он не мог возложить всю вину за этот выбор на Биргит.</p> <p>Из них двоих она всегда лучше разбиралась в том, как вещи выглядят со стороны, но спустя годы угрызений совести и самобичевания он признавался самому себе, что это он позволил Биргит настоять на своем ради одного-единственного желания — сохранить благопристойный фасад.</p> <p>Он почувствовал, как желчь поднялась к горлу, с трудом проглотил комок и продолжил:</p>
---	--

«Αφού γέννησε το παιδί, τη γράψαμε εσωτερική στο ελβετικό σχολείο, επιστρέψαμε στο Γέτεμποργ και συνεχίσαμε τη ζωή μας».

Κάθε λέξη έσταζε πίκρα και περιφρόνηση για τον ίδιο του τον εαυτό. Τα μάτια της Μπίργιτ ήταν πλημμυρισμένα από οργή, ίσως και από μίσος, καθώς είχε καρφώσει το βλέμμα της πάνω του, σαν να ήθελε να τον κάνει να σταματήσει με τη δύναμη της θέλησής της.

Αλλά εκείνος ήξερε ότι η διαδικασία αυτή είχε ξεκινήσει όταν η Άλεξ βρέθηκε νεκρή στην μπανιέρα. Ήξερε ότι θα σκάλιζαν πολλά πράγματα, θα αναποδογύριζαν κάθε πέτρα και θα τραβούσαν έξω στο φως όλα όσα σέρνονταν στα σκοτάδια. Ήταν καλύτερα να έλεγαν αυτοί την ιστορία με δικά τους λόγια. Ή με τα δικά του λόγια, όπως έγινε τελικά. Ίσως θα έπρεπε να το είχαν κάνει νωρίτερα, αλλά έπρεπε να βρουν το θάρρος σιγά σιγά.

Το τηλεφώνημα από τον Πάτρικ Χέντστρεμ ήταν το τελευταίο σπρώξιμο που χρειάστηκε.

Ήξερε ότι είχε αφήσει πολλά απέξω, αλλά πάνω του είχε πέσει σαν κουβέρτα μια κούραση και άφησε τον Πάτρικ να πάρει τα ηνία και να κάνει τις ερωτήσεις που θα συμπλήρωναν τα κενά.

Ο Χένρικ όμως πρόλαβε να μιλήσει πρώτος. Π φωνή του μόλις που ακουγόταν.

«Γιατί δεν είπατε τίποτα; Γιατί δεν μου είπε τίποτα η Άλεξ; Ήξερα ότι κάτι μου έκρυψε αλλά όχι και κάτι τέτοιο».

Ο Καρλ-Ερικ κούνησε παραιτημένος τα χέρια του. Δεν υπήρχε τίποτα να πει στον άντρα της Άλεξ.

Ο Πάτρικ είχε κάνει τεράστιες προσπάθειες να διατηρήσει επαγγελματικό ύφος, αλλά

— После того как Александра родила ребенка, мы оформили ее в школу-интернат, приехали обратно в Гётеборг и продолжили нашу жизнь.

Слова падали одно за другим, как капли горечи и самоосуждения. Глаза Биргит, полные гнева, может быть, даже ненависти, впились в Карла-Эрика, словно она усилием воли пытаясь заставить его замолчать.

Но Карл-Эрик знал, что все происходящее сейчас началось в тот самый момент, когда Александру нашли мертвой в ванне. Он предвидел, что они будут копать с самого начала, перевернут каждый камень и вытащат на свет божий все, что тщательно скрывалось, так что будет лучше, если они расскажут правду сами, своими собственными или, как получилось, его словами. Может быть, им надо было сделать это раньше, но много времени ушло на то, чтобы собраться с мужеством.

Телефонный звонок Патрика Хедстрёма стал той последней каплей, в которой он нуждался.

Он знал, что выпустил многое, но усталость лежала на нем тяжелым покрывалом, и он предоставил на усмотрение Патрика продолжать и задавать вопросы, чтобы заполнить лакуны.

Он откинулся на спинку кресла и крепко вцепился в подлокотники. Первым заговорил Хенрик, его голос заметно дрожал:

— Почему вы мне ничего не рассказали? Почему Александра ничего не рассказала? Я знал, что она что-то скрывала, но чтобы такое...

Карл-Эрик приподнял руки жестом смирения. Ему нечего было сказать мужу Алекс.

Патрик изо всех сил старался сохранять профессиональную невозмутимость, но все

φαινόταν ότι ήταν ταραγμένος. Σήκωσε το στιλό που του είχε πέσει στο πάτωμα και προσπάθησε να επικεντρωθεί στο σημειωματάριο που είχε μπροστά του.

«Ποιος κακοποίησε την Άλεξ; Ήταν κάποιος από το σχολείο;»

Ο Καρλ-Ερικ απλώς έγνεψε καταφατικά.

«Ηταν.» ο Πάτρικ δίστασε. «Ηταν ο Νιλς Λόρεντς;»

«Ποιος είναι ο Νιλς Λόρεντς;» ρώτησε ο Χένρικ.

Η Μπίργιτ τού απάντησε με μια χροιά ατσαλιού στη φωνή.

«Ηταν αναπληρωτής καθηγητής στο σχολείο. Είναι γιος της Νέλι Λόρεντς.»

«Μα πού είναι αυτός τώρα; Διότι πρέπει να μπει στη φυλακή γι' αυτό που έκανε στην Άλεξ.»

Ο Χένρικ φαινόταν ότι μέσα του πάλευε σκληρά για να καταλάβει αυτά που είχε εξιστορήσει ο Καρλ-Ερικ.

«Εξαφανίστηκε πριν από είκοσι πέντε χρόνια. Κανείς δεν τον είδε έκτοτε. Αλλά αυτό που θα ήθελα να μάθω, επίσης, είναι γιατί δεν τον καταγγείλατε ποτέ. Έψαξα στα αρχεία μας και δεν υπάρχει καμία μήνυση εναντίον του.»

Ο Καρλ-Ερικ έκλεισε τα μάτια. Ο Πάτρικ δεν έκανε την ερώτηση υπό μορφή κατηγορίας, αλλά έτσι ακριβώς το ένιωθε.

Κάθε λέξη του Πάτρικ χωνόταν σαν βελόνα στη σάρκα του και του θύμιζε το τρομακτικό λάθος που είχαν κάνει είκοσι πέντε χρόνια πριν.

«Ποτέ δεν κάναμε μήνυση. Όταν καταλάβαμε ότι η Άλεξ ήταν έγκυος και μας είπε τι είχε συμβεί, όρμησα μέσα στο σπίτι της Νέλι και της είπα τι είχε κάνει ο γιος της. Είχα κάθε πρόθεση να τον καταγγείλω στην αστυνομία και αυτό είπα και στη Νέλι, αλλά.»

же было заметно, что он потрясен. Он поднял ручку с пола и попробовал сосредоточиться на своем блокноте.

— А кто же изнасиловал Алекс? Это кто-то из школы?

Карл-Эрик только кивнул.

— Это был... — Патрик помедлил. — Это был Нильс Лоренс?

— Кто такой Нильс Лоренс? — спросил Хенрик.

Ему со сталью в голосе ответила Биргит:

— Он вел дополнительные занятия в школе. Он сын Нелли Лоренс.

— А где он сейчас? Он должен сидеть в тюрьме за то, что он сделал с Алекс.

Было видно, что Хенрику приходится переломить себя для того, чтобы понять объяснения Карла-Эрика.

— Он исчез двадцать три года назад, с тех пор его никто не видел. Но я бы хотел знать, почему на него не заявили? Я посмотрел в нашем архиве: на него нет ни одного заявления.

Карл-Эрик закрыл глаза. Патрик не обвинял, а спрашивал, но прозвучало это как обвинение.

Каждое слово, как гвоздь, вбивалось в голову и напоминало ему о той страшной ошибке, которую они сделали двадцать три года назад.

— Мы не заявили в полицию. Когда мы поняли, что Александра беременна, и она рассказала о том, что случилось, я помчался к Нелли и сказал, что сделал ее сын. Я собирался идти в полицию и так и сказал об этом Нелли, но...

«Αλλά η Νέλι ήρθε και μίλησε μαζί μου και μου πρότεινε να το λύσουμε δίχως να μπλέξουμε την αστυνομία. Είπε ότι δεν υπήρχε λόγος να ταπεινώσουμε κι άλλο την Άλεξ με το να το μάθει όλη η Φιελμπάκα.

Αναγκαστήκαμε να συμφωνήσουμε μαζί της και κρίναμε ότι θα ήταν καλύτερα για την Άλεξ αν διευθετούσαμε το θέμα μέσα στην οικογένεια. Η Νέλι υποσχέθηκε να περιποιηθεί τον Νίλος καταπάτησης του άξιζε» είπε η Μπίργιτ εκεί που καθόταν στην καναπέ σαν να είχε καταπιεί λοστό.

«Η Νέλι φρόντισε, επίσης, να πάρω μια καλοπληρωμένη δουλειά στο Γέτεμποργ. Υποθέτω ότι δεν αξίζαμε περισσότερο απ' ό, τι αυτοί που τυφλώνονται από υποσχέσεις για πλούτη και πολυτέλειες και ξεπουλάνε ιερά και όσια».

Ο Καρλ-Ερικ ήταν ανελέητα ειλικρινής με τον εαυτό του. Ο καιρός της άρνησης είχε παρέλθει ανεπιστρεπτί.

«Δεν είχε καμία σχέση με όλ' αυτά. Γιατί μιλάς έτσι, Καρλ-Ερικ! Είχαμε κατά νου μόνο το καλό της Άλεξ. Τι θα κέρδιζε αν όλοι ήξεραν τι είχε συμβεί; Της δώσαμε μια ευκαιρία να συνεχίσει με καλύτερες προϋποθέσεις τη ζωή της».

«Οχι, Μπίργιτ, στους εαυτούς μας δώσαμε την ευκαιρία να συνεχίσουν με καλύτερες προϋποθέσεις. Η Άλεξ έχασε την ευκαιρία αυτή όταν επιλέξαμε να αποσιωπήσουμε όσα είχαν συμβεί».

Κοιτάχτηκαν πάνω από το τραπέζακι, και ο Καρλ-Έρικ ήξερε ότι κάποια πράγματα δεν θα διορθώνονταν ποτέ. Εκείνη δεν θα καταλάβαινε ποτέ.

«Και το παιδί; Τι έγινε με το παιδί; Το δώσατε σε θετούς γονείς;»

Σιωπή. Μετά ακούστηκε μια φωνή από την πόρτα.

«Οχι, δεν έδωσαν ποτέ το παιδί σε θετή οικογένεια. Αποφάσισαν να κρατήσουν το

— Но Нелли пришла, поговорила со мной и предложила решить дело, не вмешивая полицию. Она сказала, что не стоит подвергать Алекс еще большим испытаниям, ведь тогда вся Фельбака будет судачить о том, что с ней произошло.

Мы не могли с ней не согласиться и рассудили, что будет намного лучше, если мы сохраним все это внутри семьи. Нелли обещала, что она разберется с Нильсом должным образом, — закончила Биргит.

— Нелли даже организовала очень хорошо оплачиваемую работу в Гётеборге. И уж мы никак не стали лучше, когда ослепли, стоило только заблестеть презренному металлу и зашуршать наличным.

Карл-Эрик не пытался щадить себя: прошло время отрицать очевидное.

— Мы ничего не могли сделать. Как ты можешь так говорить, Карл-Эрик! У нас была единственная радость — Александра. Что бы с ней стало, если бы все узнали? Мы дали ей шанс жить дальше своей жизнью.

— Нет, Биргит, мы дали себе шанс жить дальше нашей жизнью. Алекс свой шанс потеряла, когда мы решили это скрыть.

Они посмотрели друг на друга. Карл-Эрик знал, что есть такие вещи, которые уже не поправишь. Она же никогда этого не понимала и не поймет.

— А ребенок? Что случилось с ребенком? Его отдали кому-нибудь на усыновление?

Тишина. Потом от двери послышался голос:

— Нет, ребенка не отдали на усыновление. Они решили его сохранить и сорвать ей

κορίτσι και να του πουν ψέματα για το ποια ήταν στην πραγματικότητα».

«Τζούλια! Νόμιζα πως ήσουνα στο δωμάτιό σου!»

Ο ΚαρλΈρικ γύρισε και είδε την Τζούλια να στέκεται στην πόρτα. Πρέπει να είχε κατέβει αθόρυβα τη σκάλα από τον επάνω όροφο, μια που κανείς δεν την άκουσε να έρχεται. Αναρωτήθηκε πόση ώρα στεκόταν εκεί.

Η Τζούλια ακουμπούσε στο κούφωμα της πόρτας με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος. Όλο το ασουλούπωτο κορμί της ακτινοβολούσε εμπάθεια. Παρόλο που η ώρα ήταν τέσσερις το απόγευμα δεν είχε βγάλει ακόμη τις πιτζάμες της.

Όπως φαινόταν, δεν έπρεπε να είχε κάνει ντους για μία ολόκληρη εβδομάδα. Ο ΚαρλΈρικ ένιωσε τη συμπόνια να αναμειγνύεται με τον πόνο στο στήθος του. Μικρό κακόμιοιρο ασχημόπαπά μου, σκέφτηκε.

«Αν δεν ήταν η Νέλι —ή πρέπει να λέω η “γιαγιά” — δεν θα μάθαινα ποτέ τίποτε, έτσι δεν είναι;

Μάλλον δεν θα μου φανερώνατε ποτέ ότι η μαμά μου δεν είναι η μαμά μου αλλά η γιαγιά μου, και ο μπαμπάς δεν είναι ο μπαμπάς αλλά ο παππούς και, κυρίως, ότι η αδερφή μου δεν είναι η αδερφή μου αλλά η μαμά μου. Το έπιασες ή να το ξαναπώ; Είναι λίγο περίπλοκο εδώ που τα λέμε».

Η θρασύτατη ερώτηση έγινε στον Πάτρικ, και σχεδόν φαινόταν πως η Τζούλια απολάμβανε την αποκαρδιωμένη έκφραση που είχε στο πρόσωπό του.

«Σκέτη διαστροφή, έτσι δεν είναι;»

Χαμήλωσε τη φωνή της σε ένα θεατρινότικο ψιθύρισμα και έφερε το δάχτυλό της στα χείλη.

«Αλλά, σες, μην το μάθει κανείς. Διότι τι θα πει ο κόσμος; Σκέψου ν' αρχίσουν να σχολιάζουν την ευκατάστατη οικογένεια Καρλγκρέν».

насчет того, кто она.

— Джуллия! Я думала, ты наверху в своей комнате!

Карл-Эрик повернулся и увидел, что в дверях стоит Джуллия. Она, должно быть, тихонько спустилась со второго этажа, потому что никто не слышал ее шагов. Он подумал, как давно она там стоит.

Она стояла, прислонившись к косяку и скрестив руки. Вся ее некрасивая фигура демонстрировала упрямство и вызов. Сейчас, в четыре часа дня, она все еще была в пижаме.

И казалось, что она не принимала душ по меньшей мере неделю. Карл-Эрик ощущил смешанные чувства жалости и боли. Его бедный, бедный гадкий утенок.

— И из-за Нелли — или я должна сказать «из-за бабушки» — вы ничего не говорили, не так ли?

И не собирались объявлять мне, что моя мама — не моя мама, а моя бабушка, а папа — не папа, а дедушка, и в первую очередь, что моя сестра вовсе мне не сестра, а мать. Ты за мной поспеваешь или мне еще раз повторить? А то все это немного сложно.

Она выплюнула вопрос, адресуя его Патрику, и было похоже, что она получает удовольствие, увидев испуганное выражение на его лице.

— Извращенцы, да?

Она понизила голос до театрального шепота и прижала указательный палец к губам.

— Но, тсс, ты не должен никому ничего рассказывать, а то что люди скажут? Начнут судачить о семье Карлгрен.

Ύψωσε ξανά τη φωνή.
«Αλλά, δόξα τω Θεώ, που λένε, ήρθε η Νέλι
και μου τα είπε όλα το καλοκαίρι όταν
δούλευα στο εργοστάσιο. Μου είπε αυτό που
είχα δικαίωμα να γνωρίζω. Ποια είμαι
πραγματικά.

Ένιωθα παρείσακτη σε όλη μου τη ζωή.
Ένιωθα ότι δεν είχα θέση στην οικογένεια. Και
δεν ήταν εύκολο να έχεις μια μεγάλη αδερφή
σαν την Άλεξ, αλλά εγώ τη λάτρευα. Ήταν όλα
όσα ήθελα να είμαι και όλα όσα δεν ήμουνα.

Έβλεπα πώς κοιτούσατε αυτήν και πώς
κοιτούσατε εμένα. Και η Άλεξ, η οποία δεν
φαινόταν να ενδιαφέρεται τόσο πολύ για μένα,
με έκανε να τη θαυμάζω ακόμα περισσότερο.

Τώρα καταλαβαίνω γιατί. Δεν άντεχε με
τίποτα να με βλέπει. Ήμουν το μπάσταρδο που
γεννήθηκε ύστερα από έναν βιασμό, και εσείς
την αναγκάζατε να το θυμάται κάθε φορά που
με έβλεπε. Καταλαβαίνετε, άραγε, πόσο
σκληρό ήταν αυτό που κάνατε;»

Μόλις ο Καρλ-Ερικ άκουσε αυτά τα λόγια,
τινάχτηκε σαν να είχε φάει χαστούκι.

Ήξερε ότι η Τζούλια είχε δίκιο. Ήταν τρομερά
σκληρό να κρατήσουν την Τζούλια,
αναγκάζοντας έτσι την Άλεξ να ξαναζεί
καθημερινά το τερατώδες συμβάν που είχε
σηματοδοτήσει το τέλος της παιδικής της
ηλικίας.

Αλλά ούτε και για την Τζούλια ήταν σωστό. Ο
ίδιος και η Μπίργιτ δεν μπορούσαν να
ξεχάσουν ποτέ τον τρόπο με τον οποίο έγινε η
σύλληψη της Τζούλιας. Προφανώς, η Τζούλια
το είχε καταλάβει αυτό ευθύς εξαρχής, διότι
βγήκε στον κόσμο φωνάζοντας και έκτοτε
συνέχισε να φωνάζει και να εναντιώνεται σε
όλο τον κόσμο όσο μεγάλωνε.

Η Τζούλια δεν είχε χάσει ποτέ την ευκαιρία να
γίνεται κακός μπελάς, και ο Καρλ-Ερικ με την
Μπίργιτ ήταν πολύ μεγάλοι για ν' αντέξουν
ένα μικρό παιδί και πόσο μάλλον ν' αντέξουν
ένα τόσο απαιτητικό παιδί σαν την Τζούλια.

— Она опять повысила голос:

— Но, слава богу, Нелли мне все рассказала, когда я работала у нее летом на фабрике. Она сказала, что у меня есть право знать, кто я на самом деле.

Я всю свою жизнь стояла в стороне, я чувствовала, что для меня нет места в семье. Иметь такую старшую сестру, как Алекс, было совсем нелегко, но я ее боготворила: она была всем, чем я хотела быть, и всем, чем я не была.

Я замечала, как вы смотрите на нее и как вы смотрите на меня. А Алекс не утруждала себя тем, чтобы обращать на меня внимание, а я из-за этого боготворила ее еще больше.

Теперь я понимаю почему. Она едва терпела, когда видела меня. Нежеланный ребенок, который родился в результате насилия, а вы заставили ее все время об этом вспоминать — каждый раз, когда она видела меня. Вы хоть понимаете, насколько жестоко поступали?

Карл-Эрик вздрагивал при каждом ее слове, как будто она хлестала его по щекам.

Он знал, что Джуллия права. Было беспредельно жестоко заставлять Алекс видеть Джуллию и тем самым раз за разом вновь переживать тот кошмар, который оборвал ее детство.

Ничего хорошего и правильного не было в этом и для Джуллии. Он и Биргит не могли не видеть в ней изгоя, которым она действительно стала с самого начала; она с криком появилась на свет и потом продолжала кричать и противопоставлять себя всему миру, пока не выросла.

Джуллия никогда не упускала ни одной возможности быть невыносимой. А Карл-Эрик и Биргит были уже немолоды, с трудом справлялись с маленьким ребенком, тем более с таким упрямым и

<p>Κατά κάποιον τρόπο, ανακουφίστηκαν όταν ήρθε στο σπίτι μια καλοκαιριάτικη μέρα με την οργή να ξεχειλίζει από κάθε πόρο του κορμιού της και τους προκάλεσε ανοιχτά.</p> <p>Δεν τους παραξένεψε το γεγονός ότι η Νέλι, με δική της πρωτοβουλία, είχε αποκαλύψει την αλήθεια στην Τζούλια. Η Νέλι ήταν μια μοχθηρή γριά που κοίταζε μόνο τα δικά της συμφέροντα και αν τη συνέφερε να τα πει όλα στην Τζούλια, θα το έκανε. Γι' αυτό είχαν προσπαθήσει να πείσουν την Τζούλια να μη δεχτεί την προσφορά για καλοκαιρινή δουλειά, αλλά η Τζούλια έκανε, ως συνήθως, το δικό της.</p> <p>Όταν η Νέλι τής είπε την αλήθεια, ένας νέος κόσμος ανοίχτηκε για την Τζούλια. Για πρώτη φορά υπήρχε κάποιος που την ήθελε πραγματικά, κάποιος στον οποίο ανήκε αληθινά.</p> <p>Και παρόλο που η Νέλι είχε τον Γιαν, το δικό της αίμα μετρούσε περισσότερο, και είχε πει στην Τζούλια ότι σκεφτόταν να της αφήσει την περιουσία της όταν θα ερχόταν η ώρα της.</p> <p>Ο Καρλ-Ερικ καταλάβαινε πολύ καλά πώς επηρέασε αυτό την Τζούλια. Ήταν πολύ οργισμένη με αυτούς που θεωρούσε γονείς της και λάτρευε τη Νέλι με την ίδια ένταση που είχε λατρέψει την Άλεξ.</p> <p>Όλ' αυτά πέρασαν από το μυαλό του όταν την είδε να στέκεται στο κούφωμα της πόρτας με το απαλό φως της κουζίνας πίσω της.</p> <p>Το λυπηρό ήταν ότι ποτέ της δεν θα καταλάβαινε πως, παρόλο που όταν έβλεπαν την Τζούλια θυμόντουσαν εκείνο το φρικτό συμβάν, πάντα την αγαπούσαν πραγματικά.</p> <p>Αλλά η Τζούλια ήταν σαν ένα ξένο πουλάκι στο σπίτι αυτό, και πάντα ένιωθαν αδέξιοι και απελπισμένοι μπροστά της. Κι ακόμη έτσι ένιωθαν.</p>	<p>требовательным, как Джулия.</p> <p>На самом деле они почувствовали даже облегчение, когда однажды летом Джулия пришла домой, сочась злобой изо всех пор.</p> <p>Их не удивило, что Нелли по собственной инициативе рассказала Джулии правду. Нелли, злобная старая ведьма, всю жизнь действовала только в своих интересах. Наверняка она видела для себя какую-то выгоду в том, чтобы все рассказать Джулии, что наконец и сделала. Они всегда этого боялись и поэтому пытались отговорить Джулию принять предложение работать летом у Нелли, но Джулия, как обычно, с бесконечным упрямством настояла на своем.</p> <p>Когда Нелли рассказала ей правду, для нее открылся новый мир. В первый раз у нее появился кто-то, кому она действительно была нужна, кто хотел ее слушать и говорить с ней.</p> <p>Хотя у Нелли был Ян, она чувствовала с Джулией кровную связь. И она сказала, что решила завещать ей свое состояние.</p> <p>Карл-Эрик очень хорошо понимал, как это подействовало на Джулию. Она была полна злобы на тех, кого раньше считала своими родителями, и обожала Нелли так же, как восхищалась Алекс.</p> <p>Все это пронеслось у него в голове, когда он увидел ее стоящей в дверях, освещенной мягким светом из кухни.</p> <p>Самое печальное, что Джулия никогда не могла понять: хотя это и было правдой и много раз, глядя на Джулию, они вспоминали тот кошмар в прошлом, они все же по-настоящему ее любили.</p> <p>Но она жила в доме, как случайно залетевшая птица, и рядом с ней они чувствовали себя неловко и беспомощно.</p>
---	---

Τώρα θα ήταν αναγκασμένοι να αποδεχτούν ότι την είχαν χάσει για πάντα. Υπήρχε ακόμη σωματικά στο σπίτι τους, αλλά πνευματικά τους είχε ήδη εγκαταλείψει.

Ο Χένρικ έμοιαζε να μην μπορεί ν' ανασάνει. Είχε σκύψει το κεφάλι του στα γόνατα και είχε κλείσει τα μάτια.

Για μια στιγμή, ο Καρλ-Ερικ αναρωτήθηκε αν ήταν σωστό να καλέσει τον Χένρικ να έρθει από εκεί. Αλλά το είχε κάνει επειδή πίστευε ότι ο Χένρικ δικαιούνταν να ξέρει την αλήθεια. Είχε αγαπήσει κι αυτός την Άλεξ.

«Μα, Τζούλια.»

Η Μπίργιτ άπλωσε τα χέρια της προς την Τζούλια σε μια αδέξια, παρακλητική χειρονομία, αλλά η Τζούλια της γύρισε περιφρονητικά την πλάτη και την άκουσαν ν' ανεβαίνει με θόρυβο τη σκάλα.

«Λυπάμαι ειλικρινά. Ήξερα ότι κάτι δεν ταίριαζε στην όλη υπόθεση, αλλά αυτό δεν θα μπορούσα να το φανταστώ ποτέ μου. Δεν ξέρω τι να πω».

Ο Πάτρικ άνοιξε τα χέρια του σε μια χειρονομία παραίτησης.

«Ετσι είναι. Ούτε κι εμείς οι ίδιοι ξέρουμε τι να πούμε. Τουλάχιστον ο ένας στον άλλο».

Ο Καρλ-Ερικ κοίταζε διερευνητικά τη σύζυγό του.

«Πόσο καιρό κράτησαν αυτές οι κακοποιήσεις; Ξέρετε;»

«Δεν ξέρουμε πραγματικά. Π Άλεξ δεν ήθελε να μιλήσει γι' αυτό. Πιθανώς κάνα δυο μήνες τουλάχιστον, ίσως και έναν ολόκληρο χρόνο».

Δίστασε.

«Και με αυτό έχεις την απάντηση για την προηγούμενη ερώτησή σου;»

«Ποια εννοείς;» έκανε ο Πάτρικ.

Так же и теперь — с той лишь разницей, что они вынуждены были признать, что потеряли ее навсегда. Физически она по-прежнему находилась в их доме, но на самом деле она их уже оставила.

Хенрик выглядел так, словно его загипнотизировали. Он опустил голову на колени и зажмурился.

На секунду Карл-Эрик спросил себя, правильно ли было приглашать Хенрика. Он это сделал, потому что считал, что Хенрик заслужил знать правду и он тоже любил Алекс.

— Но, Джул lia...

Биргит протянула к Джулии руки в неловком умоляющем жесте, но Джул lia лишь презрительно повернулась к ней спиной, и они услышали, как она поднимается по лестнице.

— Мне действительно очень жаль. Я кое-что подозревал, но такого я себе никогда и представить не мог. Я не знаю, что тут сказать.

— И Патрик беспомощно развел руками.

— Да нет, мы тоже на самом деле не знаем, что тут можно было сказать, по крайней мере друг другу.

— И Карл-Эрик внимательно поглядел на свою жену.

— А вы не знаете, сколько продолжалось насилие?

— Нет, мы действительно не знаем. Алекс не хотела об этом говорить. По-видимому, не меньше двух месяцев, а может быть, и год.

— Он помедлил.

— И здесь также ответ на твой прошлый вопрос.

— Какой именно ты имеешь в виду? —

«Εκείνη για τη σχέση ανάμεσα στην Άλεξ και τον Άντερς. Ο Άντερς ήταν κι αυτός θύμα.

Μια μέρα πριν μετακομίσουμε βρήκαμε ένα σημείωμα που είχε γράψει η Άλεξ στον Άντερς.

Από εκεί αποκαλύφθηκε πως κι αυτός είχε κακοποιηθεί από τον Νιλς. Προφανώς, είχαν καταλάβει κατά κάποιον τρόπο, ή έμαθαν, ότι βρίσκονταν και οι δύο στην ίδια κατάσταση, δεν ξέρω πώς, και συναντιόντουσαν για να αλληλοπαρηγορούνται.

Πήρα το σημείωμα και πήγα εγώ ο ίδιος με αυτό στη Βέρα Νίλσον. Της αποκάλυψα τι είχε συμβεί με την Άλεξ και τι συνέβη, πιθανότατα, και με τον Άντερς. Ήταν από τα δυσκολότερα πράγματα που έχω κάνει στη ζωή μου.

Ο Άντερς είναι ή μάλλον ήταν» διόρθωσε αμέσως τον εαυτό του «το μόνο που είχε η Βέρα. Κάπου βαθιά μέσα μου πρέπει να ήλπιζα ότι η Βέρα θα έκανε αυτό που δεν είχαμε εμείς το θάρρος να κάνουμε, δηλαδή να μηνύσει τον Νιλς και να τον στείλει στη φυλακή για όσα είχε κάνει.

Αλλά τίποτε από αυτά δεν έγινε, και υποθέτω πως και η Βέρα επέδειξε την ίδια δειλία μ' εμάς».

Δίχως να το καταλάβει, είχε αρχίσει να τρίβει το στήθος του με τη γροθιά του. Ο πόνος γινόταν όλο και πιο έντονος, και είχε αρχίσει να τον νιώθει μέχρι τις άκρες των δαχτύλων του.

«Και δεν έχετε καθόλου ιδέα για το που μπορεί να πήγε ο Νιλς;»

«Όχι, καμία απολύτως ιδέα. Αλλά, όπου κι αν είναι, ελπίζω να υποφέρει, το κάθαρμα».

Ο πόνος αυξανόταν τώρα με ρυθμό χιονοστιβάδας. Τα δάχτυλα είχαν αρχίσει να μουδιάζουν, και ο Καρλ-Έρικ κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά. Τα πράγματα πρέπει να ήταν πολύ άσχημα. Ο πόνος έκανε

спросил Патрик.

— О связи между Александрой и Андерсом. Андерс тоже был жертвой.

За день до нашего отъезда из Фьельбаки мы нашли записку, которую Алекс написала Андерсу.

Из нее стало ясно, что Нильс надругался и над Андерсом. Очевидно, они как-то поняли или им удалось узнать, что они оказались в одинаковом положении, — как именно, я не знаю. Они искали друг у друга утешения.

Я взял записку и пошел с ней к Вере Нильссон, рассказал ей, что случилось с Алекс и что, по-видимому, произошло с Андерсом. Это было самое трудное, что мне когда-либо в жизни пришлось сделать.

Андерс стал, точнее, был, — быстро поправил себя Карл-Эрик, — единственным, что осталось у Александры. И кроме того, я надеялся, что Вера, может быть, сделает то, на что у нас не хватило мужества, — заявит на Нильса и заставит его ответить за содеянное.

Но ничего не произошло, так что я считаю, что Вера оказалась такой же слабой, как и мы.

Он непроизвольно начал массировать себе грудь. Боль не утихала, наоборот, становилась все сильнее и сильнее, а сейчас еще и начали неметь кончики пальцев.

— И вы совершенно ничего не знаете о том, куда направился Нильс?

— Нет, ни малейшего понятия. Но, где бы он ни был, я от всей души надеюсь, что этот дьявол достаточно мучается.

Боль обрушилась лавиной, пальцы ничего не чувствовали, и Карл-Эрик понял, что что-то не так. Что-то произошло у него со зрением, и, хотя он видел, что губы у окружающих шевелятся, звук и

το οπτικό του πεδίο ν' αρχίσει να συστέλλεται, και, παρόλο που έβλεπε τα στόματα των άλλων να κινούνται, ήταν σαν όλες οι εικόνες και όλοι οι ήχοι να έρχονταν με απίστευτη ταχύτητα. Τη μια στιγμή χάρηκε που είδε την οργή να χάνεται από τα μάτια της Μπίργιτ, αλλά, όταν είδε πως αντικαταστάθηκε από ανησυχία, κατάλαβε πλέον ότι κάτι πολύ σοβαρό συνέβαινε. Μετά ήρθε το σκοτάδι.

Υστερα από την πανικόβλητη διαδρομή με το ασθενοφόρο προς το νοσοκομείο Σαλγκρένσκα, ο Πάτρικ μπήκε στο αυτοκίνητό του και προσπάθησε ν' αναπνεύσει κανονικά. Είχε ακολουθήσει το ασθενοφόρο με το δικό του αυτοκίνητο και έμεινε με την Μπίργιτ και τον Χένρικ μέχρι που έμαθαν ότι το έμφραγμα του Καρλ-Ερικ ήταν όντως σοβαρό, αλλά είχε ξεπεράσει το κρίσιμο στάδιο.

Αυτή η μέρα ήταν μία από τις πιο πολυτάραχες της ζωής του. Όλα τα χρόνια που ήταν στην αστυνομία είχε δει πολλή δυστυχία, αλλά ποτέ του δεν είχε ακούσει μια τόσο σπαραξικάρδια και τραγική ιστορία σαν κι αυτή που του είχε αφηγηθεί ο Καρλ-Ερικ το απόγευμα.

Παρόλο που ο Πάτρικ αναγνώριζε την αλήθεια όταν την άκουγε, πάντα δυσκολευόταν να αποδεχτεί αυτό που είχε ακούσει.

Πώς μπορούσε κανείς να συνεχίζει τη ζωή του όταν είχε περάσει αυτά που πέρασε η Άλεξ; Δεν έφτανε μόνο ότι την είχαν εκμεταλλευτεί και της είχαν στερήσει την παιδική της ηλικία, αλλά ήταν, επίσης, αναγκασμένη να ζήσει την υπόλοιπη ζωή της έχοντας δίπλα της ένα άτομο που της υπενθύμιζε μονίμως τα βάσανά της.

Όσο κι αν προσπαθούσε, δεν μπορούσε να καταλάβει αυτό που είχαν κάνει οι γονείς της. Δεν μπορούσε με τίποτα να φανταστεί ότι ο ίδιος θα άφηνε τον δράστη να γλιτώσει τόσο εύκολα αν είχε κακοποιηθεί το δικό του παιδί, όπως δεν μπορούσε, επίσης, να φανταστεί ότι θα επέλεγε να το αποσιωπήσει.

Πώς ήταν δυνατόν να είναι σημαντικότερη η πρόσωψη από τη ζωή και την υγεία του παιδιού του; Αυτό του φαινόταν παντελώς ακατανόητο.

изображение понеслись, как при ускоренной съемке. На миг он увидел, что злость пропала из глаз Биргит, но когда она сменилась беспокойством, Карл-Эрик понял, что произошло что-то страшное. Затем наступила темнота.

После того как санитарная машина, завывая сиреной, на полной скорости отвезла Карла-Эрика в Сальгренскую больницу, Патрик сидел в машине и пытался перевести дух. Он поехал следом за машиной «скорой помощи» и остался сидеть в больнице вместе с Биргит и Хенриком до тех пор, пока им не сказали, что хотя Карл-Эрик и перенес обширный инфаркт, но худшее уже позади и кризис миновал. Это был один из самых беспокойных дней в его жизни. Он видел много зла за годы работы в полиции, но никогда еще не слышал такой душераздирающей трагической истории, которую рассказал сегодня днем Карл-Эрик.

Хотя Патрик знал, что услышал чистую правду, ему все же было трудно принять это.

Как кто-то может продолжать жить дальше, пережив то же, что довелось пережить Алекс? Ее не только изнасиловали и лишили детства, ей, кроме того, пришлось жить всю оставшуюся жизнь с постоянным напоминанием об этом.

Как Патрик ни старался, он никак не мог понять ее родителей. И ни за что не мог представить, что сам позволил бы преступнику, который изнасиловал его ребенка, остаться безнаказанным, и еще меньше мог представить, что попытался бы все это замять.

Как могла внешняя благопристойность оказаться важнее, чем жизнь и здоровье собственного ребенка? Нет, это немыслимо.

Καθόταν με τα μάτια κλειστά, έχοντας ακουμπίσει το κεφάλι του στο μαξιλάρι του καθίσματος. Είχε αρχίσει να σουρουπώνει και έπρεπε να πάρει ξανά τον δρόμο της επιστροφής, αλλά ένιωθε αδύναμος και δίχως θέληση.

Ούτε καν η σκέψη της Ερίκα που τον περίμενε δεν μπορούσε να τον κάνει να βάλει μπροστά και να φύγει. Η βαθιά ριζωμένη θετική στάση του απέναντι στη ζωή σείστηκε συθέμελα. Για πρώτη φορά ένιωθε να αμφιβάλλει ότι το καλό στην ανθρώπινη φύση υπερτερούσε του κακού.

Σε ένα άλλο επίπεδο, ένιωθε και λίγο ένοχος, μια που εκείνη η απαίσια ιστορία τον είχε, οπωσδήποτε, συνταράξει πολύ, αλλά είχε, επίσης, νιώσει και μια επαγγελματική ικανοποίηση όταν τα κομμάτια του παξιλέπεφταν το ένα μετά το άλλο στη θέση τους.

Είχαν απαντηθεί πολλές ερωτήσεις αυτό το απόγευμα. Κι όμως, τώρα ένιωθε πιο απογοητευμένος από πριν. Διότι, αν και είχε ακούσει τις εξηγήσεις για πολλά πράγματα, ακόμη προχωρούσε στα τυφλά, στα σκοτάδια, μια που δεν είχε βγάλει άκρη ποιος ή ποιοι είχαν σκοτώσει την Άλεξ και τον Άντερς.

Ίσως το κίνητρο να βρισκόταν κρυμμένο στο παρελθόν, ίσως και να μην είχε καμία σχέση με το παρελθόν, παρόλο που αυτό το έβρισκε απίθανο. Μολαταύτα, αυτή ήταν η μοναδική σαφής σχέση που υπήρχε ανάμεσα στην Άλεξ και τον Άντερς.

Αλλά γιατί να θέλει κάποιος να τους σκοτώσει εξαιτίας μιας κακοποίησης που είχε γίνει πριν από είκοσι πέντε χρόνια;

Και γιατί τώρα, εν πάσῃ περιπτώσει, και όχι νωρίτερα; Τι ήταν αυτό που έθεσε σε κίνηση κάτι που ήταν θαμμένο εδώ και τόσα χρόνια, κάτι που οδήγησε σε δύο φόνους μέσα σε διάστημα μόλις δύο εβδομάδων;

Αυτό που ήταν το πιο απογοητευτικό απ' όλα

Патрик сидел, закрыв глаза, положив голову на подголовник сиденья. Начали опускаться сумерки, и ему пора было возвращаться домой, но он чувствовал себя безвольным и слабым.

Даже мысль об Эрике, которая его ждала, не смогла заставить Патрика завести машину и ехать во Фьельбаку. Сегодняшнее открытие потрясло его непоколебимо позитивное восприятие жизни до самого основания, и в первый раз в жизни Патрик усомнился в том, что хорошего в людях больше, чем плохого.

При этом Патрик также чувствовал себя виноватым: хотя ужасающая история самым явным образом поразила его до глубины души, он ощущал профессиональное удовлетворение, потому что его предположения оправдались и куски головоломки встали на свое место.

Множество вопросительных знаков исчезло сегодня днем, появились ответы на множество вопросов, но при этом больше, чем раньше, появилось разочарований, потому что Патрик по-прежнему на ощупь бродил в темноте, где скрывался тот или те, кто убил Александру и Андерса.

Возможно, мотив преступления прятался в прошлом, а может быть, он совершенно ничего общего с прошлым и не имел, хотя Патрик находил это неправдоподобным. В первую очередь на это указывала отчетливая связь между Алекс и Андерсом, которую он нашел.

Но почему кому-то понадобилось убивать их из-за насилия, которое произошло больше двадцати трех лет назад?

И почему именно сейчас? Почему пришло в движение то, что много лет спокойно лежало, и привело к двум убийствам с промежутком в две недели?

Больше всего его расстраивало, что он не

ήταν ότι δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το πρός ποια κατεύθυνση έπρεπε να συνεχίσει.

Το απόγευμα αυτό είχε συνεισφέρει κατά σημαντικό τρόπο στην έρευνα, αλλά ταυτόχρονα τον οδήγησε και σ' ένα αδιέξοδο.

Ο Πάτρικ κάθισε και σκέφτηκε όλα όσα είχε κάνει και ακούσει όλη τη μέρα και τότε κατάλαβε ότι είχε ένα πολύ συγκεκριμένο στοιχείο μαζί του στο αμάξι. Κάτι που είχε ξεχάσει εντελώς στις αναταράξεις που δημιούργησε η επίσκεψη στους Καρλγκρέν και η μετέπειτα αναστάτωση με το δραματικό έμφραγμα του Καρλ-Ερικ.

Για άλλη μια φορά, ο Πάτρικ ένιωσε τον ίδιο ενθουσιασμό που είχε νιώσει το πρωί. Αντιλήφθηκε, επίσης, ότι είχε μια μοναδική ευκαιρία να εξετάσει αυτό το στοιχείο πιο στενά. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν λίγη τύχη.

Ανοιξε το κινητό που το είχε απενεργοποιημένο, αγνόησε την ειδοποίηση ότι είχε τρία φωνητικά μηνύματα και τηλεφώνησε στις πληροφορίες συνδρομητών για να του δώσουν το νούμερο του νοσοκομείου Σαλγκρένσκα. Του έδωσαν τον αριθμό του τηλεφωνικού κέντρου και ζήτησε να τον συνδέσουν με αυτό.

«Νοσοκομείο Σαλγκρένσκα».

«Ναι, γεια σας, το όνομά μου είναι Πάτρικ Χέντστρεμ. Αναρωτιέμαι αν υπάρχει κάποιος Ρόμπερτ Εκ που δουλεύει για εσάς στο ιατροδικαστικό τμήμα».

«Μια στιγμή να κοιτάξω».

Ο Πάτρικ κράτησε την ανάσα του. Ο Ρόμπερτ ήταν συμφοιτητής του στην Αστυνομική Ακαδημία, ο οποίος μετά τις σπουδές συνέχισε και έγινε εγκληματολόγος.

Κάνανε πολύ παρέα όταν σπούδαζαν μαζί, αλλά μετά χάθηκαν. Ο Πάτρικ κάπου είχε ακούσει ότι ο Ρόμπερτ δούλευε τώρα στο Σαλγκρένσκα και ήλπιζε να είναι έτσι.

имел ни малейшего понятия, в каком направлении ему сейчас следует двигаться.

Сегодняшний день стал большим шагом в расследовании, но при этом завел в тупик.

Патрик прокрутил в голове все, что он сделал и услышал сегодня, и внезапно вспомнил, что у него сейчас с собой в машине есть очень конкретная улика, о которой он совершенно забыл из-за поездки к Карлгренам и сердечного приступа Карла-Эрика.

Он опять почувствовал такой же энтузиазм, как утром, и сообразил, помимо прочего, что у него есть уникальная возможность изучить улику поближе. Единственное, что ему сейчас требовалось, — так это немного удачи.

Он включил мобильный телефон и, не обращая внимания на уведомление о трех входящих сообщениях, позвонил в справочную и выяснил телефон Сальгренской больницы. Затем набрал номер коммутатора и дождался соединения.

— Сальгренская больница.

— Привет, меня зовут Патрик Хедстрём. Я хочу узнать, работает ли у вас Роберт Эк в отделении судебной медицины.

— Секундочку, я сейчас посмотрю.

Патрик затаил дух. Роберт был его однокурсником по полицейской школе; после учебы он занялся судебной медициной.

Они близко общались, когда учились вместе, но потом потеряли контакт. До Патрика доходили слухи, что Роберт сейчас работает в Сальгренской больнице, и он скрестил пальцы на удачу, чтобы это так и оказалось.

«Για να δούμε. Ναι, έχουμε έναν Ρόμπερτ Εκ που δουλεύει εκεί. Θέλεις να σε συνδέσω;»

Ο Πάτρικ ζητωκραύγαζε μέσα του.

«Ναι, ευχαριστώ».

Ακολούθησαν δύο κουδουνίσματα, και μετά ο Πάτρικ άκουσε τη γνώριμη φωνή του Ρόμπερτ.

«Ιατροδικαστικό, Ρόμπερτ Εκ».

«Γεια σου, Ρόμπαν, μπορείς να καταλάβεις ποιος είμαι;»

Για δύο δευτερόλεπτα επικράτησε σιωπή. Ο Πάτρικ δεν πίστευε με τίποτα ότι ο Ρόμπερτ θα αναγνώριζε τη φωνή του και ήταν έτοιμος να τον βοηθήσει να μαντέψει. Άλλα τότε ακούστηκε μια κραυγή.

«Πάτρικ Χέντστρεμ! Βρε παλιόσκυλο! Τι διάβολο, χρόνια και ζαμάνια, ρε φίλε! Πώς και μας θυμήθηκες; Εννοώ, δεν το συνηθίζεις».

Ο Ρόμπερτ τον πείραζε, και ο Πάτρικ ένιωσε λίγο ντροπιασμένος. Ήξερε ότι δεν ήταν πολύ καλός στο να παίρνει τηλέφωνα και να κρατάει επαφή με τον κόσμο. Ο Ρόμπερτ είχε υπάρξει πολύ καλύτερος σε αυτά, αλλά έπειτα από κάποιον καιρό πρέπει να κουράστηκε κι αυτός, μια που ο Πάτρικ δεν ανταπέδιδε τα τηλεφωνήματά του.

Ντράπηκε ακόμα περισσότερο όταν σκέφτηκε πως και τώρα που τον έπαιρνε ήταν για να του ζητήσει μια χάρη. Άλλα τώρα δεν μπορούσε να κάνει πίσω.

«Ναι, ξέρω, είμαι πολύ κακός στις επαφές και στα τηλεφωνήματα, αλλά τώρα τυχαίνει και βρίσκομαι στο πάρκινγκ έξω από το “Σαλγκρένσκα” και θυμήθηκα ότι είχα ακούσει πως δούλευες εδώ. Οπότε σκέφτηκα να δω αν ήσουν εδώ και να περάσω να πω ένα γεια».

— Так, посмотрим. Роберт Эк. Да, он у нас работает. Ты хочешь, чтобы я тебя соединила?

Патрик внутренне ликовал:

— Да, спасибо.

После второго гудка он услышал хорошо знакомый голос Роберта:

— Отделение судебной медицины. Роберт Эк.

— Здорово, Робан. Узнаешь, кто звонит?

На пару секунд воцарилось молчание. Патрик не надеялся, что Роберт сможет узнать его голос, и уже собрался было помочь ему и подсказать, но тут в трубке раздался радостный вопль:

— Патрик Хедстрём, ах ты, старый черт, сколько лет, сколько зим, куда ты пропал? Что это ты вдруг надумал объявиться? Только не рассказывай, что это звонок вежливости.

Голос Роберта прозвучал насмешливо, и Патрику стало немного стыдно. Он знал, что, мягко говоря, не злоупотреблял звонками и очень плохо поддерживал контакты с людьми. В отличие от него Роберт раньше какое-то время довольно часто звонил Патрику, но потом, наверное, несколько устал от того, что сам Патрик никогда не звонил ему.

Патрику стало стыдно еще больше, когда он подумал о том, как будет выглядеть его просьба о помощи после столь долгого молчания, но отступать было поздно.

— Да, я знаю, что чертовски плохо с моей стороны так пропадать, но сейчас я сижу в машине прямо напротив больницы и вспомнил, что ты вроде здесь работаешь. Я и надумал позвонить — может быть, ты на месте, — чтобы заскочить, сказать тебе «привет» и немного поболтать.

«Μα βέβαια, τι διάβολο. Έλα μέσα, θα χαρώ πολύ να σε δω που να πάρει ο διάβολος».

«Πώς θα σε βρω; Πού είσαι;»

«Είμαστε στο υπόγειο. Πέρνα την κύρια είσοδο, πάρε το ασανσέρ για κάτω, στρίψε δεξιά και προχώρα μέχρι το τέλος του διαδρόμου. Στο τέρμα του υπάρχει μια πόρτα και εκεί είμαστε εμείς.

Χτύπα το κουδούνι και θα σου ανοίξω. Θα χαρώ πολύ να σε ξαναδώ που να πάρει ο διάβολος».

«Το ίδιο κι εγώ. Θα ιδωθούμε σε δύο λεπτά τότε».

Πάλι ένιωσε ντροπή που ήταν έτοιμος να εκμεταλλευτεί έναν παλιόφιλο, αλλά ο Ρόμπερτ του χρωστούσε πολλές χάρες.

Όταν σπούδαζαν, ο Ρόμπερτ συζούσε και ήταν αρραβωνιασμένος με μια κοπέλα που την έλεγαν Σουζάν, αλλά είχε και μια παθιασμένη σχέση με μια συμφοιτήτριά τους που την έλεγαν Μαρί, η οποία είχε κι αυτή σταθερό σύντροφο.

Αυτό γινόταν για δύο χρόνια σχεδόν, και ο Πάτρικ δεν μπορούσε να θυμηθεί πόσες φορές είχε γλιτώσει το τομάρι του Ρόμπερτ. Λειτούργησε σαν άλλοθι πάμπολλες φορές και είχε δώσει δείγματα απίστευτης φαντασίας όταν τηλεφωνούσε η Σουζάν και ρωτούσε αν ήξερε πού ήταν ο Ρόμπερτ.

Εκ των υστέρων, μπορούσε να σκεφτεί ότι αυτό που έκανε δεν ήταν τόσο έντιμο μήτε γι' αυτόν μήτε για τον Ρόμπερτ. Άλλα τότε ήταν τόσο νέοι και τόσο ανώριμοι και, για να είναι ειλικρινής, το θεωρούσε συναρπαστικό και ίσως να ζήλευε και λίγο τον Ρόμπερτ που το έπαιζε σε δύο ταμπλό.

Φυσικά, η φούσκα έσκασε στο τέλος και ο Ρόμπερτ κατέληξε δίχως διαμέρισμα και δίχως γυναίκες.

— Не вопрос. Давай заходи, это будет просто здорово.

— А как я тебя найду? Где ты там окопался?

— В подвале. Проходишь через вестибюль, садишься в лифт, спускаешься вниз, поворачиваешь направо и идешь до самого конца длинного коридора. Когда коридор закончится, увидишь дверь — там мы и расположились.

Позвонишь в дверь, и я тебя впушу. Чертовски здорово будет повидаться.

— Аналогично.

— Ладно, тогда увидимся через пару минут. Патрик по-прежнему стыдился того, что хотел использовать старого друга, но, с другой стороны, он в свое время много раз выручал Роберта.

Когда они грызли гранит науки, Роберт был обручен и жил с девушкой по имени Сюзанна, но одновременно крутил роман с Мари, одной из однокурсниц.

Все это продолжалось почти два года, и Патрик не мог и сосчитать, сколько раз он спасал шкуру Роберта: постоянно обеспечивал ему алиби и придумывал кучу самых убедительных причин, когда ему в очередной раз звонила Сюзанна и спрашивала, не знает ли он, где Роберт.

Сейчас, спустя время, Патрик, конечно, уже не считал, что это было очень порядочно что с его стороны, что со стороны Роберта, но тогда они были молодые, беспечные, и, честно говоря, ему все это казалось очень увлекательным, и он даже немного завидовал Роберту, который встречался с двумя девчонками одновременно.

Ясное дело, в конце концов Роберт довел их обеих, и в один прекрасный день все это с треском лопнуло. Дело закончилось тем,

Αλλά, καθώς ήταν γεννημένος γόης, δεν χρειάστηκε να μείνει στον καναπέ του Πάτρικ πάνω από μερικές εβδομάδες, μια που βρήκε καινούργια γυναίκα στο σπίτι της οποίας μετακόμισε.

Όταν ο Πάτρικ άκουσε ότι ο Ρόμπερτ δούλευε στο Σαλγκρένσκα, έμαθε επίσης ότι ήταν πλέον παντρεμένος και είχε παιδιά, αλλά τότε δυσκολεύτηκε πολύ να το πιστέψει.

Τώρα όμως θα αποδεικνύοταν κατά πόσο αλήθευε αυτή η φήμη. Πήγε ψάχνοντας στους φαινομενικώς ατέλειωτους διαδρόμους του νοσοκομείου και, παρόλο που είχε ακουστεί εύκολο όταν ο Ρόμπερτ τού περιέγραφε τον δρόμο, ο Πάτρικ κατάφερε να χαθεί δύο φορές πριν καταλήξει τελικά έξω από τη σωστή πόρτα. Χτύπησε το κουδούνι και περίμενε. Η πόρτα άνοιξε διάπλατα.

«Πού είσαι, ρε παλιόφιλε!»

Αγκαλιάστηκαν σφιχτά και εγκάρδια και μετά έκαναν και οι δύο ένα βήμα πίσω για να δουν τι σημάδια είχε αφήσει πάνω τους ο χρόνος. Ο Πάτρικ μπόρεσε να διαπιστώσει ότι ο χρόνος είχε υπάρξει πολύ ελεήμων με τον Ρόμπερτ και ήλπιζε ότι και ο Ρόμπερτ σκεφτόταν το ίδιο γι' αυτόν. Για να σιγουρευτεί, ρούφηξε το στομάχι του και πέταξε λίγο έξω το στήθος.

«Έλα μέσα, έλα, πέρασε».

Ο Ρόμπερτ τον οδήγησε στο γραφείο του, το οποίο ήταν σαν μικρή αποθήκη που δεν χωρούσε ούτε ένα άτομο. Με δύο άτομα επικρατούσε συνωστισμός.

Ο Πάτρικ παρατήρησε πιο προσεχτικά τον Ρόμπερτ όταν κάθισε σε μια καρέκλα απέναντι του μπροστά από το γραφείο του. Τα ξανθά μαλλιά του ήταν το ίδιο καλοχτενισμένα όπως όταν ήταν νεότεροι και κάτω από τη λευκή ρόμπα εργαστηρίου τα ρούχα του φαίνονταν εξίσου καλοσιδερωμένα.

Ο Πάτρικ πίστευε ότι η ανάγκη του

что Роберт остался без квартиры и без обеих девушек, и ему пришлось ночевать на диване у Патрика.

Но Роберт был прирожденным обольстителем: не прошло и пары недель, как он поменял диван Патрика на новую девушку с квартирой.

И поэтому, когда Патрику рассказали о том, что теперь Роберт женат и у него есть дети, он с трудом мог в это поверить.

В любом случае сейчас он все выяснит. Несмотря на то что Роберт подробно объяснил, как его найти, Патрик пару раз заблудился, и ему пришлось побродить по бесконечным больничным коридорам. Но в конце концов он оказался перед нужной дверью. Патрик позвонил и подождал. Дверь распахнулась.

— Здоро-о-во!

Они сердечно обнялись, потом отступили друг от друга на шаг, чтобы посмотреть, как изменило их время. Патрик констатировал, что прошедшие годы не отразились на Роберте, и надеялся, что Роберт подумал тоже самое о нем. На всякий случай Патрик втянул живот и выпятил грудь.

— Проходи, проходи.

Роберт провел его в свой кабинет — крохотную каморку, где, казалось, едва мог поместиться один человек.

Патрик ближе посмотрел на Роберта, когда сел на стул напротив его письменного стола. Его светлые волосы были так же тщательно причесаны, как и в студенческие годы, а одежда под белым лабораторным халатом не менее тщательно выглажена.

Патрик всегда думал, что опрятность

Ρόμπερτ να δείχνει περιποιημένος λειτουργούσε σαν αντίβαρο για το χάος που είχε την τάση να δημιουργεί πάντα στην ιδιωτική του ζωή. Το βλέμμα του το τράβηξε μια φωτογραφία σε ένα ράφι πίσω από το γραφείο.

«Η οικογένειά σου είναι;»

Δεν κατάφερε να κρύψει εντελώς την έκπληξη στη φωνή του. Ο Ρόμπερτ χαμογέλασε με περηφάνια και κατέβασε τη φωτογραφία από το ράφι.

«Βεβαίως, είναι η γυναίκα μου, η Καρίνα, και τα δύο μου παιδιά, ο Όσκαρ και η Μάγια.»

«Πόσο είναι τώρα;»

«Ο Όσκαρ είναι δύο ετών και η Μάγια έξι μηνών.»

«Υπέροχα. Πόσο καιρό είσαι παντρεμένος;»

«Τρία χρόνια τώρα. Δεν θα πίστευες ποτέ σου ότι θα γινόμουν κάποτε οικογενειάρχης και μπαμπάς, έτσι δεν είναι;»

Ο Πάτρικ γέλασε.

«Οχι, οφείλω να ομολογήσω ότι το θεωρούσα απίθανο.»

«Ναι, ξέρεις, όταν ο διάβολος γερνάει γίνεται θρήσκος. Κι εσύ; Θα έχεις κανένα λόχο παιδιά τώρα, υποθέτω.»

«Οχι, δεν έγινε ακριβώς έτσι. Στην πραγματικότητα, είμαι χωρισμένος. Κανένα παιδί, κάτι που μπορεί να θεωρηθεί τύχη υπό αυτές τις συνθήκες.»

«Λυπάμαι που το ακούω.»

«Οχι, τόσο άσχημα δεν είναι. Έχω ξεκινήσει μια σχέση που φαίνεται υπέροχη και πολλά υποσχόμενη, οπότε θα δούμε.»

«Για πες μου τώρα, πώς και εμφανίστηκες σαν φάντης μπαστούνι έπειτα από τόσα χρόνια;»

Роберта является своего рода противовесом хаосу в его личной жизни. Патрик посмотрел на фотографию на полке позади письменного стола.

— Это твоя семья?

Ему не удалось скрыть удивление в голосе. Роберт гордо улыбнулся и взял фотографию.

— Ага. Это моя жена Карина и мои дети — Оскар и Майя.

— Сколько им лет?

— Оскару два, а Майе шесть месяцев.

— Здорово. Когда же ты женился?

— Уже три года. Что, ты никогда не думал, что я буду отцом семейства?

Патрик засмеялся:

— Нет, должен признаться, это полный сюрприз.

— Ну, знаешь, когда грешник стареет, он идет в церковь. А как сам-то? Тоже ведь небось окрутили.

— Ну нет, не совсем. Я развелся, детей нет, а учитывая обстоятельства, это только хорошо.

— Печально слышать.

— Но все не так плохо: сейчас у меня, по-моему, наметилось кое-что очень стоящее, так что поживем — увидим.

— Ну и что же за медведь сдох в лесу, что ты внезапно выскочил, как чертик из табакерки, после стольких лет?

Ο Πάτρικ άρχισε να στρίβεται στην καρέκλα που καθόταν. Πάλι εκείνη η υπενθύμιση για το πόσο αμελής υπήρξε τόσο καιρό δίχως ούτε ένα τηλεφώνημα και εμφανίζεται μετά μόνο και μόνο για να ζητήσει μια χάρη.

«Ημουνα εδώ σε μια δουλειά της αστυνομίας και θυμήθηκα πως είχα ακούσει ότι δούλευες στο ιατροδικαστικό-εγκληματολογικό. Έχω κάτι στο οποίο χρειάζομαι τη βοήθειά σου και δεν έχω πραγματικά χρόνο να το αφήσω να περάσει από τα συνηθισμένα διοικητικά κανάλια. Θα έπαιρνε βδομάδες πριν έρθει η απάντηση και, εν πάσῃ περιπτώσει, δεν έχω ούτε τον χρόνο ούτε την υπομονή».

Ο Ρόμπερτ έδειξε ότι του είχε κεντρίσει την περιέργεια. Σχημάτισε με τα δάχτυλά του μια πυραμίδα και περίμενε τον Πάτρικ να συνεχίσει.

Ο Πάτρικ έσκυψε και έβγαλε από την τσάντα του ένα χαρτί μέσα από μια πλαστική σακούλα. Το έδωσε στον Ρόμπερτ, ο οποίος το έγειρε λοξά κάτω από το φως της λάμπας για να δει από πιο κοντά τι ήταν.

«Αυτό το χαρτί το πήρα από ένα σημειωματάριο στο σπίτι ενός θύματος δολοφονίας. Βλέπω ότι υπάρχουν αποτυπώματα από κάτι που είχε γραφτεί στην προηγούμενη σελίδα, αλλά είναι πολύ αχνά για να διαβάσω τι ακριβώς γράφει εκτός από μερικά αποσπάσματα. Εσείς έχετε εξοπλισμό που μπορεί να διαβάσει από τέτοια αποτυπώματα, έτσι δεν είναι;»

«Εεε, ναι, φυσικά και έχουμε». Ο Ρόμπερτ τράβηξε λίγο τις λέξεις όταν απάντησε, ενώ συνέχιζε να μελετάει το φύλλο χαρτιού κάτω από τη λάμπα.

«Αλλά, όπως λες κι εσύ, υπάρχουν αρκετά αινιστηροί κανόνες για το πώς πρέπει να χειρίζόμαστε τέτοια αιτήματα και με ποια προτεραιότητα. Έχουμε ένα σωρό τέτοια αιτήματα που εκκρεμούν».

«Ναι, ναι, ξέρω. Αλλά σκέφτηκα ότι αυτό εδώ θα μπορούσες μάλλον να το εξετάσεις απλά και εύκολα, ότι αν σου ζητούσα τη χάρη να κοιτάξεις στα γρίγορα μήπως μπορεί να βγει κάτι, ίσως.»

Πατρικ ζαερζαλ. Πο-прежнему он чувствовал себя неловко из-за того, что надолго исчез и появился, когда ему понадобилась помощь, — чистой воды нахальство.

— Я ездил в город по служебному делу и вспомнил, что ты работаешь здесь патологоанатомом. У меня есть одна проблема, мне нужна помощь. Время поджимает, а если действовать по обычным административным каналам — это будет слишком медленно, во всяком случае, пройдет несколько недель, пока я получу ответ, а столько ждать я просто не могу.

Роберту, похоже, стало любопытно. Он соединил кончики пальцев обеих рук в ожидании того, что Патрик скажет дальше.

Патрик наклонился к своей сумке, достал оттуда листок бумаги в пластиковом пакете и протянул его Роберту, который начал рассматривать его под разными углами в свете сильной лампы на письменной столе.

— Это листок из блокнота в доме убитого. Я увидел, что здесь сохранились следы написанного на предыдущей странице. Но следы слабые, я разглядел только обрывки надписи, а мне нужен весь текст. У вас, наверное, есть оборудование, на котором можно прочитать такие отпечатки.

— Да, есть. — Роберт немного замялся с ответом, продолжая рассматривать бумагу под лампой.

— Но, как ты сам говоришь, существуют совершенно определенные строгие правила, как и в каком порядке проводить экспертизу. И у нас лежит и дожидается своей очереди масса срочных дел.

— Да-да, я знаю. Но я подумал, что все будет проще и быстрее, если я позвоню тебе и попрошу об услуге: может, удастся посмотреть, что там такое, так что, если бы...

Μια αυλακιά φάνηκε ανάμεσα στα φρύδια του Ρόμπερτ όσο σκεφτόταν αυτά που του είπε ο Πάτρικ. Μετά, του χάρισε ένα πανούργο χαμόγελο και σηκώθηκε από την πολυθρόνα του γραφείου του.

«Λοιπόν, ας μη γινόμαστε τώρα πολύ γραφειοκράτες. Όπως είπαμε, μερικά λεπτά θα πάρει. Ακολούθησέ με».

Ο Ρόμπερτ προχώρησε μπροστά από τον Πάτρικ, βγήκε στον μικρό και στενό διάδρομο και μπήκε σε μια πόρτα ακριβώς απέναντι από τη δική του. Το δωμάτιο ήταν μεγάλο και φωτεινό και γεμάτο από κάθε είδους εξοπλισμό που φαινόταν παράξενος. Ήταν πεντακάθαρα εκεί μέσα και επικρατούσε μια κλινική ατμόσφαιρα, που τη δημιουργούσαν οι κατάλευκοι τοίχοι, οι πάγκοι και τα ντουλάπια με τη λαμπερή επικάλυψη χρωμάτου.

Η συσκευή που επρόκειτο να χρησιμοποιήσει ο Ρόμπερτ βρισκόταν στο βάθος του δωματίου. Έβγαλε με πολλή προσοχή το χαρτί από την πλαστική σακούλα και το έβαλε πάνω σε μια πλάκα.

Άνοιξε το μηχάνημα, πατώντας ένα κουμπί στο πλάι, και άναψε ένα γαλαζωπό φως. Οι λέξεις εμφανίστηκαν με όλη την επιθυμητή σαφήνεια πάνω στο χαρτί.

«Βλέπεις; Αυτό εδώ ήλπιζες να δεις;»

Ο Πάτρικ διάβασε στα γρήγορα το κείμενο.

«Αυτό ακριβώς ήλπιζα να δω. Μπορείς να το αφήσεις λίγο εκεί για να προλάβω να αντιγράψω αυτά που γράφει;»

Ο Ρόμπερτ χαμογέλασε.

«Έχω καλύτερη λύση. Με αυτόν εδώ τον εξοπλισμό μπορώ να φωτογραφίσω το κείμενο και να πάρεις τη φωτογραφία μαζί σου».

Ένα πλατύ χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπο του Πάτρικ.

На лбу Роберта появилась морщинка, он сидел и обдумывал то, что сказал Патрик, потом улыбнулся и встал из-за стола:

— Ладно, не будем такими бюрократами, тем более на это действительно потребуется несколько минут. Идем со мной.

Он пошел впереди Патрика по маленькому узкому коридору и открыл дверь прямо напротив его кабинета. За дверью оказалась большая, очень светлая комната, полная всевозможного оборудования довольно странного вида. Ослепительная чистота, белые стены и блестящие хромированные скамейки и шкафы делали ее похожей на операционную.

Нужный им аппарат стоял в дальнем конце комнаты. Роберт с большой осторожностью достал бумагу из пластикового пакета, поместил ее на пластину и нажал кнопку «on» на боку аппарата.

Зажегся голубоватый свет, и в тот же момент слова простили на бумаге ясно и отчетливо.

— Ну как? Ты это надеялся увидеть?

Патрик быстро пробежал глазами текст:

— Да, именно это. Можно, она здесь еще полежит, а я быстренько набросаю, что здесь написано?

Роберт улыбнулся:

— Предлагаю тебе другой, лучший вариант. На этом аппарате я могу сразу же сфотографировать текст, потом распечатать и дам тебе с собой копию.

Патрик засиял:

«Εξαιρετικά! Θα ήταν τέλειο αυτό. Σ' ευχαριστώ πολύ!»

Μισή ώρα αργότερα, ο Πάτρικ έφευγε από εκεί με ένα φωτοαντίγραφο της σελίδας από το σημειωματάριο του Άντερς.

Είχε υποσχεθεί σε ό,τι είχε ιερό να τηλεφωνεί στον Ρόμπερτ λίγο συγχότερα και ήλπιζε βαθιά μέσα του ότι θα κατάφερνε να τηρήσει την υπόσχεση αυτή. Το κακό ήταν ότι ήξερε πολύ καλά τον εαυτό του.

Έκανε πάρα πολλές σκέψεις επιστρέφοντας στο σπίτι. Του άρεσε πολύ να οδηγεί στο σκοτάδι. Αυτή η ηρεμία που ένιωθε όταν τον τύλιγε το σκοτεινό βελούδο της νύχτας και που διακοπτόταν μόνο από τα ελάχιστα αυτοκίνητα που συναντούσε τον έκανε να σκέφτεται πολύ καθαρότερα.

Κομμάτι το κομμάτι, πρόσθετε όσα γνώριζε ήδη σε αυτά που είχε διαβάσει στο φύλλο από το σημειωματάριο.

Μόλις μπήκε στο δρομάκι που οδηγούσε στο σπίτι στο Τανουμισχέντε, ήταν αρκετά σίγουρος ότι είχε λύσει τουλάχιστον ένα από τα αινίγματα που τον βασάνιζαν.

Ένιωθε παράξενα που θα κοιμόταν χωρίς την Ερίκα. Είναι περίεργο το πόσο εύκολο συνηθίζει κανείς κάτι, αρκεί να είναι κάτι ευχάριστο, και ανακάλυψε ότι του ήταν πολύ δύσκολο να κοιμηθεί μόνος του.

Εξεπλάγην από τη μεγάλη απογοήτευση που ένιωσε όταν του τηλεφώνησε η Ερίκα στο κινητό, όσο ήταν ακόμη στον δρόμο για το σπίτι, και του είπε ότι είχε εμφανιστεί αναπάντεχα η αδερφή της· πρόσθεσε ότι θα ήταν καλύτερα αν κοιμόταν απόψε στο σπίτι του.

Ήθελε να ρωτήσει περισσότερα, αλλά από τον τρόπο που του μιλούσε η Ερίκα ότι δεν μπορούσε να του απαντήσει και έτσι αρκέστηκε να της πει ότι θα μιλούσαν την επομένη και ότι του έλειπε.

Τώρα εμπόδιζαν τον ύπνο του τόσο οι εικόνες της Ερίκα όσο και οι σκέψεις για το τι έπρεπε να κάνει την επόμενη μέρα. Ο Πάτρικ δεν κοιμήθηκε πολύ εκείνη τη νύχτα.

— Супер, это просто здорово. Спасибо.

Спустя полчаса Патрик вышел на улицу с фотографией страницы из блокнота Андерса.

Он дал честное благородное слово звонить Роберту чаще и сам искренне надеялся сдержать обещание, но, к сожалению, в глубине души на сей счет ощущал некоторые сомнения.

Всю обратную дорогу он размышлял. Патрику нравилось ездить по ночным дорогам. Тишина и охватывающая его со всех сторон непроглядная темнота, которую лишь изредка прорезали фары встречных машин, помогали ему думать.

Частица за частицей Патрик складывал в одно целое то, что он уже знал, с тем, что только что прочитал на бумаге.

И, въезжая на стоянку перед домом в Танумсхеде, он был уже вполне уверен в том, что разгадал по крайней мере одну из мучивших его загадок.

Он чувствовал себя довольно странно, когда лег в кровать без Эрики. Забавно, как быстро человек привыкает к чему-нибудь хорошему. И сейчас Патрику было трудно заснуть одному.

Он испытал большое разочарование, когда на пути из больницы ему на мобильный телефон позвонила Эрика и сказала, что неожиданно приехала ее сестра и будет лучше, если он останется ночевать у себя дома.

Он не стал расспрашивать Эрику, поняв по ее голосу, что она не сможет ему ответить, и поэтому удовлетворился обещанием созвониться завтра и сказал, что скучает по ней. Образ Эрики и мысли о намеченных на завтра делах перебили ему сон, и Патрик провел очень долгую ночь.

* * *

Όταν τα παιδιά κοιμήθηκαν για βράδυ, είχαν επιτέλους την ευκαιρία να μιλήσουν. Η Ερίκα είχε ξεπαγώσει στα γρήγορα λίγο έτοιμο φαγητό που είχε στην κατάψυξη, μια που η Άννα φαινόταν να χρειάζεται να βάλει κάτι στο στόμα της.

Η Άννα ίσα που σκάλισε λίγο το φαγητό της με το πιρούνι. Η Ερίκα ένιωθε εκείνη την πολύ γνώριμη ανησυχία για τη μικρή αδερφή της μέχρι το μεδούλι. Ακριβώς όπως όταν μικρές, ήθελε να πάρει την Άννα στην αγκαλιά της, να τη λικνίσει και να της πει ότι όλα θα πάνε καλά, να της φιλήσει το μέρος που πονούσε και να κάνει τον πόνο να εξαφανιστεί.

Αλλά τώρα ήταν μεγάλες και το πρόβλημα της Άννας ήταν πολύ μεγαλύτερο από ένα γδαρμένο γόνατο. Μπροστά σε αυτό, η Ερίκα ένιωθε ανημπόρια και τα χέρια της δεμένα.

Για πρώτη φορά στη ζωή της η μικρή αδερφή της φαινόταν σαν ξένη και η ίδια αισθανόταν αδέξια και αβέβαια για το πώς έπρεπε να της μιλήσει.

Έτσι, καθόταν αμιλητή και περίμενε την Άννα να της δείξει τον δρόμο. Κι εκείνη το έκανε έπειτα από πολλή σιωπή.

«Δεν ξέρω τι να κάνω, Ερίκα. Τι θα γίνει μ' εμένα και τα παιδιά; Πού θα πάμε; Πώς θα ζήσω; Τόσα χρόνια ήμουν νοικοκυρά, δεν ξέρω να κάνω τίποτε άλλο».

Η Ερίκα είδε πώς οι αρθρώσεις των χεριών της άσπρισαν καθώς η Άννα έπιανε σφιχτά το τραπέζι σε μια σωματική προσπάθεια να κρατηθεί από την πραγματικότητα.

«Σςς, σώπασε, καλή μου, μην τα σκέφτεσαι τώρα αυτά. Όλα θα πάνε μια χαρά. Θα παίρνεις κάθε μέρα όπως έρχεται και, φυσικά,

* * *

Когда дети заснули, у них появилась возможность поговорить. Эрика быстро достала из холодильника уже готовую еду, потому что видела, что Анне надо что-нибудь съесть. Кроме того, сама Эрика совершенно забыла подкрепиться, и у нее урчало в животе.

Анна рассеянно водила вилкой по тарелке, и Эрика ощутила хорошо знакомое чувство беспокойства за младшую сестру. Как когда-то очень давно, ей хотелось взять Анну на руки, покачать ее и сказать, что все будет хорошо, поцеловать больное место, чтобы боль исчезла.

Но сейчас они выросли и стали взрослыми, и проблема Анны была серьезнее и болезненнее, чем ссадина на колене. Эрика чувствовала себя перед ней беспомощно и безнадежно.

Первый раз в жизни младшая сестра казалась ей чужой. Эрика испытывала неловкость и не знала, как с ней говорить.

Так что она сидела молча и ожидала, пока начнет Анна. После довольно продолжительного молчания Анна сказала:

— Я не знаю, что мне делать, Эрика. Что будет со мной и детьми? Куда нам деваться? Как я себя обеспечу? Я слишком долго просидела дома, я ничего не умею.

Эрика видела, как Анна крепко сжала столешницу, будто физически пытаясь удержать ситуацию.

— Ш-ш, не думай сейчас обо всем этом. Все образуется. Утро вечера мудренее. И ты можешь оставаться здесь с детьми столько,

θα μένεις εδώ με τα παιδιά όσο καιρό θέλεις.
Το σπίτι είναι και δικό σου, έτσι δεν είναι;»

Επέτρεψε στον εαυτό της να χαμογελάσει λίγο στραβά και με χαρά είδε την Άννα να ανταποκρίνεται. Η Άννα σκούπισε λίγο τη μύτη της με την ανάποδη της παλάμης και άρχισε να τσιμπάει αόρατα ψίχουλα από το τραπέζιο μάντιλο.

«Αυτό που δεν μπορώ να συγχωρήσω στον εαυτό μου είναι ότι το άφησα να πάει τόσο μακριά. Χτύπησε την Έμμα, πώς μπόρεσα να τον αφήσω να χτυπήσει την Έμμα;»

Η μύτη της άρχισε να τρέχει πάλι, και αυτή τη φορά σκουπίστηκε με το μαντίλι αντί με το χέρι.

«Γιατί τον άφησα να πληγώσει την Έμμα;
Μήπως ήξερα κατά βάθος ότι θα γινόταν και επέλεξα να κάνω πως δεν βλέπω για τη δική μου άνεση και μόνο;»

«Άννα, αν ξέρω κάτι με απόλυτη σιγουριά είναι ότι ποτέ σου δεν θα άφηνες συνειδητά κάποιον να πληγώσει τα παιδιά σου».

Η Ερίκα τεντώθηκε πάνω από το τραπέζι και πήρε το χέρι της Άννας στο δικό της. Ήταν ανησυχητικά λεπτό. Τα κόκαλά της είχαν γίνει σαν κόκαλα πουλιού που θα έσπαγαν αν τα έσφιγγε έστω και λίγο.

«Αυτό που επίσης δεν μπορώ να καταλάβω μ' εμένα είναι ότι, παρ' όλα αυτά που έχει κάνει, υπάρχει ένα μέρος του εαυτού μου που τον αγαπάει. Αγάπησα τον Λούκας τόσο πολύ καιρό που η αγάπη έγινε μέρος του εαυτού μου, μέρος αυτού που είμαι, και, ό,τι κι αν έκανε, δεν μπορώ να το πετάξω αυτό το κομμάτι. Μακάρι να μπορούσα να πάρω ένα μαχαίρι και να το κόψω αποπάνω μου. Νιώθω αηδιαστική και βρόμικη».

Πέρασε το τρεμάμενο χέρι της πάνω από το στήθος της για να δείξει πού υπήρχε ο πόνος.

«Δεν είναι αφύσικο, Άννα. Δεν χρειάζεται να ντρέπεσαι. Το μόνο που χρειάζεσαι τώρα είναι να συγκεντρωθείς και να νιώσεις ξανά καλά».

сколько захочешь, — дом ведь и твой тоже.

Эрика слегка улыбнулась и увидела, к своей радости, ответную улыбку на лице Анны. Анна вытерла рукой под носом, задумчиво разглядывая узор на скатерти.

— Чего я сама не могу понять, так это того, как допустила, чтобы он зашел так далеко. Он ударил Эмму. Как я могла позволить ему ее ударить?

— Она снова вытерла нос, но на этот раз носовым платком, а не рукой.

— Почему я позволила ему ударить Эмму? Ведь в душе я знала, что это рано или поздно случится, но предпочитала закрывать глаза ради собственного удобства.

— Анна, если я что-то знаю на сто процентов, так это то, что ты никогда не осознавала, что он может обидеть детей.

Эрика потянулась через стол и взяла сестру за руку. Рука оказалась неожиданно тонкой, с хрупкими, как у птицы, косточками, которые, казалось, могли сломаться, если сжать чуть сильнее.

— Чего я совсем не могу понять в себе самой, так это почему, несмотря на все, что он сделал, какая-то часть меня все еще любит его. Я так долго любила Лукаса, что эта любовь стала частью меня, частью того, кто я есть. Но другая часть меня ненавидит его за то, что он сделал. Я хочу взять нож и разделить себя на части, потому что чувствую себя мерзкой и грязной.

Дрожащей рукой она провела себе по груди, как бы разделяя себя на две части.

— В этом нет ничего ненормального, Анна. Тебе не надо стыдиться. Сейчас тебе надо сосредоточиться только на том, чтобы

Έκανε μια παύση. «Αλλά εκείνο που πρέπει να κάνεις είναι να μηνύσεις τον Λούκας».

«Οχι, Ερίκα, όχι, δεν μπορώ».

Τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της, και μερικές σταγόνες κρεμάστηκαν για λίγο στο σαγόνι της, μέχρι να πέσουν και να αφήσουν υγρά σημάδια στο τραπεζομάντιλο.

«Ναι, Άννα, πρέπει. Δεν μπορείς να τον αφήσεις ατιμώρητο γι' αυτό που έκανε. Μη μου πεις ότι μπορείς να ζήσεις με τον εαυτό σου αφήνοντάς τον να σπάει, σχεδόν, το χέρι της κόρης σου και να μένει ατιμώρητος!»

«Οχι, ναι, δεν ξέρω, Ερίκα. Δεν μπορώ να σκεφτώ καθαρά, το μυαλό μου είναι σαν τυλιγμένο σε βαμβάκια. Δεν μπορώ να το σκεφτώ αυτό τώρα, ίσως αργότερα».

«Οχι, Άννα, όχι αργότερα. Τώρα. Αργότερα θα είναι πολύ αργά. Πρέπει να το κάνεις τώρα! Θα πάμε μαζί αύριο στο αστυνομικό τμήμα, αλλά πρέπει να το κάνεις, όχι μόνο για τα παιδιά αλλά και για τον εαυτό σου».

«Δεν ξέρω αν έχω τη δύναμη για κάτι τέτοιο».

«Ξέρω ότι την έχεις. Σε αντίθεση μ' εσένα και μ' εμένα, η Έμμα και ο Άντριαν έχουν μια μαμά που τα αγαπάει και είναι έτοιμη να κάνει τα πάντα για χάρη τους».

Δεν μπόρεσε να κρύψει την πίκρα που ακουγόταν στη φωνή της.

Η Άννα αναστέναξε.

«Πρέπει να το ξεχάσεις αυτό πια, Ερίκα. Εγώ έχω αποδεχτεί εδώ και πολλά χρόνια ότι ο μπαμπάς ήταν ο μόνος γονιός που είχαμε πραγματικά. Σταμάτησα, επίσης, να σκέφτομαι γιατί ήταν έτσι.

начать жить нормальной жизнью.

— Она сделала паузу. — Но первое, что ты просто обязана сделать, — это заявить в полицию на Лукаса.

— Нет, Эрика, нет, я не могу.

Слезы полились по ее щекам, и несколько капель повисли на подбородке, прежде чем упасть вниз и оставить на скатерти мокрые пятнышки.

— Нет, Анна, ты должна. Ты не можешь позволить ему остаться безнаказанным. Только не говори мне, что ты можешь смириться и жить дальше после того, как позволила ему почти сломать руку твоей дочери, а он за это не ответил.

— Нет, я не знаю, Эрика, у меня мысли путаются, у меня голова словно набита ватой. Я не в состоянии думать об этом сейчас. Может быть, позже.

— Нет, Анна, не позже, сейчас. Позже может быть слишком поздно. Ты должна сделать это сейчас. Завтра утром я поеду с тобой в полицейский участок. Ты обязана это сделать, и не только ради детей, но и ради себя самой.

— Я не уверена, что у меня хватит на это сил.

— Я знаю, что хватит. В отличие от тебя и меня у Эммы и Адриана есть мама, которая их любит и на все для них готова.

— Эрика не смогла скрыть горечь, прозвучавшую в ее голосе.

Анна вздохнула:

— Ты должна выбросить это из головы, Эрика. То, что папа по-настоящему был нашим единственным родителем, я приняла давным-давно и перестала ломать себе голову, почему так вышло. Что тут поделаешь?

Πού να ξέρω; Τσως η μαμά να μην ήθελε ποτέ παιδιά. Ισως να μην ήμασταν τα παιδιά που ήθελε να έχει. Δεν πρόκειται να το μάθουμε ποτέ και δεν έχει νόημα να ασχολούμαστε με αυτό.

Αν και πρέπει να πω ότι ήμουν εκείνη που ήταν περισσότερο τυχερή. Είχα, άλλωστε, κι εσένα. Ήσως να μη σου το είπα ποτέ, αλλά ξέρω τι έχεις κάνεις για μένα και τι ήσουν για μένα όσο μεγαλώναμε. Εσύ, Ερίκα, δεν είχες κανέναν να σε φροντίσει σαν μητέρα, αλλά μην πικραίνεσαι, θέλω να μου το υποσχεθείς.

Πιστεύεις ότι δεν έχω δει πώς υποχωρείς κάθε φορά που συναντάς κάποιον και φαίνεται ότι η σχέση μπορεί να εξελιχθεί σοβαρά; Ότι το βάζεις στα πόδια μακριά πριν κινδυνεύσεις να πληγωθείς; Πρέπει να μάθεις να ξεχνάς το παρελθόν, Ερίκα.

Φαίνεται πως έχεις κάτι πραγματικά καλό τώρα και δεν πρέπει να κάνεις πίσω ξανά. Θέλω κι εγώ να γίνω θεία κάποια στιγμή!».

Τώρα γελούσαν και οι δύο μέσα από τα δάκρυα, και ήταν η σειρά της Ερίκα να σκουπίσει τη μύτη της με τη χαρτοπετσέτα..

Ολα τα συναισθήματα μέσα στον χώρο έκαναν τον αέρα τόσο παχύ που δυσκόλευε την αναπνοή, αλλά ήταν συνάμα σαν να είχαν κάνει και μια ανοιξιάτικη φασίνα στην ψυχή. Υπήρχαν τόσα πράγματα να ειπωθούν, υπήρχε πολλή σκόνη ακόμα στις γωνιές, και ήξεραν και οι δύο ότι έπρεπε να πιάσουν σκούπα και φαράσι.

Μιλούσαν όλη τη νύχτα, μέχρι που το χειμωνιάτικο σκοτάδι παραχώρησε τη θέση σε μια γκρίζα πρωινή ουμίχλη.

Τα παιδιά κοιμήθηκαν παραπάνω απ' όσο συνήθιζαν, και, όταν ο Άντριαν τελικά ανακοίνωσε ότι ήταν ξύπνιος, η Ερίκα προσφέρθηκε να φροντίσει τα παιδιά και να αφήσει την Άννα να κοιμηθεί κάνα δίωρο.

Кто знает, может быть, мама вообще никогда не хотела детей. Может быть, мы оказались совсем не такими, как она ожидала. Мы никогда теперь не узнаем, и совершенно незачем все это пережевывать.

Хотя из нас двоих мне повезло больше, потому что у меня была ты. Может быть, я никогда тебе об этом не говорила, но я прекрасно понимаю, что ты для меня сделала и кем ты для меня стала. А у тебя, Эрика, никогда не было того, кто заботился о тебе вместо мамы. Но ты не должна горевать и убиваться по этому поводу. Обещай мне это.

Ты думаешь, я не видела, что ты сама изводишь себя, и чем дальше, тем больше? Довольно себя мучить, это тебя убивает. Перестань все время возвращаться в прошлое, Эрика.

Мне кажется, что тебе встретился кто-то по-настоящему хороший, и ты не должна упускать такую возможность. Я хочу, чтобы ты тоже стала мамой.

Они обе рассмеялись сквозь слезы, и на этот раз наступила очередь Эрики вытираять лицо салфеткой.

Комната так наполнилась чувствами и переживаниями, что им не хватало воздуха. И в то же время появилось что-то очень радостное, на душе словно наступила весна. Так много несказанного лежало на сердце, так много пыли накопилось по углам, и они обе чувствовали, что настало время избавиться от всего этого.

Они проговорили всю ночь, до тех пор пока серый утренний свет не начал потихоньку пробиваться сквозь зимнюю тьму.

Дети спали дольше, чем обычно, и, когда Адриан в конце концов сообщил пронзительным криком, что соизволил проснуться, Эрика вызвала посмотреть за детьми, чтобы дать Анне поспать пару часов.

Ψυχολογικά, ένιωθε πολύ καλύτερα από κάθε άλλη φορά που μπορούσε να θυμηθεί. Φυσικά, τη βάραινε ακόμη αυτό που είχε συμβεί στην Έμμα, αλλά αυτή και η Άννα είχαν ξεκαθαρίσει πολλά κατά τη διάρκεια της νύχτας, πράγματα που έπρεπε να είχαν ξεκαθαρίσει πριν από πολλά χρόνια.

Κάποιες αλήθειες ήταν δυσάρεστες, αλλά έπρεπε να ειπωθούν απαραίτητως. Την εξέπλησσε η ευκολία με την οποία η μικρή της αδερφή μπορούσε να διαβάζει την ψυχή της.

Η Ερίκα αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι είχε υποτιμήσει την Άννα, ότι είχε υπάρξει ίσως συγκαταβατική καμιά φορά μαζί της και ότι είχε συνηθίσει να τη θεωρεί απλώς σαν ένα μεγάλο και ανεύθυνο παιδί.

Ήταν κάτι πολύ περισσότερο από αυτό, και χαιρόταν πολύ που είχε καταφέρει τελικά να δει την πραγματική Άννα.

Είχαν, επίσης, μιλήσει αρκετά για τον Πάτρικ, και τώρα η Ερίκα, με τον Άντριαν στο ένα χέρι, αποφάσισε να τον πάρει τηλέφωνο. Δεν απάντησε στο σπίτι και δοκίμασε στο κινητό.

Αλλά ο σχηματισμός του αριθμού αποδείχτηκε πολύ προβληματικότερος απ' όσο είχε συνηθίσει, μια που ο Άντριαν ήταν ενθουσιασμένος με το απίθανο παιχνίδι που είχε στο χέρι της και προσπαθούσε απεγνωσμένα να το κάνει δικό του.

Όταν ο Πάτρικ απάντησε στο πρώτο κουδούνισμα, η κούραση της νύχτας εξαφανίστηκε ως εκ θαύματος.

«Γεια σου, αγάπη».

«Μμμ, δεν έχεις ιδέα πόσο μου αρέσει να σε ακούω να με λες έτσι».

«Πώς τα πας;»

«Καλά, ευχαριστώ. Έχουμε μια μικρή οικογενειακή κρίση εδώ πέρα. Θα σου πω περισσότερα όταν βρεθούμε. Συνέβησαν πολλά και καθίσαμε με την Άννα όλη τη νύχτα

Οна не помнила, когда еще чувствовала себя так легко. Конечно, ее по-прежнему тяготило то, что случилось с Эммой, но этой ночью она и Анна сказали друг другу то, что должны были сказать много раньше.

Часть правды была неприятной, но необходимой, и Эрику удивило, что младшая сестра видела ее насквозь.

Эрике пришлось признать, что она все же недооценивала Анну и даже относилась к ней снисходительно, видя в ней большого безответственного ребенка.

На самом деле все оказалось совсем не так, и Эрика была рада, что получила возможность увидеть настоящую Анну.

Они также немного поговорили о Патрике, и, держа в одной руке Адриана, Эрика позвонила ему. Он ответил, но не по домашнему телефону, как она ожидала, а по мобильному.

Позвонить оказалось более сложной задачей, чем обычно, из-за того, что Адриан пришел в полный восторг от фантастической игрушки, которую она держала в руке, и прилагал отчаянные усилия, стремясь до нее добраться.

Когда Патрик после первого сигнала ответил, усталость от бессонной ночи исчезла, как по мановению волшебной палочки.

— Привет, любимая.

— Мм, мне нравится, когда ты меня так называешь.

— Как дела?

— Да, спасибо, здесь у нас небольшой семейный кризис. Я расскажу потом, когда увидимся. У Анны столько всего произошло, мы проговорили всю ночь, а

και κουβεντιάζαμε. Τώρα φυλάω τα παιδιά για να μπορέσει να κοιμηθεί κάνα δίωρο».

Την άκουσε να πνίγει ένα χασμουρητό.

«Ακούγεσαι κουρασμένη».

«Είμαι κουρασμένη. Όσο δεν παίρνει. Αλλά η Άννα χρειάζεται τον ύπνο περισσότερο από εμένα, οπότε πρέπει να μείνω ξύπνια κάνα δυο ώρες ακόμη. Τα παιδιά δεν είναι ακόμη αρκετά μεγάλα για να τα καταφέρνουν μόνα τους».

Ο Άντριαν άρχισε τις φωνούλες σαν να συμφωνούσε. Ο Πάτρικ πήρε την απόφαση σε χρόνο μηδέν.

«Υπάρχει άλλος ένας τρόπος να λυθεί αυτό».

«Μπα; Ποιος; Να τα δέσω στην κουπαστή της σκάλας για κάνα δυο ώρες;»

Γέλασε.

«Θα έρθω από εκεί και θα τα προσέχω εγώ».

Η Ερίκα ρουθούνισε δύσπιστα.

«Εσύ; Να προσέχεις εσύ τα παιδιά;»

Εκείνος πήρε το πιο παραπονεμένο ύφος.
«

Υπαινίσσεσαι ότι δεν είμαι αρκετά ικανός γι' αυτή τη δουλειά; Κοίτα, αν μπορώ να βάλω μόνος κάτω δύο διαρρήκτες, μπορώ και να τα καταφέρω με δύο μικρούς και άκρως κοντούς ανθρώπους. Ή μήπως δεν με εμπιστεύεσαι;»

Έκανε μια τεχνητή παύση και άκουσε την Ερίκα να αφήνει έναν θεατρινότικο αναστεναγμό στην άλλη άκρη της γραμμής.

«Ξέρω κι εγώ, ίσως να τα καταφέρεις. Αλλά σε προειδοποιώ, πρόκειται για πραγματικά θηρία. Είσαι σίγουρος ότι θα μπορείς ν' ακολουθήσεις τον ρυθμό τους στην ηλικία σου;»

«Θα προσπαθήσω. Θα πάρω, βέβαια, μαζί μου

сейчас я пасу детей, чтобы она могла хоть немножко поспать.

Патрик услышал, как Эрика зевнула.

— Ты кажешься усталой.

— А я и есть усталая, сплю на ходу, но Анне надо поспать больше, чем мне, так что мне бодрствовать еще два часа. Дети еще слишком малы, чтобы позаботиться о себе.

Адриан заагукал в подтверждение. Патрик принял решение за долю секунды.

— Этую проблему можно решить по-другому.

— Да ну, это как? Привязать их покрепче на два часа к перилам?

— Она засмеялась.

— Я сейчас подъеду и присмотрю за ними.

Эрика недоверчиво хихикнула:

— Ты присмотришь за детьми?

Он изо всех сил постарался изобразить кровную обиду:

— Ты считаешь, что я не справлюсь с этой задачей? Если я одной левой скрутيل двух взломщиков, то неужели не управлюсь с такой мелкотой, как два этих коротышки? Или ты в меня совсем не веришь?

Патрик сделал театральную паузу и слушал, как Эрика не менее театрально вздыхает в трубку.

— Ну, не знаю, может быть, ты и справишься. Но должна тебя предупредить: эта парочка — настоящие чертията. А ты действительно уверен, что выдержишь темп и угонишься за ними? Я хочу сказать, в твои годы.

— Я попробую, и на всякий случай возьму с

και το φάρμακο για την καρδιά, για σιγουριά».

«Εντάξει, η προσφορά σου έγινε δεκτή. Πότε έρχεσαι;»

«Ακριβώς τώρα. Ήμουν ήδη στον δρόμο για τη Φιελμπάκα για μια άλλη δουλειά και μόλις πέρασα το γήπεδο του μίνι γκολφ. Οπότε θα σε δω σε πέντε λεπτά περίπου».

Στεκόταν στην πόρτα και τον περίμενε όταν βγήκε από το αυτοκίνητο. Στο χέρι της είχε ένα αγόρι με φουσκωτά μάγουλα και με χέρια που κουνιόντουσαν ασταμάτητα με φρενήρη ρυθμό.

Πίσω της, σχεδόν κρυμμένη, στεκόταν μια μικρή κοπέλα με το δάχτυλο στο στόμα και με το άλλο χέρι σε γύψο και κρεμασμένο από ένα μαντίλι.

Δεν ήξερε ακόμη τι είχε προκαλέσει την αναπάντεχη εμφάνιση της αδερφής της, αλλά, απ' όσα του είχε διηγηθεί η Ερίκα για τον γαμπρό της και στο αντίκρισμα του γυψαρισμένου χεριού της μικρής, μια απαίσια υποψία αναδύθηκε στο μυαλό του.

Δεν ρώτησε· η Ερίκα θα του τα έλεγε όταν θα είχε την ευκαιρία.

Τους χαιρέτησε και τους τρεις με τη σειρά.

Η Ερίκα πήρε ένα φιλί στο στόμα, ο Άντριαν ένα χάδι στο μάγουλο και μετά κάθισε ανακούρκουδα για να χαιρετήσει τη σοβαρή Έμμα. Έπιασε το υγιές χέρι της και της είπε:

«Γεια σου, με λένε Πάτρικ. Εσένα πώς σε λένε;».

Η απάντηση ήρθε με αρκετή καθυστέρηση.

«Έμμα».

Έπειτα, έβαλε ξανά τον αντίχειρα στο στόμα.

«Σίγουρα θα αποψυχθεί κάποια στιγμή» είπε η

Ερίκα, ενώ έδωσε τον Άντριαν στον Πάτρικ και στράφηκε στην Έμμα.

собой валокордина побольше.

— Ну ладно, тогда предложение принимается. Когда ты приедешь?

— Практически сейчас. Я уже въехал во Фьельбаку и как раз проезжаю поле для мини-гольфа, так что увидимся минут через пять.

Она стояла в дверях и ждала его, когда он подъехал и вышел из машины. На одной руке у Эрики сидел мальчик с круглыми щеками, неистово размахивающий руками.

Позади, почти спрятавшись, стояла маленькая девочка с большим пальцем во рту, другая рука в гипсе висела на перевязи.

Патрик все еще не знал, что заставило сестру Эрики спешно приехать, но, исходя из того, что Эрика рассказывала о своем зяте, и при виде гипса на руке маленькой девочки Патрик мог предположить, что случилось.

Он не стал ничего спрашивать: Эрика сама расскажет, в чем дело, когда будет возможность. Он поздоровался со всеми троими по очереди, и с каждым особо:

Эрика получила поцелуй в губы, Адриана Патрик погладил но щеке, а потом он сел на корточки, чтобы поздороваться с настороженной Эммой. Он взял ее здоровую руку и сказал:

— Привет, меня зовут Патрик. А тебя как зовут?

Ответ пришел после длительных раздумий.

— Эмма.

И палец опять оказался во рту.

— Ничего, она оттает.

Эрика передала Адриана Патрику и повернулась к Эмме.

«Η μαμά και η θεία Ερίκα πρέπει να κοιμηθούν λιγάκι, και ο Πάτρικ θα σας προσέχει για λίγο.

Συμφωνείς; Είναι φίλος μου και πολύ, μα πάρα πολύ καλός. Και αν είσαι πολύ, μα πάρα πολύ καλή, μπορεί ο Πάτρικ να βγάλει λίγο παγωτό από την κατάψυξη και να σου δώσει κι εσένα».

Η Έμμα κοίταξε καχύποπτα την Ερίκα, αλλά η πιθανότητα ενός παγωτού αποτελούσε ακατανίκητο πειρασμό και απρόθυμα έγνεψε καταφατικά.

«Τότε τα αφήνω σ' εσένα και θα ιδωθούμε σε λίγο. Φρόντισε να παραμείνουν ζωντανά μέχρι να ξυπνήσω, σε παρακαλώ».

Η Ερίκα εξαφανίστηκε στη σκάλα, και ο Πάτρικ στράφηκε στην Έμμα, τώρα η οποία κοιτούσε αυτόν με καχύποπτο βλέμμα.

«Τι λες, λοιπόν; Θέλεις να παίξουμε μια παρτίδα σκάκι; Όχι, ε; Τι λες τότε να φας λίγο παγωτό για πρωινό; Το θεωρείς υπέροχο, έτσι; Εντάξει. Όποιος φτάσει τελευταίος στο ψυγείο θα φέρει μόνο καρότο».

Η Άννα πάλευε αργά για να ανακτήσει τις αισθήσεις της. Ένιωθε σαν να είχε κοιμηθεί εκατό χρόνια, σαν την Ωραία Κοιμωμένη του παραμυθιού. Όταν άνοιξε τα μάτια της, δυσκολεύτηκε πολύ να προσανατολιστεί. Μετά, αναγνώρισε την ταπετσαρία του παιδικού της δωματίου και η πραγματικότητα έπεισε καταπάνω της σαν ένας τόνος κεραμίδες. Ανακάθισε απότομα στο κρεβάτι.

Τα παιδιά!

Μετά άκουσε τις χαρούμενες φωνές της Έμμας από τον κάτω όροφο και θυμήθηκε ότι η Ερίκα είχε υποσχεθεί να τα προσέχει όσο αυτή θα κοιμόταν.

Ξάπλωσε ξανά και αποφάσισε να χουζουρέψει λίγα λεπτά ακόμα στη θαλπωρή του κρεβατιού. Μόλις θα σηκωνόταν από το

— Мама и тетя Эрика должны немнogo поспать, так что Патрик приехал посмотреть за вами.

Хорошо? Он мой друг, и он очень-очень добрый. А если ты будешь очень-очень послушной, то тогда может случиться так, что Патрик достанет тебе из холодильника мороженое.

Эмма подозрительно посмотрела на Эрику, но перспектива насчет мороженого показалась непреодолимым соблазном, и она неохотно кивнула.

— Ну, я оставляю их на тебя. Скоро увидимся. И уж будь добр, постараися, я надеюсь застать их живыми на этом свете, когда проснусь.

Эрика поднялась по лестнице и исчезла, а Патрик повернулся к Эмме, которая по-прежнему подозрительно смотрела на него.

— Так, ну что ты скажешь: может, нам сгонять партию в шахматы? Нет? А как насчет того, чтобы съесть немного мороженого на завтрак? Так ты считаешь, это хорошо? О'кей. Последний, кто добежит до холодильника, получит вместо мороженого морковку.

Медленно, с трудом Анна выплыvala из сна. Казалось, что она проспала сто лет, как спящая красавица. Открыв глаза, она сначала не поняла, где находится, а потом узнала обои в своей детской комнате, и реальность обрушилась на нее, как тонна гвоздей. Она резко встала.

— Дети!

Потом она услышала радостный голос Эммы с первого этажа и вспомнила, что Эрика обещала побывать с детьми, пока она спит.

Анна опять легла, решив позволить себе повалиться еще несколько минут в теплой постели. Как только она встанет, тут же

κρεβάτι θα έπρεπε να αντιμετωπίσει την ημέρα που είχε αρχίσει: έτσι, χάρισε στον εαυτό της μερικά ακόμα λεπτά μακριά από την πραγματικότητα.

Επίσης αργά κατάφερε να συνειδητοποιήσει ότι η φωνή που άκουγε εκεί κάτω, ανάμεσα στα γέλια της Έμμας και του Άντριαν, δεν ήταν η φωνή της Ερίκα. Για μια ανατριχιαστική παγωμένη στιγμή νόμισε ότι είχε έρθει ο Λούκας, αλλά κατάλαβε ότι Ερίκα θα προτιμούσε να τον εκτελέσει επιτόπου παρά να τον αφήσει να περάσει το κατώφλι.

Είχε μια υπόνοια για το ποιος θα μπορούσε να ήταν ο επισκέπτης και, σκασμένη από περιέργεια, πήγε αλαφροπατώντας στ' ακροδάχτυλα των ποδιών μέχρι το κεφαλόσκαλο και κρυφοκοίταξε ανάμεσα από τον τσατμά της κουπαστής.

Το καθιστικό έμοιαζε σαν να είχε βομβαρδιστεί. Τα μαξιλάρια του καναπέ μαζί με τις τέσσερις καρέκλες της τραπεζαρίας και μια κουβέρτα είχαν γίνει καλύβα και τα ξύλινα τουβλάκια του Άντριαν ήταν διασκορπισμένα σε όλο το πάτωμα. Στο τραπέζακι του καθιστικού υπήρχαν τόσα πολλά χαρτιά περιτυλίγματος παγωτών που έκαναν την Άννα να εύχεται να ήταν ο Πάτρικ τρελός με το παγωτό.

Αναστενάζοντας βαθιά, αντιλήφθηκε ότι θα δυσκολευόταν πολύ να πείσει τη θυγατέρα της να φάει μεσημεριανό ή ακόμα και βραδινό.

Η εν λόγω θυγατέρα ήταν καβάλα στους ώμους ενός άντρα με σκούρα μαλλιά, συμπαθητικό πρόσωπο και ζεστά καστανά μάτια.

Πλάνταξε από τα γέλια και, προφανώς, μοιραζόταν και ο Άντριαν τη χαρά εκεί που καθόταν στο πάτωμα, πάνω σε μια κουβέρτα, φορώντας μόνο μια πάνα.

Αλλά εκείνος που φαινόταν να το χαίρεται ιδιαίτερα ήταν ο Πάτρικ και ακριβώς εκείνη τη στιγμή κέρδισε για πάντα μια θέση στην καρδιά της Άννας.

начнется день с множеством забот, так что еще несколько спокойных минут будут очень сладкими.

Постепенно она поняла, что голос, который звучит сквозь смех Эммы и Адриана, не похож на голос Эрики. На одну леденящую страшную секунду она подумала, что приехал Лукас, но потом сообразила, что Эрика его скорее пристрелит, чем впустит в дом.

У нее появились соображения насчет того, кто это мог быть, и она с любопытством подкралась к лестнице и посмотрела вниз сквозь прорези в деревянных перилах.

В гостиной словно взорвалась бомба: везде валялась одежда Адриана, на полу из четырех стульев, одеяла и подушек была построена хижина, на столе лежали обертки от мороженого в таком количестве, что Анна искренне понадеялась на то, что большую часть все же употребил Патрик.

Со вздохом она поняла, что даже в этом случае ей будет крайне трудно заставить свою дочь что-нибудь съесть на обед и ужин.

Вышеупомянутая дочь скакала на плечах симпатичного темноволосого мужчины с теплыми карими глазами.

Она смеялась, а Адриан, безусловно, разделял ее радость, лежа в одном подгузнике на одеяле в хижине.

Но, глядя на них, можно было без колебаний утверждать, что самым довольным был Патрик, и в ту же самую секунду он навечно занял место в сердце Анны.

Σηκώθηκε και καθάρισε τον λαιμό της για να τραβήξει την προσοχή των τριών συμπαικτών.

«Μαμά, κοίτα, πήρα ένα άλογο».

Η Έμμα επέδειξε την απόλυτη κυριαρχία της πάνω στο «άλογο» τραβώντας δυνατά τα μαλλιά του, αλλά οι διαμαρτυρίες του Πάτρικ ήταν πολύ ήπιες για να ενοχλήσουν τη μικρή δικτάτορα και να τα αφήσει.

«Εμμα, πρέπει να προσέχεις το άλογο. Διαφορετικά, μπορεί να μη σε αφήσει να το καβαλήσεις ξανά».

Αυτή η επισήμανση έκανε την καβαλάρισσα να το σκεφτεί για λίγο και, για σιγουριά, χάιδεψε τη χαίτη του Πάτρικ με το υγιές χεράκι της ώστε να διασφαλίσει τα ιππευτικά της προνόμια.

«Γεια σου, Άννα. Σαν τα χιόνια!»

«Ακριβώς. Διάνα έκανες. Ελπίζω να μη σε τελείωσαν πριν την ώρα σου».

«Οχι, όχι, ωραία περάσαμε». Ο Πάτρικ φάνηκε για μια στιγμή ανήσυχος.

«Ημουν πολύ προσεχτικός με το χέρι της».

«Είμαι σίγουρη γι' αυτό. Μια χαρά φαίνεται να είναι. Η Ερίκα κοιμάται;»

«Ναι, ακουγόταν τόσο κουρασμένη όταν μιλήσαμε στο τηλέφωνο το πρωί που προσφέρθηκα να έρθω να πάρω τη θέση της».

«Και το απόλαυσες, καθώς φαίνεται».

«Ναι, μόνο που τα κάναμε λίγο άνω κάτω εδώ μέσα. Ελπίζω να μη θυμώσει η Ερίκα όταν ξυπνήσει και ανακαλύψει ότι σαμποτάρισα το καθιστικό της».

Она встала из-за перил и слегка кашлянула, чтобы привлечь внимание троих разыгравшихся приятелей.

— Мама, погляди, у меня лошадка.

— И Эмма продемонстрировала свою полную власть над лошадкой, поворачивая ее голову за волосы в разные стороны. Робкие протесты Патрика успеха не имели, потому что маленький диктатор не обращал на них внимания.

— Эмма, с лошадкой надо обращаться осторожно, а иначе ты больше не сможешь на ней кататься.

Это замечание вызвало некоторую задумчивость у всадника, и для пущей уверенности она похлопала Патрика здоровой рукой, чтобы убедиться в том, что еще не потеряла своих привилегий всадника.

— Привет, Анна. Давно не виделись.

— Да, действительно давно. Надеюсь, они не загоняли тебя вконец?

— Да нет, мы весело провели время. — Внезапно его лицо стало озабоченным.

— Я был очень осторожен с ее рукой.

— Я в этом уверена. Я вижу, что она просто в восторге. А Эрика спит?

— Да, она мне показалась такой усталой, когда мы говорили утром по телефону, что я предложил заскочить и присмотреть за детьми.

— Да тебе памятник при жизни надоставить.

— Хотя мы здесь немножко все перевернули. Надеюсь, Эрика не очень рассердится, когда проснется, и не подумает, что я саботажник и устроил у нее в гостиной террористический акт.

Η Άννα βρήκε την ανήσυχη φάτσα του πολύ χαριτωμένη. Φαινόταν πως η Ερίκα τον είχε ήδη πειθαρχήσει για τα καλά.

«Θα τα φτιάξουμε μαζί. Αλλά πρώτα νομίζω ότι χρειάζομαι μια κούπα καφέ. Θέλεις κι εσύ;»

Ήπιαν καφέ και μίλησαν σαν φίλοι από παλιά. Ο δρόμος για την καρδιά της Άννας περνούσε από τα παιδιά της και δεν χρειαζόταν κανείς μαντικές ικανότητες για να δει τη λατρεία στα μάτια της Έμμας όταν σκαρφάλωνε πάνω στον Πάτρικ, ο οποίος απλώς γελούσε καλοσυνάτα με τις προσπάθειες της Άννας να πείσει την κόρη της να τον αφήσει για λίγο ήσυχο.

Όταν, έπειτα από μία ώρα, κατέβηκε και η Ερίκα στο καθιστικό με τα μάτια θολωμένα ακόμη από τον ύπνο, η Άννα είχε μάθει τα πάντα για τον Πάτρικ, από το τι νούμερο παπούτσια φορούσε μέχρι γιατί χώρισε.

Όταν ο Πάτρικ εντέλει ανακοίνωσε ότι έπρεπε να φύγει, διαμαρτυρήθηκαν όλα τα κορίτσια, κάτι που θα έκανε σίγουρα και ο Άντριαν αν δεν είχε πάρει έναν μεσημεριανό υπνάκο εξαντλημένος από το παιχνίδι.

Μόλις άκουσαν το αυτοκίνητό του να απομακρύνεται, η Άννα στράφηκε στην Ερίκα με γουρλωμένα μάτια.

«Αχ Θεούλη μου! Αυτός, παιδάκι μου, είναι το όνειρο κάθε πεθεράς. Μπας κι έχει κανένα μικρότερο αδερφό;»

Η Ερίκα, αντί να απαντήσει, χαμογέλασε ευτυχισμένη.

Ο Πάτρικ είχε καθυστερήσει επίτηδες από αυτό που ήξερε ότι έπρεπε να κάνει, κάτι που τον είχε αναγκάσει να στριφογυρίζει όλη τη νύχτα στο κρεβάτι του.

Σπανίως τον είχε τρομάξει κάτι τόσο όσο αυτό εδώ, που ήξερε όμως ότι ήταν ένα αναπόφευκτο κομμάτι του επαγγέλματος που είχε επιλέξει. Ήξερε τον δράστη της μίας από τις δύο δολοφονίες, αλλά αυτό δεν τον

Αννυ ούτε τον έφερε στην αναμνήση της. Παραμένει η φάτσα της, η οποία έγινε πιο ανησυχητική από την προηγούμενη.

— Μας πρέπει να πάρουμε την πρώτη στάση στην οδό προς την πόλη. Το πρώτο σημείο που θα δούμε είναι η παραλία της Καλαμάτας.

Οι δύο γυναίκες πήγαν στην παραλία, που ήταν πλήρης από άνθρωπους που έτρεπαν την παραλία σε μια μεγάλη παραλία. Η Αννυ πήρε μια σακούλα με στολές και μια μεγάλη σακούλα με την παραλία στην παραλία.

Κατά τη διάρκεια της περιήλευσης της Αννυ στην παραλία, η Ερίκα έπεισε την Αννυ να πάρει μια σακούλα με στολές και μια μεγάλη σακούλα με την παραλία στην παραλία.

Κατά τη διάρκεια της περιήλευσης της Αννυ στην παραλία, η Ερίκα έπεισε την Αννυ να πάρει μια σακούλα με στολές και μια μεγάλη σακούλα με την παραλία στην παραλία.

Κατά τη διάρκεια της περιήλευσης της Αννυ στην παραλία, η Ερίκα έπεισε την Αννυ να πάρει μια σακούλα με στολές και μια μεγάλη σακούλα με την παραλία στην παραλία.

— Βο-ο-же, μετά την περιήλευση της Αννυ στην παραλία, η Ερίκα έπεισε την Αννυ να πάρει μια σακούλα με στολές και μια μεγάλη σακούλα με την παραλία στην παραλία.

Ερίκα έπεισε την Αννυ να πάρει μια σακούλα με στολές και μια μεγάλη σακούλα με την παραλία στην παραλία.

Πατρικ έπεισε την Αννυ να πάρει μια σακούλα με στολές και μια μεγάλη σακούλα με την παραλία στην παραλία.

Ινονταρά έπεισε την Αννυ να πάρει μια σακούλα με στολές και μια μεγάλη σακούλα με την παραλία στην παραλία.

χαροποιούσε καθόλου.

Οδήγησε αργά από το Σέλβικ προς το κέντρο. Ήθελε να το καθυστερήσει όσο περισσότερο γινόταν, αλλά η διαδρομή ήταν σύντομη και έφτασε πολύ νωρίτερα απ' όσο φανταζόταν.

Αφησε το αμάξι στο πάρκινγκ στο μίνι μάρκετ της Εύας και διένυσε περπατώντας το τελευταίο κομμάτι της διαδρομής.

Το σπίτι ήταν ψηλά, σε έναν από τους δρόμους που κατέβαιναν απότομα μέχρι κάτω στα αγκυροβόλια. Ήταν ένα όμορφο παλιό σπίτι, αλλά φαινόταν ότι είχε μείνει παραμελημένο για πολλά χρόνια.

Πριν χτυπήσει την πόρτα, πήρε μια βαθιά ανάσα, αλλά, μόλις οι αρθρώσεις του χεριού του χτύπησαν το ξύλο της πόρτας, άρχισε να ισχύει αυστηρά η επαγγελματικότητα.

Απαγορεύονταν οποιαδήποτε προσωπικά συναισθήματα. Ήταν αστυνομικός και σαν αστυνομικός είχε χρέος να κάνει τη δουλειά του, ανεξαρτήτως πώς ένιωθε το άτομο «Πάτρικ» για τη δουλειά αυτή.

Η Βέρα άνοιξε σχεδόν αμέσως. Τον κοίταξε με βλέμμα ερωτηματικό, αλλά παραμέρισε όταν της ζήτησε να τον αφήσει να περάσει μέσα.

Η Βέρα προπορεύτηκε και τον οδήγησε στην κουζίνα όπου κάθισαν στο τραπέζι. Του έκανε εντύπωση που η Βέρα δεν ρώτησε τι την ήθελε και για μια στιγμή σκέφτηκε πως ίσως να μην τον ρώτησε επειδή ήδη ήξερε.

Εν πάσῃ περιπτώσει, ήταν υποχρεωμένος να βρει έναν τρόπο να πει αυτό που ήθελε με τον ηπιότερο δυνατό τρόπο.

Εκείνη τον κοίταξε ήρεμη, άφησε το βλέμμα της να ξεκουραστεί πάνω του, αλλά κάτω από τα μάτια της ο Πάτρικ είδε μαύρες σακούλες, σημάδι πένθους για τον θάνατο του γιου της.

Патрик медленно съехал вниз по склону Сельвика к центру. Он желал оттянуть свой визит, насколько возможно, но дорога была очень короткой, и он приехал быстрее, чем ему хотелось.

Он поставил машину на парковке у магазина Евы и прошел пешком последний отрезок.

Дом стоял на самом верху одной из тех улиц, которые круто спускались вниз к летним домам на берегу. Этот старый, когда-то красивый дом сегодня выглядел так, будто им не занимались много лет.

Перед тем как постучать в дверь, он сделал глубокий вдох, чтобы привести себя в равновесие, но, как только постучал, к нему тут же вернулось профессиональное хладнокровие.

Нельзя показывать никаких личных чувств. Он полицейский и обязан делать свою работу — вне зависимости от того, что он при этом чувствует.

Вера открыла почти сразу; она вопросительно посмотрела на него, отошла в сторону и пригласила Патрика войти в дом.

Вера открыла почти сразу; она вопросительно посмотрела на него, отошла в сторону и пригласила Патрика войти в дом. Она прошла перед ним на кухню и села за кухонный стол.

Патрик обратил внимание, что она не спросила о цели его визита, и на секунду подумал, что она, наверное, уже знает ответ. Но в любом случае Патрик должен был сказать то, что собирался, пощадив ее при этом, насколько возможно.

Она молча посмотрела на него. Патрик увидел темные круги у нее под глазами, траур по умершему сыну.

Στο τραπέζι υπήρχε ένα παλιό άλμπουμ με φωτογραφίες. Ο Πάτρικ ήταν σίγουρος πως αν το άνοιγε θα έβλεπε φωτογραφίες του Άντερς από τα παιδικά του χρόνια.

Του ήταν πολύ δύσκολο να πάει σε μια μητέρα που πενθούσε έναν πεθαμένο γιο εδώ και δυο μέρες, αλλά αναγκάστηκε ξανά να απωθήσει αυτό το ένστικτο του προστάτη που είχε από φυσικού του και να επικεντρωθεί στη δουλειά που είχε έρθει να κάνει. Να μάθει την αλήθεια για τον θάνατο του Άντερς.

«Βέρα, την τελευταία φορά που ειδωθήκαμε ήταν δύσκολες στιγμές και θέλω να αρχίσω λέγοντας ότι λυπάμαι πραγματικά για τον θάνατο του γιου σου».

Εκείνη απλώς έγνωψε προς απάντηση και τον περίμενε, βουβή, να συνεχίσει.

«Αλλά όσο κι αν καταλαβαίνω πόσο δύσκολο σου είναι, πρέπει να κάνω τη δουλειά μου, που είναι να ξεκαθαρίσω τι έγινε με τον Άντερς. Ελπίζω να καταλαβαίνεις, έτσι;»

Ο Πάτρικ μιλούσε αργά και καθαρά, όπως σε ένα μικρό παιδί. Δεν ήξερε ακριβώς γιατί, αλλά ένιωθε πως ήταν σημαντικό για τον ίδιο να της δώσει να καταλάβει πραγματικά τι εννοούσε.

«Έχουμε ερευνήσει τον θάνατο του Άντερς ως δολοφονία και μάλιστα ψάχναμε να βρούμε κάποια σχέση με τη δολοφονία της Αλεξάνδρας Βίκνερ, μιας γυναίκας με την οποία ξέραμε πως είχε σχέση.

Δεν βρήκαμε ίχνη πιθανού δολοφόνου και ούτε μπορέσαμε να καταλάβουμε πώς ακριβώς έγινε ο φόνος.

Για να είμαι ειλικρινής, αυτό ήταν που μας κίνησε τις υποψίες, διότι κανένας δεν μπόρεσε να δώσει κάποια αποδεκτή εξήγηση για το πώς θα μπορούσε να είχε γίνει ο φόνος. Άλλα έπειτα βρήκα αυτό εδώ στο σπίτι του Άντερς».

На столе лежал старый фотоальбом: Патрик мог поручиться, что если откроет его, то увидит внутри фотографии Андерса, начиная с самого детства.

Ему было тяжело сюда прийти — к матери, которая полна скорби по сыну, умершему всего два дня назад. Но так или иначе ему необходимо отбросить свои естественные человеческие чувства и вместо этого сконцентрироваться на задаче, ради которой он сюда и пришел, — узнать правду о смерти Андерса.

— Вера, последний раз мы встречались при очень печальных обстоятельствах, и я хочу начать с того, что действительно выражая тебе искренние соболезнования по поводу смерти твоего сына. Она лишь кивнула в ответ и продолжала молча ждать, что он скажет дальше.

— Я очень хорошо понимаю, как тебе сейчас трудно, но все же узнать, что случилось с Андерсом, — это моя работа. Я надеюсь, ты понимаешь.

Патрик говорил очень отчетливо, как с ребенком. Почему — он не знал и сам, но для него было важно, чтобы она действительно его поняла.

— Мы сочли смерть Андерса убийством и даже искали связь с убийством Александры Вийкнер, женщины, с которой, как мы знаем, у него были отношения.

Мы не нашли никаких следов предполагаемого убийцы, и у нас нет никакой ясности насчет того, как могло быть осуществлено само убийство.

Честно говоря, у нас от этих раздумий голова шла кругом, но никто так и не смог найти сколько-нибудь приемлемого объяснения тому, как было совершено это преступление, но потом я нашел дома у Андерса вот это.

Ο Πάτρικ απίθωσε μπροστά στη Βέρα το φωτοαντίγραφο του φύλλου από το σημειωματάριο που είχε βρει στο τραπέζι με το κείμενο στραμμένο προς το μέρος της. Μια έκφραση έκπληξης ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της και μετά άρχισε να κοιτάζει μια τον Πάτρικ και μια το φωτοαντίγραφο.

Πήρε το χαρτί και το γύρισε ανάποδα. Ψαχούλεψε με τα δάχτυλά της τα γράμματα και μετά το απίθωσε πάλι στο τραπέζι, έχοντας ακόμη την έκπληξη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

«Πού το βρήκες αυτό εδώ;»

Η φωνή της ήταν βραχνή από τη θλίψη.

«Στο σπίτι του Άντερς. Είσαι έκπληκτη, γιατί πίστευες ότι είχες πάρει το μοναδικό αντίγραφο αυτού του γράμματος, έτσι δεν είναι;»

Εκείνη έγνεψε καταφατικά. Ο Πάτρικ συνέχισε:

«Και αυτό έκανες όντως. Άλλά εγώ βρήκα το σημειωματάριο όπου έγραψε ο Άντερς το γράμμα. Οταν πίεσε το στιλό στο χαρτί, έμειναν αποτυπώματα και στο χαρτί που ήταν αποκάτω. Έτσι, μπορέσαμε να δούμε τι είχε γράψει.»

Η Βέρα χαμογέλασε ειρωνικά.

«Ναι, αυτό δεν το σκέφτηκα καθόλου, φυσικά. Ήταν έξυπνο εκ μέρους σου που το ανακάλυψες.»

«Νομίζω ότι ξέρω τι συνέβη περίπου, αλλά θα ήθελα να ακούσω εσένα να το λες, με δικά σου λόγια.»

Εκείνη ψαχούλεψε το χαρτί άλλη μία φορά και ακούμπησε τα ακροδάχτυλά της στις λέξεις σαν να διάβαζε γραφή τυφλών. Αναστέναξε βαριά και μετά υπάκουσε στο φίλικό, αλλά αποφασιστικό, αίτημα του Πάτρικ.

«Πήγα στο διαμέρισμα του Άντερς με μια

Патрик положил на кухонный стол перед Верой фотокопию страницы. На ее лице появилось легкое удивление, и она несколько раз переводила взгляд с бумаги на лицо Патрика и обратно.

Она взяла бумагу и повернула к себе, по-прежнему с удивленным выражением.

— Где ты это нашел?

Ее голос был хриплым от горя.

— Дома у Андерса. Ты удивлена, потому что считала, что забрала единственный экземпляр этого письма, правильно?

Она кивнула. Патрик продолжал:

— Да, конечно, так ты и сделала. Но я нашел блокнот, в котором Андерс написал письмо. Когда он нажимал карандашом, то отпечатки оставались и на следующей странице. Так нам и удалось это найти.

Вера усмехнулась:

— Конечно, такое мне и в голову прийти не могло. Надо же додуматься до этого.

— Мне кажется, я примерно знаю, что произошло, но мне нужно, чтобы ты рассказала сама, своими собственными словами.

Она задержала ненадолго пальцы на бумаге, проведя ими по строчкам, как слепой, который читает книгу, написанную шрифтом Брайля. Глубокий вздох, и потом Вера выполнила прозвучавшую дружелюбно, но настойчиво просьбу.

— Я пришла домой к Андерсу, принесла

σακούλα τρόφιμα. Η πόρτα ήταν ξεκλείδωτη, αλλά την άφηνε ξεκλείδωτη σχεδόν πάντα, κι έτσι φώναξα μία φορά για να τον ειδοποιήσω και μετά μπήκα μέσα.

Επικρατούσε ησυχία, απόλυτη σιωπή και ηρεμία. Τον είδα αμέσως. Εκείνη τη στιγμή ένιωσα την καρδιά μου να σταματάει. Έτσι ακριβώς ένιωσα. Ήταν σαν να είχε σταματήσει να χτυπάει η καρδιά μου. Εκείνος κουνιόταν λίγο. Πέρα δώθε. Λες και φυσούσε μέσα στο δωμάτιο, κάτι που ήξερα πως ήταν εντελώς αδύνατο».

«Γιατί δεν ειδοποίησες την αστυνομία; Ή ένα ασθενοφόρο;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους.

«Δεν ξέρω. Η πρώτη μου αντίδραση ήταν να τρέξω και να τον κατεβάσω, αλλά όταν μπήκα στο καθιστικό είδα ότι ήταν πολύ αργά. Το αγόρι μου ήταν νεκρό».

Για πρώτη φορά ακούστηκε στη φωνή της ένα ελαφρό τρεμούλιασμα, αλλά μετά κατάπιε μία φορά και ανάγκασε τον εαυτό της να συνεχίσει απόκοσμα ήρεμη.

«Βρήκα αυτό το γράμμα στην κουζίνα. Το διάβασες, ξέρεις τι λέει. Ότι δεν άντεχε να ζει άλλο. Ότι όλη του η ζωή ήταν ένα μακροχρόνιο μαρτύριο και ότι τώρα δεν μπορούσε να παλέψει άλλο. Δεν είχε πια κανέναν λόγο να συνεχίζει. Κάθισα εκεί στην κουζίνα μία ώρα, ίσως δύο, δεν ξέρω ακριβώς. Το να βάλω το γράμμα στην τσάντα μου πήρε ένα δευτερόλεπτο και μετά χρειάστηκε μόνο να πάρω την καρέκλα που είχε χρησιμοποιήσει για να ανέβει στη θηλιά και να τη βάλω στη θέση της στην κουζίνα».

«Ναι, αλλά γιατί, Βέρα; Γιατί; Σε τι θα ωφελούσε;»

Το βλέμμα της ήταν σταθερό, αλλά ο Πάτρικ είδε στα χέρια της, που έτρεμαν ελαφρώς, ότι η ηρεμία της ήταν προσποιητή.

Δεν μπορούσε ούτε να φανταστεί τη φρίκη που

έμυ εδυ. Η πόρτα ήταν ξεκλείδωτη, αλλά την άφηνε ξεκλείδωτη σχεδόν πάντα, κι έτσι φώναξα μία φορά για να τον ειδοποιήσω και μετά μπήκα μέσα.

Все было спокойно, очень тихо. Тут я увидела его, и в эту секунду мое сердце остановилось, по крайней мере, я так почувствовала, как будто оно перестало биться, и у меня в груди тоже стало тихо. Он слегка покачивался — туда-сюда, словно по комнате гулял ветер, а я знала, что это совершенно невозможно.

— А почему ты не вызвала полицию или «скорую помощь»?

Она пожала плечами:

— Я не знаю. Моеей первой мыслью было подбежать к нему и как-нибудь снять, но, зайдя в комнату, я увидела, что уже слишком поздно. Мой мальчик был мертв.

В первый раз за время рассказа голос Веры задрожал, но потом она пересилила себя и продолжала с неестественным спокойствием:

— Я нашла это письмо на кухне. Ты его уже читал и знаешь: в нем написано, что он больше не хочет жить, что жизнь была для него одним долгим мучением и он больше не может бороться. У него не осталось сил продолжать жить. Я сидела там, на кухне, наверное, час, а может быть, два, не знаю. Затем убрала письмо в сумку, взяла стул, на который он вставал, чтобы завязать веревку на крюке, и поставила его на место, на кухню.

— Но почему, Вера? Почему? Для чего ты это сделала?

Вера сидела, устремив перед собой неподвижный взгляд, но Патрик смотрел на ее руки, которые слегка тряслись и говорили о том, что ее внешняя невозмутимость напускная.

Патрик не мог себе даже представить, какой

θα ένιωσε όταν είδε τον γιο της κρεμασμένο από το ταβάνι, με τη γλώσσα πρησμένη και μελανιασμένη και τα μάτια γουρλωμένα. Ήταν αρκετά δύσκολο για τον ίδιο να αντικρίσει τον Άντερς σε αυτή την κατάσταση, και τώρα η μητέρα του θα ζούσε την υπόλοιπη ζωή της με την εικόνα αυτή αποτυπωμένη για πάντα στο μυαλό της.

«Ηθελα να τον γλιτώσω από περισσότερη ταπείνωση. Όλ' αυτά τα χρόνια ο κόσμος τον κοιτούσε με περιφρόνηση. Τον έδειχναν και γελούσαν. Κοιτούσαν αλλού όταν τον προσπερνούσαν και ένιωθαν ανώτεροι. Τι θα έλεγε ο κόσμος αν μάθαινε ότι ο Άντερς είχε κρεμαστεί; Ήθελα να τον γλιτώσω από αυτή την ντροπή και το έκανα με τον μοναδικό τρόπο που μου ήρθε στο μυαλό».

«Ναι, αλλά ακόμη δεν καταλαβαίνω. Γιατί είναι χειρότερο να αυτοκτονήσει από το να τον δολοφονήσουν;»

«Είσαι πολύ νέος για να καταλάβεις. Η περιφρόνηση για τους “αυτοαναλωμένους”, όπως τους έλεγαν παλιά, είναι ακόμη βαθιά ριζωμένη στον κόσμο εδώ στην ακτή. Δεν ήθελα να μιλάει έτσι ο κόσμος για το μικρό μου αγόρι. Αρκετά τον κακολόγησαν όλ' αυτά τα χρόνια».

Υπήρχε ένας πυρήνας από ατσάλι στη φωνή της Βέρας. Όλα τα χρόνια είχε αναλώσει όλη της την ενέργεια στο να προστατεύει και να βοηθάει τον γιο της και, παρόλο που ο Πάτρικ δεν μπορούσε να κατανοήσει το κίνητρό της, ίσως να ήταν φυσικό που ήθελε να τον βοηθήσει ακόμα και νεκρό.

Η Βέρα άπλωσε το χέρι και πήρε το άλμπουμ από το τραπέζι· το άνοιξε με τέτοιο τρόπο ώστε να βλέπει και η ίδια και ο Πάτρικ. Ο Πάτρικ από τα ρούχα στις φωτογραφίες κατάλαβε ότι επρόκειτο για τη δεκαετία του '70. Το πρόσωπο του Άντερς χαμογελούσε μέσα από τις ελαφρώς κιτρινισμένες φωτογραφίες ειλικρινές και ανέμελο.

«Ωραίος ήταν ο Άντερς μου, δεν νομίζεις;» Υπήρχε ένας τόνος ονειροπόλησης στη φωνή της Βέρας και χάιδεψε με τον δείκτη της τις

это кошмар для матери — увидеть своего сына висящим под потолком с толстым синим языком и вылезшими из орбит глазами. Сам Патрик с содроганием вспоминал лежащего на полу Андерса, а каково его матери? Эта кошмарная картина будет сниться ей по ночам до конца жизни.

— Я хотела оберечь его от унижения. Все время люди смотрели на него с презрением, на него показывали пальцем и смеялись, задирали нос, когда проходили мимо, и считали себя выше него. Что бы сказали люди, услышав, что Андерс повесился? Я хотела избавить его от этого позора и поэтому сделала единственное, что должна была сделать.

— Но я все еще не понимаю, почему, по-твоему, то, что он повесился, хуже, чем если бы его убили?

— Ты слишком молодой, чтобы понять. Презрение к самоубийцам по-прежнему очень глубоко сидит в людях здесь, на побережье. А я не хотела, чтобы люди говорили плохо о моем мальчике, про него и так все время говорили всякое дермо.

В голосе Веры слышались стальные нотки. Долгие годы она тратила всю свою энергию на то, чтобы защищать сына и помогать ему. И хотя Патрик по-прежнему не вполне понимал ее мотивы, но все же находил вполне естественным то, что Вера продолжала защищать своего сына даже после его смерти.

Она потянулась за альбомом и открыла его так, чтобы Патрик тоже увидел. Судя по одежде, фотографии были семидесятых годов, и Андерс улыбался ему со всех пожелавших снимков открыто и радостно.

— Он был очень хороший — мой Андерс.
— Голос Веры прозвучал мечтательно, и она погладила указательным пальцем

φωτογραφίες.

«Πάντα ήταν καλό παιδί. Ποτέ του δεν δημιούργησε πρόβλημα».

Ο Πάτρικ κοίταξε με ενδιαφέρον τις εικόνες. Ήταν απίστευτο ότι αυτός ήταν ο ίδιος άνθρωπος τον οποίο είχε συναντήσει στη ζωή μόνο ως ερείπιο.

Εκείνο το αγόρι στις φωτογραφίες είχε την τύχη να μην ξέρει τι το περίμενε. Μία από τις φωτογραφίες κίνησε κάπως περισσότερο το ενδιαφέρον του.

Μια αδύνατη ξανθή κοπέλα στεκόταν δίπλα στον Άντερς, ο οποίος καθόταν πάνω σε ένα ποδήλατο με σέλα «φραντζόλα» και πλατύ τιμόνι. Υπήρχε μόνο ένα ίχνος χαμόγελου στο πρόσωπό της και είχε ένα μουλωχτό βλέμμα.

«Αυτή εδώ πρέπει να είναι η Άλεξ, έτσι δεν είναι;»

«Ναι».

Η απάντηση της Βέρας ήταν κοφτή.

«Επαιξαν πολύ μαζί όταν ήταν μικρά;»

«Όχι συχνά. Αλλά συνέβαινε, βέβαια. Άλλωστε, πήγαιναν στην ίδια τάξη».

Τότε, ο Πάτρικ πέρασε προσεχτικά σε μια ευαίσθητη περιοχή. Ξεκίνησε μια νοερή ανίχνευση ενός εδάφους στο οποίο έπρεπε να περπατάει προσεχτικά και να δοκιμάζει κάθε του βήμα με τα ακροδάχτυλα των ποδιών.

«Μάλιστα, κι απ' ό,τι άκουσα τους δίδασκε ο Νίλς Λόρεντς για κάποιο διάστημα».

Η Βέρα έστρεψε πάνω του το ερευνητικό της βλέμμα.

«Ναι, πιθανόν. Έχει περάσει τόσος καιρός εξάλλου».

«Είχαν ακουστεί πολλά για τον Νίλς Λόρεντς, απ' ό,τι ξέρω. Ειδικά από τότε που εξαφανίστηκε».

«Ο κόσμος εδώ στη Φιελμπάκα κουβεντιάζει για οτιδήποτε. Σύγουρα θα μιλούσαν και για

φωτογραφίες.

— Οντανός ήταν τόσο καλός πατέρας, ότι δεν έχω καν ένα μόνο φωτογραφία του. Η μητέρα του δεν έζησε πολλά χρόνια, αλλά ήταν μια πολύ αγαπητή γυναίκα.

Πατρίκ σε παραστήθηκε η φωτογραφία του πατέρα. Ήταν ένας υπέροχος άντρας με μαύρα μαλλιά και μια πολύ αγαπητή γυναίκα στην πλευρά του.

— Το φωτογραφία της μητέρας της Βέρας, ήταν μια πολύ όμορφη γυναίκα με μαύρα μαλλιά και μια πολύ αγαπητή γυναίκα στην πλευρά της.

Χαροκόπειο στην Αθήνα, η Βέρα ήταν μια πολύ αγαπητή γυναίκα με μαύρα μαλλιά και μια πολύ αγαπητή γυναίκα στην πλευρά της.

— Το φωτογραφία της μητέρας της Βέρας, ήταν μια πολύ όμορφη γυναίκα με μαύρα μαλλιά και μια πολύ αγαπητή γυναίκα στην πλευρά της.

— Ναι,

— Οντανός ήταν τόσο καλός πατέρας, ότι δεν έχω καν ένα μόνο φωτογραφία του. Η μητέρα του δεν έζησε πολλά χρόνια, αλλά ήταν μια πολύ αγαπητή γυναίκα.

— Οντανός ήταν τόσο καλός πατέρας, ότι δεν έχω καν ένα μόνο φωτογραφία του. Η μητέρα του δεν έζησε πολλά χρόνια, αλλά ήταν μια πολύ αγαπητή γυναίκα.

— Οντανός ήταν τόσο καλός πατέρας, ότι δεν έχω καν ένα μόνο φωτογραφία του. Η μητέρα του δεν έζησε πολλά χρόνια, αλλά ήταν μια πολύ αγαπητή γυναίκα.

Οντανός ήταν τόσο καλός πατέρας, ότι δεν έχω καν ένα μόνο φωτογραφία του. Η μητέρα του δεν έζησε πολλά χρόνια, αλλά ήταν μια πολύ αγαπητή γυναίκα.

— Να σας επιτυχεί το παρόν, η Βέρα ήταν μια πολύ αγαπητή γυναίκα με μαύρα μαλλιά και μια πολύ αγαπητή γυναίκα στην πλευρά της.

Βέρα ήταν μια πολύ αγαπητή γυναίκα με μαύρα μαλλιά και μια πολύ αγαπητή γυναίκα στην πλευρά της.

— Να σας επιτυχεί το παρόν, η Βέρα ήταν μια πολύ αγαπητή γυναίκα με μαύρα μαλλιά και μια πολύ αγαπητή γυναίκα στην πλευρά της.

— Να σας επιτυχεί το παρόν, η Βέρα ήταν μια πολύ αγαπητή γυναίκα με μαύρα μαλλιά και μια πολύ αγαπητή γυναίκα στην πλευρά της.

— Να σας επιτυχεί το παρόν, η Βέρα ήταν μια πολύ αγαπητή γυναίκα με μαύρα μαλλιά και μια πολύ αγαπητή γυναίκα στην πλευρά της.

τον Νίλς Λόρεντς».

Ήταν φανερό ότι τώρα σκάλιζε κακοφορμισμένη πληγή, αλλά ήταν αναγκασμένος να σκαλίσει ακόμα βαθύτερα.

«Μίλησα με τους γονείς της Άλεξ, οι οποίοι ισχυρίστηκαν ορισμένα πράγματα για τον Νίλς Λόρεντς. Ισχυρισμούς που αφορούσαν και τον Άντερς».

«Ετσι ε;»

Προφανώς δεν είχε σκοπό να τον διευκολύνει καθόλου.

«Σύμφωνα με αυτούς, ο Νίλς Λόρεντς κακοποιούσε σεξουαλικά την Άλεξ και υποστήριξαν ότι κακοποίησε και τον Άντερς».

Η Βέρα καθόταν στην άκρη της καρέκλας, στητή σαν στύλος, και δεν απάντησε στον ισχυρισμό του Πάτρικ, ισχυρισμό τον οποίο ο ίδιος προόριζε ως ερώτηση.

Αποφάσισε να την περιμένει, και η Βέρα, έπειτα από μερικές στιγμές εσωτερικής πάλης, έκλεισε αργά το άλμπουμ και σηκώθηκε από την καρέκλα.

«Δεν θέλω να μιλάω για παλιές ιστορίες. Θέλω να φύγεις τώρα. Αν επιθυμείτε να λάβετε μέτρα για ό,τι έκανα όταν βρήκα τον Άντερς, ξέρετε πού θα με βρείτε, αλλά δεν πρόκειται να σας βοηθήσω να ξεθάψετε πράγματα και καταστάσεις που είναι καλύτερα να μένουν θαμμένα».

«Μια ερώτηση μόνο: Μιλήσατε ποτέ με την Άλεξάνδρα γι' αυτό; Είχε αποφασίσει, απ' ό,τι ξέρω, να ξεκαθαρίσει όσα είχαν συμβεί και φυσικό θα ήταν να μίλησε ακόμα και μαζί σου».

«Ναι, βέβαια, το έκανε. Καθόμουν εκεί, στο σπίτι της, καμιά βδομάδα πριν πεθάνει, και άκουγα τις αφελείς ιδέες της να ξεκαθαρίσει με το παρελθόν, να βγάλει παλιά κρυμμένα μυστικά στο φως και τα λοιπά και τα λοιπά.

Нильсе Лоренсе тоже.

Было совершенно ясно, что Патрик сейчас ткнул в незажившую рану, но он был обязан надавить на нее еще сильнее

— Я разговаривал с родителями Александры, и они сделали мне совершенно определенное заявление о Нильсе Лоренце. То, что они рассказали, также касается и Андерса.

— В самом деле?

Патрик подумал, что Вера явно не собирается облегчить ему задачу.

— Они утверждают, что Нильс Лоренс изнасиловал Александру, и, как они сказали, он также совершил насилие и в отношении Андерса.

Вера продолжала сидеть словно каменная, с совершенно прямой спиной и ничего не ответила на слова Патрика — фразу, которую он построил как вопрос.

Патрик решил дождаться реакции Веры, и через несколько мгновений внутренней борьбы она медленно закрыла альбом с фотографиями и поднялась из-за стола.

— Я не собираюсь говорить об этом, но хочу, чтобы ты ушел. Если вы считаете нужным предъявить мне обвинение за то, что я сделала, когда нашла Андерса, то знаете, где меня найти. Но я не собираюсь помогать вам выкапывать то, чему бы лучше лежать похороненным.

— Только еще один вопрос. Ты когда-нибудь говорила об этом с Александрой? Насколько я понял, она решила рассказать о том, что произошло, и было бы вполне естественным, если бы она захотела поговорить с тобой.

— Ну да, она так и сделала. Я сидела там, у нее дома, наверное, за неделю до ее смерти и слушала ее наивные идеи насчет того, что надо избавиться от прошлого, вытащить на свет все старые скелеты и так далее и так

Μοντέρνες μπαρούφες, κατά τη γνώμη μου. Σήμερα κάνουν όλοι σαν τρελαμένοι και θέλουν να βγάζουν τα άπλυτά τους στη φόρα και επιμένουν ότι είναι υγιές να αποκαλύπτουν τα μυστικά τους και τις αμαρτίες τους. Άλλα ορισμένα πράγματα πρέπει να παραμένουν προσωπικά.

Αυτό της είπα κι εκείνης. Δεν ξέρω αν με άκουσε, αλλά ελπίζω να το έκανε. Αν δεν το έκανε, τζάμπα άρπαξα την ουρολοίμωξη από το κρύο που έκανε μέσα στο σπίτι της.

Και με τα λόγια αυτά, η Βέρα έδειξε ότι η συζήτηση είχε τελειώσει και πήγε προς την εξώπορτα.

Κράτησε την πόρτα ανοιχτή και του είπε ένα πολύ επιφυλακτικό «αντίο».

Όταν ο Πάτρικ βρέθηκε έξω στο κρύο, με τον σκούφο του τραβηγμένο έτσι που να καλύπτει και τα αυτιά και φορώντας γάντια, δεν ήξερε κυριολεκτικά σε ποιο πόδι έπρεπε να σταθεί. Έκανε δυο τρία πηδηματάκια για να ζεσταθεί και μετά πήγε βιαστικά προς το αυτοκίνητο.

Η Βέρα ήταν ένας περίπλοκος άνθρωπος. Αυτό το είχε σίγουρα καταλάβει κατά τη διάρκεια της συνομιλίας τους. Ανήκε σε μια εντελώς άλλη γενιά, αν και ήταν, κατά πολλούς τρόπους, αντίθετη με πολλές από τις αξίες της εν λόγω γενιάς. Όσο ζούσε ο γιος της, η Βέρα δούλευε και για τους δύο τους.

Ακόμα και μετά την ενηλικίωση του Αντερς, τότε που θα έπρεπε να τα βγάζει πέρα μόνος του, η Βέρα συνέχισε να τον ταιζεί και να τον προσέχει. Ήταν, με τον δικό της τρόπο, μια απελευθερωμένη γυναίκα που είχε καταφέρει να ζήσει σχεδόν μια ζωή δίχως άντρα, ταυτόχρονα όμως δεσμευμένη από τους κανόνες που ίσχυαν για γυναίκες —και για άντρες, εξάλλου— της γενιάς της.

Δεν μπόρεσε να μη νιώσει, απρόθυμα έστω, κάποιον θαυμασμό για τη γυναίκα αυτή. Ήταν δυνατή γυναίκα. Ήταν περίπλοκη γυναίκα, που είχε αντέξει πολύ περισσότερα

далее.

Все это — новомодные штучки, по моему мнению. Сейчас все норовят перетряхивать свое грязное белье на людях и считают, что очень полезно выставлять напоказ свои грехи и секреты, но некоторые вещи должны быть только личными.

И я ей тоже так и сказала. Не знаю, слушала она меня или нет, но надеюсь, что слушала, а иначе получается, что я зря сидела и наживала цистит в ее холодном доме.

После этих слов Вера отчетливо дала понять, что разговор окончен, и пошла к двери.

Она демонстративно открыла ее для Патрика и очень холодно с ним попрощалась.

Когда Патрик вышел на улицу, он надвинул поглубже на уши шапку и надел варежки — он буквально не знал, с какой ноги пойти от холода. Попрыгав, чтобы чуточку согреться, он помчался к машине.

Как понял Патрик за время их разговора, Вера была очень сложным человеком. Она принадлежала к совсем другому поколению, но не разделяла многие его ценности и правила. Ради сына она всю жизнь нарушала их.

Даже когда он стал взрослым и жил отдельно, она продолжала опекать его. Рано оставшись без мужа, она жила сама по себе, изолированно, не связывая себя правилами своего поколения, принятыми для мужчин и женщин.

Патрик не мог не чувствовать против своей воли определенного восхищения этой сильной женщиной, которой пришлось выдержать в жизни намного больше, чем

<p>απ' όσα θα άντεχε ένας άνθρωπος μια ολόκληρη ζωή.</p>	<p>другим людям.</p>
<p>Δεν ήξερε ποιες νομικές επιπτώσεις θα είχε η πράξη της Βέρας να κάνει την αυτοκτονία του Άντερς να φαίνεται σαν δολοφονία. Έπρεπε οπωσδήποτε να ενημερώσει την υπηρεσία του γι' αυτό το θέμα, αλλά το τι θα συνέβαινε μετά δεν το ήξερε καθόλου.</p>	<p>Патрик не знал, какие последствия вызовет попытка Веры представить самоубийство Андерса как убийство. Он должен передать эту информацию Мелльбергу, но о том, что за этим потом последует, не имел ни малейшего понятия.</p>
<p>Αν περνούσε από το χέρι του θα το παρέβλεπε, αλλά δεν μπορούσε να υποσχεθεί ότι θα γινόταν κάτι τέτοιο. Από νομικής άποψης, δινόταν η δυνατότητα να την παραπέμψουν για παρεμπόδιση αστυνομικής έρευνας, για παράδειγμα, αλλά βαθιά μέσα του ήλπιζε να μη γίνει. Του άρεσε η Βέρα, δεν μπορούσε να το αρνηθεί. Ήταν ένας μαχητής, και τέτοιες γυναίκες δεν βρίσκεις πολλές.</p>	<p>Если бы решал Патрик, он бы посмотрел на это сквозь пальцы, но он не мог обещать, что так и будет. Строго говоря, с точки зрения закона Веру можно было обвинить по крайней мере в препятствовании расследованию, но Патрик искренне надеялся, что этого не произойдет. Она была fighter,[28] а их не так много.</p>
<p>Όταν μπήκε στο αμάξι και άνοιξε το κινητό του, ανακάλυψε ότι είχε ένα φωνητικό μήνυμα.</p>	<p>Когда он сел в машину и включил мобильный телефон, то увидел, что ему пришло голосовое сообщение.</p>
<p>Το άκουσε. Ήταν η Ερίκα. Του ανακοίνωσε ότι τρεις κυρίες και ένας πολύ μικρός κύριος ήλπιζαν ότι θα γευμάτιζε μαζί τους το βράδυ.</p>	<p>Звонила Эрика. Она сообщала, что три дамы и один крохотный господин очень надеются, что он поужинает с ними вечером.</p>
<p>Ο Πάτρικ κοίταξε το ρολόι. Είχε πάει κιόλας πέντε και αποφάσισε, δίχως να το συζητήσει ιδιαίτερα με τον εαυτό του, να πάει μέχρι το τμήμα. Τι να πήγαινε να κάνει στο σπίτι;</p>	<p>Патрик посмотрел на часы: уже пять. И без особых колебаний решил, что ехать в участок слишком поздно. А если он поедет домой, то что ему там делать?</p>
<p>Πριν βάλει μπροστά, τηλεφώνησε στην Άνικα στο τμήμα και της είπε περιληπτικά τι είχε κάνει μέχρι στιγμής, αλλά παρέλειψε τις λεπτομέρειες, μια που ήθελε να δώσει αναφορά στο Μέλμπεργ όταν θα βρίσκονταν οι δύο τους.</p>	<p>Перед тем как завести двигатель, он позвонил в участок Аннике и коротко рассказал ей о том, что узнал, но детали оставил на потом, потому что сам хотел доложить обо всем подробно Мелльбергу с глазу на глаз.</p>
<p>Ήθελε να αποφύγει, με κάθε θυσία, να παρερμηνευτεί η κατάσταση και να ξεκινήσει ο Μέλμπεργ καμιά τεράστια επιχείρηση μόνο και μόνο για να το διασκεδάσει.</p>	<p>Любой ценой Патрик хотел избежать неверно понятой ситуации. В противном случае Мелльберг мог затеять какую-нибудь мощную операцию и вызвать всю королевскую рать исключительно ради собственного удовольствия.</p>
<p>Καθώς πήγαινε στην Ερίκα, οι σκέψεις του περιστρέφονταν όλη την ώρα γύρω από τη δολοφονία της Άλεξ. Τον απογοήτευε το γεγονός ότι είχε πέσει πάλι σε αδιέξodo.</p>	<p>По дороге к Эрике его мысли все время возвращались к убийству Александры. Патрика расстраивало то, что еще один след оказался ложным.</p>

Οι δύο φόνοι διπλασίαζαν τις πιθανότητες να είχε κάνει κάποιο λάθος ο δολοφόνος. Τώρα όμως βρισκόταν ξανά στην αρχή και, για πρώτη φορά, σκέφτηκε ότι ίσως να μην ανακάλυψτε αυτόν που δολοφόνησε την Άλεξ. Αυτό τον έθλιβε πολύ.

Κατά κάποιον τρόπο ένιωθε ότι ήξερε την Άλεξ καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο. Αυτά που είχε μάθει για την παιδική της ηλικία και για τη ζωή της γενικότερα τον είχαν αγγίξει πολύ. Ήθελε να βρει τον δολοφόνο της περισσότερο απ' ότιδήποτε άλλο είχε θελήσει στη ζωή του.

Αλλά έπρεπε να το παραδεχτεί. Τώρα είχε φτάσει σε αδιέξοδο και δεν ήξερε προς τα πού να πάει αποδώ και πέρα, πού να ψάξει. Ο Πάτρικ πίεσε τον εαυτό του να αφήσει κατά μέρος αυτές τις σκέψεις προς το παρόν. Τώρα θα συναντούσε την Ερίκα, την αδερφή της και, οπωδήποτε, τα παιδιά. Ένιωθε πως αυτό ήταν ό, τι έπρεπε γι' απόψε. Όλη αυτή η δυστυχία τον έκανε να φθείρεται πάρα πολύ.

* * *

Ο Μέλμπεργ χτυπούσε ανυπόμονα τα δάχτυλά του πάνω στο τραπέζι. Μπας και νόμιζε ότι εδώ ήταν καμιά παιδική χαρά του κώλου; Ότι μπορούσε να έρχεται και να φεύγει όπως του κάπνιζε;

Ήταν, βέβαια, Σάββατο, αλλά όποιος πίστευε ότι μπορούσε να μη δουλεύει τον ελεύθερο χρόνο του πριν ξεκαθαριστεί αυτή η υπόθεση ήταν πολύ γελασμένος.

Τέλος πάντων, σύντομα θα τον έβγαζε από τις αυταπάτες του. Στο δικό του τμήμα ίσχυαν αυστηροί κανόνες και απόλυτη πειθαρχία όταν χρειαζόταν.

Σαφής και ξεκάθαρη ηγεσία. Αυτό ήταν το ρεφρέν της εποχής, και αν υπήρχε κάποιος γεννημένος με ηγετικές ικανότητες, ήταν αυτός

Двойное убийство означало бы вдвое больше шансов на то, что преступник где-то допустил ошибку. Сейчас ему снова надо было начинать с самого начала. Патрика опять мучила мысль, что, может быть, ему вообще не удастся найти убийцу Алекс, и это его очень удручало.

Он чувствовал, что в каком-то отношении знал Алекс лучше, чем кто-либо другой. А то, что он услышал о ее детстве и ее жизни после насилия, глубоко его тронуло. Патрик желал найти убийцу Алекс больше, чем когда-либо чего-либо хотел в жизни.

Но надо признать: он оказался в тупике и не знал, как из него выбраться, что ему следует искать.

Патрик дал себе зарок сегодня больше об этом не думать. Сейчас он встретится с Эрикой, ее сестрой и детьми, а это как раз то, что ему сегодня вечером необходимо. Горе, с которым он столкнулся, ломало его изнутри.

* * *

Мелльберг нетерпеливо барабанил пальцами по крышке стола. Куда этот болван запропастился? Он что, думает, ему здесь какой-нибудь чертов детский сад, что он может приходить, когда захочет, когда захочет, уходит.

Конечно, сегодня суббота, но те, кто считает, что может быть свободным, пока все не закончилось, глубоко ошибаются.

Ну да ладно, он его скоро избавит от этих иллюзий. В его участке строгие правила, и в первую очередь это касается дисциплины.

Жесткий, талантливый руководитель. Он чувствовал веяние времени и был рожден с талантами организатора.

ο ίδιος.

Πάντα το έλεγε η μητέρα του ότι θα γινόταν μεγάλος και τρανός — και παρόλο που έτεινε να ομολογήσει ότι είχε ίσως αρχίσει να καθυστερεί λίγο περισσότερο απ' ό, τι είχαν υπολογίσει και οι δύο, ο ίδιος δεν αμφέβαλλε ποτέ ότι οι εξαιρετικές ικανότητές του θα απέδιδαν αργά ή γρήγορα.

Γι' αυτό ήταν τόσο απογοητευτικό το ότι είχανε κολλήσει στις έρευνες, όπως φαινόταν. Έβλεπε ότι πλησίαζε η μεγάλη ευκαιρία του, ήταν τόσο κοντά που μπορούσε να τη μυρίσει, αλλά αν οι άθλιοι συνεργάτες του δεν άρχιζαν να του φέρνουν κάποια αποτελέσματα σύντομα, θα κατέληγε να βλέπει την προαγωγή και τη μετάθεση με το κανοκιάλι.

Ένα μάτσο τεμπέληδες ήταν όλοι τους. Χωριάτες αστυνομικοί που δεν έβρισκαν ούτε τον κώλο τους ακόμα κι αν χρησιμοποιούσαν φακό και τα δυο τους χέρια αντάμα.

Είχε κάποια ελπίδα με τον νεαρό Χέντστρεμ, αλλά, όπως φαινόταν, κι αυτός θα τον απογοήτευε.

Ακόμη δεν είχε έρθει, εν πάσῃ περιπτώσει, να του πει αν το ταξίδι στο Γέτεμποργ είχε δώσει κάποιο αποτέλεσμα. Μάλλον ανώφελο έξοδο θα ήταν κι αυτό. Τώρα η ώρα ήταν εννιά και δέκα και ο Χέντστρεμ δεν είχε φανεί ακόμη.

«Άνικα!»

Ούρλιαξε προς την ανοιχτή πόρτα. Εκνευρίστηκε κι άλλο όταν εκείνη δέησε να εμφανιστεί ύστερα από ένα ολόκληρο λεπτό για να τον ρωτήσει τι ήθελε.

«Ναι, τι είναι;»

«Άκουσες τίποτα από τον Χέντστρεμ; Μήπως κάθεται ακόμη στο κρεβατάκι του και χουζουρεύει;»

«Δύσκολο το βλέπω αυτό. Τηλεφόνησε και είπε ότι δυσκολευόταν λίγο να βάλει μπροστά

Его мать всегда говорила, что он станет большим человеком, и, хотя Мелльберг был вынужден признать, что это, похоже, займет несколько больше времени, чем они оба рассчитывали, он никогда не сомневался, что его высочайшая квалификация рано или поздно будет оценена по заслугам.

Поэтому его так расстраивало то, что расследование, похоже, застопорилось. Он знал, что его шанс близко, он даже чувствовал его запах. Но его убогие сотрудники так и не начали приносить ему хоть какие-нибудь результаты, по крайней мере достаточные для того, чтобы его перевод обратно в Гётеборг не задерживался.

Раздолбай — вот кто они. Типичные деревенские топтуны, которые собственный конец могут найти только двумя руками, держа в зубах фонарь.

Была у него надежда, что, может, молодой Хедстрём что-нибудь накопает, но на поверку, похоже, он тоже оставил его на бобах.

И во всяком случае, Мелльберг пока еще ничего не услышал о результатах поездки в Гётеборг, что, очевидно, только усугубляло вину Патрика. На часах уже десять минут десятого, а от Патрика по-прежнему ни слуху ни духу.

— Анника!

Он крикнул в открытую дверь, и его раздражение усилилось оттого, что потребовалось не меньше минуты, прежде чем она соизволила появиться.

— Да, в чем дело?

— Ты не знаешь, где Хедстрём? Он что там, никак из теплой кроватки вылезти не может?

— Как я полагаю, вряд ли. Он позвонил и сказал, что у него небольшая проблема: не

το αμάξι του σήμερα το πρωί, αλλά βρίσκεται καθ' οδόν». Κοίταξε το ρολόι της.

«Θα πρέπει να είναι εδώ σε ένα τέταρτο περίπου».

«Μα τι διάβολο; Μπορούσε να περπατήσει από το σπίτι του μέχρι εδώ».

Η απάντηση άργησε να ρθει, και είδε έκπληκτος στο πρόσωπο της Άνικα μια υποψία χαμόγελου.

«Ξέρεις, δεν ήταν μάλλον στο σπίτι του, πιστεύω».

«Και πού στο διάβολο ήταν λοιπόν;»

«Γι' αυτό θα πρέπει να ρωτήσεις τον Πάτρικ» είπε η Άνικα, του γύρισε την πλάτη και επέστρεψε στο γραφείο της.

Το γεγονός ότι ο Πάτρικ φαινόταν να έχει κάποια σοβαρή αιτία για την καθυστέρησή του ενόχλησε, για κάποιον λόγο, ακόμα περισσότερο τον Μέλμπεργ.

Δεν μπορούσε, δηλαδή, κάποιος να είναι λίγο πιο προετοιμασμένος ώστε να φροντίζει να έχει κάποιο περιθώριο το πρωί για την περίπτωση που το αυτοκίνητο δεν έπαιρνε μπροστά;

Ένα τέταρτο αργότερα μπήκε μέσα ο Πάτρικ, αφού πρώτα χτύπησε διακριτικά την ανοιχτή πόρτα.

Ήταν λαχανιασμένος και με κατακόκκινα μάγουλα και φαινόταν ξεδιάντροπα χαρούμενος και φρέσκος, παρότι είχε αφήσει τον προϊστάμενό του να περιμένει σχεδόν ολόκληρο μισάωρο.

«Μήπως έχεις την εντύπωση ότι η δουλειά εδώ είναι μερικής απασχόλησης ή κάτι άλλο; Και χτες;

Πού γύριζες χτες; Διότι στο Γέτεμποργ πήγες προχτές, έτσι δεν είναι;»

Ο Πάτρικ κάθισε στην καρέκλα επισκεπτών, απέναντι από το γραφείο, και απάντησε ήρεμα στις επιθετικές ερωτήσεις του Μέλμπεργ.

заводилась машина. Но он выехал. — Она посмотрела на часы.

— Он должен прибыть приблизительно через четверть часа.

Что за дермо, он живет же рядом.

Ответ задерживался, и Мелльберг, к своему удивлению, увидел, что в уголках рта Анники появилась легкая улыбка.

— Ну, как мне кажется, он не дома.

— А где он тогда, в заднице?

— Тебе лучше спросить об этом Патрика, — сказала Анника, повернулась спиной и ушла обратно в свою комнату.
То, что у Патрика фактически была законная причина для опоздания, почему-то разозлило Мелльберга еще больше.

Неужели нельзя было предположить заранее, что машина не заведется, и подняться пораньше?

Спустя пятнадцать минут пришел Патрик и постучал о косяк открытой двери.

Он выглядел свежим, разрумянившимся и непозволительно довольным и бодрым, хотя и заставил своего шефа ждать полчаса.

— Ты что, считаешь, что мы здесь работаем неполный рабочий день, или как?

И чем ты вчера занимался? Насколько я знаю, в Гётеборг ты ездил позавчера.

Патрик сел на стул для посетителей перед письменным столом Мелльберга и спокойно отбил его атаку:

«Ζητώ συγγνώμη που καθυστέρησα. Το αμάξι μου αρνούνταν να πάρει μπροστά το πρωί και μου πήρε μισή ώρα για να το ξεκινήσω. Και ναι, προχτές ήταν που πήγα στο Γέτεμποργ και σκέφτηκα να σου μιλήσω πρώτα γι' αυτό πριν σου πω τι έκανα χτες».

Ο Μέλμπεργ μούγκρισε και έγνεψε απρόθυμα καταφατικά. Ο Πάτρικ τού είπε όλα όσα είχε μάθει για τα παιδικά χρόνια της Άλεξ. Δεν παρέλειψε καμία από τις απαίσιες λεπτομέρειες, και, όταν του αποκάλυψε ότι η Τζούλια ήταν κόρη της Άλεξ, ο Μέλμπεργ άνοιξε τόσο πολύ το στόμα του που ένιωσε το σαγόνι του να φτάνει κάτω στο στέρνο.

Δεν είχε ξανακούσει ποτέ του τέτοια ιστορία. Ο Πάτρικ συνέχισε με την εσπευσμένη μεταφορά του Καρλ-Ερικ στο νοσοκομείο και το πώς έγινε και είχε πάρει ένα σημειωματάριο από το διαμέρισμα του Άντερς και κατάφερε να το αναλύσει βιαστικά.

Του είπε ότι επρόκειτο για ένα σημείωμα αυτοκτονίας και αμέσως πέρασε, εντελώς φυσικά, στο τι είχε κάνει τη χτεσινή μέρα και γιατί.

Ο Πάτρικ συνόψισε κατόπιν τα πάντα ενώπιον ενός ασυνήθιστα άναυδου Μέλμπεργ:

«Οπότε, ο ένας από τους φόνους μας αποδεικνύεται αυτοκτονία και όσον αφορά τον άλλο δεν έχουμε ιδέα ποιος είναι ο δολοφόνος και γιατί το έκανε.

Έχω την αίσθηση ότι έχει να κάνει με αυτά που μου είπαν οι γονείς της Άλεξάνδρας, αλλά δεν έχω κανένα απολύτως στοιχείο ή δεδομένα που να στηρίζουν αυτό που ισχυρίζομαι.

Οπότε τώρα ξέρεις όσα ξέρω κι εγώ. Έχεις καμιά πρόταση για το πώς να συνεχίσουμε;»

Έπειτα από λίγες στιγμές βουβαμάρας, ο

— Прошу прощения, что пришел поздно: машина никак не заводилась сегодня утром, и я угробил на это полчаса. Да, я позавчера ездил в Гётеборг. Я собирался рассказать сначала об этом, а потом — что я делал вчера.

Мелльберг слушал с неожиданным интересом. Патрик рассказал, что ему удалось разузнать о детстве Александры. Он не упустил ни одной даже самой отвратительной детали, а когда Мелльберг услышал новость о том, что Джулия была дочерью Александры, он почувствовал, как его челюсть отвалилась и запрыгала на многочисленных подбородках.

Он в жизни не слышал ничего похожего на эту историю. Патрик продолжал рассказывать о том, как Карла-Эрика после сердечного приступа срочно отвезли в больницу, и о том, как он заполучил лист из блокнота в квартире Андерса и как ему удалось прочитать скрытый текст настолько быстро.

Патрик объяснил, что это оказалось предсмертной запиской самоубийцы. И тогда, естественно, последовало объяснение, где он был вчера и с какой целью.

Затем Патрик суммировал результаты ошалевшему до немоты Мелльбергу:

— Таким образом, одно из убийств, которыми мы занимаемся, оказалось самоубийством, а что касается другого, то мы по-прежнему не имеем ни малейшего понятия — кто это сделал и почему.

У меня такое ощущение, что все это имеет прямое отношение к тому, что мне рассказали родители Александры. Но у меня нет абсолютно никаких доказательств и ни одного факта, которые бы это подтверждали.

Так что теперь ты знаешь все, что знаю я. У тебя есть какие-нибудь мысли: что мы будем делать дальше?

После некоторой паузы Мелльбергу

Μέλμπεργ κατάφερε να ανακτήσει τον αυτοέλεγχό του.

«Ναι, αυτή εδώ η ιστορία είναι απίστευτη. Προσωπικά θα ποντάριζα μάλλον τα λεφτά μου σ' εκείνον τον τύπο με τον οποίο νταραβεριζόταν παρά σε ένα σωρό αποφάγια που ήταν φρέσκα πριν από είκοσι πέντε χρόνια.

Προτείνω, λοιπόν, να μιλήσεις με τον γκόμενο της Άλεξ και να σφίξεις λίγο παραπάνω τη μέγγενη αυτή τη φορά. Πιστεύω ότι θα αποδειχτεί ένας πολύ καλύτερος τρόπος εκμετάλλευσης των πόρων μας».

Μόλις ο Πάτρικ τον ενημέρωσε για το ποιος ήταν ο πατέρας του παιδιού της Άλεξ, ο Μέλμπεργ μετακίνησε τον Νταν στην πρώτη θέση της λίστας με τους υπόπτους. Ο Πάτρικ έγνεψε —κατά την άποψη του Μέλμπεργ υπόπτως πρόθυμα— και σηκώθηκε να φύγει.

«Και, ε... ναι... έκανες καλή δουλειά, Χέντστρεμ» ήταν τα απρόθυμα λόγια του Μέλμπεργ.

«Θα ακολουθήσεις αυτό το στοιχείο τότε;»

«Οπωσδήποτε, αφεντικό. Πες ότι έγινε».

Του φάνηκε ότι ο μικρός είχε έναν ειρωνικό τόνο στη φωνή; Ο Πάτρικ όμως τον κοιτούσε με μια αθώα έκφραση στο πρόσωπο, κι έτσι ο Μέλμπεργ απόδιωξε την υποψία αυτή.

Το αγόρι αυτό είχε αρκετό μυαλό ώστε να αναγνωρίζει τη φωνή της πείρας όταν την άκουγε.

Ο σκοπός ενός χασμουρητού είναι να τροφοδοτήσει το μυαλό με περισσότερο οξυγόνο.

Ο Πάτρικ είχε σοβαρές αμφιβολίες για το αν αυτό του χρησίμευε σε κάτι. Η κούραση εκείνης της νύχτας που έμεινε και κοιμήθηκε στο σπίτι και στριφογύριζε στο κρεβάτι του είχε προλάβει και, ως συνήθως, ο ύπνος στο

удалось вернуть самообладание.

— Да, это просто какая-то невероятная история. Я бы сам скорее поставил все свои деньги на того хмыря, который с ней трахался, чем на то, что всплынет всякое дерьмо, которое появилось двадцать три года назад.

Я приказываю, чтобы ты поговорил с любовником Александры и зажал его в тиски, и на этот раз — покрепче. Я думаю, таким образом мы сможем использовать наши ресурсы значительно продуктивнее.

Сразу после того как Патрик сообщил ему об отце ребенка, Мелльберг поставил Дана на первую строчку в списке подозреваемых.

Патрик кивнул Мелльбергу подозрительно послушно, поднялся и пошел к двери.

— О-о... э-э... хорошая работа, Хедстрём,
— неохотно выдавил из себя Мелльберг.

— Понял, чем тебе теперь надо заняться?

— Абсолютно, шеф. Считай, уже сделано.

Ему показалось или он действительно услышал в голосе Патрика иронию? Нет, Патрик смотрел на него совершенно невинным взглядом, и Мелльберг выкинул из головы свои подозрения.

Нет, показалось. У этого малого все же хватает соображалки, чтобы понимать, что сейчас он слышал указание опытного мастера.

Говорят, что, когда зеваешь, в мозг поступает дополнительный кислород.

Патрик попробовал и очень сильно засомневался, что это принесло ему какую-нибудь пользу. Усталость после ночи, когда он лежал дома и ворочался с боку на бок, навалилась на него. А, как обычно, его

σπίτι της Ερίκα είχε καταψηφιστεί με απόφαση της πλειοψηφίας.

Κοίταξε κουρασμένος τις ήδη γνώριμες στοίβες εγγράφων πάνω στο γραφείο του και αποφάσισε να μην ενδώσει στον πειρασμό να τα πιάσει όλα και να τα πε-τάξει στο καλάθι των απορριμμάτων.

Ήταν τόσο διαβολεμένα κουρασμένος με όλη αυτή την έρευνα πια. Ένιωθε σαν να είχαν περάσει μήνες ολάκεροι, αν και επρόκειτο πραγματικά μόνο για τέσσερις εβδομάδες.

Είχαν συμβεί τόσα πολλά, κι όμως δεν είχε ακόμη προχωρήσει καθόλου. Η Άνικα πέρασε έξω από το γραφείο του και τον είδε να τρίβει κουρασμένος τα μάτια του. Επέστρεψε με μια κούπα καφέ και τον έβαλε μπροστά του.

«Νιώθεις βαλτωμένος;»

«Ναι, πρέπει να ομολογήσω ότι νιώθω πως όλα μιόν πάνε κόντρα τώρα τελευταία. Άλλα δεν απομένει άλλο από το να ξεκινήσω πάλι από την αρχή. Κάπου εδώ μέσα, σε αυτές τις στοίβες εγγράφων, υπάρχει η απάντηση, και το ξέρω. Το μόνο που χρειάζομαι είναι ένα πάρα πολύ μικρό στοιχείο που ακόμη μου ξεφεύγει.»

Πέταξε το στιλό πάνω σε έναν σωρό από χαρτιά εντελώς παρατημένος.

«Κατά τ' άλλα;»

«Τι πράγμα;»

«Να, λέω πώς είναι κατά τ' άλλα η ζωή εκτός από τη δουλειά; Καταλαβαίνεις τι εννοώ.»

«Ναι, Άνικα. Καταλαβαίνω ακριβώς τι εννοείς. Τι είναι αυτό που θέλεις να μάθεις;»

«Είσαι ακόμη στην περίοδο του Μπίνγκο;»

Ο Πάτρικ δεν ήταν σίγουρος ότι ήθελε να μάθει τι εννοούσε, αλλά τη ρώτησε, λες και δεν ήξερε:

«Περίοδο του Μπίνγκο;»

предложение остаться ночевать у Эрики было отвергнуто большинством голосов.

Он устало поглядел на теперь уже хорошо знакомые стопки бумаг на письменном столе и подавил в себе желание собрать все это в охапку и выкинуть куда подальше.

Он чертовски устал за время этого расследования. У него было такое ощущение, словно прошло несколько месяцев, хотя на самом деле — три недели.

Так много всего случилось, а он так и не продвинулся. Анника, которая проходила мимо его кабинета и увидела, как он трет глаза, принесла такую нужную чашку кофе и поставила перед Патриком.

— Что, тяжело?

— Да, должен признаться, сейчас, похоже, дело не клеится. Придется начать все сначала. Я знаю, что где-то здесь, в этих бумагах, есть ответ, я это чувствую. Единственное, что мне нужно, — одна маленькая-маленькая ниточка, которую я до сих пор не заметил.

Патрик недовольно бросил карандаш на бумаги.

— А остальное?

— Не понял.

— Ну, как идет жизнь, когда ты уходишь с работы, ты ведь, наверное, понимаешь, что я хочу сказать...

— Да, Анника, я, конечно, понимаю, о чем ты. А что ты хочешь узнать?

— Вы все еще играете в бинго?

Патрик был не совсем уверен в том, что Анника хотела знать, но на всякий случай для ясности спросил:

— Играем в бинго?

«Να, ξέρεις. Πώς λέμε “πέντε στα πέντε.”» Μετά, η Άνικα έκλεισε την πόρτα με ένα πειραχτικό χαμόγελο στα χείλη.

Ο Πάτρικ κακάρισε μόνος του. Ναι, κάπως έτσι θα μπορούσε να το πει κανείς. Πίεσε τον εαυτό του να στραφεί ξανά στη δουλειά και έξυσε συλλογισμένος το κεφάλι του με ένα στιλό.

Κάτι δεν ταίριαζε εδώ. Κάτι που είχε πει η Βέρα δεν του είχε φανεί σωστό. Έβγαλε το σημειωματάριο όπου είχε γράψει όσα του είχε πει η Βέρα και μελέτησε σχολαστικά τις σημειώσεις του λέξη προς λέξη.

Μια ιδέα άρχισε να παίρνει αργά σάρκα και οστά. Ήταν απλώς μια μικρή λεπτομέρεια, αλλά μπορούσε να είναι σημαντική. Με μια ρουτινιέρικη κίνηση, τράβηξε ένα χαρτί μέσα από έναν σωρό.

Η εντύπωση της ακαταστασίας και του χάους ήταν απατηλή. Ήξερε ακριβώς πού ήταν τα πάντα.

Ο Πάτρικ μελέτησε και αυτό το χαρτί με μεγάλη προσοχή και περίσκεψη και μετά άπλωσε το χέρι του και σήκωσε το ακουστικό.

«Ναι; Καλημέρα, είμαι ο Πάτρικ Χέντστρεμ από την αστυνομία του Τανουμσχέντε. Ήθελα απλώς να μάθω αν θα είσαι στο σπίτι για λίγο ακόμη, κάτι θέλω να σε ρωτήσω.

Γίνεται; Θα είσαι. Πολύ ωραία, τότε θα είμαι εκεί σε είκοσι λεπτά. Πού μένετε; Ακριβώς στην είσοδο της Φιελμπάκα. Δεξιά, ευθεία μετά την απότομη κατηφόρα και μετά είναι το τρίτο σπίτι στο αριστερό μας χέρι. Ένα κόκκινο σπίτι με άσπρες γωνίες.

Εντάξει, θα μπορέσω σίγουρα να το βρω. Άλλιώς θα τηλεφωνήσω. Τότε θα τα πούμε σε λίγο».

Μέσα σε λιγότερο από είκοσι λεπτά, ο Πάτρικ στεκόταν έξω από την πόρτα του σπιτιού. Δεν είχε δυσκολευτεί καθόλου να βρει εκείνο το μικρό σπίτι στο οποίο, καθώς υπέθετε, είχε

— Ну да, ну ты знаешь. Цифра пять — сюда, цифра шесть — туда... — И Анника закрыла за собой дверь с насмешливой улыбкой на губах.

Патрик посмеялся про себя. Да, действительно, может быть, это можно так назвать. Он заставил себя вернуться к работе и задумчиво поскреб голову карандашом.

Что-то его беспокоило, что-то не совпадало, что-то из того, что сказала Вера, было не так. Он вынул блокнот с записями, которые сделал во время разговора с Верой, и методично, очень внимательно просмотрел свои заметки, не пропуская ни одной буквы.

Медленно мысль начала оформляться. Эта маленькая, совсем неприметная деталь могла оказаться очень важной. Привычным движением он достал одну бумагу из груды на письменном столе.

Впечатление полного беспорядка на рабочем месте было ложным — он очень хорошо знал, где что лежит.

Патрик еще раз прочитал эту бумагу с большим вниманием, немного подумал и потянулся за телефоном.

— Алло, добрый день. Это Патрик Хедстрём из полиции Танумсхеде. Я хотел бы узнать, будете ли вы дома в ближайшее время. У меня есть несколько вопросов.

Будете? Очень хорошо. Тогда я подъеду к вам через двадцать минут. А где именно вы живете? Прямо возле въезда во Фьельбаку, направо сразу после крутого холма и там — третий дом слева, красный дом с белыми углами.

О'кей. Думаю, я сумею найти. Если заблужусь, тогда позвоню. Хорошо, скоро увидимся.

Не прошло и двадцати минут, как Патрик стоял перед нужной дверью. Он без проблем нашел маленький дом, где, как он предполагал, Эйлерт прожил много лет со

ζήσει για πάρα πολλά χρόνια ο Έιλερτ με την οικογένειά του.

Όταν χτύπησε με το χέρι την ξύλινη πόρτα, άνοιξε σχεδόν μεμιάς και εμφανίστηκε μια γυναίκα με μακρουλό και σκληρό πρόσωπο.

Συστήθηκε διαχυτικά ως Σβία Μπεργ, σύζυγος του Έιλερτ, και τον οδήγησε σ' ένα μικρό καθιστικό. Ο Πάτρικ κατάλαβε ότι το τηλεφώνημά του είχε ξεκινήσει μια πυρετώδη δραστηριότητα. Είχαν βγει τα καλά πορσελάνινα σερβίτσια, και σε μια ψηλή πιατέλα υπήρχαν εφτά ειδών κέικ τοποθετημένα σε τρία επίπεδα. Αυτή η υπόθεση, πριν λυθεί, θα του είχε δημιουργήσει μια μεγάλη σαμπρέλα γύρω από τη μέση, σκέφτηκε αναστενάζοντας από μέσα του ο Πάτρικ.

Οπως αντιπάθησε ενστικτωδώς τη Σβία Μπεργ, εξίσου ενστικτωδώς συμπάθησε τον σύζυγό της όταν κοίταξε εκείνα τα λαμπερά καταγάλανα μάτια του πάνω από μια σταθερή και σφιχτή χειραψία.

Ένιωσε τους ρόζους στην παλάμη του Έιλερτ και κατάλαβε ότι αυτός ο άντρας είχε δουλέψει σκληρά σε όλη του τη ζωή.

Το ριχτάρι του καναπέ είχε τσαλακωθεί όταν σηκώθηκε ο Έιλερτ, και η Σβία, συνοφρυωμένη, έσπευσε αμέσως να το τακτοποιήσει, ρίχνοντας ένα βλέμμα επίπληξης στον άντρα της.

Όλο το σπίτι έλαμπε από καθαριότητα, τίποτα δεν φαινόταν ζαρωμένο και δύσκολα θα πίστευες ότι ζούσε κόσμος εκεί μέσα. Ο Πάτρικ λυπήθηκε τον Έιλερτ. Έδειχνε τόσο χαμένος μέσα στο ίδιο του το σπίτι.

Ήταν πολύ κωμικό το αποτέλεσμα όταν η Σβία κοιτούσε μια τον Πάτρικ με ένα καλοσυνάτο χαμόγελο και μια τον Έιλερτ με μια άγρια γκριμάτσα.

Ο Πάτρικ αναρωτήθηκε τι θα μπορούσε να έχει κάνει ο άντρας της ώστε να είναι μονίμως εκνευρισμένη μαζί του, αν και υποπτευόταν

своей семьей.

Когда он постучал, почти сразу же ему открыла остроносая женщина с неприятным желчным лицом.

С неимоверной радостью она представилась как Свеа Берг, жена Эйлерта, и проводила его в маленькую гостиную. Патрик понял, что его звонок вызвал лихорадочную активность. На столе сиял фарфор, и выпечка семи сортов аппетитно красовалась в трехуровневой менажнице. «Да, на моей работе не похудеешь», — вздохнул Патрик.

Так же инстинктивно, как ему не понравилась Свеа Берг, ему сразу же понравился ее муж. Эйлерт встретил его бодрым взглядом небесно-голубых глаз и крепким рукопожатием.

Патрик почувствовал на ладони Эйлерта окаменевшие мозоли и понял, что тот тяжело работал всю жизнь.

Покрывало на диване немного сморшилось, когда Эйлерт сел, и тут же, с недовольно нахмуренным лбом, Свеа ринулась разглаживать складку, бросив укоризненный взгляд на мужа.

Весь дом сиял чистотой, нигде ни пылинки. Трудно даже поверить, что здесь кто-то живет. Патрику стало жаль Эйлерта, который в своем доме казался случайным гостем.

Свеа производила почти комический эффект, потому что, когда она смотрела на Патрика, у нее на лице появилась льстивая улыбка, но стоило ей повернуться к мужу, как улыбка в долю секунды сменялась раздраженной гримасой.

Патрик задал вопрос, что же такого Эйлерт сделал, чтобы вызывать такое раздражение, но заподозрил, что для этого было вполне

ότι η μόνη αιτία ταραχής της Σβία ήταν το γεγονός ότι Έιλερτ απλώς υπήρχε.

«Ας καθίσει, λοιπόν, ο αστυφύλακας να τον τρατάρουμε λίγο καφέ και κέικ».

Ο Πάτρικ κάθισε υπάκουα στην καρέκλα που ήταν προς το παράθυρο, και ο Έιλερτ έκανε μια κίνηση να καθίσει στην καρέκλα δίπλα του.

«Οχι εκεί, Έιλερτ, το καταλαβαίνεις. Εδώ κάτσε». Του έδειξε με ύφος στρατιωτικού την καρέκλα στην κορυφή του τραπεζιού και ο Έιλερτ υπάκουει ευγενικά.

Ο Πάτρικ κοίταξε γύρω του, ενώ η Σβία κινούνταν ασταμάτητα, σαν χαμένη ψυχή, και έβαζε καφέ, καθώς ίσιωνε αόρατες ζάρες στο τραπέζιο μάντιλο και τις κουρτίνες. Ήταν φανερό πως τη διακόσμηση του σπιτιού την είχε κάνει άτομο που ήθελε να δίνει την εντύπωση μιας ευημερίας που δεν υπήρχε. Τα πάντα ήταν κακά αντίγραφα γνήσιων αντικειμένων: από τις κουρτίνες που έδιναν την εντύπωση ότι ήταν μεταξωτές, με έναν σωρό βολάν και ροζέτες τακτοποιημένες «προοδευτικά», μέχρι ένα σωρό από επάργυρα και επίχρυσα μπιχλιμπίδια.

Ο Έιλερτ έδειχνε σαν ψάρι έξω από το νερό μέσα σε αυτό το συνονθύλευμα προσομοιώσεων. Προς μεγάλη του απογοήτευση, ο Πάτρικ έβλεπε ότι αργούσε να μπει στο θέμα του. Η Σβία φλυαρούσε ακατάπαυστα και ταυτόχρονα ρούφαγε με θόρυβο τον καφέ από το φλιτζάνι της.

«Αυτό εδώ το σερβίτσιο, όπως θα αντιλαμβάνεται ο αστυφύλακας, μου το έστειλε η αδερφή μου από την Αμερική. Παντρεύτηκε έναν πλούσιο εκεί πέρα και πάντα στέλνει πολύ ωραία δώρα. Είναι πολύ ακριβό αυτό εδώ το σερβίτσιο».

Σήκωσε με νόημα το κομψά διακοσμημένο φλιτζάνι του καφέ.

Ο Πάτρικ αμφέβαλλε πολύ για την τιμή του σερβίτσιου, αλλά επέλεξε σοφά να μην το σχολιάσει.

достаточно его присутствия.

— Так, констебль сядет здесь и выпьет кофе с булочками.

Патрик послушно сел на стул, повернутый к окну, а Эйлерт предпринял попытку сесть на стул напротив.

— Не туда, Эйлерт. Как ты не понимаешь, садись сюда. — И она повелительно указала ему на стул сбоку.

Патрик разглядывал гостиную, пока Свеа металась вокруг, накрывая на стол и одновременно разглаживая отсутствующие складки на скатерти и шторах. Дом выглядел так, будто ему хотели придать видимость благосостояния, которого на самом деле не было. Комнату заполняли плохие копии: начиная со штор, которые пытались быть похожими на шелковые, с массой воланов и розеточек в неимоверных количествах, до мельхиоровых приборов под серебро и финифлюшек из цыганского золота.

Эйлерт выглядел совершенно чужеродно среди этих неудачных декораций. К огорчению Патрика, он никак не мог подобраться к делу, ради которого пришел. Свеа безостановочно болтала, шумно хлебая кофе.

— Этот сервис, констебль понимает, мне прислала из Америки сестра. Она очень удачно вышла замуж за богатого человека и всегда посыпает мне такие замечательные подарки. Это очень дорогой сервис.

— И Свеа со значением подняла обильно разукрашенную кофейную чашку.

Патрик сильно засомневался насчет дороживши сервиза, но мудро воздержался от комментариев.

«Ναι, θα είχα πάει κι εγώ στην Αμερική, βέβαια, αν δεν είχα αυτό το μόνιμο πρόβλημα με την υγεία μου. Κι αν δεν ήταν αυτό, θα είχα πάει κι εγώ σίγουρα εκεί και θα ήμουν σήμερα παντρεμένη με κάποιον πλούσιο, αντί να κάθομαι σε τούτο εδώ το αχούρι για πενήντα χρόνια».

Η Σβία έριξε ένα κατηγορητικό βλέμμα στον Έιλερτ, ο οποίος άφησε το σχόλιο να περάσει.

Σίγουρα ήταν ένα ρεφρέν που το είχε ακούσει χιλιάδες φορές.

«Είναι ποδάρια, όπως καταλαβαίνει ο αστυφύλακας. Οι αρθρώσεις μου είναι τελειωμένες και έχω πόνους από το πρώι μέχρι το βράδυ. Και ευτυχώς που δεν είμαι από αυτούς που παραπονιούνται. Με τις φοβερές ημικρανίες που έχω επίσης, σίγουρα έχω πολλούς λόγους να παραπονιέμαι, αλλά δεν είμαι τέτοια εγώ, όπως καταλαβαίνει ο αστυφύλακας, δεν είμαι άνθρωπος που παραπονιέται.

Όχι, τα βάσανά μας πρέπει να τα κουβαλάμε με αταραξία. Ούτε ξέρω πόσες φορές έχω ακούσει να μου λένε: “Τι δυνατή που είσαι, βρε Σβία, που αντέχεις να περπατάς μέρα μπαίνει μέρα βγαίνει με όλες τις αδυναμίες σου”. Άλλα έτσι είμαι εγώ».

Έκλεισε συνεσταλμένα τα βλέφαρά της, ενώ στριφογύριζε επιδεικτικά τα χέρια της, τα οποία, ακόμα και στα ερασιτεχνικά μάτια του Πάτρικ, μόνο σημάδια ουρικής αρθρίτιδας δεν είχαν.

Τι μέγαιρα του κερατά, σκέφτηκε. Βαμμένη και στολισμένη με ένα κάρο φτηνιάρικα κοσμήματα και ένα ολόκληρο στρώμα μπογιάς στα μούτρα. Το μόνο θετικό που θα μπορούσε να πει για την εμφάνισή της ήταν ότι ταίριαζε, τουλάχιστον, με την εσωτερική διακόσμηση του σπιτιού. Πώς μπορούσε ένα τόσο αταίριαστο ζευγάρι σαν τον Έιλερτ και τη Σβία να είναι παντρεμένο πενήντα χρόνια;

Υπέθεσε ότι θα ήταν καθαρά θέμα γενιάς. Διότι η γενιά τους χώριζε μόνο για πολύ χειρότερα πράγματα από απλές

— Да, и я, конечно, тоже бы уехала в Америку, если бы не мое слабое здоровье. Если бы не это, я бы наверняка тоже вышла замуж за богача и сейчас бы как сыр в масле каталась, а не ютилась в этой лачуге пятьдесят лет.

— И Свеа бросила на Эйлерта обвиняющий взгляд.

Он на ее комментарии никак не отреагировал. Наверняка Эйлерт уже слышал это много-много раз.

— У меня подагра, констебль понимает. Руки и ноги совсем отваливаются, и это чистая мука — с утра до ночи. К счастью, я не из тех, кто жалуется, а что касается моей ужасной мигрени, то вообще непонятно, как можно переносить такие муки. Но это не про меня, констебль понимает, что я не жалуюсь. Нет, свои болячки человек должен переносить мужественно.

Я уж даже не упомню, сколько раз слышала: какая ты сильная, Свеа, как ты можешь оставаться на ногах круглые сутки с такими болезнями. Но такая уж я родилась.

Она застенчиво потупила глаза и продемонстрировала Патрику свои руки, которые, на его неискушенный взгляд, были совершенно здоровыми, без малейших следов подагры.

«Что за чертова шарманка», — подумал он. Свеа не пожалела макияжа и так обвешалась дешевыми украшениями, что трудно было сказать, чего на ней больше: побрякушек или косметики. Как вышло, что такие совершенно не подходящие друг другу люди, как Эйлерт и Свеа, прожили вместе пятьдесят лет?

Патрик понимал, что такова была проблема поколения. Их поколение считало, что лучше мыкаться с совершенно не

αμοιβαίες διαφορές. Αν και ήταν κρίμα. Ο Έιλερτ δεν πρέπει να είχε περάσει και πολύ καλά στη ζωή του.

Ο Πάτρικ καθάρισε τον λαιμό του για να σταματήσει τον ατέλειωτο χείμαρρο λέξεων που έβγαιναν από το στόμα της Σβία.

Εκείνη σώπασε υπάκουα και κάρφωσε κυριολεκτικά τα μάτια της στα χεύλη του για ν' ακούσει τι είδους συνταρακτικά νέα μπορούσε να τους έχει φέρει. Σίγουρα ο Πάτρικ δεν θα προλάβαινε να βγει από την πόρτα πριν αρχίσει το ατέρμονο κουτσομπολιό.

«Λοιπόν, έχω μερικές ερωτήσεις για τις μέρες που προηγήθηκαν εκείνης κατά την οποία ανακάλυψες το πτώμα της Αλεξάνδρας Βίκνερ».

Σταμάτησε και κοίταξε τον Έιλερτ περιμένοντας να του απαντήσει. Άλλα η Σβία τον πρόλαβε.

«Ναι, κοίτα πράγματα.. Ποιος περίμενε ότι θα συνέβαιναν αυτά εδώ. Και ότι θα την έβρισκε ο Έιλέρτ μου. Τίποτε άλλο δεν συζητάνε αυτές τις τελευταίες βδομάδες εδώ πέρα».

Τα μάγουλά της έλαμπαν από την έξαψη, και ο Πάτρικ αναγκάστηκε να καταπνίξει την επιθυμία του να της απαντήσει με κάποια δηκτική παρατήρηση. Αντίθετα, χαμογέλασε ντροπαλά και είπε:

«Αν επιτρέπετε, θα ήθελα να ρωτήσω αν εγώ κι ο σύζυγός σας θα μπορούσαμε να μείνουμε ανενόχλητοι για λίγο. Είναι καθιερωμένη τακτική της αστυνομίας να παίρνουμε καταθέσεις όταν δεν είναι άλλοι παρόντες».

Καθαρό ψέμα, βέβαια, αλλά είδε —προς μεγάλη του ικανοποίηση— ότι, παρά τη μεγάλη δυσαρέσκειά της να εκδιωχθεί έτσι από το κέντρο των συγκλονιστικών γεγονότων, δέχτηκε την αυθεντία του επί του θέματος και σηκώθηκε από το τραπέζι.

Ο Πάτρικ ανταμείφθηκε αμέσως με ένα βλέμμα ευγνωμοσύνης και απόλαυσης από τον

подходящим тебе человеком, чем развестись. Очень печально. Эйлерт, наверное, видел в жизни маловато радостей.

Патрик кашлянул, чтобы утихомирить разыгравшийся не на шутку словесный штурм Свеа.

Она послушно замолчала и впилась жаждущим взглядом в его лицо, сгорая от нетерпения, что же за увлекательную новость он собирается ей сейчас рассказать. Можно не сомневаться, что не успеет Патрик выйти за дверь, как сарафанное радио заработает во всю мощь.

— Так, я бы хотел задать тебе несколько вопросов, касающихся времени до того момента, когда ты нашел Александру Вийкнер.

Когда ты был там и осматривал дом.

Патрик замолчал и посмотрел на Эйлерта, ожидая, что тот ответит. Но Свеа успела раньше:

— Я вот тоже говорю. Как такое только могло случиться. Кто бы мог подумать, что мой Эйлерт ее найдет? Все только об этом и говорят последние несколько недель.

Ее щеки задрожали от возбуждения, и Патрик с трудом удержался от резкого замечания. Вместо этого он вежливо улыбнулся и сказал:

— Я, конечно, прошу меня извинить, но не могли бы вы нас некоторое время не беспокоить? Это стандартная практика в полиции, опрашивать свидетеля с глазу на глаз.

Патрик, конечно, кривил душой, вранье чистой воды, но с удовольствием наблюдал, как Свеа, которая не могла не считаться с его авторитетом, очень неохотно, потому что ее отторгали от центра событий, встает из-за стола.

Патрик был тут же вознагражден понимающим веселым взглядом Эйлерта,

Έιλερτ, ο οποίος δεν μπορούσε να κρύψει τη χαιρεκακία του για το ότι ο Πάτρικ στέρησε τόσο απαράδεκτα τις κουτσομπολίστικες λιχουδιές από τη Σβία. Όταν εκείνη τράβηξε με σερνάμενο βήμα προς την κουζίνα, ο Πάτρικ συνέχισε:

«Πού ήμασταν; Α, ναι, μήπως θα μπορούσες να μου πεις μερικά πράγματα για την εβδομάδα πριν από τον θάνατο της Αλεξάνδρα Βίκνερ, τι έβλεπες όταν πήγαινες στο σπίτι της;».

«Τι σημασία έχει;»

«Τώρα ακριβώς δεν ξέρω να σου πω. Άλλα μπορεί να είναι σημαντικό. Οπότε προσπάθησε να θυμηθείς όσο περισσότερες λεπτομέρειες μπορείς.»

Ο Έιλερτ σκέφτηκε για λίγο σιωπηλός και χρησιμοποίησε τον χρόνο του για να γεμίσει επιμελώς την πίπα του με καπνό από μια σακούλα που είχε ένα σήμα με τρεις άγκυρες. Αφού άναψε την πίπα και τράβηξε δυο τρεις ρουφηξίες άρχισε να μιλάει:

«Για να δούμε. Τη βρήκα την Παρασκευή. Πάντα πήγαινα από εκεί τις Παρασκευές για να τα φροντίζω όλα πριν έρθει αυτή το βράδυ. Οπότε, την προτελευταία φορά που ήμουν εκεί ήταν μια Παρασκευή πριν από την τελευταία. Ή μάλλον όχι, θα πηγαίναμε στον νεότερο γιο μας που έκλεινε τα σαράντα την Παρασκευή και είχε γλέντι, οπότε πήγα στο σπίτι την Πέμπτη το βράδυ».

«Πώς ήταν τότε το σπίτι; Πρόσεξες τίποτα ιδιαίτερο;» Ο Πάτρικ δυσκολευόταν να κρύψει την ανυπομονησία του.

«Τίποτα ιδιαίτερο;»

Ο Έιλερτ ρούφαγε αργά την πίπα του όσο σκεφτόταν.

«Μα, όλα εντάξει ήταν. Έκανα μια βόλτα στο σπίτι και στο υπόγειο, αλλά όλα ήταν εντάξει. Μάλιστα, όταν έφυγα από εκεί κλείδωσα τα πάντα προσεχτικά. Μου είχε δώσει ένα κλειδί για να το χρησιμοποιώ όποτε ήθελα.»

Ο Πάτρικ ένιωσε αναγκασμένος να τον ρωτήσει ξεκάθαρα, να του κάνει τελικά το

который не мог скрыть откровенной радости по поводу того, что Свеа так безжалостно лишили конфетки. Когда она медленно, еле-еле, нога за ногу убыла на кухню, Патрик продолжил:

— Так о чем мы говорили? Ну да, не мог бы ты мне рассказать о предыдущей неделе, когда ты осматривал дом Александры Вийкнер.

— А какое это имеет значение?

— Пожалуй, сейчас я и сам точно не знаю, но это может оказаться важным. Так что постараюсь вспомнить все детально подробно, насколько можно.

Эйлерт некоторое время молча думал, воспользовавшись минуткой тишины, чтобы беспрепятственно набить свою трубку табаком из кисета с вышитыми на нем тремя якорями. Он зажег трубку, пару раз затянулся и сказал:

— Значит, так, давай подумаем. Я ее нашел в пятницу. Я всегда приходил туда по пятницам, чтобы посмотреть, все ли в порядке к ее приезду вечером. Значит, до того я там был в предыдущую пятницу. Нет, не так. Мы должны были ехать на сорокалетие к младшему сыну, поэтому я зашел туда еще накануне, в четверг.

— И как там все выглядело? Ты ничего особенного не заметил? — Патрик пытался скрыть свое нетерпение.

— Особенного?

— Эйлерт неторопливо попыхивал трубкой и думал.

— Нет, все было как обычно. Я обошел дом, заглянул в подвал, но все выглядело нормально. Потом я запер за собой дверь, когда уходил. Александра дала мне запасной ключ.

Патрик понял, что ему надо прямо задать вопрос, который его мучил.

ερώτημα που τον βασάνιζε.

«Και ο λέβητας; Λειτουργούσε ο λέβητας; Είχε ζέστη το σπίτι;»

«Εμ, βέβαια και είχε. Δεν είχε τίποτα ο λέβητας τότε. Ο λέβητας πρέπει να χάλασε κάποια στιγμή μετά την επίσκεψή μου την Πέμπτη. Άλλα δεν καταλαβαίνω τι σχέση μπορεί να έχει αυτό. Το πότε χάλασε ο λέβητας».

Ο Έιλερτ έβγαλε προσωρινά την πίπα από το στόμα.

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω αν έχει κάποια σημασία. Άλλα σ' ευχαριστώ για τη βοήθεια. Μπορεί ν' αποδειχτεί σημαντική».

«Από καθαρή περιέργεια, να ρωτήσω κι εγώ κάτι; Γιατί δεν έπαιρνες ένα τηλέφωνο να με ρωτήσεις;»

Ο Πάτρικ χαμογέλασε.

«Υποθέτω ότι είμαι λίγο παλιομοδίτης. Δεν νομίζω ότι μπορώ να έχω τα ίδια αποτελέσματα μιλώντας από το τηλέφωνο. Καλύτερα είναι να μιλάς πρόσωπο με πρόσωπο με τον άλλο.

Αναρωτιέμαι καμιά φορά μήπως θα έπρεπε να είχα γεννηθεί καμιά εκατοστή χρόνια πριν, πριν απ' όλες αυτές τις μοντέρνες εφευρέσεις».

«Οχι, αγόρι μου, μη λες ανοησίες. Μην πιστεύεις σε αυτές τις βλακείες που λένε ότι ήταν καλύτερα πρώτα. Κρύο, φτώχεια και δουλειά από το πρωί μέχρι το βράδυ. Ούτε όνειρα δεν μπορούσαμε να κάνουμε. Οχι, αγόρι μου, εγώ χρησιμοποιώ όποια μοντέρνα τεχνολογία πέφτει στα χέρια μου. Έχω ακόμα και υπολογιστή με σύνδεση στο Ίντερνετ. Ε; Μη μου πεις ότι το περίμενες αυτό από έναν γέρο!»

Έστρεψε με νόημα την πίπα του προς τον Πάτρικ.

«Και βέβαια θα το περίμενα. Γιατί όχι; Δεν με εκπλήσσει. Τώρα όμως πρέπει να φύγω».

«Ελπίζω να σε βοήθησα κάπως και να μην

— А котел? Котел работал? В доме было тепло?

— Да-да, конечно. Тогда с отоплением все было в полном порядке. Котел, наверное, полетел в какой-то день позже. Но я, по правде говоря, не возьму в толк, какое имеет значение, когда именно накрылось отопление?

— Эйлерт случайно промахнулся трубкой мимо рта.

— Честно говоря, я не знаю, имеет это значение или нет. Но это может оказаться важным. Спасибо за помощь.

— Только из чистого любопытства: а почему ты мне просто не позвонил по телефону, чтобы спросить?

Патрик улыбнулся:

— Как мне кажется, я немного старомоден. Я думаю, что когда сам встречаюсь и разговариваю с людьми с глазу на глаз, то узнаю намного больше, чем когда говорю по телефону.

Может быть, мне вообще стоило бы родиться лет на сто раньше, а не в наше время, со всевозможной техникой.

— Ерунда, паря. Не верь в эту чушь, что, дескать, раньше все было лучше. Холод, бедность и работа с рассвета и дотемна — об этом мечтать не стоит. А я вот с удовольствием пользуюсь всеми новшествами, какими только могу. У меня даже есть компьютер, подключенный к Интернету. Ты небось не ожидал такого от старого пня вроде меня?

— И Эйлерт выразительно ткнул в сторону Патрика мундштуком трубки.

— Не могу сказать, что я так уж сильно удивился. Но мне уже пора, я должен идти.

— Надеюсь, в этом была хоть какая-то

κουβαλήθηκες εδώ τζάμπα και βερεσέ».

«Α, όχι, έμαθα αυτό ακριβώς που ήθελα. Και επιπλέον, δοκίμασα και τα νόστιμα κέικ της κυράς σου».

Ο Έιλερτ ρουθούνισε απρόθυμα.

«Ναι, από κέικ ξέρει, οφείλω να το παραδεχτώ».

Μετά, βυθίστηκε σε μια σιωπή που φαινόταν να περικλείει πενήντα χρόνων κακουχίες. Η Σβία, που σίγουρα είχε κολλήσει το αυτί της στην πόρτα, δεν άντεξε και μπήκε ξανά στο καθιστικό.

«Λοιπόν, τι χαμπάρια, μάθατε ό, τι θέλατε να μάθετε;»

«Ναι, ευχαριστώ. Ο άντρας σας ήταν πολύ εξυπηρετικός. Θα μου επιτρέψετε να σας ευχαριστήσω για τον καφέ και τα ωραία κέικ».

«Μην το συζητάτε καθόλου. Χαίρομαι που σας άρεσαν. Έλα τώρα, Έιλερτ, άρχισε εσύ να μαζεύεις τα σερβίτσια κι εγώ θα συνοδεύσω τον αστυφύλακα μέχρι την πόρτα».

Ο Έιλερτ άρχισε υπάκουα να μαζεύει φλιτζάνια και πιατάκια, ενώ η Σβία, δίχως να βάζει γλώσσα μέσα, ακολούθησε τον Πάτρικ μέχρι την πόρτα.

«Ας τραβήξει γερά την πόρτα καθώς θα βγαίνει ο αστυφύλακας. Δεν αντέχω τα ρεύματα, όπως καταλαβαίνει».

Ο Πάτρικ έβγαλε έναν αναστεναγμό ανακούφισης όταν έκλεισε την πόρτα. Τι τρομακτική γυναίκα.

Αλλά είχε επιβεβαιώσει αυτό που ήθελε. Τώρα ήταν αρκετά σίγουρος ότι ήξερε ποιος είχε σκοτώσει την Άλεξ Βίκνερ.

Στην κηδεία του Άντερς ο καιρός δεν ήταν το ίδιο όμορφος όσο στον ενταφιασμό της Άλεξ.

польза и ты не ехал сюда зря.

— Нет, конечно. Я разузнал как раз то, что и хотел. Да и потом, мне довелось попробовать замечательные пироги твоей жены.

Эйлерт непроизвольно фыркнул:

— Да, печь она умеет, должен сказать.

И он затем опять погрузился в молчание, которым были заполнены пятьдесят лет лишений. Свеа, которая наверняка стояла, прижав ухо к двери, наконец не вытерпела и вошла к нему в гостиную.

— Вам удалось узнать то, что вы хотели?

— Да, спасибо. Ваш муж очень любезен. Я благодарю вас за кофе и очень вкусные пироги.

— Это такие пустяки. Мне очень приятно, что вам понравилось. Так, Эйлерт, начинай убирать со стола, а я провожу констебля до двери.

Эйлерт послушно начал собирать чашки и блюдца, в то время как Свеа вела Патрика к двери, безостановочно треща.

— Двери надо всегда закрывать очень тщательно, а то я совершенно не переношу сквозняков. Вы, надеюсь, понимаете.

Патрик вздохнул с облегчением, когда наконец дверь за ним закрылась. Что за жуткая баба.

Но он получил подтверждение того, что искал. Сейчас Патрик был уже вполне уверен в том, что нашел убийцу Александры Вийкнер.

Погода на похоронах Андерса совершенно не походила на прекрасный зимний день во время погребения Александры.

Ο άνεμος ταλαιπωρούσε τα γυμνά σημεία του προσώπου και έκανε τους ανθρώπους ροδομάγουλους.

Ο Πάτρικ είχε ντυθεί όσο πιο ζεστά μπορούσε, αλλά ούτε κι αυτό ήταν αρκετό για εκείνο το ανελέητο ψύχος. Εκεί που έστεκε πάνω από τον ανοιχτό τάφο ένιωθε να τρέμει σύγκορμος.

Αυτή καθαυτή η τελετή ήταν σύντομη και με λίγο κόσμο. Ελάχιστοι είχαν πάει στην εκκλησία, και ο Πάτρικ είχε καθίσει διακριτικά στα τελευταία στασίδια. Στο πρώτο καθόταν η Βέρα.

Το σκέφτηκε πολύ να πάει μέχρι το νεκροταφείο, αλλά αποφάσισε την τελευταία στιγμή ότι ήταν το λιγότερο που θα μπορούσε να κάνει για τον Άντερς.

Η Βέρα ήταν εντελώς ανέκφραστη όση ώρα την παρατηρούσε, αν και πίστευε ότι αυτό δεν μείωνε τη θλίψη της. Ήταν κι αυτή ένας από εκείνους που δεν ήθελαν να δείχνουν τα συναισθήματά τους στον κόσμο.

Ο Πάτρικ μπορούσε να δεχτεί και να συμφωνήσει με αυτή τη στάση. Από μια άποψη τη θαύμαζε. Ήταν μια δυνατή γυναίκα.

Μόλις τελείωσε ο ενταφιασμός, οι ολιγάριθμοι συμμετέχοντες έφυγαν προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Η Βέρα περπατούσε αργά, με το κεφάλι σκυφτό, στο χαλικόστρωτο μονοπάτι που οδηγούσε στην εκκλησία. Ο παγωμένος άνεμος μαστίγωνε τα πάντα, κι εκείνη είχε κάνει το μαντίλι του λαιμού κεφαλομάντιλο.

Ο Πάτρικ δίστασε για ένα δευτερόλεπτο. Αφού όμως προηγήθηκε μια πάλη μέσα του, η οποία αβγάτισε την απόσταση μεταξύ του ίδιου και της Βέρας, το αποφάσισε και έτρεξε να την προλάβει.

«Όμορφη τελετή».

Εκείνη χαμογέλασε πικρά.

«Ξέρεις καλά, όπως κι εγώ, ότι η κηδεία του Άντερς ήταν τόσο αξιοθρήνητη όσο και το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του. Άλλα σ'

Ветер набрасывался и кусал кожу, оставляя на щеках морозные розы.

Патрик утеплился изо всех сил, но одежда плохо спасала от неимоверного холода, и он дрожал, стоя у открытой могилы, пока гроб медленно опускали вниз.

Сама церемония похорон была короткой и немноголюдной. В церкви присутствовало всего лишь несколько человек, и Патрик уединенно сидел на скамье в дальнем ряду. Впереди он видел Веру.

Он колебался, приходить ли ему на похороны, но в последнюю секунду решил, что по меньшей мере это то немногое, что он мог сделать для Андерса. Ни одна черточка не дрогнула на лице Веры за все время, пока Патрик смотрел на нее, но он не считал, что она не испытывала боли. Просто такие люди, как она, не любят выставлять свои чувства напоказ.

Патрик мог это понять, и ему нравилось это в людях. В некотором отношении он даже восхищался Верой. Она была сильная женщина.

Похороны закончились, и те немногие, кто пришел, разбрелись в разные стороны. Вера шла, низко опустив голову, по дорожке в сторону церкви. Холодный ветер пронизывал насквозь, и она повязала голову шарфом.

Долю секунды Патрик колебался. Ему пришлось преодолеть внутреннее сопротивление, прежде чем он решился догнать ее.

— Красивая церемония.

Вера горько улыбнулась:

— Ты знаешь не хуже меня, что похороны Андерса были такими же жалкими, как большая часть его жизни, но все же

ευχαριστώ για τον καλό λόγο. Ευγενικό εκ μέρους σου».

Η φωνή της Βέρας κουβαλούσε πολλά κουρασμένα χρόνια μέσα της.

«Ισως θα πρέπει, όντως, να είμαι ευγνώμων. Παλιότερα, δεν πάνε και πολλά χρόνια, δεν θα του επέτρεπαν ούτε τον ενταφιασμό στο νεκροταφείο. Θα τον έθαβαν κάπου παράμερα, έξω από καθαγιασμένο έδαφος, σε ένα μέρος που προοριζόταν ειδικά για “αυτοαναλωμένους”.

Υπάρχουν ακόμη πολλοί ηλικιωμένοι που πιστεύουν ότι οι “αυτοαναλωμένοι” δεν πάνε στον ουρανό».

Σιώπησε για λίγο. Ο Πάτρικ την περίμενε να συνεχίσει.
«Θα υπάρξουν νομικές συνέπειες για ό, τι έκανα με την αυτοκτονία του Άντερς;»

«Όχι, μπορώ να σου εγγυηθώ ότι δεν θα υπάρξουν. Βέβαια, είναι λυπηρό που έκανες ό, τι έκανες, και σίγουρα υπάρχουν νόμοι γι' αυτό, αλλά όχι, δεν πιστεύω ότι θα υπάρξουν νομικές κυρώσεις».

Προσπέρασαν τον ενοριακό οίκο και κατευθύνθηκαν αργά προς το σπίτι της Βέρας, το οποίο απείχε μόλις διακόσια μέτρα από την εκκλησία.

Ο Πάτρικ συλλογιζόταν όλη τη νύχτα για το πώς έπρεπε να κινηθεί και είχε καταλήξει σε μια σκληρή αλλά ευελπίστως επιτυχή λύση.

Της είπε αδιάφορα:

«Αυτό που θεωρώ πιο τραγικό σε αυτή την ιστορία με τον θάνατο του Άντερς και της Άλεξ είναι ότι έπρεπε να πεθάνει και ένα παιδί».

Η Βέρα στράφηκε απότομα προς το μέρος του. Σταμάτησε και τον άρπαξε σφιχτά από το μανίκι.

«Ποιο παιδί; Για τι πράγμα μιλάς;»

спасибо, спасибо за добрые слова.

— В голосе Веры прозвучала усталость, накопившаяся за долгие годы.

— Я, наверное, на самом деле должна быть благодарна. В прежние времена его бы ни за что не стали хоронить на освященной земле вместе со всеми, его бы похоронили где-нибудь за церковной оградой, в специально отведенном для самоубийц месте.

Многие из тех, кто постарше, по-прежнему верят в то, что самоубийцы не попадают в рай.

Она немного помолчала. Патрик ждал, что она скажет дальше.

— Я буду как-нибудь отвечать перед законом за то, что я сделала с самоубийством Андерса?

— Нет, я практически могу гарантировать, что ничего не будет. Конечно, не стоило этого делать, но у тебя были определенные причины, так что не думаю, что могут быть какие-нибудь последствия.

Они прошли мимо Дома собраний, медленно продвигаясь в направлении дома Веры, который стоял всего лишь в паре сотен метров от церкви.

Патрик размышлял всю ночь, как ему подступиться к делу, и в итоге придумал довольно обещающий, по его мнению, ход.

Он небрежно сказал:

— Самое трагическое во всей этой истории с Андерсом и Александрой — это смерть ребенка.

Вера резко повернулась к Патрику. Она остановилась и вцепилась в рукав его пальто.

— Какой ребенок? О чем вы говорите?

Ο Πάτρικ ένιωσε ευγνώμων που, παρά τις δυσκολίες, είχαν καταφέρει να κρατήσουν αυτή την πληροφορία μυστική.

«Το παιδί της Αλεξάνδρας. Ήταν έγκυος στον τρίτο μήνα όταν δολοφονήθηκε».

«Ο άντρας της.»

Η Βέρα σταμάτησε, αλλά ο Πάτρικ πίεσε τον εαυτό του να συνεχίσει με απόλυτη ψυχρότητα:

«Ο άντρας της δεν είχε καμία σχέση με αυτό το πράγμα. Προφανώς, δεν είχαν καμία ερωτική επαφή εδώ και χρόνια. Όχι, ο μπαμπάς φαίνεται πως ήταν κάποιος που τον συναντούσε συνήθως εδώ, στη Φιελμπάκα».

Η Βέρα κρατούσε τόσο σφιχτά το μανίκι του με αποτέλεσμα να ασπρίσουν οι αρθρώσεις της.

«Θεέ μου, ω Θεέ μου!»

«Ναι, είναι σίγουρα σκληρό. Να σκοτώνεις ένα αγέννητο παιδί. Σύμφωνα με την έκθεση νεκροψίας, ήταν μάλιστα ένα μικρό αγόρι».

Μόρφασε μέσα του με πόνο, αλλά πίεσε τον εαυτό του να σταματήσει εκεί και να περιμένει την αντίδραση στην οποία υπολόγιζε.

Στέκονταν κάτω από τη μεγάλη καστανιά, πενήντα μέτρα από το σπίτι της Βέρας. Εκείνη κινήθηκε με τόση εκρηκτική ορμή ώστε να πιάσει, πραγματικά, τον Πάτρικ στον ύπνο.

Έτρεξε εκπληκτικά γρήγορα για την ηλικία της, και πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα μέχρι ο Πάτρικ να συνέλθει και να τρέξει ξοπίσω της. Όταν έφτασε στο σπίτι της, η εξώπορτα ήταν ορθάνοιχτη, και ο Πάτρικ μπήκε μέσα.

Λυγμοί και αναφιλητά ακουγόταν από το μπάνιο στο χολ και μετά την άκουσε να ξερνάει με φοβερή ένταση.

Патрик был очень благодарен тому, что эта информация оставалась под замком и стала известна немногим.

— Ребенок Александры. Она была беременна, когда ее убили, на третьем месяце.

— Ее муж...

Вера запнулась, и Патрик спокойно продолжил, не выдавая своих чувств:

— Ее муж не имеет к этому никакого отношения. У них с Александрой не было близких отношений по крайней мере несколько лет. Нет, отец ребенка определенно тот, с кем она встречалась здесь, во Фьельбаке.

Вера еще крепче сжала рукав пальто Патрика:

— Боже ты мой, боже, боже мой.

— Да, это страшно, ребенку пришлось умереть. Убить неродившегося младенца. Согласно протоколу вскрытия, это был мальчик.

Патрика внутренне коробило, но он заставил себя не выдавать Вере всю правду, а дождаться реакции, которая, как он вычислил, должна последовать.

Они стояли под большим каштановым деревом метрах в пятидесяти от дома Веры. Когда она внезапно побежала, это застало Патрика врасплох.

Для своего возраста она двигалась неожиданно быстро, и Патрику потребовалось несколько секунд для того, чтобы сообразить, что происходит, и побежать за ней следом. Добравшись до ее дома, он увидел, что дверь распахнута настежь, и медленно вошел внутрь.

Стоя в прихожей, он слышал кашляющие звуки, доносившиеся из ванной. А потом, судя по всему, Веру начало рвать.

Ένιωσε πως ήταν λάθος να στέκεται εκεί και να περιμένει με τον σκούφο στο χέρι και να την ακούει να κάνει εμετό.

Έτσι, έβγαλε τα μουσκεμένα από το χιόνι παπούτσια του, κρέμασε το πανωφόρι του και πήγε στην κουζίνα. Όταν εμφανίστηκε η Βέρα, μερικά λεπτά αργότερα, η μηχανή του καφέ δούλευε και πάνω στο τραπέζι της κουζίνας υπήρχαν δύο φλιτζάνια.

Ήταν κατάχλωμη, και για πρώτη φορά ο Πάτρικ την είδε να δακρύζει. Όχι πολύ, σχεδόν ανεπαίσθητα, σαν μια λάμψη στην άκρη των ματιών, αλλά ήταν αρκετό. Η Βέρα κάθισε σχεδόν άκαμπτα σε μία από τις καρέκλες.

Μέσα σε μερικά λεπτά είχε γεράσει πολλά χρόνια και κινούνταν αργά, σαν μια πολύ μεγαλύτερη γυναίκα.

Ο Πάτρικ τής έδωσε άλλα μερικά λεπτά διορία όσο γέμιζε τα φλιτζάνια με καφέ και για τους δύο, αλλά, μόλις κάθισε κάτω, της έριξε αμέσως ένα αμειλικτό βλέμμα, δίνοντάς της να καταλάβει ότι είχε φτάσει η ώρα της αλήθειας. Εκείνη ήξερε ότι ο Πάτρικ γνώριζε και ότι δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει πίσω τώρα.

«Δολοφόνησα δηλαδή το εγγόνι μου».

Ο Πάτρικ το εξέλαβε ως ρητορικό ερώτημα και δεν απάντησε. Αν της απαντούσε, θα ήταν υποχρεωμένος να της πει ψέματα. Άλλα, μια που είχε φτάσει ως εδώ, δεν μπορούσε να κάνει πίσω.

Θα ερχόταν η ώρα να της πει και την αλήθεια. Άλλα τώρα ήταν η σειρά της.

«Κατάλαβα πως ήσουν εσύ αυτή που δολοφόνησε την Άλεξ όταν μου είπες, ψέματα φυσικά, ότι ήσουν εκεί μία εβδομάδα πριν και ότι κρύωνες, αλλά ο λέβητας χάλασε μία εβδομάδα αργότερα, δηλαδή την εβδομάδα που πέθανε».

Η Βέρα είχε ένα απλανές βλέμμα και φαίνοταν σαν να μην άκουσε τι της είχε πει ο Πάτρικ.

Πατρικ чувствовал себя неловко, стоя в прихожей с шапкой в руке и слушая при этом, как Вера выворачивает.

Поэтому он снял свои промокшие ботинки, повесил пальто и прошел на кухню. Когда Вера появилась несколько минут спустя, в кофеварке уже булькал готовый кофе, а на кухонном столе стояли две чашки.

Она была бледной, и в первый раз Патрик увидел слезы, скорее даже следы слез, намек на капельки на ресницах, но этого хватило. Вера молча села на кухонный стул.

Всего лишь за несколько минут она состарилась на много лет и двигалась медленно, как очень-очень старая женщина.

Патрик решил дать ей несколько минут передышки, неторопливо налил им обоим кофе, потом сел напротив и вопросительно посмотрел Vere в глаза, надеясь, что она поймет его правильно. Пришло время для правды. Vere понимала, что Патрик все знает и что обратной дороги нет.

— Я, значит, убила своего внука?

Вопрос был риторическим, и Патрик ничего не ответил, а если бы ответил, то ему пришлось бы солгать. Но тем не менее, раз уж он зашел так далеко, отступать поздно.

Со временем Vere узнает всю правду, но сейчас подошла очередь Патрика задать вопрос.

— Я понял, что это ты убила Александру, когда ты солгала мне, что была у нее дома за неделю до ее смерти. Ты сказала, что сидела в холодном доме и мерзла, но за неделю до ее смерти отопление работало. Котел сломался перед самым ее приездом.

Вера смотрела в воздух ничего не выражавшими глазами; казалось, она не

«Είναι περίεργο. Μόλις τώρα συνειδητοποιώ ότι αφαίρεσα τη ζωή ενός ανθρώπου. Δεν βίωσα ποτέ τον θάνατο της Αλεξάνδρας σαν πραγματικό αλλά το παιδί του Αντερς. Μπορώ σχεδόν να το δω μπροστά μου.»

«Γιατί έπρεπε να πεθάνει η Αλεξάνδρα;»

Η Βέρα σήκωσε το χέρι της για να τον σταματήσει. Θα του τα έλεγε όλα αλλά με τον δικό της ρυθμό.

«Θα ξεσπούσε σκάνδαλο. Όλοι θα τον έδειχναν με το δάχτυλο και θα μιλούσαν γι' αυτόν. Έκανα αυτό που θεωρούσα σωστό. Ούτε φανταζόμουν ότι θα γινόταν, ούτως ή άλλως, αντικείμενο χλευασμούν. Ότι η σιωπή μου θα τον έτρωγε μέσα του και ότι θα του αφαιρούσε οτιδήποτε είχε αξία γι' αυτόν.

Ήταν τόσο απλό. Ο Καρλ-Έρικ ήρθε και με βρήκε και μου αφηγήθηκε όσα είχαν γίνει. Είχε μιλήσει πριν με τη Νέλι και τα είχαν συμφωνήσει. Δεν θα έβγαινε τίποτα καλό αν το μάθαινε όλο το χωριό. Θα ήταν το δικό μας μυστικό, και, αν ήθελα το καλύτερο για τον Αντερς, έπρεπε να το βουλώσω και να μην πω τίποτα.

Και το βούλωσα. Το είχα βουλωμένο όλ' αυτά τα χρόνια. Και κάθε χρόνο έκλεβα όσες αξίες είχαν απομείνει στον Αντερς. Κάθε χρόνο εκείνος έλιωνε μέσα στην προσωπική του κόλαση, κι εγώ επέλεξα να μη βλέψω το δικό μου μερίδιο ευθύνης σε όλ' αυτά.

Καθάριζα ό,τι άφηνε πίσω του και τον στήριζα όσο περισσότερο μπορούσα, αλλά το μόνο που δεν μπορούσα να κάνω ήταν να εξαφανίσω ό,τι είχε συμβεί. Δεν μπορείς ποτέ να πάρεις πίσω τη σιωπή».

Είχε πιει τον καφέ της με μερικές άπληστες ρουφηξίες και έτεινε με ερωτηματικό βλέμμα το φλιτζάνι της προς τον Πάτρικ. Εκείνος σηκώθηκε, έφερε την καφετιέρα και της το ξαναγέμισε. Ήταν λες και η συνήθεια να πίνει καφέ τη βοηθούσε να μένει γαντζωμένη στην

слышала ничего из того, что ей сказал Патрик.

— Странно, я только сейчас поняла, что отняла у другого человека жизнь. Смерть Александры я как-то по-настоящему и не воспринимала, но ребенок Андерса... Я почти что вижу его перед собой.

— Почему Александре пришлось умереть?

Вера подняла руку, прерывая его. Она расскажет, но расскажет сама.

— Разразился бы скандал, и все бы тыкали в него пальцем и говорили о нем. Я сделала то, что считала правильным. Я не знала, что он станет мишенью для насмешек и что мое молчание будет разъедать его изнутри и заберет у него все самое дорогое.

Все было очень просто. Карл-Эрик пришел ко мне и рассказал, что случилось. Он уже поговорил с Нелли, и они заключили соглашение. Они решили, что ничего хорошего не выйдет, если вся деревня узнает, — это должно было остаться нашей тайной. Он сказал, что я, наверное, понимаю, что для Андерса лучше, если я буду молчать.

И я молчала, молчала все эти годы. И каждый год опустошал Андерса больше, чем предыдущий. С каждым годом он проваливался в свой ад все глубже, а я предпочитала не замечать в этом своей вины.

Я прибирала за ним и опекала его, как могла, но единственное, чего я не могла сделать, — поступить так, как должна была поступить.

Она выпила свой кофе несколькими жадными глотками и протянула пустую чашку Патрику. Он поднялся и налил ей еще. Казалось, что привычная процедура питья кофе помогает Вере удерживаться в реальности.

πραγματικότητα.

«Μερικές φορές νομίζω ότι η σιωπή ήταν χειρότερη από τις κακοποιήσεις που υπέστη ο Άντερς.

Δεν μιλήσαμε ποτέ γι' αυτό, ούτε καν μέσα σε αυτούς εδώ τους τέσσερις τοίχους, και μόλις τώρα κατάλαβα πόσο κακό του έκανε αυτό.

Ίσως να ερμήνευσε τη σιωπή μου ως επίπληξη. Κι αυτό είναι που δεν αντέχω με τίποτα. Να είχε πιστέψει ότι τον κατηγορούσα γι' αυτό που του συνέβη.

Ποτέ δεν πέρασε τέτοια σκέψη από το μυαλό μου, ούτε για μια στιγμή, αλλά τώρα δεν θα μάθω ποτέ αν εκείνος το ήξερε».

Για μια στιγμή, εκείνη η πρόσοψη φάνηκε έτοιμη να ραγίσει, αλλά η Βέρα ξαναπήρε τη στητή στάση της εκεί που καθόταν και πίεσε τον εαυτό της να συνεχίσει.

Ο Πάτρικ μόνο να φανταστεί μπορούσε πόσο τεράστια προσπάθεια απαιτούσε αυτό.

«Με τα χρόνια, βρήκαμε κάποιου είδους ισορροπία. Έστω κι αν η ζωή μας ήταν άθλια, και των δυο μας, και ξέραμε τι είχαμε και πού είχαμε ο ένας τον άλλο.

Φυσικά, γνώριζα ότι εκείνος ακόμη συναντούσε την Άλεξ πού και πού και ότι υπήρχε κάποια περίεργη έλξη ανάμεσά τους, αλλά ήθελα ωστόσο να πιστεύω ότι θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε όπως κάναμε πάντα.

Μετά, ο Άντερς έτυχε ν' αναφέρει ότι η Άλεξ σκεφτόταν να αποκαλύψει ότι είχε συμβεί και στους δύο τους. Ήθελε να ξεθάψει όλα τα παλιά μυστικά, να τα βγάλει στο φως, νομίζω ότι είχε πει. Ο ίδιος φαινόταν σχεδόν αδιάφορος όταν το ανέφερε, αλλά για μένα ήταν σαν να με είχε διαπεράσει ηλεκτρικό ρεύμα.

Αυτό θα άλλαζε τα πάντα. Τίποτα δεν θα ήταν το ίδιο πια αν η Άλεξ αποκάλυπτε παλιά μυστικά τόσα χρόνια αργότερα. Σε τι θα

— Иногда я думаю, что молчание оказалось хуже, чем насилие.

Мы никогда об этом не говорили, в этих стенах мы не сказали об этом ни единого слова, и, кажется, я только сейчас в первый раз поняла, чем это могло для него быть.

Он мог истолковать мое молчание как упрек. Именно это меня сейчас гложет. Он мог подумать, что я обвиняю его в том, что с ним произошло.

Мне это раньше никогда не приходило в голову, ни разу, ни на секунду. А сейчас я уже никогда не узнаю, что он думал.

Вера на секунду приоткрылась, и Патрик увидел ее без привычной сдержанной маски, но потом Вера пересекла себя и продолжила.

Патрик мог только представить себе, сколько сил ей на это потребовалось.

— С годами у нас выработалось что-то вроде равновесия. Хотя жизнь была жестокой к нам обоим, мы всегда знали, что мы есть друг у друга.

Мне стало известно, что он встречается с Алекс и что у них какая-то особая тяга друг к другу, но я все же считала, что мы сможем продолжать жить так, как жили всегда.

А потом Андерс начал говорить, что Алекс собирается рассказать о случившемся тогда с ними, что она хочет вычистить шкафы и вытащить оттуда все старые скелеты. Он, по-моему, так и сказал. Глядя на него, можно было подумать, что ему все это безразлично, но меня словно током ударило.

Все бы переменилось. Ничего бы не осталось прежним и по-прежнему, если бы Алекс раскрыла старые тайны после

ωφελούσε; Και τι θα έλεγε ο κόσμος; Επίσης, παρόλο που ο Άντερς προσπαθούσε να δείχνει ότι δεν έδινε δεκάρα γι' αυτό, εγώ που τον ήξερα καλύτερα ήμουν σίγουρη ότι ούτε αυτός ήθελε να βγει και να τα αποκαλύψει όλα η Άλεξ, όπως δεν ήθελα κι εγώ. Ξέρω, μάλλον ήξερα, καλά τον γιο μου».

«Κι έτσι πήγες να τη βρεις».

«Ναι, πήγα εκείνη την Παρασκευή να τη βρω με την ελπίδα να προσπαθήσω να της βάλω μυαλό. Να την κάνω να καταλάβει ότι δεν μπορούσε να πάρει μόνη της μια απόφαση που θα μας επηρέαζε όλους».

«Αλλά εκείνη δεν το κατάλαβε αυτό».

Ένα χαμόγελο όλο πίκρα φάνηκε στα χείλη της Βέρας.

«Οχι, δεν το κατάλαβε».

Είχε πιει και το δεύτερο φλιτζάνι καφέ πριν τελειώσει καλά καλά ο Πάτρικ το πρώτο, αλλά τώρα το παραμέρισε και σταύρωσε τα χέρια της πάνω στο τραπέζι.

«Προσπάθησα να την παρακαλέσω να μην το κάνει. Της εξήγησα πόσο δύσκολο θα ήταν για τον Άντερς αν αποκάλυψε όλα όσα είχαν συμβεί, αλλά εκείνη με κοίταξε κατάματα και ισχυρίστηκε ότι σκεφτόμουν τον εαυτό μου και όχι τον Άντερς».

Ήταν σίγουρη ότι η αποκάλυψη αυτή θα ήταν λυτρωτική για τον Άντερς, έτσι μου είπε. Ποτέ του δεν είχε ζητήσει από κανέναν να το αποσιωπήσει, είπε, και μάλιστα μου πέταξε κατάμουτρα ότι εγώ, η Νέλι, ο Καρλ-Έρικ και η Μπίργιτ δεν σκεφτήκαμε κανέναν από τους δύο τους όταν αποφασίσαμε να το κρατήσουμε μυστικό και ότι το μόνο που σκεφτήκαμε ήταν να κρατήσουμε τη δική μας υπόληψη άσπιλη. Μπορείς να φανταστείς τέτοιο θράσος!»

Η οργή που φάνηκε για μια στιγμή στα μάτια της Βέρας έσβησε όσο γρήγορα είχε φουντώσει και αντικαταστάθηκε από ένα αδιάφορο, νεκρό βλέμμα. Συνέχισε την αφήγησή της με μονότονη φωνή:

«Κάτι έσπασε μέσα μου όταν την άκουσα να

столько лет. Что бы тогда произошло? И что бы люди сказали? И потом, хотя Андерс и сделал вид, что его это не трогает, я его слишком хорошо знала и поэтому сразу поняла, что он так же, как и я, не хочет, чтобы Александра все это рассказывала. Я знаю, точнее, знала своего сына.

— И ты решила пойти к ней.

— Да, вечером в ту пятницу я пришла к ней: я надеялась, что смогу ее убедить, заставлю понять, что она одна не может принимать окончательное решение, которое касается нас всех, но она не поняла.

— Вера горько улыбнулась.

— Нет, она не поняла.

Вера уже выпила вторую чашку кофе, в то время как Патрик справился только с половиной первой. Вера просто отставила свою чашку в сторону и сложила руки на столе.

— Я попробовала ее убедить. Я объяснила ей, как трудно будет Андерсу, если она обнародует то, что случилось. Она посмотрела мне прямо в глаза и заявила, что я думаю о себе, а не об Андерсе.

Она еще сказала, что Андерс поймет, как это хорошо и правильно, когда все это наконец выйдет наружу, и что он никогда не просил нас молчать. И потом еще добавила, что я, Нелли, Карл-Эрик и Биргит совсем не думали о них, когда решили сохранить это в секрете, и что мы просто хотели и были заинтересованы в том, чтобы, как она сказала, это не замарало нас. Ты можешь себе представить такую наглость?

Ярость, которая на долю секунды зажглась в глазах Веры, пропала так же быстро, как и появилась. Ее глаза опять стали остекленевшими и безразличными. Вера монотонно продолжала:

— Во мне прямо что-то взорвалось, когда

υποστηρίζει κάτι τόσο ανήκουστο. Πως δεν είχα κάνει ό,τι έκανα έχοντας κατά νου το καλό του Άντερς.

Μπορώ να πω ότι μου φάνηκε πως άκουσα σχεδόν εκείνο το κρακ μέσα μου και μετά έδρασα δίχως να σκεφτώ. Είχα μαζί μου, στην τσάντα μου, τα υπνωτικά χάπια μου και, όταν εκείνη πήγε στην κουζίνα, έτριψα κάνα δυο στο ποτήρι της με τον μηλίτη.

Μου είχε βάλει να πιω ένα ποτήρι κρασί όταν πήγα και, μόλις επέστρεψε από την κουζίνα, προσποιήθηκα ότι αποδεχόμουν όσα είχε πει και τη ρώτησα αν μπορούσαμε να τσουγκρίσουμε τα ποτήρια μας, να πιούμε και να χωρίσουμε σαν φίλες.

Έδειξε να την ευχαριστεί αυτό και μου έκανε παρέα στο ποτό. Λίγο αργότερα, κοιμήθηκε στον καναπέ. Δεν είχα σκεφτεί ακριβώς τι θα έκανα έπειτα· τα υπνωτικά χάπια ήταν ιδέα της στιγμής. Άλλα αμέσως μετά σκέφτηκα να το κάνω να μοιάζει με αυτοκτονία.

Δεν είχα αρκετά χάπια ώστε να της δώσω μια φονική δόση και το μόνο που σκέφτηκα ήταν να της κόψω τις φλέβες.

Τίξερα ότι πολλοί το έκαναν αυτό στην μπανιέρα και το θεώρησα καλή και εφικτή ιδέα».

Η φωνή της ακουγόταν μονότονη. Ήταν σαν να αφηγούνταν ένα εντελώς καθημερινό συμβάν, όχι έναν φόνο.

«Της έβγαλα όλα τα ρούχα. Νόμιζα ότι θα άντεχα να την κουβαλήσω. Όλ' αυτά τα χρόνια που καθάριζα σπίτια τα χέρια μου είχαν δυναμώσει, αλλά αποδείχτηκε αδύνατο. Έτσι, αναγκάστηκα να τη σύρω ως το μπάνιο και να τη σηκώσω για να τη ρίξω στην μπανιέρα.

Μετά, έκοψα τις φλέβες και στα δυο χέρια της με ένα ξυράφι που βρήκα στο ντουλάπι του μπάνιου. Μια που καθάριζα το σπίτι μία φορά την εβδομάδα εδώ και πολλά χρόνια, ήξερα πολύ καλά τα κατατόπια. Έπλυνα το δικό μου ποτήρι, έσβησα τα φώτα, κλείδωσα και έβαλα

она мне сказала такую неслыханную вещь, что я не имела права делать то, что сделала для моей единственной радости — Андерса.

Я почти слышала, как у меня внутри что-то щелкнуло, и потом я просто действовала. Без единой мысли. У меня в сумке лежало мое снотворное, и, когда она пошла на кухню, я положила таблетки в ее бокал с сидром.

Алекс налила мне бокал вина, когда я пришла, и, когда она снова вернулась из кухни, я притворилась, что все поняла и приняла, и предложила в знак дружбы поднять наши бокалы, прежде чем я уйду.

Она, видимо, была мне за это благодарна и составила компанию. Через некоторое время она заснула на диване, но я еще не знала, что буду делать дальше. Снотворное было временным решением, но у меня появилась мысль представить это как самоубийство.

У меня при себе оказалось слишком мало таблеток, чтобы доза была смертельной, и единственное, что мне пришло в голову, — перерезать ей вены.

Я знала, что многие делают это в ванне, и мне показалось, что это хорошая и вполне осуществимая идея.

Голос Веры звучал монотонно, словно она рассказывала о каком-то незатейливом будничном событии, а не об убийстве.

— Я сняла с нее всю одежду. Мне казалось, что я смогу ее донести, потому что у меня сильные руки после стольких лет уборки, но обнаружила, что это невозможно. Вместо этого я перетащила ее в ванную комнату и перевалила в ванну.

Потом я порезала ей обе руки там, где пульс, бритвой из шкафчика в ванной. Я убирала в этом доме раз в неделю много лет, поэтому все знала и хорошо ориентировалась. Я вымыла стакан, из которого пила, вышла, заперла за собой

το έξτρα κλειδί στη θέση του».

Ο Πάτρικ ήταν συγκλονισμένος, αλλά κατάφερε να μιλήσει με ήρεμη φωνή.

«Καταλαβαίνεις, υποθέτω, ότι πρέπει να έρθεις μαζί μου τώρα. Δεν χρειάζεται να τηλεφωνήσω για ενισχύσεις, έτσι δεν είναι;»

«Οχι, δεν χρειάζεται να το κάνεις. Μπορώ όμως να μαζέψω μερικά πράγματα για να τα πάρω μαζί μου;»

Εκείνος έγνεψε.

«Ναι, μπορείς».

Εκείνη σηκώθηκε. Μόλις έφτασε στην πόρτα, στράφηκε προς τα πίσω.

«Πώς να ξέρω ότι ήταν έγκυος; Βέβαια, δεν ήπιε καθόλου κρασί, το σκέφτηκα αυτό, αλλά δεν είχα ιδέα ότι το έκανε γι' αυτό τον λόγο.

Ίσως να μην έπινε πολύ ή μπορεί να έβγαινε και έπρεπε να οδηγήσει. Πώς να το ξέρω; Ήταν αδύνατον. Έτσι δεν είναι;»

Η φωνή της ήταν παρακλητική, και ο Πάτρικ αντιλήφθηκε ότι κούνησε το κεφάλι του καταφατικά εντελώς βουβός. Κάποια στιγμή θα της αποκάλυπτε ότι το παιδί δεν ήταν του Άντερς, αλλά προσώρας δεν τολμούσε να ανατρέψει την ισορροπία στην εμπιστοσύνη που του είχε δείξει.

Θα είχε την ευκαιρία να πει την ιστορία της και σε άλλους πριν μπορέσουν να κλείσουν την υπόθεση της Αλεξάνδρας Βίκνερ μια για πάντα. Αλλά κάτι τον ενοχλούσε. Είχε τη διαίσθηση ότι η Βέρα δεν του τα είχε πει όλα ακόμη.

Όταν μπήκε στο αυτοκίνητό του, πήρε το αντίγραφο του γράμματος που είχε αφήσει πίσω του ο Άντερς σαν έναν τελευταίο μήνυμα προς τον κόσμο. Διάβασε αργά αυτά που είχε γράψει ο Άντερς και για μια ακόμα φορά ο Πάτρικ ένιωσε πόσο έντονος ήταν ο πόνος που

дверь и положила запасной ключ на место.

Патрик был потрясен, но заставил себя говорить спокойно.

— Ты понимаешь, что сейчас должна пойти со мной. Надеюсь, мне не надо звонить и вызывать подмогу, или как?

— Нет, тебе это не понадобится. Могу я только собрать кое-что из вещей, чтобы взять с собой?

Он кивнул:

— Да, бери то, что надо.

Она поднялась, стоя в дверях, повернулась и посмотрела на него.

— Откуда я могла знать, что она беременна. Конечно, я видела, что она не пьет вино. Я об этом подумала, но понятия не имела из-за чего.

Может, у нее была повышенная чувствительность к алкоголю или она собиралась выходить из дома и куда-нибудь ехать на машине. Откуда мне знать. Это просто невозможно, верно?

Голос был умоляющим, и Патрик молча кивнул. Со временем он, конечно, расскажет ей, что это не был ребенок Андерса, но сейчас не осмеливался нарушить баланс в том признании, которое она ему сделала.

Есть еще другие, которым она должна рассказать свою историю до того, как они смогут закрыть полностью дело Александры Вийкнер. Но Патрика что-то беспокоило, его интуиция говорила ему, что Вера по-прежнему рассказывает не все.

Сев в машину, он достал свою копию письма, оставленного Андерсом как последнее послание миру. Он медленно прочитал написанные Андерсом строчки и еще раз почувствовал, насколько сильна боль, которая выплеснулась на него с

<p>κρυβόταν πίσω από τις λέξεις πάνω στο χαρτί.</p> <p>06</p> <p>Πάντα μ' εντυπώσιαζε η ειρωνεία στη ζωή μου. Το γεγονός ότι μπορώ να δημιουργώ ομορφιά με τα δάχτυλα και τα μάτια μου, ενώ σε όλα τ' άλλα καταφέρνω μόνο να δημιουργώ ασχήμια και καταστροφή.</p> <p>Γι' αυτό και το τελευταίο που κάνω είναι να καταστρέψω τους πίνακές μου. Για να υπάρχει και κάποια μορφή συνέπειας στη ζωή μου. Καλύτερα να είμαι συνεπής και ν' αφήσω μόνο σκατά πίσω μου παρά να θεωρούμαι σαν άνθρωπος πιο περίπλοκος απ' ό,τι αξίζω.</p> <p>Στην πραγματικότητα, είμαι απλός άνθρωπος. Το μόνο που θα ήθελα ήταν να απαλείψω μερικούς μήνες και συμβάντα από τη ζωή μου. Δεν νομίζω ότι λέγοντας αυτό ζητάω πολλά.</p> <p>Αλλά ίσως να μου άξιζαν όσα έπαθα στη ζωή. Ίσως να είχα κάνει κάτι τρομερό σε μια προηγούμενη ζωή για το οποίο πρέπει τώρα να πληρώσω το τίμημα.</p> <p>'Οχι ότι αυτό έχει κάποια σημασία. Αλλά καλό θα ήταν να ήξερα τι πράγμα πληρώνω τελικά.</p> <p>Ίσως θα αναρωτηθείτε γιατί επιλέγω ακριβώς αυτή τη στιγμή ν' αφήσω μια ζωή που δεν είχε κανένα νόημα εδώ και πολύ καιρό. Έλα ντε, μήπως ξέρω κι εγώ; Γιατί κάνει κάποιος κάτι σε μια ορισμένη χρονική στιγμή;</p> <p>Να αγαπούσα άραγε τόσο πολύ την Άλεξ ώστε η ζωή να χάσει και το ύστατο νόημά της; Μάλλον αυτή είναι μία από τις εξηγήσεις από την οποία θα πιαστείτε. Πραγματικά δεν ξέρω αν πρέπει να είμαι ειλικρινής. Η σκέψη του θανάτου με συντρόφευε όσο ζούσα, αλλά μόνο τώρα ένιωσα έτοιμος να πεθάνω.</p>	<p>бумаги.</p> <p>Глава 06</p> <p>Я часто удивлялся иронии моей жизни. Как так вышло, что своими руками я создавал красоту и при этом все остальное становилось лишь грязью и разрушением.</p> <p>Поэтому последнее, что я сделаю в этой жизни, — уничтожу свои картины. Чтобы в моей жизни появилась логика и последовательность. Оставить после себя лишь дермо, чтобы не казаться более сложным человеком. Я этого не заслужил.</p> <p>На самом деле я очень простой. Единственное, чего я желал, — это избавиться от нескольких месяцев и событий в моей жизни. И мне думается, хотел не так уж и много.</p> <p>Но может быть, я заслужил то, что получил. Наверное, я сделал что-то ужасное в прежней жизни и мне пришлось расплачиваться в этой.</p> <p>Хотя, наверное, это не играет особой роли. Но все же было бы интересно узнать, за что в таком случае я заплатил.</p> <p>Вы, может быть, хотите спросить, почему я выбрал именно этот момент, чтобы оставить жизнь, которая так долго была лишена смысла? А почему, вообще говоря, чтобы сделать что-то, люди выбирают какое-то определенное время?</p> <p>Любил ли я Александру настолько сильно, что жизнь потеряла смысл? Это одна из причин, которые можно принять. Честно говоря, я и сам толком не знаю. Я давно думаю о смерти как о старом друге, но в первый раз почувствовал, что готов.</p>
--	---

Και ίσως το γεγονός ότι πέθανε η Άλεξ να έκανε εφικτή και τη δική μου ελευθερία. Εκείνη ήταν πάντα η απρόσιτη, ήταν εκείνη που το κέλυφός της ούτε να το χαράξεις δεν μπορούσες. Το γεγονός ότι μπόρεσε να πεθάνει άνοιξε διάπλατα τις πόρτες των δυνατοτήτων μου προς την ίδια κατεύθυνση. Τα μπαγκάζια και τον εαυτό μου τα είχα έτοιμα από καιρό, το μόνο που απέμενε ήταν να επιβιβαστώ.

Μητέρα, συγχώρα με.

Άντερς

* * *

Η Σβία δεν αντιδρούσε όταν σηκωνόταν στις τέσσερις το πρωί, αλλά για σιγουριά κατέβηκε με μεγάλη προσοχή τη σκάλα με τα ρούχα στο χέρι.

Ο Έιλερτ ντύθηκε αθόρυβα στο καθιστικό και μετά έβγαλε τη βαλίτσα που την είχε κρύψει επιμελώς στο βάθος της δεσπέντζας.

Αυτό εδώ το σχεδίαζε μήνες και δεν είχε αφήσει τίποτα στην τύχη. Σήμερα ήταν η πρώτη μέρα της υπόλοιπης ζωής του.

Το αυτοκίνητο πήρε μπροστά μεμιάς παρά το ψύχος, και στις τέσσερις και είκοσι άφησε πίσω του το σπίτι στο οποίο είχε ζήσει τα πενήντα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Διέσχισε μια Φιελμπάκα που κοιμόταν και δεν πάτησε γκάζι παρά μόνο όταν προσπέρασε τον παλιό μύλο και έστριψε προς το Ντίνγκλε. Ήταν μόλις είκοσι χιλιόμετρα μακριά από το Γέτεμποργ και το αεροδρόμιο Λαντβέτερ και μπορούσε να 'ναι

Смерть Алекс предоставила мне возможность освободиться. Она всегда оставалась недосягаемой, и сквозь ее скорлупу было просто невозможно пробиться. Ее смерть неожиданно широко открыла передо мной ту же самую дверь. Я все давно упаковал и давно готов, просто надо шагнуть.

Прости меня, мама.

Андерс

* * *

Он никак не мог избавиться от привычки вставать рано или, как некоторые сказали бы, среди ночи. Но на этот раз эта его привычка сулила кое-что новое.

Свеа не прореагировала, когда он поднялся в четыре часа, но для большей надежности он тихонько спустился вниз по лестнице с одеждой в руках, а не стал одеваться в спальню.

Эйлерт оделся в тишине гостиной, а потом достал дорожную сумку, тщательно запрятанную в самой глубине шкафа.

Он планировал это месяцами и ничего не хотел оставлять на волю случая. Сегодня первый день его новой жизни.

Машина завелась с первой попытки, несмотря на холод. И в двадцать минут пятого он отъезжал от дома, в котором жил, оставляя у себя за спиной пятьдесят лет.

Он неторопливо ехал через спящую Фьељбаку и не прибавил газу до тех пор, пока не проехал старую ветряную мельницу и не повернул в направлении Дингле. До Гётеборга было примерно двадцать миль, значит, примерно столько же до аэропорта

ήσυχος ως προς την ώρα. Το αεροπλάνο για την Ισπανία δεν θα έφευγε πριν από τις οχτώ.

Επιτέλους, θα ζούσε τη ζωή του όπως γούσταρε να τη ζήσει.

Το σχεδίαζε πολύ καιρό αυτό, πολλά χρόνια. Οι πόνοι γίνονταν χειρότεροι με τα χρόνια, όπως χειρότερη γινόταν και απογοήτευση για τη ζωή του με τη Σβία.

Ο Έιλερτ ήξερε ότι άξιζε περισσότερα. Είχε βρει μέσω Έντερνετ μια μικρή πανσιόν σε ένα χωριουδάκι στην ισπανική Κόστα ντελ Σολ. Απείχε αρκετά από τις παραλίες και τις τουριστικές περιοχές και είχε, ως εκ τούτου, καλή τιμή.

Είχε στείλει ηλεκτρονικό μήνυμα για να μάθει αν μπορούσε να μένει εκεί όλο τον χρόνο αν το επιθυμούσε. Αυτό ίσχυε, και η ιδιοκτήτρια θα του έκανε καλύτερη τιμή. Του είχε πάρει πάρα πολύ καιρό να μαζέψει τα λεφτά, κρυφά από τη Σβία, που έλεγχε αυστηρά ό,τι έκανε και έλεγε, αλλά στο τέλος τα κατάφερε.

Υπολόγιζε ότι θα τα έβγαζε πέρα για περίπου δύο χρόνια με τις μέχρι τώρα οικονομίες του αν ζούσε ταπεινά και μετά θα έβλεπε τι θα έκανε. Άλλα αυτή ακριβώς τη στιγμή δεν υπήρχε τίποτα που θα μπορούσε να μειώσει τον ενθουσιασμό του.

Για πρώτη φορά εδώ και πενήντα χρόνια ένιωθε επιτέλους ελεύθερος και ανακάλυψε ότι πατούσε λίγο παραπάνω το γκάζι του παλιού Volvo από καθαρή ευτυχία. Το αμάξι θα το άφηνε στο πάρκινγκ μακράς διάρκειας. Η Σβία θα μάθαινε κάποια στιγμή πού το είχε αφήσει. Όχι ότι είχε σημασία.

Ποτέ της δεν είχε πάρει δίπλωμα οδήγησης και πάντα χρησιμοποιούσε τον Έιλερτ σαν απλήρωτο σοφέρ για να την πηγαίνει όπου γούσταρε.

Το μόνο που έτυπτε λίγο τη συνείδησή του ήταν τα παιδιά. Από την άλλη, βέβαια, ήταν πάντα περισσότερο τα παιδιά της Σβία παρά τα δικά του και, προς μεγάλη του λύπη, είχαν γίνει κι αυτά μικροπρεπή και κοντόφθαλμα

Ландветтер, и он мог позволить себе не торопиться. Самолет в Испанию вылетал в восемь часов.

Наконец он мог зажить такой жизнью, какой хотел.

Он долго это планировал — несколько лет. Возрастные болячки беспокоили все больше с каждым годом, но еще сильнее росло раздражение от жизни со Свеа.

Эйлерт считал, что заслуживал лучшего. По Интернету он нашел маленький пансионат в крошечной деревушке на побережье Испании, чуть дальше от пляжей и привычных туристских маршрутов, чем остальные, с приемлемой поэтому ценой.

Он послал имейл и получил ответ, что он может жить там круглый год, если захочет, и в этом случае владелица пансионата сделает ему еще скидку. Много времени ушло на то, чтобы собрать деньги под неусыпным оком Свеа, которая следила за всеми его делами и поступками.

Он подсчитал, что денег ему хватит примерно года на два, если жить экономно, а потом он, наверное, что-нибудь придумает. Сейчас ничто не могло повлиять на его решение.

В первый раз за пятьдесят лет он чувствовал себя свободным и от радости немного прибавил газу. Он собирался оставить машину на долговременной стоянке, потом Свеа узнает, где машина, хотя не то чтобы это играло какую-то роль.

У нее никогда не было водительских прав, и она использовала Эйлерта как бесплатного шофера, если ей приходилось ехать куда-нибудь.

Единственное, что немного тяготило его совесть, — так это мысль о детях. Но с другой стороны, они всегда были больше детьми Свеа, чем его детьми, и, к огорчению Эйлерта, выросли такими же

σαν κι εκείνη. Έφταιγε, βέβαια, λίγο και ο ίδιος γι' αυτό, αφού δούλευε όλη τη μέρα και πάντα έβρισκε δικαιολογίες να λείπει όσο περισσότερο μπορούσε από το σπίτι.

Αλλά είχε αποφασίσει να τους στείλει μια κάρτα από το Λαντβέτερ για να τους πληροφορήσει ότι εξαφανιζόταν οικειοθελώς και ότι δεν ήταν ανάγκη ν' ανησυχούν.

Δεν ήθελε, βέβαια, να βάλουν την αστυνομία να τον ψάχνει. Οι δρόμοι που διέσχιζε μέσα στο σκοτάδι ήταν εντελώς άδειοι και δεν έβαλε το ραδιόφωνο για να μπορέσει ν' απολαύσει τη σιωπή. Η ζωή τώρα άρχιζε.

* * *

«Δυσκολεύομαι απλώς να το καταλάβω. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι η Βέρα μπόρεσε να σκοτώσει την Άλεξ μόνο και μόνο για να μην αποκαλύψει τις σεξουαλικές κακοποιήσεις που είχαν υποστεί η ίδια και ο Άντερς πριν από είκοσι πέντε χρόνια».

Η Ερίκα στριφογύρισε σκεφτική το ποτήρι με το κρασί που είχε στο χέρι της.
«Δεν θα πρέπει να υποτιμά κανείς την ανάγκη που έχει ο καθένας να μη βγάζει μάτι σε μια μικρή κοινωνία. Αν γινόταν γνωστή εκείνη η παλιά ιστορία με τους βιασμούς, ο κόσμος θα είχε λόγο ν' αρχίσει να δείχνει με το δάχτυλο.

Από την άλλη, δεν την πιστεύω όταν λέει ότι το έκανε για χατίρι του Άντερς. Ισως να έχει δίκιο στο ότι ούτε ο Άντερς ήθελε να μάθει ο κόσμος τι είχε συμβεί με τον ίδιο και την Άλεξ, αλλά νομίζω ότι ήταν κυρίως η Βέρα αυτή που δεν μπορούσε ν' αντέξει στην ιδέα για τι θα έλεγε ο κόσμος πίσω από την πλάτη της αν έβγαινε στη φόρα όχι μόνο η σεξουαλική κακοποίηση του Άντερς όταν ήταν παιδί, αλλά και ότι η ίδια δεν έκανε τίποτα γι' αυτό και απλώς βοήθησε στην αποσιώπησή της. Πιστεύω ότι αυτή την ντροπή δεν μπορούσε ν' αντέξει.

Η δολοφονία της Άλεξ ήταν μια ιδέα της

мелочными и ограниченными, как их мать, в чем, безусловно, он видел и свою вину. Эйлерт работал целыми днями и находил для себя всевозможные предлоги, чтобы как можно реже бывать дома.

Но он решил для себя все же послать им открытку из Ландветтера и написать, что уехал по собственной воле и что им не стоит беспокоиться.

Он совсем не хотел, чтобы полиция объявила его в международный розыск. На дороге было темно и пусто. Эйлерт ехал в темноте, не включая радио, — он наслаждался тишиной. Жизнь начиналась.

* * *

— Мне трудно это понять — Вера убила Александру за то, что та хотела рассказать, как ее и Андерса изнасиловали двадцать пять лет назад.

— Эрика задумчиво крутила бокал с вином.

— Не надо недооценивать то, что в маленьких местечках нельзя высовываться. Если бы эта история вышла наружу, то у людей появилась бы новая причина тыкать пальцем.

Поэтому я не верю, что она сделала это ради Андерса. Может быть, она и права насчет того, что он совсем не хотел предавать огласке случившееся с ними, но я считаю, что в первую очередь она это сделала для себя. Она не могла смириться с мыслью, что люди будут шептаться у нее за спиной, когда узнают не только о том, что Андерс был изнасилован в детстве, но и о том, что она ничего не сделала и, вместо того чтобы помочь ему, умолчала обо всем.

Это был ее мгновенный порыв — убить

<p>στιγμής όταν κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να τη μεταπείσει.</p>	<p>Александру, поняв, что та не изменит своего решения.</p>
<p>Είχε μια παρόρμηση και την έκανε πράξη, μεθοδικά και εν ψυχρώ».</p>	<p>Она поддалась этому импульсу, а потом действовала методично и хладнокровно.</p>
<p>«Και πώς το παίρνει τώρα; Εννοώ, το ότι την αποκάλυψες».</p>	<p>— А как она это приняла? То, что ее осудят, хочу я сказать.</p>
<p>«Είναι εκπληκτικά ήρεμη. Νομίζω ότι η ανακούφισή της ήταν μεγάλη όταν της είπαμε ότι ο Άντερς δεν ήταν πατέρας του παιδιού και ότι, τελικά, δεν δολοφόνησε και το αγέννητο εγγόνι της.</p>	<p>— Она удивительно спокойна. Думаю, она почувствовала огромное облегчение, когда мы рассказали ей, что Андерс не был отцом ребенка, и, следовательно, она не убивала своего неродившегося внука.</p>
<p>‘Υστερα από αυτό το μαντάτο δείχνει να μην ενδιαφέρεται καν για το τι μπορεί να της συμβεί. Και γιατί να ενδιαφέρεται άλλωστε;</p>	<p>А после этого ей, похоже, стало совершенно безразлично, что с ней происходит. Да и почему должно быть иначе?</p>
<p>Ο γιος της είναι νεκρός, δεν έχει ούτε φίλους ούτε ζωή. Αποκαλύφθηκαν όλα, δεν έχει πια κάτι άλλο να χάσει. Μόνο την ελευθερία της, κι αυτή δεν σημαίνει και πολλά τώρα πια, απ’ ό,τι φαίνεται».</p>	<p>Ее сын мертв, у нее нет никаких друзей, нет личной жизни — все закончено, и ей нечего больше терять, разве что свою свободу. А насколько я понимаю, сейчас свобода мало что значит для нее.</p>
<p>Κάθονταν στο σπίτι του Πάτρικ και μοιράζονταν ένα μπουκάλι κρασί μετά το φαγητό.</p>	<p>Они сидели в доме Патрика и пили вино после того, как поужинали вместе.</p>
<p>Η Ερίκα απολάμβανε την ηρεμία και τη σιωπή. Χαιρόταν πολύ που είχε την Άννα και τα παιδιά στο σπίτι, αλλά μερικές φορές το πράγμα παρατραβούσε και τούτη η μέρα ήταν μία από αυτές.</p>	<p>Эрика наслаждалась тишиной и покоем. Ей очень нравилось, что у нее дома Анна и дети, но иногда дом превращался в настоящий бедлам, как, например, сегодня.</p>
<p>Ο Πάτρικ είχε περάσει όλη του τη μέρα με ανακρίσεις, αλλά, όταν τελείωσε, πήγε και την πήρε από το σπίτι, μαζί με το μικρό βαλιτσάκι με τα απαραίτητα για τη διανυκτέρευση, και τώρα κάθονταν πάνω στον καναπέ σαν ένα οποιοδήποτε ζευγάρι που είχε γυρίσει από μια μέρα σκληρής δουλειάς.</p>	<p>Патрик целый день был занят допросом; закончив, он заехал за Эрикой. Она взяла кое-какие вещи, и теперь они сидели, обнявшись, на диване, как давние супруги, прожившие вместе много лет.</p>
<p>Η Ερίκα έκλεισε τα μάτια. Αυτή ακριβώς η στιγμή ήταν υπέροχη και τρομακτική συνάμα. Όλα ήταν τόσο τέλεια, αλλά ταυτόχρονα δεν μπορούσε να μη σκέφτεται ότι ακριβώς έπειτα από τόση ευτυχία όλα μπορεί να πήγαιναν κατά διαβόλου.</p>	<p>Эрика закрыла глаза. Эта минута была чудесной и одновременно пугающей. Все складывалось замечательно, но в то же время она не могла не думать, что, может быть, это скоро кончится.</p>
<p>Το τι θα γινόταν αν επέστρεφε να μείνει στο διαμέρισμα στη Στοκχόλμη ήταν κάτι που δεν</p>	<p>Что, если ей придется возвращаться домой в Стокгольм? Она не хотела об этом думать.</p>

ήθελε ούτε να το σκέφτεται.

Η ίδια και η Άννα παρέκαμπταν το θέμα του σπιτιού εδώ και μέρες τώρα και, σαν να ήταν συνεννοημένες, είχαν επιλέξει να μην αναφερθούν καθόλου σε αυτό ακόμη.

Η Ερίκα πίστευε, εξάλλου, ότι η Άννα δεν είχε όρεξη να πάρει τέτοιες αποφάσεις και άφησε το θέμα στο απυρόβλητο.

Απόψε όμως δεν ήθελε να σκέφτεται το μέλλον. Καλύτερα να μη σκεφτόταν καθόλου το αύριο και να προσπαθούσε να απολαύσει αυτές τις στιγμές όσο περισσότερο γινόταν. Πίεσε τον εαυτό της ν' αφήσει κατά μέρος τις άσχημες σκέψεις.

«Μίλησα με τον εκδοτικό οίκο σήμερα. Για το βιβλίο με την ιστορία της Άλεξ.»
«Ναι; Και τι είπαν;»

Η ανυπομονησία στα μάτια του Πάτρικ την ικανοποίησε.

«Πιστεύουν ότι η ιδέα είναι λαμπρή και θέλουν να τους στείλω το γρηγορότερο δυνατόν το υλικό που έχω.

Έχω, βέβαια, να τελειώσω το βιβλίο για τη Σέλμα, αλλά μου έδωσαν έναν μήνα παράταση και τους υποσχέθηκα να είναι έτοιμο μέχρι τον Σεπτέμβριο.

Νομίζω ότι θα τα καταφέρω να γράψω και τα δύο παράλληλα. Μέχρι τώρα τα πήγα αρκετά καλά με το παράλληλο γράψιμο».

«Τι λέει ο εκδοτικός οίκος για τη νομική πλευρά του θέματος; Υπάρχει κίνδυνος να σε μηνύσει η οικογένεια της Άλεξ;»

«Ο νόμος περί ελευθεροτυπίας είναι αρκετά σαφής. Έχω δικαίωμα να γράψω γι' αυτό, ακόμα και χωρίς τη συγκατάθεσή τους, αλλά, φυσικά, πιστεύω ότι θα μου τη δώσουν αν τους αναλύσω το σχέδιό μου και τη μορφή που θα πάρει το βιβλίο.

Όντως, δεν ενδιαφέρομαι να γράψω κάτι κουτσομπολίστικο και ανούσιο, αλλά κάτι για

Они с Анной избегали говорить о доме уже несколько дней, как бы по молчаливому согласию отложив обсуждение этого вопроса.

Эрика считала, что сейчас Анна совершенно не способна принимать решения, и поэтому оставила все на потом.

Сегодня вечером она не хотела думать о будущем. Лучше не ломать голову над тем, что будет завтра, а наслаждаться минутой и получать как можно больше удовольствия от того, что есть. Она заставила себя выкинуть из головы грустные мысли.

— Я разговаривала сегодня с издательством насчет книги об Алекс.

— Не может быть! Что они сказали?

Эрике стало приятно, когда увидела искренний интерес в глазах Патрика.

— Они считают, что мысль просто блестящая, и хотят, чтобы я прислала им рукопись как можно скорее.

Но я по-прежнему должна дописать книгу о Сельме: мне дали отсрочку на месяц, так что я обещала закончить к сентябрю.

Я думаю, что справлюсь и параллельно напишу обе книги — по крайней мере, до сих пор у меня это получалось.

— А что думают в издательстве насчет юридической стороны вопроса? Наверное, это рискованно: ведь семья Алекс может предъявить тебе иск?

— Закон о свободе печати вполне ясен. У меня есть право об этом писать, даже без их согласия, но я, понятное дело, надеюсь, что они согласятся, если я только им все объясню и расскажу, как у меня появилась мысль об этой книге.

Я совершенно не пытаюсь выдать что-нибудь сенсационное, а пишу о том, что

τα πραγματικά γεγονότα και για το πώς ήταν πραγματικά η Άλεξ».

«Και η αγορά; Νομίζεις ότι υπάρχει ενδιαφέρον γι' αυτό τον τύπο βιβλίων;»

Τα μάτια του Πάτρικ έλαμπαν, και η Ερίκα χάρηκε για τον ενθουσιασμό που έδειχνε για τη δουλειά της. Ήξερε πόσο σημαντικό ήταν το βιβλίο γι' αυτήν και φερόταν ανάλογα.

«Ακόμα κι εκεί συμφωνήσαμε ότι πρέπει να υπάρχει ενδιαφέρον. Στις ΗΠΑ η ζήτηση για βιβλία που στηρίζονται σε πραγματικά εγκλήματα είναι τεράστια. Η μεγαλύτερη συγγραφέας αυτού του είδους βιβλίων, η Αν Ρουλ, πουλάει εκατομμύρια βιβλία.

Επίσης, αυτός ο τύπος βιβλίων είναι ένα αρκετά νέο φαινόμενο εδώ. Υπάρχουν ελάχιστα τέτοια βιβλία που ακολουθούν λίγο αυτή τη γραμμή, όπως για παράδειγμα αυτό που γράφτηκε πριν από κάνα δυο χρόνια για την υπόθεση με τον γιατρό και τον παθολογοανατόμο, αλλά τίποτα που να είναι εντελώς γνήσιο.

Όπως ακριβώς και η Αν Ρουλ, έτσι κι εγώ θα ήθελα να κάνω πολλή δουλειά στο θέμα της έρευνας. Να ελέγξω δεδομένα, να μιλήσω με όλους τους εμπλεκόμενους και μετά να γράψω ένα βιβλίο που να είναι όσο πιο κοντά γίνεται στην αλήθεια των πραγματικών γεγονότων».

«Πιστεύεις ότι η οικογένεια της Άλεξ θα δεχτεί να τους κάνεις ερωτήσεις;»

«Δεν ξέρω». Η Ερίκα τύλιξε μια τούφα από τα μαλλιά της γύρω από το δάχτυλό της.

«Πραγματικά, δεν ξέρω. Εν πάσῃ περιπτώσει, εγώ θα τους ρωτήσω και αν δεν θελήσουν να ικανοποιήσουν το αίτημά μου, θα προσπαθήσω να το παρακάμψω κατά κάποιον τρόπο.

Έχω το σοβαρό πλεονέκτημα να γνωρίζω ήδη τόσα πολλά γι' αυτούς. Πρέπει, βέβαια, να πω ότι διστάζω να τους ρωτήσω, αλλά θα το λύσω σίγουρα.

случилось на самом деле, и о том, какой в действительности была Алекс.

— А книжный рынок? Как они считают, будет ли интерес к книге такого плана?

Глаза Патрика светились, и Эрика радовалась его энтузиазму в отношении ее дел. Он знал, как много для нее значила эта книга и все, что с ней связано.

— Мы все уверены, что интерес будет. В США романы *true crime* идут нарасхват. Самая известная писательница этого жанра — Анн Руле, ее книги продаются миллионными тиражами.

А для Швеции это все довольно ново. Есть несколько книг подобного направления: например, та, что вышла пару лет назад, помнишь, где рассказывалось о враче и вскрытии, — но именно такой, как моя, еще не было.

Как и Анн Руле, я хочу уделить большое внимание расследованию — голые факты, беседы со всеми участниками — и написать книгу о том, что случилось, настолько правдивую, насколько только можно.

— Ты считаешь, что семья Алекс согласится?

— Я не знаю.

— Эрика накрутила прядь волос на палец.

— Я действительно не знаю, но в любом случае спрошу, и если они не согласятся, то попробую как-нибудь это обойти.

Мне очень помогло то, что они мне так много рассказали; сейчас я, конечно, немного побаиваюсь разговора с ними, но так или иначе я должна это сделать.

Αν αυτό το βιβλίο πουλήσει, δεν θα έχω αντίρρηση ν' αρχίσω να γράφω για ενδιαφέρουσες νομικές περιπτώσεις, οπότε πρέπει να συνηθίσω να ενοχλώ λίγο τους συγγενείς αυτών των ανθρώπων. Είναι ένα απαραίτητο στοιχείο για τη δουλειά αυτή. Πιστεύω, επίσης, ότι οι άνθρωποι έχουν την ανάγκη να μιλήσουν, να πουν την ιστορία τους».

«Με άλλα λόγια, δηλαδή, θα προσπαθήσεις να μιλήσεις και με τη Βέρα».

«Ναι, οπωσδήποτε. Δεν έχω ιδέα αν θα το δεχτεί, αλλά εγώ θα προσπαθήσω, όπως και να 'χει. Ισως να θέλει να μου μιλήσει, ίσως όχι. Δεν μπορώ να την πιέσω».

Σήκωσε τους ώμους της σε μια κίνηση που σήμαινε αδιαφορία, αλλά σίγουρα το βιβλίο δεν θα ήταν εξίσου καλό αν δεν κατάφερνε τη Βέρα να μιλήσει. Αυτό που είχε γράψει μέχρι τώρα ήταν ένας σκελετός. Από εδώ και πέρα έπρεπε να δουλέψει σκληρά για να βάλει κάμποση σάρκα στα οστά.

«Κι εσύ;»

Γύρισε λίγο το κορμί της στον καναπέ και έβαλε τα πόδια της πάνω στο γόνατο του Πάτρικ, ο οποίος κατάλαβε τι ήθελε και άρχισε υπάκουα να της κάνει μασάζ στα πόδια.

«Πώς ήταν η μέρα σου; Είσαι ο ήρωας του τμήματος τώρα;»

Ο βαρύς αναστεναγμός που έβγαλε ο Πάτρικ άφησε να εννοηθεί ότι δεν ήταν έτσι τα πράγματα.

«Μπα. Μη μου πεις ότι πίστευες πως ο Μέλμπεργ θα άφηνε να πάει η δόξα σε άλλον, έστω κι αν του ανήκε.

Πηγαινοέρχεται όλη τη μέρα μεταξύ δωματίου ανακρίσεων και διαφόρων συνεντεύξεων στα ΜΜΕ. Το “εγώ” είναι πλέον η συνηθέστερη αντωνυμία που βγαίνει από τα χείλη του στις συνεντεύξεις με τους δημοσιογράφους.

Если книга будет хорошо продаваться, то, возможно, я продолжу писать об интересных расследованиях, так что мне к этому надо привыкать. И еще одна вещь: я думаю, что у людей есть потребность быть выслушанными, потребность рассказать кому-то свою историю — и у тех, и у других, и у жертв, и у преступников.

— Другими словами, ты хочешь сказать, что собираешься поговорить с Верой?

— Да, конечно. Я не имею ни малейшего понятия, согласится она или нет, но в любом случае попробую. Может быть, она захочет рассказать, может быть, нет. Но я не буду ее принуждать.

Эрика пожала плечами с деланным безразличием, но она знала, что книга очень много потеряла, если Вера не согласится. То, что она до сих пор написала, представляло собой скорее скелет, основу книги, а дальше ей надо было упорно работать и наращивать плоть на этих костях.

— А ты как?

Она немного развернулась на диване и положила ноги на колени Патрику, который понял намек и послушно начал массировать ее ступни.

— Как у тебя прошел день? Ты теперь герой в участке?

Судя по тяжелому вздоху Патрика, дело обстояло несколько иначе.

— Мелльберг не был бы Мелльбергом, если бы не присвоил всю славу себе.

Он летал, как бумеранг, между комнатой для допросов и журналистами. Общаясь с прессой, каждую фразу Мелльберг начинал с местоимения, и ты, наверное, не очень удивишься, если я скажу, что это было местоимение «я».

Θα ένιωθα τεράστια έκπληξη αν μάθαινα ότι έκανε έστω και μια φορά αναφορά του ονόματος μου. Άλλά δεν πάει στον διάβολο. Ποιος θέλει να δει τ' όνομά του στις εφημερίδες; Χτες συνέλαβα έναν δολοφόνο και αυτό μου φτάνει και μου περισσεύει για πολύ καιρό».

«Εχω ακούσει περί ευγενών προθέσεων, αλλά αυτό παραπάει».

Η Ερίκα τού έριξε δυο τρεις ανάλαφρες γροθιές στον ώμο.

«Παραδέξου τώρα ότι θα ήθελες πολύ να στέκεσαι μπροστά στο μικρόφωνο μιας μεγάλης συνέντευξης Τύπου, με το στήθος φουσκωμένο, και να περιγράφεις πόσο ευφυώς κατάφερες να υπολογίσεις ποιος ήταν ο δολοφόνος».

«Ε, εντάξει, ίσως να είχε λίγη πλάκα να δω και το δικό μου όνομα τουλάχιστον σε μια μικρή γωνιά κάποιας τοπικής εφημερίδας. Άλλα τώρα τα πράγματα είναι όπως είναι.

Ο Μέλμπεργ θα κλέψει και την τελευταία ρανίδα δόξας, κι εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτό».

«Πιστεύεις ότι θα πάρει εκείνη τη μετάθεση που θέλει τόσο πολύ;»

«Αχ, μακάρι να τανε έτσι. Οχι, διότι η ηγεσία στο Γέτεμποργ είναι πολύ ικανοποιημένη που τον έχει εδώ, οπότε φοβάμαι ότι θα τον τρώμε στη μάπα μέχρι να πάρει σύνταξη. Όπως φοβάμαι, επίσης, ότι αυτή η μέρα είναι ακόμα πολύ μακριά».

«Καημένε Πάτρικ».

Του χάιδεψε τα μαλλιά, κι αυτός το πήρε σαν σημάδι να πηδήσει πάνω της και να την ακινητοποιήσει αποκάτω του εκεί, στον καναπέ.

Το κρασί είχε κάνει τα μέλη να βαρύνουν και η ζεστασιά του κορμιού του πέρασε σιγά σιγά στο δικό της. Η ανάσα του άλλαξε χαρακτήρα και έγινε βαρύτερη, αλλά η Ερίκα είχε να του κάνει μερικές ερωτήσεις ακόμα. Πίεσε τον

И для меня стало бы большим сюрпризом, если бы он хоть раз упомянул мое имя. Но какая разница, чье имя появится в газете? Я вчера арестовал убийцу, и мне этого вполне достаточно.

— Просто поразительно. Какое благородство.

— Эрика игриво стукнула Патрика по плечу.

— Признайся, ты бы, наверное, хотел стоять перед микрофоном на большой пресс-конференции, выпятив грудь колесом, и рассказывать, как гениально ухитрился вычислить убийцу.

— Не-а, с меня было бы достаточно небольшого упоминания обо мне в местной газете.

Но сейчас все так, как оно есть. Мелльберг собирается присвоить себе всю честь и славу, и с этим, хоть на уши встань, ничего не поделаешь.

— А как ты думаешь, он получит свой перевод, о котором мечтает?

— Если бы только так. Нет, я подозреваю, начальство в Гётеборге очень устраивает то, что он сидит здесь. Так что, боюсь, нам придется с ним мыкаться, пока он не уйдет на пенсию, а до этого радостного дня еще очень и очень далеко.

— Бедный Патрик.

Она погладила его по волосам. Он воспринял это как сигнал к активным действиям, набросился на Эрику и подмял ее под себя на диване.

От вина ее тело отяжелело, она чувствовала, какой он теплый. Дыхание Патрика участилось, но у Эрики все еще имелось к нему несколько вопросов. Она заставила себя опять сесть и отпихнула

εαυτό της να ανακαθίσει στον καναπέ και με ήπια σπρωξίματα έστειλε τον Πάτρικ στη δική του γωνιά ξανά.

«Ναι, αλλά νιώθεις ικανοποιημένος με όλ' αυτά; Με την εξαφάνιση του Νίλς, για παράδειγμα. Δεν έμαθες τίποτα παραπανίσιο από τη Βέρα;»

«Οχι, ισχυρίζεται ότι δεν ξέρει τίποτα γι' αυτό. Δυστυχώς για κείνη δεν την πιστεύω. Πιστεύω ότι είχε έναν πολύ σοβαρότερο λόγο να κρύψει τον Άντερς και όχι μόνο μήπως μάθαινε ο κόσμος ότι ο Νίλς τον είχε κακοποιήσει σεξουαλικά.

Νομίζω ότι ήξερε ακριβώς τι είχε συμβεί με τον Νίλς και ήθελε να κρύψει αυτό το μυστικό πάση θυσία.

Αλλά πρέπει να πω ότι με ενοχλεί που χρειάζεται να κάνω ακόμη υποθέσεις. Οι άνθρωποι δεν γίνονται καπνός έτσι στα καλά καθούμενα. Ο Νίλς κάπου είναι και υπάρχει επίσης, υπάρχει κάποιος ή κάποιοι οι οποίοι ξέρουν πού είναι. Εν πάσῃ περιπτώσει, έχω μια θεωρία».

Της εξήγησε με το νι και με το σίγμα την υποθετική εξέλιξη των πραγμάτων και της παρέθεσε τις συγκυρίες που τον οδήγησαν στην ανάπτυξη αυτής της ιδέας.

Η Ερίκα ένιωσε να ανατριχιάζει, παρά τη ζέστη που είχε στο σπίτι. Ακουγόταν απίστευτο αλλά και αληθιφανές.

Καταλάβαινε, επίσης, ότι ο Πάτρικ δεν θα μπορούσε ποτέ ν' αποδείξει έστω και κάτι από όλ' αυτά. Και μια απόδειξη ίσως να μη βιηθούσε σε τίποτα.

Είχαν περάσει τόσα χρόνια. Είχαν ήδη καταστραφεί τόσες ζωές που δεν είχε νόημα η καταστροφή ακόμα μίας.

«Ξέρω ότι αυτό δεν θα με οδηγήσει ποτέ πουθενά. Κι όμως, θέλω να ξέρω για δική μου ικανοποίηση. Έζησα με αυτή την υπόθεση πολλές βδομάδες τώρα και πρέπει να την τελειώσω όπως θέλω εγώ».

Πατρικα обратно в его угол дивана.

— Но ты сейчас всем доволен? Тебя все устраивает? А исчезновение Нильса? Тебе не удалось больше ничего разузнать у Веры?

— Нет, она утверждает, что ничего об этом не знает. Увы, но я ей не верю. Я считаю, что у нее более серьезные причины защищать Андерса, чем боязнь публичной огласки того факта, что Нильс его изнасиловал.

Думаю, она точно знает, что случилось с Нильсом, и старается сохранить эту тайну любой ценой.

Но должен признаться: меня раздражает, что это лишь предположение. Люди не растворяются в воздухе, он где-то есть, и кто-то знает, где именно. Ну во всяком случае, у меня есть одна теория.

Он шаг за шагом воспроизвел для нее возможное развитие событий, еще раз припомнив обстоятельства, на которых базировалась его идея.

Эрика почувствовала, как ее охватил холод, хотя в комнате было тепло. Это казалось невероятным и в то же время логичным.

Она также понимала, что Патрик никогда не сможет доказать ничего из того, о чем ей рассказывал, и что, возможно, это не будет иметь никакого значения.

Столько лет прошло, столько жизней уже исковеркано, и, думается, никому не пойдет на пользу, если будет разрушена еще одна.

— Я знаю, что это никогда ни к чему не приведет. Но я хочу знать правду. Я жил этим делом несколько недель, и мне нужна концовка.

«Ναι, αλλά τι θα κάνεις; Και εννοώ, τι μπορείς να κάνεις;»

Ο Πάτρικ αναστέναξε.

«Θα ζητήσω απλώς να μου δώσουν μερικές απαντήσεις. Αν δεν ρωτήσεις, δεν παίρνεις ποτέ απάντηση, έτσι δεν είναι;»

Η Ερίκα τον κοίταξε ερευνητικά.

«Δεν νομίζω ότι είναι καλή ιδέα, αλλά εσύ ξέρεις καλύτερα».

«Ναι, αυτό ελπίζω. Μπορούμε όμως ν' αφήσουμε κατά μέρος τους θανάτους και τις δυστυχίες γι' απόψε και να ασχοληθούμε λίγο μ' εμάς;»

«Νομίζω ότι είναι μια υπέροχη ιδέα».

Έριξε ξανά το βάρος του πάνω στο κορμί της, και αυτή τη φορά δεν τον έσπρωξε κανείς μακριά.

Όταν έφυγε από το σπίτι, η Ερίκα ήταν ακόμη στο κρεβάτι. Δεν του έκανε καρδιά να την ξυπνήσει, αλλά σηκώθηκε αθόρυβα, ντύθηκε και έφυγε με το αυτοκίνητο.

Κάπου διαισθάνθηκε μια μικρή έκπληξη, αλλά και μια συγκρατημένη προσμονή όταν έκλεισε αυτό το ραντεβού.

Η προϋπόθεση ήταν να συναντηθούν διακριτικά, και ο Πάτρικ δεν είχε κανένα πρόβλημα στο να συμφωνήσει.

Γι' αυτό και είχε σηκωθεί από τις εφτά το πρωί δευτεριάτικα. Οδηγώντας προς τη Φιελμπάκα, συνάντησε ελάχιστα αυτοκίνητα. Έστριψε όταν είδε μια πινακίδα που έγραφε Βεντέ και πάρκαρε σ' ένα εντελώς άδειο πάρκινγκ που βρισκόταν λίγο παραπέρα στον ίδιο δρόμο. Μετά περίμενε.

Δέκα λεπτά αργότερα έστριψε άλλο ένα αμάξι στο πάρκινγκ και πάρκαρε δίπλα στο δικό του. Ο οδηγός βγήκε έξω, άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού στο αυτοκίνητο του Πάτρικ και

— Но что ты будешь делать? Что ты вообще можешь в этом случае сделать?

Патрик вздохнул:

— Я просто-напросто немножко попрошу, чтобы мне ответили. Ведь обычно, когда человек хочет что-то узнать, он спрашивает, не так ли?

Эрика внимательно посмотрела на него:

— Я не знаю, насколько это блестящая идея, но ты, наверное, знаешь лучше.

— Да, я надеюсь. А можем мы оставить в покое смерть и трагедии на этот вечер и заняться наконец друг другом?

— Мне кажется, это блестящая мысль.

Он опять навалился на нее, и на этот раз Патрика уже никто не отпихивал.

Когда он вышел из дома, Эрика еще спала. У него не хватило духу будить ее, и он просто тихо поднялся, оделся и ушел.

Он испытывал не только закономерный интерес, но и некоторую настороженность, договариваясь об этой встрече.

Согласно выдвинутому ему условию, они должны встретиться в уединенном месте, и Патрик без труда решил эту проблему.

Поэтому сейчас, ранним утром понедельника, он был уже на ногах и ехал в темноте в направлении Фьељбаки по почти пустынному шоссе. Он свернул возле таблички, на которой было написано «Ведде», и остановился на парковке чуть в стороне от дороги. Семь часов. Он приехал первым. Патрик ждал.

Спустя десять минут еще одна машина свернула на парковку и остановилась рядом, водитель вышел, открыл пассажирскую дверь машины Патрика и сел

μπήκε μέσα. Ο Πάτρικ είχε αφήσει τη μηχανή στο ρελαντί για να δουλεύει το καλοριφέρ, διότι αλλιώς θα πάγωναν.

«Είναι μάλλον λίγο συναρπαστικό αυτό εδώ, να συναντιόμαστε κρυφά προστατευμένοι από το σκοτάδι. Το ερώτημα όμως παραμένει: Γιατί;»

Ο Γιαν τον κοίταξε με ήρεμο αλλά απορημένο βλέμμα.

«Νόμιζα ότι η έρευνα είχε τελειώσει πια.
Έχετε τον δολοφόνο της Άλεξ, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Αλλά υπάρχουν ακόμη κάποια κομμάτια του παζλ που δεν ταιριάζουν ακριβώς και αυτό με ενοχλεί αφάνταστα».

«Μπα; Και ποια μπορεί να είναι αυτά τα κομμάτια;»

Τίποτα στο πρόσωπο του Γιαν δεν αποκάλυπτε τα συναισθήματά του. Ο Πάτρικ αναρωτήθηκε αν είχε σηκωθεί με τα κοκόρια τζάμπα και βερεσέ. Αλλά τώρα ήταν εδώ και καλύτερα να ολοκλήρωνε αυτό που είχε αρχίσει.

«Όπως θα άκουσες ίσως, ο θετός αδερφός σου, ο Νίλς, κακοποιούσε σεξουαλικά την Αλεξάνδρα και τον Άντερς».

«Ναι, το άκουσα. Τρομακτικό. Και σκέφτομαι τη μητέρα».

«Αν και δεν ήταν ακριβώς άγνωστο γι' αυτή. Το ήξερε ήδη».

«Και βέβαια το ήξερε. Χειρίστηκε την κατάσταση με τον μοναδικό τρόπο που ήξερε. Με τη μεγαλύτερη δυνατή διακριτικότητα. Το οικογενειακό όνομα έπρεπε, φυσικά, να προστατευτεί. Όλα τ' άλλα έρχονταν σε δεύτερη μοίρα».

«Κι εσύ πώς νιώθεις γι' αυτό. Ότι ο αδερφός σου ήταν παιδεραστής και ότι η μητέρα σου το ήξερε και τον προστάτευε;»

Ο Γιαν δεν έδειξε να πτοείται. Τίναξε κάποιους ανύπαρκτους κόκκους σκόνης από τον γιακά

в салон. Двигатель был на холостом ходу, чтобы работала печка, иначе бы они скоро замерзли.

— Довольно захватывающее ощущение — встречаться в безлюдном месте под покровом темноты. Вопрос только в том — зачем?

— Ян выглядел совершенно спокойным, но слегка заинтересованным.

— Я считал, что расследование уже закончено. У вас ведь теперь есть убийца Алекс, не правда ли?

— Да, совершенно верно. Но по-прежнему недостает нескольких кусочков, и это меня раздражает.

— Ах так? И что же это такое?

Лицо Яна оставалось абсолютно бесстрастным. Патрик подумал: а вдруг окажется, что он совершенно напрасно так зверски рано вылез из кровати? Но он был здесь, и стоило довести начатое до конца.

— Как ты, наверное, слышал, твой сводный брат Нильс изнасиловал Александру и Андерса.

— Да, я слышал об этом. Жуткая история. Особенно когда подумаешь о маме.

— Вообще-то для нее это не стало новостью. Она уже была в курсе.

— Конечно, она была в курсе и разрешила ситуацию единственным способом, который знала, со всей возможной тщательностью. Она защищала доброе имя семьи. Все остальное перед этим отступало.

— А что ты чувствуешь по этому поводу? Ведь твой брат был педофилом, а твоя мать об этом знала и покрывала его.

Ян не позволил вывести себя из равновесия. Он стряхнул несколько невидимых

του πανωφοριού του, ανασήκωσε το ένα φρύδι και απάντησε στον Πάτρικ, αφού σκέφτηκε μερικά δευτερόλεπτα:

«Κατανοώ, φυσικά, τη μητέρα. Έκανε το μοναδικό πράγμα που μπορούσε να κάνει και, εδώ που τα λέμε, το κακό είχε ήδη γίνει. Έτσι δεν είναι;».

«Ναι, βεβαίως, μπορείς να το δεις και έτσι. Το ερώτημα είναι πού εξαφανίστηκε μετά ο Νιλς. Δεν ειδοποίησε κανέναν από την οικογένεια;»

«Αν το είχε κάνει, θα ειδοποιούσαμε την αστυνομία σαν καλοί πολίτες». Η ειρωνεία ήταν τόσο καλά καλυμμένη στο ύφος που χρησιμοποιούσε ώστε να εντοπίζεται πολύ δύσκολα.

«Αλλά καταλαβαίνω ότι επέλεξε να εξαφανιστεί. Τι άλλο του έμενε εδώ πέρα;

Η μητέρα είχε μάθει τι τύπος ήταν τελικά και, βέβαια, δεν μπορούσε να δουλέψει άλλο στο σχολείο. Φρόντισε η μητέρα γι' αυτό. Γι' αυτό έφυγε.

Πιθανώς να ζει σε κάποια θερμή χώρα με εύκολη πρόσβαση σε μικρά κοριτσάκια και αγοράκια».

«Δεν νομίζω».

«Μπα; Και γιατί παρακαλώ; Βρήκατε τον παροιμιώδη σκελετό σε κάποια γκαρνταρόμπα;»

Ο Πάτρικ αγνόησε τον χωρατατζίδικο τόνο του Γιαν.

«Όχι, δεν βρήκαμε τίποτα. Αλλά, ξέρεις, έχω μια μικρή θεωρία.»

«Μα αυτό είναι συναρπαστικό».

«Δεν νομίζω ότι ο Νιλς κακοποιούσε σεξουαλικά μόνο την Άλεξ και τον Άντερς. Πιστεύω ότι το βασικό θύμα ήταν αυτό που βρισκόταν πολύ κοντά του. Το οποίο μπορούσε να πλησιάσει εύκολα. Πιστεύω ότι

пылинок с пальто и лишь немного приподнял бровь, ответив Патрику несколько секунд спустя.

— Я, ясное дело, понимаю маму. Она поступала как могла и умела, и зло ведь уже было совершено, не правда ли?

— Да, это очевидно, но вопрос в том, куда Нильс направился потом? Никто из вас ничего о нем не слышал?

— В этом случае мы бы, безусловно, информировали полицию, как честные, законопослушные граждане. — В голосе Яна прозвучала легкая, едва заметная ирония.

— Но я понимаю, почему он предпочел исчезнуть. Что ему оставалось?

Мать узнала, кто он на самом деле и какой он, и Нильс больше не мог продолжать работать в школе. Я думаю, что это она, по крайней мере, понимала. Он и подался отсюда.

По всей вероятности, он теперь живет в какой-нибудь стране с теплым климатом, где можно легко заполучить маленьких девочек и маленьких мальчиков.

— Я так не думаю.

— Ах так? И почему же? Ты нашел в каком-нибудь гардеробе еще один скелет?

Патрик проигнорировал его насмешливый тон:

— Да нет, не получилось. Но понимаешь, у меня есть одна теория.

— Интересно, очень интересно.

— Я не думаю, что Нильс ограничился только Александрой и Андерсоном. Я думаю, что его наипервойшей жертвой стал тот, кто был у него под рукой, до кого было проще всего добраться. Я думаю, что этой жертвой

<p>κακοποιούσε κι εσένα».</p> <p>Για πρώτη φορά ο Πάτρικ νόμισε ότι είδε μια ρωγμή στη λαμπρή, λουστραρισμένη πρόσωψη του Γιαν, αλλά το επόμενο δευτερόλεπτο τον είδε ν' ανακτά τον, έστω επιφανειακό, έλεγχό του.</p> <p>«Ενδιαφέρουσα θεωρία. Πού τη στηρίζεις ακριβώς;»</p> <p>«Σε όχι και τόσα πολλά, οφείλω να ομολογήσω. Άλλα βρήκα κάτι που συνέδεε και τους τρεις σας. Στα παιδικάτα σας. Είδα ένα μικρό κομμάτι δέρμα στο γραφείο σου όταν σε επισκέφθηκα.</p> <p>Πρέπει να έχει μεγάλη σημασία για σένα, έτσι δεν είναι; Κάτι συμβολίζει. Μια αμοιβαία δέσμευση, μια αλληλεγγύη, έναν όρκο αίματος.</p> <p>Το φυλάς εδώ και είκοσι πέντε χρόνια. Το ίδιο έκαναν η Άλεξ και ο Άντερς με τα δικά τους.</p> <p>Στην πίσω μεριά όλων αυτών υπάρχει ένα ξεθωριασμένο δακτυλικό αποτύπωμα από αίμα, και γι' αυτό πιστεύω ότι εσείς, με εκείνο τον πολύ δραματικό τρόπο των παιδιών, δώσατε έναν όρκο αίματος.</p> <p>Μετά υπήρχαν τρία γράμματα καμένα στην μπροστινή πλευρά του δέρματος. «Ο.Τ.Σ» Δεν κατάφερα να καταλάβω τι σημαίνουν. Μήπως μπορείς να με βοηθήσεις με αυτό;»</p> <p>Ο Πάτρικ έβλεπε, σχεδόν κυριολεκτικά, μπροστά του πώς δύο διαφορετικές δυνάμεις μάχονταν μέσα στον Γιαν. Από τη μια η λογική που του έλεγε να μην πει απολύτως τίποτα κι από την άλλη δεν θα έπρεπε να υποτιμάει κανείς την επιθυμία της αποκάλυψης ενός μυστικού, την εκμυστήρευση σε κάποιον.</p> <p>Ο Πάτρικ στηρίζόταν στον εγωισμό του Γιαν και στοιχημάτιζε όλα του τα υπάρχοντα στο ότι ο Γιαν δεν θα άντεχε στον πειρασμό να ξαλαφρώσει την καρδιά του σε κάποιον που έδειχνε ενδιαφέρον. Αποφάσισε να τον βοηθήσει λίγο παραπάνω και να διευκολύνει την απόφασή του.</p>	<p>был ты.</p> <p>На долю секунды Патрик заметил перемену в Яне, но тот моментально снова взял себя в руки.</p> <p>— Интересная теория. И на чем она у тебя базируется?</p> <p>— Должен признаться, оснований мало. Но я нашел определенную связь между вами троими в вашем детстве. Я видел маленький кожаный ярлычок в твоем кабинете, когда приходил к тебе.</p> <p>По-видимому, он для тебя довольно много значит, он что-то символизирует: союз, общность, кровную связь.</p> <p>Ты хранил его двадцать три года, и так же поступили со своими Андерс и Александра.</p> <p>На задней стороне каждого — отпечаток вымазанного кровью пальца. Я полагаю, что, будучи детьми, вы для большей драматичности таким образом символизировали кровную связь.</p> <p>Есть еще три буквы, выжженные на коже, — «Д.Т.М». Это мне истолковать не удалось. Может быть, ты мне поможешь в этом пункте?</p> <p>Патрик буквально видел, как Ян борется с искушением: с одной стороны, благородное приказывало ему молчать, не выдавая своей тайны, а с другой стороны, в нем жило свойственное всем людям непреодолимое желание рассказать, выговориться перед кем-то.</p> <p>Патрик возлагал свои надежды на этого Яна и готов был поставить все свои деньги на то, что Ян не сможет преодолеть искушение облегчить свое сердце перед кем-то, кто слушает с интересом. Патрик попытался помочь Яну поскорее принять решение.</p>
--	--

«Ο, τι θα ειπωθεί εδώ θα μείνει εδώ, μεταξύ μας. Δεν έχω ούτε την αντοχή ούτε τους πόρους να ψάξω κάτι που συνέβη πριν από είκοσι πέντε χρόνια και δεν πιστεύω ότι θα μπορούσα να βρω αποδείξεις ακόμα κι αν προσπαθούσα. Αυτό είναι για μένα προσωπικά. Πρέπει να μάθω».

Ο πειρασμός έγινε πια μεγαλύτερος από αυτόν που μπορούσε να αντέξει ο Γιαν.

«“Οι Τρεις Σωματοφύλακες” αυτό σημαίνει το “Ο.Τ.Σ.” Γελοία και ξεκαρδιστικά ρομαντικό, αλλά έτσι βλέπαμε τους εαυτούς μας. Ήμασταν εμείς κόντρα στον κόσμο ολάκερο. Όταν ήμασταν μαζί, ξεχνούσαμε τι μας είχε συμβεί. Ποτέ δεν μιλούσαμε γι’ αυτό μεταξύ μας, αλλά δεν χρειαζόταν κιόλας. Το είχαμε καταλάβει. Συμφωνήσαμε να βρισκόμαστε πάντα ο ένας δίπλα στον άλλο.

Χαρακώσαμε από ένα δάχτυλο με ένα κομμάτι γυαλί που είχαμε βρει και ανακατέψαμε τα αίματά μας και φτιάξαμε το έμβλημά μας με το μείγμα αυτό.

»Ημουν ο δυνατότερος απ’ όλους μας. Ήμουν αναγκασμένος να είμαι ο δυνατότερος. Οι άλλοι μπορούσαν τουλάχιστον να νιώθουν κάποια ασφάλεια στο σπίτι τους. Εγώ κοιτούσα πάντα πίσω μου και τις νύχτες ξάπλωνα σκεπασμένος μέχρι το σαγόνι με το πάπλωμα και περίμενα ν’ ακούσω τα βήματα που ήξερα ότι θ’ ακούγονταν, πρώτα στο χολ και μετά όλο και πιο κοντά μου».

Ήταν σαν να είχε σπάσει ένα φράγμα. Ο Γιαν μιλούσε με έναν μανιασμένο ρυθμό, και ο Πάτρικ σώπαινε για να μη διακόψει την ορμητική κατεβασιά των λέξεων. Ο Γιαν άναψε ένα τσιγάρο, κατέβασε το παράθυρο λίγο για να φυσάει τον καπνό και συνέχισε:

«Ζούσαμε σ’ έναν δικό μας κόσμο. Συναντιόμασταν όταν δεν μας έβλεπε κανένας και αναζητούσαμε παρηγοριά κι ασφάλεια στη μικρή μας παρέα. Το παράξενο ήταν πως, ενώ θα έπρεπε να λειτουργούμε ως παρέα αντίθετα, να υπενθυμίζουμε δηλαδή ο ένας στον άλλο τα βάσανά μας, μόνο μαζί μπορούσαμε να

— Все, о чем здесь сейчас говорится, останется между нами. У меня нет ни желания, ни возможности затевать расследование того, что случилось двадцать три года назад. Я думаю, что едва ли смог бы найти какие-нибудь доказательства, даже если бы и попытался. Это нужно лично мне. Я должен узнать.

Искушение оказалось слишком велико для Яна.

— Три мушкетера. Поэтому там написано «Д.Т.М.».[30] Идиотизм и дурацкая романтика, но так мы себя видели. Мы были одни против всего мира. Вместе мы забывали, что с нами случилось. Мы никогда не говорили об этом друг с другом, нам это было совсем не нужно, но мы все же понимали. Мы поклялись, что всегда будем верны друг другу.

Мы нашли кусок стекла, каждый порезал свой палец, мы смешали кровь, и это стало нашей эмблемой.

Мне было хуже всех. Мне пришлось стать самым несчастным. Они, по крайней мере, могли чувствовать себя в безопасности дома, а я всегда оглядывался через плечо. А по вечерам лежал в кровати, натянув на себя одеяло, и прислушивался, не раздастся ли звук шагов — сначала из прихожей, а потом все ближе и ближе.

Слова лились, словно прорвало плотину. Ян говорил лихорадочно быстро, Патрик не произнес ни звука, боясь прервать этот поток слов. Ян зажег сигарету, немного приспустил окно, чтобы дым шел наружу, и продолжал:

— Мы жили в нашем собственном мире. Мы встречались, когда нас никто не видел, и искали друг у друга утешения и безопасности. Интересно, что, хотя мы на самом деле никогда не могли избавиться от воспоминаний о зле, которое с нами случилось, мы забывали о нем, только когда

<p>δραπετεύσουμε για λίγο.</p> <p>Ούτε που ξέρω πώς το ξέραμε. Πώς έγινε και κολλήσαμε ο ένας πάνω στον άλλο. Άλλα το ξέραμε, κατά κάποιον τρόπο. Ήταν αναπόφευκτη η ένωσή μας. Εγώ είχα την ιδέα να το λύσουμε με τον δικό μας τρόπο.</p> <p>Η Άλεξ και ο Άντερς το είδαν αρχικά σαν παιχνίδι, αλλά εγώ ήξερα ότι έπρεπε να γίνει σοβαρά. Δεν υπήρχε άλλη διέξοδος.</p> <p>Μια κρύα και ηλιόλουστη μέρα πήγαμε πέρα στους πάγους ο θετός αδερφός μου κι εγώ. Δεν ήταν δύσκολο να τον ξεγελάσω. Του άρεσε πολύ που πήρα την πρωτοβουλία και χάρηκε με την προοπτική της μικρής εκδρομής μας.</p> <p>Είχα περάσει πολλές ώρες στον πάγο εκείνο τον χειμώνα και ήξερα ακριβώς πουύ έπρεπε να τον πάω. Ο Άντερς και η Άλεξ περίμεναν εκεί.</p> <p>Ο Νίλς έμεινε έκπληκτος όταν τους είδε, αλλά ήταν τόσο αλαζόνας που δεν το εξέλαβε καθόλου ως απειλή. Εξάλλου, τι ήμασταν; Παιδάκια ήμασταν.</p> <p>Τα υπόλοιπα ήταν εύκολα. Ένα κενό στον πάγο, ένα σπρώξιμο και πάει, χάθηκε. Στην αρχή ήμασταν πολύ ανακουφισμένοι. Οι πρώτες μέρες ήταν υπέροχες.</p> <p>Η Νέλι είχε τρελαθεί από την ανησυχία της για την εξαφάνιση του Νίλς, αλλά εγώ ξάπλωνα τα βράδια στο κρεβάτι μου χαμογελαστός. Άκουγα την απουσία των βημάτων.</p> <p>Μετά, έγινε χαμός. Οι γονείς της Άλεξ κάτι είχαν ανακαλύψει, δεν ξέρω πώς, και πήγαν στη Νέλι. Η Άλεξ δεν άντεξε όλες τις ερωτήσεις και τις πιέσεις και τα είπε όλα, ακόμα και για μένα και για τον Άντερς.</p> <p>Όχι τι είχαμε κάνει με τον Νίλς, αλλά όλα όσα είχαν γίνει πριν. Κι αν τότε πίστεψα για λίγο πως η θετή μητέρα μου θα με λυπόταν, πήρα το μάθημα της ζωής μου μια κι έξω τότε.</p> <p>Η Νέλι δεν με ξανακοίταξε κατάματα. Ποτέ της δεν ξαναρώτησε πού ήταν ο Νίλς.</p>	<p>были вместе.</p> <p>Я не знаю, как мы увидели друг друга, как так получилось, что мы друг друга нашли, но мы почему-то все знали. И то, что мы сошлись, было неизбежно. И это у меня появилась идея, что мы должны решить все по-своему.</p> <p>Алекс и Андерс сначала думали, что это игра, но я знал, что все серьезно. Другого исхода не могло быть.</p> <p>Однажды в холодный и ясный зимний день мы вышли на лед — мой сводный брат и я. Мне не стоило большого труда обмануть его, он страшно обрадовался, когда я проявил инициативу, и с нетерпением ждал нашей прогулки.</p> <p>Той зимой я много часов провел на льду и знал точно, куда мне его отвести. Андерс и Алекс ждали нас там.</p> <p>Нильс удивился, когда их заметил, но он был настолько самоуверен, что не видел в нас никакой угрозы — ведь мы всего лишь дети.</p> <p>Остальное просто: прорубь, толчок — и его не стало. После этого мы сначала почувствовали облегчение, первые дни были просто чудесны.</p> <p>Нелли сходила с ума, переживая, куда пропал Нильс, а я лежал по вечерам в своей кровати и улыбался, потому что больше не слышал приближающихся шагов.</p> <p>А потом начался ад. Родители Алекс что-то узнали, непонятно как, и пошли к Нелли. Алекс не смогла выдержать напора вопросов и все рассказала, в том числе и про меня, и про Андерса.</p> <p>Но она умолчала о том, что мы сделали с Нильсом. Я думал, что встречу хоть какое-то сочувствие со стороны своей приемной матери, но вместо этого получил урок.</p> <p>Нелли больше никогда не смотрела мне в глаза, и она никогда не спрашивала меня о</p>
--	---

<p>Αναρωτιέμαι καμιά φορά αν είχε καταλάβει κάτι.</p>	<p>тому, где Нильс. Иногда я задаю себе вопрос: а что она знает?</p>
<p>«Έμαθε και η Βέρα για τις κακοποιήσεις».</p>	<p>— Вере тоже все стало известно о насилии.</p>
<p>«Ναι, αλλά η μητέρα ήταν επιδέξια με αυτά. Εκμεταλλεύτηκε το γεγονός ότι η Βέρα προστάτευε υπερβολικά τον Άντερς και ότι ήθελε να κρατάει τα προσγήματα και δεν χρειάστηκε ούτε καν να την πληρώσει ή να της δώσει κάποια καλή δουλειά για να μη μιλήσει».</p>	<p>— Да, но мама действовала очень умело. Она играла на желании Веры защитить Андерса и не поднимать всю эту историю; она не раз ей платила или подкупала ее тем, что давала хорошую работу, лишь бы Вера продолжала молчать.</p>
<p>«Πιστεύεις ότι η Βέρα έμαθε, αργά ή γρήγορα, τι ακριβώς είχε γίνει με τον Νίλς;»</p>	<p>— Как ты считаешь — рано или поздно, но Вера, наверное, узнала о том, что случилось с Нильсом?</p>
<p>«Είμαι σίγουρος γι' αυτό. Δεν νομίζω ότι ο Άντερς θα άντεχε να μην το αποκαλύψει στη Βέρα όλ' αυτά τα χρόνια». Ο Πάτρικ σκεφτόταν μεγαλόφωνα τώρα.</p>	<p>— Я в этом совершенно уверен. Я не думаю, что Андерс за все эти годы смог это от нее утаить. Патрик подумал вслух:</p>
<p>«Οπότε, η Βέρα μάλλον σκότωσε την Άλεξ όχι απλώς για να μη μαθευτούν οι κακοποιήσεις, αλλά επειδή φοβόταν μήπως ο Άντερς καταδικαστεί για φόνο».</p>	<p>— Таким образом, по всей вероятности, Вера убила Алекс не только, чтобы сохранить в тайне факт насилия, — она, кроме того, боялась, что Андерса могут обвинить в убийстве.</p>
<p>Το χαμόγελο του Γιαν ήταν σχεδόν χαιρέκακο.</p>	<p>На лице Яна появилась откровенно довольная улыбка.</p>
<p>«Κάτι που είναι σχεδόν κωμικό με το σκεπτικό ότι ο φόνος, αφενός, έχει παραγραφεί και, αφετέρου, κανείς δεν θα ενδιαφερόταν να μας μηνύσει τώρα, έπειτα από τόσα χρόνια, αν αναλογιζόταν τι είχε γίνει και το πόσο μικρά ήμασταν».</p>	<p>— Что почти комично, если подумать о том, что за давностью лет никто бы не стал заниматься этим убийством. Да и кто бы предъявил сейчас нам обвинение, учитывая все обстоятельства и то, что мы были тогда малолетними детьми?</p>
<p>Ο Πάτρικ αναγκάστηκε, εντελώς απρόθυμα, να σκεφτεί ότι ο Γιαν είχε δίκιο. Δεν θα υπήρχαν συνέπειες αν η Άλεξ είχε πάει στην αστυνομία και αφηγούνταν όσα είχαν γίνει, αλλά πιθανότατα η Βέρα να μην το κατάλαβε ποτέ της αυτό, αλλά επέμεινε να πιστεύει ότι υπήρχε πραγματικός κίνδυνος να πάει στη φυλακή για φόνο ο Άντερς.</p>	<p>Против своей воли Патрик был вынужден признать, что Ян прав. Если бы Алекс пришла в полицию и рассказала обо всем, что случилось, то ее рассказ не возымел бы никаких последствий. Но, по-видимому, Вера этого никогда не понимала и считала, что Андерс рискует оказаться в тюрьме за убийство.</p>
<p>«Συνεχίσατε την παρέα μετά; Εσύ, η Άλεξ και ο Άντερς;»</p>	<p>— Вы поддерживали потом контакт: ты, Алекс и Андерс?</p>
<p>«Όχι. Η Άλεξ μετακόμισε σχεδόν αμέσως μετά και ο Άντερς χάθηκε μέσα στον δικό του μικρό</p>	<p>— Нет, Алекс уехала почти сразу же, а Андерс ушел в свой мирок. Конечно, мы</p>

κόσμο. Βλεπόμασταν καμιά φορά, αλλά μόνο όταν ο Άντερς μιόυ τηλεφώνησε μετά τον θάνατο της Άλεξ και φώναζε και ούρλιαζε υποστηρίζοντας ότι εγώ την είχα σκοτώσει μιλήσαμε για πρώτη φορά έπειτα από είκοσι πέντε χρόνια.

Φυσικά, το αρνήθηκα, δεν είχα άλλωστε καμία σχέση με τον θάνατό της, αλλά εκείνος επέμενε».

«Δεν ήξερες ότι είχε σκεφτεί να πάει στην αστυνομία για να μιλήσει για τον θάνατο του Νιλς;»

«Οχι, δεν ήξερα τίποτα πριν από τον θάνατό της. Μου το είπε ο Άντερς αφού είχε πεθάνει».

Ο Γιαν σχημάτισε αδιάφορα μερικά δαχτυλίδια καπνού μέσα στο αμάξι.
«Τι θα συνέβαινε αν το μάθαινες;»

«Δεν πρόκειται να το μάθουμε ποτέ αυτό, έτσι δεν είναι;»

Στράφηκε στον Πάτρικ και τον κοίταξε με τα ψυχρά καταγάλανα μάτια του. Ο Πάτρικ ανατρίχιασε. Όχι, δεν θα το μάθαιναν ποτέ, ήταν σίγουρο.

«Αλλά, όπως είπα, κανείς δεν θα ενδιαφερόταν να μας βάλει φυλακή γι' αυτό. Μετά, πρέπει να σου ομολογήσω οικειοθελώς ότι αυτό θα είχε κάνει λίγο πιο περίπλοκη τη σχέση μου με τη μητέρα μου».

Έπειτα, ο Γιαν άλλαξε απότομα θέμα.

«Αλλά, απ' ό,τι άκουσα, έφερε πιο κοντά την Άλεξ και τον Άντερς. Σκέψου, ε; Ή πεντάμορφη και το τέρας. Ισως έπρεπε να το εκμεταλλευτώ κι εγώ, έτσι, λόγω παλιάς φιλίας.»

Ο Πάτρικ δεν ένιωθε καμιά συμπόνια για τον άντρα που καθόταν δίπλα του. Βέβαια, τα παιδικά του χρόνια ήταν σκέτη κόλαση, αλλά υπήρχε και κάτι άλλο μέσα στον Γιαν. Κάτι πολύ μοχθηρό και πολύ σάπιο που έσταζε από όλους τους πόρους του.

иногда видели друг друга, но двадцать три года не разговаривали — до тех пор, пока Андерс не позвонил мне после смерти Алекс. Он визжал, орал и утверждал, что это я ее убил.

Я, конечно, все отрицал, я не имел никакого отношения к ее смерти, но он мне не верил.

— А ты не знаешь, не собирался ли он пойти в полицию и рассказать о смерти Нильса?

— До ее смерти — нет. Но Андерс говорил об этом после того, как Александра умерла.

Ян невозмутимо выпускал дым колечками.

— А как так получилось, что ты об этом знаешь?

— Это, наверное, останется тайной.

Он повернулся к Патрику и посмотрел на него своими холодными голубыми глазами. Патрик вздрогнул. Да, это останется тайной.

— Но, как было сказано, никто не станет заводить дело и в чем-нибудь нас обвинять. Правда, должен признать, это несколько осложнило мои отношения с матерью.

— И потом Ян внезапно резко поменял тему:

— Насколько я слышал, ходит очень много разговоров про Андерса и Алекс, болтают о красавице и чудовище. Наверное, как я решил для себя, это можно отнести на счет старой дружбы...

Патрик не испытывал ничего похожего на сочувствие к человеку, сидящему рядом. Конечно, в детстве ему пришлось пережить ад, но было в Яне что-то еще — зло и жестокость, которые так и сочились из него.

Εντελώς ενστικτωδώς τον ρώτησε:

«Οι γονείς σου πέθαναν σε πραγματικά τραγικές συνθήκες. Ξέρεις τίποτα παραπάνω γι' αυτό πέρα από τα αποτελέσματα της έρευνας;».

Ένα χαμόγελο χάραξε το στόμα του Γιαν. Κατέβασε το τζάμι λίγο ακόμα και πέταξε με ακρίβεια σκοπευτή τη γόπα έξω από το παράθυρο.

«Ένα δυστύχημα μπορεί να συμβεί από τη μια στιγμή στην άλλη, έτσι δεν είναι; Ένα λαμπατέρ που πέφτει, μια κουρτίνα που ανεμίζει. Μεικτά τυχαία συμβάντα που συμπίπτουν και κάνουν τη μεγάλη σύμπτωση. Μετά, μπορεί να σχηματίσει κανείς την εντύπωση ότι είναι καθαρά θέλημα Θεού που τα δυστυχήματα συμβαίνουν σε ανθρώπους που τα αξίζουν».

«Γιατί συμφώνησες να με συναντήσεις; Γιατί μου τα είπες όλα τελικά;»

«Απόρησα κι εγώ ο ίδιος με τον εαυτό μου. Όντως, σκεφτόμουν να μην έρθω, αλλά η περιέργεια πήρε το πάνω χέρι, υποθέτω. Αναρωτιόμουν πόσα ήξερες και πόσα είχες απλώς μαντέψει.

Μετά, είναι ότι μέσα σε όλους μας κατοικεί η ανάγκη να μιλάμε για εξοργιστικές και μη πράξεις μας με κάποιον. Ειδικά όταν αυτός ο κάποιος δεν μπορεί να κάνει τίποτα για τις εξοργιστικές πράξεις μας όταν τις μαθαίνει.

Ο θάνατος του Νίλς βρίσκεται πολύ πίσω στο παρελθόν, υπάρχει ο λόγος μου και ο λόγος σου, και κανείς δεν πρόκειται να σε πιστέψει, φοβάμαι».

Ο Γιαν βγήκε από το αμάξι, αλλά επέστρεψε και έσκυψε για να βλέπει τον Πάτρικ.

«Υποθέτω ότι το έγκλημα ωφελεί κάποιους ανθρώπους. Κάποια μέρα θα κληρονομήσω μια πολύ μεγάλη περιουσία. Αν ο Νίλς ζούσε, αμφιβάλλω αν θα είχα τέτοια δυνατότητα».

Совершенно неожиданно Патрик спросил:

— Твои родители умерли при трагических обстоятельствах. Ты больше не знаешь ничего, помимо того, что выяснилось при расследовании?

В уголках рта Яна заиграла улыбка. Он приспустил окно еще ниже и щелчком выбросил окурок.

— Несчастные случаи происходят так легко, не правда ли? Упала лампа, загорелась штора — случайные обстоятельства, которые вместе становятся происшествием. И только один Бог знает, почему иногда несчастья случаются с людьми, которые этого заслужили.

— А почему ты приехал на встречу со мной? Почему ты мне это рассказываешь?

— Я вообще-то сам удивляюсь. На самом деле я не думал приезжать, но, видимо, любопытство оказалось сильнее меня. Мне стало очень интересно: что ты знаешь и о чем догадываешься.

И потом — у нас у всех есть потребность рассказывать кому-нибудь о наших подвигах и деяниях. Особенно когда этот кто-нибудь после того, как выслушает, ничего ни с этими подвигами, ни с этими деяниями сделать не сможет.

Смерть Нильса осталась далеко в прошлом. Мое слово против твоего слова — и боюсь, тебе в любом случае никто не поверит.

Ян вышел из машины, но повернулся и наклонился к окну.

— Я считаю, что преступление иногда оплачивается. Однажды наступит день, когда я унаследую очень приличное состояние. Будь Нильс жив, то сильно сомневаюсь, что я оказался бы в такой

Αστειευόμενος, τον χαιρέτησε στρατιωτικά φέρνοντας δύο δάχτυλα στο μέτωπο, έκλεισε την πόρτα και πήγε στο αμάξι του.

Ο Πάτρικ ένιωσε ένα χαιρέκακο χαμόγελο να παίζει και στα δικά του χείλη.

Ο Γιαν σίγουρα δεν ήξερε για τη σχέση της Τζουλιας με τη Νέλι ή για τον ρόλο που η Τζουλια θα είχε την ημέρα που θα άνοιγαν τη διαθήκη. Αναντίρρητα, άγνωσται αι βουλαί του Υψίστου.

* * *

Το ζεστό αεράκι χάιδευε τα αυλακωμένα μάγουλά του εκεί που καθόταν στο μικρό μπαλκονάκι του.

Ο ήλιος ζέσταινε και γιάτρευε τις πονεμένες αρθρώσεις του και τώρα πια κινούνταν όλοι και πιο ανεμπόδιστα κάθε μέρα που περνούσε. Πήγαινε καθημερινά στη δουλειά του κάτω στην ψαραγορά, όπου βοηθούσε να πουλάνε τις ψαριές που έρχονταν νωρίς το πρωί με τα ψαροκάτικα.

Εδώ δεν υπήρχε κανένας που προσπαθούσε ν' αρπάξει το δικαίωμα των ηλικιωμένων να είναι χρήσιμοι. Αντιθέτως, έβρισκε ότι όλοι τον σέβονταν και τον εκτιμούσαν περισσότερο από ποτέ στη ζωή του, και αργά αλλά σταθερά είχε αρχίσει να κάνει και φίλους σ' εκείνο το μικρό χωριό.

Βέβαια, είχε κάποια προβλήματα με τη γλώσσα, αλλά ανακάλυψε ότι μπορούσε, επίσης, να τα καταφέρνει με νοήματα και καλές προθέσεις, ενώ το λεξιλόγιό του πλούτιζε, επίσης, αργά και σταθερά.

Το ένα ή τα δύο ποτηράκια έπειτα από τη δουλειά μιας καλής μέρας τον βοηθούσαν να ξεχνάει τον συνεσταλμένο χαρακτήρα του, και προς μεγάλη του έκπληξη ανακάλυψε ότι είχε αρχίσει να γίνεται λίγο πιο φλύαρος.

ситуации.

Он отдал Патрику насмешливый салют, подняв два пальца ко лбу, захлопнул дверцу и пошел к своей машине.

Патрик почувствовал, как по его лицу расплывается довольная улыбка.

Ян определенно ничего не знал ни об отношениях Джулии и Нелли, ни о роли, которую Джулия сыграет в тот день, когда огласят завещание. Человек бессилен остановить мельницу богов.

* * *

Теплый ветерок гладил его морщинистые щеки, когда он сидел на своем маленьком балконе.

Солнце согревало и лечило его натруженные руки. И каждый новый день приносил ему все больше радости. Он каждое утро ходил на рыбный рынок и помогал продавать улов, который рано утром выгружали на берег с катеров.

Здесь никто даже не пытался лишить пожилого человека его права приносить пользу. Напротив, никогда раньше в своей жизни он не чувствовал себя таким нужным иуважаемым. И медленно, но верно он начал находить в этой маленькой деревушке друзей.

Конечно, поначалу были небольшие проблемы с языком, но жестами и добрым отношением удавалось неплохо изъясняться, а со временем это стало легче делать.

Стаканчик-другой после рабочего дня тоже помогал преодолеть смущение, и, к его удивлению, все так сложилось, что он начал даже разговаривать.

Εκεί, λοιπόν, που καθόταν στο μπαλκονάκι του και κοιτούσε την πλούσια βλάστηση να μετατρέπεται στα πιο γαλανά νερά που είχε δει ποτέ του, ο Έιλερτ ένιωσε ότι πιο κοντά στον παράδεισο δεν υπήρχε περίπτωση να βρεθεί.

Ένα πρόσθετο μπαχαρικό στη ζωή του ήταν το καθημερινό φλερτ με την αφράτη Ρόζα, την ιδιοκτήτρια της πανσιόν όπου έμενε, και άφηνε τον εαυτό του να παίζει με την ιδέα ότι αυτό θα εξελισσόταν κάποια μέρα σε κάτι περισσότερο από ένα δια-σκεδαστικό φλερτ. Η έλξη υπήρχε, σίγουρα πράγματα, και ο άνθρωπος δεν ήταν φτιαγμένος να ζει μόνος του.

Για μια στιγμή, σκέφτηκε τη Σβία εκεί, στην πατρίδα. Μετά όμως απόδιωξε τη δυσάρεστη σκέψη, έκλεισε τα μάτια και απόλαυσε έναν επάξια κερδισμένο μεσημεριανό υπνάκο.

Когда Эйлерт сидел на балконе и смотрел поверх цветущей зелени на самое голубое, которое он когда-либо видел, море, он чувствовал себя почти в раю.

Некоторую остроту придавал его жизни ежедневный флирт с пышнотелой хозяйкой пансионата Розой, и он позволял себе иногда потешиться мыслью, что, может быть, со временем это перерастет в нечто большее. Его это привлекало, что уж тут говорить: человек не создан для того, чтобы жить один.

На секунду он подумал о Свеа, оставшейся там, дома. Потом выбросил из головы неприятную мысль, закрыл глаза и продолжил наслаждаться заслуженной сиестой.